

Giới thiệu Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh

Câu chuyện Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh của tác giả Thác Bạt Thụy Thủy bắt đầu từ một con sóng thần tài chính, cân nhắc cho lợi ích của gia tộc, cô cao giọng tổ chức buổi tiệc chọn chồng ở khách sạn sáu sao.

Thế mà kết quả lại không có người hỏi đến, mất mặt, làm trò cười cho người trong nghề.

Úy Hải Lam – ba chữ kia nhất thời biến thành trò cười, mọi người đều biết.

Biết rằng cô đã làm vợ người ta, trở thành người vợ không thể lộ diện ra ngoài ánh sáng của anh!

Mười năm trước, anh ăn nhờ ở đậu, cô là thiên kim hạ phù con nhà giàu có cao cao tại thượng.

Mười năm sau, cô nghèo túng vất vả, anh là ông trùm trong giới chính trị.

Lôi Thiệu Hành, ở thành phố này muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Vội về tuần mĩ trời đất cũng phải đổ kị, bên người anh chưa từng thiếu phụ nữ ngồn tình ngược.

Anh thích kiểm soát tất cả mọi thứ, sự nghiệp, tiền tài, quyền lợi Bao gồm cả cô!

Xe cô hỏng rồi, tài xế của anh – sẽ đưa cô về nhà,

Cô sinh bệnh, thư ký của anh - sẽ đưa cô đi khám,

Cô đói bụng, chính là thuận tiện - sẽ mang cơm cho cô ăn.

Kết hôn bốn năm, anh và cô gặp mặt không quá mười lần, nói chuyện không quá mười câu, như hai người xa lạ.

Cười cô, chỉ vì muốn làm nhục cô! Cùng đọc truyện online và đón chờ kết cục các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Căn Viên Của Nhà Họ Úy

Tháng tư ở Xuân Thành, cũng như tên của thành phố này vậy, xuân về hoa nở.

Ánh mặt trời chiếu rọi vườn hoa của biệt thự Lâm Hồ.

Đây cũng là nhà cũ của nhà họ Úy, nay đã qua bốn đời. Nhà họ Úy vẫn thịnh vượng không suy. Người làm ăn chú ý đến phong thủy, nên cũng có chút xúi mê tín, hướng chỉ là nhà họ Úy xem ngôi nhà cũ này như bảo địa. Khi tổ phụ Úy Quang Triệu còn sống, đã bỏ ra số tiền khổng lồ mấy trăm vạn để tu sửa ngôi nhà cũ này thêm một lần nữa.

Khi ấy mấy trăm vạn kia là giá trên trời.

Đến khi rơi vào tay của Úy Hùng Khiêm, kinh doanh ngày càng phát triển, lại tốn thêm ngàn vạn nữa để sửa lại ngôi nhà cũ này. Nhị phu nhân thích phong cách Châu Âu sang trọng, Tam phu nhân lại xem trọng vẻ cổ điển ưu nhã, đại phu nhân thì ngược lại, bà không có bất kỳ ý kiến gì. Vì vậy mà ngôi nhà cũ này được sửa đổi liên tục, sửa đi sửa lại. Cuối cùng, cách bài trí bên trong ngôi nhà dựa theo sở thích của ba vị phu nhân mà tạo thành một biệt viện hết như cung đình cổ xưa.

Duy chỉ có một ngôi nhà cũ của nhà họ Úy là không bị sửa đổi gì – Căn Viên.

Triệu Nhân là vợ cả của Úy Hùng Khiêm, là đại phu nhân nhà họ Úy.

Mà Úy Hải Lam chính là con gái của phu nhân Triệu Nhân, nhị tiểu thư nhà họ Úy.

Nhị phu nhân ban đầu sinh được một đứa con gái, sau lại sinh con trai. Song thật đáng tiếc, đứa bé vừa được sinh ra không bao lâu, thì chết yểu. Sau đó vẫn không sinh tiếp, chỉ có một đứa con gái. Tam phu nhân chỉ sinh con gái, sau đó cũng không có tin tức gì. Không có người nối dõi, chính là chuyện khiến Úy Hùng Khiêm tiếc nuối nhất, vì thế mà canh cánh mãi trong lòng.

Vài chục năm nay, nhà họ Úy vẫn phát triển không ngừng, còn chiếm được vị trí nhất định ở Xuân Thành.

Vậy mà con sóng thần tài chính chẳng những ảnh hưởng đến vô số công ty xí nghiệp, khiến người người táng gia bại sản, nhảy lầu tự vẫn, cũng khiến nhà họ Úy bị lung lay. Úy Hùng Khiêm vốn muốn kiếm thêm chút đỉnh, nào ngờ lại bị đánh úp, nhất thời không tiếp nhận được sự thật, tức giận đến mức chảy máu não phải nằm viện.

Nhà họ Úy nhất thời trở nên hỗn loạn, hai vị phu nhân gấp đến độ không biết nên làm gì vào lúc này.

Chuyện làm ăn của nhà họ Úy tạm thời giao cho trưởng nữ Úy Mặc Doanh thu xếp, nhưng cũng chẳng có ích gì.

Giữa trưa nắng gắt, không khí ngưng đọng, căng thẳng tại đại sảnh của căn biệt thự.

“Phải làm sao bây giờ? Ông ấy sẽ không gặp chuyện gì chứ?” Tam phu nhân nhát gan sợ phiền phức, không nhịn được làm ồn.

Nhị phu nhân lập tức phản bác. “Chị nói em ba này, em không phải đang rửa lão gia gặp chuyện không may chứ?”

“Em không có ý này! Tình hình hiện tại, em thấy nhà họ Úy đã sụp đổ rồi!” Tam phu nhân càng nghĩ, càng cảm thấy không ổn. “Đợi đến khi nhà họ Úy sụp đổ, chúng ta đều đi ăn không khí mà sống!”

Nhị phu nhân vừa nghe, trong lòng cũng rối bời.

Tam tiểu thư, Úy Thu Hoà ngồi ở bên người Tam phu nhân, nhỏ giọng trấn an mẹ.

Úy Mặc doanh từ từ ngước mắt, mắt phượng tròn lên, giọng nữ đàn thép vang lên trong đại sảnh yên tĩnh. “Không còn cách nào khác, chỉ có thể bán Căn Viên.”

Bán Căn Viên? Lời này dọa đến mọi người, Căn Viên chính là mạng sống của ông chủ!

“Nếu không bán, chúng ta sẽ phá sản.” Úy Mặc Doanh nhủ mảy.

“Nghe lời chị cả đi mẹ, con thấy bán nó đi sẽ tốt hơn.” Úy Thu Hoà vội vàng nói, khuyên bảo mẹ mình.

Hai vị phu nhân không còn cách nào khác, đành phải gật đầu.

Lúc này, cô gái ngồi một bên an tĩnh đọc sách ngẩng đầu lên. Tiếng của cô rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn chắc như đinh đóng cột. “Không ai được phép bán Căn Viên.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Du Học Mỹ

Thiếu nữ với gương mặt trái xoan xinh xắn, mái tóc dài đen như mực, cặp lông mày dài cong cong trên chiếc trán nhăn nhui, mái tóc dài, dày tựa như thứ tơ lụa thượng hạng, hoa cầm tú xinh đẹp. Ngũ quan của cô không đẹp mắt, nhưng lại hết sức tinh xảo. Cặp mắt dài, nhỏ khẽ nheo lại, đôi mi dày nặng nề nâng lên như con mèo nhỏ chưa tỉnh ngủ hẳn, đôi môi hồng đào, khoé môi khẽ nhếch lên.

Mọi người nhất thời đều ngẩn ra, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không có, chỉ cho rằng vừa rồi là mình nghe nhầm.

Cô là người rất ít khi lên tiếng phản bác ý kiến của người khác.

Úy Hải Lam lại cúi đầu xuống, dời tầm mắt về trang sách, lặp lại lần nữa. “Không ai được phép bán Căn Viên.”

“Không bán.” Úy Mặc Doanh nheo mắt, giọng nói bình tĩnh ban nãy chợt chuyển thành lời chất vấn lạnh lùng. “Em chấp nhận phá sản sao?”

Úy Hải Lam im lặng không lên tiếng, cho đến khi đọc xong hàng chữ cuối trên trang giấy, cô mới khép sách lại, dịu dàng nói. “Em sẽ nghĩ cách.”

“Chị hai, chị có phải có cách gì không?” Hai vị phu nhân cũng không nói chuyện, Úy Thu Hoà hiếu kỳ hỏi.

“Chị sẽ thử một chút xem sao.” Úy Hải Lam không lắc đầu cũng không gật đầu, từ từ đứng dậy. “Dì hai, dì ba, chị cả, em ba, con về nhà trước.”

Úy Mặc Doanh nhìn cô chậm rãi rời đi, hừ lạnh một tiếng nói. “Chị cho em bảy ngày.”

Đợi đến khi cô đã hoàn toàn biến mất khỏi phòng khách, Nhị phu nhân và Tam phu nhân mới phụ hoạ nói thêm mấy câu, nói cô quá ngạo mạn phách lối... Song, họ sẽ không nói những lời này trước mặt cô, cũng không phải vì cô là con gái của đại phu nhân, mà là vì Úy Hải Lam là đứa cháu mà ông nội

Úy Quang Điem hết sức căng thẳng, sau khi Úy Quang Điem qua đời cũng không ai dám nói cô, thói quen này trước sau đều không thay đổi, cả hai vị phu nhân cũng không dám thử.

“Chỉ hai nhất định là đi tìm anh hai Thâm giúp đỡ!” Úy Thư Hoà bùng tình, đã hiểu, liền mở miệng nói.

Úy Hải Lam đích thực tìm đến “anh hai Thâm” mà Úy Thư Hoà đã nhắc đến, đó là buổi trưa hai hôm sau.

Úy Hải Lam bỗng cảm thấy có chút nóng bức, loại cảm giác nóng nực này chỉ lưu lại trong mấy giây ngắn ngủi, rồi sau đó bị một cơn gió lạnh thổi tan, không còn sót lại chút gì.

“Lam, tớ muốn sang Mĩ du học, ba tuần sau sẽ đi.”

Thâm Du An đứng trước mặt cô, gương mặt trẻ trung tuấn tú, xấu hổ đáng yêu, cả người ăn mặc tươm tất, giọng nam khê run run truyền đến, mang theo chút áy náy cùng khẩn trương.

Cậu cúi đầu nhìn cô, mà cô lại chỉ nhìn chăm chăm vào vai trái của cậu.

Trên vai cậu là chiếc ba lô thể thao mới toanh đeo lệch sang một bên.

Mấy ngày trước, Thâm Du An đã thề phải mua được nó, nghe nói Mike Jordan đã từng dùng chiếc balo này, nó có giá trị kỷ niệm.

“Ừm, cậu muốn đi xem NBA sao?” Úy Hải Lam rút cuộc cũng dời tầm mắt về phía cậu, tủm tủm cười.

“Cậu Cậu giận?”

“Không có.”

“Cậu có!”

“Thật sự không có, là thật mà.” Úy Hải Lam liên tục bảo đảm, lời muốn nói lúc trước đã nuốt hết vào bụng, không cần phải nói ra nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tiệc Chọn Chồng.

Thâm Du An nói rất nhiều, có phần hơi vội vã, giống như cậu sợ nếu không nói sẽ không còn kịp nữa, tuy vội nhưng cậu vẫn rất dịu dàng. Những lời nói của cậu, tất cả đều là dặn dò, dặn cô phải ăn nhiều cơm không được kiêng ăn, dặn cô phải biết đối xử tốt với thân thể của mình. Tháng sau phải thi đấu với kì thi tốt nghiệp trung học, nguyện vọng của cô là khoa tiếng Trung của đại học Xuân Thành, mà trước đây cậu cũng đã ghi nguyện vọng cùng trường với cô, ngành kế toán tài vụ.

Lại không ngờ tới, cậu lại đột ngột phải ra nước ngoài.

Úy Hải Lam cẩn thận lắng nghe từng câu từng chữ, cuối cùng gật đầu đồng ý. “Tớ biết rồi.”

Ánh mặt trời giữa trưa rất chói mắt, xuyên qua cành cây, hiện ra những điểm sáng loang lổ.

Trên con đường mòn trong rừng đến trường, bọn họ sắp phải chia tay nhau.

“Lam, buổi chiều cuối tuần này, tớ có hẹn mấy người bạn, chúng ta cùng nhau tụ tập lại, coi như là tiễn tớ đi.”

“Chủ nhật này tớ phải đến bệnh viện để thăm ba.”

“Bác Úy đã khá hơn chút nào chưa?”

“Ừm.”

“Vậy cậu có thể đổi giờ...” Thâm Du An nói được nửa câu, Úy Hải Lam đã mở miệng ngắt lời. “Không, tớ còn phải học.”

Bỗng nhiên lập tức trầm mặc, Thâm Du An nháy mắt hoảng hốt, cậu do dự cuối cùng nắm lấy tay cô. “Lam, cậu không nói được một lời nào với tớ sao?”

Úy Hải Lam nhìn vào đôi mắt màu nâu sẫm của cậu, lặng lẽ nói. “Chúc cậu thành công.”

Sau đó Thẩm Du An nhận được một cuộc điện thoại, giải thích đơn giản mấy câu, rồi vội vã rời đi.

Hôm ấy, Uy Hải Lam vẫn như cũ, đứng hạn đến nhà thầy.

Hai tháng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, cô đã hoàn tất đơn xin tự ôn tập. Thầy ôn tập cho cô là giáo viên có tiếng ở Xuân Thành, đêm trước kỳ thi tốt nghiệp trung học chỉ nhận năm học sinh, bọn họ đều là những học sinh ưu tú, ở cùng với họ, cô cũng chẳng mấy nổi bật.

Tiếng giảng bài lạnh lạnh của thầy giáo vang bên tai cô, Uy Hải Lam lại chẳng mấy quan tâm, trong đầu chỉ nghĩ về Cẩn Viên.

Tám biển Cẩn Viên của ngôi nhà cũ là bút tích của ông nội, nghe nói chữ “Cẩn” là kỷ niệm người phụ nữ năm đó ông nội yêu.

Uy Hải Lam sáu tuổi từ miệng của Phúc mẹ mới biết được, lúc ấy chỉ hiểu chút chút. Sau này khi đã trưởng thành hơn, lúc này mới cảm thấy ông nội là người đàn ông cực kỳ lãng mạn, thâm tình, chỉ một phần tình cảm của ông cũng khiến sắc mặt người ta không đổi. Sau đó, cô lại cảm thấy xót thương, tiếc hận thay cho bà nội. Nghĩ đến cả đời này của bà, vinh hoa phú quý, tiền tài nhiều không đếm xuể, nhưng mãi cũng không có được một chút tình cảm của ông nội, đến cuối cùng vì buồn bực, sầu não mà mất, thật sự là đáng thương.

Mẹ Triệu Nhân cũng vậy.

Nhưng Cẩn Viên là kỷ niệm cuối cùng mà ông nội để lại, cô tuyệt đối không cho phép phần kỷ niệm này bị phá hủy trong chốc lát.

Trong lúc thầy không chú ý, cô lặng lẽ nhắn tin cho Viên Viên : Cậu thấy mình lớn lên trông thế nào.

Không lâu sau, tin nhắn trả lời của Viên Viên đã đến : sắc đẹp thay com, có thể bán đi kiếm tiền.

Uy Hải Lam tan học về đến nhà, liền triệu tập mấy vị phụ nhân, tiểu thư đến một chỗ, ngữ điệu nhàn nhạt, giống như đang nói chuyện của mình. “Chị cả, chị thay em sắp xếp một chút, em muốn cử hành một buổi tiệc chọn chồng ở khách sạn sáu sao.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Sen Tịnh Đế

“Tiệc chọn chồng? Chị hai, em không nghe lầm chứ?” Về mặt Uy Thư Hoà hoảng hốt, không dám tin, hai vị phụ nhân bên cạnh nhỏ giọng nói thầm mấy câu, chẳng qua là cảm thấy quá đột ngột.

Đang yên đang lành, tại sao lại muốn nhanh chóng làm tiệc chọn chồng?

Đại tiểu thư Uy Mặc Doanh ngược lại lại hết sức bình tĩnh, gương mặt xinh đẹp đến chói mắt. “Được rồi.”

“Buổi tiệc được tổ chức vào tuần sau, nhưng trước đó xin chị đừng tiết lộ nửa điểm tin tức về chuyện này.” Uy Hải Lam bình thản nói, song lại khiến cho người ta có cảm giác đây là mệnh lệnh.

Uy Mặc Doanh hơi nghiêng đầu, mái tóc đỏ màu rượu ngắn cũng vì thế mà ngã về một phía. “Chị nhớ chỉ cho em bảy ngày thôi.”

Không khí xung quanh đột nhiên ngưng đọng, mọi người không ai là không cảm thấy buồn bực.

“Thẩm Du An muốn đi du học ở Mỹ, ba tuần sau sẽ đi.” Tóc Uy Hải Lam đen như mực, lúc nói chuyện, hai mắt của cô trống rỗng, nó bị một lớp sương mù mờ mịt che phủ.

“Anh hai Thẩm tại sao lại muốn sang Mỹ du học chứ?” Uy Thư Hoà giật mình, bọn họ không phải rất tốt sao, chẳng phải còn cùng thi vào trường đại học sao?

“Ừm.” Thái độ của Uy Hải Lam gọn gàng, dứt khoát. “Chị không muốn anh ấy biết.”

Lúc này, tiếng bước chân ngày càng gần hơn, người giúp việc ở phía trước thông báo. “Phu nhân, tiểu thư, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Uy Mặc Doanh nhìn Uy Hải Lam chăm chăm một lúc lâu, sau đó mới phun ra hai chữ. “Ăn cơm.”

Sau bữa cơm tối, Uy Thư Hoà liền kéo Uy Hải Lam cùng đi tản bộ ở vườn hoa phía sau, không nhận được nên tò mò hỏi mấy câu, mà cô cũng chỉ trả lời ngắn gọn, hiển nhiên cũng không muốn nói nhiều. Uy Thư Hoà vốn biết tính tình của cô, chị hai của cô từ bé đã thế, nếu không muốn nói, dù có cạy hỏi

thế nào cũng sẽ không nói. Trở về nhà của mình trước, Úy Thư Hoà không ngừng hứa hẹn, cô không nhận được thờ dài.

“Chị hai, chị yên tâm đi, em sẽ không nói cho anh hai Thắm biết. Nhưng mà em thấy như vậy không tốt nha.”

Úy Hải Lam cười cười, trở về Sắc Vi Uyển.

Sắc Vi Uyển là chỗ ở của đại phu nhân và nhị tiểu thư, khu vườn lạnh tanh gần như không được nổi bật. Mẹ Triệu Nhân xưa nay ngủ sớm dậy sớm, chẳng qua lại với ai, ăn cơm cũng là có người đem đến, bà rất ít khi xuất hiện, đây đã là thói quen hơn mười năm nay của bà. Khi đến phòng ngủ của mẹ, Úy Hải Lam dừng bước, liếc mắt thấy cửa phòng đã đóng chặt, cô liền nghĩ hay để hôm nào khác rồi hãy nói với bà, vậy nên cô trở về phòng của mình.

Thư phòng hợp với phòng ngủ, có mỗi một cái phòng tắm, khắp nơi đều là đồ sứ in hoa xanh, hình ảnh men sứ trắng ngọt ngào, lộ ra hơi thở lạnh lẽo cổ điển.

Úy Hải Lam ngồi xuống bàn đọc sách, điện thoại di động trong túi bất thành linh lại run lên.

Là tin nhắn của Viên Viên, còn kèm cả hình. Trong hình là một người đàn ông, chỉ là hình rất nhỏ. Cô neoh mắt lại, vẫn khó nhìn thấy rõ. Phía sau hình có gần mười cái dấu chấm than, có thể thấy được cô bạn của cô rất kích động.

Cô ấy nói : Trời ơi! Lôi Thiệu Hành chiến thắng về nước! Anh ta muốn đến Xuân Thành nha a a a a!

Ngón tay Úy Hải Lam giật giật, không thèm để ý liền nhấn lại một chữ : Ủ.

Giờ khắc này, Úy Hải Lam không nhớ rõ người đàn ông trong bức hình, căn bản cũng không quan trọng lắm. Nhưng cô không biết rằng, từ đó về sau, cô và người đàn ông đó dần dần không rõ, cũng giống như loài sen Tĩnh Đế, cùng sinh trưởng, cùng nở rộ.

Sen Tĩnh Đế : “Tĩnh” có nghĩa là thanh tịnh, trong sạch, liêm khiết; “Đế” có nghĩa là đứng đầu, là cái gốc, hiểu theo nghĩa chung “Tĩnh Đế” có nghĩa là đứng đầu các loài hoa về sự thanh tao, thuần khiết. Sen Tĩnh Đế không bao giờ nở riêng lẻ, trên cùng một đế hoa bao giờ cũng có hai bông hoa. Hai bông hoa này lớn bằng nhau, màu sắc như nhau và nở cũng cùng nhau. Có lẽ vì sự thuần khiết thanh tao lẫn dáng hình độc đáo luôn có đôi có cặp mà sen Tĩnh Đế được dùng để tượng trưng cho thứ quý giá và thiêng liêng nhất của con người: Tình yêu, tình cảm mặn nồng. (Phần này mình tham khảo của bác Google + bác baidu)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Vội Vã Qua Lại

Buổi chiều chủ nhật, Úy Hải Lam đến bệnh viện thăm cha.

Thời tiết cũng không tốt lắm, bắt đầu từ buổi sáng đã mưa lút phốt.

Mưa nhỏ như vậy rất khó dứt, nhìn bầu trời xám tro, hẳn là cả ngày hôm nay cũng thế này rồi.

Thời điểm Úy Hải Lam đến bệnh viện, mẹ Triệu Nhân đang muốn rời đi. Bà trùng hợp ra khỏi phòng bệnh, hai người gặp nhau ở ngoài hành lang. Triệu Nhân gầy gò như thường lệ mặc chiếc váy gấm thêu hoa dài, phối với chiếc áo màu kem hở cổ, bên ngoài khoác áo khoác, Úy Hải Lam cúi đầu chào, thấy hoạ tiết hoa thêu trên vải giống như Tường Vi nở rộ trong vườn nhà mình, vô cùng rục rờ.

“Mẹ.” Úy Hải Lam nhẹ giọng gọi.

Triệu Nhân chỉ “Ừ” một tiếng, yếu ớt nói. “Chăm sóc cho ba con.”

Trong phòng bệnh đặc biệt, Úy Hùng Khiêm an tĩnh nằm trên giường bệnh. Vấn đề tài chính của Hải Khiếu khiến ông giận đến mức tăng huyết áp, khiến mạch máu trong đầu bị vỡ ra, phải vội vàng đưa vào viện. Mặc dù đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng đến tận hôm nay ông vẫn chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt, có thể thấy rõ con khủng hoảng đã làm ông suy sụp hoàn toàn, khiến ông bệnh nặng không dậy nổi.

Trong con ngủ mê, Úy Hùng Khiêm trông già đi, tiêu tụy rất nhiều, ông đã không còn là Bá Vương oai phong trời đất rung chuyển ngày trước, ông bây giờ chỉ còn là một bệnh nhân yếu ớt đáng thương.

Cả một buổi chiều, Úy Hải Lam lẳng lặng ở bên Úy Hùng Khiêm, mà ông vẫn chưa tỉnh lại. Cho đến khi y tá đến nhắc nhở, đã hết giờ thăm bệnh, lúc này cô mới rời đi. Ra khỏi bệnh viện, cơn mưa nhỏ quả nhiên vẫn chưa dứt, tí tách tí tách rơi từng hạt trên nền đất, cô giơ tay lên liếc nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ.

Bên ngoài bệnh viện có một chiếc ô tô màu xám thẫm khá giống với sắc trời.

Một người đàn ông mặc âu phục bước xuống xe, đi thẳng đến hướng của Úy Hải Lam. “Lam tiểu thư, ông chủ mời cô đến nhà làm khách.”

Đây là lần đầu tiên Úy Hải Lam đến nhà Thảm Du An, không phải do cậu mời, mà là cha Thảm mời đến. Thật ra Thảm Du An đã nhiều lần mời cô đến, nhưng cô luôn từ chối, không đến nhà cậu ta lần nào cả. Sau đó cậu ta cũng không nhắc lại nữa, chỉ cho là cô xấu hổ, ngượng ngùng thôi.

Nhà họ Thảm ở Nam Thành, được xây dựng theo lối kiến trúc Châu Âu tinh tế, mấy căn biệt thự ở cùng một khu, khí thế rộng lớn, giống như một toà lô cốt. Trong căn biệt thự tráng lệ, đèn thủy tinh lấp lánh đan xen nhau toả ra thứ ánh sáng màu hổ phách chói mắt, Úy Hải Lam được người giúp việc dẫn đi dọc theo chiếc cầu thang xoắn ốc, lên đến thư phòng.

Cha Thảm, Thảm Vân Bằng trầm tĩnh, ngồi ngay ngắn trên ghế, gương mặt vuông vức, nghiêm trang uy nghi.

Thảm Vân Bằng lấy một tấm chi phiếu trong ngăn kéo ra, đẩy nó đến trước mặt cô. “Đây là chi phiếu một triệu, đủ để cháu học xong đại học.”

“Cảm ơn bác Thảm.” Úy Hải Lam không chút do dự nhận lấy tấm chi phiếu, Thảm Vân Bằng hơi ngần ra, trầm giọng nói: “Đề bác cho người đưa cháu về.”

Có thể dùng 8 chữ để hình dung cuộc viếng thăm này “Đến vội vã đi cũng vội vã”, xe ô tô rời khỏi nhà họ Thảm được một đoạn, Úy Hải Lam nói. “Đến đầu đường trước mặt thì dừng xe.”

Quay đầu xe, xe ô tô chạy nhanh về phía nhà họ Thảm, Úy Hải Lam liền quay người lại, nghênh đón lấy ánh đèn chói mắt, một chiếc xe màu đen từ con ngõ nhỏ chạy ra, cô băng qua đường, từ từ bật dù.

“Lời tiên sinh, đến nhà họ Thảm.” Tài xế cung kính nói.

Người đàn ông ngồi sau xe, đôi mắt anh ta loé sáng, đôi con ngươi màu đen liếc nhìn kính chiếu hậu, hình bóng kia càng lúc càng xam anh khẽ mím môi, mỗi móng giật giật, nói không rõ ba chữ: “Đã trưởng thành.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Khổng Tước Đông Nam Phi

Úy Hải Lam khó khăn lắm mới về đến Căn Viên, về đến nơi cũng đã qua giờ cơm tối.

Trong phòng không nhìn thấy một bóng người, mấy vị phu nhân và tiểu thư hẳn đã trở về nhà mình. Thật ra thì ngày trước, sau mỗi buổi cơm chiều, họ sẽ cùng tụ tập lại một chỗ cùng nhau xem TV, trò chuyện, hoặc là vây quanh Úy Hùng Khiêm, luân phiên nhau mỗi người tranh thủ bày trò để ông vui. Nhưng kể từ khi Úy Hùng Khiêm ngã bệnh nằm viện, người nhà họ Úy từ trên xuống dưới, từ già đến trẻ đều luôn phải cẩn trọng. Ai lo việc người nấy, không quản chuyện người khác, sợ rằng nói xong tình hình sẽ càng thêm rối loạn.

Úy Hải Lam nhờ người làm nấu một tô mì gói, vội vã ăn vài miếng cũng cảm thấy no bụng.

Tầng dưới của Sắc Vi Uyển là phòng khách nhỏ, có một người phụ nữ ngồi an tĩnh trên chiếc ghế gỗ, trong tay cầm một quyển sách, yên lặng đọc. Bìa sách cũ kỹ, gáy sách đã rách, đó là một tập thơ cổ. Bà thút tha, đoan trang ngồi trên ghế, khép đầu gối, hai chân tự nhiên nghiêng về phía trước, sau lại ngả về phía sau.

Tư thế ngồi đó, sau này được Úy Hải Lam noi theo.

Nghe được tiếng mở cửa, Triệu Nhân chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt sâu vun vút chú ý đến thiếu nữ đứng ở cửa.

Úy Hải Lam nhìn thấy bà, trong đáy mắt bắn ra một tia kinh ngạc, sau đó bình tĩnh đến trước mặt bà. “Mẹ.”

“Con phải tổ chức tiệc chọn chồng ở khách sạn sáu sao.” Triệu Nhân đột nhiên mở miệng, Úy Hải Lam sửng sốt, bà đang nhắc đến cô. Không đợi cô kịp trả lời, Triệu Nhân liền tiếp tục chất vấn. “Tháng sau con mới 18 tuổi, tại sao bây giờ phải chọn chồng?”

“Căn Viên là thứ ông nội để lại, chúng ta không thể bán nó.” Úy Hải Lam nhìn bà đáp, chỉ một câu nói giải thích tất cả.

Đối diện với đôi mắt tinh tường của cô, Triệu Nhân chợt lo lắng, để quyển sách xuống khay trà, bà đột nhiên đứng dậy, đi thẳng lên lầu, từng bước chân xen lẫn giọng nữ chói tai đã dần xa. “Đúng là đủ lòng đủ cánh rồi!”

Úy Hải Lam cầm quyển sách kia lên, tiện tay lật ra xem, quyển sách có tựa “Khổng tước đông nam phi.”

Nháy mắt đã đến thứ tư.

Một buổi sáng tinh mơ, Ủy Hải Lam nhận được điện thoại của Viên Viên “Hải Lam! Xảy ra chuyện gì à? Thẩm Du An tại sao lại đột ngột phải ra nước ngoài?”

“Cậu ấy đi du học.”

Viên Viên còn muốn hỏi thêm, chỉ tiếc rằng không còn cách nào để tiếp tục, giọng nói bên đầu dây bên kia nhỏ xuống một chút. “Thầy đến rồi, tớ cúp đây, lát nữa lại tìm cậu tính sổ!”

Kết thúc cuộc hội thoại, một lát sau, lại có một tin nhắn mới đến điện thoại,

Ủy Hải Lam chỉ nghĩ đó là tin nhắn của Viên Viên, nhưng trên điện thoại lại hiển thị tên người gửi là Thẩm Du An.

Chỉ vài chữ ngắn ngủn : Lam, nhất định hãy chờ tớ.

Ủy Hải Lam nghiêng người ngó bầu trời ngoài cửa sổ, mấy ngày nay mưa liên tục, rốt cuộc cũng dứt.

Cô lật tập thơ cổ bên gối đến trang đã làm dấu.

Lưỡng gia cầu hợp táng,

Hợp táng Hoa Sơn bâng,

Đông tây thực từng bách,

Tả hữu chung ngô đồng.

Chi chi tương phúc cái,

Diệp diệp tương giao thông.

Trung hữu song phi điều,

Tự danh vi uyên ương.

Ngưỡng đầu tương hướng minh,

Dạ dạ đạt ngũ canh.

Hành nhân trú túc thính,

Quả phụ khởi bàng hoàng.

Đa tạ hậu thế nhân,

Giới chi thận vật vong.

Dịch thơ:

Hai nhà xin cùng táng,

Chôn cất cạnh Hoa Sơn.

Đông tây trồng từng bách,

Phải trái trồng ngô đồng.

Cánh cánh cùng che chở,

Lá lá cùng tiếp thông.

Giữa có đôi chim ở,

Gọi là chim uyên ương.

Ngẩng đầu nhìn nhau hót,

Đêm đêm hết năm canh.

Người qua dừng nghe tiếng,

Quả phụ lại bàng hoàng.

Đa tạ người hậu thế,

Rắn thân, khắc ghi lòng

Cô lằm nhằm trong miệng chữ cuối : khắc ghi lòng.

Cậu hân đang ngồi máy bay trên đường sang Mỹ rồi.

*Không tước đông nam phi (Không tước bay về miền đông nam) là tên một bài nhạc phủ đời Hán dài 357 câu ngũ ngôn, được truyền tụng nhất, được các học giả Trung quốc công nhận là tiểu thuyết bằng thơ của họ.

Tóm tắt nội dung: Cuối thời Đông Hán vào khoảng niên hiệu Kiến An, có một viên lại nhỏ tên Tiêu Trọng Khanh, có vợ là Lưu thị. Lưu thị bị mẹ của Trọng Khanh ruồng rẫy buộc phải trở về nhà và nàng tự thề sẽ không bao giờ lấy chồng nữa. Song gia đình lại bức hôn khiến nàng phải trầm mình tự tận. Người chồng hay tin vợ mất bèn lấy tấm lụa của vợ dệt hôm nào buộc lên cành cây trước sân thắt cổ tự tử. Hai nhà đều thương con, cho hợp táng bên núi Hoa sơn, phía đông phía tây trồng tùng bách, bên phải bên trái trồng ngô đồng. Cành lá những cây đó chẳng chứt, ở trong tự nhiên xuất hiện một cặp chim bay nhảy, liú lo không lúc nào rời nhau; người trong miền gọi là chim uyên ương.

Đoạn thơ trên được trích từ bài Tiêu Trọng Khanh thê (Đoạn cuối)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cẩn Viên Đã Bán

Úy Hải Lam đang ngủ nướng.

Từ nhỏ đến lớn, cô rất ít khi ngủ nướng. Hầu như là không bao giờ, đến giờ thức dậy, không đợi người làm gọi, cô đã sớm tỉnh lại. Nhưng vào sáng sớm hôm nay, cô vẫn vui mình ở trong chăn, mơ mơ màng màng ngủ. Thời gian trôi qua dần đến buổi trưa, điện thoại của Viên Viên đổ chuông reo ầm ỉ đánh thức cô dậy, giống như là gài thét bắt cô phải thức, để cùng nhau ăn cơm.

Úy Hải Lam lúc này mới rời giường chải sơ lại mái tóc, làm vệ sinh cá nhân sau đó đi tìm Viên Viên.

Viên Viên đang chuẩn bị cho kỳ thi tốt nghiệp trung học, nguyện vọng của cô chính là vào được khoa luật của đại học Hoa Đông. Điểm chuẩn của khoa luật rất cao, đối với Viên Viên mà nói, cái nguyện vọng này có chút khó thực hiện. Nhưng cô học ngày học đêm để cải thiện thành tích, rồi cuộc được tuyển thẳng vào lớp mười, làm cho người ta mở rộng tầm mắt, cũng không thể không cảm khái có công mài sắt, có ngày nên kim.

Bên ngoài trường học có một tiệm cơm nhỏ, hai người đang gọi thức ăn.

Viên Viên cúi đầu bới cơm, trong miệng mơ hồ nói không rõ, "Nếu như không phải Từ Minh Lăng nói cho tớ biết, sáng sớm hôm nay Thẩm Du An đã bay đi Mỹ, tớ cũng không biết gì luôn! Có phải hai người lại cãi nhau? Trước kia không phải còn nói muốn thi cùng Trường Đại Học sao? Thẩm Du An tại sao đột nhiên lại đi Mỹ?"

Úy Hải Lam thông thả ung dung hỏi ngược lại, "Mình nên trả lời vấn đề nào trước?"

"Tất cả đều phải trả lời! Không được dấu giếm đấy! Nói mau!"

"Tụi mình không có gây gỗ, chỉ là tương lai biến hóa khó lường. Anh ấy đi nước Mỹ du học, đó là lựa chọn sáng suốt, dù sao học ngành kế toán cũng nên chọn trường có tiếng tăm mà học."

"Cậu thật cảm thấy như vậy, không nhìn ra cậu nói chuyện cứ như không liên quan gì đến bản thân ấy." Viên Viên mím mím môi.

Thời gian nghỉ trưa cũng nhanh chóng qua đi, Viên Viên đứng ở bên lề đường nhìn Úy Hải Lam đón taxi. Trước khi lên xe, cô vịn cửa xe khom lưng hỏi, "Thật không có việc gì?"

"Thật." Úy Hải Lam kiên quyết gật đầu khẳng định, sau đó lên xe taxi.

Viên Viên mỉm cười nét thanh xuân từ khuôn mặt in lên cửa kính xe chột lóe sáng, Úy Hải Lam tính toán hôm nay đã là hạn chót của chị lớn Úy Mặc

Doanh đưa ra, hiện tại người cũng đã đi rồi, tiệc tùng gì đó có thể bắt đầu tổ chức rồi.

Nhưng khi Úy Hải Lam đang định liên lạc với Úy Mặc Doanh, thì Cẩn Viên đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Mười người đàn ông mặc đồng phục tiến vào Cẩn Viên, thay nhau đo đạc ghi chép từng thứ xung quanh. Vấn đề là bọn họ không bị ai ngăn trở, cũng không có ai báo cảnh sát nhờ giúp đỡ, hiển nhiên là bị có sự chấp thuận của ai đó trong Cẩn Viên. Thậm chí người làm còn dâng lên trà nước, tiếp đãi bọn họ như khách quý.

"Nhị tiểu thư, cô đã trở lại."

Úy Hải Lam vừa về tới nhà nhìn cảnh này liền thấy bức, lạnh lùng hỏi, "Người nào cho phép bọn họ tiến vào!"

"Nhị tiểu thư, là đại tiểu thư cho phép."

Úy Hải Lam nhặt nhẻo hờ hững làm mặt nặng nề mấy phần, hướng về phía mấy người đàn ông trước mặt quát lên, "Tất cả đều đi khỏi đây cho tôi!"

Mấy người đàn ông kia dừng động tác lại, một người trong đó tiến lên nói, "Chúng tôi là người của Tàn tiên sinh, Tàn tiên sinh đã thông qua sự đồng ý Ủy đại tiểu thư cho phép thăm dò Cẩn Viên."

"Nói cho Tàn tiên sinh của các người biết, Cẩn Viên chắc chắn sẽ không bán."

"Một giờ trước tòa Cẩn Viên này đã thuộc về Tàn tiên sinh." Người đàn ông vừa nói xong, giống như sấm sét giữa trời quang làm đỉnh đầu của Úy Hải Lam nổ vang.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thu Mua Giá Cao

"Tôi nói lại lần cuối cùng! Hãy về nói với Tàn Trần tiên sinh, Cẩn Viên chắc chắn tôi sẽ không bán! Mời các người hiện tại hãy rời đi!" Úy Hải Lam hít thở sâu một hơi, mấy lời vừa rồi nói ra không nhanh không chậm, nhưng lại cực kỳ có tiếng vang. Mà ở trong mắt mọi người, cô cũng chỉ là một thiếu nữ mảnh mai, không hiểu được chuyện đời, nhưng lại làm cho người khác có cảm giác bị khí phách của cô áp bức.

Người đàn ông đứng lặng yên một lúc, sau đó nói: "Đã như vậy, trước hết chúng tôi xin cáo từ. Lời nói của tiểu thư, tôi sẽ chuyển tới Tàn tiên sinh."

Đoàn người này nhận được chỉ thị, rồi rít thu dọn đồ đạc, theo thứ tự rời khỏi Cẩn Viên.

Úy Hải Lam lập tức gọi cho Úy Mặc Doanh, nhưng không có ai nghe máy, cô liền chạy một mạch tới công ty.

Hiện tại công ty cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa mà thôi, bên trong nó thực sự đã trống rỗng rồi, tiền bạc trong công ty bị người trong nội bộ lấy bỏ trốn mất hết rồi, bên ngoài thì còn đang nợ một món tiền lớn không có cách nào hoàn trả. Trên dưới đều mục ruỗng, nhân viên cũng chỉ còn lại một phần mười, bởi vì tiền lương không thể nào thanh toán đúng thời gian, nên vô số công nhân bãi công về nhà, hay là chạy sang công ty khác tìm cái máng ăn mới để duy trì cuộc sống.

Tóm lại, khắp nơi lòng người hoang mang, chỉ kém với phá sản đóng của công ty có một bước chận mà thôi.

Một đường thông suốt, Úy Hải Lam thuận lợi đi tới phòng làm việc của Đồng Sự Trưởng.

Chưa kịp gõ cánh cửa nặng nề kia, trong phòng đã có một người đàn ông lao ra, ôm một đồng tài liệu lớn. Về mặt của anh ta không được tốt cho lắm, goiing như là đang chạy trời chết thì đúng hơn. Phía sau anh ta có tiếng gào thét trách cứ như cuồng phong đuổi theo, người đàn ông ngẩng đầu nhìn thấy Úy Hải Lam, lập tức nhận ra cô, âm thanh trầm ấm nói, "Nhị tiểu thư, cô đã tới, đại tiểu thư ở trong văn phòng."

Úy Hải Lam gật đầu một cái.

"Dạ, tôi biết, làm anh khó xử rồi, số tiền kia sẽ có. Nhưng là tôi còn cần thêm chút thời gian được không ah." Úy Mặc Doanh đang đưa lưng về phía cô nói chuyện điện thoại, dây điện thoại bị cô lôi kéo thành một đường thẳng giống như sắp đứt tới nơi. Không biết người kia nói cái gì, cô đột nhiên không khống chế được, đặt ống nghe "rầm" xuống bàn. Tâm tình còn chưa ổn định, ánh mắt liếc thấy bóng dáng ngoài cửa, khuôn mặt diễm lệ khôi phục lại sự thông dong. Cô kéo chiếc ghế tổng giám đốc ra, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: "Xế chiều hôm nay, chị vừa mới công bố tin tức em sẽ cử hành dạ tiệc kén chồng, chỉ là Mẹ cả tới tìm chị, mẹ nói mẹ đồng ý bán đi Cẩn Viên."

Úy Hải Lam có chút bối rối, cô thật là không ngờ Triệu Nhân sẽ ra mặt.

"Có vị Tàn tiên sinh lấy giá cao thu mua Cẩn Viên, hán đã đưa tiền đặt cọc, sau khi xem xét hết toàn bộ Cẩn Viên thì sau ba ngày hán sẽ chuyển nốt số

tiền còn lại."

Úy Hải Lam vừa định mở miệng, trên bàn lại vang lên tiếng chuông điện thoại. Cô nhìn thấy Úy Mặc Doanh nhận điện thoại, vẻ mặt thoáng cái đã đã trở nên kinh ngạc tới cùng, cuối cùng nghe được cô hô một tiếng. "Xin chờ một chút."

Úy Mặc Doanh còn đang nắm chặt điện thoại, mắt phượng quét về phía cô: "Em rốt cuộc đã nói cái gì! Tàn tiên sinh hiện tại quyết định không mua Căn Viên nữa!"

"Minh gây họa, chính mình tự đi giải quyết đi!" Úy Mặc Doanh cười lạnh châm chọc, có tâm tình như đang muốn chờ xem kịch vui: "Lời nói thật có bản lĩnh, vậy thì vừa lấy được tiền vừa giữ được Căn Viên! Đừng làm cho ông nội, và ba bị mất thể diện đây!"

Danh thiếp ngay sau đó được quăng lên trên mặt của cô, Úy Hải Lam không hoảng hốt bất loạn đón lấy.

Cô nhìn thấy một hàng chữ màu đen, góc trên bên phải ghi tên tuổi —— Tàn Trần.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khu Giải Trí “Vạn Kinh”

"Rất xin lỗi, Úy tiểu thư, Tàn tiên sinh đang bận."

"Úy tiểu thư, Tàn tiên sinh có nói, ngài ấy không có thời gian."

"Úy tiểu thư, Tàn tiên sinh không muốn gặp cô."

Liên tiếp hai ngày, úy Hải Lam cố gắng bắt liên lạc cùng vị Tàn tiên sinh này. Nhưng mà người của hân chỉ trả lời qua loa lấy lệ, cố ý muốn nói Tàn tiên sinh cự tuyệt gặp mặt. Úy Hải Lam không cách nào, cuộc sống ngày ngày trôi qua, tình hình của Uất gia càng ngày càng tràn ngập nguy cơ, thậm chí ngay cả người làm trong Căn Viên cũng ra đi hơn phân nửa, chỉ chừa mấy người. Nhìn địa chỉ được in trên danh thiếp, cô rốt cuộc cũng không đợi nổi nữa.

Nơi này là Xuân Thành nơi ăn chơi cao cấp chỉ dành cho những người giàu có ——Khu giải trí "Vạn Kinh".

Úy Hải Lam đứng ở đường lớn đối diện, nhìn tòa nhà trước mặt, cảm thấy hết sức xa lạ.

Nơi Thẩm Du An đưa cô đến, cũng chỉ là những nơi sang trọng nhưng không quá phức tạp. Bọn họ còn là học sinh, chưa đủ tuổi để tiếp xúc với ánh đèn và sự phức tạp của những nơi như thế này.

Một chiếc taxi vừa lướt qua, cô dứt khoát bước chân băng qua bên kia đường.

Mới vừa đi tới cửa, một cô gái xinh đẹp đứng đón khách liền kéo cửa ra, nụ cười ngọt ngào nói hoan nghênh quý khách, xộc vào mặt chính là mùi thuốc xì gà, hòa lẫn mùi rượu nồng nặc. Bước vào khi giải trí, nơi nơi đều là tiểu thư xinh đẹp mặc sườn xám, lộ ra bắp đùi tuyết trắng, giống như một bầy chim yến mỗi người mỗi vẻ. Nơi này giống như là một cái thế giới khác, giống như trở lại thời kỳ dân quốc, ca múa mừng cảnh thái bình.

"Tiểu thư, cần phục vụ gì." Người phục vụ có mái tóc chia ba bầy mỉm cười hỏi.

Úy Hải Lam nhìn hân nói, "Tôi muốn tìm Tàn tiên sinh, Tàn Trần tiên sinh."

Phục vụ thấy cô không giống như những cô gái ở đây, cả người lộ ra một khí chất cao quý, lập tức báo cho quản lý. Sau một lúc bàn bạc, quản lý dẫn cô lên lầu.

Thảm lót dọc theo cầu thang có màu cà phê đậm, giấy dầm lên trên, hai chân hình như trở nên mềm mại vô lực.

Đi ở hành lang, phía trước có mấy người phục vụ đứng chờ ở bên ngoài.

Úy Hải Lam đi phía sau quản lý, thoáng nhìn thấy hình điêu khắc trên cánh cửa từ từ mở ra, tầm nhìn cũng từ từ mở rộng.

"Tàn tiên sinh, có vị tiểu thư này tìm ngài." Quản lý nói xong bước sang bên nhường lối cho Úy Hải Lam.

Chỉ nghe một tiếng "Hoan hô ——", Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn lên, một trái bóng bay vụt qua phía đối phương bay xuống đất.

Trong gian phòng to lớn là cái bàn đánh bóng bàn dài gần ba mét rộng hai mét, người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc rất mát mẻ quần lầy người đàn ông mới vừa đánh thắng quả bóng đó, "Anh yêu, anh thật là giỏi!"

Người đàn ông đó chỉ có một bóng lưng, thon dài, cao lớn, ánh đèn quá mức lóng lánh, ánh sáng vây quanh bóng lưng đó tầng tầng lớp lớp cảm giác giống như là lông của con sư tử. Ủy Hải Lam không khỏi liếc mắt nhìn một cái, người đàn ông đó từ gò má, đến trán tới cằm là một đường cong hoàn mỹ. Người đàn ông cảm giác như có ai đó ở phía sau nhìn chăm chăm mình, hần quay đầu lại, nụ cười ngông cuồng càng rõ.

Ủy Hải Lam tiến lên một bước, chủ động vươn tay, "Tần Trần tiên sinh, chào ngài."

"Ha ha!" Người phụ nữ xinh đẹp bật cười, thân mật ôm cánh tay của người đàn ông, "Tiểu thư, cô nhận lầm người rồi, anh ấy là Lôi tiên sinh!"

Ủy Hải Lam chưa hoàn hồn, cằm của cô lại bị người đàn ông nắm được nâng lên, người đàn ông cười hỏi, "Có ý sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thói Quen Khó Sửa Đổi

Đây rõ ràng là sự đùa giỡn mà cô chưa từng phải chịu!

Ủy Hải Lam không giống như những thiên kim tiểu thư bị chút nhục nhã đã vươn tay ra tát vào mặt người đàn ông kia, ngược lại quan sát anh ta.

Cô rút cuộc nhìn rõ người đàn ông trước mặt có dáng dấp như thế nào.

Tóc hơi lộn xộn, có vài lọn tóc khá dài xõa xuống trán, đan xen với vài lọn tóc khác ngắn hơn, mái tóc có màu đen tuyền, màu đen này, tạo cho người khác có cảm giác là màu đen thuần túy hoa mỹ. Ánh mắt sắc bén như ngọc lưu ly, nếu có thêm chút ánh sáng làm nổi bật lên, sẽ tạo ra một sắc thái hết sức rực rỡ. Anh có một đôi mắt hoa đào, mặc dù chỉ trầm tĩnh ngắm nhìn như vậy, cũng sẽ cảm thấy đôi mắt anh như đang đưa tình. Dưới sống mũi thẳng tắp là một cánh môi mỏng khê nhếch, cái cằm nhỏ nhắn rất là có hình.

Thì ra là một người đàn ông đặc biệt.

Người đàn ông cũng rất hào phóng, không so đo với việc cô xem xét anh không chút kiêng kỵ.

Sau khi đánh giá xong Ủy Hải Lam mới nhẹ nhàng nói rằng: "Thật xin lỗi, nhận lầm người."

Bàn tay người đàn ông vẫn còn nhẹ nắm cằm cô, chưa có ý muốn buông ra, cô đột nhiên đi đến gần hắn, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng cũng từ từ tiến tới gần, ánh mắt hắn bị che lấp dưới làn lông mi, chợt nghe thấy mùi thơm trên tóc cô, mùi táo thơm mát. Mùi hương vẫn đang ngây ngất trong mũi, nhưng bụng lại nhận lấy một cú đấm mạnh, mặc dù cú đấm này so với anh cũng chẳng nhằm nhò gì, nhưng là sự giật mình thì phá kỷ lục những hai trăm lần.

Ủy Hải Lam nhẹ nhàng nghiêng đầu, rồi sau đó lui về phía sau một bước, vén mái tóc dài của mình ra phía sau, hai chân chu lại, bàn chân tách ra một góc 15 độ, đứng đối diện với anh, tư thế vô cùng ưu nhã, bình tĩnh nói: "Thật xin lỗi, trước kia có học qua chút thuật phòng thân, thói quen cũ không bỏ được, hi vọng vị tiên sinh này bỏ qua cho."

"Lôi tiên sinh, anh không sao chứ?" Những cô gái khác đều hết sức kinh ngạc, hết hồn vội vàng hô to.

Lúc này, một giọng nam khác chợt vang lên giữa khoảng không: "Ai cho phép cô ta vào đây!"

"Tần tiên sinh, tôi cho là." Quản lý há hốc mồm cứng lưỡi, vô cùng khản trương.

Lúc đó Ủy Hải Lam mới phát hiện một đôi nam nữ đang ngồi trên cái ghế sofa bên kia, người đàn ông kia đi giày tây, đeo kính không gọng, trông kính trong suốt cũng không làm giảm đi sự sắc bén của ánh mắt, tinh thần phấn chấn, khí thế tỏa ra bốn phía, đôi lông mày giống như một nét bút tuyệt diệu càng tôn lên sự uy nghiêm của đôi mắt, hiển nhiên là một mỹ nam tử.

Thì ra là hắn mới chính là Tần Trần tiên sinh.

Tần Trần đứng dậy, lạnh giọng cắt ngang lời của đối phương: "Mời cô ta rời khỏi đây ngay lập tức!"

"Dạ dạ dạ!" Quản lý liên tiếp ứng tiếng, bị dọa đến toàn thân ướt sũng mồ hôi.

Ủy Hải Lam trong giây lát ý thức được, Tần Trần đã đem những lời nói trước đây hoàn toàn trả lại cho cô.

Quản lý lắc mình đến trước mặt cô xin cô rời đi, Ủy Hải Lam nói: "Tần tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với anh một chút!"

"Nếu tiểu thư đã đến tận nơi tìm, Tần tiên sinh cần gì phải cự tuyệt, tôi xin phép không quấy rầy Tần tiên sinh nữa. Cáo từ." Người đàn ông tóc đen thông dong cười nói, lời nói cũng có ý muốn trốn tránh. Anh thân mật ôm một cô gái cất bước, lúc đi ngang qua bên cạnh Ủy Hải Lam, anh cũng không dừng

bước, thẳng tắp rời đi.

Trong thoáng qua ấy, giọng nam trầm thấp của anh buông lại một câu nói, mở ra một giai đoạn mập mờ huy hoàng sau đó, nói cho cô biết về khả năng của một người nào đó: "Tiểu thư, nếu như tần tiên sinh không thể đồng ý, vậy thì cô cũng có thể tới tìm tôi để nói chuyện một chút."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tám Giờ Đến Nơi Hẹn

Người đàn ông sau khi mang theo bạn gái rời đi, không đợi Úy Hải Nam lên tiếng thêm lần nữa, Tần Trần quát lên, "Mời cô ta đi ra ngoài!"

"Tần tiên sinh, tôi chỉ cần mười phút, tuyệt đối sẽ không quấy rầy anh."

"Cô đã quấy rầy tôi!" Tần Trần vẻ mặt âm độc, nóng giận nói.

Úy Hải Lam nghe hắn nói như vậy, ý thức được người đàn ông vừa rời rất có khả năng đang đến gặp mặt hắn để bàn bạc về một hợp đồng làm ăn nào đó. Loại gặp mặt biến tướng này, cũng thường thấy. Hơn nữa người đàn ông kia, hình như ra vào cực kỳ tự do, hiển nhiên, Tần Trần còn phải nhún nhường hắn vài phần. Úy Hải Lam nghĩ như thế, nhỏ giọng mà nói: "Tần tiên sinh, tôi rất xin lỗi. Tôi lần này tới là muốn cùng anh nói một chút chuyện có liên quan tới khu vườn Cẩn Viên."

"Nhị tiểu thư Úy gia, trước kia không phải cô đã lớn tiếng buông lời thề son sắt, kiên quyết không bán đầu giá Cẩn Viên, hiện tại lại chạy tới tìm tôi, đây không phải là tự mình đánh mình một bạt tai hay sao?" Giọng Tần Trần lạnh nhạt, trong lời nói tràn đầy lạnh lùng, "Cô hãy nghe cho kỹ, tôi không có hứng thú mua lại Cẩn Viên nữa. Nơi này cũng không phải là nơi để loại người thiên kim tiểu thư như cô nên tới, thật sự nếu cô không đi, mà có xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không chịu trách nhiệm."

Bị hạ lệnh đuổi khách, Úy Hải Lam đành phải rời đi.

Nhưng chỉ sau một ngày, thuộc hạ của Tần Trần lại gọi điện thoại tới: "Úy tiểu thư, Tần tiên sinh mời cô tám giờ tối tới gặp ở Vạn Kinh."

Úy Hải Lam đồng ý, nhưng trong lòng thì có điều hồ nghi.

Cô chần chờ không biết có nên tới nơi hẹn hay không.

Bảy giờ tối hôm đó, Úy Mặc Doanh vừa mới bước chân tới Cẩn Viên, đã gọi Úy Hải Lam lên thư phòng. Gian thư phòng này vốn là của ông nội Úy Quang Diễm từng dùng, sau đó vẫn để nguyên. Trong thư phòng có rất nhiều sách, đều được sắp xếp theo thứ tự trên giá sách, còn có rất nhiều sách được đặt tùy ý trên mặt đất. Úy Mặc Doanh đứng giữa đống sách, gương mặt xinh đẹp hiện ra mấy phần mệt mỏi, lẳng lặng nói, "Những sách này về sau cũng không biết để vào đâu, không bằng đốt xuống cho ông nội."

Úy Hải Lam im lặng không nên tiếng, Úy Mặc Doanh một mình nói, "Dù sao hiện tại cũng không có ai dám mua Cẩn Viên, mấy ngày nữa đành phải tuyên bố phá sản, chờ tòa án tới niêm phong khu vườn này vậy."

"Không ai dám mua?"

"Đúng vậy, có người đã ngầm uy hiếp, còn ai dám mua đây? Sợ mang vạ vào người mà." Úy Mặc Doanh cười nói.

"Có người" trong miệng cô là người nào, nháy mắt Úy Hải Lam đã hiểu rõ, liên kết các sự việc lại với nhau, cũng không mấy khó khăn có thể đoán ra. Lại nghĩ tới lời bảo đảm hôm đó của mình, mặc kệ là leo lên lưng hổ khó xuống, hay là bất đắc dĩ, lúc này Úy Hải Nam trong nháy mắt rõ ràng hiểu được, hậm hực bảo đảm, "Chị, em sẽ chịu trách nhiệm với lời nói không để nhà mình phá sản."

Gia quy của Úy gia rất nghiêm, sau bảy giờ tối mặc kệ là tình huống gì cũng không được phép ra khỏi cửa.

Nhìn thấy Úy Hải Lam ăn mặc chỉnh tề, người làm đành hỏi: "Nhị tiểu thư, cô phải đi ra ngoài bây giờ sao?"

"Vâng."

"Vậy để tôi đi gọi Lão Trương lái xe đến."

"Không cần."

Úy Hải Lam vốn muốn tự mình thuê taxi chạy tới là được, nhưng cô thật không ngờ, buổi tối lại khó có thể bắt được xe như vậy, lúc cô chạy tới được Vạn Kinh thì đồng hồ đã chỉ gần chín giờ.

Lúc này trong Vạn Kinh, đèn đuốc sáng trưng, muôn hồng nghìn tía, đối lập hoàn toàn với ban ngày.

Đây là một tòa lâu đài ngợp trong vàng son giống như hoàng cung, rất dễ làm cho con người ta lạc lối.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Thành Ý

Cửa chính Vạn Kinh, người phục vụ đứng đó, tầm mắt không ngừng nhìn quanh các tân khách, dường như đang tìm kiếm ai đó. Chợt, đáy mắt anh ta thoáng qua sự mừng rỡ, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Không đợi cô đến gần, anh ta đã chủ động đi tới. Do đã đợi quá lâu, chân hơi tê tê, khi đi bộ thỉnh thoảng phải dậm chân, "Tiểu thư, cô đã tới, mời đi bên này."

Hành lang thật sâu, hai bên đều là các gian phòng xa hoa, cứ cách một đoạn lại có một phục vụ đứng.

Úy Hải Lam được đưa đến gian phòng cuối cùng.

Phục vụ khẽ gõ cửa phòng, người bên trong liền mở cửa ra.

Trong nháy mắt, mùi thuốc lá gay mũi, mùi rượu cay nồng, còn có mùi nước hoa sực nức xộc thẳng tới. Úy Hải Lam khó khăn thích ứng, sau đó mới bước vào gian phòng sắc quang rực rỡ này. Trong phòng có mấy người áo đen cao lớn khỏe mạnh đứng bên, hiển nhiên là vệ sĩ. Cô gái mặc váy ngắn màu mận chín đang cầm mic hát, bài hát "Ngọt ngào"*, tiếng hát trầm bổng dễ nghe. Cô ta vừa hát vừa nồng nàn nhìn người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sa lon da thật bên kia.

Khi hát đến câu "Đã gặp anh ở đâu ở đâu" thì ánh mắt người đàn ông rốt cuộc cũng quét về phía cô.

(*) Link bài hát: [http://loidich.com/ld6934-%E7%94%9C%E8%9C%E8%9C%E8%9C-Tiannimi\(chothaybandich...pwz\)-TeresaTeng.html](http://loidich.com/ld6934-%E7%94%9C%E8%9C%E8%9C%E8%9C-Tiannimi(chothaybandich...pwz)-TeresaTeng.html)

Anh mỉm cười đầy thâm ý, ánh mắt quá mức chuyên chú khiến Úy Hải Lam chợt thấy lạnh.

Bài hát kết thúc, Tần Trần ôm lấy mỹ nữ tóc dài, lúc này mới nhìn cô lên tiếng: "Lam tiểu thư, Lôi tiên sinh đợi cô lâu rồi đó."

Úy Hải Lam cũng là người hiểu chuyện, tới trước bàn trà, không do dự cầm một ly rượu lên, nói: "Xin lỗi đã tới muộn, tôi tự phạt một ly."

Cô vừa mới uống xong, người đàn ông lại cười nói: "Một ly sợ rằng không đủ thành ý."

Tay nắm ly rượu của Úy Hải Lam lập tức cứng đờ, ngược lại, anh ta lại quay sang hỏi cô gái bên cạnh, "Em nói nên phạt như thế nào?"

Từ xưa tới nay, phụ nữ đối với phụ nữ thường ngầm đồ kị, cô ta cười duyên một tiếng, chỉ vào một chai rượu trên bàn trà, "Hay là uống hết chai rượu kia đi."

Úy Hải Lam tuy biết uống rượu, tửu lượng cũng chưa tốt đến mức uống hết một chai không say. Nhưng cô không suy nghĩ nhiều, cũng không nói gì, để ly rượu xuống rồi cầm chai rượu lên, ngửa đầu uống thẳng. Cô uống không nhanh không chậm, chất lỏng chảy xuống cô họng, một chút tràn ra khóe miệng. Tuy là mùi rượu thuần khiết, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu. Đến khi uống hết ngụm cuối cùng, cô chịu đựng sự khó chịu, xoay ngược chai lại, miệng chai nhỏ xuống vài giọt rượu, "Lôi tiên sinh, tôi uống xong rồi."

Khóe miệng người đàn ông ngậm một điếu thuốc, mắt hết hứng thú vỗ tay vài cái.

Tần Trần nói: "Đừng chỉ đứng như vậy, hát một bài cho Lôi tiên sinh nghe nào."

"Tôi đi toilet đã." Úy Hải Lam để chai rượu xuống, khó khăn nói, dạ dày đã bắt đầu đau quặn quai.

Tần Trần không đáp.

Úy Hải Lam lại nhìn về phía người đàn ông trước mặt, "Lôi tiên sinh, tôi đi toilet trước đã."

Đôi tay thon dài của anh khẽ kẹp điếu thuốc, ngón trỏ khẽ gảy một đoạn tàn tro, giữa đóm lửa lập lòe, khẽ ngược mắt liếc về phía cô, gương mặt thon gầy tuấn mỹ thoáng hiện lên ánh sáng rực rỡ, đôi mắt sâu thẳm khóa chặt vào cô, giọng nam thật trầm, tùy ý nói, "Nhớ tên của tôi, Lôi Thiệu Hành."

Lôi Thiệu Hành.

Trong lòng Úy Hải Lam thầm đọc lại cái tên này.

Chương 13: Chẳng Thể Bỏn Đùa.

Ra khỏi phòng bao, Úy Hải Lam đi về phía toilet. Bước đi rất ổn, không nhanh không chậm, vừa đẩy cửa một mình đi vào, không thể nhìn thứ ghê tởm cuộn cuộn trong dạ dày nữa, cả người cô gục xuống bồn cầu, ới ra. Rượu vừa mới uống vào, tất cả đều ào ào phun ra. Nôn đến khi trong dạ dày trống rỗng, lúc này mới bớt khó chịu, cô xả nước vào lòng bàn tay, vốc lên mặt. Cô nhắm mắt lại, ho đến hai gò má đỏ bừng, nhưng không có một giọt nước mắt.

Lần nữa trở lại phòng bao, mọi người tự vui đùa, không ai để ý cô nữa.

Hát xong một ca khúc, cô gái đưa mic cho cô, ẩn tìm bài hát hỏi: "Hát bài gì?"

Úy Hải Lam đầu hơi choáng váng, rượu tỉnh vẫn chưa hết. Cô hoảng hốt nhận chiếc mic, thật sự không nghĩ ra nên hát cái gì, chỉ nhớ bài hát lúc này, liền nói "Ngọt ngào".

"Lời tiên sinh, uống rượu nha." Bên này, cô gái trong ngực Lôi Thiệu Hành khẽ oán trách.

Ánh đèn không ngừng lóe lên, thay đổi liên tục giữa màu cam và xanh, chiếu lên khuôn mặt Úy Hải Lam. Cô mặc một chiếc quần dài màu chàm đơn giản, tự nhiên thoải mái nghiêng người đứng phía trước, hai tay cầm mic, giống như đóa sen đơn độc nở rộ giữa đêm khuya thanh vắng.

Giờ phút này, trong đầu Lôi Thiệu Hành đột nhiên nhớ lại mấy câu cổ văn đã sớm quên, cảm thấy hết sức hợp với khung cảnh hiện tại.

Hoa sen mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lo, trong rỗng ngoài thẳng, chẳng rậm cành chen lá rườm rà, hương càng xa càng khiết, uy nghi ngay thẳng, chỉ ngắm được từ xa mà chẳng thể bỏn đùa.(1)

(1): Trích từ Ái liên thuyết của Chu Đôn Di.

Các bạn có thể xem chi tiết ở link này: <http://tuynguyetlau.wordpress.com/2010/09/23/van%E3%80%8A-ai-lien-thuy%E1%BA%BFt-%E3%80%8B-chu-don-di/>

Anh uống cạn một ngụm rượu, quay sang dặn dò người bên cạnh.

Trước mặt là sắc đỏ hoa lệ, Úy Hải Lam chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng. Không biết làm sao hát đến câu cuối cùng, tiếng nhạc đến gần cuối, cô nghiêng đầu nhìn lên, lúc này mới phát hiện trong phòng bao chỉ còn lại một người, những người khác không biết đã rời đi khi nào.

Lôi Thiệu Hành vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh, ý bảo cô tới ngồi xuống.

Úy Hải Lam đứng thẳng chỗ đó, không cử động.

Nhìn thấy cô như thế, Lôi Thiệu Hành cũng không có ý tiếp tục, "Nếu tối hôm nay đã tới nơi này, cô nên rõ thân phận của mình. Rượu cũng đã phạt, nhạc cũng đã hát, nên bỏ hai chữ "thiên kim" đi, cô không còn là tiểu thư gì đó nữa. Phục vụ tôi tốt, khiến tôi vui vẻ, cô mới có thể lấy được thứ cô muốn. Đạo lý đơn giản như vậy, cô nên hiểu."

"Lời tiên sinh, hai ngày trước đụng phải anh, là tôi có mắt như mù, mọng đại nhân như anh không chấp lỗi tiểu nhân." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, trong mắt không chút gợn sóng. "Tôi còn có chuyện cần tìm Tàn tiên sinh thương lượng, đi trước một bước, chúc Lôi tiên sinh chơi vui vẻ."

Cô xoay người rời đi, ba bước thành hai bước, dùng sức đẩy cửa ra, lại bị hai vệ sĩ trước mặt cản đường. Một người trong đó hung ác bắt lấy cánh tay cô, mạnh mẽ đem cô đẩy trở lại phòng bao, vừa buông tay, sức lực quá lớn, khiến cô ngã nhào trên đất, nhất thời không đứng dậy nổi.

Nụ cười trên môi Lôi Thiệu Hành càng sâu, vuốt ve ly rượu nói, "Muốn xong, vậy thì lột sạch quần áo tới lấy lòng tôi, phục vụ tôi thoải mái, chuyện ngày đó coi như xong."

Úy Hải Lam rút cuộc cảm thấy sợ hãi, lại nghe thấy anh ta quát lên, "Cởi quần áo của cô ta!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 14: Chim Bị Nhốt Lồng

Hai vệ sĩ lập tức nghe lệnh, một người kéo cô từ dưới đất lên, giữ chặt vai cô, không cho cô động đậy, tên còn lại mặt không đổi sắc xé rách quần áo của cô. Úy Hải Lam không chống được sức lực như dã thú của bọn họ, lạnh giọng gào thét, chân tay đập đá cũng uổng công. Trong sự giãy giụa kịch liệt, áo dệt kim hồ cổ trên người cô bị kéo xuống. Chiếc quần màu chàm cũng bị xé bỏ trong tiếng thét chói tai, giống như vải rách bị ném trên mặt đất.

Ánh sáng trước mắt trở nên hỗn loạn.

Chỉ trong nháy mắt, trên người cô chỉ còn sót lại bộ đồ lót mỏng mà trong suốt được viền tơ lụa, thêm những nụ hoa. Viền tơ dính chặt vào thân người trắng mịn của cô, có thể nhìn thấy dáng ngực đầy đặn, eo thon nhỏ đang gãy giữa, hai chân mảnh khảnh, da thịt trơn mịn trắng nõn, mỗi lỗ chân lông dường như đang run. Thân thể như ẩn như hiện tuy chưa lộ ra hết, nhưng cũng đủ gọi lên vô vàn ý nghĩ xa xôi.

Cuối cùng cô cũng cảm nhận được cảm giác sợ hãi run rẩy trước nay chưa từng có, đánh úp toàn thân, vô hình áp bức cô, khiến cô không thở được.

Úy Hải Lam khàn giọng, cổ nhún rờ từng chữ từng chữ la: "Không bằng các người giết chết tôi đi! Giết chết tôi đi!"

Chắc chắn mấy tiếng, khinh miệt lướt qua, nụ cười của anh khiến người ta rợn tóc gáy.

Úy Hải Lam ngẩng đầu lên, hoảng hốt chống lại tầm mắt của anh, nhìn thấy anh nhún nhả vừa lòng mỉm cười.

Mà trong mắt Lôi Thiệu Hành, thiếu nữ trước mắt lại có một hương vị khác. Tóc dài toán loạn dính trên mặt, không còn mềm mại thẳng mượt như trước, rối cuộc cũng phá tan hình tượng cao quý hoàn mỹ của cô. Mồ hôi nhiễm ướt sợi tóc đen nhánh, dán vào gò má gầy, khiến cô vừa yếu đuối lại mang vài phần kiều mỹ, ngay cả đôi môi khẽ mở cũng như muốn mời, làm người ta muốn tới thưởng thức.

"Giết người là chuyện phạm pháp, tôi chưa bao giờ làm." Đặt hai chân vắt chéo xuống, Lôi Thiệu Hành bỗng đứng dậy đi tới trước mặt cô.

Hai người đàn ông đồng thời buông lỏng tay, Úy Hải Lam chỉ cảm thấy hai chân nhất thời mềm nhũn, một tay vội vàng vịn vào tường, chống không cho mình ngã xuống.

Trước mặt đột nhiên chụp xuống một bóng đen cao lớn, thân thể khỏe mạnh cường tráng áp vào cô, khí chất ngông cuồng sắp ép cô hít thở không thông. Áo lót mỏng không thể ngăn nổi vách tường lạnh lẽo, cái lạnh như băng lan tràn qua sau lưng. Hai mắt mờ mịt mông lung rồi cuộc có tiêu điểm, cô kêu to ra tiếng, "Dừng lại!"

Cách lớp áo lót sát người, bàn tay to của anh sờ soạng theo từng đường cong thân thể cô, một chỗ cũng không bỏ qua. Ngón tay tà nịnh cố ý dừng lại trước ngực cô, cặp mắt đào hoa nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn ướt át kia, thưởng thức vẻ mặt dần khổ sở vụn vụn của cô, vui vẻ cong môi, "Tiếp tục!"

Úy Hải Lam trừng mắt về phía anh, phun ra hai chữ: "Cầm thú!"

"Nghe rất êm tai! Tiếp tục nào! Để tôi nghe xem cái miệng nhỏ nhắn này còn có thể kêu ra cái gì!" Anh càng thêm cuồng dã, lấy chân thon dài áp chặt vào cô, đầu gối đẩy hai chân khép chặt của cô ra, bàn tay lần tìm xuống dưới. Thân mình anh quá mức cao lớn hoàn toàn cản trở mọi tầm mắt, cô giống như một con chim bị nhốt lồng, vô lực phản kháng. Anh dễ dàng kéo quần lót cô xuống, mặc cô kêu đau, ngón giữa dùng lực đẩy vào.

Úy Hải Lam nhin không được cắn răng cau mày, cô nhìn thấy đôi tròng mắt đen kia bỗng nhiên sâu thẳm, ý cười cong nơi khóe mắt, lại u ám lạnh lẽo như nước biển.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hoàng Tuyên Có Bình An

Úy Hải Lam rên lên một tiếng, đau đến nỗi cả khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, ý thức dần tan rã không rõ. Khi cô đau đến sắp bất tỉnh, dị vật trong thân thể rồi cuộc lui ra ngoài, hạ thân trống rỗng, thân thể cũng theo đó nhẹ đi, hai chân mềm nhũn vô lực, không cách nào tiếp tục chống đỡ, ngã ngồi xuống đất. Tóc dài đen óng tán loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng hoàng yên lặng, hai mắt trống rỗng không chút ánh sáng.

Lôi Thiệu Hành cầm lấy chiếc khăn ướt thủ hạ đưa cho lau tay, nhắc một ly rượu lên, ngay cả đầu cũng không cúi, hai mắt cụp xuống, từ trên cao nhìn xuống cô.

Úy Hải Lam ngẩng đầu lên, từ trong mắt anh ta, cô nhìn thấy mình giống như một con kiến hôi khuất nhục sống tạm.

Chợt, giữa không trung rơi xuống những giọt nước, cô nếm phải mùi vị khó chịu quen thuộc, ly rượu rót từ đỉnh đầu xuống, chề cười cô hèn mọn.

Ly rượu rơi xuống bên cạnh cô, khiến thảm nền mềm mại bị nhiễm một mảng đỏ ướt.

“Thật là mất hứng.” Anh áo quần chỉnh tề, tác phong vẫn nhanh nhẹn như cũ, tiêu sái mang người nghênh ngang rời đi.

Úy Hải Lam vẫn ngồi bệt trên mặt đất, thật lâu không nhúc nhích.

Qua một lúc lâu, cô mới có chút phản ứng, bình tĩnh lấy quần áo rách tan một bên mặc lại. May mà áo khoác không bị xé hỏng, miễn cưỡng có thể mặc được. Cô cài lại từng nút một, khép chặt cổ áo, móc chiếc khăn tay thường mang trong túi ra, lau mình sạch sẽ, buộc lại mái tóc thành đuôi ngựa. Cô tự mình chỉnh lại xong, lúc này mới đứng dậy.

Cửa chính phòng bao mở rộng, người phục vụ dẫn đường vội chạy tới.

Ánh sáng trên hành lang gấp khúc chiếu lên bóng dáng anh ta, chặn cô lại, “Tiểu thư, Tần tiên sinh nói cô có thể đi, tôi giúp cô gọi xe.”

Úy Hải Lam đi thẳng qua anh ta, nói một tiếng “Cảm ơn”, nhanh chóng rời đi.

Trong buổi tối này, lần đầu tiên Úy Hải Lam biết cái gì gọi là không biết tự lượng sức mình, tự tìm nhục nhã. Bọn họ căn bản không phải con người lương thiện gì, cô một thân một mình đến Vạn Kinh, quả là sai lầm. Mà cô cũng hiểu được một điều, từ nay phải tự bảo vệ chính mình, ít nhất không để trường hợp như vậy xảy ra, khiến mình rơi vào nguy hiểm lần nữa.

“Giúp tôi chuyển lời tới Tần tiên sinh, trên tay tôi còn một mảnh đất nữa, không biết Tần tiên sinh có nguyện ý mua.” Úy Hải Lam nói vào điện thoại, mắt liếc về phía ngoài cửa xe, màn đêm phủ đen kịt.

Mảnh đất trống kia nằm ở thành Tây Xuân Thành, là một hoa viên rộng lớn tĩnh lặng, rất thích hợp để ở.

Năm sinh nhật tám tuổi ấy, ông nội đã đem mảnh đất này làm quà sinh nhật tặng cô, khiến không biết bao người đố kỵ. Cô trở thành đứa bé duy nhất trong Úy gia có mảnh đất thuộc về riêng mình, cho đến hôm nay vẫn vậy, không khỏi làm mấy vị phu nhân trong nhà sinh lòng ghen ghét. Đáng tiếc là, năm cô mười lăm tuổi, ông nội cô đã đi rồi.

Úy Hải Lam biết vị Tần tiên sinh này lai lịch không nhỏ, nếu không lên tiếng chào hỏi anh ta, sợ rằng sẽ bị anh ta tiếp tục gây khó dễ. Cô cũng biết mấy vị phu nhân trong nhà sẽ không chịu đem bất động sản trong tay giao ra, cho dù là mẹ cô, cũng sẽ không làm như vậy. Chỉ cần Úy gia không phá sản, ai ra sao, cô cũng không quan tâm.

Khi còn sống, nếu Cận Viên không bị mất, ngày sau chết đi, hoàng tuyền mới bình an.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Mảnh Đất Thành Tây

Mười một giờ khuya mới về đến nhà, Úy Hải Lam thuận lời tránh được người làm, vội vã trở về Sắc Vi uyển, lập tức tắm nước nóng. Cô như muốn rửa sạch cái gì rất kinh tởm, không biết đã dùng bàn chải cọ đi cọ lại thân thể bao nhiêu lần. Da thịt thiếu nữ vốn rất mềm mại, lại bị cô dùng sức như vậy, không lâu liền đỏ ửng lên. Cho đến khi sắp rách da chảy máu, cô mới chịu thôi, mặc áo ngủ sạch sẽ đi ra.

Áo ngủ màu đỏ thẫm, tượng trưng cho sự giàu có, đây là màu sắc mà tất cả đàn bà con gái trong Úy gia đã đồng ý lựa chọn.

Trong thư phòng vẫn còn một bóng dáng màu đỏ khác đang đợi, chính là Triệu Nhân.

Mỗi bố trí ở Sắc Vi uyển đều do Triệu Nhân quyết định, sứ thanh hoa màu sắc lạnh lạnh, càng tôn lên màu đỏ tươi chói mắt.

Giọng Triệu Nhân lạnh lùng vang lên, “Quý xuống!”

Úy Hải Lam không hề phản kháng, đi tới trước mặt bà quý xuống. Tóc dài chưa khô còn nhỏ nước, từng giọt từng giọt rơi xuống nền gạch sứ trắng.

“Nói! Đã muộn thế này, con vừa đi đâu về?” Triệu Nhân chất vấn.

Úy Hải Lam không trả lời, chỉ cúi đầu.

Triệu Nhân cầm lấy chiếc chổi lông gà đã chuẩn bị sẵn, nắm chặt đầu lông, đầu kia đánh xuống cánh tay cô. Cái đầu tiên đánh xuống, dùng sức hơi mạnh, da thịt trên cánh tay cô lập tức đỏ lên, vết máu ứ đọng. Cái thứ hai dùng sức nhẹ hơn nửa, đến cái thứ ba động tác đã chậm lại, bà vừa đánh vừa hỏi, “Sau này còn dám như vậy không?”

Úy Hải Lam bị bà đánh ba cái cũng không cầu xin tha thứ, sống lưng mỏng manh ưỡn thẳng tắp. Cho đến khi bà ngừng lại, cô mới từ từ ngẩng đầu,

“Mẹ, con muốn tổ chức tiệc chọn chồng.”

“Con muốn làm mẹ tức chết sao!” Triệu Nhân quát một tiếng, giờ tay lại muốn đánh.

Cây chổi lông gà sắp đánh xuống, Úy Hải Lam nhìn bà nói, “Con là cháu gái của ông nội, là con gái của ba.”

“Con gái Úy gia không chỉ có mình con!”

“Ông nội đã nói, con là người thừa kế Úy gia.” Đôi mắt đen láy to tròn của Úy Hải Lam nhìn thẳng vào bà, như xuyên thấu linh hồn Triệu Nhân. Trong lòng Triệu Nhân run lên, dường như đang nghĩ gì. Bà bối rối một lúc lâu mới đứng dậy, cầm cây chổi lông gà đi khỏi thư phòng.

Khi cánh cửa đóng lại, Úy Hải Lam nhẹ giọng ní non, “Mẹ, con sẽ làm thật tốt.”

Triệu Nhân rút cuộc không can thiệp nữa, Úy Hải Lam đem toàn quyền tổ chức bữa tiệc giao cho Úy Mặc Doanh, thả ra thông tin muốn bán mảnh đất thành Tây.

Tin tức nhanh chóng truyền khắp Xuân Thành, rầy lên nghị luận xôn xao.

Viên Viên khẩn cấp như đòi mạng gọi điện thoại đến hỏi thăm, cô chỉ đơn giản trấn an mấy câu, nói với cô ấy mình không có việc gì, để cô yên tâm toàn tâm toàn ý ứng đối cuộc thi.

Sắp đến ngày bữa tiệc diễn ra, Úy Hải Lam lại nhận được điện thoại từ thuộc hạ của vị Tàn tiên sinh kia, “Úy tiểu thư, Tàn tiên sinh có ý muốn mua mảnh đất thành Tây trong tay cô, anh ấy muốn cô...”

“Hai giờ chiều nay, tôi ở Cẩn Viên đợi Tàn tiên sinh đại giá quang lâm” Không đợi người nọ nói xong, Úy Hải Lam nhanh chóng cắt đứt cuộc gọi.

Đến hai giờ chiều, vị Tàn tiên sinh kia cũng không xuất hiện. Trước mặt chính là thuộc hạ của anh ta, đi cùng còn có luật sư và người chứng kiến.

Một tập tài liệu được đưa đến trước mặt cô, “Mời Úy tiểu thư ký tên.”

Úy Hải Lam nhìn con số trên tài liệu khẽ cười, đây là giá cả từ mười mấy năm trước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: 1982

Người đàn ông thấy cô nhìn tài liệu chỉ cười không nói, dường như đã sớm có chuẩn bị, mở miệng nói, “Tàn tiên sinh đã nói, cái giá này là cao nhất rồi, sợ rằng Úy tiểu thư khó tìm được người thứ hai ra giá tốt hơn.”

Không cần nghi ngờ, đây chính là gián tiếp uy hiếp.

Nếu như không bán, sợ rằng không chỉ có số tiền này không lấy được. Cô hoàn toàn không có lựa chọn thứ hai.

Úy Hải Lam yên lặng cân nhắc, cô cũng không lập tức ký tên, nhàn nhạt nói, “Xin cho tôi một ngày suy nghĩ.”

Người đàn ông đứng dậy đi tới một khoảng xa gọi điện thoại xin ý kiến, giọng nam dứt đoạn truyền đến, cuối cùng gật đầu trở lại. Anh ta thu hồi tài liệu, trầm giọng nói, “Úy tiểu thư, vậy ngày mai chúng tôi quay lại.”

Đoàn người lập tức rời đi, Úy Hải Lam cũng không được rảnh rồi.

Cô gọi điện hỏi luật sư. Luật sư nói với cô, nếu công ty tuyên bố phá sản, Cẩn Viên sẽ bị đem ra thế chấp, họ được dành cho sáu tháng để chủ động chuyển đi, sau đó sẽ tiến hành niêm phong bán đấu giá. Tất nhiên, giá khởi điểm đấu giá sẽ rất thấp, về phần giá bán ra, vậy phải xem người đầu giá thế nào. Dự tính giá khởi điểm, luật sư tính toán nói ra một con số. Con số này cho cô chút hy vọng. Bán mảnh đất thành Tây, cộng với số bất động sản mà cô nắm giữ, miếng cường có thể ứng phó.

Nhưng là, làm sao để loại bỏ người đầu giá đây?

Bất đắc dĩ, Úy Hải Lam lần đầu tiên chủ động tới tìm cha của Thẩm Du An, Thẩm Văn Bằng.

Đứng ở bên ngoài đại sảnh công ty Thẩm Thị, ánh chiều tà tà đổ xuống, màu nắng nhuộm khắp bầu trời.

Nắng rực như lửa, trên mặt mỗi người đều ửng hồng.

Cô mới chỉ nhìn thấy xe riêng của cha Thẩm tới đón Thẩm Du An một lần duy nhất. Thẩm Văn Bằng ngồi phía sau, cửa kính từ từ hạ xuống, ông liền gọi cậu lên xe. Thẩm Du An từng cười nói biển số xe của cha cậu rất dễ nhớ, bốn số cuối cùng là 1982. Đó là bởi vì cha Thẩm rất thích rượu Mao Đài năm 1982- loại rượu có bình sứ trắng, nắp hồng, trên nhãn viết “Nổi tiếng trong ngoài, Mao Đài Quý Châu”. Đầu tiên, cô đi nhìn một vòng quanh tầng hầm đỗ xe, quả nhiên thấy chiếc xe riêng kia đỗ ở đó, cha Thẩm vẫn chưa rời đi.

Biết vậy, Ủy Hải Lam liền chờ bên ngoài đại sảnh, cũng không đột ngột đi vào quấy rầy.

Gần lúc tan làm, bên trong có mấy người thông thả bước ra.

Ủy Hải Lam đứng ở đằng xa, ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm cửa đại sảnh. Nhanh chóng nhìn thấy Thẩm Văn Bằng đi ra, lúc này cô mới chậm rãi đi đến.

Cũng không có bảo vệ ngăn lại, thậm chí không có ai để ý đến cô.

“Bác Thẩm.”

Tiếng gọi êm ái khiến Thẩm Văn Bằng dừng chân, thấy cô, ông nhất thời hơi bất ngờ, nhưng cũng không biểu lộ quá nhiều, “Lên xe rồi nói.”

Chiếc xe 1982 chở hai người qua dòng người đông nghịt qua lại không ngớt trên đường.

Ủy Hải Lam nhìn thẳng phía trước, xuyên qua cửa kính, thấy chiếc xe dần tới gần cột đèn tín hiệu giao thông. Khi âm thanh của cô hạ xuống một chữ cuối cùng, bánh xe cũng dừng lại, “...Bác Thẩm, cháu tuyệt đối hết lòng tuân thủ lời hứa.”

“Vi tình cảm trước kia của ta với ba cháu, ta sẽ giúp cháu lần cuối cùng này.” Rốt cuộc, Thẩm Văn Bằng lên tiếng, “Nhưng mà, đây là lần cuối cùng.”

Ủy Hải Lam nghiêng đầu cười nhẹ, “Cảm ơn bác Thẩm.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hai Cái Bóng

Trước bữa cơm tối, người làm đã bày sẵn thức ăn ngay ngắn trên bàn.

Thường ngày bữa cơm tối của Ủy gia luôn có đủ cả chục món ăn. Vậy mà hôm nay, trên bàn chỉ có bốn món mặn một món canh đơn giản, có chút mộc mạc. Đại phu nhân luôn chỉ dùng cơm một mình, cho nên bên kia bàn chỉ có hai vị phu nhân ngồi đó ăn cơm. Hai vị tiểu thư còn lại của Ủy gia ngồi ở bên còn lại, im lặng dùng cơm. Khi ấy lại trùng hợp, nghe được tiếng va chạm của thìa với đồ sứ trong chảo, một tiếng ông ông vang lên.

Không nói chuyện trong lúc ăn cơm đã là quy củ bất thành văn của Ủy gia.

Ủy Hải Lam lẳng lặng vào phòng ăn, đến chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, im lặng dùng cơm. Cô ăn rất ít, chỉ vài hớp đã đặt bát xuống, cử chỉ tĩnh lặng mà ưu nhã, dùng khăn lau nhẹ cánh môi, rồi đứng dậy rời đi. “Con ăn no rồi, mọi người cứ chậm rãi dùng bữa.”

Tam phu nhân và Ủy Thư Hoà sau khi dùng xong cơm tối, Tam phu nhân trong người hơi mệt mỏi, Ủy Thư Hoà dịu dàng đỡ mẹ lên phòng.

Trong phòng ăn chỉ còn lại Nhị phu nhân và Ủy Mặc Doanh, Nhị Phu nhân uống hết ngụm canh cuối cùng, cảm khăn ăn lau nhẹ môi, hiển nhiên là cũng dùng xong cơm rồi. Bà ngồi đối diện với con gái, dung nhan xinh đẹp cũng lộ ra mấy phần bất an, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi : “Mặc Doanh, Ủy gia chẳng lẽ cứ như vậy mà sụp đổ sao? Nếu con nhà đầu kia không chọn được chồng thì làm thế nào?”

Nhị phu nhân chờ cô thông thả ăn xong bữa, đã sớm sốt ruột.

Ủy Mặc Doanh không nhanh không chậm, yếu ớt nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, Ủy gia sẽ không phá sản, con càng sẽ không để nó phá sản trong tay mình. Ông nội thích Hải Lam, nói nó là người thừa kế, nhưng mà cha vẫn chưa quyết định, người thừa kế Ủy gia là ai, vẫn còn chưa xác định. Mà cha sẽ không cho phép nhà chúng ta cứ như vậy mà phá sản, con cũng vậy. Nếu giao tất cả việc của công ty cho con ... con nhất định sẽ thu xếp tốt.”

“Được, đây mới là con gái ngoan của mẹ! Mẹ cũng muốn cho bọn họ được nhìn rõ một chút.” Nhị phu nhân lộ ra nụ cười hả hê, giống như đã đoán được cái ngày mà bà sẽ được mở mày mở mặt.

Ủy Mặc Doanh cũng cười, khuôn mặt tinh xảo toát lên vẻ lãnh diễm, cô vẫn như cũ là nữ vương cao ngạo, dường như đã nắm chắc phần thắng.

Xuân chưa đi mà hè đã đến, trong vườn rất yên tĩnh, hậu viện của Sắc Vi Uyển lại càng yên tĩnh hơn. Gió thổi từng cơn lạnh qua bụi cỏ, may mà mỗi đoạn đường đều có đèn đường chiếu sáng, nên trông nó mới không có vẻ âm trầm hoang vu như vậy. Chỉ là tiếng lá rơi xào xạc. Phía sau cánh cửa sắt

nặng nề là một hầm băng trong lòng đất. Đại phu nhân rất thích những tượng băng nghệ thuật, nên đa số thời gian trong ngày đều ngồi trong căn hầm này.

Úy Hải Lam vừa đến hầm, một luồng khí lạnh trong nháy mắt đầy tới, Triệu nhân trùng hợp lại đang đi ra ngoài, bên trong hầm băng tuyết đầy trời, rét như cắt.

Triệu Nhân xoay người khoá lại cánh cửa sắt, không cho luồng khí lạnh thoát được ra ngoài. “Con đến đây làm gì?”

“Mẹ, bắt động sản trên tay mẹ”

“Con nghĩ cùng đừng nghĩ đến! Mẹ sẽ không cho con!” Triệu nhân lạnh lùng phản bác, không để cho cô thương lượng.

Úy Hải Lam im lặng, nhìn bóng lưng của bà càng lúc càng xa dần. Cô vội vàng bước theo sau bà.

Hai cái bóng nọ rút cuộc vào lúc này cũng tựa sát vào nhau, rất thân mật.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Không Ngờ

Dù Triệu Nhân có quả quyết từ chối cũng không làm Úy Hải Lam lung lay.

Thật ra thì Úy Hải Lam đã sớm biết kết quả, cô đoán bà sẽ không giao tài sản riêng của mình. Trong thời khắc nguy khốn này, hai vị phu nhân vẫn không giao tài sản riêng của mình ra, vậy có gì bà phải dâng hết tất cả mọi thứ của mình. Nhưng cô đã không biết phải làm sao nữa rồi, dù đã biết rõ kết quả, vẫn chủ động đề nghị với Triệu Nhân. Cô không cách nào có thể hiểu được, không thể hiểu, và cũng chẳng muốn hiểu. Cô chỉ nhủ với bản thân, ngủ một giấc đi, tỉnh lại mọi thứ sẽ tốt hơn.

Hai giờ chiều hôm đó, đám người của Tần tiên sinh lại đến rất đúng lúc.

Phản tài liệu kia lại lần nữa nằm trước mặt cô, Úy Hải Lam cầm lấy bút máy ký thật nhanh tên của mình, đem bán mảnh đất ở Thành Tây.

"Úy tiểu thư, hợp đồng sẽ chính thức có hiệu lực từ bây giờ, một tiếng sau khoản tiền sẽ được chuyển vào tài khoản của cô, xin Úy tiểu thư kịp thời kiểm tra xác nhận. Trong biệt thự Thành Tây nếu còn đồ dùng của cô, vậy xin cô hãy nhanh chóng thu xếp. Cô có thể thư thả thu dọn trong ba ngày, nhưng sau ba ngày đó, cô đã hết trách nhiệm. Úy tiểu thư còn có câu hỏi nào không?" Luật sư ở bên cạnh hỏi.

Từ đầu đến cuối, Úy Hải Lam chỉ hỏi một câu "Hôm nay tâm trạng của Tần tiên sinh tốt sao?"

Luật sư ngược lại sững sờ, thư ký ở bên cạnh hiểu ý liền lên tiếng. "Tần tiên sinh nói chỉ cần Úy tiểu thư ký vào là được rồi."

Úy Hải Lam gật đầu, sau đó cho người làm tiền họ ra về.

Sau đó cô liên lạc với cha Thẩm và Úy Mặc Doanh, trước thống nhất ý kiến với Thẩm Vân Bằng, xong xuôi hết mới gọi cho Úy Mặc Doanh, cô chỉ vừa gọi một tiếng "Chị cả", chưa kịp dứt lời, cô đã bị giọng nữ mạnh mẽ của Úy Mặc Doanh lấn át. "Trùng hợp thật, chị vừa định gọi cho em, bây giờ em đến công ty ngay đi, chị có chuyện muốn nói với em."

Cả con đường vẫn thuận lợi như cũ, chỉ là lần này không có ai mạo hiểm lần quần quanh phòng của ban quản trị.

"Nhị tiểu thư." Cậu thanh niên vốn đang vui đầu xử lý tài liệu, nhìn thấy cô đến liền lập tức đứng phắt dậy.

"Không cần chào tôi đâu, anh còn bận việc mà." Úy Hải Lam dịu dàng đáp, giơ tay gõ cửa.

"Vào đi!" Chỉ nghe thấy một tiếng đáp vui sướng truyền ra, Úy Hải Lam nắm lấy nắm cửa đẩy cửa bước vào.

Phòng làm việc rộng lớn, dưới đất phủ đầy các tờ A4 nằm lộn xộn, khắp nơi đều có những xấp tài liệu chất đống. Không khí ở đây so với trước kia, chẳng tốt hơn là mấy, vẫn bừa bộn như cũ. Nhưng đột nhiên vang lên tiếng cười duyên khiến cô nghi ngờ liếc mắt nhìn quanh, cô lẳng lặng nghiêng đầu tìm kiếm, chỉ thấy trên chiếc ghế sa lon trong phòng khách, có một đôi nam nữ như đã quen biết từ lâu đang cười nói, bọn họ rất thân mật, vai kề vai ngồi bên nhau, cánh tay của người đàn ông nọ gác trên thành ghế sa lon, lại nhẹ nhàng, linh hoạt chạm vào người phụ nữ bên cạnh.

Người phụ nữ ấy dĩ nhiên là Úy Mặc Doanh.

Mà gã đàn ông nọ lại khiến Úy Hải Lam sợ hãi, cô neoh mắt, khoé miệng nhếch cao, tràn đầy vẻ phẫn chấn, mạnh mẽ, anh cười xán lạn đến vậy, dưới ánh mặt trời giữa trưa lại chói mắt đến vậy.

"Đây hẳn là nhị tiểu thư của Úy gia." Lôi Thiệu Hành cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thừa Kế Hợp Pháp

Ngoài dự đoán của Úy Hải Lam, Lôi Thiệu Hành lại xuất hiện trước mặt cô, toàn thân mặc y phục màu đen thoát nhìn rất đắt tiền, áo khoác âu phục cũng không có cài nút, tùy ý mở rộng, bên trong là áo sơ mi trắng thắt cà vạt màu xanh dương, màu sắc này gần giống với màu đen, làm cho người nhìn không phân biệt rõ. Áo sơ mi cũng buông lỏng hai nút áo, lộ đến xương quai xanh, một tay của hắn tùy ý đặt xuống ghế, từ góc độ này nhìn qua, hắn tuy có chút tùy ý không kèm chế được, nhưng lại thể hiện tác phong nhanh nhẹn, không mất uy nghiêm.

Nhìn hắn bây giờ, cùng với ngày đó ở Vạn Kinh là hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược nhau.

Bên tai của cô văng vẳng lời nói lạnh nhạt đầy khách sáo của hắn, Úy Mặc Doanh mỉm cười nói, "Cô ấy là Hải Lam, là em gái của tôi."

"Còn không mau tới chào hỏi Lôi tiên sinh." Úy Mặc Doanh liếc nhìn Úy Hải Lam vẫn đứng yên tại chỗ, mở miệng thúc giục.

Úy Hải Lam bình tĩnh đi về phía bọn họ, mỗi một bước tới gần, đều giống như đi thăm tra. Nhìn kỹ người đàn ông kỳ quái này, vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này. Cô ngồi xuống đối diện bọn họ, cặp mắt vẫn như cũ trầm nhưng không thần sắc.

"Thì ra là Hải Lam tiểu thư, lần đầu tiên gặp mặt, chào cô." Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, rồi sau đó hướng cô đưa tay ra.

Úy Hải Lam vẫn không nhúc nhích, Úy Mặc Doanh khẽ thu nụ cười lại, rồi sau đó nhìn thấy Hải Lam rút cuộc cũng vươn tay ra cùng hắn bắt tay, lúc này mới khôi phục lại nụ cười, "Lôi tiên sinh, anh không cần khách khí như vậy, gọi Hải Lam là được rồi."

"Vậy thì gọi Lam Tiểu Thư đi, nếu không thì không thể phân biệt rõ Úy tiểu thư là vị nào." Lôi Thiệu Hành nói.

Úy Mặc Doanh cười cười, thật hài lòng khi nghe hắn nói như vậy, "Vậy được rồi, nghe theo Lôi tiên sinh."

Lôi Thiệu Hành thu nụ cười lại, ánh mắt quét tới, chỉ thấy Úy Hải Lam trầm mặc không nói. Cái trán trơn bóng, Mái tóc dài tùy ý rơi ở hai bên khuôn mặt, tôn lên vẻ thuần khiết nguyên bản của khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò, nhỏ tựa như lòng bàn tay.

Bên cạnh Úy Mặc Doanh vẫn đang chậm rãi nói về sự nghiệp của hắn, đôi mắt rất sáng, đôi môi lộ ra vẻ kiêu ngạo tán thưởng, cùng tôn vinh, "Hải Lam, hắn là luật sư Lôi Thiệu Hành, vừa từ Mỹ trở về, ở Mỹ có mở một văn phòng luật, gần đây mới trở về Xuân Thành. Lôi tiên sinh lần này trở về Xuân Thành, chủ yếu là muốn đem sự nghiệp từ nước ngoài chuyển dần về trong nước, sự nghiệp có thể càng thành công hơn nữa khi xây dựng ở đây, thật sự là khó có được, đây lại là Xuân Thành một nơi rất phát triển."

Úy Hải Lam lắng lắng nghe xong, cô tức cười nhưng chỉ nói một câu liền ngăn hết tất cả sự hưng phấn của Úy Mặc Doanh, "Đại tỷ, có thể nói vào trọng điểm được chưa?"

Khuôn mặt Úy Mặc Doanh chợt trầm xuống, vẻ xấu hổ tràn đầy trên mặt, cô nhìn chằm chằm Úy Hải Lam không vui nói, "Nửa giờ trước, chị đã đem Căn Viên bán cho Lôi tiên sinh. Cho nên, Lôi tiên sinh bây giờ đã là chủ nhân của Căn Viên. Còn nữa, trong thời gian này Lôi tiên sinh thay mặt công ty xử lý tất cả những thủ tục về mặt pháp lý."

Úy Hải Lam không tiếng động nhìn chằm chú Úy Mặc Doanh, ánh mắt kia rõ ràng là rất trầm nhưng lại ngậm tố cáo.

"Có cái gì không hiểu thì xem tài liệu đi." Úy Mặc Doanh đứng dậy lấy một phần tài liệu đưa tới trước mặt cô.

Úy Hải Lam nhận lấy đọc kỹ, giấy trắng mực đen rất rõ ràng. Ngón tay của cô không tự chủ siết chặt trang giấy, làm một góc tài liệu bị nhăn nhúm. Ngang đầu nhìn về hắn, hắn vẫn giữ nụ cười châm biếm như lúc đầu, đôi mắt chằm chú dán chặt trên người cô.

"Lôi tiên sinh, chị tôi có lẽ đã quên mất một việc, cô ấy đã quên rằng tôi mới chính là người thừa kế hợp pháp của Uất gia, Căn Viên có bán hay không phải có sự đồng ý của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Bản Di Chúc

"Có chuyện gì vậy?" giọng nói Lôi Thiệu Hành lộ vẻ kinh ngạc, gương mặt cũng không biểu lộ điều gì, ánh mắt ngược lại quét về phía hai người.

Úy Mặc Doanh cũng không hề hốt hoảng, hiển nhiên đã sớm nghĩ tới cô sẽ nói như thế, cái cảm của Mặc Doanh dương cao, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười nói: "em gái, chỉ cho rằng người dễ quên là em mới đúng. Em hãy nhìn kỹ tập tài liệu trong tay đi rồi hãy nói, đừng chỉ nhìn vào trang đầu tiên, ngàn vạn đừng bỏ qua những trang phía sau, tờ quan trọng mới chính là trang phía sau đấy."

Có một dự cảm xấu dâng lên từ đáy lòng, Úy Hải Lam không đáp lời. . . . cô lật sang trang. Sờ sờ là hợp đồng mua bán Cẩn Viên, liên tiếp mười mấy tờ, cô lật xem, tầm mắt nhanh chóng lướt qua tất cả việc nhỏ không đáng kể, xem qua một lượt. Cho đến khi xem xong hoàn toàn bản hợp đồng mua bán, một văn bản chop đập vào mắt, đây là một bản sao chép, hai chữ "Di chúc" cực kỳ kinh ngạc, chiếm hết tầm mắt cô, khiến cho cô không thể rời mắt.

Đây chính là bản sao chép "Di chúc" của ông nội Úy Quang Diễm để lại.

Thật ra thì năm đó Úy Quang Diễm cũng đã nói qua cho mọi người biết rằng mình có lập di chúc, khi đó ông đã rất yếu, nhưng ông cũng không hề tiết lộ một chút nội dung của di chúc, càng không để cho ai nhìn thấy phần di chúc này. Chỉ là trong bữa ăn tối, ông tuyên bố với mọi người rằng trừ Úy Hùng Khiêm ra thì còn có Úy Hải Lam sẽ là người thừa kế. Chỉ là một câu nói như vậy liên đủ phân lượng, mọi người trong lòng biết rõ, không dám nhiều lời, chỉ có âm thầm căn răng giận dữ ghen ghét.

Mà giờ khắc này, phía trên bản di chúc ghi rõ các ý kiến phân chia và xử lý tài sản của Úy Quang Diễm.

Tất cả các phần tài sản, bao gồm các cổ phần công ty nhỏ, các vốn đầu tư cổ phiếu, các bất động sản, mấu chốt nhất chính là Cẩn Viên. Đưa ra tất cả các ý kiến xử lý tài sản cho mọi người trong nhà, toàn bộ giao cho con trai độc nhất là Úy Hùng Khiêm xử lý, không hề nhắc một chữ nào tới cô.

Úy Hải Lam lại nhìn thời gian lập di chúc, cũng chính là năm ông nội bệnh nặng qua đời.

Phía dưới của bản di chúc, có chữ ký xiêu xiêu vẹo vẹo, có cảm giác như đã cố hết sức mới làm xong, nhưng rõ ràng đây chính là bút tích của ông nội.

Chữ của Úy Quang Diễm, một nửa bên phải thường bị giãn lược, ông luôn có thói quen rút gọn, dựng thẳng Loan Câu sẽ chỉ kéo dài, Diễm Sinh vì nại.

Nhìn chữ ký của ông nội, trong nháy mắt Úy Hải Lam cũng không muốn thừa nhận đây là sự thật, cái này không hề liên quan tới tiền bạc lợi ích, mà chỉ là tình thân nồng đậm không hề dìm dập một chút tạp chất nào cả.

"Nếu như còn có cái gì không rõ ràng, vậy em hãy liên lạc với bác Phụng, bác ấy sẽ giải thích cặn kẽ cho em." Nụ cười Úy Mặc Doanh không che vào đâu được.

Mà người trong miệng cô chính là vị luật sư vẫn đi theo ông nội lúc ông còn sống, bác Phụng đã theo ông hơn nửa đời người rồi.

"Không cần." Úy Hải Lam nhìn chằm chằm chữ ký yên lặng nói, trong đầu thoáng hiện lên hình ảnh cuối cùng của Úy Quang Diễm, ông đưa tay về phía cô, chưa kịp chạm tới mái tóc cô, liền rũ xuống, tiếng thở dài kia cho tới bây giờ cô cũng không thể nào quên.

"Lời tiên sinh, đã không còn vấn đề gì nữa, tất cả còn lại xin nhờ vào anh rồi."

"Đâu có đâu có, Úy tiểu thư quá khách khí."

Hai người lại hàn huyên mấy câu, Úy Hải Lam nhẹ giọng nói: "Tôi đi trước."

Cô gấp tài liệu lại, đứng lên, Lôi Thiệu hành lúc này đang ngồi đối diện cô cũng đồng thời đứng dậy nói: "Đúng lúc tôi cũng có việc phải đi, Lam Tiểu Thư, tôi tiễn cô một đoạn."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Phương Thức Tiếp Cận

Úy Hải Lam lờm anh, chậm rãi quay đầu lại. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, nhìn vào đôi mắt đào hoa dài nhỏ của anh, đôi mắt phượng của cô mờ mịt, dường như thế giới quanh cô trong nháy mắt đã ngừng hết mọi hoạt động, cô cũng không lập tức nhận ra, gần như sững sờ, lại vừa giống như đang đang nghĩ, mà anh chỉ mỉm cười chờ đợi, nụ cười kia có thể nói là rất dịu dàng, dường như là một quý ông hoàn mỹ 100%.

"Tôi nghĩ không cần đâu, dù sao cũng không thuận đường, sợ là bất tiện, không cần phiền Lôi tiên sinh." Úy Mặc Doanh sau một giây liền lên tiếng từ chối, tầm mắt hướng về phía trước, giọng cô có chút nặng nề. "Hải Lam, em tự gọi xe về đi."

Đợi cô nói xong, Úy Hải Lam lại nói. “Cảm ơn Lôi tiên sinh tiễn tôi một đoạn.”

Mắt phượng của Úy Mặc Doanh tròn tròn, lông mày nhú lên, cổ tình là không thể làm gì.

“Úy tiểu thư, có việc lại liên lạc, hẹn gặp lại.” Lôi Thiệu Hành nhỏ giọng đáp mấy câu với Úy Mặc Doanh ở bên cạnh, liền đứng dậy, đi về phía Úy Hải Lam, nói: “Lam tiểu thư, xin mời.”

Nhìn hai người một trước một sau ra khỏi phòng làm việc, Úy Mặc Doanh hừ lạnh một tiếng.

Từ lúc ở trong thang máy đến lúc lên xe, cả hai người im thin thít, nửa câu cũng chẳng nói với nhau.

“Lam tiểu thư đi đâu đây?” Lên xe, Lôi Thiệu Hành hỏi.

Úy Hải Lam đọc địa chỉ, cô muốn đến nhà thầy để học thêm.

Chiếc xe hơi màu đen, chỗ ngồi phía sau hết sức rộng rãi, tài xế không nói lời nào liền lái xe đi, mui xe chiếm cứ một luồng khí lạnh, giương như là muốn ép người khác thở, bên tai là giọng nam trầm thấp. “A Dịch, bật nhạc đi.”

“Dạ, Lôi tiên sinh.” Tài xế Hà Dịch lập tức đáp, đưa tay nhấn nút mở.

Sau đó vang lên giai điệu khá êm tai, đó là một trong mười bài hát nổi tiếng ngày xưa “Bóng trắng”.

Úy Hải Lam nhận ra người diễn tấu khúc nhạc này chính là đại sư đánh đàn nhị nổi danh A Bình.

Úy Hải Lam biết được A Bình, chỉ vì ông nội và cha đều là người yêu thích nhạc dân tộc. Úy Quang Diễm rất thích câu nói "Ba cái không có" của A Bình, người nghèo không nghèo, người nghèo miệng không nghèo, người nghèo tên không nghèo. Cái gọi là không sợ quyền thế, không chịu thua, chính trực chính là ngụ ý của câu nói này. Úy Hùng Khiêm liền đem bút pháp Đan Thanh thần kỳ của ông nội treo ở thư phòng lớn, mỗi ngày chiêm ngưỡng, lúc nào cũng ghi nhớ.

“Thì ra Lôi tiên sinh cũng thích nghe bài hát của đại sư A Bình.” Úy Hải Lam rút cuộc cũng mở miệng trước, phá vỡ tình hình căng thẳng, trầm mặc này.

Chống cùi chỏ trên thành cửa sổ, Lôi Thiệu Hành chỉ nhìn lướt qua, hình như là con sông vây quanh bảo vệ thành, mặt nước gọn sóng, một màu xanh ngắt, một nhánh dương liễu phóng khoáng, tự nhiên rũ xuống mặt hồ, anh sâu kín nói. “Lam tiểu thư đây là đang tìm đề tài để tiếp cận tôi sao?”

Nụ cười trên mặt Úy Hải Lam nhạt nhẽo mà vô vị, cô thản nhiên trả lời. “Phương thức tiếp cận của tôi rất quê mùa sao? Thiếu sáng tạo nên Lôi tiên sinh vừa nghe đã biết rồi.”

Lôi Thiệu Hành cười khẽ một tiếng, ngón tay lặng lẽ đánh theo nhịp của tiếng nhạc dân gian, hai mắt nhắm lại nói: “Không phải vậy, tôi đang chờ Lam tiểu thư tiếp cận tôi đây thôi. Tiếp tục đề tài này, có thể khiến tôi cảm thấy hứng thú, đừng làm cho tôi chán ngấy nó. Nhưng mà tôi lại gửi gắm niềm tin, hi vọng của mình cho Lam tiểu thư, nghĩ đến sẽ muốn nổi bật, khiến tôi hết sức hài lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Muốn Biết Sao

Úy Hải Lam không nghĩ nhiều, giọng nữ trong trẻo kết hợp với bài hát “Bóng trắng” u oán sầu bi nghe mới thật êm tai, “Không biết Lôi tiên sinh đã nghe qua chút chuyện vui của A Bình đại sư chưa?”

Lôi Thiệu Hành nghi ngờ nói. “Kể tôi nghe chút đi.”

“Trong thành Lương Khê có một địa chủ, người địa chủ này lại sát hại một nha đầu mười ba tuổi trong nhà mình, A Bình sau khi biết được, lập tức biến câu chuyện ấy thành một màn biểu diễn, vạch trần hành động ác độc của người địa chủ ấy, kích thích sự phẫn nộ của dân chúng, người địa chủ kia sợ đến mức trốn đi hơn mấy tháng cũng không dám về nhà. Còn có một lần...”

“Ngừng!” Chuyện lý thú của cô còn chưa được kể hết, đã bị anh cắt lời, không hứng thú lắm nói “Cũng không phải là lớp giáo dục tư tưởng, không cần phiên Lam tiểu thư phải kiên trì phát huy tinh thần đâu.”

Úy Hải Lam lặng thinh, Lôi Thiệu Hành chợt nói thêm một câu. “Có chuyện gì ngăn không?”

Úy Hải Lam quét mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn theo cánh vật vút bay trước mắt, mở miệng lần nữa. “Ngày trước, có một con thỏ trắng nhỏ lạc đường trong khu rừng rậm, sau đó nó gặp được một con thỏ xám, liền hỏi đường con thỏ xám hỏi đường. Thỏ xám nói có muốn biết không? Vậy cho tôi ngủ

một giấc đã.”

Lôi Thiệu Hành nhắm hờ mắt, lén liếc mắt nhìn cô.

“Con thỏ trắng nhỏ bắt đắ dĩ phải đồng ý yêu cầu của thỏ xám, sau đó nó đi theo hướng dẫn của con thỏ xám được một đoạn, nhưng không may lại bị lạc đường, sau đó nó lại gặp phải một con thỏ đen, lại hỏi con thỏ đó đường về, thỏ đen lại hỏi muốn biết không? Vậy cho tôi ngủ một giấc đã.”

“Con thỏ trắng lại đồng ý với yêu cầu của nó, rốt cuộc cũng ra khỏi khu rừng rậm ấy.”

Anh nghe thấy không vui, chỉ cảm thấy nửa đường xe thắng lại. “Xong rồi?”

“Chuyện xưa vậy là hết, nhưng con thỏ trắng nhỏ đó sau đó không lâu liền mang thai. Tôi muốn hỏi Lôi tiên sinh, con thỏ trắng nhỏ đó cuối cùng đã sinh con thỏ con màu gì?” Ủy Hải Lam hỏi.

Lôi Thiệu Hành nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, lông mày bên trái nhướng lên. Anh không biến sắc tiến lại gần cô, phun hơi thở nóng bỏng, ẩm ướt của mình. “Trắng sao?”

“Đoán tiếp đi.”

“Màu xám à?”

“Đoán nữa đi.”

“Vậy là màu đen.”

Ủy Hải Lam lắc đầu một cái, Lôi Thiệu Hành nói: “Tất cả đều không phải? Vậy tôi đoán không ra rồi.”

Ủy Hải Lam cũng chăm chú nhìn anh, ánh mắt của cô chợt loé lên, lông mi cũng khẽ run. Phía trước là một đường hầm, xe sau khi chạy xuống sườn núi liền vào đường hầm, lập tức tối om, chỉ có ánh sáng lớn phía trước. Anh chỉ nhìn thấy hình dáng mơ hồ, anh nhận thấy được khuôn mặt của cô ửng đỏ. “Muốn biết sao? Vậy cho tôi ngủ một giấc đã.”

Một hồi lắc lư, xe chạy qua đường hầm, đắm chìm trong ánh mặt trời.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô mỉm cười, mà cô đang ngồi ngay ngắn, từ gáy cô đến lưng thẳng tắp, đôi tay khẽ chạm vào đầu ngón tay đặt ngang trên đùi.

Lại rơi vào yên lặng, nhưng bài hát u oán sâu bi kia lại đổi thành sầu triền miên.

Cho đến khi xen dừng trước chung cư, Ủy Hải Lam mới mở miệng nói một tiếng “Cám ơn” rồi xuống xe.

Tay của cô đang bám chặt lấy cửa xe, trong nháy mắt có một lực tay vòng ôm lấy eo cô, chỉ nhẹ nhàng kéo lại một chút, cô đã gần như nằm gọn trong ngực, Lôi Thiệu Hành cúi đầu nói. “Bây giờ xem như là đang trên tôi sao?”

... ..

*A Bình : tên thật là Hoa Ngạn Quân (1893-1950), một nghệ sĩ khá nổi tiếng trong giới nhạc dân gian Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ngủ Một Giấc

Ủy Hải Lam đưa tay ngăn lại khoảng cách của hai người, không để lại dấu vết của lần thân mật đột ngột này, bình tĩnh nói. “Lôi tiên sinh, tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi, tôi chỉ đang kể chuyện cười thôi.”

“Chuyện cười à?” Lôi Thiệu Hành sắc bén bắt được những cử động nhỏ của cô, ôm chặt lấy cô hơn.

“Ừm, chỉ là chuyện cười, chẳng lẽ không buồn cười sao?” Ủy Hải Lam nhẹ giọng hỏi, cố gắng muốn nói chuyện để phân tán sự chú ý của anh. “Tôi nghĩ là rất ý nghĩa, Lôi tiên sinh sẽ thích.”

Bàn tay to lớn của anh vòng quanh eo cô, lòng bàn tay ấm áp chỉ cách chiếc áo bông mỏng càng lúc càng nhìn rõ, khiến cho cô khẽ nheo mắt. Lôi Thiệu Hành im lặng nhìn cô, trước mắt là gương mặt căng đầy sức trẻ, bình tĩnh, tự nhiên, cặp lông mày này, đôi mắt này, cái mũi này, ánh mắt anh đều nhất nhất lược qua, cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi hồng của cô, màu hồng này cực kỳ giống với hoa đào rực rỡ nở rộ vào mùa xuân ấm áp, hoa so với người đẹp, người còn yêu kiều hơn hoa.

“Rất buồn cười, cũng thật ý nghĩa.” Hai mắt anh như tụ, chợt dừng một tiếng. “Chẳng qua tôi càng muốn biết, con thỏ trắng nhỏ kia rốt cuộc đã sinh ra con thỏ con màu gì thôi.”

Úy Hải Lam không tự chủ được liền ngửa đầu về phía sau, tay trái của anh nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón cái vuốt ve làn tóc đen của cô, đầu ngón tay chạm vào da thịt của cô, lập tức phá vỡ bầu không khí bình yên lúc này, giọng của anh gần đến lạ lùng, gần như là muốn gặm, cắn vành tai cô. “Không phải cho cô ngủ một giấc sao, thời gian, địa điểm, tất cả đều do cô quyết định.”

Tay của anh trượt xuống, không biết từ lúc nào lấy ra tấm danh thiếp, lại cảm lấy đôi tay mềm mại của cô, quả nhiên làn da của cô trắng nõn nà, nhẵn nhụi mềm mại. Khi anh cầm tấm danh thiếp trong tay, lặng lẽ nhét vào lòng bàn tay của cô, nhẹ nhàng nắm chặt lại, lưu luyến khiến cô nắm chặt. Cô cảm nhận được ngón tay anh, từng ngón, từng ngón, thon dài thanh mảnh, tự nhiên có lực. Đột nhiên giật mình một cái, nảy ra một ý nghĩ đáng sợ.

Nếu bị đôi tay này bóp cổ, nhất định sẽ bị bóp chết.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Anh anh tuân cả trong lời nói, ngừng một chút, lại đồng thời áp sát lại gần, Úy Hải Lam thu hồi suy nghĩ, trước mắt hoảng hốt, đôi môi ẩm áp của anh nhẹ nhàng, linh hoạt đập xuống gò má phải của cô, phần da thịt vừa bị anh sờ qua trong nháy mắt giống như bị thiêu đốt, nóng rực vô cùng.

Cho đến khi xuống xe, bên tai Úy Hải Lam vẫn còn vang vọng lời nói cuối cùng của anh. “Nghĩ xong, nhớ gọi cho tôi.”

Ngồi trong nhà nghe giảng bài, cô an tĩnh ngồi phía sau trong góc. Bài học vẫn còn đang tiếp tục, cô lặng lẽ lấy tấm danh thiếp kia ra xem. Tờ giấy đã hơi nhăn nheo, cô nắm lấy một góc, một chuỗi số đập vào tầm mắt, cũng không phải số liên lạc trực tiếp của anh, nhìn qua cũng biết là của thư ký hoặc của thuộc hạ.

Sau khi tan lớp, Úy Hải Lam định thu dọn đồ đạc rồi đi.

Một đám bạn học nói thầm nhỏ nhỏ với nhau, xui xẻo là nhân vật được nhắc đến chính là cô.

“Mọi người biết không? Cô ta muốn mở tiệc chọn chồng đấy!”

“Chọn chồng? Bộ sợ mình ế, không gả đi được hả? Vậy mà cũng khoe khoang làm gì!”

“Tớ nghe nói nhà cô ta sắp phá sản rồi!”

Úy Hải Lam dường như không nghe thấy, bỏ bài thi vào túi xách, lấy tay kéo tay Đinh Đinh đứng dậy. “Tớ đi trước, hẹn gặp lại.”

Những người kia cười xấu hổ, phụ họa một tiếng. “Hẹn gặp lại.”

Úy Hải Lam mỉm cười xoay người, nghĩ thầm tai thính cũng không phải là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sai Hẹn

Úy Hải Lam không thể suy tính nhiều, chuyện đã đến nước này, cô không còn lựa chọn thứ hai.

Cô nhấn một tin nhắn hỏi thăm Viên Viên. Nơi này đông người, lúc này chắc Viên Viên vẫn đang đi học, cô liền ngồi xuống bên chò nha ga đợi. Một lúc sau, điện thoại di động rung lên, một tin nhắn đến. Ấn đọc tin, cô khẽ cười. Đang định thoát khỏi hộp thư đến, ánh mắt cô chợt quét thấy một tin nhắn đã đọc.

Là tin nhắn Viên Viên gửi tới từ lâu.

Tấm hình nhỏ không cách nào nhìn rõ, đằng sau còn có một chuỗi dấu chấm than kèm theo.

Thì ra là anh ta.

Úy Hải Lam đột nhiên cảm thấy thế giới này thật nhỏ, cho nên như vậy mới có thể gặp phải. Ngón tay bấm một phím, xác nhận đã xóa, lúc này cô mới lấy tấm danh thiếp ra, nhìn dãy số rồi bấm. Một người phụ nữ nghe máy, giọng nữ ngọt ngào chào hỏi, khiến cho cô có ảo giác, nghe điện là thiết bị ghi âm sẵn. Đối phương rất chuyên nghiệp nói: “Xin chào, tôi là Vương San- thư kí của Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh hiện không thể nghe điện thoại, có việc xin nhấn lại, tôi sẽ chuyển lời đến anh ấy.”

“Xin chào, tôi là Úy Hải Lam, xin chuyển lời tới Lôi tiên sinh, sáu giờ chiều tôi chờ anh ta tại quảng trường Hòa Bình.”

“Vâng, Ủy tiểu thư, tôi sẽ thay cô chuyển lời.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì, hẹn gặp lại cô.”

Cô thư ký vô cùng lễ phép lịch sự, Ủy Hải Lam âm thầm tán thưởng, quay đầu thấy một chiếc xe buýt đang chạy tới, cô đứng dậy một mình lên xe.

Ủy Hải Lam ở quảng trường chờ đến khoảng bảy giờ, sắc trời đã tối dần. Mới đầu khi cô đến quảng trường vẫn vô cùng ồn ào náo nhiệt, sau đó dần yên lặng, đến bây giờ lại có hoạt động khiêu vũ buổi chiều, tiếng người huyên náo, nhưng người kia vẫn không xuất hiện. Trước mắt người đến người đi qua lại không dứt, tất cả náo nhiệt như vậy đều không liên quan đến cô. Cô ngồi trên ghế ăn miếng bánh bao cuối cùng, đứng dậy ném khăn tay vào thùng rác, từ từ đi khỏi quảng trường.

Đèn đỏm trong biệt thự Cẩn Viên sáng trưng, khiến người ta kinh ngạc.

“Nhị tiểu thư, cô ăn cơm chưa? Phu nhân và tiểu thư đều đang ở phòng khách ạ.” Lời nói càng khiến cô kinh ngạc, Ủy Hải Lam trả lời một câu “Ăn rồi”, trong lòng có nghi ngờ, người làm lại nói, “Đại tiểu thư mời khách đến nhà ăn cơm tối.”

Mơ hồ đoán được là ai, Ủy Hải Lam đi đến phòng khách.

Mọi người trong nhà trừ Ủy Thư Họa theo trường học tổ chức đi chơi xuân, tất cả đều đông đủ. Cho dù là đại phu nhân Triệu Nhân cũng không ngoại lệ. Bốn người phụ nữ ngồi quanh một người đàn ông trên ghế salon nói cười. Anh ta chỉ mặc áo sơ mi, vẫn bộ lúc chiều, áo vest móc ở trên giá treo bên kia. Mọi người trong phòng đều ngẩng đầu nhìn vào cô, anh ta cũng đồng thời ngẩng đầu lên, không nhanh không chậm, thoáng cười như cũ, âm áp, hiền hòa.

Ủy Hải Lam nở nụ cười, đôi mắt trống rỗng kia bỗng chốc sáng như minh châu, hiện lên một đốm lửa, trong nháy mắt lại tắt, “Vừa rồi nghe nói chị cả mời khách, thì ra là Lôi tiên sinh.”

“Lam tiểu thư, muộn như vậy mới về học, thật vất vả.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khi Nào Rảnh Rồi

Ủy Hải Lam chỉ cười không nói, đi thẳng đến ngồi xuống bên cạnh Triệu Nhân. Ánh mắt cô bình tĩnh nhìn về phía trước, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn thẳng vào mặt anh. Anh đã sớm thu hồi tầm mắt, thân mật nói chuyện với Ủy Mặc Doanh bên cạnh, giọng nam rất nhỏ như có như không truyền đến, sau đó thấy Ủy Mặc Doanh lặng yên khẽ gật đầu, mờ miệng nói, “Lôi tiên sinh muốn đi thăm Cẩn Viên một chút, dì cả, mẹ, dì ba, mọi người đi nghỉ trước đi, con đi cùng với Lôi tiên sinh được rồi.”

“Cũng được, vậy con đi cùng với Lôi tiên sinh, Lôi tiên sinh cứ tự nhiên.” Tam phu nhân phản ứng nhanh nhất, chỉ muốn rời đi nhanh một chút.

Đại phu nhân ngồi yên nãy giờ rốt cuộc có chút biểu tình, mỉm cười với anh ta.

Ngược lại nhị phu nhân tươi cười rạng rỡ, thấy con rể tương lai như vậy, hận không được hỏi han ân cần hơn, “Lôi tiên sinh cần gì cứ nói, nhất thiết đừng khách sáo.”

“Vậy tôi sẽ không khách sáo.” Lôi Thiệu Hành cười gật đầu, hứa theo lời nói của bà.

Ủy Hải Lam nghe bọn họ lời qua lời lại, chỉ cảm thấy nụ cười của người đàn ông trước mắt vô cùng giả dối. Bây giờ anh ta đã là chủ nhân mới của Cẩn Viên, cần gì bày ra bộ dáng nhún nhường như vậy, khiến người ta tưởng rằng anh ta hiền hòa gần gũi. Đầu biết bên trong vẻ ngoài phong độ đó lại cất giấu một con người vô cùng lạnh lùng tàn nhẫn. Điều này khiến cho cô vô cùng tò mò và càng chỉ muốn trốn tránh.

“Chị cả, em cũng ở lại cùng Lôi tiên sinh đi thăm Cẩn Viên.”

Nhị phu nhân cười, không muốn để cô ở lại, “Hải Lam, con còn phải học bài, Lôi tiên sinh để chị cả con tiếp là được rồi.”

“Dì hai, con đã học xong rồi. Dì yên tâm, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến học tập.” Ủy Hải Lam dịu dàng nói.

Nhị phu nhân không thể phản bác, kể từ khi Ủy Hải Lam đi học, nhiều lần đứng thứ nhất các cuộc thi, bao năm rồi vẫn giữ vững như thế chưa từng thay đổi. Cho dù là con gái Ủy Mặc Doanh thông minh của bà cũng chưa đạt được thành tích như vậy. Có lẽ chính bởi vì phần thiên tư hơn người này, con bé mới được ông nội cưng chiều yêu quý như vậy.

Lôi Thiệu Hành dường như rất quan tâm hỏi, “Thật không ảnh hưởng?”

“Tất nhiên, huống chi lúc chiều Lôi tiên sinh tiễn tôi một đoạn đường, bây giờ tôi đi cùng Lôi tiên sinh cũng là nên làm.” Ủy Hải Lam thân nhiên nói, mọi người mới biết thì ra họ đã quen nhau rồi.

Tất cả đều đứng dậy, Ủy Mặc Doanh nói: “Lôi tiên sinh, tôi dẫn anh đi quanh viên một chút.”

Ban đêm gió mát khẽ thổi, phía trước là hai dáng người sóng vai nhau. Ủy Mặc Doanh dẫn Lôi Thiệu Hành đi trên con đường đá cuội, đường nhỏ và hẹp, cho nên chỉ có thể đi hai người, Ủy Hải Lam yên lặng đi theo sau. Hai người trước mặt nói cười liên tục, có vẻ ở cùng nhau rất hòa hợp.

Chợt có người làm từ sau chạy đến, thờ hồng học nói, “Đại tiểu thư, cô có điện thoại, nói là việc gấp.”

“Tôi đi nhận điện thoại một lát rồi trở lại.” Ủy Mặc Doanh dù hơi cáu, khuôn mặt vẫn rất ngọt ngào, “Hải Lam, em tiếp Lôi tiên sinh nhé.”

Giày cao gót lộp cộp đi xa, đổi thành hai người bọn họ cùng nhau bước chậm, chỉ là có chút khoảng cách, bước chân cũng không đồng đều.

Ủy Hải Lam nhẹ nhàng hỏi, “Không biết Lôi tiên sinh khi nào thì rảnh rồi?”

“Việc này nên hỏi thư ký của tôi.” Lôi Thiệu Hành không quay đầu lại, giẫm ánh trăng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cẩm Tú Thanh Y

Chít, chít, chít, tiếng côn trùng vang như tiếng nhạc, đêm an tĩnh thêm chút ồn ào.

Hai người ăn ý cùng im lặng, thân hình cao lớn của Lôi Thiệu Hành phủ xuống một bóng đen to lớn, đè lên bóng dáng gầy nhỏ của cô. Phía trước là một biệt uyển, yên lặng tĩnh mịch, bên đó có hồ sen, nước biếc chảy quanh cả khu vườn.

“Đây là nơi nào?” Anh đột nhiên nhói, âm thanh biếng nhác.

Ủy Hải Lam nhìn theo ánh mắt chỉ nơi biệt uyển của anh, “Đó là Thanh Y Viên.”

“Thanh Y”

“Lấy ý từ ‘Điều mê lâu cổ chi hòa bành tuần’, Kỳ thụ kinh niên khai cẩm tú, Châu liên nhập hạ ánh thanh y.”(1)

“Ồ, rất có ý nghĩa, ai ở vậy?” Anh khẽ cười hỏi thăm.

Nụ cười của anh khiến cô cảm thấy có một chút mĩa mai châm chọc, “Ông nội đã mất của tôi.”

Đến trước Thanh Y Viên, hai người cùng dừng bước. Ủy Hải Lam khẽ liếc về phía anh ta, về mặt anh mông lung, che lấp ánh trăng bạc, cô tưởng anh chỉ muốn đi vào xem một chút, không ngờ đợi một lúc lâu anh vẫn đứng chân không đi. Gió thổi phát qua, tiếng hít thở cũng có thể nghe rõ, anh từ từ mở miệng, khoan thai nói, “Khu vườn đã già quá rồi, cũng nên theo người về đất.”

Ủy Hải Lam chưa nói gì, Ủy Mặc Doanh đã nhanh chóng quay trở lại.

“Lôi tiên sinh, anh từ từ đi thăm, tôi hơi nhức đầu, đi nghỉ ngơi trước.” Ủy Hải Lam xin lỗi nói.

Lời của cô vừa hay hợp ý Ủy Mặc Doanh, chỉ mong cô mau chóng rời đi, “Nếu nhức đầu thì em nhanh đi nghỉ đi.”

Ủy Hải Lam gật đầu chào hai người, xoay mình rời đi.

Mà ánh nhìn chăm chú đằng sau, khiến lưng cô như bị kim chích.

Lời nói kia, khiến cô không thể ngủ yên.

Mới sớm hôm sau đã tỉnh lại, Ủy Hải Lam liên lạc với vị thư ký kia. Cô vừa nói tên mình ra, đối phương đã đọc địa điểm.

Đó là nơi duy nhất ở Xuân Thành được khen là “khách sạn sáu sao”, khách sạn Trung Hoa Star.

Người tới trước gặp cô là thư ký Vương San.

Wương San để tóc ngắn ngang vai, tác phong làm việc nhanh nhẹn mà ôn hòa, sau khi tự giới thiệu liền đưa cô đi đến gian phòng đã chọn.

Tầng hai mươi tám, biển mây bông bành ngoài cửa sổ sát đất, sừng sững với trời cao.

Úy Hải Lam từ từ đi vào trong phòng, nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy người kia.

“Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh còn có việc, cô chờ ở đây trước.”

“Được.”

“Úy tiểu thư, mời cô đi tắm.” Vương San nói rồi đi đến chiếc bàn, cầm quần áo đã sớm chuẩn bị đưa cho cô, “Đây là quần áo để thay.”

Đó là một chiếc váy tơ tằm màu đen, chất liệu thượng hạng, nhìn qua cũng biết là hàng hiệu. Cổ chữ V khoét sâu, thiết kế không tay, lại thêm viền tơ trang trí, lộ vẻ quyến rũ xinh đẹp.

Cô khẽ cau mày.

Bộ đồ ngủ này quá mức hở hang.

Úy Hải Lam hiểu nó có ý gì, Vương San lại nói, “Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh đã nói, nếu cô không chờ được thì có thể đi, anh ấy không miễn cưỡng.”

(1): Có thể hiểu là: “Cây xanh nở rộ như gấm đẹp, Rèm châu hạ xuống ánh gọn xanh.”

(Cảm ơn bạn Q đã dịch giúp)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Con Mèo Ham Ngủ

"Không sao, tôi có thể chờ."

Úy Hải Lam nhận lấy hộp quần áo trong tay cô, khẽ mỉm cười, rồi sau đó hướng phòng tắm đi tới. Cô mở cửa phòng tắm, thuận tay đóng lại. Ngẩng đầu nhìn lên, không khỏi thở dài phòng tắm này thật là quá xa xỉ. Vòi phun hoa sen bằng vàng, bồn tắm dát vàng, bồn rửa tay bên cạnh cũng bằng vàng, nơi nơi kim quang lấp lánh, thật là cuốn vàng tới cực điểm. Cô yên lặng đi tới bồn tắm coi bỏ đi y phục, nhưng mặt lại không chút thay đổi.

Đoán được hẳn không thể trở về nhanh như vậy, Úy Hải Lam tắm rất chậm, hoàn toàn hưởng thụ lần đầu tiên ngâm mình trong bồn tắm. Tắm xong, cô mặc vào bộ đồ tơ tằm màu. Đứng nhìn mình trong gương, vừa xa lạ vừa quen thuộc. Mái tóc dài còn nhỏ nước, ướt xuống đầu vai thành vệt ướt. Cô luôn luôn không thích lau khô tóc, cứ để cho tóc khô tự nhiên.

Úy Hải Lam đưa tay sửa tóc lại một chút, ngón tay xuyên vào bên trong tóc, từ chính giữa vạch hai bên.

Trong phòng, vị thư ký tiểu thư Vương San cũng không thấy bóng dáng đâu.

Úy Hải Lam liếc nhìn đồng hồ treo tường, sắp mười một giờ. Rảnh rỗi tới nhàm chán, cô mở Tivi, cầm lấy gối ôm đi về phía bệ cửa sổ sát đất. Nhẹ nhàng linh hoạt nằm xuống, sinh hoạt bình thường giống như ở trong nhà. Ngón tay ấn dò kênh lung tung, màn hình tivi không ngừng nhấp nháy, chợt dừng lại ở kênh âm nhạc.

Trong màn hình là hình ảnh hỗn loạn, âm thanh to đánh thẳng vào màng nhĩ, thúc đẩy cảm xúc mãnh liệt.

Đây là ban nhạc Rock and Roll đến từ California Mỹ.

Úy Hải Lam tăng âm lượng điều chỉnh tới mức cao nhất, hộp điều khiển tivi tiện tay đặt tới mặt, thoải mái nhắm hai mắt lại. Hô hấp của cô dần dần vững vàng, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ánh mặt trời vốn rực rỡ chói mắt, rồi sau đó từ từ đi dần về phía tây, rèm cửa sổ bằng lụa màu trắng, lười biếng đung đưa, cũng trở nên dịu dàng.

Người đang ngủ say nên không biết, cửa phòng từ từ được mở ra, càng không biết có người tiến tới gần.

Giờ phút rơi vào mắt Lôi Thiệu Hành là hình ảnh rất đẹp rất mê người.

Màu đen tơ tằm dán chặt vào cơ thể ẩn hiện những đường cong lung linh, trước ngực lộ ra hình ảnh thật đẹp, tư thế nằm nghiêng khiến cho khe rãnh giữa hai quả đào hiện ra, thế nhưng cô lại lớn mật không mặc áo ngực. Bộ váy ngắn vì tư thế nằm ngủ như vậy mà cuồn lên tới bắp đùi, làn da trắng như tuyết đôi chân cân xứng tùy ý, làn da cực kỳ láng mịn. Tóc dài che nửa gương mặt, một nửa khuôn mặt kia đỏ hồng, cô giống như là một con mèo ham ngủ.

Trên tivi vẫn bật kênh ca nhạc, tiếng đàn violin rất du dương.

Cảm thấy có hơi thở khác thương quanh mình, Ủy Hải Lam từ từ tỉnh lại. Mở mắt ra, chỉ cảm thấy trước mắt có ánh sáng thoáng qua, cô vội nhắm mắt lại vuốt vuốt.

"Đã tỉnh rồi hả?" Đinh đầu vang lên giọng nam đậm đà, Ủy Hải Lam còn vuốt mắt tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Cô rút cuộc buông tay ra, ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhẹ nhàng "Ừh" một tiếng, khàn khàn dễ nghe.

Bị bóng đen trước mắt bao trùm, ý thức của Ủy Hải Lam cũng dần tỉnh táo lại, cô nhìn thấy hấn khom nửa người, còn tay hấn đưa lên cầm một lọn tóc của cô, theo sợi tóc kéo lên. Cô kinh ngạc nhìn nhìn hấn, nhất thời không có phản ứng.

"Ngủ như một con mèo." Lôi Thiệu Hành nhỏ giọng nói, cầm lọn tóc của cô đưa lên mũi tham lam ngửi nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Điều Kiện Kết Hôn

Không cản lại hành động cởi nhả của hấn, Ủy Hải Lam chỉ mở to mắt, không nói một lời. Mái tóc đã rất khô, có lẽ là do phơi nắng quá lâu, có chút rối bù xốc xếch. Trên người của cô tỏa ra mùi thơm dễ ngửi của sữa tắm, tóc có một mùi thơm nhẹ của hương táo, và không hề ảnh hưởng đến đồ tắm của khách sạn. Cô mở to hai mắt, giống như sự hồi đáp không tiếng động không âm thanh.

Lôi Thiệu Hành lại hỏi, "Đầu còn đau không "

Cô nhẹ lắc đầu.

Tay của hấn chợt buông ra, một ít tóc bị hấn nắm chặt rơi xuống giữa không trung, rớt ở trước ngực cô, Lôi Thiệu Hành đứng thẳng người, cúi đầu liếc nhìn cô nói, "Cởi hết ra nằm trên giường đi."

Ủy Hải Lam chỉ sợ run một giây đồng hồ, từ bộ cửa sổ dưới đất đứng lên, rồi sau đó hướng phòng ngủ thẳng tắp đi tới.

Một lát sau, có người đẩy cửa phòng bước vào.

Cô quả nhiên nửa nằm ở trên giường lớn, cái chăn màu trắng ngà che tới trước ngực của cô, đôi tay mảnh khảnh nắm chặt mép chăn, quần dài màu đen bị vứt ở ghế sofa bên cạnh. Mái tóc dài mượt như tơ lụa bị gạt ra phía sau cổ, phơi bày đầu vai bóng loáng cùng xương quai xanh hấp dẫn, giống như trở về cô đại phi tử chờ vương tử đến cung chiều, xinh đẹp yên tĩnh, trừ bỏ vẻ mặt quá mức bình tĩnh kia, thêm một chút e lệ mừng rỡ lúc được hầu hạ vương tử, thì tất cả sẽ trở nên rất hoàn mỹ.

Ủy Hải Lam cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn người đang đi tới, không khỏi có chút kinh ngạc.

Người tới cũng chính là người mới vừa biến mất thư ký Vương San.

Wương San mỉm cười nói, "Ủy tiểu thư, mời cô thay đổi y phục đi ra ngoài."

Lông mi Ủy Hải Lam nhẹ chau lại, không nhìn đến Vương San, cầm quần áo lên mặc lại. Vương San lại mở tủ quần áo ra, treo áo ngủ lên sau đó giúp cô lấy thêm áo khoát, "Ủy tiểu thư, coi chừng bị lạnh."

Vừa ra khỏi phòng ngủ, Ủy Hải Lam chạm mặt mấy người đi ra khỏi phòng khách. Vương San đưa tay ra hiệu xin mời, cô chậm chậm đi tới đại sảnh.

Lôi Thiệu Hành trong tay cầm một ly rượu đỏ, ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa vuốt vuốt. Mấy người kia đứng ở sau lưng hấn, còn hấn âu phục giày da, hai chân treo ngược, mũi giày da sáng bóng. Vương San đi tới bên cạnh hấn, nói nhỏ vào tai hấn, hấn không ngẩng đầu, nhưng biểu tình có vẻ chấp nhận, sau đó Vương San xoay người nói, "Ủy tiểu thư mời ngồi."

Ủy Hải Lam ngồi xuống ghế sofa đối diện hấn, Vương San nhận lấy tài liệu trong tay hấn đưa lên, "Mời cô xem qua."

Ủy Hải Lam nhận lấy tài liệu, yên lặng xem.

Rất nhiều điều khoản bất công, quả thực là buồn cười không thể tưởng. Không thể tưởng đây là cách đối xử của con người, nhưng tiền đề lại là kết hôn.

Lôi Thiệu hành để ly rượu xuống từ từ đứng dậy. Hắn đi về một phía, cầm phi tiêu nhắm ngay đĩa quay ném mạnh, giọng nam trầm thấp đột ngột vang lên, "Không đồng ý thì cắt ngay lập tức."

Úy Hải Lam cũng không đi, "Tôi chỉ có một điều kiện, đó là Cẩn Viên."

Phi tiêu trong tay được ném mạnh ra, trúng ngay hồng tâm, Lôi Thiệu Hành từ từ xoay người lại, đem đầu của cô nâng lên đối mặt hắn, "Nghe nói cô cử hành buổi tiệc chọn chồng."

"Tôi sẽ hủy bỏ."

"Rất thẳng thắn, làm đi, nhớ làm cho xuất sắc một chút?" Hắn tà tà cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ra Nước Ngoài

Úy Hải Lam lơ mơ mà nhìn anh, quả thật không hiểu đây là ý gì.

Chẳng lẽ muốn cô gả cho anh nhưng lại vẫn tổ chức bữa tiệc chọn chồng sao?

Lôi Thiệu Nhất định quay đầu lại, liếc ánh mắt, một bên thuộc hạ lập tức tiến lên bắt một chiếc đĩa đã được chuẩn bị sẵn. Mà trong tay của anh lại phóng một cái phi tiêu, neo lại con mắt trái nhắm ngay hình, tán mạn hỏi, "Cô nghĩ đi nơi nào kết hôn."

Đầu óc một mảnh trống không mờ mịt, bên tai vang lên lời nói của người đàn ông, Úy Hải Lam rũ mắt nhẹ giọng nói ra, "Lôi tiên sinh quyết định là tốt rồi."

Tiếng nói vừa ngừng đồng thời, chiếc phi tiêu như mũi tên bắn về phía đầu đĩa, khiến chiếc đĩa kia rơi lại trên bàn.

Lôi Thiệu Hành một tay cầm vào túi quần tây, đứng tại chỗ nhìn đĩa quay dần dần dừng lại. Trên mặt chiếc đĩa kia in hình bản đồ thế giới được thu nhỏ, mà vị trí phi tiêu cắm vào, gần tới Địa Trung Hải, anh vừa hỏi, "Trên bản đồ vị trí bên trái Địa Trung Hải là thuộc quốc gia nào."

Hiểu biết địa lý không làm khó được cô, Úy Hải Lam bật thốt lên, "Italy."

Đối với sự thông tuệ của cô, anh cũng không cảm thấy kinh ngạc, vẻ mặt thường thường tiếp tục hỏi, "Vậy có những thành thị nào gần đây."

"La Mã, Milan, Napoli, Turin." Cô tổng hợp lại danh sách các thành phố gần đây nhóm lại, "Đại khái chính là những chỗ này."

"Tại sao không có Venice?" Ánh mắt tà tà quét về phía cô, Lôi Thiệu Hành sắc bén hỏi.

Mười thành phố lớn, duy nhất lại không nhắc tới thành phố cuối cùng này.

Úy Hải Lam thân nhiên trả lời, "Quên."

"Thật sao?"

"Ừ."

"Cô cảm thấy Milan như thế nào?" Lôi Thiệu Hành cũng không cố ý hỏi tới, lập tức vòng vo đề tài.

Milan, là nơi được thế giới công nhận có những kiến trúc đặc sắc, là một trong những thành thị có sức ảnh hưởng rất lớn.

Cái thành phố kia, là một thành phố hoa mỹ như trong mộng mà không thể với tới.

Úy Hải Lam nhẹ giọng nói ra, "Rất tốt."

"Thích?"

"Đúng."

Lôi Thiệu Hành nghiêng đầu nhìn về Vương San, trầm giọng ra lệnh, "Vương bí thư, sắp xếp chuyến bay đi Venice trong thời gian sớm nhất."

"Dạ, Lôi tiên sinh." Vương San lên tiếng.

Tất cả tới đột nhiên như thế, vội vàng không kịp chuẩn bị, Ủy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại về nhà nói lão mình hôm nay ở tại nhà của Viên Viên. Lại sợ lời nói dối bị phát hiện, cũng gọi cho Viên Viên dặn dò. Viên Viên bứt dứt không thôi, cô còn chưa kịp hỏi rõ nguyên nhân, thì chỉ vài ba lời điện thoại đã bị ngắt. Dàn xếp xong, Vương San đứng lúc hồi báo, "Lôi tiên sinh, chuyến bay sớm nhất là vào sáng sớm ngày mai, đã đặt chỗ cho ngài."

"Để cho cô ấy ký tên vào hiệp ước đi." Lôi Thiệu Hành quăng xuống một câu nói, đứng dậy đi ra.

Thư ký, luật sư, nhân chứng, từng cái một tất cả đều mỉm cười ở lại bên người cô, tùy thời chờ đợi cô hỏi về các điều khoản, Ủy Hải Lam chú ý tới trong đó một điều khoản, sau khi bọn họ kết hôn, Cần Viên sẽ trở thành tài sản chung của hai người, không được tùy ý dỡ bỏ. Cô cẩn thận đem mười mấy tờ của bản hiệp ước nhìn xong, lúc này mới ký xuống tên của mình. Bên A một cột là cô, mà bên B một cột sớm đã có chữ ký của anh.

Trời vừa rạng sáng, cô đã từ Xuân Thành đến Venice.

Máy bay lạng lẽ cất cánh, vừng vàng bay lên tới 9000 mét trời cao, lộ trình khá dài, ngoài cửa sổ là một mảnh mây mù sâu tịch.

Người bên cạnh đã nhắm mắt lại ngủ say, tinh thần Ủy Hải Lam cũng rất tốt.

Cô thật là không ngờ tới, người sẽ cùng mình đi Venice lại là anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bữa Tiệc Sắp Tới.

Đó là hai ngày sau, từ Venice trở lại Xuân Thành, trong suốt chuyến đi. Gần như không có cơ hội để nghỉ ngơi, cô giống như nghệ sĩ nhào lộn. Đi chung đường bốn ba khiến cô cảm thấy thân thể rất mệt nhọc, nhưng sau khi xuống máy bay, trong nháy mắt, cô cảm thấy liên tâm cũng biến thành mệt mỏi. Mười mấy cuộc gọi nhờ, mười mấy tin nhắn, Ủy Hải Lam liếc nhìn hộp thư thoại, tất cả đều là Viên viên. Tin nhắn cuối cùng, Viên Viên đáng thương tức giận thề, nếu không mở máy sẽ báo cảnh sát.

Ủy Hải Lam giải thích cho Viên Viên là do điện thoại của cô đã hết pin, báo cho Viên Viên biết cô vẫn bình yên, để cô bạn an tâm.

Người nhận điện thoại là Vương San, xe ra khỏi phi trường chạy thẳng về Ủy gia.

Cách Cần Viên còn một con đường, Vương San xuống xe mở cửa xe ra. "Ủy tiểu thư, không tiện đưa cô đến cửa."

"Không sao." Ủy Hải Lam xuống xe.

Ủy gia vẫn như cũ, người làm đã mấy ngày không thấy cô, dường như có chút kỳ quái, nhưng cũng không dám nói thêm gì.

Ủy Hải Lam đến Sắc Vi Uyển, đến trước cửa khu vườn đã gặp Phúc mẹ.

Phúc mẹ so với ngày trước càng ngọt ngào hơn, ăn mặc cũng gọn gàng. Họ đã nhiều năm không gặp, xem ra cuộc sống của bà sau khi rời Ủy gia cũng không tệ.

Phúc mẹ liếc mắt một cái liền nhận ra cô, thật vui mừng, thân mật kéo cô đến nói chuyện một phen, bà nhắc nhở cô đừng làm việc quá sức phải chú ý thân thể, biết được kì thi sắp tới của cô, bà chúc cô đứng nhất trường trung học. Ủy Hải Lam nhẹ nhàng nắm lấy tay bà, giống như nhớ lại lúc hồi nhỏ.

"Phúc mẹ, rảnh rồi lại ghé thăm."

"Ai, nhị tiểu thư, tôi biết mà."

Ban công lâu ba của Sắc Vi Uyển được chạm khắc hoa văn tinh tế, nơi đó có người đứng từ trong nhà ngó ra thấy được mặt màn này ở phía xa xa, về mặt hiện ra một tia không vui.

Ủy Hải Lam vừa lên lầu đã bị Triệu Nhân gọi vào phòng.

Cô cúi đầu đứng ở trước mặt bà, mà hai tay cô khoanh lại, một tay kéo lấy chiếc khăn lụa lớn để chống lạnh. Cô vừa mới mở miệng gọi một tiếng "mẹ", giọng nói nghiêm nghị, lạnh lùng của Triệu Nhân như chậu nước lạnh hắt cả vào người cô, lạnh thấu xương. "Về sau không được qua lại với phúc mẹ! Con là nhị tiểu thư Ủy gia, bà ta chỉ là một người làm! Với thân phận của con, không cần phải thân mật với một người làm!"

"Dạ."

“Về phòng đi.”

“Mẹ”

“Mẹ kêu con về phòng, con không nghe thấy à?”

Úy Hải Lam nuốt lời muốn nói vào bụng, chuyện bữa tiệc chọn chồng, xem ra mẹ sẽ không để ý đến đâu. Cô thuận thế xoay người, chỉ muốn ngủ một giấc ngon.

Đang muốn ngủ, Úy Mặc Doanh gọi một cú điện thoại đến hỏi cô. “Tiệc chọn chồng em rốt cuộc có làm không?”

Úy Hải Lam còn chưa hoàn hồn, đầu bên kia đã vội la lên. “Tin tức chị đã thông báo hết rồi, em bây giờ không thể không làm, Úy gia không chịu nổi cái chuyện mất mặt này đâu!”

“Làm.” Sự quả quyết của Úy Hải Lam đã trở lại, nghĩ đến cùng là mặt mặt của người nào.

Trong con mụ mị say ngủ thì điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Giọng nói to rõ, đầy sức sống của Viên Viên, đương nhiên là đang phê bình cô một phen. “Cậu làm tờ sớ muốn chết có biết không, về sau không được như thế nữa! Đứng rồi, cậu biết không? Tớ còn nhận được điện thoại của mẹ cậu! Rất khẩn trương nha, đây là lần đầu tớ tiếp xúc với mẹ cậu, vậy mà phải nói dối bà! Ah? Hải Lam, ngày mai là tiệc tuyển chồng phải không, mình muốn đến làm phù dâu? Nhưng mà ngày mai mình phải thi, không có giờ, làm sao đây ô ô ô”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Không Ai Hỏi Thăm

Ánh mặt trời hôm đó cực kỳ rực rỡ, bầu trời xanh thẳm ngay cả một đám mây cũng chẳng có.

Sảnh lớn của khách sạn Trung Hoa Star bị vây kín.

Mọi người ai cũng biết, Trung Hoa Star xa hoa thế nào, đồ trang trí bằng bạc và kỹ năng phục vụ của khách sạn này đã vượt xa những khách sạn khác, 5 sao cũng không đủ để thể hiện sự tôn quý của nó, nên Trung Hoa Star vinh dự là khách sạn sáu sao ở Xuân Thành.

Giữa sảnh lớn là đại tiểu thư Úy gia, Úy Mặc Doanh.

Những kẻ hiểu biết cũng biết được, Úy gia sau con sóng thần tài chính đó, đã gần như sụp đổ. Đồng sự trưởng Úy Hùng Khiêm vì thế mà bệnh dậy không nổi, đến giờ còn nằm viện, chưa có dấu hiệu hồi phục, qua đó cũng có thể biết được tổn thất sau con sóng thần ấy. Vì thế mà trưởng nữ Úy Mặc Doanh phải gánh lấy trách nhiệm thay đồng sự, phò trương bao cả cái sảnh lớn thế này, hao phí món tiền khổng lồ chỉ vì thay em gái mở tiệc chọn chồng.

Nhị tiểu thư của Úy gia, Úy Hải Lam, nghe nói là con gái của Úy Hùng Khiêm và đại phu nhân, lại là đứa cháu gái yêu của ông nội Úy Quang Diễm.

Nhưng nào ai có ngờ, tình hình đầy nguy khốn của Úy gia hiện tại.

Ngoài miệng nói là chọn cho nhị tiểu thư vị hôn phu môn đăng hộ đối, nhưng thực ra là bán mình.

Tin tức chọn chồng này khi được truyền ra liền trở thành đề tài nóng, khiến người ta phải chú ý.

Gần tới mười giờ, đại sảnh hoa lệ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Nhân viên phục vụ, tiếp tân ăn mặc chỉnh tề, còn cố ý bố trí xây dựng một cái bục cao, hai bên lối đi là bàn ăn màu trắng hình chữ nhật bày đủ loại thức ăn đẹp mắt, tháp rượu sâm banh, ly thủy tinh long lánh thứ chất lỏng màu trà, hoà quyện với ánh đèn trông giống như viên hồ phách quý hiếm, vẻ đẹp ấy như bị vùi sâu dưới mặt đất hơn mấy ngàn năm.

Đồng hồ quả lắc trên bàn reo lên, lối đi lớn từ từ được người ta đẩy ra.

Úy Hải Lam vận một bộ sườn xám hoa hồng, chân mang đôi giày cao gót nhung tơ, cùng Úy Mặc Doanh và vài cô gái khác tiến vào. Hôm nay, mái tóc của cô được búi theo kiểu công chúa, đoan trang nhưng không mất đi vẻ khả ái thường ngày, đeo đồ trang sức trang nhã, trang điểm lấy màu hồng làm chủ đạo, đánh một lớp phấn thơm hơi mỏng, khuôn mặt trẻ trung nhất thời rực rỡ, giống như đã biến thành người khác. Cô chỉ nhàn nhạt mỉm cười, lộ rõ vẻ thực nữ ưu nhã.

Úy Hải Lam trầm ổn bước lên bục cao, đường hoàng ngồi trên chiếc ghế ngà voi.

Hai cánh cửa ở lối đi ngay trước mặt cô được mở ra, bốn phía lại trở lại yên tĩnh, nhạc sĩ bắt đầu đàn một bản nhạc bằng dương cầm cực kỳ du dương.

Một tiếng trôi qua, cô vẫn mỉm cười.

Hai tiếng, cô vẫn như cũ nhàn nhạt mỉm cười.

Ba tiếng, cô vẫn như vậy.

Bữa tiệc bắt đầu từ mười giờ sáng, kéo dài đến tận sáu giờ chiều mới kết thúc.

Toàn bộ tám tiếng đồng hồ, lại chẳng có ai hỏi thăm, vừa tê nhạt lại vừa xấu hổ. Mọi người kinh ngạc hai mắt nhìn nhau, đều im lặng không nói.

Úy Mặc Doanh hết xanh rồi lại đen, rất tức giận.

Thời gian bao sánh đã hết, Úy Hải Lam một ngày ngồi yên trên ghế bị người ta ghé lạnh cuối cùng cũng đứng dậy, bình tĩnh nói “Chị cả, về nhà thôi.”

Đương lúc mọi người hết khiếp sợ rồi đến ngạc nhiên nhìn chăm chú vào bên trong, Úy Hải Lam nhẹ nhàng rời đi. Trên mặt Úy Mặc Doanh không còn chút ánh sáng nào, cũng vội vã chào hỏi quản lý rồi rời đi.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Không có ai cả? Đây là tiệc chọn chồng kiểu gì vậy!” Những người còn ở lại tròn mắt há miệng.

Vừa ra khỏi cửa khách sạn, đã bị cơn gió lạnh thổi vào mặt, có chiếc xe hơi vừa dừng lại.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Lôi Thiệu Hành ngồi ở sau xe, ghé mắt cười nói “Úy tiểu thư, rảnh rồi cùng nhau ăn cơm không?”

Chương 33: Đi hưởng tuần trăng mật.

Úy Mặc Doanh nhất thời tươi cười rạng rỡ, lo lắng cũng biến đi mất. Vui sướng nện từng bước chân tiến lên phía trước, khẽ cúi người nhỏ giọng hỏi “Lôi tiên sinh không phải đi Mỹ sao? Nhanh như vậy đã về rồi?”

“Cùng bạn bè hẹn gặp mặt xem cuộc vui thôi.” Lôi Thiệu hành ung dung cười nói.

“Vây đã xem xong cuộc vui rồi sao?” Úy Mặc Doanh có chút kinh ngạc.

“Đáng tiếc thật, không giống như tôi mong đợi.” giọng điệu của anh dường như có chút thất vọng, rồi lại trở lại bình thường nói “Vừa rồi nghe nói Úy tiểu thư ở gần đây, nên tôi mới thử vận khí một chút, không ngờ có thể trùng hợp như vậy.”

Úy Mặc Doanh lúc trước mời anh đến Úy gia ăn cơm, lúc anh viện cớ để từ chối ra về, cô cười đồng ý, giờ phút này có hân sẽ không còn lí do gì để từ chối nữa.

Tài xế xuống xe thay cô mở cửa, Úy Mặc Doanh vừa muốn lên xe, liền quay đầu lại liếc cô ở sau lưng, nhỏ giọng dặn dò “Em ngồi xe lão Trương về đi.”

Úy Hải Lam khoác chiếc khăn choàng lụa đen lớn, trong màu đen lại lấp lánh kim tuyến, Phú Quý Trương Dương. Khuôn mặt cô lạnh tanh, không có một tia tâm tình dư thừa nào, trừ khoé miệng khẽ nhếch cong, còn duy trì được nụ cười vừa rồi, hết sức nghe lời. Một chiếc xe chạy điện, tầm mắt của cô phóng qua phía trước, không chút hoang mang quét qua bên trong xe anh, lễ phép khách khí chào hỏi, rồi sau đó đi đến phía chiếc xe vừa đậu.

Hai chiếc xe trước sau chạy ra khỏi Trung Hoa Star, song lại đi ngược đường nhau.

“Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?” Úy Mặc Doanh nghiêng đầu hỏi.

Lôi Thiệu Hành trở lại vấn đề này, lịch lãm đáp hai chữ “Tuỳ cô.”

“Nếu anh đã nói vậy, vậy không bằng đến một quán cơm kiểu Hồ Nam ở Thành Nam...” Bên tai truyền đến giọng nữ, Lôi Thiệu Hành im lặng lắng nghe. Cửa sổ cũng chưa đóng hết, gió lạnh xuyên qua khe hở chui vào bên trong, len vào đỉnh đầu mà thét gào “Có thể đóng cửa sổ không?”

Cửa sổ lập tức bị đóng chặt, Úy Mặc Doanh oán giận trách một câu “Cũng đã tháng năm rồi, thời tiết quái thật đấy.”

Thường nói trời tháng năm giống như gương mặt của đứa bé, quả nhiên là thật, đến nửa đêm đã đổ mưa.

Cuồng phong, tia chớp xâm nhập vào Căn Viên, Úy Hải Lam bị tia chớp chói mắt làm cho cô giật mình tỉnh giấc. Bên ngoài ầm ầm rung động, cũng không thể ngủ yên, đỉnh thấp ngọn đèn nhỏ, nửa ngồi dậy đọc sách một lát.

Cuộc sống yên tĩnh lại một lần nữa trở lại quỹ đạo bình thường sau tiếng sấm nổ, đối mặt với những lời nói bóng nói gió ở bên ngoài, cô một mực không rảnh để ý đến. Tự mình chào tạm biệt thầy, rồi sau đó về nhà chuyên tâm học hành để chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp trung học. Triệu Nhân chẳng bao giờ hỏi qua chuyện học tập của cô, bà cũng chẳng thêm can thiệp, hướng chỉ bà gần đây dường như rất bận, nên thường xuyên phải ra ngoài. Trùng hợp cô lại vừa hẹn gặp Viên Viên xong, chỉ là địa điểm không gần trường. Về những lời đồn đãi kia, Viên Viên một chữ cũng không nói, vẫn như cũ lãnh sang chủ đề khác để nói, mỗi lần kết thúc chủ đề luôn là câu nói kia. “Hải Lam, cậu phải thật tốt đấy.”

Người sống một đời, khó khăn cỡ nào. Dĩ nhiên luôn muốn phải sống tốt.

Úy Hải Lam từ trước đến giờ đều hiểu đạo lý này.

Tháng năm lặng lẽ trôi qua, tháng sáu đã vội vã đến.

Buổi thi tốt nghiệp trung học ngày đó, Úy Hải Lam nhận được điện thoại của Vương San “Úy tiểu thư, cô bây giờ đang ở đâu.”

“Có chuyện gì sao?”

“Lôi tiên sinh muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật.”

Chương 34. Nhân hạ thoải mái.

Úy Hải Lam cho là mình đã nghe nhầm, nếu không làm sao có thể chứ.

Cô một tay nhắc bọc sách lên, một tay cầm điện thoại di động đứng ở đường cái, cách lối đi cho người đi bộ, lối đi kia dẫn đến trường học. Cổng trường có rất nhiều người tụ tập, có học sinh đi học, có cả cha mẹ của họ, xe cộ chật chội trên đường, kẹt cứng đến độ nước chảy cũng không lọt nổi qua, căn bản là không có cách nào đi tới. Bảo vệ bắt đầu quản lý thứ tự, mới có thể khống chế tình trạng hỗn loạn này.

Ngày vốn chỉ hơi nóng thôi, đột nhiên lại nóng như muốn bốc cháy vậy, nên lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi hơi ẩm.

“Sao cơ?” Cô nhẹ giọng hỏi thăm, giống như không nghe rõ câu vừa rồi.

“Lôi tiên sinh muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật.” Đầu bên kia điện thoại, Vương San lặp lại câu trả lời.

Kim phút của đồng hồ ở gác chuông trường học điểm đã gần đến giờ thi, chỉ còn 10 phút cuối. Bên ngoài đã không còn học sinh, chỉ có cha mẹ tha thiết chờ đợi bên ngoài. Đây là cuộc chiến đã chuẩn bị suốt 12 năm, phải ở đây, trong ba ngày ngắn ngủi này công bố thành bại, ảnh hưởng trực tiếp đến cả một đời người.

“Úy tiểu thư, xin hỏi cô đang ở đâu? Úy tiểu thư? Đây? Úy tiểu thư, cô vẫn đang nghe máy không?” giọng nữ bên kia truyền đến không ngừng thúc giục, Úy Hải Lam im lặng nhìn về phía trước, nhà trường đã bắt loa nhắc nhở học sinh chưa vào sân mau vào vị trí, hai âm thanh hỗn loạn xen kẽ nhau.

Thời điểm bên kia cho là lối đường truyền, định cúp máy, cô rút cuộc cũng mở miệng. “Tôi ở trường cao đẳng ở giao lộ đường Đông.”

“Úy tiểu thư, trong vòng hai mươi phút tôi sẽ chạy đến đó, xin cô chờ một chút.”

Úy Hải Lam “Ừ” một tiếng, ngắt cuộc gọi. Cô đứng yên nhìn kim phút ở gác đồng hồ từ từ di chuyển, chỉ trùng vào kim giờ, khi tiếng chuông reo lên thì xoay người.

Chỉ hơn mười lăm phút sau, Vương San chạy đến.

Ngồi lên xe, Úy Hải Lam cũng không hỏi nơi cô sẽ đi, chỉ chuyên tâm nghĩ đến cái cơ cho có lệ, còn chưa nói đến Viên Viên ở nhà.

Vương San lại quan tâm nói “Úy tiểu thư, chỗ đó không xa đâu, đi một ngày có thể về lại mà.”

Hơn ba tiếng xe nhanh chóng mở cửa ra, đến một toà thành cổ nổi tiếng ở Xuân Thành. Đi vòng quanh toà thành cổ này một lát, rồi dừng lại ở một đầu ngõ.

“Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh kêu cô đi loanh quanh du ngoạn trước một chút

”

“Được rồi.”

Úy Hải Lam cũng vui vẻ, thoải mái, tự tại, thực sự xuống xe.

Từng con hẻm nhỏ quanh co, con đường nhỏ dài dằng dặc rải đầy những phiến đá xa, nhàn nhạt in lại dấu chân cô. Hai bên là bức tường đá, phủ đầy rêu xanh là nhân chứng cho lịch sử xa xưa, cội những giấc mộng đầy sao ấn dấu trong con hẻm nhỏ nườm nượp người qua lại. Đến ngôi nhà ngôi ăn cơm, nghe người trong vùng hát điệu dân gian, đang lấy nước giếng để pha trà, Úy Hải Lam cảm thấy cực kỳ yên tĩnh.

Buổi chiều đã hơn bốn giờ, buổi chiều trước khi xuống núi, Vương San nói: “Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh có việc không đến được, tôi đưa cô về.”

Úy Hải Lam chậm rãi uống hết ngụm trà cuối cùng, răng môi còn lưu lại hương vị, nói cảm ơn với chủ quán, tro troi đứng lên nói “Vâng, trở về thôi.”

Nhìn nụ cười nhạt trên khuôn mặt của cô, Vương San kinh ngạc bởi vẻ bình tĩnh của cô, sao cô vẫn có thể an nhàn thoải mái như vậy.

Phải biết rằng hôm nay chính là ngày thứ nhất của kì thi tốt nghiệp trung học!

Cô đột nhiên cảm thấy, cô bé này rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đi Hưởng Tuần Trăng Mật

Úy Mặc Doanh nhất thời tươi cười rạng rỡ, lo lắng cũng biến đi mất. Vui sướng nện từng bước chân tiến lên phía trước, khẽ cúi người nhỏ giọng hỏi “Lôi tiên sinh không phải đi Mỹ sao? Nhanh như vậy đã về rồi?”

“Cùng bạn bè hẹn gặp mặt xem cuộc vui thôi.” Lôi Thiệu hành ung dung cười nói.

“Vậy đã xem xong cuộc vui rồi sao?” Úy Mặc Doanh có chút kinh ngạc.

“Đáng tiếc thật, không giống như tôi mong đợi.” giọng điệu của anh dường như có chút thất vọng, rồi lại trở lại bình thường nói “Vừa rồi nghe nói Úy tiểu thư ở gần đây, nên tôi mới thử vận khí một chút, không ngờ có thể trùng hợp như vậy.”

Úy Mặc Doanh lúc trước mời anh đến Úy gia ăn cơm, lúc anh viện cớ để từ chối ra về, cô cười đồng ý, giờ phút này có hẳn sẽ không còn lí do gì để từ chối nữa.

Tài xế xuống xe thay cô mở cửa, Úy Mặc Doanh vừa muốn lên xe, liền quay đầu lại liếc cô ở sau lưng, nhỏ giọng dặn dò “Em ngồi xe lão Trương về đi.”

Úy Hải Lam khoác chiếc khăn choàng lụa đen lớn, trong màu đen lại lấp lánh kim tuyến, Phú Quý Trương Dương. Khuôn mặt cô lạnh tanh, không có một tia tâm tình dư thừa nào, trừ khoé miệng khẽ nhếch cong, còn duy trì được nụ cười vừa rồi, hết sức nghe lời. Một chiếc xe chạy điện, tầm mắt của cô phóng qua phía trước, không chút hoang mang quét qua bên trong xe anh, lễ phép khách khí chào hỏi, rồi sau đó đi đến phía chiếc xe vừa đậu.

Hai chiếc xe trước sau chạy ra khỏi Trung Hoa Star, song lại đi ngược đường nhau.

“Chúng ta đi đâu ăn cơm đây?” Úy Mặc Doanh nghiêng đầu hỏi.

Lôi Thiệu Hành trở lại vấn đề này, lịch lãm đáp hai chữ “Tuỳ cô.”

“Nếu anh đã nói vậy, vậy không bằng đến một quán cơm kiểu Hồ Nam ở Thành Nam” Bên tai truyền đến giọng nữ, Lôi Thiệu Hành im lặng lắng nghe. Cửa sổ cũng chưa đóng hết, gió lạnh xuyên qua khe hở chui vào bên trong, len vào đỉnh đầu mà thét gào “Có thể đóng cửa sổ không?”

Cửa sổ lập tức bị đóng chặt, Úy Mặc Doanh oán giận trách một câu “Cũng đã tháng năm rồi, thời tiết quái thật đấy.”

Thường nói trời tháng năm giống như gương mặt của đứa bé, quả nhiên là thật, đến nửa đêm đã đổ mưa.

Cuồng phong, tia chớp xâm nhập vào Căn Viên, Úy Hải Lam bị tia chớp chói mắt làm cho cô giật mình tỉnh giấc. Bên ngoài ầm ầm rung động, cũng không thể ngủ yên, đỉnh tháp ngọn đèn nhỏ, nửa ngời dậy đọc sách một lát.

Cuộc sống yên tĩnh lại một lần nữa trở lại quỹ đạo bình thường sau tiếng sấm nổ, đối mặt với những lời nói bóng nói gió ở bên ngoài, cô một mực không rảnh để ý đến. Tự mình chào tạm biệt thầy, rồi sau đó về nhà chuyên tâm học hành để chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp trung học. Triệu Nhân chẳng bao giờ hỏi qua chuyện học tập của cô, bà cũng chẳng thêm can thiệp, hướng chỉ bà gần đây dường như rất bận, nên thường xuyên phải ra ngoài. Trùng hợp cô lại vừa hẹn gặp Viên Viên xong, chỉ là địa điểm không gần trường. Về những lời đồn đãi kia, Viên Viên một chữ cũng không nói, vẫn như cũ lãng sang chủ đề khác để nói, mỗi lần kết thúc chủ đề luôn là câu nói kia. “Hải Lam, cậu phải thật tốt đấy.”

Người sống một đời, khó khăn cỡ nào. Dĩ nhiên luôn muốn phải sống tốt.

Úy Hải Lam từ trước đến giờ đều hiểu đạo lý này.

Tháng năm lặng lẽ trôi qua, tháng sáu đã vội vã đến.

Buổi thi tốt nghiệp trung học ngày đó, Úy Hải Lam nhận được điện thoại của Vương San “Úy tiểu thư, cô bây giờ đang ở đâu.”

“Có chuyện gì sao?”

“Lôi tiên sinh muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nhàn Hạ Thoải Mái

Úy Hải Lam cho là mình đã nghe nhầm, nếu không làm sao có thể chứ.

Cô một tay nhắc bọc sách lên, một tay cầm điện thoại di động đứng ở đường cái, cách lối đi cho người đi bộ, lối đi kia dẫn đến trường học. Cổng trường có rất nhiều người tụ tập, có học sinh đi học, có cả cha mẹ của họ, xe cộ chật chội trên đường, kẹt cứng đến độ nước chảy cũng không lọt nổi qua, căn bản là không có cách nào đi tới. Bảo vệ bắt đầu quản lý thứ tự, mới có thể khống chế tình trạng hỗn loạn này.

Ngày vốn chỉ hơi nóng thôi, đột nhiên lại nóng như muốn bốc cháy vậy, nên lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi hơi ẩm.

“Sao cơ?” Cô nhẹ giọng hỏi thăm, giống như không nghe rõ câu vừa rồi.

“Lôi tiên sinh muốn dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật.” Đầu bên kia điện thoại, Vương San lặp lại câu trả lời.

Kim phút của đồng hồ ở gác chuông trường học điểm đã gần đến giờ thi, chỉ còn 10 phút cuối. Bên ngoài đã không còn học sinh, chỉ có cha mẹ tha thiết chờ đợi bên ngoài. Đây là cuộc chiến đã chuẩn bị suốt 12 năm, phải ở đây, trong ba ngày ngắn ngủi này công bố thành bại, ảnh hưởng trực tiếp đến cả một đời người.

“Úy tiểu thư, xin hỏi cô đang ở đâu? Úy tiểu thư? Đây? Úy tiểu thư, cô vẫn đang nghe máy không?” giọng nữ bên kia truyền đến không ngừng thúc giục, Úy Hải Lam im lặng nhìn về phía trước, nhà trường đã bắt loa nhắc nhở học sinh chưa vào sân mau vào vị trí, hai âm thanh hỗn loạn xen kẽ nhau.

Thời điểm bên kia cho là lối đường truyền, định cúp máy, cô rớt cuộc cũng mở miệng, “Tôi ở trường cao đẳng ở giao lộ đường Đông.”

“Úy tiểu thư, trong vòng hai mươi phút tôi sẽ chạy đến đó, xin cô chờ một chút.”

Úy Hải Lam “Ừ” một tiếng, ngắt cuộc gọi. Cô đứng yên nhìn kim phút ở gác đồng hồ từ từ di chuyển, chỉ trùng vào kim giờ, khi tiếng chuông reo lên thì xoay người.

Chừng hơn mười lăm phút sau, Vương San chạy đến.

Ngồi lên xe, Úy Hải Lam cũng không hỏi nơi cô sẽ đi, chỉ chuyên tâm nghĩ đến cái cơ cho có lệ, còn chưa nói đến Viên Viên ở nhà.

Vương San lại quan tâm nói “Úy tiểu thư, chỗ đó không xa đâu, đi một ngày có thể về lại mà.”

Hơn ba tiếng xe nhanh chóng mở cửa ra, đến một toà thành cổ nổi tiếng ở Xuân Thành. Đi vòng quanh toà thành cổ này một lát, rồi dừng lại ở một đầu ngõ.

“Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh kêu cô đi loanh quanh du ngoạn trước một chút

”

“Được rồi.”

Úy Hải Lam cũng vui vẻ, thoải mái, tự tại, thực sự xuống xe.

Từng con hẻm nhỏ quanh co, con đường nhỏ dài dằng dặc rải đầy những phiến đá xa, nhàn nhạt in lại dấu chân cô. Hai bên là bức tường đá, phủ đầy rêu xanh là nhân chứng cho lịch sử xa xưa, coi những giấc mộng đầy sao ẩn dấu trong con hẻm nhỏ nường nượp người qua lại. Đến ngôi nhà ngói ăn com, nghe người trong vùng hát điệu dân gian, đang lấy nước giếng để pha trà, Úy Hải Lam cảm thấy cực kỳ yên tĩnh.

Buổi chiều đã hơn bốn giờ, buổi chiều trước khi xuống núi, Vương San nói: “Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh có việc không đến được, tôi đưa cô về.”

Úy Hải Lam chậm rãi uống hết ngụm trà cuối cùng, răng môi còn lưu lại hương vị, nói cảm ơn với chủ quán, trở trại đứng lên nói “Vâng, trở về thôi.”

Nhìn nụ cười nhạt trên khuôn mặt của cô, Vương San kinh ngạc bởi vẻ bình tĩnh của cô, sao cô vẫn có thể an nhàn thoải mái như vậy.

Phải biết rằng hôm nay chính là ngày thứ nhất của kì thi tốt nghiệp trung học!

Cô đột nhiên cảm thấy, cô bé này rất đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Biết Đâu Là Họa Hay Phúc

Úy Hải Lam vốn nghĩ rằng cô sẽ không thể thi tốt nghiệp trung học, nhưng không ngờ, sau ngày thứ hai, ngày thứ ba, tất cả lại khôi phục như lúc đầu, không còn những người lấy những lý do buồn cười đến quấy rối, dường như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô mới chỉ vắng mặt hai môn thi ngày thứ nhất, hai ngày sau vẫn thuận lợi vào trường thi bình thường.

Thời tiết hơi nóng, quạt trần trên đỉnh đầu thổi mát, chạy ù ù.

Phòng học yên tĩnh, hai thầy giáo một trước một sau giám thị nghiêm mật.

Xung quanh chỉ có tiếng bút viết, nổi bật lên vẻ mặt nặng nề của các thí sinh, tạo thành áp suất cực kỳ thấp, không khí khẩn trương khiến người ta cảm thấy hết sức đè nén.

Nhưng trong phòng học, vị trí thứ hai từ dưới lên, lại có một người không vội vã cẩn thận làm bài, thậm chí còn khẽ cười.

Đó là một cô bé mặc váy xanh dương nhạt.

Vị thầy giáo cảm thấy kinh ngạc, chậm chậm đi đến gần cô bé kia, lúc đi qua cúi đầu nhìn lướt nhanh, thoáng thấy cô bé đang suy nghĩ đề thi.

Đó là một bài cổ văn, trích “Hoài nam tử, chương Nhân gian huấn”.

“Ở gần biên ải có người giỏi thuật số, con ngựa vô cớ đi mất vào đất Hồ. Mọi người đều chia buồn.

Người cha nói: “Việc đó biết đâu lại có phúc?”⁽¹⁾

(1): “Hoài nam tử” là một trong những bộ sách quan trọng của đạo giáo trung quốc.

Đoạn trích trên trích từ “Tái Ông thất mã, yên tri họa phúc” trong chương “Nhân gian huấn”. (Tái Ông (ông già ở biên ải) mất ngựa, biết đâu là họa hay phúc?)

Đầy đủ: Ở gần biên ải có người giỏi thuật số, con ngựa vô cớ đi mất vào đất Hồ. Mọi người đến chia buồn, người cha nói: “Việc đó biết đâu lại là phúc?”. Sau vài tháng, con ngựa dẫn theo một con tuần mã đất Hồ về. Mọi người đều đến chúc mừng, người cha nói: “Việc đó biết đâu lại chẳng thành họa?”. Nhà giàu có ngựa tốt, anh con trai thích cưỡi ngựa, bị ngã mà gãy đùi. Mọi người đến chia buồn, người cha nói: “Việc đó biết đâu lại là phúc?”. Mấy năm sau, người Hồ tràn vào biên ải, đánh trắng đều cầm vũ khí chiến đấu, những người vùng biên ải chết đến chín phần. Duy anh con trai vì bị gãy chân, mà hai cha con đều bình yên.

(Nguồn: tiengtrung.org)

Úy Hải Lam nhìn bài thi, cả người cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Nghiêng đầu ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, khoe miệng bắt gió cong lên, cô cầm nhẹ cây bút trong tay, nghiêm túc làm bài thi. Đề ra lần này đối với cô mà nói cũng không phải quá khó, cho nên làm bài rất lưu loát thuận lợi. Viết xong chữ cuối cùng, vừa đủ thời gian, cô nộp bài đầu tiên, rời khỏi phòng thi.

Hành lang rất tĩnh lặng, phía trước có một thầy giáo vẫy tay gọi cô, là thầy chủ nhiệm của cô.

Trong phòng làm việc, thầy tận tình hỏi thăm nguyên nhân cô bỏ thi, nhưng cô không trả lời gì. Thầy cảm khái⁽²⁾ rất nhiều, liên tục lắc đầu thờ dài, cảm thấy tiếc thay cho cô.

(2) Cảm khái: Có cảm xúc và thương cảm ngậm ngùi. (Từ thuần việt nhé).

Trước khi rời khỏi phòng, Úy Hải Lam chân thành tha thiết nói, “Em cảm ơn thầy, khiến thầy vất vả rồi. Em xin lỗi.”

Ba năm thầy trò, thầy luôn rất ưu ái cô, cô lại như vậy.

Ngày đó, sau khi thi xong môn thi cuối cùng, Úy Hải Lam cùng Viên Viên đeo cặp sách đi tới bờ sông Hộ Thành. Hai người lấy sách ra xé, ném toàn bộ vào lòng sông. Viên Viên đứng bên cạnh cô, vô cùng không thực nữ đuổi lưng một cái, vui sướng kêu lên, “Hải Lam, tớ biết cậu sẽ không dễ dàng từ bỏ ước mơ của mình như vậy!”

Úy Hải Lam ngồi trên bờ sông, lắng lắng hưởng thụ con gió mát.

Tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc.

Là phúc, là họa, ai biết trước được?

Tháng sáu này, Ủy Hải Lam chào đón ngày quan trọng nhất của cô, sinh nhật mười tám tuổi.

Mà khi đó, cô cũng biết điểm kỳ thi tốt nghiệp trung học của mình.

Ủy Mặc Doanh vận dụng quan hệ hỏi trước điểm thi tốt nghiệp trung học của cô, gọi điện thoại về nhà, khiến cả nhà kinh ngạc vô cùng.

“Chị hai, chị có nhầm không? Tại sao chị có hai môn bị không điểm?” Trùng hợp hôm đó là chủ nhật, Ủy Thư Họa cũng không ra ngoài, khiếp sợ la ầm lên.

Trong tay Ủy Hải Lam đang cầm một quyển sách, ngẩng đầu nhẹ giọng, “Chị bỏ thi hai môn.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe bốp một tiếng, một cái tát in trên mặt cô, Triệu Nhân vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Khát Vọng Của Ủy Hải Lam

Một cái tát này của Triệu Nhân khiến má trái Ủy Hải Lam trong nháy mắt đỏ bừng lên, đầu tay năm ngón in rõ ràng, có thể thấy dùng sức cỡ nào. Triệu Nhân đứng trước mặt cô, khuôn mặt lịch sự dịu dàng tao nhã không còn, giọng nói phát ra cũng hơi run, “Tại sao con cố ý bỏ thi?”

Thật ra, khoa văn trong đại học ở Xuân Thành cũng không phải ước muốn trong lòng Ủy Hải Lam.

Đây là quyết định của cha cô, Ủy Hùng Khiêm, mà Triệu Nhân cũng cho rằng khoa tiếng Trung thích hợp với con gái, nên cũng nhất trí tán thành. Cũng có thể bởi vì không muốn cô quá xa nhà, nên chọn đại học Xuân Thành. Ba cô con gái của Ủy gia, đều đã được an bài sẵn như thế.

Trong tờ nguyện vọng thi, Ủy Hải Lam chỉ điền hai.

Trừ cái thứ nhất ra, nguyện vọng thứ hai chính là học viện mỹ thuật thiết kế Xuân Thành.

Đó là học viện thiết kế duy nhất trong thành phố, điểm chuẩn không cao không thấp, thuộc diện trình độ trung bình. Tuy nhiên, so với đại học Xuân Thành, quả thật kém hơn rất nhiều.

Trên mặt nóng bừng, Ủy Hải Lam siết chặt quyển sách trên tay, ngẩng nhìn Triệu Nhân, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu, “Con muốn học Học viện thiết kế.”

“Mẹ không cho phép!” Triệu Nhân lạnh lùng quát.

Nhìn nhau một hồi, Ủy Hải Lam kiên quyết nói, “Con muốn học Học viện thiết kế.”

“Tiểu Mai!” Triệu Nhân lớn tiếng gọi, lập tức sai người đi lấy chổi lông gà.

Hai vị phu nhân bên cạnh thấy thế, lập tức tiến lên khuyên giải, chỉ mong bà bớt giận, đừng tức giận với con gái. Nói một hồi mấy lời khuyên giải, hai người cũng không quên âm thầm thêm vào mấy câu kẻ khò. Triệu Nhân coi như không nghe thấy, vẫn cầm cây chổi lông gà đánh thẳng vào Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam từ trước đến giờ không bao giờ kêu đau, hoàn toàn tùy bà đánh.

Ngược lại Ủy Thư Họa nhìn không chịu được, kéo tay Triệu Nhân lại khuyên nhủ, “Dì cả, dì đừng đánh chị hai nữa, có chuyện gì từ từ nói.”

Hai vị phu nhân cũng phụ họa mấy câu, Tam phu nhân lại sợ vạ lây, vội vàng kéo Ủy Thư Họa ra phía sau bảo vệ.

Đánh cũng mệt rồi, Triệu Nhân cũng không còn hơi sức tiếp tục, lạnh lùng quát lớn, “Nghe kĩ cho mẹ, bây giờ con có hai lựa chọn! Hoặc là học cao đẳng một năm, sang năm thi lại! Hoặc là học Học viện khác, nhưng trong bốn năm đó, đừng mơ tưởng cầm một phần tiền nào từ Ủy gia!”

Triệu Nhân nói xong, quăng cây chổi xoay người đi khỏi.

Hai vị phu nhân thấy vậy, an ủi mấy câu cũng rồi rít trở về phòng.

Ủy Thư Họa mang hòm thuốc tới, giúp cô lau vết ứ đọng, “Chị hai, chị đừng cố chấp nữa. Chị xem, dì cả đã giận vậy rồi, chị nghe lời dì nói đi, học cao đẳng một năm thôi. Dì cả cũng thật là, xuống tay nặng như vậy. Chị hai, chị đau không?”

Ủy Hải Lam cười xán lạn, “Không đau”.

Ủy Thư Họa nhìn nụ cười này mà giật mình, thật đẹp đến hoa mắt, “Chị hai, chị cười lên thật xinh đẹp.”

Lễ trưởng thành mười tám tuổi, không có tiệc mừng, không có quà tặng, không có bánh ngọt, không có lời chúc mừng, nhưng cô lại đổi được ước mơ lớn nhất lúc này.

Bức thư thông báo trúng tuyển ghi rõ thời gian nhập trường, cùng với khoa hệ- thiết kế thời trang.

“Oa oa oa! Tớ đồ rồi!” Viên Viên hưng phấn gọi điện thoại tới, không nén được kích động.

Úy Hải Lam thay váy, mặc quần bò, T-shirt nhẹ nhàng, “Viên Viên, cúng tay đi làm thêm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Gặp Lại

“Cái gì? Cậu thật sự muốn đi làm?”

“Sao? Cậu còn muốn xin vay tiền chế độ sinh viên nữa?”

Trên chiếc ghế trong góc quán trà sữa, Viên Viên không tin nổi tron mắt, thật sự không tin, mở miệng hỏi lại, lại vẫn là đáp án đó. Viên Viên lắc đầu như đánh trống, bất đắc dĩ nói, “Cậu làm thiên kim tiểu thư không muốn, lại muốn phượng hoàng biến chim sè! Thật khác người!”

“Ba cậu không phải làm trong ngân hàng sao? Giúp tớ hỏi một chút đi.” Úy Hải Lam chống cằm cười nói.

Viên Viên lấy tay ra hiệu, “Yên tâm, tớ nhất định giúp cậu giải quyết.”

Chuyện vay tiền chỉ mất hai ngày, Viên Viên đã báo tin tốt đến. Úy Hải Lam cùng Viên Viên đến ngân hàng gặp ba Viên, điền thủ tục đầy đủ, chỉ chờ họ chấp nhận là xong. Ra khỏi ngân hàng, Viên Viên rút một tờ đơn quảng cáo ra, “Tĩnh tình tĩnh, có công việc phỏng vấn này, thế nào, cậu muốn đi không?”

“Tất nhiên.” Úy Hải Lam cũng cười.

“Nhanh! Xe tới rồi kìa”, Viên Viên tinh mắt nhìn thấy chiếc xe buýt chạy tới, kéo tay cô chạy đến trạm xe cách đó không xa.

Đây có thể coi là lần đầu tiên Úy Hải Lam đi phỏng vấn.

Nơi này là một nhà hàng Tây lớn vừa, rất sạch sẽ sang trọng.

Hai cô gái vừa xinh đẹp trẻ trung lại vừa đáng yêu, hơn nữa Viên Viên chỉ cần nói ngọt vài câu, lập tức được vị quản lý quý mến, đồng ý tuyển họ. Thay đồng phục, Viên Viên kêu ca bộ đồng phục khó coi, Úy Hải Lam đứng trước gương chỉnh nơ, tuy không nói gì, nhưng thực sự nhìn cũng không đẹp thật.

Sau hai tháng, họ chủ yếu chỉ đi ra ngoài phát truyền đơn.

Trời cực nóng, nắng gắt khiến người người đều mệt mỏi. Hai người đứng ven đường, hẻm nhỏ, khu dân cư đông đúc, quả thật nóng không chịu nổi, mua vài chai nước, một hơi uống hết sạch. Viên Viên không ngừng kêu than ông trời vô tình, nói chán lại vòng vo chuyển đề tài, “Nghe nói văn phòng luật của Lôi Thiệu Hành đã bắt đầu xây dựng, nếu tớ tốt nghiệp đại học mà được vào đó làm việc thì thật tuyệt.”

“Cậu thâm thương trộm nhớ(*) người ta rồi à? Cô bé đáng thương”. Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Gi, tớ chỉ rất sùng bái thôi mà, không được à.”

Viên Viên bắt đầu khoe khoang sự tích huy hoàng của Lôi đại luật sư, Úy Hải Lam vậy mới nhớ ra, kể từ ngày đó, thư ký Vương cũng không liên lạc với cô nữa.

Dù sao, như vậy cũng tốt.

Đến khi mặt trời lặn, vất vả một ngày cũng kết thúc.

Úy Hải Lam tạm biệt Viên Viên, ngồi xe buýt về gần Căn Viên, sau đó đi bộ về nhà.

Căn Viên ở sâu bên trong, nhìn từ xa vô cùng thần bí. Trước cổng nhỏ vào nhà, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi từ từ lái ra ngoài. Úy Hải Lam cũng không để ý, nhưng chiếc xe kia lại bỗng giảm tốc độ, thậm chí lúc đi qua cô còn gần như dừng lại.

Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn, rõ ràng sưng sốt.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành hút hồn, ngồi trong xe chào, “Lam tiểu thư.”

Theo lễ phép, Úy Hải Lam không còn cách nào khác đành phải cũng đến gần chào, “Lôi tiên sinh, anh khỏe chứ?”

Lôi Thiệu Hành lại không nói gì nữa, khuôn mặt tươi cười nhìn chăm chăm cô cả nửa ngày.

Điều này khiến cô suy nghĩ cho rằng trên mặt mình dính bẩn, không ngờ anh ta lại chậm rãi cười nói, “Thỏ trắng biến thành đen rồi.”

(*): thâm thương trọng nhớt: Bản gốc là "di tình biệt luyện", nhưng mình thấy đề thế này đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Không Cần Quay Đầu Lại

Lời của anh không quá giới hạn, nụ cười trên tuấn nhan vừa ám áp lại thân thiết, nhưng không biết làm sao, Úy Hải Lam lại cảm thấy mập mờ khó dứt. Mà cô đứng trước mặt anh, nhìn anh ngồi bên trong chiếc xe kia, nghĩ đến nửa ngày cũng không ra, chuyện cười về con thỏ trắng nhỏ, môi anh ấm áp đặt lên gò má phải của cô ... Nghĩ vậy, khuôn mặt cô trong nháy mắt đã nóng ran, hơi xấu hổ “Úm” một tiếng.

Nước da của cô, so với trước đó quả thật đã đen hơn một chút, là màu mặt ong khỏe mạnh, sáng bóng giàu sức sống, giống như loại mặt ong thượng hạng được đặc chế.

Lôi Thiệu Hành tinh tế bắt được vẻ khác thường nhanh chóng loé lên trên gương mặt cô, nụ cười mê hoặc lại dịu dàng.

Úy Hải Lam còn tưởng anh còn muốn nói gì đó, nhưng anh lại cố tình lặng thinh, chỉ nhẹ nhàng hướng cô gạt đầu một cái, thu hồi ánh mắt.

Từ từ chạy qua chiếc xe ở đằng trước, ra khỏi cửa khu vườn, đã biến mất dạng.

Sau đó, cô từ miệng chị cả Úy Mặc Doanh mới biết được, Lôi Thiệu Hành trước mắt vẫn chưa hoàn toàn tiến đến thị trường Mĩ, anh tập trung đem sự nghiệp phát triển ở trong nước. Nên trong khoảng thời gian này, họ vẫn có thể ở lại Cẩm Viên không cần rời đi. Về phần của cha, Úy Hùng Khiêm vẫn còn đang nằm viện từ từ bình phục.

Nhị phu nhân càng thêm tự tin mở lời, bảo mọi người không cần lo chuyện nhà, ẩn ý trong lời nói này chính là nói cho mọi người hay, vị Lôi tiên sinh kia chết mê chết mệt Úy Mặc Doanh, Cẩm Viên sau này là của ai, sợ rằng phải đợi đến khi Úy gia phục hồi.

Thì ra chuyện là như thế, trong lòng Úy Hải Lam được sáng tỏ.

Những ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè cũng kết thúc, Úy Hải Lam và Viên Viên lấy được tháng lương đầu, hai người liền mời quản lý ở nhà hàng dùng bữa tối.

Cơm nước no nê, Viên Viên hí hóp mắt lắm bả nói “Hải Lam, cậu nói cuộc sống đại học sẽ là cái gì đây?”

Về cuộc sống đại học, họ từng có rất nhiều mộng tưởng.

Chỉ là không nghĩ tới, ngày ấy thật sự lại đến.

Hành lý đã được thu dọn xong xuôi từ ngày hôm trước, một cái túi du lịch lớn, lấp đầy bởi vài bộ quần áo và chút đồ dùng đơn giản hàng ngày. Trừ những thứ đó ra, cô chẳng còn gì để mang theo cả. Tất cả chi phiếu cũng bị Triệu Nhân lấy đi, mà bên cạnh cô chỉ có một tờ chi phiếu do trường bảo trợ.

Úy Hải Lam một tay vác lấy chiếc túi lớn, một tay kéo hành lý đến trước phòng Triệu Nhân.

Gõ cửa, không ai trả lời, cô hướng về phía cánh cửa nhẹ giọng nói. “Mẹ, con đến trường báo cáo.”

Đợi thêm một lát, vẫn như cũ không có ai trả lời, cô rút cuộc cũng xoay người đi xuống lầu.

Ra khỏi Sắc Vi Uyển, Úy Hải Lam không quay đầu lại nhìn, cô biết mình không thể quay đầu cũng không cần phải quay lại.

“Nhị tiểu thư, đại phu nhân nói không được để cô dùng xe.” Người làm khó khăn lên tiếng, Úy Hải Lam đáp một tiếng “Không sao.”, một mình kéo hành lý đi.

Thật ra thì cô vốn cũng không muốn dùng xe riêng của gia đình, vì đã có một chiếc xe sớm đã chờ từ lâu.

Vương San mỉm cười nói “ Ủy tiểu thư, phí sinh hoạt sẽ đúng hạn đưa cho cô, xin cô mỗi tháng hãy kiểm tra và xác nhận.”

Ủy Hải Lam gật đầu một cái, xuyên qua chiếc gương chiếu hậu, cô nhìn thấy khu vườn ngày càng cách cô rất xa.

Cô biết, cô vẫn luôn biết.

Cho dù có quay đầu lại, cũng sẽ không có ai canh gác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Niềm Hạnh Phúc

Ngày đầu tiên học sinh mới đến báo cáo, đúng như dự đoán, đông đúc tấp nập như vậy.

Xa xa, Ủy Hải Lam đã thấy bên ngoài học viện chật ních học sinh. Mùa hè nóng bức mặc dù đã qua, nhưng thời tiết lại nóng bức lạ thường, giống như muốn chống đối với cái lũ học sinh mới này. Già lẫn trẻ, tay trái tay phải, bao lớn bao nhỏ, cả người đầm đìa mồ hôi kéo hành lý vào trường ghi danh, tình hình hiện tại rất hỗn loạn. Những kẻ giàu có một chút, lái xe trực tiếp đến ký túc xá lớn gần đó, tình hình chẳng phải tốt hơn nhiều sao.

“Thư ký Vương, tự tôi là được rồi.” Ủy Hải Lam nhìn lên tấm bia đá có vài chữ to “ Học viện thiết kế Mỹ thuật”, mở miệng nói.

Vương San nói : “Ủy tiểu thư, Lôi tiên sinh bảo tôi nhất định phải tận tay đưa cô đến ký túc xá.”

“Vậy làm phiền cô.”

Ủy Hải Lam không nói gì thêm, bởi vì cô phải đi xử lý thủ tục nhập học. Khoảng hơn nửa tiếng trôi qua, Vương San trở lại bên trong xe, sau đó bảo tài xế lái xe vào trường. Hai bên con đường nhỏ đều là người, tốc độ xe khá chậm. Rốt cuộc cũng tìm được ký túc xá của cô, tài xế mang hành lý, Vương San theo cô lên lầu.

Bốn người ở chung một phòng ký túc xá, mặc dù hơi đơn sơ một chút, nhưng có đầy đủ các thiết bị , vật dụng cần thiết.

Ba nữ sinh ở chung còn lại cũng đã sớm đến, họ cười nói, cùng nhau dọn dẹp hành lý, nhìn ra được họ đã kết bạn thành công.

“Ủy tiểu thư, cô chờ ở bên ngoài.” Vương San dặn dò một tiếng, bắt đầu chỉ huy tài xế đặt hành lý xuống.

Ủy Hải Lam đứng giữa lối đi nhỏ, yên lặng nhìn Vương San bắt đầu thay cô sửa sang lại, trải giường chiếu. Cả ba nữ sinh kia cũng ngây người, tiếng cười dần ngưng lại, kinh ngạc trước cảnh này. Vương San tỉ mỉ dọn dẹp xong giường đệm, liền xoay người ngó ba nữ sinh kia, mở miệng trước, từ trong túi xách móc ra ba món quà tinh xảo đưa đến “Chào mọi người, tiểu thư nhà chúng tôi không biết nhiều chuyện, sau này làm phiền mọi người chăm sóc cô ấy.”

Trời! Đây là mỹ phẩm Chanel số lượng có hạn!

Ba nữ sinh trong lòng vui mừng, ngượng ngùng nhận lấy.

Vương San nhét quà vào tay mỗi người. “Làm phiền mọi người rồi.”

Quả nhiên, ba nữ sinh đều đồng thanh nói “Chúng ta đều là bạn, chăm sóc lẫn nhau là chuyện nên làm.”

Ủy Hải Lam tựa vào thành cửa, thân hình mảnh mai thon dài, phát ra loại khí chất lạnh lùng cao quý bẩm sinh, dường như cô đặc biệt như vậy.

“Chào mọi người, tớ là Ủy Hải Lam.” Cô khẽ nghiêng đầu, nở nụ cười ấm áp.

Vương San mang tài xế đi, ba nữ sinh kia lại bắt đầu cười nói.

Ủy Hải Lam đang treo quần áo vào tủ, một trong đám nữ sinh đó nói. “ Ủy Hải Lam, cậu cứ từ từ dọn dẹp, bọn tớ muốn đi mua chút đồ.”

“Được.” Ủy Hải Lam dừng lại động tác trong tay, nghiêng đầu trả lời.

Ba người thân mật đi, tiếng cười nói, đùa giỡn dần biến mất.

Ủy Hải Lam đóng cửa tủ quần áo, bò lên nằm xuống giường. Quạt gió bắt đầu chuyển động, khí trời nóng bức trong làn gió mát cô ngủ thiếp đi.

Chương 40: Đêm Trước Kỳ Nghỉ Đông

Học kỳ 1 của năm nhất gần như kết thúc, không tính là vào mùa đông giá rét.

Trải qua nửa năm để thích ứng, Ủy Hải Lam cùng bạn học cùng lớp coi như chung sống hoà thuận với nhau. Cô chưa được tính là nữ sinh xinh đẹp nhất trong học viện, nhưng cũng thuộc vào hạng dễ nhìn nhất. Tính cách của cô thuần khiết, mẫu mực, đối đãi với người khác vừa khiêm tốn lại lễ độ, khuôn mặt thanh lệ chưa từng thể hiện vẻ Đại Hi Đại Bi, luôn chỉ mỉm cười dịu dàng. Cô yên tĩnh như cây sen, cây đào, mát mẻ mà cao thượng, nhưng cũng có loại cảm giác mèo khen mèo dài đuôi, lạnh nhạt xa cách.

Nghe nói, Ủy Hải Lam là thiên kim tiểu thư, gia thế rất cao.

Nghe nói, Ủy Hải Lam đã từng lên tiếng tổ chức tiệc chọn chồng, đáng tiếc thay lại không có ai hỏi thăm, mất hết mặt mũi, biến thành trò cười cho người trong nghề.

Nghe nói, thời điểm Ủy Hải Lam tự trường, giường chiếu đều do thư ký, tài xế đưa đón trải ra, tính tế thái quá.

Có đủ loại tin đồn, tạo thành một nhân vật bí ẩn.

Nhưng Ủy Hải Lam cũng không có một thân hàng hiệu, ăn mặc giản dị, chỉnh tề. Lúc đầu, nữ sinh cùng phòng còn tưởng cô sẽ đến nhà hàng cao cấp bên ngoài học viên ăn cơm, ấy vậy mà cả sáng trưa chiều tối cô đều đến quán cà phê lớn làm báo cáo. Có lúc, cô sẽ ngồi cùng một người trong phòng ăn, có lúc cô sẽ mua cơm về ký túc xá. Dần dà, họ cũng bắt đầu qua lại với cô. Càng làm cho người ta ngạc nhiên hơn, Ủy Hải Lam bình thường còn đi làm, mỗi ngày sau khi tan học sẽ vội vã rời đi. Giờ giới nghiêm của ký túc xá là 11:30, cô luôn về đúng giờ. Có vài lần bị trễ, liền trực tiếp treo tường vào, dọa bọn họ giật mình. Cô như vậy khiến cho bọn họ ngoài tò mò ra, cũng ý thức được cô không phải quá cao xa, không thể chạm đến, dù vậy, ngăn cách vẫn tồn tại như cũ.

“Ủy Hải Lam, kết thúc học kỳ tác phẩm thiết kế của cậu đã hoàn thành chưa?” Trong phòng học, 2-3 người bạn học vây quanh bên cạnh Ủy Hải Lam tự nhiên nói chuyện phiếm.

Ủy Hải Lam cười lên tiếng. “Cũng sắp rồi.”

Chợt, có người vội vàng chạy vào, vẻ mặt hoảng sợ chạy đến trước mặt Ủy Hải Lam la ầm lên. “Hải Lam, không xong, không xong, tiểu Văn bị người ta chặn lại rồi, bây giờ nên làm sao đây?”

Tiểu Văn là một trong những cô bạn cùng ký túc xá, là người sáng sủa, hào phóng. Lần nào cũng nhớ mua cơm cho Ủy Hải Lam, hầu như tối nào cô cũng đợi cô bạn này về mới ngủ được, quan hệ của 2 người cũng không tệ lắm. Tiểu Văn thầm mến 1 hot boy, mà hot boy này lại yêu hoa khôi của trường, hoa khôi này lại giữ thái độ trung lập, không chấp nhận cũng không từ chối. Trước đó vài ngày Tiểu Văn đã lớn mật tỏ tình với hot boy, bọn chị em của hoa khôi không vui, lại tự nhiên tìm tới gây hấn.

Ủy Hải Lam không nói 2 lời, liền đứng dậy theo cô bạn đến cứu người.

Trường học yên tĩnh không có lấy một bóng người, tiểu Văn bị mấy nữ sinh ăn mặc phong cách tây vây quanh, đầu tóc cô xốc xếch, quần áo cũng có dấu vết bị xé rách, gương mặt hồng hồng, nhìn qua cũng biết bị người ta tát mất cái. Song cô lại mạnh mẽ chịu đựng, nước mắt đọng lại ở khoé mắt cũng không rơi xuống.

“A, đây không phải là vị thiên kim tiểu thư không ai muốn sao?” Có người lập tức trào phúng chế giễu.

Cô bạn dẫn đường sợ đến mức không dám tiến lên, Ủy Hải Lam tỉnh mạch vòng qua mấy nữ sinh kia, tiến thẳng đến chỗ tiểu Văn, đứng chắn ở trước người cô. “Nội quy trường học có 162 điều, trong đó không cho tự ý sinh sự đánh nhau trong trường. Tôi nghĩ chuyện này nếu truyền đến tai thầy, không bị đuổi thì cũng bị phạt, đối với mấy người có thể không được tốt đâu.”

“Ủy Hải Lam, cô kiêu ngạo đấy! Cô chờ xem!”

Chương 41: Oan Gia Ngõ Hẹp

Sau khi mấy nữ sinh kia đi khỏi, Ủy Hải Lam cùng cô bạn Linh Linh đỡ Tiểu Văn về ký túc xá. Một nữ sinh khác cùng phòng là Phi Nhi lập tức đến phòng y tế xin thuốc. 1 lớp, đây là lần đầu tiên 4 người cùng trốn lớp tập thể. Tiểu Văn dường như đã bình tĩnh lại, không còn quá mức hoảng sợ, chỉ lo lắng hỏi. “Hải lam, sẽ không sao chứ? Họ tìm người đến làm phiền thì làm sao?”

“Bọn họ chỉ nói vậy thôi, yên tâm đi, không có gì đâu.” Ủy Hải Lam thay cô thoa thuốc, an ủi nói.

Mấy cô gái luyên thuyên một chút, trong lúc lơ đãng đã chuyển chủ đề, Phi Nhi đang chơi điện thoại di động chợt nói. “Ài? Các cậu có biết không? Gần đây có người bán bản thiết kế trong trường đấy! Nếu như người mua hài lòng, thù lao còn rất phong phú, còn có thể có 5 con số.”

“Trường cũng không quản sao?” Linh Linh hết sức kinh ngạc.

“Trường?” Phi Nhi lắc đầu một cái, tay ra dấu im lặng, ý bảo mọi người đừng nói chuyện này ra ngoài. “Tớ nói cho các cậu biết, đây đều là trường ngầm cho phép, bán cho nhà thiết kế nổi tiếng nước ngoài, như vậy về sau cũng dễ dàng đề cử những học sinh kia ra nước ngoài tập sự, không phải một công đôi chuyện sao.”

Phi Nhi hoạt bát xinh đẹp, vừa vào trường đã vào được hội học sinh, hơn nữa bạn trai cô còn là con trai của lãnh đạo cao cấp của trường, nên rất nhạy với tin tức, nếu không có căn cứ, tuyệt đối sẽ không nói, nên nhất định là có nguyên nhân, không phải là tin đồn thất thiệt.

“Cái thế giới này quá đen tối rồi.” Tiểu Văn xúc động nói, Linh Linh yếu ớt hòa theo “Cộng thêm thực tế tàn nhẫn nữa.”

Ủy Hải Lam cảm thấy họ giống như là chim non, u mê giữa giữa, lại không bay ra khỏi một mảnh trời.

Đánh một giấc, sau khi tỉnh lại phát hiện đã muộn, không còn kịp để đến căn tin ăn cơm nên Ủy Hải Lam vội vàng lái xe rời đi. Trước phải dạy thêm 2 tiếng cho một em nhỏ, sau đó lại chạy đến quán rượu để làm. Màn đêm vừa buông xuống, quán rượu cũng dần đông. Cô mang mặt nạ con hề, cũng giống như tất cả các phục vụ khác trong quán, bận từ bây giờ đến tận 11 giờ tối, mỗi ngày đều như thế.

Trong quán rượu nơi nơi đều là nam thanh nữ tú đến mua vui, cô bung rượu đến từng bàn.

Ủy Hải Lam đến gần nhìn, ngẩn ra, không phải là cô bé dọa nạt cô buổi chiều sao?

“Ồ, cái tay này thật đẹp, không biết mặt mũi thế nào đây?” Một cậu thanh niên tóc nhuộm vàng mờ miêng trên choker, ra tay quá nhanh, đã tháo được mặt nạ của cô xuống. “Thì ra là một mỹ nữ.”

Nữ sinh kia cũng nhìn rõ cô, chợt cười một tiếng. “Oan Gia Ngõ Hẹp thật.”

“Quen sao?”

“Không chỉ quen, mà còn không có ít tình cảm” Nữ sinh kia đứng dậy, không nói lời nào đã tát cô. Ủy Hải Lam trước đó không có phòng bị, cứng rắn bị cô ta tát 1 cái, đối phương lại vờ như muốn đánh nữa, cô nhanh nhẹn chặn được tay cô ta, đối phương không tránh được liền thẹn quá hoá giận. “Đặt cô ta lên bàn cho tôi!”

“Loảng xoảng!” Tiếng chai rượu bị đập vỡ vang lên, Ủy Hải Lam cầm lấy cái cổ chai lạnh lùng nói, “Ai muốn đề tôi xuống ... Tôi liền cùng chết với người đó!”

“Nháo cái gì mà nháo! Địa bàn của Tàn gia mà cũng dám gây chuyện?” Có người quá một tiếng, đàn em đã rối rít xông tới.

Bốn phía hỗn loạn kiêu diễm, Ngũ quang thập sắc lấp lánh bên trong, Ủy Hải Lam nhìn thấy người đàn ông đang ngồi ở nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Vật Bị Mất Mồi Nhận Lại

Người đàn ông đang ngồi kia từng rất có duyên với cô, Tàn Trần.

Ánh mắt Tàn Trần quét đến, dừng lại ở trên người cô, dường như đã nhận ra cô.

Ủy Hải Lam thấy quản lý quán rượu bị hấp gọi đến, to nhỏ gì đó.

“Đuổi hết bọn gây chuyện ra ngoài!” Sau đó quản lý ra lệnh một tiếng, bọn côn đồ liền thả người. Mà chúng cũng ý thức được mình đã gây họa, nào dám

cần rồi nữa, tất cả đều ngoan ngoãn nghe theo. Úy Hải Lam hoá đá tại chỗ, trong tay còn nắm lấy cổ chai, vừa mở miệng gọi một tiếng “Quản lý”, liền bị quát lớn “Đừng nói nhiều, cô đi theo tôi!”

Úy Hải Lam theo hướng dẫn của quản lý đi lên lầu 4.

Mặc dù trước đó chưa từng lên đây, nhưng cô cũng biết lầu 4 là phòng làm việc.

Đây là một căn phòng lớn, trải thảm màu đỏ sậm, chiếc kệ đóng vào tường bày vô số những thứ rượu nổi tiếng, có chai vuông vức, chai hình bầu dục, mẫu mã đa dạng, kỳ quặc thế nào cũng có. Một bộ ghế salon màu cà phê đậm, màu sắc tối tăm, dưới ánh đèn mờ, phong cách ấy đè nén về trầm muộn.

“Cô đợi ở đây.” Quản lý dặn dò một câu, liền đập cửa mà đi.

Úy Hải Lam bất đắc dĩ cau mày, không thể làm gì hơn ngoài việc tiến về phía bộ ghế sa lon để ngồi chờ. Trong lúc chờ đợi, có nữ phục vụ mang khăn lạnh đến.

Đợi rất lâu, lâu đến mức khi nàng đang liêm diêm rơi vào giấc ngủ, bên ngoài cửa mới truyền đến tiếng bước chân.

Rất cuộc cũng có người tới.

Là quản lý quán rượu, còn có vị Tần Trần tiên sinh kia, Úy Hải Lam cũng không bất ngờ mấy.

Chỉ là một bóng người khác thoáng hiện sau lưng Tần Trăng, cuối cùng lại khiến cô cau mày.

Bộ dáng vẫn như trong ấn tượng của cô, Quý công tử lỗi lạc. Một thân âu phục đen, áo sơ mi màu xám bạc làm chiếc cà vạt màu vỏ quýt trở nên nổi bật, càng chói mắt. Tóc anh, đã dài hơn trước một chút, đôi tròng mắt đen không kim được hơi nhếch lên, mắt anh rất sáng, vẫn giữ bên môi nụ cười kia, giọng nam trầm thấp của anh ấy này vang lên. “Làm phiền cậu rồi.”

“Đâu, không làm Úy tiểu thư bị thương là tốt rồi.” Tần Trần quanh co.

“Lại không nghe lời phải không?” Câu này là nói với Úy Hải Lam, có chút cưng chiều hôn cô, sau đó tự chế giễu bản thân mình. “Thật là khiến người ta không khỏi lo lắng.”

“Úy tiểu thư, về sau cũng không thể như vậy nữa đâu, nhìn xem Lôi tiên sinh rất lo đấy.” Tần Trần tốt bụng khuyên bảo.

“Chuyện hôm nay, tôi sẽ nhớ kỹ, người tôi sẽ mang đi.”

“Được.”

Lôi Thiệu Hành lúc này mới đi tới trước mặt Úy Hải Lam, cúi đầu nhìn cô. Nói chuyện như vậy khiến Úy Hải Lam có cảm giác bản thân như một vật bị mất mới nhận lại, cô giống như một đứa trẻ gây họa, chờ người lớn tới nhận. Xa cách hơn nửa năm, gặp mặt nhau thế này thật không hay. Ánh mắt của anh cực kỳ thâm thúy, khoá chặt lấy cô, từ đầu đến cuối chỉ nói với cô vắn vắn một câu. “Có tiến bộ, cũng biết liều mạng với người ta rồi đấy.”

Úy Hải Lam nhấp nháy môi, cũng không nói gì.

Cuối cùng, cô bị tài xế đưa về trường, xưa nay cô chưa từng về ký túc xá sớm như vậy, chưa tới 10 giờ đã về tới. Tiểu Văn trong ký túc xá còn chưa ngủ, đang mở ngọn đèn nhỏ đọc sách. Nhìn thấy cô sớm như vậy đã về, tiểu Văn hơi ngạc nhiên, mà cô giống như đang nói thật: “Tớ nghỉ việc rồi, nên mới về sớm thế này.”

Mệt mỏi nằm xuống, Úy Hải Lam kéo chăn che đầu mà ngủ.

Nghĩ lại hơi buồn bực, tại sao lại bị anh bắt gặp chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Không Phải Không Có Lý

Một người khi gặp xui xẻo, uống nước lạnh cũng sẽ tê răng. Chuyện buồn bực ngày càng nhiều, như hiệu ứng Domino vậy, chỉ cần đẩy ngã quân cờ thứ nhất, phiến nào cũng thay nhau đến như thế, đến cuối cùng khi tất cả đều ngã xuống mới kết thúc.

Đêm hôm đó, Úy Hải Lam được tài xế đưa về trường nên, cô không lái xe về. Thậm chí cả ba lô cũng không kịp lấy, chỉ mang mỗi ví tiền và cái chìa khoá theo. Sáng sớm hôm sau, thư ký Vương San gọi cho cô, bảo cô ra ngoài trường gặp mặt cô ấy.

Mặc dù vẫn còn ba lô, nhưng xe đạp đã mất bóng.

Úy Hải Lam hỏi: “Thư ký Vương, xe đạp của tôi thì sao?”

“Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh đã nói, về sau nếu cô muốn ra ngoài, có thể gọi cho tôi, tôi sẽ cho tài xế đến đón cô, tuyệt đối sẽ không để chuyện như tối qua xảy ra. Và, Lôi tiên sinh muốn tôi hỏi cô, có phải do tiền sinh hoạt mỗi tháng không đủ, nên mỗi ngày cô đều phải đi làm không?”

Úy Hải Lam nhàn nhạt nói: “Đi làm chỉ là thú vui thôi.”

Tiền sinh hoạt mỗi tháng, cô căn bản cũng chưa từng chú ý đến.

“Nếu đây là thú vui giết thời gian của cô, Lôi tiên sinh nói ngài ấy cho phép, chỉ là không được làm quá bảy giờ tối.” Vương San nở nụ cười ôn hoà, thân thiện, khiến trong nháy mắt, Úy Hải Lam lầm tưởng là người đàn ông kia, quả nhiên chủ nhân thế nào, nỡ tở thế ấy, cô im lặng gật đầu.

Sau khi đã đạt được sự đồng thuận, Vương San lại nói: “Xin cô hãy kiểm tra lại một chút xem những vật trong ba lô có còn không?”

“Cũng không có vật gì quan trọng, không cần đâu, cảm ơn thư ký Vương.” Úy Hải Lam nhẹ giọng nói cảm ơn, xoay người trở về ký túc xá.

Sau đó Úy Hải Lam phát hiện ra, không chỉ có xe đạp bị mất, mà bản thiết kế trong ba lô cũng mất tăm. Đột nhiên xuất hiện linh cảm, nên cô thuận tiện dùng bút mang bên mình vẽ lại. Chỉ là bản thảo nhỏ, thô sơ, qua loa, cô cũng lười gọi điện hỏi, chỉ cho là không cần thận roi mất.

Trước khi học kỳ kết thúc, Úy Hải Lam có gặp Lôi Thiệu Hành một lần.

Xe hơi màu đen dừng ở đường cái đối diện với trường, cô vừa tan học liền nhận được điện thoại của tài xế Hà Dịch, ôm bản vẽ trong ngực vội vàng chạy tới. Lên xe, anh đang nói chuyện điện thoại, anh nói chuyện bằng tiếng anh lưu loát, là giọng Mi chính cống, khác xa với cách phát âm trong nước. Cuộc điện thoại mãi vẫn chưa dứt, những từ chuyên ngành luật, cô hơi nhàm chán, một bên lấy bút vẽ chỉnh sửa bản thảo của mình.

Lôi Thiệu Hành cầm điện thoại di động, ánh mắt liếc về bài viết trong tay cô, ánh mắt từ từ dời lên trên, dừng lại ở gò má, cô đang nghiêm túc tập trung suy nghĩ, thái độ chuyên chú này, được gột rửa dưới ánh mặt trời mùa đông, như một bức tranh màu nước, rất yên tĩnh, tốc độ nói chuyện của anh trong lúc này cũng lơ đãng, chậm lại một chút.

Anh rút cuộc cũng cúp điện thoại, phía bên cô cũng đã cất bút vẽ.

“Xuống xe.” Lôi Thiệu Hành hướng về phía không khí ra lệnh.

Úy Hải Lam quả nhiên xuống xe, cửa xe vừa đóng, xe hơi không hề dừng lại liền chạy qua trước mắt.

Nhớ tới một câu nói đùa của Viên Viên, người này hơi bệnh một chút, là bệnh thần kinh. Úy Hải Lam hôm nay rốt cuộc cũng tán thành, cảm thấy câu nói ấy không phải không có lý.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Nhớ Ai

Đạo gần đây, xui xẻo không ngừng đeo bám Úy Hải Lam.

Bỏ qua chuyện xe đạp và bản vẽ lúc trước, nay lại mắc phải cảnh ngộ mất cả bao chia khoá, phiếu cơm bị gió thổi đi, 12 cây bút vẽ trước sau đều bị gãy Càng kỳ lạ hơn là, trên đường về ký túc xá đang yên đang lành là thế, cũng bị xối nước, ướt sũng. Lúc ấy cô đi ngang qua ký túc xá nam, mà lâu ba có một nam sinh đang hong khô chiếc áo khoác vừa giặt, nước sạch còn nửa chậu, liền tiện tay đổ hết xuống.

Nước đổ xuống vẫn còn ấm, cộng thêm khả năng chống chọi của cơ thể khá tốt, nên cô không ngã bệnh.

Thế là cô bị ba cô bạn cùng phòng lấy không ít chuyện để chọc ghẹo, chẳng lẽ năm nay cô gặp phải Thái Tuế, hay là bị nguyên rủa.

“Cũng không phải là năm bốn mạng, nào có nhiều chuyện xuy xẻo kỳ lạ như vậy.” Tiểu Văn lẩm bẩm nói thầm, hai người khác lên tiếng phụ hoạ thêm.

Úy Hải Lam đang làm việc trên lap top trên giường, nghe thấy họ lại nhắc đến mấy chuyện cũ, cũng không để ý mấy, chỉ cười cho có lệ. Tất cả sự chú ý của cô đều tập trung ở một chỗ, bức ảnh trong màn hình, đây là bản thiết kế trước khi học kỳ kết thúc, phê duyệt là giai đoạn cuối cùng, cô thuận tiện dùng phần mềm sửa chữa, làm cho nó hoàn thiện hơn.

“Ăn cơm thôi, mấy chị em ăn cơm thôi.” Phi Nhi vỗ tay, đánh vỡ phần yên tĩnh này.

Mọi người rí rít kết thúc công việc của mình, ôm laptop đi cẩn tin.

“Hải Lam, để tớ cầm laptop cho, cẩn thận không lại rơi.”

“Hải Lam, tớ diu cậu đi, cẩn thận không lại té đó.”

“Hải Lam, tớ thay cậu mua com, cẩn thận không lại rớt.”

Úy Hải Lam không thể làm gì hơn, chỉ có thể như lão phật gia để tiểu Văn diu đi, Phi Nhi và Linh Linh như cung nữ tự đắc đi phía sau.

Cho đến khi đến căn tin, cô an phận ngồi chờ, mặc cho ba người kia xếp hàng mua com bung tới.

“Linh Linh, gần đây phát tài nha, ăn tốt như vậy.” Phi Nhi cười lớn nói, Linh Linh lập tức thưởng cho cô một con tôm lớn, Phi Nhi lại làm nũng hôn gió một cái, quả nhiên khiến mọi người xung quanh xem thường. giữa phòng ăn sáng ngời, bốn nữ sinh vây quanh một chỗ cùng nhau cười đùa, tạo thành một cảnh xuân sắc tuyệt đẹp.

Buổi chiều là tiết thiết kế cuối cùng của học kì này, thầy giáo sẽ lần lượt bóc thăm tác phẩm của các cô để trưng bày trước lớp, sau đó mọi người cùng nhau thảo luận nghiên cứu, từ đó tìm ra cách phòng tránh, cải tiến, cuối cùng chọn ra bản thiết kế tốt nhất học kỳ. Đang ngồi trong giảng đường yên tĩnh, Úy Hải Lam cũng không hay biết rằng, rốt cuộc cũng tới quân cờ Domino cuối cùng, chuyện xui xẻo nhất sắp xảy ra.

Thầy bóc được số của cô, Úy Hải Lam yên lòng ôm laptop lên đài, hình chiếu kèm theo lời thuyết minh liên tiếp nhau, cô trình bày bản thiết kế đã chỉnh sửa hoàn chỉnh trước đó, giải thích bản kế hoạch, giọng nữ yên tĩnh du dương. “Tôi muốn mọi người đều biết đến gốm sứ Thanh Hoa, lần đầu tiên xuất hiện ở thời Đường Tống, phát triển ở thời Nguyên, màu xanh thể hiện, vẻ mạnh mẽ, tươi đẹp, nhưng không mất đi phần thanh tú, thanh lịch. Bản thiết kế lần này của tôi về vẻ sáng tạo của gốm sứ Thanh Hoa, tên của nó – nhớ về gốm sứ Thanh Hoa....”

Sau lời diễn thuyết của cô, màn hình chiếu chiếu ra vài hình ảnh, một bức hình chiếu lên làm người ta hai mắt toả sáng, nín thở, đây là tác phẩm hoàn mỹ.

Bỗng nhiên có người đứng dậy, gay gắt nói. “Bạn học Úy Hải Lam, tôi cho rằng bạn đã ăn cắp ý tưởng.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hẹn Đi Ăn

Lời vừa nói ra, cả hội trường đều xôn xao.

Ánh mắt mọi người quét về phía bạn học vừa lên tiếng tố cáo, rất nhanh lại chuyển sang Úy Hải Lam.

Màu men sáng bóng in trên màn hình chiếu, cô đứng phía trước, cả người bao bọc bởi chùm ánh sáng xanh, mơ hồ khúc xạ ra vàng sáng dày. Áo khoác ngoài vắt trên ghế, cô chỉ mặc một chiếc áo len màu trắng sữa, khá mỏng, sát người, cổ cao bẻ gọn gàng, để lộ vóc dáng hoàn mỹ thướt tha, eo thon mảnh khảnh, bên hông đeo một chiếc thắt lưng đen, ống quần jean bao trọn đôi chân thẳng tắp. Cô vẫn mỉm cười.

Lại có người tức giận phản bác, “Đừng nói linh tinh, Hải Lam sao có thể đi sao chép!”

Nữ sinh lên tiếng là Tiểu Văn, Phi Nhi ở bên cũng đồng thời biện hộ la ầm lên, “Com có thể ăn linh tinh, nhưng nói không thể nói loạn!”

“Cậu nói Hải Lam chép lại, vậy mang chứng cứ ra đây!” Linh Linh khách quan nói.

“Ba người các cậu cùng một phòng kí túc với cậu ấy, tất nhiên nói tốt cho cậu ấy! Muốn chứng cứ đúng không? Chờ tôi, tôi đi lấy bây giờ!” Nam sinh tức giận vọt ra khỏi giảng đường. Các sinh viên bắt đầu bàn tán ầm ĩ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Úy Hải Lam, thầy giáo ra hiệu, duy trì trật tự lớp.

Úy Hải Lam đứng tại chỗ, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, vô cùng bình tĩnh.

Nam sinh kia thở hồng hộc chạy lại, trong tay cầm một quyển tạp chí.

Cậu sai bước lên bục giảng, giơ cao tạp chí, “Các bạn học, đây là tuần san mới nhất của nước Pháp. Nhà thiết kế mới Daisy tốt nghiệp học viện Istituto Marangoni đã cử hành buổi họp báo tại Paris. Trong buổi họp báo, điều khiến mọi người chú ý nhất chính là tác phẩm thiết kế của cô, dịch sang tiếng Trung nghĩa là ‘nhớ về gốm sứ Thanh Hoa’. Ý tưởng trong tác phẩm của bạn Úy Hải Lam có thể nói rất giống tác phẩm này. Chỉ có điều, nhà thiết kế Daisy lấy màu sắc rất táo bạo, cô kết hợp ba màu vàng tươi, lam nhạt, đỏ rực với nhau, thể hiện sự ấm áp tươi đẹp, thanh nhã mà rực rỡ, hoàn toàn đánh vào thị giác người xem. Các bạn có thể tham khảo tạp chí để so sánh.”

Nam sinh đưa quyển tạp chí cho bạn học phía dưới, mọi người tranh nhau truyền đọc.

Cuối cùng, tạp chí được truyền tới tay thầy giáo, thầy tỉ mỉ xem xét, rồi đưa cho Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam hai tay nhận tạp chí, ngắm nhìn cô gái mặc váy cầm chiếc mặt nạ nhỏ nhắn trong bức hình. Cô không thể không thừa nhận, đúng là giống nhau.

Thầy giáo nói, “Trò Ủy Hải Lam, thầy cần lời giải thích của em.”

Xung quanh im lặng yên tĩnh, cô trầm ngâm một phút, giọng nói nhẹ nhàng mà mạnh mẽ vang lên, “Thưa thầy, xin thầy cho em thời gian bảy ngày sửa chữa tác phẩm thiết kế.”

Đối với việc sao chép hay không, các bạn học đều khẳng định chung quan điểm, thậm chí thầy giáo dường như cũng nghĩ như vậy.

Nhưng từ đầu tới cuối, cô không hề thừa nhận.

Không sợ sự chỉ trích của các bạn học, bảy ngày sau, Ủy Hải Lam lại nộp bản thiết kế, thuận lợi sửa xong khóa trình học kỳ.

Lần đầu tiên, cô chủ động gọi điện thoại cho Vương San, “Thư kí Vương, tôi muốn hẹn Lôi tiên sinh ăn cơm, thời gian, địa điểm, tất cả đều do anh ấy quyết định.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tới Đứng

Khoảng mười phút sau, Vương San gọi điện lại. Ủy Hải Lam cầm điện thoại di động, nghe đối phương trả lời, cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên. Nhưng dù đã đoán được trước, cô vẫn không khỏi nhủ mảy, hơi tức giận: “Ủy tiểu thư, Lôi tiên sinh nói gần đây anh ấy không rảnh, chờ anh ấy có thời gian sẽ liên lạc lại với cô.”

Ủy Hải Lam “Vâng” một tiếng, ngắt điện thoại, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Học kỳ sắp kết thúc, cô cũng phải về nhà rồi.

Trước ngày nghỉ một ngày, Vương San bỗng tới tìm cô. Xem ra là vị Lôi tiên sinh kia rốt cuộc đã rảnh rồi.

Ủy Hải Lam tuy không biết họ muốn đi đâu, nhưng cũng không hỏi nhiều. Xe chạy một đoạn đường dài vẫn chưa thấy dừng, cô liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Không biết đã qua bao lâu, mơ hồ có người gọi cô tỉnh dậy. Cô nửa nhắm nửa mở, nhìn thấy Vương San đang mỉm cười với mình.

Đó là một tòa kiến trúc ba tầng cũng không thu hút lắm, đây thường xuân loang lổ đan xen, che lấp đám rêu xanh, vách tường rạn nứt như nếp nhăn trên mặt một ông cụ. Nơi này thậm chí có phần mộc mạc. Nhà ba tầng thế này, khi cô còn bé nơi nào cũng có, theo thời gian qua đi cùng sự phát triển của thời đại, loại nhà thế này cũng dần không còn, càng ngày càng có nhiều nhà cao tầng thay thế.

Gió hơi lớn, Ủy Hải Lam khếp cổ áo lại, đi theo Vương San đến gần tòa nhà. Trước cửa có hai người đàn ông cao gầy đứng, mặc áo gió màu đen, không nói không cười, vẻ mặt nghiêm túc. Thế đứng của bọn họ khiến cô liên tưởng tới cảnh nghiêm chỉnh huấn luyện đặc công trong phim truyền hình.

Mỗi đoạn hành lang đều có hai người đang ông đứng nghiêm, đến tầng ba của tòa nhà, rẽ trái, trước phòng thứ hai lại có bốn người.

Có lẽ là gian phòng này.

Vương San dẫn cô tới cửa thì không đi vào nữa, nhẹ nói một tiếng bên tai cô. Ủy Hải Lam nhìn không khí ngột ngạt lẫn lộn bên trong phòng, cũng đứng bên ngoài, bất ngờ lại nghe thấy tiếng kêu “Ừ”. Một lát sau, Vương San bị gọi vào, sau đó, cô được mời vào. Trong này căn bản không có ai quan tâm đến cô, cô đành đứng phía ngoài.

“Tiểu Hành à, tôi thấy cậu cả nửa ngày rồi mà chưa mở được bài đồ lần nào đâu đấy.” Người nói chuyện là một ông lão đã khoảng hơn sáu mươi tuổi.

“Không phải hôm nay tôi không may mắn, mà là vận may của ba Ngài quá vượng.” Khóe miệng Lôi Thiệu Hành ngậm thuốc, khuôn mặt vui vẻ, đôi tay thuần thục xáo bài mặt chược.

“Nào, nào, trên đường nên nghỉ ngơi một chút, dù sao binh sĩ đánh giặc cũng phải dừng lại nạp đạn.”

Tạm thời sắp xếp xong bài của mình, bốn người dừng lại uống trà dùng điểm tâm.

“Ồ, ở đâu ra một cô bé đứng đây thế này?” Rốt cuộc có người phát hiện ra sự tồn tại của cô, mở miệng hỏi.

Úy Hải Lam vẫn đứng đó, ánh mắt ba ông lão lần lượt quét về phía cô.

“Cô ấy tới đây đứng, đứng một sẽ biết ngồi thôi.” Lôi Thiệu Hành mỉm cười trả lời.

Dường như đã quá quen với những cảnh tượng này, trong lòng ba người cũng hiểu rõ, “Cô bé, đừng chỉ đứng mãi, ăn điểm tâm đi.”

Lập tức có người bưng một khay điểm tâm tới trước mặt cô. Úy Hải Lam ngạc nhiên một chút, đành nhận lấy.

Lại bắt đầu tiếp tục đánh tám vòng. Lôi Thiệu Hành một tay cầm điếu thuốc hút vào thở ra, một tay khác đánh bài mà không cần nhìn. Tầm mắt của anh như lọt vào trong sương mù nhìn về phía cô. Cô đang sửng sốt nhìn chằm chằm khay điểm tâm, bánh nải hoàng xộp ngọt được làm thành hình chú thỏ nhỏ, khiến cô nhìn ngây ngốc.

Đẩy hàng bài trước mặt ra, nụ cười trên môi Lôi Thiệu Hành càng sâu, “Ừ rồi.”

Bánh nải hoàng: Thực ra mình không biết tên nó thế nào, đành để tên hán việt thế này, bánh đấy là cái này chăng???

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

“Cuối cùng cũng ngửa bài đó!” Ba ông lão quăng thẻ bạc, không quên nhạo báng mấy câu.

Lôi Thiệu Hành thu thẻ bạc về mép bàn, ngẩng đầu thấy cô đang đứng bên kia ăn điểm tâm. Khói lượn lờ trong phòng, cô lại có vẻ rất thoải mái, ăn cái gì cũng chuyên chú, đôi mắt to nhìn chằm chú đĩa bánh nải hoàng hình một con vật khác, nhưng không thất thần nữa. Cô ăn rất chậm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở cắn một miếng, động tác lặp đi lặp lại rất tự nhiên, phảng phất như cô vốn nên như vậy.

Anh đột nhiên gọi, “Úy.”

Úy Hải Lam cắn chiếc bánh mềm, cắn bản không nghe rõ, chỉ loáng thoáng có cảm giác có người gọi “Này.” (*)

(*): Từ Úy và Này trong tiếng Trung đều đọc là [wèi]

Cho đến khi có người tới gần cô dùng tay ra hiệu mời, lúc này cô mới quay đầu lại. Chỉ thấy anh đang nhìn cô, ánh mắt kia giống như chiếc hồ sâu không thấy đáy. Anh vẫy vẫy tay với cô, cô liền bưng điểm tâm đi tới. Đến gần, cô mới nhìn rõ ba ông lão trên bàn mặt chực. Trong đó có một vị cô nhìn rất quen, dường như đã từng gặp, nhưng cô lại nhất thời không nhớ ra là ai.

Người nọ nhìn cô cười hòa ái, Úy Hải Lam liền bừng tỉnh nhận ra, người này không phải là Chính ủy sao? Khi còn học Sơ trung, cô đã từng làm học sinh đại diện tặng hoa cho Chính ủy. Lại nhìn lại hai người kia, cô nhớ đến mấy người đàn ông đứng nghiêm chỉnh ngoài kia, chẳng lẽ họ đều là công an chìm?

Úy Hải Lam chợt cảm thấy chóng mặt, nhưng càng chóng mặt hơn với chuyện xảy ra.

Tay của cô bỗng nhiên bị người khác nắm lấy, dọa cô giật mình.

Lôi Thiệu Hành bắt lấy một tay cô, trong tay cô còn cầm một cái bánh cắn dở, anh nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp kéo tay cô tới gần miệng mình. Hai mắt cô tròn tròn, miễn cưỡng nhìn anh cắn miếng bánh kia rồi nuốt vào. Bánh nải hoàng ngọt ngấy như vậy, thế mà lúc này anh lại có thể chịu được, thậm chí còn cảm thấy không tệ. Anh phất tay ý bảo cô nhanh chóng lùi sang bên.

Úy Hải Lam lùi về phía sau một bước, có người bưng ghế đến cho cô ngồi xuống, quả thật chân cũng hơi mỏi. Cô ngồi đó, ngay cả một cái bánh cũng không dám ăn nữa.

Đánh xong một ván, Lôi Thiệu Hành liếc qua, không ngờ lại thấy cô đang dựa vào tường ngủ thiếp đi.

Trong mộng, đột nhiên có một bàn tay quấy nhiễu cô, Úy Hải Lam không tình nguyện tỉnh lại, thấy trước mặt trù xuống một bóng đen. Một tay anh chống vào tường ngang cô, nhìn cô lộ ra nụ cười mê người. Sắc trời đã tối, trò chơi mặt chực cũng đã tan cuộc, trong phòng chỉ còn lại hai người họ. Dạ dầy hơi rỗng, cả ngày mới chỉ ăn một cái bánh, Úy Hải Lam cảm thấy hơi đói.

“Cảm thấy uất ức? Khó chịu?” Giọng anh âm ảm, ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Anh cúi đầu xuống gần cô, hô hấp cách cô rất gần, môi như dán vào da thịt cô, hơi thở nóng rực. Tim Úy Hải Lam dường như ngừng đập, nghe anh nói, “Không được nghĩ như vậy, nghĩ như vậy là hèn nhát.”

Tiếng nói vừa ngừng, cổ cô bỗng ướt lạnh, cảm giác tê tê nhột nhột lạ lẫm.

Anh giống như quỷ hút máu tuyệt mỹ, nhẹ liếm cổ cô, khe khẽ bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Thì Ra Là Đáng Giá

Đêm hôm đó khi về tới ký túc xá cũng đã 9 giờ tối, mấy cô bạn cũng có chút hưng phấn, xóc xếch ôm lấy túi lớn, túi nhỏ, tùy tiện bỏ xuống. Tiểu Văn và Linh Linh đang lướt net chơi game, Phi Nhi khí thế ngất trời đang nấu cháo điện thoại với bạn trai.

Úy Hải Lam mang theo áo ngủ rồi đi tắm, cột tóc lên, vệt đỏ in trên cổ thật bắt mắt.

Về mặt cô không đổi, lấy miếng xà phòng lau rửa da thịt, nghĩ tới học kỳ này cuối cùng cũng đã kết thúc, cô cũng phải về nhà rồi.

Trường ở một thành phố khác rất xa, Úy Hải Lam ở đây nửa năm trời cũng không về nhà.

Xe dần lái đến gần Cẩn Viên, ngồi trong xe, cô không kiềm chế được, hai tay siết chặt quai cặp. Thật ra trong khoảng thời gian này, cô đều gọi điện về nhà báo bình an. Sau đó cô cũng đã nhiều lần về lại, nhưng mỗi lần đến gần, chân lại không tự chủ được phải dừng bước. Thậm chí còn có lần cô đã đến tận cổng Cẩn Viên, nhưng cuối cùng lại không vào trong, cô xoay người về phía cánh cửa sắt, gọi điện cho mẹ.

Cô vẫn nhớ rất rõ hôm ấy, trời rất đẹp, từng cơn gió tát lên mặt khiến da mặt cô tê rát.

Triệu Nhân lạnh lùng, đã quả quyết nói rằng : Việc bản thân làm ra, dù kết quả ra sao thì cũng tự chịu lấy.

Úy Hải Lam không kịp phản ứng, đã nghe thấy bên tay một chuỗi âm thanh dồn dập.

Quả nhiên, đây là lựa chọn không quay đầu.

“Úy tiểu thư, chúc mừng năm mới.” Lời chúc của Vương San khiến cô bình tâm.

“Chúc mừng năm mới.”

Úy Hải Lam từ từ kéo hành lý vào Cẩn Viên.

Đêm giao thừa, Úy Hùng Khiêm được xuất viện, về nhà ăn bữa cơm đoàn viên giao thừa. Mà kỳ nghỉ đông này, Úy Hải Lam vẫn chỉ quanh quẩn trong khu vườn an tĩnh, còn nhị phu nhân cùng tam phu nhân mang theo hai chị em ra nước ngoài. Triệu Nhân xưa nay đều không ra khỏi cửa, nên cô cũng chưa từng đến đất nước xa xôi nào. Ông nội từng hỏi cô tại sao lại không đi, cô nói với ông vì mình không thích. Vậy nên chuyến đi Ý lần đó, chính là chuyến đi xa nhất của cô.

Đội đến khi bốn người bọn họ trở về, Úy Hải Lam nhận được vài món quà, Úy Thư Hoà lập tức thay chiếc váy mới sắm được, vui sướng chạy xuống lầu khoe cái váy, Úy Hải Lam ngậy ngẩn nhìn cô, Úy Thư Hoà mừng rỡ hỏi. “Di cá, chị hai, mọi người nhìn xem chiếc váy này được không? Đây là bộ đang được ưa chuộng nhất Paris, style mới đó!”

Triệu Nhân có mắt thẩm mỹ rất cao, rất hiếm khi bà mở miệng khen ngợi. “Dù hơi sặc sỡ một chút, nhưng cũng không tệ.”

Úy Thư Hoà vô cùng vui sướng, Úy Hải Lam chợt nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Nhân, khuôn mặt dịu dàng của bà khẽ mỉm cười, làm lòng cô trở nên ấm áp.

“Chị hai, nhìn có được không?”

“Ừ!”

Lo lắng vì vậy mà hoá thành hư không, thì ra là đáng giá.

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ để về lại với mái trường, cuộc sống đại học của Úy Hải Lam đột ngột bị đảo lộn. Cô biết có vài nữ sinh đột nhiên bị đuổi khỏi trường, mà bọn họ chính là đám nữ sinh hôm đó vây đánh tiểu Văn. Trờ lại, cô chẳng biết thế nào lại bị gắn thêm cái danh hiệu “Chị đại xã hội đen”. Người ta đồn rằng, có một cậu con trai không cẩn thận đụng phải cô, thế là cậu ta bị chặt đứt một cái tay. Từ đó về sau, không còn nam sinh nào dám bén mảng đến gần cô, cả nữ sinh cũng phải kiêng nể cô ba phần.

“Hải Lam, thế cuối cùng cậu có đúng là chị đại xã hội đen không thế?” Ba cô bạn cùng phòng tò mò hỏi thăm, nhưng cũng có chút ưu tư.

Úy Hải Lam đang làm bản thiết kế, động tác chợt khựng lại, từ từ quay đầu lại, ánh mắt quét đến phía bên kia, khẽ thở ra hai tiếng, nở nụ cười giảo hoạt.

“Câu đoán xem”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Phá Kén Thành Bướm

Thời gian dần trôi, Xuân đi xuân đến, một mùa lại sang.

Uý Hải Lam từ một thiếu nữ đơn thuần thơm ngát như cỏ hoa đã lột xác, trong ba năm đã đạt đến chiều cao 1m68, dáng người mảnh khảnh thon dài. Nước da cô, không phải là cái loại trắng nõn khảm cho người ta kinh sợ, cô chỉ là hơi trắng, cả về âm đậm u tối, về đặc trưng thuần túy của phương Đông cũng biến mất.

Ba năm trước, nếu ví cô như nụ sen đang chớm nở, vậy hiện tại, cô chính là đóa sen nở rộ đến chói mắt. Cô an tĩnh tại thông tuệ, là tài nữ của ngành thiết kế thời trang, nhưng cũng khá cổ quái hắc ám, chuyện sao chép ý tưởng lúc trước không bị ghi lại, làm thân phận của cô càng thêm bí ẩn.

"Chị đại xã hội đen" chính là biệt hiệu trong ba năm qua của cô, nhưng vẫn còn có vài nam sinh không sợ chết vẫn muốn theo đuổi cô, nhưng qua vài ngày, họ không phải bị đánh đập dã man, thì cũng là chủ động chuyển trường. Các nữ sinh khác cũng sợ cô, tận lực trốn tránh. Song, vẫn có vài học sinh mới sùng bái cô đến mù quáng, họ đã xem qua khá nhiều tiểu thuyết, TV, nên xem cô là thần tượng vừa kính sợ, nhưng cũng vừa kính mến.

Nói đến những kẻ có tiếng tăm trong trường, Uý Hải Lam được ví như một con ngựa đen hoang dã, làm người ta không kịp đề phòng.

Phải nói năm ba đại học chính là thời huy hoàng nhất, tên của cô được đề trên bảng điểm ở sân trường BSS suốt 9 tháng 21 ngày.

Chúng sinh cảm thán, muốn phá vỡ cái kỷ lục này e là rất khó.

Thời điểm Viên Viên còn học đại học năm nhất, đã than trách rằng cuộc sống đại học rất khác so với những gì cô Mùong tượng, buồn chán, tẻ nhạt. Uý Hải Lam lại cảm thấy, đại học cũng không tẻ đến thế. Không có ai tiếp cận, không có ai gây khó dễ, cô cứ như vậy mà an ổn trải qua ba năm đại học, cũng có thể xem đó là một loại hạnh phúc khi được thoải mái tự tại. Đương nhiên, bạn bè bên cạnh đêm tối đêm lui cũng chỉ có ba người.

Cái gọi là Sơn bất tại cao, hữu tiên tắc danh; Thủy bất tại thâm, hữu long tắc linh. (núi không vì cao, mà do có tiên nên nổi danh; sông không vì sâu, mà do có rồng nên hoá linh.), có ít bạn, nhưng lại hiểu rõ nhau.

Mà các cô như những con chim non, cuối cùng cũng có thể bay khỏi trường học, bắt đầu bước chung trên một con đường.

Lần đầu tiên Uý Hải Lam tham gia phỏng vấn thực tập là ở một công ty thời trang nhỏ, nhưng cũng có chút danh tiếng, nên có khá nhiều người đến phỏng vấn. Đảo mắt qua một cái, tất cả đều là sinh viên trẻ tuổi, khuôn mặt non trẻ, lại dồi dào tinh thần phấn chấn.

Mọi người trong lòng ai nấy cũng biết, không cần nghĩ cũng lường được đây chính là nơi trường đề cử, nên cạnh tranh sẽ rất tàn khốc.

Đầu tiên là thi vấn đáp, giám khảo là một người đàn ông ăn mặc khá bắt mắt tên là Aaron, dịch lại, gọi tắt là Á Luân, anh ta tựa lưng vào mép bàn, hai tay ôm ngực cười hỏi: "Các vị tiên sinh tiểu thư này, tôi muốn hỏi các vị, tại sao sâu róm lại muốn phá kén hoá bướm?"

Mọi người nhất thời được mở rộng tầm mắt, không ngờ rằng câu hỏi đầu tiên lại là dạng câu hỏi này.

"Để hút mật!" Có người lập tức giơ tay lên tiếng.

Còn có vài nữ sinh bôi son trát phấn, ăn mặc thời thượng, không chút nghĩ ngợi đã trả lời rằng: "vì xinh đẹp!"

Cũng có Nam sinh theo lý trí của mình đáp rằng: "Đây là quá trình phát triển tự nhiên của sinh vật."

Mọi người bảy miệng tám lời đều lần lượt bày tỏ quan điểm của mình, Á Luân lần lượt nghe qua các ý kiến, ánh mắt lại hướng về phía nữ sinh nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, ngón tay chỉ về phía cô: "cô thì sao?"

Uý Hải Lam nhìn anh ta, phía sau anh ta là mảng trời sáng trong ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói sáng đến mức người ta không thể trực tiếp nhìn thẳng vào nó.

Cô nheo mắt, giọng nói mơ hồ, gần như là thì thầm đáp: "Để bay lên."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Nôi Tình Đen Tối, Quyết Định Nội Bộ.

"Cô tên gì?" Á Luân cất tiếng hỏi.

"Uý Hải Lam" Cô nói tên mình,

Á Luân thu hồi tầm mắt, tay anh ta lần lượt chỉ vào các chàng trai, cô gái đến phỏng vấn, xin lỗi họ. "Những người mà tôi chỉ vào, hãy về đi."

"Không phải chỉ mới là câu đầu tiên thôi sao?"

"Đầu tiên, nhưng cũng là cuối cùng," Á Luân cười nói.

Thi vấn đáp kết thúc, chỉ có sau người ở lại, tiếp đến là khảo nghiệm năng lực tại chỗ, từng người sẽ rút thăm chọn người mẫu cho mình.

Người mẫu mà Uý Hải Lam rút được là một người mẫu ngoại quốc với vóc dáng cao gầy, vòng một đầy đặn, ngũ quan thâm thúy tinh xảo. Cô nhìn người mẫu đến sững người, rất lâu sau vẫn không động đậy, mà người bên cạnh đã nhanh chóng bận rộn. Á Luân có chút tò mò, liền chú ý đến nữ sinh này, nhìn theo hướng kia, anh ta muốn biết cô sẽ có ý tưởng thiết kế suất sắc đến thế nào.

Người mẫu đã đợi rất lâu, không nhin được liền lên tiếng. "Hello?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đờ đẫn của cô rớt cuộc cũng có biểu tình, Uý Hải Lam hoàn hồn, đáp. "Sorry.", không nhanh không chậm chọn lựa vài vóc, cô trực tiếp lấy ra một đoạn tơ lụa, loại tơ lụa này rực rỡ tươi tắn, làm người ta hoa cả mắt. Cô nói với người mẫu "xin hãy cởi hết quần áo ra, một cái cũng không được bỏ sót."

Thời gian hạn định vừa đến, mọi người dắt tay người mẫu ra sàn diễn.

Đột nhiên một tiếng động vang lên hút cạn không khí xung quanh, mọi người ai nấy cũng đầy kinh ngạc.

Lớn mặt đem tấm vải tơ lụa kia quấn quanh người người mẫu, tầng tầng lớp lớp hoá thành con nhộng.

Sắc thái đẹp đến loá mắt, dường như muốn hái sạch tất cả những đóa hoa xinh đẹp nhất thế gian này. Không có những vết nhăn, cũng không có những chỉnh sửa dư thừa, làm vấy bên kia chỉ hơi xoè rộng nghiêng sang một chút, đường cong duyên dáng của mấp váy kéo dài đến tận bên kia, nhưng vẫn trùng điệp rậm rạp như cũ. Nơi bị chú ý nhiều nhất trên bộ trang phục này, chính là phần ngực. Như tê dại, giãy giụa, cuồng dã kiểu tạo hình ngực bị bó chặt thế này dường như không phù hợp với người mẫu, bộ trang phục được thiết kế sinh động như thật, lại thật vừa vặn. Mà hình dạng của chiếc cổ áo cũng giống với hình ảnh con bướm giương cánh bay lên.

Ánh mắt mọi người trong nháy mắt tập trung trên người Uý Hải Lam, nụ cười trên gương mặt cô không tính là dịu dàng bắt mắt, giữa cái âm áp lộ ra một tai vẳng lạnh, dường như rất khó gần, như một cá thể đặc biệt, cố tình có sức quyến rũ, chết đi sống lại, lộng lẫy sáng ngời. "Đây là thiết kế của tôi - bướm bướm mạnh mẽ."

Sau khi trình diễn các tác phẩm, buổi khảo nghiệm cũng kết thúc, trong hành lang gấp khúc có người thì thảo thờ dài.

"Xem ra tôi cũng chỉ là một trò kịch."

"Tôi cũng vậy."

Uý Hải Lam ngồi trên sofa tựa sát tường, lẳng lặng chờ đợi.

Bỗng nhiên cô có cảm giác có người đang nhìn chằm chằm vào mình, ngẩng đầu lên tìm kiếm, nhưng không có ai nhìn cô cả.

Cửa lớn của phòng họp rốt cuộc cũng bị đẩy ra, thư ký gọi tên một nữ sinh.

Những người đến phỏng vấn ở đây đều nghĩ Uý Hải Lam sẽ được tuyển dụng, nhưng kết quả lại không phải vậy, nhất thời nhìn quanh, tò mò xem rốt cuộc là ai.

Trong góc có một cô gái xinh đẹp thanh thuần đang từ từ đứng dậy, cô không thèm đếm xỉa đến ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, thông thả đi giày cao gót vào.

Uý Hải Lam cũng đứng dậy theo, không mang một tia lưu luyến.

"Nội tình đen tối! Nhất định là có sắp xếp!"

"Giù chứ! Đã vậy còn phỏng vấn chúng ta!"

Từ sau lưng truyền đến tiếng chỉ trích mơ hồ, Ủy Hải Lam đã bước vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Màu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Cách Nhau Rất Xa

Đang là cao điểm của giờ tan tầm, trên đường đông đúc nhộn nhịp, xe chen chúc nhau nổi thành một đường dài.

Ở cuối hàng người, Ủy Hải Lam một mình đi lại.

Cao ốc đối diện đường cái có một chiếc TV màn hình phẳng lớn, đang phát tin tức, có liên quan đến tin tức nóng hổi giật gân trên trang nhất của những tờ báo. "Buổi chiều hôm nay, cuối cùng Sự Vụ Sở của luật sư Lynn sau ba năm cũng cất bằng khai trương, người Mỹ gốc Hoa, tiền sinh Lôi Thiệu Hành chính thức chuyển về nước để phát triển sự nghiệp, có vô số các vị khách quý có mặt tại đây, ban lãnh đạo chính trị cũng tham dự, đây là chuyện hết sức chấn động, luật sư Lôi Thiệu Hành đã tuyên bố tại chỗ rằng sẽ sẽ tổ tụng miễn phí cho giai cấp dưới"

Vào lúc này điện thoại vang lên tiếng chuông, Ủy Hải Lam dừng bước nghe.

Viên Viên ở đầu dây bên kia làm nũng xin xỏ. "Hải Lam, mai cậu có rảnh không? Tớ muốn đến phỏng vấn ở Sự Vụ Sở của Lôi Thiệu Hành, nhưng mà tớ hơi sợ, cậu đi chung với tớ được không?"

Người qua người lại đầu đường, Ủy Hải Lam nhìn những hình ảnh đan xen vào nhau thoáng lướt qua trên màn hình, họ nhiệt liệt hô hào tên cái người ăn mặc chỉnh tề nọ, gọn gàng bắt mắt, anh như Đấng cứu thế dịu dàng mỉm cười nhìn về phía ông kính, thương xót cho những người dân đen nghèo khó, xa cách như mấy ngàn mấy vạn dặm, như vậy thật giả dối.

"Ừ, được." Cô nhẹ giọng đồng ý, đi thì đi thôi.

Tránh được mừng một, cũng không tránh khỏi mười lăm.

Cô cũng không muốn tránh nữa.

Tám giờ sáng hôm say, Ủy Hải Lam gặp Viên Viên, cả hai cùng nhau chạy đến.

Đó là khu vực sầm uất nhất Xuân Thành, một mét vuông cũng là những con số đáng giá trăm triệu.

Ngồi trên xe, xa xa đã nhìn thấy một tòa cao ốc hoa lệ cao ngất sừng sững được thiết kế theo lối kiến trúc Trung Hoa cổ xưa, có vẻ không thích hợp lắm. Mái hiên bốn phía đều vênh lên trời, mỗi góc đều treo chuông gió đúc đồng cổ, lóe ra ánh cầu vồng màu xanh. Bảng hiệu dưới mái hiên mở đầu bằng tên tiếng Anh được chạm khắc tỉ mỉ "Sự Vụ Sở của luật sư Lynn" (CV:Lynn luật sư sự vụ sở), trước toà nhà lớn là hai con sư tử bằng đá, nhìn chông chọc, càng thêm phần nghiêm trang.

"Lâm Ân là cái này phải không?" Tài xế hỏi.

Bởi vì Lynn phát âm theo tiếng anh cũng khá giống với từ Lâm Ân, nên rất nhiều người sẽ đọc nó thành tiếng Trung.

"Dạ, chính là chỗ này!"

Đứng trước có rất nhiều người đến phỏng vấn, họ căn bản không thể chen vào trong được. Thật vất vả lắm mới lấy được số thứ tự, Viên Viên cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn hầy còn đang hưng phấn nhất thời xụ xuống. "Số 105? Không phải khoa trương thế chứ?"

"Từ từ chờ thôi." Ủy Hải Lam vỗ vỗ vai.

Đầy ắp cả người, hai người không thể làm gì hơn ngoài đứng ở tầng dưới.

Đợi đến chín giờ, bên ngoài toà cao ốc đột ngột có biến động khác thường. Giữa ánh nắng rực rỡ ngời ngời, một bóng dáng cao lớn phá tan cảnh vật. Quanh mình vang lên tiếng gọi âm ỉ tha thiết đầy nhiệt tình, Viên Viên khẩn trương nắm lấy cổ tay Ủy Hải Lam. "Là luật sư Lôi kia!"

Ủy Hải Lam bóp cổ tay cười một tiếng, là người thật? Chẳng lẽ còn có tượng gỗ? Món đồ chơi?

Nhưng cô cũng không phát hiện rằng, có người đang thẳng tắp đi về phía cô.

Trong bầu không khí thoang thoảng mùi nước hoa, cô ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Lôi Thiệu Hành đã đứng trước mặt cô. Hiện tại là mặt đối mặt, thời gian xa cách nhau phải tính bằng đơn vị năm. Anh đắm chiều nhìn cô, dường như là có ấn tượng với cô. Người đàn ông này giống như một vật phát sáng, trong nháy mắt đã hấp dẫn mọi ánh nhìn của những người khác.

Ý thức được rằng nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không tốt lắm, không đợi anh mở miệng, Ủy Hải Lam đã chủ động duỗi tay về phía anh. "Lôi tiên sinh, đã lâu không gặp."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thản Nhiên Cười.

"Thì ra là Lam tiểu thư, đã lâu không gặp." Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, cũng vươn tay bắt tay với cô. Mà ánh mắt anh, giống như là rốt cuộc cũng nhớ ra cô là ai, nụ cười ấm áp, sáng tỏ thông suốt. Anh chỉ mới khẽ mỉm cười, mà sức quyến rũ đã vô biên, làm cho người ta không dám chớp mắt, không nỡ dời tầm mắt đi.

Nhưng duy chỉ có Ủy Hải Lam mới biết, bề ngoài anh tươi cười như thế nhưng thật ra bên trong thì không cười.

"Lôi tiên sinh!" Có người gọi một tiếng, động tác của Lôi Thiệu Hành chợt ngừng lại, lễ độ gật đầu với cô rồi theo trợ lý đi mất.

Bốn phía xôn xao bàn luận, Viên Viên không nhịn được tò mò, hạ thấp giọng hỏi. "Hải Lam, sao cậu lại quen được với luật sư Lôi?"

"Anh ta xử lý chuyện luật pháp của công ty ba tớ."

Viên Viên cười nói. "Hoá ra là như vậy, luật sư Lôi thật là người tốt, đúng không?"

Ủy Hải Lam chẳng đồng ý cũng chẳng phản đối, chỉ "Ừ" một tiếng. "Tớ đi mua tạp chí giết thời gian đây."

Đợi đến khi Ủy Hải Lam trở lại, đã không thấy bóng dáng của Viên Viên, cô chỉ có thể đứng tại chỗ lật xem tạp chí để chờ cô bạn.

Đó là tuần san thời trang Paris mới nhất của Pháp, trên trang bìa là bộ trang phục mới nhất của nhà thiết kế Daisy. Lật từng trang sách, có đến chừng mười trang màu cận kề giới thiệu nơi mới khai trương, trước đó chưa từng bị thất truyền. Ba năm trước, sau khi "Nhớ về gấm sứ Thanh Hoa" của tiểu thư Daisy xuất hiện, nơi theo về đặc sắc hoàn mỹ của phương Đông. Thời gian thoáng một cái, cô cũng từ một nhà thiết kế trẻ trở nên nổi tiếng.

Ủy Hải Lam nhìn tác phẩm cực kỳ quen thuộc trên trang đầu của tờ tạp chí, ngón tay nhẹ lau phần trang sức lông lấy dư thừa bên hông váy, không khỏi lắc đầu mà thở dài.

Vị tiểu thư Daisy này hình như rất thích những thứ lộng lẫy, phá hư kết cấu giản lược vốn có của cô.

Kể từ sau khi vị Lôi tiên sinh kia cảm cô không được ra ngoài làm việc, Ủy Hải Lam liền âm thầm bán thiết kế của mình ra ngoài. Khi ấy cũng kiếm được một số tiền nhỏ, đủ để cô tiêu xài trong những năm nay. Cô luôn vui vẻ thoải mái, hưởng chí nước chảy bèo trôi, có lúc cũng không có cái gì không ổn. Có thể có được năng lực, đó mới là sự lựa chọn chính xác nhất.

"Ủy tiểu thư, xin hãy theo tôi." Bên tai chợt vang lên một giọng nữ, Ủy Hải Lam nghiêng đầu thấy Vương San.

Dưới sự hướng dẫn của Vương San, Ủy Hải Lam đến một văn phòng làm việc ở lầu năm. Làn khí lạnh dày đặc làm cô run run, lập tức đưa tay vuốt ve cánh tay. Trong phòng làm việc không chỉ có một mình Lôi Thiệu Hành, còn có thuộc hạ khác đứng trước mặt anh, đang cầm một phần tài liệu, đưa một phần tài liệu khác cho anh phê duyệt ký tên. Ánh mắt của cô cũng bị hồ cá vàng ở một bên hấp dẫn, không tự chủ được đến trước hồ cá xem xét.

Tiếng chuông điện thoại chợt vang lên, phá vỡ vẻ yên tĩnh nghiêm trang lúc này, Ủy Hải Lam cũng không nhìn xem là ai gọi đến, vội vàng bắt điện thoại.

"Ủy tiểu thư, xin chào, tôi là Aaron bên công ty Nguyên Tường."

"Chào anh." Ủy Hải Lam nhớ ra rồi, anh ta là giám khảo.

"Ủy tiểu thư, tôi cảm thấy cô rất ưu tú, không biết là hiện tại cô đã tìm được công việc để thực tập chưa, nếu chưa, cô có muốn đến Nguyên Tường không."

Trong lòng Ủy Hải Lam có một niềm vui mừng nho nhỏ, mặt mày cũng dần ra theo nụ cười.

"Lôi tiên sinh, vậy tôi ra ngoài." Thuộc hạ lấy tài liệu liền xoay người, Lôi Thiệu Hành nghiêng đầu nhìn về bóng dáng mảnh khảnh kia.

Cô cười rất đẹp mắt, như một nụ hoa chớm nở.

"Cám ơn, tôi rất muốn." Úy Hải Lam mỉm cười đồng ý, một đôi bàn tay lại đột nhiên lộ ra từ phía say, vây quanh ôm lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Du An Về Nước

"Úy tiểu thư, nếu không có việc gì, vậy ngày mai cô đến công ty đưa tin..." Đối phương ở đầu bên kia còn dằn dò, Úy Hải Lam liền hoảng hốt, mùi xạ hương mà anh phát ra như con bão đột kích, khiến cô không được thoải mái. Thân thể cô theo bản năng căng cứng lại, sau đó nhẹ nhàng dùng chút lực để tránh anh.

Quả là kỳ tích, vậy mà anh thật sự lại buông tha cho cô.

Nhưng Úy Hải Lam chỉ thả lỏng người được vài giây, đột nhiên hít lấy một ngụm khí lạnh. Cô vốn dĩ đang bận chiếc áo thun rộng thùng thình có họa tiết nguệch ngoạc, quần có những đường chỉ được may khá đẹp mắt ở đùi, vạt áo nhét vào lưng quần, thắt chiếc thắt lưng màu quý tộc tẻ. Bàn tay to lớn của anh lại không yên phận lườn vào bên trong quần áo cô, hung bạo túm lấy một góc, cánh tay to lớn kia liền lần theo vạt áo mà tiến vào bên trong, trực tiếp bao lấy ngực trái của cô.

"Được, không thành vấn đề, hẹn gặp lại." Giọng cô hơi run rẩy, Úy Hải Lam vội vàng kết thúc cú điện thoại.

"Thật sự đã trưởng thành rồi!" Lôi Thiệu Hành hơi khom người đứng dậy, cằm của anh chạm vào đầu vai cô, một câu nhưng có tận hai ý nghĩa. Rũ mắt nhìn thoáng qua đôi giày chơi bóng của cô. Mũi giày là mẫu hoa văn thủ công, chiếc bên trái lại khác với chiếc bên phải, những hoa văn Trương Dương này, đan lẫn vào nhau, như những nhánh cây già mùa đông, trụi lủi, vươn mình về phía chân trời, có một loại tâm chí mạnh mẽ muốn xuyên phá bầu trời xanh.

Cô cố thở chậm lại, nhưng ngực vẫn phập phồng nhấp nhô lên xuống, nằm sát khít trong lòng bàn tay anh.

Anh nâng mắt nhìn về phía hồ cá, rong xanh trôi nổi, cá vàng bơi lội, màu nước xanh thẳm của thủy tinh phản chiếu hình ảnh ám muội của hai người. "Nói chuyện điện thoại với ai?"

Anh hỏi một câu, cô đáp một câu. "Giám khảo của công ty đến phỏng vấn."

"Tôi đây làm gì?" Anh đột nhiên chuyển sang chủ đề khác, giọng trầm thấp khàn khàn.

"Theo bạn đến phỏng vấn." Vừa dứt lời, cổ áo đã bị mạnh mẽ kéo lệch sang một bên, đầu vai bị ai đó hung hăng cắn một miếng.

Cô nhúm mày cố chịu đau, chỉ cảm thấy xương cốt gần như bị phá nát.

Hai tiếng đập cửa rầm rầm, Vương San ở bên ngoài gọi. "Lôi tiên sinh."

Lôi Thiệu Hành nhanh chóng rút tay lại, làm như không có chuyện gì, xoay người, trở về phía cái ghế dựa ngồi ngay ngắn lại, quát một tiếng "Vào đi." Mặt khác, quần áo Úy Hải Lam lại hỗn loạn, lộn xộn, có chút chật vật đứng bên hồ cá. Vương San đẩy cửa tiến vào, cô mới bắt đầu chỉnh trang lại quần áo, bình tĩnh, tự tin, không có chút ý niệm muốn trốn tránh nào cả.

"Úy tiểu thư, xin cô hãy ra ngoài trước." Vương San đặt văn kiện xuống, đến bên người cô.

Lại một lần nữa trở lại đại sảnh ở lầu dưới, vẫn đông nghẹt người như cũ. Úy Hải Lam vừa trở lại chỗ cũ, tờ tạp chí kia vẫn còn đặt bên cửa sổ, không có ai đụng tới. Cô lại một lần nữa cầm nó lên, xem tiếp những trang sau. Một lát sau, Viên Viên phấn khởi chạy đến "Hải Lam, Hải Lam, tớ thành công rồi, tớ được tuyển rồi!"

"Chúc mừng" Úy Hải Lam cười chúc mừng, thực sự cũng yên lòng mà thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự rất chán ghét những ánh mắt bên người mình, thế là Viên viên vội kéo cô ra ngoài, vừa ra khỏi, cô nàng ở một bên làm bộ thần bí lắm bả. "Tớ còn chuyện muốn nói cho cậu biết, chuyện này rất quan trọng với cậu, nên cậu phải chuẩn bị tâm lý thật tốt đấy."

"Tớ chuẩn bị xong rồi."

Úy Hải Lam có đến 10 phần thần nhiên trái ngược với vẻ nhúm mày khấn trương của Viên Viên. "Sáng nay tớ mới biết tin, Thẩm Du An về nước."

"Ừ."

Viên Viên ở một bên lái nhai không ngừng, còn Úy Hải Lam lại đột nhiên cảm thấy nơi ở đầu vai vừa bị cắn đau lắm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gặp Hay Không Gặp

"Cái tên tiểu tử Thẩm An Du đó cũng thật không có lương tâm, năm đó nói đi là đi! Nói chuyện mà không biết tính toán gì hết! Còn không giữ lời nữa!" Viên Viên nghiêng răng nghiêng lợi, đủ mười phần căm phẫn.

Úy Hải Lam cười nói. "Tớ không phải chưa từng đọc qua xuân đại."

Viên Viên bắt thính hừ một tiếng. "Tại sao cậu ta lại đột ngột quay về? Không phải mới có ba năm thôi sao?"

"Chắc là đang có dịp nghỉ lễ." Cô bình tĩnh nói.

"Dịp nghỉ lễ á? Nghỉ hè cũng được! Kệ, ai thêm đề ý tới cậu ta chứ? Cậu ta nói cái gì mà theo đuổi yêu đương chứ, toàn là giả dối!" Viên Viên khinh thường méo miệng nói, bỗng nghĩ đi nghĩ lại, thật cẩn thận hỏi han. "Hải Lam, nếu cậu ta đến tìm cậu, vậy cậu có gặp cậu ta không?"

Úy Hải Lam cương quyết nói. "Gặp chứ."

"A?" Viên Viên không nghĩ tới cô lại nhanh như vậy đã thỏa hiệp.

"Tại sao lại không gặp chứ?" Úy Hải Lam nhìn cô như giọng hỏi lại.

Viên Viên lập tức buông cô ra, hai tay ôm lấy ngực, lùi nhanh, thì thào năm chữ. "Cậu ta hỏi quá, cậu ra hỏi quá rồi."

"Viên Viên!" Úy Hải Lam nhỏ giọng gọi cô, Viên Viên quả nhiên dừng bước quay đầu lại, thấy cô bày ra tư thế chiến thắng vinh quang. "Quên không nói với cậu, tớ cũng được tuyển rồi."

"Thật hả? Thật tốt quá!" Viên Viên mừng như điên gào lên, thế là ba chân bốn cẳng vui sướng chạy đến bên cạnh cô. "Không ngờ chúng ta lại cùng được tuyển rồi! Được, hôm nay bất cứ giờ nào, chúng ta cũng phải ăn tôm hùm, làm một bữa tiệc lớn ăn mừng được không? Đúng rồi, cậu được công ty nào tuyển ..."

Hai người quả nhiên phung phí ở bên ngoài một, lần lúc này mới cảm thấy thỏa mãn nên ai về nhà đó.

Trước khi đi ngủ, mắt Úy Hải Lam nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại di động, điện thoại không có tín hiệu,

Hôm sau đến công ty đưa tin cũng khá tốt, mọi chuyện đều thập phần thuận lợi.

Á Luân là tổng giám của bộ phận thiết kế, giới thiệu với các công nhân viên. "Vị này chính là Lam tiểu thư."

"Xin chào mọi người, tôi là Úy Hải Lam, về sau xin chiếu cố nhiều hơn."

Một phen chào hỏi xã giao lễ phép, Á Luân lại nói. "Lộ Yên, cô và Úy Hải Lam cùng học một trường, hai người có quen nhau không?"

Trong số những đồng nghiệp của cô, có một cô gái duyên dáng, thanh cao thoát tục bước ra, răng trắng môi hồng, đôi mắt sưng nước, trông như một đứa bé đáng yêu. Lộ Yên xinh đẹp hết như một bức tranh cổ, đầu đó toát nên vẻ yếu đuối mong manh, cô nàng thấp giọng đáp. "Tổng giám, có thể tôi và Úy tiểu thư học ngành khác nhau, nên cũng không nhận ra cô ấy."

Úy Hải Lam quả thật cũng chẳng có chút ấn tượng gì với cô nàng này, chỉ cười trừ.

"Không biết cũng không sao, người trẻ cũng sẽ có đề tài để thảo luận! Lộ Yên, tuy cô chỉ đến đây sớm hơn Úy Hải Lam một ngày, nhưng cũng xem như là tiền bối của cô ấy, cô và cô ấy cùng giúp đỡ nhau làm quen với công việc nhé." Á Luân sau khi đã suy nghĩ khá kỹ lưỡng liền phân phó.

"Tổng giám, tôi biết ạ." Lộ Yên mỉm cười.

Lộ Yên dẫn Úy Hải Lam đi tham quan một vòng bộ phận túi xách, đến phòng ăn, cô thuận miệng nói. "Tôi ly hôn ngành thiết kế đồ họa, còn cô theo thiết kế thời trang phải không?"

Tiếng chiếc bình cà phê réo rít rung gọi. Úy Hải Lam thuận thực rót một ly, xoay người đưa cho cô. "Thì ra Lộ tiểu thư biết tôi."

"Tổng giám có nhắc qua." Lộ Yên nhận lấy cái ly, nắm chặt nó trong tay "Cô không uống cà phê sao?"

Úy Hải Lam lấy cho mình ly nước lọc. "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Ba Ngày Sau

Những ngày đi làm tương đối nhàn rồi nhưng đồng thời cũng cực kỳ rất nhàm chán, sau ba ngày đi làm, Úy Hải Lam cũng chưa có dịp được tiếp xúc thực tế với tính chất của công việc. Các đàn anh đàn chị đồng nghiệp vẫn theo lệ đưa cho cô vô số bản thảo, văn kiện, tư liệu, để cô có thể làm quen với các công việc hiện đang được phát triển với nhu cầu của công ty. Công ty chủ yếu bán quần áo nhằm vào tầng lớp nữ tri thức từ 25-40 tuổi.

Thời gian nghỉ trưa, mọi người cùng nhau ăn cơm, cùng ngồi vào hai cái bàn lớn để ăn cơm.

"Lộ Yên, em không phải thích ăn cá sao? Hôm nay thử xem!"

"Cẩn thận với mấy cái xương cá nha, em ăn mấy miếng thịt cá trên lưng nó đi!"

"Đến đây, Lộ Yên, cơm của em đây."

Vài nam đồng nghiệp vây quanh Lộ Yên, Lộ Yên xinh đẹp lại thùy mị đáp lại ba tiếng. "Cảm ơn."

Mấy cảnh này được xem là khá quen thuộc, đơn giản vì các đồng nghiệp khác trong công ty đa phần đều là các cô, đi đã kết hôn, nên cũng không quá đề ý, trái lại họ còn mở miệng trêu mấy cậu trai vài câu. Chỉ là đã rất lâu, nên khó tránh khỏi cảm giác nhàm chán, mới đột ngột nói một câu. "Lộ Yên, cô nếu thấy cảm động hay là chọn một anh đi! Đừng nữa vời như vậy!"

"Ba em bảo, giao nộp đối tượng cho ông thì ông mới đồng ý." Lộ Yên nhu thuận đáp lại một câu, lại càng khiến cho nhiệt huyết của mấy cậu trai trẻ kia sôi trào.

"Tôi nói này, mấy người cũng đừng chỉ nhìn chăm chăm vào một đóa hoa như thế!" Có người lờm lờm về phía góc khuất, ý bảo bên kia còn có một đóa hoa khác.

Các nam đồng nghiệp cũng ngại ngại gãi đầu, lại không dám tiến lên.

Kỳ thật Úy Hải Lam cũng được xem là mỹ nữ, chỉ là xét cho cùng thì vẫn kém hơn Lộ Yên một chút. Lộ Yên mỏng manh, hồn nhiên, dễ bị tổn thương, có đủ các yếu tố khiến đàn ông muốn bảo vệ cô. Còn Úy Hải Lam lại lạnh lùng, tùy hứng, khó có thể xem thường lời cô nói, cô gái như vậy có thể làm đàn ông động lòng nhưng cũng làm bọn họ chùn bước.

Úy Hải Lam ngồi ở đầu bàn bên kia lẳng lặng ăn cơm, từ trước đến nay cô ăn không nhiều, chỉ ưa ăn thức ăn thanh đạm, nên trong bát chỉ có chút thức ăn chay. Cô vừa ăn, vừa nhắn tin với Viên Viên. Người bị ghê lạnh xem ra cũng không phải có mình cô, Viên Viên cũng trải qua ba ngày như cô. Viên Viên than thở, không ngừng kêu chán quá, hết lần này đến lần khác không biết phải làm gì.

Viên Viên hỏi: Thẩm Du An có liên lạc với cậu không?

Cô bấm bàn phím, vừa muốn trả lời hai chữ "Không có", đã có người gọi, "Úy Hải Lam, bên ngoài có người tìm!"

Úy Hải Lam lên tiếng đứng dậy.

Đồng nghiệp nhìn theo bóng dáng đã khuất dạng của cô, lúc này mới chúm chụm lại bàn luận "Là một anh chàng đẹp trai đến đó."

Hành lang hẹp dài gấp khúc bên ngoài công ty, ánh mặt trời xuyên qua hai bên thủy tinh ánh lên ánh hào quang đầy chói mắt của cái nắng mùa hè.

Người nọ đứng tựa vào một bên cửa sổ, dáng người cao gầy, chân trái hơi cong, tư thế rất tiêu sái, cậu ta mặc một chiếc áo phông thời thượng màu trắng, sát cổ áo có đường viền mảnh màu xanh biếc, tuy là làm từ bông, nhưng không có vẻ gì là nhăn nhúm mềm mại, mà nó vô cùng phẳng phiu, nó tôn lên dáng người cực kì đẹp của cậu. Ánh mắt cậu nhìn chăm chăm về phía trước, chờ đợi ai đó sẽ xuất hiện, đột nhiên khó môi lại dương lên.

Úy Hải Lam dừng (Mặc) dừng bước, nhìn tuần nhan đang mỉm cười.

Cậu đến trước mặt cô, mở miệng gọi. "Lam."

Úy Hải Lam ngẩn đầu lên nhìn cậu, gương mặt quen thuộc này càng lúc càng anh tuấn, chín chắn, Thẩm Du An dịu dàng nói. "Cậu cao lên rồi."

Chương 56: Âm Áp Tươi Đẹp.

Úy Hải Lam bỗng nhiên lại nghĩ về ngày trước, đó là một ngày mùa hè năm cô mười lăm tuổi, cô học trung học, cậu ta cũng vậy. Mà thật khéo cô được phân ngồi cùng bàn với Viên Viên. Viên Viên là một cô nàng nhiệt tình phóng khoáng, chưa đến ba ngày, hai người đã nói chuyện rất vui, thành bạn thân.

Sau đó, cô nghe Viên Viên nhắc tên một người.

Từ Minh Lăng hôm nay thế nào, Từ Minh Lăng kiểm tra được bao nhiêu, Từ Minh Lăng thường mặc gì Từ Minh Lăng, Từ Minh Lăng, Viên Viên ngoan cường nhớ kỹ ba chữ kia, ánh mắt cô lúc ấy đặc biệt sáng ngời, như viên bảo thạch quý hiếm. Viên Viên là thanh mai trúc mã cùng lớn lên với Từ Minh Lăng, hoặc có thể gọi bọn họ là một cặp oan gia, hai người hề cứ gặp mặt không phải đối đầu gay gắt thì cũng nói móc nhau.

Đó là lúc nghỉ giữa giờ, trong lớp nhàn hạ, mấy cô bạn học như ong vỡ tổ tất cả đều kéo nhau ra ngoài lớp học.

Xuyên qua chiếc cửa sổ thủy tinh, cô trông thấy hai bóng người cao to, gầy gộc trên hành lang gấp khúc. Gió thổi nhẹ nhàng, toan thổi bay cỏ áo sơ mi trắng ngàn, hai thiếu niên phong nhã, đều tuấn tú, ưu việt. Bên cạnh là tiếng hừ lạnh mơ hồ của Viên Viên, trong đó một người chính là Từ Minh Lăng.

Còn một người còn lại là Thẩm Du An.

Về Thẩm Du An, ấn tượng đầu tiên còn đọng lại trong đầu Úy Hải Lam chính là sạch sẽ gọn gàng, trong veo.

Khó mà tưởng tượng rằng trên đời này lại có một chàng trai như vậy, dường như sau khi quần áo được thanh tẩy dưới ánh mặt trời, có một mùi hương xông vào mũi Lam Thiaeen, là mùi hương có dũng khí đem lại sự âm áp tươi đẹp, cảm giác an toàn cho người khác.

"Tại sao lại không nói lời nào?" Thẩm Du An cười hỏi.

Những lời này cũng như lời cậu nói, khi họ lần đầu làm quen.

Úy Hải Lam đánh giá cơ thể cao to của cậu, có thể đã cao quá 1m8, cô nhận nhặt hỏi lại. "NBA có đẹp mắt không?"

Thẩm Du An liền một phen bật cười, tiếng cười sung sướng trong trẻo che dấu đi vẻ khảnh trương, cẩn trọng của cậu, hẳn là vì bạn bè nhiều năm xa cách nay gặp lại nên vui mừng kích động, hay cũng có thể là vì khắc chế cơn dây thừng trôi buộc tình cảm bấy lâu, cậu khó kìm lòng được liền vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô. Cái ôm của cậu, không mãnh liệt, mà gần như chứa đựng, sự mãnh liệt, độc chiếm, dịu dàng đến lạ lùng, cậu thì thảo bên tai cô. "Lam, tớ rất nhớ cậu."

Cánh tay nhỏ của cô khẽ nhúc nhích, do dự rất lâu nhưng vẫn như cũ cần không có bất kì động tác nào.

Sau lưng có tiếng bước chân vang lên, có người bước vội vào thang máy.

Úy Hải Lam hít một hơi thật sâu, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trong không khí, như đã vứt bỏ thứ gì đó, đổi thành cô nhẹ nhàng nói. "Du An, đừng như vậy."

Thẩm Du An cho rằng cô lần thẹn thùng xấu hổ, nhớ lại thì nơi này là công ty, ở nơi này mà bị người khác bắt gặp quả thật cũng không tốt. Cậu buông tay, cười xin lỗi. "Tối tớ có hẹn bạn bè gặp mặt, Minh Lăng sẽ mang Viên Viên đến. Còn vài tiếng nữa cậu cũng tan tầm phải không? Tớ đến đón cậu đi."

Úy Hải Lam nói cho cậu biết thời gian tan tầm, Thẩm Du An ngoảnh mặt vẫy tay tạm biệt cô.

Trở lại công ty, đồng nghiệp tò mò hỏi han. "Úy Hải Lam, anh chàng đẹp trai bên ngoài là bạn trai cô sao?"

"Bạn bè." Úy Hải Lam bình thản giải thích quan hệ giữa hai người, mọi người đương nhiên là không tin.

"Nhân viên của tiệm hoa cũng rảnh rồi nhì, còn tự mình chạy đến đây!" Người đồng nghiệp nọ sắc nhọn nhìn Lộ Yên tay cầm một bó hoa trở lại, thì thầm.

Lộ Yên đặt bó hoa xuống, khiêm tốn nói. "Bọn họ cũng rất cố gắng."

Chương 57: Xui Xẻo

Công ty Nguyên Tường cách nhà cô cũng không xa, chỉ mất 20 phút ngồi xe.

Nhưng Ủy Hải Lam cũng không thích sáng sớm phải chen chúc trên xe buýt, nên mỗi ngày đều đạp xe mát nửa tiếng đi làm. Chiếc xe đạp này, là chiếc lúc trước bị Lôi Thiệu Hành tịch thu, đêm trước kì nghỉ hè cũng do Vương San trả lại cho cô. Màu sắc của thân xe, cũng như tên cô, đều là một màu xanh, nó không có yên xe ngồi sau. Nhưng đằng trước lại có một chiếc giỏ, thời điểm đến trường dùng để để cặp sách, hiện tại dùng để để túi xách.

Ủy Hải Lam đẩy xe ra, liếc mắt một cái đã trông thấy chiếc xe hơi dừng ở ven đường đối diện với công ty.

Cách điệu u ám, màu xám bạc, nội liếm tao nhã, đường cong lưu loát sống động, đường cong ở mui xe hơi nhếch lên so với phần đuôi xe, chiếc xe này đẹp vô cùng.

Ở chỗ tay lái là Thẩm Du An.

Ủy Hải Lam hơi sững người, nhìn Thẩm Du An xuống xe, cô cũng đẩy xe về phía cậu.

Cô vốn dĩ còn tưởng rằng cậu ta cũng chạy xe đạp, dù sao ngày đó khi đến trường, hai người vẫn luôn như vậy. Cậu ta đạp xe ở phía trước, cô sẽ chạy theo sau. Đợi đến khi đạp đến chỗ con đường lớn, hai người sẽ cùng sánh vai băng qua, cậu để cô chạy bên trong, không để cho tiếng còi xe dọa nạt cô. Hiện tại xem ra, hình như là cô đã quá ngây thơ, dù sao thì cậu cũng đã học lái xe rồi.

Khoảng thời gian ba năm này, cậu không chỉ cao lên mà thôi.

"Cậu vẫn đạp xe à?" Thẩm Du An lờm chiếc xe đạp, đứng thẳng người, tay khiêng nó lên.

Ủy Hải Lam im lặng đứng tại chỗ, nhìn cậu xếp gọn chiếc xe vào, như hồi tưởng lại một đoạn ký ức của năm tháng đã qua.

Dựng xe vào phía sau hộp xe, Thẩm Du An mở cửa xe cho cô. "Lên xe."

"Xe mới này của tớ thế nào?"

"Rất được."

"Tớ cũng biết rất được, mã lực dồi dào, lại chạy rất nhanh."

Suốt dọc đường Thẩm Du An không ngừng giải thích các tính năng tốt của chiếc xe mới này, cô chỉ lẳng lặng lắng nghe, đều là những kiến thức dài dòng thông dụng. Đợi đến khi xe dừng lại, cô mới ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi nhú mày. Động cơ đã tắt máy, Thẩm Du An tháo dây an toàn nói. "Nghe nói ở đây rất nổi tiếng, trước đây cũng chưa từng đến đây chơi, hôm nay liền đến Vạn Kinh thử xem."

Danh tiếng của Vạn Kinh mấy năm nay càng thêm vang dội, khu vui chơi cũng được tu sửa thêm một lần, ngày càng rực rỡ. Chỉ là lửa giận nồng đậm mờ hồ kia vẫn như cũ chưa được xóa bỏ. Nơi này, từ trước đến nay luôn rất xa hoa đồi trụy. Thẩm Du An kéo Ủy Hải Lam đến cửa chính của Vạn Kinh, thì tiếng điện thoại chột vang lên, cậu liền dừng bước, thông thả sang một bên nghe điện thoại.

Ủy Hải Lam nghe thấp thoáng thấy cậu gọi "Minh Lăng", ý thức được rằng đây là cuộc gọi của Từ Minh Lăng.

Đúng lúc này, một bên kia lại nhón nháo, nhiệt tình nghênh đón.

Tiếng gọi ấy làm da đầu cô tê dại. "Lôi tiên sinh, ngài đã đến."

Ủy Hải Lam không ngờ sao lại khéo thế này, nghi hoặc quay đầu lại nhìn, rất kinh ngạc không khỏi thở dài.

Thật là xui xẻo.

Hơn mười bậc thang ở phía dưới là một chiếc xe màu đen, một người đàn ông có vóc người thấp đang nhìn hót Lôi Thiệu Hành ở bên trong xe, vừa gạt đầu lại vừa cúi người, thành kính bái lạy như đến chùa bái Phật. Mà cái người được tôn như Phật này xem ra cũng giống lắm, trên mặt tươi cười, hòa nhã, độ lượng, làm như không có vẻ gì là phách lối ngạo mạn cả, liền theo sau người nọ.

Ngẩng đầu lên, Lôi Thiệu Hành rốt cục cũng trông thấy cô đứng ở trên bậc thềm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Xem Như Bạn.

Như trước kia, ở cửa khu vui chơi rất dễ bắt gặp nhiều học sinh ăn mặc tươi trẻ, tinh thần phấn chấn ra ra vào vào . Anh để ý cô vẫn mang đôi giày chơi bóng, chỉ là hoa văn ở mũi giày đã đổi. Một bên là trái dưa hấu nguyên vẹn màu xanh lá , trái dưa hấu nằm trên con ốc sên lười biếng, một bên là trái dưa hấu đã cắt ra, ruột màu đỏ, hạt màu đen . Đường nét mỗi hoa văn rất tinh tế , tỉ mỉ, cũng rất dễ thương, mang theo hương vị mùa hè .

Lại không hề dự liệu, Úy Hải Lam bỗng nhiên nhìn anh nở nụ cười, làm cho hương vị mùa hè khi này chưa kịp rút đi, nay càng tăng thêm mát mẻ vào đó.

“ Gặp người quen , tôi phải lên đó chào hỏi “ Lôi Thiệu Hành nói với người đàn ông bên cạnh, người đó nhanh chóng hiểu ý, đứng lùi sang một bên chờ đợi.

Cuối cùng Lôi Thiệu Hành cũng đi đến chỗ Úy Hải Lam, nghiêng người, anh hỏi.

“ Đây có được xem là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ không ?” (Có duyên thì xa cách ngàn dặm cũng có thể gặp lại nhau)

Tương ngộ ?? Úy Hải Lam hơi buồn cười, ai tương ngộ với ai đây?

“ Bạn hẹn gặp mặt “ Úy Hải Lam giải thích đơn giản, nói cho anh biết tại sao cô lại ở đây, cũng là gián tiếp bác bỏ lời anh nói, cả hai chẳng có ‘ hữu duyên’ nào cả, chỉ là ‘ bất hạnh vô tình’ mà gặp thôi.

Chợt có làn gió thổi qua, mái tóc đen của Úy Hải Lam hơi tung lên, vài sợi tóc dán vào bên má, như có như không lướt qua môi cô, cô vô ý thức mân mê môi mình, lại lấy tay vuốt đi. Nhưng có vẻ ông trời không chiều lòng người, làn gió này vừa đi, lại thêm làn gió khác tới, làn này mái tóc của Úy Hải Lam bị thổi bay đến rối bù. Đưa tay che trán để chắn gió, Úy Hải Lam nhếch môi có chút phiền não.

Động tác rất nhỏ này lại bị Lôi Thiệu Hành thấy được, lập tức, anh cảm thấy mình có chút gì đó hơi ngây ngốc.

Anh nói “ Vào đi, nơi này gió hơi lớn “

Giọng nói thờ ơ nhưng rất khác thường, có vẻ ấm áp, lại có vẻ dịu dàng, Úy Hải Lam nhất thời hơi kinh ngạc.

“ Thế nào, hay là muốn vào cùng tôi?” Lôi Thiệu Hành nói tiếp.

Úy Hải Lam vừa định trả lời thì Thẩm Du An nãy giờ nói chuyện điện thoại đã xong đang trở về bên cạnh cô. Thẩm Du An nhìn bên cạnh Úy Hải Lam có người đàn ông xa lạ, hơi lướt nhanh qua một cái, trong lòng đã thấy lưu ý, nhưng cậu vẫn bình thản ung dung, phong độ nhanh nhẹn, uy hiếp lại khí thế của đối phương. Rất thân thiện đưa tay choàng vai Úy Hải Lam, Thẩm Du An lơ đãng vuốt nhẹ tóc cô rồi hỏi

“ Bạn cậu à ?”

“ Không quấy rầy Lam tiểu thư nữa “ Không đợi Úy Hải Lam đáp lại, Lôi Thiệu Hành đã nhìn cô mỉm cười thoải mái, lại nhìn Thẩm Du An khách khí gật đầu một cái, anh thân nhiên cất bước tiến vào khu vui chơi.

Phía sau cũng vang lên tiếng gọi với theo của người đàn ông thấp lùn hồi nãy

“ Mời Lôi tiên sinh vào “

...

“ Minh Lăng và Viên Viên đang trên đường đến , chúng ta đi vào trước nhé.” Thẩm Du An nhìn Úy Hải Lam nói

Úy Hải Lam “ Ừ” một tiếng tỏ vẻ đã rõ, để Thẩm Du An dẫn vào Vạn Kinh. Vừa bước đi, Thẩm Du An bên cạnh cô đã không thể nhịn được lại hỏi thêm lần nữa

“ Người hồi nãy là bạn cậu à ?”

Nghe cậu hỏi, Úy Hải Lam đột nhiên không biết nên hình dung mối quan hệ của Lôi Thiệu Hành và cô là như thế nào, khẽ đưa tay bấm, cô nhẩm tính cả hai đã âm thầm kết hôn gần bốn năm, nhưng gặp nhau không quá mười lần, nói chuyện cũng không quá mười câu, cứ như người xa lạ. Anh gọi cô là Lam tiểu thư, cô lại gọi anh là Lôi tiên sinh, chẳng có chút gì được gọi là quan hệ thân mật cả.

Thẩm Du An hơi cúi đầu, cậu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Hải Lam có chút thất thần. Cho đến khi đi vào Vạn Kinh, xen lẫn giọng nói của cô nhân viên tiếp khách đang hoan nghênh cả hai là giọng nói nhẹ nhàng lập lờ của Úy Hải Lam

“ Xem như thế đi ”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Máu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Xa Cách Gặp Gỡ.

Căn phòng lớn sang trọng, rất rộng rãi và thoải mái, trang thiết bị giải trí đều được trang bị đầy đủ. Ủy Hải Lam nhìn căn phòng loáng thoáng có chút ấn tượng. Căn phòng này khi xưa hình như từng trải một tấm thảm màu cà phê đậm, nay đã đổi thành đá lát sàn màu đỏ thẫm lưu ly. Cô và Thẩm An Du đang ngồi trên chiếc ghế sofa màu đen sáng bóng. Ngay lập tức, đã có phục vụ tiến vào mang theo trái cây và thức uống, chờ người đó bày ly trà và thêm ít đồ ăn vặt ra bàn, Thẩm Du An mới nói.

“Chúng tôi đang chờ người đến, lát nữa mới gọi tiếp “

“Vâng, thưa quý khách “ Phục vụ nhanh chóng gật đầu đã rõ , lại nói tiếp “ Có gì xin quý khách cứ nhấn chuông, rất hân hạnh được phục vụ quý khách “

Thẩm Du An chỉnh một bài nhạc nhẹ, đưa ly thức uống qua cho Ủy Hải Lam. Lúc cô đưa tay nhận lấy, cậu lại hỏi

“ Cậu đã đổi ngành sang học thiết kế thời trang ?”

“Ừ” Ủy Hải Lam đang uống nước, âm thanh lâu bầu không rõ ràng

“ Vậy là mấy năm nay cậu đều ở kí túc xá sao?”

“Ừ”

“ Cậu nhất định là không chịu ăn cơm đúng không ?” Thẩm An Du nhìn chằm chằm cơ thể không được mấy lạng thịt của Ủy Hải Lam , bắt mắt nói tiếp “ Lại ăn kiêng phải không? Hừ, những lời tố dận dò trước đó, cậu chỉ xem là gió thoảng bên tai thôi hả? Cậu cũng không phải là đứa nhóc 3 tuổi, sao lại không nghe lời như vậy ?”

Ủy Hải Lam có chút bất đắc dĩ phải bật cười, sao trông giống phụ huynh đang giáo huấn vậy nhỉ.

Đang nói đến đây, Minh Lăng và Viên Viên rốt cục cũng đã đến.

Viên Viên bị Minh Lăng cứng rắn kéo vào, dĩ nhiên là không tình nguyện đến, vừa vào phòng, không thèm nhìn đến Thẩm Du An một cái, cô đã chọn chỗ xa nhất mà ngồi, cũng không nói câu nào, không khí trong phòng có chút lúng túng. Minh Lăng đối với Thẩm Du An gặp nhau chính là anh em tốt, sau đó lại đối với Ủy Hải Lam như hai người bạn lâu ngày gặp nhau mà hỏi.

“ Hải Lam, nghe nói cậu đang thực tập ở một công ty thời trang đúng không ?”

“ Cậu nghe ai nói? “ Ủy Hải Lam nhẹ giọng hỏi lại, mặc dù những năm gần đây cô và Minh Lăng có đôi khi liên lạc, nhưng gặp lại vẫn cảm thấy xa lạ.

Từ Minh Lăng có ý nói

“ Tổ nghe một con chim sẻ nào đó nói “

Kẻ bị gọi là chim sẻ ngay lập tức bùng bùng nổi giận, nhìn Từ Minh Lăng gào lên

“ Cậu nói ai chim sẻ hả ? Cậu mới là chim sẻ . Cả nhà cậu là chim sẻ.“

Một câu nói chọc cả ba người còn lại cười ồn ào cả lên, Viên Viên xấu hổ đỏ mặt, tức giận đưa tay nhéo cánh tay Minh Lăng, cậu bị đau phải giả vờ cúi đầu trấn an cô.

Ủy Hải Lam nhìn đôi oan gia trước mắt, bỗng nhiên cảm thấy bốn chữ ‘ thanh mai trúc mã’ thật có chút mỉa mai, có chút cảm động. Viên Viên hết giận đến phân nửa, la hét kéo Ủy Hải Lam đi hát. Nói là hát, thực ra cũng không phải là hát, một người ngũ âm không ra gì, một người lại không có hứng thú, đơn giản chỉ là ‘ nghe hát’ .

Thẩm Du An và Minh Lăng đang ngồi nói chuyện, anh em 3 năm không gặp, quả thật có rất nhiều chuyện để nói. Từ việc học, từ chuyện làm ăn, rồi chuyện tương lai, toàn là những chuyện khô khan, hai nữ nhân trong phòng đương nhiên không hứng thú nghe.

Viên Viên đang vui vẻ ăn trái cây, hết trái này lại đến trái khác, bỗng nhiên xích lại gần Ủy Hải Lam hỏi

“ Hai cậu làm hòa với nhau rồi hả?”

Úy Hải Lam không khỏi cau mày khó hiểu, trả lời

“Bọn tớ từ xưa đến nay đều như vậy mà”

Viên Viên vừa muốn mở miệng hỏi tiếp, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng, ngay sau đó là người phục vụ tiến vào với một chai rượu đỏ

“Xin hỏi, vị nào là Úy Hải Lam tiểu thư?”

“Là tôi” “Cả bốn người đều thối mặt, Úy Hải Lam lên tiếng trả lời

“Vâng” “Người phục vụ kính cẩn đem chai rượu đến đặt lên bàn trước mặt Úy Hải Lam” “Đây là Lôi tiên sinh tặng cho tiểu thư”

“Lôi tiên sinh?” Viên Viên đột nhiên khấn trương lên, lại thấy Úy Hải Lam khẽ gật đầu, cô không khỏi nhún mày hỏi

“Anh ta sao lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đáp Lễ Một Ly

“Lôi tiên sinh ở phòng mấy?” Viên Viên mở miệng hỏi thăm số phòng, người phục vụ sau khi đáp lại một con số thì lui ra. Ánh mắt Viên Viên đảo qua đảo lại nhìn Úy Hải Lam và Từ Minh Lăng, muốn biết tiếp theo nên làm gì, cuối cùng phải mở miệng hỏi “Có nên qua chào hỏi hay không?”

Từ Minh Lăng ngẫm nghĩ, tuần nhan nho nhã hiện ra mấy phần lồi đời nhìn Úy Hải Lam cười nói

“Đi đi, dù sao đó cũng là ông chủ của các cậu mà”

Lôi Thiệu Hành không chỉ có danh tiếng ở giới luật sư, ở giới chính trị, anh cũng rất có uy danh.

Cách đây 3 năm có truyền ra việc Lôi Thiệu Hành muốn mở rộng phía sau Xuân Thành, kể từ đó, những tin tức liên quan đến anh cứ nổi lên như vũ bão.

Ai cũng biết, trường luật lâu đời nhất nước Mỹ chính là đại học Harvard nổi tiếng thế giới, từ xưa đến nay đã đào tạo ra không biết bao nhiêu đời Tổng thống, vậy mà Lôi Thiệu Hành lại là sinh viên trẻ tuổi nhất trong lịch sử của trường lấy được bằng luật LL.M. Sau đó, tuổi trẻ tài năng tiếp tục tung hoành khắp giới luật nước Mỹ, từ đó cái tên “Lôi luật sư” cũng như danh hiệu “Đã bại mọi tòa án” của anh bắt đầu nổi tiếng. Để có được những điều đó, Lôi Thiệu Hành phải thực sự là một tài năng, nhưng quan trọng nhất vẫn là mọi người đều biết đến anh, chỉ thế là đủ.

“Hải Lam, có qua không?” Viên Viên hỏi ý kiến Úy Hải Lam

Úy Hải Lam nói “Nên qua một chút, tớ và cậu cùng đi, dù sao Lôi tiên sinh đã có lòng tặng rượu thể này”

Hai cô gái đứng dậy đi ra khỏi phòng, lúc này Thẩm Du An mới hỏi Minh Lăng

“Vị Lôi tiên sinh kia là ai vậy?”

“Cậu không phải đi Mỹ du học sao? Sao lại không biết đến anh ta?” Từ Minh Lăng giới thiệu luôn danh hiệu “Đại luật sư vang danh khắp nước Mỹ, Lôi Thiệu Hành”

Thẩm Du An không theo học khoa luật, cũng không có hứng thú đối với tin tức chính trị, cậu không biết đến cái tên Lôi Thiệu Hành cũng không cảm thấy kì lạ gì, nhưng nghe thôi cũng để biết đây là một nhân vật có lai lịch không nhỏ.

“Cậu vẫn như vậy, không có hứng thú thì sẽ không bao giờ quan tâm tới” Từ Minh Lăng lắc đầu với bạn

Thẩm Du An chỉ cười cười không đáp, Từ Minh Lăng lại hỏi tiếp

“Lần này trở về là nghỉ hay là làm việc? Cậu định khi nào thì đi?”

“Tốt nghiệp rồi mới tính” “Thẩm Du An thoải mái nói, lại nhìn chằm chằm vào chai rượu

ChateauChevalBlanc năm 1983

Giá 450 Đô la.

.....

Hai cô gái theo số phòng tìm được tới phòng của Lôi Thiệu Hành, cửa vừa được mở ra, không như tưởng tượng của hai người, bên trong hoàn toàn không hề ồn ào hỗn tạp. Trong phòng chỉ có mấy người đàn ông trung niên, bên cạnh cũng chẳng có cô gái xinh đẹp nào, vẻ mặt nghiêm túc, xem ra đang bàn luận vấn đề gì đó. Lôi Thiệu Hành ngồi ở trong cùng không hề ngẩng đầu. Cho dù là đang ngồi cùng 1 đám thanh niên trai trẻ, anh vẫn nổi bật, hướng gì là đang ngồi với mấy người trung niên thế này, chỉ có thể nói là vô cùng bắt mắt.

Viên Viên hơi nhút nhát, mở miệng giọng cũng run run

“Lôi tiên sinh, vừa rồi ngài có tặng chúng tôi 1 chai rượu, thật ngại quá, chúng tôi muốn kính ngài một ly” Ủy Hải Lam cao giọng, nhanh chóng lần át Viên Viên mở lời.

Cầm trên tay hai ly rượu, Ủy Hải Lam đưa qua cho Viên Viên 1 ly, chính mình nâng ly

“Chúc mọi người vui vẻ”

Viên Viên lấy lại tinh thần, cũng nâng ly

“Lôi tiên sinh, tôi cũng xin kính ngài một ly, chúc mọi người vui vẻ”

Lôi Thiệu Hành dùng động tác ưu nhã nhất nâng ly rượu trước mặt mình lên, hướng về hai cô gái tỏ ý lại, ngửa đầu uống một hơi cạn trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt đó, tia lạnh lùng được giấu kĩ dưới đôi lông mi dài cũng kịp quét về phía Ủy Hải Lam. Ủy Hải Lam chỉ cảm thấy một điều duy nhất, Lôi Thiệu Hành uống rượu cay nồng, nụ cười càng thêm mê người.

“Lam tiểu thư không cần khách khí như vậy, không ngờ Viên tiểu thư cũng ở đây, vậy xin chúc cả hai vui vẻ”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Có Lẽ Cũng Có

Rời khỏi phòng Lôi Thiệu Hành, Viên Viên vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm

“Hồi hộp ghê ! Hải Lam, may mà còn có cậu !”

Ủy Hải Lam theo đường đi lúc đến trở về, cả người càng thêm trầm tĩnh. Cô không dám coi thường ánh mắt của Lôi Thiệu Hành khi nãy, thậm chí là phát hiện rõ ràng, loại ánh mắt lạnh lẽo đó, trong quá khứ đã từng thấy qua một lần, lúc đó người không rét mà run. Đột nhiên Ủy Hải Lam có dự cảm xấu, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Viên Viên vừa đi vừa nói chuyện, không phát hiện Ủy Hải Lam bên cạnh có cái gì đó không đúng. Đúng lúc đến khúc cua của hành lang, có mấy cô gái trẻ xinh đẹp dưới sự hướng dẫn của quản lý lần lượt đi qua họ.

Viên Viên lặng lẽ nhìn theo một chút, khoác vai Ủy Hải Lam nhỏ giọng nói

“Tớ còn tưởng rằng Lôi tiên sinh cũng khác người khác, không có tìm đàn bà, xem ra là chúng ta đi quá sớm. Nhìn mấy cô gái vừa rồi xem, nhất định là vào phòng Lôi tiên sinh, rốt cục đàn ông ai cũng như nhau cả.”

Hai cô gái về tới phòng, Từ Minh Lăng lên tiếng hỏi tình hình, Viên Viên nhanh chóng tường thuật lại chi tiết sự việc. Cuối cùng, không quên nhìn Từ Minh Lăng bằng ánh mắt phẫn hận rồi nói

“Quạ trong thiên hạ đều đen cả, chẳng có con nào trắng”

"Cậu đừng có một gậy tre quật ngã cả thuyền, bọn tớ đều là nam nhân thủ thân như ngọc đấy. Mới vừa rồi thì có mấy cô gái đi vào đây, bọn tớ đã trực tiếp tiễn bọn họ đi nha. Du An còn tốt hơn, mỗi người tất cả đều cho một ít tiền, để bọn họ hôm nay có thể nghỉ ngơi." Từ Minh Lăng cười sang sảng nói.

Viên Viên cãi lại "Đó là bởi vì ngày hôm nay hai bọn tớ đều ở đây, nếu là không ở đây, các cậu liệu có an phận như vậy không?"

Ủy Hải Lam im lặng mà nhìn về Thẩm Du An, lại thấy cậu cũng đang nhìn cô mỉm cười.

Thẩm Du An mặc dù được sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng nhưng không phải là loại công tử nhà giàu đào hoa ăn chơi, cậu đối đãi với người khác ôn hòa, không có bản tính cao cao tại thượng tự cho mình là hơn người, cũng không lấy những thứ mình có đi nói cho mọi

người quanh mình biết, nên cậu sẽ không bao giờ xem thương nghề nghiệp của những cô gái vừa rồi. Dĩ nhiên, điều này cũng vì nghĩ cho người khác, mọi chuyện đều có giới hạn của nó.

Từ Minh Lăng cùng làm bạn bè, quen thân với Thẩm Du An, có lẽ chỉ vì chút ưu điểm này.

Đêm nay, bốn người chơi không khuya lắm, chưa tới 10 giờ đã đứng dậy ra về.

...

Thẩm Du An đưa Ủy Hải Lam về nhà, trước khi đi có nói

“Lam, cậu không giận tớ là tốt lắm rồi”

Ủy Hải Lam chợt nhớ tới 3 năm trước đây cậu ta nói cho cô chuyện phải đi Mỹ du học, hình như cũng có nói một câu tương tự vậy, cậu hỏi cô có tức giận không. Lần này, Ủy Hải Lam vẫn như lần đó, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, kiên quyết một câu nói ‘không có, thật không có giận’. Từng chút dất xe đạp đi về phía Cẩn Viên, Ủy Hải Lam quay đầu lại nhìn, Thẩm Du An vẫn chưa hề đi.

Mà Thẩm Du An đang ngồi ở trong xe, trên khuôn mặt hiện lên nụ cười ngượng ngùng, dưới ánh trăng e lệ đáng yêu.

Lúc này, Ủy Hải Lam nghĩ, thiên hạ có lẽ có một con quạ màu trắng đấy.

...

Ủy Hải Lam dựng xe đạp, chân chuẩn bị bước vào Cẩn Viên, Ủy Mặc Doanh đang theo sát phía sau.

Ủy Mặc Doanh có uống rượu, trên người toàn nồng đậm mùi rượu, váy ôm bó sát cơ thể, bước chân hơi loạng choạng, hình như là uống say.

“Chị cả “Ủy Hải Lam hô một tiếng, lại tiếp tục đi tiếp

“Ồ, người vừa nãy đưa em về chính là Thẩm Du An phải không?” Ủy Mặc Doanh khẽ cười một tiếng, chậm rãi đi đến bên Ủy Hải Lam, thân mật nắm chắc đầu vai cô, kề miệng vào tai nói “Quên nói cho em biết một chuyện, thật ra thì năm đó em tổ chức tiệc chọn chồng, chị có nói cho Thẩm Du An ...”

“Ha ha ha, kết quả, cậu ta trốn đi ...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Cắt Tóc

Tiếng cười khinh miệt của Ủy Mặc Doanh không ngừng quanh quẩn bên tai Ủy Hải Lam. Cô tuy có dự liệu được một ít, nhưng không ngờ lại khác tới một chút. Chẳng hạn như, những lời mà Ủy Mặc Doanh vừa nói kia. Thật ra, trong lòng Ủy Hải Lam đã có chuẩn bị, nhưng vẫn lẩn lộn khó ngủ. Buồn ngủ biến mất, cô nghe được ngoài cửa sổ vang lên tiếng thanh thúy, là gió lay động chiếc chuông gió treo bên mái hiên.

Sáng sớm, Ủy Hải Lam cũng bị chính những tiếng leng keng của chuông gió làm tỉnh lại, nhìn đồng hồ, có vẻ cô tỉnh hơi sớm.

...

Trên bàn ăn trừ Ủy Hải Lam, chỉ có Ủy Thư Họa.

Ủy Thư Họa thi tốt nghiệp trung học muộn hơn Ủy Hải Lam 2 năm, năm nay mới là đại học năm đầu, cô đậu trường đại học Xuân Thanh, khoa Văn hóa cổ đại. Ba cô con gái nhà Ủy gia, tất cả mọi chuyện trong tương lai của họ đều bị an bài, mà Ủy Hải Lam và Ủy Thư Họa lúc ấy bị buộc phải học theo lựa chọn của người lớn, đều là cái ngành văn học hữu danh vô thực kia. Duy chỉ có chị cả Ủy Mặc Doanh là được phép tự do lựa chọn khoa ngành, cô lựa chọn chính là khoa Quản lý tài nguyên nhân sự. Bây giờ nghĩ lại, cha các cô lúc ấy có lẽ đã xem chị cả Ủy Mặc Doanh là người thừa kế.

“Chị hai, em đi học trước.” Ủy Thư Họa lau miệng, thân mật nói.

Ủy Hải Lam chỉ mỉm cười gật đầu một cái.

Ủy Thư Họa cảm thấy phòng ở kí túc xá của trường không tiện lắm, bốn người phải dùng chung một cái phòng tắm, cô không cách nào chịu được như vậy, cho nên không muốn ở kí túc xá. Ủy Thư Họa từ nhỏ đã là người thích sạch sẽ, mọi người cũng không có ý kiến gì. Ủy Mặc Doanh đề nghị có thể

thuê một phòng trọ nhỏ gần trường, dù sao cô cũng từng như vậy. Nhưng Tam phu nhân kiên quyết phản đối, chỉ nói một cô gái mà sống bên ngoài như vậy không an toàn, hơn nữa Úy Thư Hòa cũng không thông minh lanh lợi như Úy Mạc Doanh, vậy là đề nghị kia thất bại. Kết quả chính là Úy Thư Hòa mỗi lần đi học phải lượn quanh hơn nửa thành phố mới tới được trường, nếu buổi sáng có những môn học phải điểm danh, thế là không còn cách nào khác phải hối tài xế nhanh chóng đưa cô đi.

Úy Hải Lam như thường ngày dắt xe đạp ra, đạp xe đến công ty.

Hai bên đường là những cây to che rợp trời, xanh um tươi tốt, ánh mặt trời từ những khe hở của tán lá chiếu xuống từng vết lốm đốm trên đường. Xe đạp cua qua cua về, khi cách Cẩn Viên đoạn đường chỉ có 500m, Úy Hải Lam đã thấy chiếc xe hơi màu đen quen thuộc, hình như đã chờ rất lâu thì phải.

Vương San lập tức xuống xe, Úy Hải Lam bên này đồng thời cũng xuống xe, đi đến trước mặt cô.

“Úy tiểu thư, mời cô đi theo tôi” Vương San nói.

Úy Hải Lam nghĩ còn muốn đi làm, vì vậy hỏi lại

“Thư kí Vương, có đi lâu không?”

“Cũng không mất thời gian lắm đâu, sẽ tới kịp giờ làm mà. “ Vương San lúc nào cũng thân thiết tỉ mỉ, một câu nói đánh tan lo ngại của Úy Hải Lam, nhưng điểm mấu chốt lại không nói ra.

Úy Hải Lam chỉ có thể vừa đi theo vừa âm thầm suy đoán, không biết hôm nay cái người kia lại muốn làm gì cô đây.

...

Xe cũng không đi xa lắm, chỉ tới một con đường gần đó rồi đỗ vào nơi an toàn. Tài xế Hà Dịch ở lại trong xe, Vương San một tiếng “Đã đến“, Úy Hải Lam liền gật đầu.

Phía trước là một thẩm mỹ viện, tấm bảng hiệu màu tím dịu dàng xoay tròn. Úy Hải Lam hơi nghi hoặc, Vương San đi một mạch thẳng tắp vào bên trong.

Bên trong, hương nước hoa nhàn nhạt, nhạc nhẹ nhàng du dương, nhân viên thẩm mỹ viện mỉm cười xinh đẹp, Úy Hải Lam im lặng đứng phía sau Vương San, chỉ nghe cô nói

“Bảo cho chủ của cô, thiết kế cho tiểu thư của tôi một kiểu tóc “

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Cự Tuyệt Cắt Ngắn

Úy Hải Lam nghe xong lời của Vương San, khuôn mặt nhỏ nhắn xưa nay lạnh lùng chợt chuyển thành nghiêm trang nặng nề.

Chủ thẩm mỹ viện, nhà tạo mẫu tóc chính đã đi đến bên cạnh.

Vương San đang cùng anh ta nói chuyện với nhau, dần đi dần lại

“Ông chủ, xin thiết kế cho tiểu thư của tôi một kiểu tóc thật thích hợp, phải mới hơn, đẹp hơn “

“Yên tâm, cứ để cho tôi, tôi nhất định khiến tiểu thư hài lòng.” Ông chủ thẩm mỹ viện cười đồng ý, nhìn cô nhân viên phân phó “Đưa quý tiểu thư đi gội đầu trước”

Cô nhân viên đưa tay thủ thế mời :” Tiểu thư, xin mời tới bên này.”

Úy Hải Lam lại giống như không hề nghe thấy, cứ đứng như vậy không nhúc nhích. Mọi người có chút buồn bực, cô thế nào mà không có phản ứng gì cả.

“Tiểu thư?” Cô nhân viên nhắc thêm một tiếng, Úy Hải Lam vẫn là không nhúc nhích

“Úy tiểu thư, cô đi gội đầu trước.” Vương San nhẹ nhàng nói, kinh ngạc với sự khác thường của Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam lạnh lùng quét mắt nhìn những ánh mắt hồ nghi trước mặt mình, cô cao ngạo không để thân gần, chỉ với ánh mắt kia, đã đủ dừng khí bức

người bén nhọn, cô rút cuộc cũng mở miệng, là khẳng định, là cứng rắn cự tuyệt, không cho người nào phản bác nữa

“Tôi không cần đổi kiểu tóc, tôi không cắt ngắn”

“Úy tiểu thư ...”

“Tôi không cần !!”

...

Mọi người chỉ cho là cô tiểu thư kia nhón nháo khó tính, vì vậy không còn cách nào khác, vừa trấn an, vừa khuyên nhủ, chỉ muốn cô nài mau hết giận. Nhưng rốt cuộc, cô tiểu thư kia vẫn cố chấp, chỉ ngồi ở đó trầm mặc không nói, mặc cho một nhóm người nói đến hết lời, vô luận thế nào cũng chỉ là vô ích.

Giảng co gần một tiếng đồng hồ, ông chủ thẩm mỹ viện đành thở dài

“Nếu không thì ngày khác đến vậy.”

Vương San là theo lệnh mà tới, cô làm sao có thể quyết định, không thể làm gì hơn là lấy điện thoại ra báo lại tình huống.

“Cái gì? Lôi tiên sinh muốn qua đây?” Nghe một phụ tá đầu bên kia điện thoại nói, Vương San không khỏi ngạc nhiên. Sáng hôm nay có một vụ án ở tòa, lại nhìn đồng hồ, bây giờ hẳn là phải đang trên đường đến tòa án rồi chứ nhỉ ?

Chỉ là, Lôi Thiệu Hành đúng là đang trên đường đi đến tòa án, nhưng chỉ 10 phút sau, lại đang có mặt ở thẩm mỹ viện này.

Cửa kính bị đẩy ra, Lôi Thiệu Hành mạnh mẽ vang dội bước vào. Anh mặc âu phục đen so với thường ngày càng thêm uy nghiêm, áo sơ mi trắng, cà vạt màu xanh dương, nhưng thật bội phục là trời nóng như vậy, anh vẫn có thể như vậy mặc rất nghiêm túc, còn làm cho người xung quanh có cảm giác nóng bức bí bách vô cùng.

“Lôi tiên sinh “ Vương San vội đi tới phía Lôi Thiệu Hành

“Người đâu?” Anh giọng đều đều hỏi

Vương San chỉ phương hướng “ Ở bên kia “

Lôi Thiệu Hành nhìn theo , thấy trước mắt mình là một bóng dáng mảnh khảnh đang ngồi bên cửa sổ.

Cửa sổ sát đất sáng ngời, tóc Úy Hải Lam dài nửa che nửa hé mở hai gò má, tay nhỏ bé chống lên bệ cửa sổ thủy tinh, nhìn ra đường xem người đi lui đi tới, lông mi thật dài ở dưới đôi mắt trống rỗng, cô như vậy cứ giống như một con chim nhỏ bị cầm tù. Nhìn hình ảnh cô đơn trước mắt, ai ngờ được cô lại cương quyết bướng bỉnh, Lôi Thiệu Hành không khỏi thấy tức giận lan tràn.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, từ mặt kính thủy tinh hiện ra bóng dáng cao lớn, Úy Hải Lam cũng không quay đầu.

Lôi Thiệu Hành cũng không vội nói chuyện với cô , chỉ mỉm cười mà nói

“Cô ấy cứ thích cáu kỉnh như vậy đấy, mọi người chỉ cần coi chuyện gì cũng không có là được “

Úy Hải Lam từ từ nghiêng đầu, mắt to trong suốt đối mặt với Lôi Thiệu Hành, nói từng chữ kiên định

"Tôi không cắt tóc."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nụ Hôn Và Nước Mắt

"Này...." Nghe thấy lời kháng cự của cô, chủ thẩm mỹ viện tương đối khó xử, thực tế cũng không dám tiến lên.

"Cứ việc cắt đi, cô ấy chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện thôi." Lôi Thiệu Hành tình ý sâu xa thở dài, chỉ cần giọng nói của anh cũng đủ khiến cho người khác bồi hồi.

Úy Hải Lam lại hét lên, vẫn như cũ là ba chữ kia "Tôi không cắt!"

Lôi Thiệu Hành phóng tầm mắt về phía cô, xuyên qua lớp không khí, thẳng tắp rơi trên mặt cô. Xưa nay cô luôn không chống đối, có cảm giác vô vị, mềm mại, nhu thuận, nghe lời, là một con búp bê không biết tức giận. Vậy mà giờ phút này trong đôi mắt đen tuyền vô thần xinh đẹp ấy không phản chiếu bất kỳ vật nào khác, nó còn xẹt ra tia lửa, biến cô trở nên mình mình.

Anh đột nhiên nhớ đến buổi tối ba năm trước, anh không đến quảng trường Hòa Bình như đã hẹn, đáy mắt cô cũng toát nên tia lửa như vậy, trong nháy mắt xẹt qua.

Lôi Thiệu Hành từ từ đến trước mặt cô, cánh tay to lớn đỡ lấy phần lưng ghế, kéo chiếc ghế ra.

Anh ung dung khom lưng, còn cô dĩ nhiên chính là đối mặt với anh. Vài sợi tóc rơi chằng chịt trên trán, che đi con ngươi màu đen của anh, mơ hồ nhưng cũng sâu thẳm vô tận, nụ cười ngưng đọng, lời nói vừa rồi lại dịu dàng như vậy, giống như không phải là giọng của anh, làn môi mỏng của anh lại nhấp nháy. "Trời nóng như vậy, cắt tóc sẽ thấy thoải mái hơn một chút. Không cần phải cầu kính, khiến người khác khó xử, như vậy rất xấu, em xem rất nhiều người như vậy đều đang chờ đợi để hầu hạ một mình em, em ngoan ngoãn nghe lời nào."

"Tôi không cắt." Úy Hải Lam vẫn cố chấp như lúc ban đầu, giống như đỉnh Thái Sơn không cách nào có thể lay động.

Lôi Thiệu Hành vuốt ve mái tóc cô, dịu dàng hỏi. "Em nói cái gì?"

"Tôi nói tôi không cắt!" Cô gắng từng chữ rất rõ ràng, thẳng thừng từ chối anh.

Anh hàng ngày là ngu công, đòi những thứ bất động đi là chuyện khá đơn giản.

Lôi Thiệu Hành giận quá hóa cười, bàn tay lớn lập tức xoa xoa mái tóc cô, không chút luyến tiếc thu tay về, quay lưng lại quát. "Cắt đi cho tôi."

Úy Hải Lam đột nhiên nhảy dựng lên, buồn bực ôm lấy mái đầu muốn chạy thoát. Nhưng cô còn chưa chạy được vài bước, đã bị bắt được, ấn vào chỗ cũ.

Cô hoảng sợ quay đầu lại, bị tuần nhan lãnh khốc tà nịnh của anh làm giật mình, nghiêng chặt răng không nói được nửa chữ.

Anh lạnh lùng quát lớn. "Lấy kéo ra!"

Lập tức có người cảm thấy nom nớp lo sợ, anh rất nhanh túm lấy mái tóc dài đẹp dễ của cô, không chớp mắt một đao cắt bỏ.

Một tiếng "Rắc rắc", giống như nghe được tiếng vỡ.

Úy Hải Lam đã không còn có phản ứng, đầu cảm thấy nhẹ đi rất nhiều, một nhúm tơ tằm đen mượt rơi trên mặt đất. Bên tai cô là vô số âm thanh vây quanh, nhất thời không phân biệt rõ.

"Kể tiếp giao cho các người!" Lôi Thiệu hành cười nói.

"Lôi tiên sinh đii thông thả." Vương San nói.

Nhà tạo mẫu tóc vừa định tiến lên, lại kinh hô. "Tại sao lại khóc !"

Mọi người tất thấy đều kinh ngạc, nháo nhào xem cô.

Lôi Thiệu Hành vốn đã bước đến đầu cầu thang, bỗng dừng ngoái đầu lại.

Úy Hải Lam siết chặt tay, cả một tiếng động cũng không phát ra, chỉ có hai hàng nước mắt riu rít chảy từ hốc mắt xuống, cả nước mắt, dường như cũng không thuộc về cô.

Anh quay trở lại, đến trước mặt cô, đột nhiên khom người quỳ gối, nhìn thẳng vào cô. Nhìn như vậy rất lâu, trông trái yên lặng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, da thịt mềm mại, chất lỏng mặn chát, nụ hôn đầu của họ xen lẫn trong tiếng khóc nức của cô, anh khàn giọng dỗ dành. "Đứa bé ngoan là không được khóc."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nếu Chỉ Như Lúc Ban Đầu Gặp Gỡ (1)

Lời sáo rỗng thủ thị bên tai cô, cô quả nhiên giống như đứa bé con ngoan ngoãn vâng lời, hết gật đầu lại lắc đầu, trong lúc đó để mặc cho nhân viên, nhà

tạo mẫu tóc sắp xếp làm việc. Cô lẳng lặng ngồi một chỗ, không nói thêm nữa câu. Mọi người mỗi người đều bận việc của mình, đương nhiên đã xem chuyện vừa rồi chỉ là một trò đùa con con khờ dại, đại tiểu thư nũng nịu hơi cáu kỉnh một chút, rút vài giọt nước mắt, sau cơn mưa trời lại sáng.

"Được rồi, tiểu thư, cô xem xem có vừa ý không?" Nhà tạo mẫu thu hồi kéo, chủ tiệm thẩm mỹ cũng tiến lên thay cô tháo mảnh vải buộc.

Úy Hải Lam ngắm nghía mình trước gương.

Phân tóc mái vẫn không thay đổi, như cũ để lộ ra cái trán no đủ tròn bóng của cô. Tóc của cô ngắn đến đầu vai, phần tóc sau gáy thuận buông thả được cắt tỉa thành một đường cong hoàn mỹ. Nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc phía trước, liền ngay có thể hai bên tóc nhọn xù hướng. Nếu là kiểu tóc cân đối, đó chính là mái đầu của một cô bé con đáng yêu, mà kiểu tóc đáng yêu này vẫn có chút gì đó trưởng thành, vừa vặn lại không đánh mất đi vẻ tươi trẻ rực rỡ, làm tôn lên ánh mắt tròn xoe, sáng lấp lánh của cô, đồng thời cũng cực kỳ thích hợp với cô.

Úy Hải Lam chỉ "Ừ" một tiếng, nghe không rõ là vui hay buồn, miệng vàng lại nói.

"Thư ký Vương, tôi muộn mất." Vương San sững sốt, lập tức đưa cô đến công ty, lặng lẽ quan sát cô, cô nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, bộ dáng trầm tư. Vương San cảm thấy rất lạ, một cô gái ngay ngày đầu đã vắng mặt ở buổi thi tuyển trường cao đẳng có thể bình tĩnh, an tâm như vậy, vậy mà lại khóc toáng lên chỉ vì tóc bị cắt ngắn, thật là lạ lùng.

Phong cảnh bên đường ở trước mắt bay xẹt qua, trong đầu Úy Hải Lam vẫn còn đọng lại những lời anh vừa nói khi nãy. Bàn tay to lớn của anh vỗ về mặt cô, bất thành linh lại hôn môi, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn chỉ mình cô có thể nghe thấy, nói: đừng để tôi lại thấy em và cậu ta dây dưa không rõ, em nên biết thân phận của mình.

Bây giờ là tóc cô, vậy tiếp theo sẽ là cái gì?

Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ đến đại học năm nhất, học kỳ hai sau vụ quán bar.

Nghe nói, có cậu thanh niên bị chém mất một bàn tay. suy nghĩ một hồi xe đến gần công ty, cô hoảng hốt xuống xe, ngần ngại bước vào cao ốc.

Lúc này đã quá mười giờ sáng, các nhân viên khác đã nghiêm túc làm việc. Úy Hải Lam đến bộ phận thiết kế, nhưng cả phòng làm việc đều trống tuếch. Cô nhìn đông ngó tây, lờ mờ nghe thấy tiếng tổng giám Á Luân trong phòng họp vọng ra ngoài, thế là cô lần mò theo hướng phát ra âm thanh.

Hạ tuần tháng chín, công ty bắt đầu bận rộn quảng bá sản phẩm của quý mới. (Hạ tuần, trung tuần là cách tính thời gian của người trung quốc. Trung tuần: từ ngày 11-20, hạ tuần: 21-30)

Gần một tháng tính toán thiết kế, công ty dự tính trung hoặc hạ tuần tháng mười sẽ tung sản phẩm mới lên thị trường.

Á Luân tập họp các nhân viên bên bộ phận thiết kế, đề nghị dự cuộc họp khẩn.

Thật ra mấy cuộc họp thế này, đã là thói quen của những nhân viên lão luyện trong công ty, tuy có nghe, nhưng cũng chẳng mấy may quan tâm, thi thoảng còn có người muốn trốn họp. Duy chỉ có Lộ Yên cầm bút, cẩn thận ghi chép lại nội dung chính. Gái đẹp có rất nhiều, nhưng loại xinh đẹp, chăm chỉ lại thật là hiếm. Mấy anh đồng nghiệp thấy vậy, cũng nhất thời trở nên nghiêm túc hơn.

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa ngắt lời Á Luân, Á Luân không hồn cũng không giận quát một tiếng.

Úy Hải Lam đẩy cửa bước vào, chỉ thấy toàn bộ các nhân viên đều ở đây, lúc này mới ý thức được cuộc họp lần này tương đối quan trọng.

Cô vừa muốn mở miệng giải thích lý do đến muộn, Á Luân khoanh hai tay, xoay người nhìn cô nói, "Úy Hải Lam tiểu thư, tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của cô cả, giờ làm việc là chín giờ sáng, bây giờ đã hơn mười giờ, là một nhân viên, tôi nghĩ cô nên hiểu rõ, có việc đến muộn hoặc vắng họp đều phải báo cáo, xin phép theo nguyên tắc cơ bản, chẳng lẽ chuyện này tôi cũng phải dạy cô?" Lời của Á Luân đầy gai góc, về mặt anh ta lại càng nghiêm nghị.

Úy Hải Lam tự biết đuối lý, chân thành cúi đầu giải thích, khấp khểnh đáp, "Thật xin lỗi, tôi hôm nay đến muộn, về sau sẽ không tái phạm nữa."

Sau đó cô lại quay mặt về phía các đồng nghiệp nói, "Thật xin lỗi, là lỗi của tôi đã ảnh hưởng đến mọi người."

"Còn không mau ngồi đi!" Úy Hải Lam vội vàng ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Lộ Yên, cô vừa ngồi xuống, Lộ Yên đã đưa tờ giấy ghi chép cận kề cho cô. "Cám ơn."

Úy Hải Lam cảm kích tiếp nhận, trong nháy mắt ánh mắt Lộ Yên nhìn chăm chú vào mái tóc ngắn của cô.

Cuộc họp kéo dài hơn nửa tiếng, mãi đến mười một giờ mới tuyên bố kết thúc.

Mọi người nháo nhào rời khỏi phòng họp, Á Luân cất tiếng gọi, "Úy Hải Lam, đi theo tôi."

Úy Hải Lam bị gọi vào văn phòng của Á Luân. Cô đứng trước chiếc bàn làm việc có hình thù kì lạ, còn Á Luân cúi người ngồi xuống ghế.

"Dục tốc tắc bất đạt, là điều tôi muốn nói với cô." Á Luân nhìn chăm chăm "Thời gian sẽ chứng minh cho con người, cô là người mới, mỗi phút mỗi giây đều phải học tập, không chỉ học, cô còn phải hưởng thụ quá trình này."

Úy Hải Lam đã ổn định lại tinh thần , "Tổng giám, tôi hiểu ạ."

"Được rồi, cô ra ngoài đi. Nhưng mà này, còn có một điều nữa, về sau tôi không hy vọng lại thấy chuyện phát sinh như ngày hôm nay." Á Luân vừa dứt lời, giọng điệu đột nhiên biến đổi, hoạt bát trở lại, "Dầu gì cũng là người do tôi dẫn dắt, cũng không thể làm tôi mất mặt đây."

"Vâng." Úy Hải Lam cuối cùng cũng nở nụ cười tươi.

Lễ quảng bá sản phẩm mới vẫn chưa được khai mạc, khiến cả bộ phận thiết kế tràn ngập bầu không khí căng thẳng, riêng úy Hải Lam lại theo một nhà thiết kế ra ngoài làm công, cả một buổi chiều lẫn lộn bên ngoài, trước khi tan sở lại phải chạy về công ty, hai cái dù của cô đã bùn rùn đến độ không đi nổi nữa rồi. Các đồng nghiệp khác vẫn còn vui đầu vào công việc, bản thảo chất đầy bàn. Cảnh tượng bận rộn như vậy, Úy Hải Lam lại thấy khá đặc sắc.

Mọi người cùng nhau tan tã, có người đã hô, "Ai? Kia không phải anh chàng lần trước sao!"

Chiếc xe màu bạc có rèm che lại đỗ ở vị trí hôm qua. Thẩm du an ngồi trong xe mỉm cười với cô chăm chú dõi theo, đã thấy cô ngẩn người.

Úy Hải Lam nhẹ giọng chào tạm biệt mọi người, rồi sau đó tiến về phía cậu.

Đến ngay chỗ cột đèn giao thông, cô đứng ở một bên đường cái, còn cậu đứng ở bên kia đường. Chiếc xe nọ dừng lại che mất tầm mắt của hai người, sau đó lại từ từ từng chiếc từng chiếc lao vút đi trước mắt họ, giờ khắc này dường như có một bức tường ở giữa vĩnh viễn ngăn cách hai người họ.

Cho đến khi chiếc xe cuối cùng chạy vụt qua, úy Hải Lam mới băng qua đường, cất giọng hỏi, "Tại sao cậu lại ở đây."

"Lam, cắt tóc rồi à ? Tuy rất đẹp mắt, nhưng tóc dài vẫn hợp với cậu hơn." Thẩm du an bị mái tóc của cô thu hút.

Úy Hải Lam chỉ lạnh nhạt đáp một câu, "Tìm tở có việc sao?"

"Tở tới mời cậu ăn cơm."

"Hôm qua đã mời rồi đấy thôi."

"Tóm lại là ngày nào cũng muốn mời cậu cùng ăn cơm."

"Không được, hôm nay mệt lắm, tở muốn về nhà sớm một chút để nghỉ ngơi." Thái độ từ chối xa cách lạnh lùng của cô , Thẩm du an không phải không phát hiện ra, cậu lập tức xuống xe, vòng qua thân xe bước đến bên cạnh cô, "Để tở đưa cậu về."

"Tở có xe mà, cũng không tiện lắm đâu." Đây quả thật cũng là lời thật lòng. Nhà Thẩm du an ở phía Nam thành phố, còn Úy gia ở phía đông thành phố, không tiện đường là mấy .

"Tở về đây." Úy Hải Lam liền xoay người.

"Lam." Thẩm du An ở cạnh cô, kiềm nén tiếng thở dài, "Cậu vẫn còn giận à."

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn đôi giày thể thao sạch sẽ bên dưới, rất bắt mắt, hồng đen đan xen, không cần nghĩ cũng biết một ngôi sao NBA (giải bóng rổ nhà nghề dành cho nam ở Bắc Mỹ) nào đó chắc đã từng mang đôi giày này. Cô nhìn chăm chăm vào đôi giày thể thao, trên đỉnh đầu là tiếng của cậu vọng lại , gần như đã lược bớt khá nhiều ân tình, cậu dịu dàng băng quơ nói mấy câu giải thích, "Tở không còn cách nào cả, cậu đừng giận nhé."

Cô ngẩng đầu lên, chú ý tới ánh mắt của cậu nhìn mình, ánh nhìn ấy đầy vẻ níu kéo, thậm chí có một tia thống khổ. "Nói xong rồi à ?"

"Ừ."

"Không còn gì muốn bổ sung ?"

Cậu tròn tròn mắt , trầm mặc đã khiến cô nghĩ mọi chuyện đã nói xong. "Du an, tở nói lại một lần nữa, tở không có giận cậu."

"Tở tốt nghiệp rồi." Cậu đột nhiên cất tiếng.

Thì ra cậu ta không phải nhân dịp nghỉ để về đây, úy Hải Lam đã rõ "A..." một tiếng.

"Tở muốn mở một buổi PARTY, cậu sẽ đến chứ."

"Sẽ." Cô nhẹ nhõm đáp, mỉm cười nói tiếp, "Nhưng mà còn phải xem tở có rảnh không đã, gần đây có hơi bận."

Đầu lông mày thanh tú, phảng phất chỉ khí anh hùng giữa trán Thẩm du an hơi nhíu lại. Thẩm du an lại dè lại đầu vai cô, vẻ mặt đầy kiên quyết "Lam, cậu nhất định phải tới."

"Tở đi ." Úy Hải Lam chỉ đáp lại cậu bằng một nụ cười hờ hững, không có lấy nửa điểm gọn sóng cũng đã khiến cho nội tâm Thẩm du an quay cuồng.

Khi xoay người lại, giống như hai thế giới, với những chân trời khác biệt. Cao nhất năm ấy, úy Hải Lam đã cố lý giải hàm ý sâu sa của từ ngữ, Thẩm du an nói cô gắng không có nghĩa là phải làm hết sức mình, mà là nhất định làm được. Cho nên, cậu không thích đáp án này.

Sau khi về đến nhà, quả nhiên kiểu tóc mới của úy Hải Lam đã thu hút mọi ánh nhìn, giặt mình thì ít kinh điển thì nhiều.

"Chị hai, tại sao lại cắt vậy!" Úy Thư Hoà không khỏi tiếc nuối

Mái tóc này đã được cô nuôi từ bé đến giờ, đằng đằng 21 năm.

"Muốn cắt thì cắt thôi." Úy Hải Lam ung dung đáp.

Ban đêm rảnh rỗi đến nhàm chán, cô bỏ ra chút thời gian để đọc sách. Ngón tay lần mò tìm kiếm cuốn sách, đầu ngón tay dừng lại ở một cuốn, là tập thơ cổ mà mẹ cô để lại. Tiện tay lật đến tờ đã được đánh dấu trước đó, giữa trang sách vẫn còn kẹp tờ chi phiếu năm vạn, trang giấy đều đã ố vàng cũ kĩ.

Không tước Đông Nam phi, ngũ lý nhất bồi hồi. Thập tam năng chức tổ, thập tứ học tài y (đây là bài "Không tước đông nam phi" khá nổi tiếng thời nhạc phủ). Cô đọc đi đọc lại, đọc đến tận hai chữ cuối.

Đó là lời cuối cùng cậu nói với cô : lam, cậu nhất định phải chờ tớ.

Nhưng mà, du an à, không phải ai cũng nhất định phải chờ ai đâu .

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nếu Chỉ Như Lúc Ban Đầu Gặp Gỡ (2)

Thẩm Du An tổ chức Party, không chỉ thuần túy là tiệc ăn mừng tốt nghiệp, ngoài mời một số bạn thân ở ngoài, buổi tiệc còn mời những người có địa vị và danh tiếng. Thẩm Văn Băng vì muốn bắc cầu xây đường cho con trai, lần này quả thực tốn rất nhiều tâm tư.

Úy Mạc Doanh là Tổng giám đốc của Úy thị, cũng nằm trong danh sách mời.

Vậy là, hai chị em nhà họ Úy cùng nhau tới buổi tiệc.

...

Ngôi biệt thự lớn được xây theo lối kiến trúc châu Âu, công lớn đứng sừng sững, giống như trong trí nhớ lần đầu nhìn thấy cũng rộng lớn như vậy, không có gì thay đổi. Nhưng Thẩm gia hôm nay trắng lè hơn ngày thường nhiều, tân khách đông đảo, xe đậu thành hàng dài, người nối người theo hướng dẫn đi vào bàn của mình.

Đại sảnh truyền tới tiếng đàn tuyệt vời của nghệ sĩ, ánh đèn chói mắt sáng rực một phương trời.

Úy Mạc Doanh diện một thân váy dài đỏ tru nhã, tóc búi cao, khuôn mặt được trang điểm điểm lệ rực rỡ, môi đỏ mọng, găng tay đen, giày cao gót lấp lánh, vô cùng nổi bật. Cô nói cười tự nhiên, hào phóng lưu loát, 3 năm thương trường kinh nghiệm, cô so với ngày trước càng thêm thành thạo.

Úy Hải Lam yên lặng theo sau Úy Mạc Doanh, chị cả thuận lợi hấp dẫn ánh mắt mọi người, em gái chỉ âm thầm làm người tầm thường trong đám người.

Úy Hải Lam cũng không ăn mặc cầu kì như chị mình, chỉ là mang chút đồ trang sức trang nhã, váy là do Úy Mạc Doanh chọn lựa, váy ngắn màu xanh lam hồ vại. Úy Hải Lam vốn có mặc theo áo khoác, nhưng lại bị Úy Mạc Doanh kiên quyết còi ra. Úy Mạc Doanh luôn luôn chú trọng hình tượng, quyết tuyệt không dễ dàng tha thứ cách ăn mặc của cô em gái. Úy Hải Lam lười phải đổi co, cũng đành chiều theo chị.

“Hải Lam!”

Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn thấy Viên Viên, đương nhiên cũng thấy ‘hộ hoa sứ giả’ Từ Minh Lăng. Từ Minh Lăng lên tiếng chào hỏi cô vài câu, sau đó thì đi tìm bạn thời cấp 3 ôn chuyện. Viên Viên rất ít khi mặc váy dạ hội dài, có vẻ không được tự nhiên, Úy Hải Lam nhẹ giọng trấn an

“Đừng lo lắng, nó sẽ không rút xuống được đâu”

Hai cô gái đứng ở góc nhỏ nói chuyện phiếm.

“Chị của cậu ngày càng xinh đẹp”. Viên Viên nhìn Úy Mạc Doanh, kinh ngạc vì cô lột xác quá khác.

“Ừ.” Ủy Hải Lam bày tỏ tán thành.

Viên Viên nhìn hướng xa xa, chột hồ nghi nói

“Ah ? Kia có phải là chị của Du An không nhỉ ?”

Đại sảnh có một mỹ nữ tóc uốn xoắn cùng mấy vị phu nhân, tiểu thư đang tụ lại một chỗ, cô đứng nghiêng người, mái tóc phủ một bên, quynh rũ điệu dàng, tay trái nâng cùi chỏ của tay phải, mà tay phải điểm nhẹ lên tay trái lộ ra móng tay sơn màu đỏ, cổ tay đeo vòng ngọc trên châu, không quá mức khoa trương, nhưng lộ ra ngoài là hoa lệ vô cùng.

“Chị cậu ta tên gì nhỉ ? Tổ quên mất rồi.”

Ủy Hải Lam nói :” Thẩm Kiều “

“Đúng, là Thẩm Kiều.”

Bọn họ từng nghe Thẩm Du An nói tới chị của cậu, Thẩm Kiều. Người chị này hàng năm đều ở nước ngoài, đến tết mới có thể trở về nước. Cả bọn tò mò, bảo cậu ta cho xem hình. Thẩm Du An không từ chối lấy ảnh ra, ảnh lại để trong bóp da. Đó là ảnh gia đình, trừ Thẩm mẫu đã qua đời, Thẩm gia còn ba cha con. Hai chị em dường như tình cảm rất tốt, Thẩm Du An ôm cánh tay Thẩm Kiều, Thẩm Kiều cũng đem đầu tựa lên vai cậu. Thẩm phụ cũng khó có dịp lộ ra khuôn mặt tươi cười, cả nhà ba người rất vui vẻ hòa thuận.

Đột nhiên trong đại sảnh ồn ào hơn hẳn, thì ra Thẩm Vân Bằng cùng chủ buổi tiệc Thẩm Du An xuất hiện.

Thẩm Du An tóc mềm mại, mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, giờ tay nhắc chân đều mang khí chất cao quý. Cậu từ trước đến giờ đều là giản dị đơn thuần, vậy mà hôm nay lại thay đổi khiến mọi người đều sáng mắt trăm trổ. Thẩm Du An nhìn mọi người mỉm cười, hai bên khóe miệng nâng lên, nụ cười của người con trai lại đẹp như hoa, Ủy Hải Lam cho rằng, đó là nụ cười đẹp nhất.

Thẩm Kiều tự nhiên đi về phía em trai, hai chị em cũng đi theo Thẩm Vân Bằng.

Nhìn Thẩm Du An cũng Thẩm phụ đang hàn huyên với tân khách, khuôn mặt cậu không khỏi kiêu ngạo, làm người xung quanh cảm thấy chững chạc, ai ai cũng tán thưởng.

“Hải Lam.” Viên Viên nhích lại gần, nói nhỏ bên tai Ủy Hải Lam “Hôm nay ba và chị của Du An đều ở đây, cậu nói cậu ta có thể giới thiệu với mọi người, cậu là bạn gái cậu ta không nhỉ ?”

Lời Viên Viên vừa dứt, trong lòng Ủy Hải Lam cũng trở nên hồi hộp.

Đúng dịp hơn chính là, Thẩm Du An đưa mắt nhìn quanh đại sảnh, ánh mắt ngay lúc này tìm được Ủy Hải Lam, cậu mở miệng gọi

“Lam.”

“Mau tới kìa.” Viên Viên nhẹ giọng thúc giục, khuôn mặt biểu thị nét mặt ‘ bị tớ đoán đúng nhé’.

Ủy Hải Lam cũng chần chừ không tiến, nếu quả thật như Viên Viên nói, cô phải làm sao đây.

Nơi cửa ra vào lại ồn ào, nhưng không khí sau đó liền trầm xuống, mọi người chăm chú nhìn người vừa bước vào bằng đôi mắt kính ngưỡng. Người đó cao gần 1 mét 9, vai rộng, quần âu màu xám được ủi thẳng tắp, thắt lưng được thiết kế hoàn mỹ, đồng dạng là áo sơ mi trắng có hoa văn viền quanh, cũng được ủi phẳng với đường biên sắc bén có thể đem ra so sánh với tờ giấy. Cổ tay áo hơi xăn lên, người đó cứ tùy ý như vậy, mày rậm giãn ra, nụ cười nhẹ nhàng phảng phất như ngôi sao đang tỏa sáng.

Mọi người đều dời lực chú ý, Thẩm Du An vẫn cứ như vậy mà nhìn Ủy Hải Lam, cổ chấp như cũ.

Ủy Hải Lam thở dài, rút cuộc bước chân đi. Nhưng cô không phải hướng Thẩm Du An đi đến, mà là hướng một người khác.

Đó là người đàn ông vừa mới đi vào đại sảnh.

...

Mọi người chỉ nhìn thấy một thân màu xanh lam đi qua trước mắt, sau đó là lớn mật mà ôm cánh tay Lôi Thiệu Hành. Lôi Thiệu Hành dừng bước chân, cúi đầu nhìn cô gái nhỏ vừa xuất hiện bên cạnh, mà cô cũng đang ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đen thâm thúy xuất hiện nét cười, anh giống như đang nhìn một con vật nhỏ đang hoảng sợ.

Lôi Thiệu Hành hỏi, giọng dịu dàng :” Em đợi tôi lâu rồi đúng không?”

Mọi người nghe thế lúc này mới ngộ ra, thì ra cô gái đó là bạn gái của Lôi Thiệu Hành, vô số ánh mắt hồ nghi ngay lập tức phóng về phía Ủy Hải Lam. Ủy Mạc Doanh ngạc nhiên đến tròn tròn mắt, Thẩm Du An sắc mặt nặng nề, bốn phía bỗng dưng yên tĩnh kì lạ. Lúc này đây, giọng nói yếu ớt của Ủy Hải Lam lại có vẻ vang dội

“Không có, em cũng vừa mới tới”

Lôi Thiệu Hành lại cúi đầu thân mật nói nhỏ bên tai

“Em làm thế nào để báo đáp tôi đây?”

Trong đầu Ủy Hải Lam đột nhiên nhảy ra bốn chữ : lấy thân báo đáp. Những thứ kia trong phim truyện trên TV rất nhiều mà, mỗi lần đều là tình cảnh y như vậy, nhìn mãi cũng quen mắt. Đôi mắt to chỉ chớp chớp , chỉ cười mà không nói. Chỉ là Lôi Thiệu Hành bên cạnh đang bước đi, Ủy Hải Lam tùy ý phớt lờ , đến lúc hồi hồn mới nhận ra mình đã đứng trước mặt Thẩm Du An.

Tóc Thẩm Du An mềm mại che lại hai mắt, đáy mắt lộ ra thứ ánh sáng cực kì u ám

Bên tai là tiếng hàn huyền khách sáo, ánh mắt Ủy Hải Lam thủy chung đặt lên người Thẩm Du An. Cô không có trốn tránh, hào phóng mỉm cười, thân thiện mà đối diện. Tư thái xuất hiện trong trường hợp này chính là điều mà cô mong muốn nhất, nhưng rốt cuộc cô chỉ thấy bản thân mình cười thật giả tạo.

“Du An, còn không mau chào hỏi Lôi tiên sinh.” Thẩm Vân Bằng vẻ mặt tươi cười, đáy mắt có một tia không vui.

Thẩm Du An rút cuộc cũng di dời tầm mắt, giọng cậu đơn bạc, thậm chí chỉ sử dụng lại y nguyên lời Thẩm Kiều vừa mới nói

“Lôi tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

Lôi Thiệu Hành cười cười đáp

“Hỗ phụ vô khuyến tử(ý bảo cha giỏi ắt con cũng sẽ giỏi), Thẩm thiếu gia ngày sau nhất định có triển vọng”

Ủy Hải Lam giống như một tòa điêu khắc làm trang sức, chỉ an tĩnh lắng nghe. Chợt nhận thấy có ánh mắt bén nhọn đang nhìn mình chăm chú, cô đưa mắt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa trong đám người, Ủy Mạc Doanh đứng bên cạnh mấy cô gái khác đang trợn trừng mắt nhìn cô, ánh mắt kia phải nói là dọa người.

“Ủy.” Lôi Thiệu Hành vỗ nhẹ mu bàn tay, lời Ủy Hải Lam trở về.

Ủy Hải Lam vội mỉm cười, cũng dùng lời khách sáo, nhìn Thẩm Du An nói

“Chúc cậu tiền đồ như cẩm”(Tiền đồ như cẩm= tương lai tươi đẹp)

Thẩm Du An cả người ngẩn ra, nhìn bộ dáng cười của Ủy Hải Lam, đột nhiên nghĩ tới năm đó. Chỉ là một câu ‘Chúc cậu việc học thành công’, bình tĩnh đến mức không mang một tia lưu luyến. Hôm nay, cô cũng một câu tương tự, sau đó là rúc vào ngực người đàn ông khác, thân mật xoay người rời đi. Tầm lưng kia dần rời xa, Thẩm Du An không nhận được tiền lên một bước, lại bị Thẩm Kiều ngăn lại.

“Du An, đừng đi.” Thẩm Kiều nhẹ giọng nhắc nhở, Thẩm Du An nắm chặt quả đấm.

...

Lôi Thiệu Hành đang cùng người khác xã giao, Ủy Hải Lam thuận lợi thoát hiểm trở về góc phòng hô hấp không khí

“Hải Lam, cậu và Lôi tiên sinh không phải là đang yêu nhau chứ?” Viên Viên vốn chỉ tưởng giữa hai người có chút giao tình, không ngờ giao tình lại tới mức sâu thế này.

Ủy Hải Lam cười không đáp.

“Lôi tiên sinh rất tốt, lại ưu tú như vậy, cũng rất đẹp trai, nếu cậu chọn anh ta, tớ tuyệt đối đồng ý. Cậu khoan nói, chỉ riêng việc cả hai đi cùng nhau như thế, tớ cũng đã thất rất xứng đôi” Viên Viên hăng hái phát biểu ý kiến, cuối cùng, cô hơi tiếc rẻ mà nói “Nhưng tớ vẫn cho là cậu sẽ cùng Du An thành một đôi”.

Sau đó, MC của buổi tiệc lên tiếng chủ trì, từng người từng người thay phiên nhau lên khán đài đọc diễn văn.

Thẩm Du An đứng trên đài cao, đèn chiếu chói lòa bóng dáng cậu, trong mắt mọi người càng trở nên hư ảo.

Bầu trời đêm chợt sáng bùng, tiếng pháo hoa rộn rã, từ từ lên đến chỗ cao nhất, một tiếng ‘tách’ nổ rực rỡ như bó hoa lưu tình rồi từ từ biến mất. Bên trong đại sảnh ánh đèn mờ nhạt, mọi người ríu rít vây quanh ban công ngắm nhìn cảnh đẹp. Viên Viên lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Ủy Hải Lam, hào hứng chen lên phía trước. Người nhiều quá mức, đúng lúc chật chội, có người dẫm lên chân Ủy Hải Lam, cô bỗng dưng lạc mất một chiếc giày. Xung quanh khoảng không gian tối om, cô cũng không để ý tìm kiếm, chỉ mặc Viên Viên lôi đến trước ban công.

Pháo hoa thoáng qua rồi biến mất, đóa lửa cuối cùng tắt ánh sáng, mọi người theo đó đều tản ra.

“Giày của cậu đâu?” Viên Viên lúc này mới chú ý, kinh ngạc hỏi

Úy Hải Lam cúi đầu nhìn mình, đúng là có chút nhếch nhác.

“ A! Ồ đó!” Viên Viên thấy chiếc giày rơi cách đó không xa, muốn tiến tới nhặt lấy

Lại có người vượt lên trước một bước, khẽ khom lưng nhẹ nhàng nhặt lên.

Đám người phía trước tự nhiên tản ra hai bên làm thành một con đường, bên kia là Lôi Thiệu Hành, bên này là Úy Hải Lam. Anh mỉm cười đi về phía cô, sau đó lại ở trước mặt cô mà nửa ngồi quỳ một chân xuống, bàn tay to nhẹ nhàng nâng bàn chân nhỏ lên, dịu dàng thay cô mang vào chiếc giày.

Úy Hải Lam sững sờ, anh ngẩng đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói một câu bằng tiếng Anh

“ Rất hân hạnh được phục vụ công chúa”

Trái tim Úy Hải Lam trong nháy mắt ... ngưng đập.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Nếu Chỉ Như Lúc Đầu Gặp Gỡ (3)

Cho đến khi buổi tiệc kết thúc, Úy Hải Lam không có đến nửa điểm chạm mặt với Thẩm Du An. Cô ở bên cạnh Lôi Thiệu Hành, anh đi đâu, cô đi theo đó, một mực mỉm cười với mấy vị khách. Bên này, Thẩm Du An cùng chị là Thẩm Kiều cũng cùng nhau đi xã giao như vậy.

Có lúc, bốn mắt vô tình nhìn nhau, cũng chẳng biểu hiện điều gì. Cô gật đầu chào cậu, ngay sau đó lập tức thu hồi ánh mắt.

“ Lôi tiên sinh, chúng ta phải về rồi.” Úy Mạc Doanh đi tới trước mặt Lôi Thiệu Hành, tươi cười rạng rỡ.

Chiều nay, Lôi Thiệu Hành toàn ngó lơ Úy Mạc Doanh, hoàn toàn lạnh nhạt. Úy Mạc Doanh ngược lại có tiến lên tiếp chuyện, cũng chỉ là phiếm vài câu.

Lạnh nhạt như vậy, Úy Mạc Doanh quả thật đã giận đến điên lên rồi, nhưng cô không hề biểu lộ tí nào ra ngoài.

“ Úy tiểu thư, để tôi đưa em gái cô về trước.” Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, xong kéo Úy Hải Lam đi ra.

Ngồi lên xe đi rồi mà Úy Hải Lam vẫn còn có thể cảm giác được ánh mắt tức giận của Úy Mạc Doanh, ánh mắt kia cứ nhìn chăm chăm vào cô, dường như muốn đem cô đốt thành 2 cái lỗ. Bên trong xe an tĩnh, như thường lệ im hơi lặng tiếng. Trên người Lôi Thiệu Hành nhàn nhạt mùi nước hoa, Úy Hải Lam hơi nghiêng đầu, muốn tránh xa một chút.

Phía trước đã sắp đến Cẩn Viên, Lôi Thiệu Hành rút cuộc mở miệng, giọng nam trầm thấp u tĩnh vang lên “Món nợ vừa rồi cũng nên có một cái kết.”

Lông mi dài hơi thu lại, giọng Úy Hải Lam thường thường “ Anh muốn tôi báo đáp thế nào ?”

Lời vừa dứt, cả cơ thể đã bị đôi bàn tay mạnh mẽ kéo vào trong ngực, Lôi Thiệu Hành ra tay rất nhanh, luôn làm Úy Hải Lam trở tay không kịp. Hơi thở kia bức tới, khiến cô hơi khó thở. Lôi Thiệu Hành cúi đầu dán sát vào khuôn mặt cô, bàn tay hơi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, xe dừng đưa, ánh sáng chớp chồn lúc sáng lúc tối, giọng nói anh mang theo hứng thú “ Không bằng lấy thân báo đáp đi .”

Phía trước có xe chạy tới, đèn xe chiếu thẳng, chạm vào mặt Lôi Thiệu Hành làm sáng lên tuấn dung . Phần tóc đen nháy mắt bị ánh sáng biến thành màu bạch kim, chớp mắt một cái lại trở về màu đen tối, giống như chụp hình không cẩn thận làm phim bị phơi sáng, tất cả tinh thể bạc đều biến thành kim loại bạc màu đen, kết quả khi lấy ảnh chỉ có một màu đen, lại ăn sâu vào đáy mắt, thật lâu không tiêu tan.

Trong nháy mắt biến ảo đó, Úy Hải Lam nhả ra hai chữ “ Có thể.”

Lôi Thiệu Hành chỉ cười mà không nói, tròng mắt đen phiếm hào quang màu lam u ám, tay ôm Úy Hải Lam không hề buông ra, vẫn như cũ giữ thật chặt. Úy Hải Lam mơ hồ thấy đầu vai hơi đau, con giận của người trước mặt đột nhiên lại tới, cô cảm thấy không hiểu, người này tại sao lại điên nữa rồi.

Đến Cẩn Viên, xe dừng lại bên ngoài cửa vườn. Úy Hải Lam xuống xe, thế nhưng Lôi Thiệu Hành cũng xuống theo. “ Úy.” Anh gọi cô.

Úy Hải Lam nghiêng người quay đầu lại, nhìn Lôi Thiệu Hành từ từ đi tới bên cạnh. Đợi đến gần, không nói câu gì mà cởi áo khoác bên ngoài xuống, tiếp theo khoác lên vai cô. Thật ra thì trời cũng không lạnh, nhưng lại hơi có gió, thế nhưng Lôi Thiệu Hành còn đưa tay kéo kín vạt áo, động tác tỉ mỉ, cứ như rất sợ Úy Hải Lam lạnh.

“ Tôi không lạnh.” Ấu phục trên người tràn đầy nhiệt độ hơi thở của Lôi Thiệu Hành, Úy Hải Lam nhẹ giọng nói.

Lôi Thiệu Hành cúi đầu ngắm nhìn khuôn mặt trắng sáng trong thuần khiết của cô, giọng dịu dàng dãn dò, thực chất lại bá đạo ra lệnh “ Khoác vào đi.”

Úy Hải Lam không hề kháng cự nữa, âu phục quá lớn bao phủ người, bất giác khiến cô cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé, đành xoay người đi vào trong vườn.

Lôi Thiệu Hành lúc này mới trở lại trong xe, trực tiếp coi thường người trong chiếc xe ở phía sau, cho xe chạy đi.

Mà trong chiếc xe phía sau, Úy Mạc Doanh từ cánh cửa sổ xe màu nâu sẫm, đã thấy rõ tình huống một màn trước mắt kia. Một buổi tối ảm đạm tức giận, đột nhiên bành trướng tất cả. Cho đến khi đi vào biệt thự, Úy Hải Lam đang nói chuyện với người làm, Úy Mạc Doanh cuối cùng không thể nhẫn nại thêm nữa, mà ầm ầm bộc phát.

“Nhị tiểu thư, áo khoác này đem đi giặt sao?”

“Ừ, cứ vậy đi.”

“Úy Hải Lam!” Úy Mạc Doanh hét lớn một tiếng, người làm cả kinh, vội vàng rút ra ngoài.

Trong phòng khách phút chốc chỉ còn lại hai chị em.

“Chị cả, em lên phòng trước.” Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, đoạn muốn rời đi.

“Cô đứng lại đó cho tôi!” Úy Mạc Doanh bỗng tiến lên, chặn đường Úy Hải Lam, cố ý muốn dây dưa đến cùng, không chịu từ bỏ ý đồ “Úy Hải Lam! Cô thật lợi hại! Cô quả nhiên có bản lĩnh! Rốt cuộc đi về vẫn Lôi Thiệu Hành! Cô nói coi, cô đã dùng thủ đoạn hèn hạ nào!”

Đối với lời nói lạnh nhạt của Úy Mạc Doanh, Úy Hải Lam cũng không có quá nhiều phản ứng, hình như là thói quen, nhưng cũng vẫn bình tĩnh đáp lời “Chị cả, thời gian không còn sớm, ngày mai là thứ hai, nhất định sẽ rất bận, chỉ phải đến công ty, em cũng phải đi làm, chúng ta nên nghỉ sớm một chút thôi.”

Úy Mạc Doanh giận dữ mắng mỏ lại không được đáp lại, trong lòng càng thêm tức giận, cô nheo lại hai tròng mắt, hai tay run rẩy nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào da thịt.

Úy Hải Lam nói xong đi về phía lối nhỏ trở về phòng mình, phía sau là Úy Mạc Doanh cuồng loạn gầm gừ, hẳn là không cam lòng “Úy Hải Lam! Từ nhỏ đến lớn, thứ gì cô cũng đều giành với tôi! Cô cứ chờ đó, lần này tuyệt đối tôi sẽ không để cô được như ý! Tuyệt đối sẽ không!”

...

Úy Hải Lam lại chỉ muốn ngủ một giấc, lần này là có chút mệt mỏi. Ban đêm ác mộng không ngừng, lần lượt từng hình ảnh, đều là câu chuyện khi còn bé.

Ông nội một câu ‘Lam nhi mặc màu xanh dương đẹp mắt nhất’, từ đó về sau, Úy Mạc Doanh mặc đủ màu sắc, chỉ duy nhất không có màu xanh lam. Úy Mạc Doanh 9 tuổi, Úy Hải Lam 6 tuổi, vốn là Úy Mạc Doanh học múa ba lê, lại bị đổi thành múa cổ điển, chỉ vì cô học cái đó, ông nội sợ cô cô đơn nên bắt Úy Mạc Doanh phải học cùng. Trở lại chuyện ba chị em cùng nhau học nhạc cụ, Úy Mạc Doanh vốn rất yêu thích đàn tỳ bà, ông nội bảo cô học đàn tranh, Úy Hải Lam mở miệng muốn học đàn tranh, Úy Mạc Doanh đột nhiên không đồng ý. Cuối cùng, cả ba chị em theo ông nội học đàn tỳ bà, đàn tranh, đàn dương cầm, hợp tấu khúc nhạc tuy cũng hay, nhưng tỳ bà lúc nào cũng hơn đàn tranh nửa nhịp. Trời vừa sáng sớm, chuông gió kêu leng keng lay động, làm cho Úy Hải Lam vẫn lầm tưởng đang ở trong mộng.

Úy Hải Lam vẫn nghĩ rằng, thời gian có thể làm lãng quên rất nhiều thứ, như là quên một ít chuyện hoặc là quên một người.

...

Mỗi ngày vội vã với công việc, vội vã với sản phẩm mới sắp công bố, bận rộn, nhưng cũng tràn đầy thú vị. Nhìn sản phẩm mới đã sắp hoàn thành, toàn thể nhân viên phòng thiết kế càng ngày càng hưng phấn, cũng càng ngày càng nóng nảy. Không cắt bỏ giờ làm thêm, mọi người sẽ không chịu nổi mà phát giận, hô to gọi nhỏ, trong phòng dấy lên mùi thuốc súng hùng hực.

Lúc này đây, Lộ Yên thiết kế làm màu sắc một mẫu quần áo, một chị tiền bối oán trách quát vài tiếng, vành mắt cô đã hồng hồng, cắn môi nói xin lỗi “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

“Thôi nào... Lộ Yên cũng không phải cố ý mà...”

“Lộ Yên, không có chuyện gì, sửa lại là tốt rồi..”

“Ừ..”

Còn bên kia, Úy Hải Lam sơ ý cầm nhầm một mẫu thiết kế, giống nhau đều bị tiền bối quát lớn “Tại sao vậy? Không phải đã nói kiểu S rồi sao?”

“Xin lỗi, tôi lập tức đi lấy lại.” Úy Hải Lam không thanh minh cho bản thân, thu hồi mẫu thiết kế, lập tức muốn chạy đi.

“Úy Hải Lam, tôi đi lấy cho, cô đi xe đạp chạy tới chạy lui không tiến.” Nam đồng nghiệp nọ còn tốt bụng nói

“Không sao, đạp xe có thể rèn luyện cho thân thể khỏe mạnh.” Cô khẽ mỉm cười, tinh thần mười phần nhiệt tình.

Nam đồng nghiệp sờ sờ đầu, bắt đắc dĩ thờ dài. Hai kết quả rõ ràng rất khác biệt, Ủy Hải Lam tự lập cùng Đường Yên nhu nhược dần dần tạo thành đối lập mãnh liệt. Trên thế giới này có một quy luật bất thành văn, mỹ nữ tự nhiên khóc, ngay cả tâm địa sắt đá cũng muốn hóa thành mây ôn nhu lượn quanh. Không thể nghi ngờ, cách cư xử của Ủy Hải Lam tuy bộc lộ ra nhưng không có điều này.

...

Bận rộn một hồi đến giờ nghỉ trưa, ăn cơm cũng giống như đang đánh giấc, nam đồng nghiệp ra sức ăn như hổ đói, mà bên nữ có vẻ nhả nhặn hơn nhiều.

Khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Lộ Yên có vẻ tái nhợt, hiển nhiên là thể lực không tốt.

Khỏi người tỏ thái độ lấy lòng với cô, lại đề nghị để cô nghỉ luôn buổi chiều, nếu ngã bệnh thì không tốt. Lộ Yên lắc đầu một cái, nhẹ giọng nói ra “Không sao đâu, tôi có thể chịu được.”

“Ủy Hải Lam, đừng làm nữa, tôi ăn cơm đi đã.” Có người chú ý bóng dáng cặm cụi vùi đầu gian khổ mà làm, tay cầm chén cơm mờ hồ hồ lên.

“Lập tức tới ngay.”

Rốt cuộc xử lý xong những chuyện vụn vặt, Ủy Hải Lam lúc này mới đi ăn cơm. Cơm đã sớm nguội lạnh, cô xới đến 2 chén, cảm thấy quá khô khó có thể nuốt xuống. Đưa tay múc trong chén canh chút nước nóng, lại múc cơm từ từ ăn.

Các đồng nghiệp đang xem TV, nghỉ trưa một tiếng, có thể xem được TV có thể nói là cách giải trí tối ưu nhất rồi.

TV đang phát chương trình về luật pháp, hình như đang tranh cãi về vụ án dân sự nào đó.

Mọi người ngồi xem hăng say, thỉnh thoảng lại phát biểu vài câu. Ủy Hải Lam ngồi một mình mà nuốt cơm, vốn cô cũng không chú ý trên TV có tiết mục gì, nhưng vì nghe đến cái tên đó, động tác đang nhai chợt dừng lại, cuối cùng là ngẩng đầu nhìn một cái, trên màn hình, Lôi Thiệu Hành đang trả lời phỏng vấn. Ủy Hải Lam lại cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm, giọng nói Lôi Thiệu Hành trầm thấp nghiêm cẩn phản phát âm áp, cô thậm chí không cho đây là giọng nói của anh.

“Lôi Thiệu Hành, người đàn ông này thật là không đơn giản, anh ta thế nhưng vì một người dân bình thường mà đối đầu với Quan nhị đại!” (Quan nhị đại = con ông cháu cha)

“Hừ, cậu cho rằng ai ai cũng sa đọa à? Anh ta là ai, anh ta là Lôi Thiệu Hành!”

“Tôi cảm thấy đáng đáp của hắn rất thú vị.”

“Hừ, cậu cũng chỉ là một đứa nhóc còn bú sữa mẹ!”

“Đứa nhóc còn bú sữa mẹ thì thế nào? Lôi Thiệu Hành nhất định là thần tượng tinh thần trong tương lai của tôi!”

Mọi người hi hi ha ha cười lên, xen lẫn là tiếng kí giả trên TV “Luật sư Lôi, xin được hỏi ngài một vấn đề riêng tư này nhé, ngày đó ở tòa án ngài đến trễ, có thể nói cho chúng tôi biết nguyên nhân được không?”

“A, nguyên nhân chính là ngày đó xe tôi có chút trục trặc nên đến chậm, nhớ đừng nói cho ai biết nhé.” Lôi Thiệu Hành hài hước trả lời.

Trong đầu Ủy Hải Lam chợt tính toán, ngày đó đúng là ngày mà cô bị buộc cắt tóc ngắn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Nếu Mãi Như Lần Đầu Gặp Gỡ(4)

Trung tuần tháng mười, Ủy Hải Lam theo Á Luân đến hội trường để trang trí, theo cùng họ còn có hai vị tiền bối thâm niên, và cả Lộ Yên. Á Luân bình thường rất vui tính, nhưng một khi đã làm việc, anh sẽ cực kỳ nghiêm túc, làm người khác cảm thấy hơi căng thẳng. Á Luân đã nói rằng, hội trường cũng giống như gương mặt của một con người, mặc dù nói chú trọng vào phần bên ngoài là hơi quá, nhưng ấn tượng đầu tiên thật sự rất quan trọng.

Chủ đề của sản phẩm mới kỳ này là nữ thần mùa xuân.

Để phù hợp với chủ đề lần này, hội trường đã chọn lựa màu sắc nhẹ nhàng làm gam màu chính, hi vọng có thể tạo nên một quang cảnh mùa xuân phùng phục sức sống.

Bên này là bộ phận điều chỉnh âm thanh, ở bên kia bày la liệt những đạo cụ, mỗi một chi tiết đều không được bỏ sót, tất cả đều cực kỳ rất cẩn thận, làm mọi thứ sao cho nó thật hoàn hảo. Công việc rất bận rộn, Á Luân quát lớn tay chỉ huy nhân viên, nhìn không hài lòng sẽ tự tay mình làm.

Một buổi chiều bận rộn cũng trôi qua, mọi người đều mệt mỏi rũ rượi, gục xuống.

Lộ Yên mệt nhoài ngồi ở một bên trên bậc thang, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, miệng thở hồng hộc.

"Lộ yên, uống nước nào."

"Đừng, để anh mua nước ngọt, uống cái này nhé."

Hai người đàn ông cùng tranh nhau để lấy lòng cô, Lộ Yên cười nói tiếng cảm ơn họ, đồng thời nhận lấy cả hai chai nước. Cô như hoa cười một tiếng, nhất thời còn làm hai người họ hưng phấn hơn, vừa đưa khăn lông, vừa nói chuyện giải buồn với cô, nhìn cô nuốt không nổi hộp cơm lạnh tanh kia, người nọ lập tức đầy lòng căm phẫn muốn đi bên ngoài mua.

"Không cần đâu, em có thể ăn cái này mà.." Lộ Yên ngại ngùng, lắc đầu đáp.

"Như vậy sao được, thân thể em đã không thoải mái, để anh đi mua cho em chút cháo để húp."

"Anh cũng đi, Lộ Yên, em ngồi ở đây nhé."

Cả hai đều thương hương tiếc ngọc, chạy còn nhanh hơn cả thỏ.

Lộ Yên chỉ thẹn thùng mỉm cười, nhìn quanh thấy bọn họ đã rời đi, lúc này cô mới chột nghiêng đầu, liếc về phía bên kia.

Ở đầu bên kia hội trường, Á Luân vẫn đang chỉnh sửa cách bố trí, chiếc màn lớn che bối cảnh dần được kéo lên, còn phải sắp xếp lại. Ủy Hải Lam đang ở bên cạnh anh, cả hai cùng nhau sắp xếp, từ đầu đến cuối đều nghe theo mệnh lệnh của anh. Cô đứng trên ghế cao, một tay nâng lớp màn che nặng nề lên, một cái tay khác lại kéo dây thừng, cô thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn Á Luân, phối hợp theo sự phân phó của anh.

"Phía trên một chút!"

"Đứng rồi, đừng chỉnh, cô chỉ cần hơi hạ nó xuống một chút thôi!"

"Rất tốt, thử mở lại lần thứ hai xem!"

"Kéo qua trái một chút, để vào bên phải!"

Á Luân múa máy hai tay, Ủy Hải Lam gật đầu một cái, dùng sức kéo màn che sang bên trái. Ròng rọc có định chắc bị hư mất rồi, kéo thế nào cũng không được. Cô dùng thêm sức, tập trung tinh thần, tất cả đều tập trung vào nó, căn bản cũng không có chú ý đến thứ khác, nhìn thấy màn che rốt cuộc cũng tự động được kéo lên, cô cũng thuận thế bước sang trái một bước, muốn cố kéo nó qua một chút.

"Ủy Hải Lam! Cẩn thận!" Á Luân đột nhiên quát lớn.

Phía dưới chân trống trải, một lúc sau ủy Hải Lam mới quay đầu lên tiếng, cả người mất thăng bằng, rơi khỏi ghế tạo nên một tiếng động lớn khi cô tiếp đất.

Dưới tình thế cấp bách, Ủy Hải Lam chỉ có thể dùng cở tay chống xuống đất, từ độ cao đó, cơ thể cô bị lực hút Trái Đất hút, rơi xuống nền đất, càng làm tăng động lượng. Bắp thịt nơi cô tay như bị siết chặt lại, cô nghiêng rằng khê chống, thân thể lúc này mới rơi xuống đất đất. Cái ghế cao cũng lung lay, rơi đè lên người cô, cô chỉ kịp bắt chéo hai tay bảo vệ mặt và thân thể mình.

"Thế nào rồi? Có nặng lắm không? Để tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra!" Á Luân vội vàng chạy về phía cô.

Lộ Yên cũng bị dọa,cũng đứng dậy chạy về phía cô, "Hải Lam, cô không sao chứ?"

Á Luân lập tức đẩy cái ghế lên, còn Lộ Yên kéo cô dậy. Hai người vây ở bên người cô, lo lắng không thôi, về mặt Ủy Hải Lam xưa nay rất bình tĩnh rốt cuộc cũng có mấy phần hoảng hốt, cô lắc đầu, hít thật sâu, dịu lại, bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói, "Tôi không sao, hai người không cần lo lắng, không có bị thương, không cần đi bệnh viện."

"Làm sao lại không có gì được? Da cũng bị trầy rồi này!" Á Luân quát..

"Hơn nữa còn đang chảy máu, tôi với cô đến bệnh viện nhé?" Lộ Yên cau mày nói.

Lúc này, hai đồng nghiệp nam khi nãy đi mua cháo cũng vừa về đến. Nhìn thấy tình huống này, cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, chạy vội tới bên người cô hỏi thăm tình trạng, đồng thời cũng gia nhập vào đội ngũ khuyên nhủ, để cô đi cùng Lộ Yên đến bệnh viện. Ủy Hải Lam được người nào đó dìu đi, cô cúi đầu liếc nhìn cánh tay đang chảy máu của mình, nhàn nhạt nói, "Chỉ là một vết thương nhỏ thôi, không sao đâu. Lộ Yên, cô vào toilet với tôi nhé."

"Được." Lộ Yên gật đầu lên tiếng, đỡ Úy Hải Lam đi.

Bởi vì đây cao ốc bách hoá, hơn nữa cũng gần đến giờ ăn tối, nên phần lớn người ra vào toilet là nhân viên công ty.

Mỗi lần có người đi vào, không phải hoảng sợ cau mày, cũng là sợ hãi che mặt đi.

Song song rửa vết thương, úy Hải Lam đứng ở trong cùng, đặt tay lên vòi nước rửa ráy, một tay cầm khăn ướt lau vết thương.

Máu tui theo làn nước trong chảy vào bồn, hoà lẫn vào nhau thành một màu đỏ sẫm.

Lộ Yên đứng ở phía sau nhìn cô, chỉ cảm thấy kỳ lạ, giống như cô không cảm thấy đau một chút nào.

Nhưng cô đang chảy máu đấy.

Úy Hải Lam rửa sạch vết thương, hai người cùng nhau trở lại hội trường. Vài người đến trước mặt Úy Hải Lam, một phen lo lắng hỏi thăm, Á Luân muốn cô về nhà nghỉ ngơi cho khỏe, Úy Hải Lam lại kiên quyết muốn ở lại, có người hỏi, "Úy Hải Lam, cô không sợ đau à?"

Con gái đa phần đều rất sợ đau, nhìn thấy chảy máu không khóc toáng lên đã là a di đà Phật. (ý là : thấy máu không khóc đã là mừng rồi)

"Cũng không đau lắm." Úy Hải Lam tỉnh mạch đáp, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nở nụ cười, "Huống chi, chảy máu cũng là một loại hưởng thụ."

Lời nói quý dị của cô làm người ta rợn cả tóc gáy, nụ cười kia đầy ngạo nghễ, trùng kích mãnh liệt, giống như nữ thần mặt trăng Artemis trong truyền thuyết Hy Lạp, từ khi sinh ra đã có ánh hào quang bạc nhu hoà long lánh bao phủ, đẹp tựa ánh trăng sáng tinh khiết, cũng cao quý, lãnh ngạo (lạnh lùng, kiêu ngạo) như nó.

Á Luân rất vui, gật đầu đồng tình với cô, hai đồng nghiệp nam cái hiểu cái không, cũng nhìn cô đắm đuối.

"Đói bụng rồi, chúng ta ăn cơm đi." Lộ Yên đột nhiên mở miệng.

Vừa lúc muốn đi ăn cơm, Úy Hải Lam lại nhận được một cú điện thoại, Vương San đơn giản kể tóm tắt lại ngọn nguồn, thì ra là người nợ đang tìm cô, cô không lên tiếng, Vương San vừa dặn dò, "Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh bảo cô đến ngay, để tôi đến đón cô, cô ở đâu."

Úy Hải Lam nhũn chặt mày, đọc địa chỉ của mình.

Sau đó, cô đứng dậy đi về phía Á Luân, "Tổng giám, tôi hơi nhức đầu, muốn về trước."

Á Luân dĩ nhiên là đồng ý, cũng không nghĩ nhiều, nghiêng đầu lại nói, "Lộ Yên, thân thể cô cũng không được thoải mái lắm, hôm nay cô cũng đừng làm thêm giờ, về nghỉ ngơi đi."

"Cám ơn Tổng giám." Lộ Yên cười nhẹ.

Đồng nghiệp vừa rồi rít quan tâm mấy câu, nhìn thấy hai người gật đầu mỉm cười rồi đi.

Ra khỏi toà cao ốc bách hoá, Lộ Yên hỏi cô, "Hải Lam, cô đi đâu vậy? Cũng thuận đường, hay là cùng gọi một xe nhé?"

Trùng hợp thay, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở ven đường trước mặt họ, Vương San xuống xe nói: " Úy tiểu thư, chờ lâu lắm sao?"

"Không." Úy Hải Lam trả lời một câu, rồi sau chào Lộ Yên "Gặp lại sau" .

Lộ Yên đứng ngây ra, hơi híp mắt, nhìn theo bóng chiếc xe kia.

Khói bụi dày đặc, nháy mắt đã không còn ở trên mảnh đất người, xe tấp nập.

Xe chạy như bay về phía Nam thành phố, gần đến phía Đông thành phố gần đó, bầu trời đã nhuộm màu bình minh, từng dải mây trắng bị ánh hoàng hôn nhuộm đỏ . Khi ấy đột nhiên có một đám bồ câu bay ngang qua, phát ra tiếng vù vù trong gió, cánh chim màu trắng cũng dính phải sắc đỏ, khúc xạ ánh mặt trời rực rỡ, đẹp đẽ hệt như một bức hoạ, hấp dẫn mắt cô, ngay cả cặp mắt khô khốc ửng hồng cũng không chịu dời đi.

Một tiệm cơm Hồ Nam ở phía Nam thành phố, năm tầng lầu cao chót vót với lối kiến trúc cổ, ở cửa có treo mấy chiếc đèn lồng màu đỏ, nhìn rất vui mắt.

Trên mỗi chiếc đèn lồng đều có chữ, bên trái viết "Hồ Nam Tiếu Trương", bên phải đề "Ngư Mễ Chi Hương" . (Theo mình hiểu đại khái 2 câu này ý bảo Hồ Nam là nơi đất lành chim đậu)

Úy Hải Lam từng đọc qua 《 sử ký 》, nhớ mang máng trong đó từng ghi chép lại về nơi này, đất đai phì nhiêu, không lo đói kém, hay nói chính xác hơn đây chính là quê hương của gạo, cá. Đi qua cửa chính giữa đèn lồng, cô theo Vương San vào tiệm ăn. Quả nhiên là tiếng người huýt sáo, buôn bán thịnh vượng, Vương San nhẹ giọng mở miệng nói với tiếp tân trong quán, cũng như bao cuộc giao tiếp hàng ngày khác, mặc cho người nợ đưa cô lên trên lầu.

Cầu thang bằng gỗ lim kêu “cót két cót két”, một tầng lại một tầng, cô trực tiếp lên đến tầng cao nhất.

Gồm bốn chái nhà :Đông Nam Tây Bắc (Chái nhà : phần mở rộng của nhà chính) , úy Hải Lam đến chái nhà phía Đông trước.

"Tiểu thư, mời vào trong."

Cô tiếp tân mỉm cười ngọt lịm, cánh cửa kia từ từ bị đẩy ra, đập vào mắt cô là toàn cảnh cổ kính, điêu lan* (Cây này VN mình gọi là lục thảo hoặc lan bò lan) trên không trung, tản ra mùi thơm ngát, lại bị mùi khói mù nghi ngút xâm nhập ần ần.Bên trong căn phòng lớn vốn có thể chứa được hơn mười người lại chỉ có hai người đang ngồi, xa xỉ khoe khoang về giàu có của mình, bên này là một cô gái xinh đẹp chống cằm cười nói, bên kia là một người đàn ông rất anh tuấn đang im lặng mỉm cười hút thuốc.

Bầu không khí bên trong này khá hoà hợp ,nhưng sự xuất hiện của cô đã làm nó biến chuyển.

Úy Hải Lam từ từ tiến vào, mở miệng nói, "Chị cả cũng ở đây à."

Úy Mặc Doanh vờ như thể cô ta bất ngờ lắm bởi sự xuất hiện của cô, sắc mặt lúc thì xanh hồng, giống như con hát diễn hí thay đổi nhanh như cắt, cuối cùng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Cô ta từ tốn gọi, "Ngồi đi."

Úy Hải Lam dĩ nhiên là đến chỗ ngồi bên cạnh Úy Mặc Doanh, nhân viên phục vụ chuẩn bị châm trà.

Cô vừa ngồi xuống, anh ở phía đối diện gọi, "Úy."

Cô ngừng đầu nhìn anh, khoé miệng anh mang theo ý cười nói, "Ngồi bên này với anh."

Có loại người, thích nhìn thấy người khác trong tình thế khó xử, hình như chỉ có vậy mới đem đến niềm vui sướng cho người đó.

Úy Hải Lam lúc này nghĩ rằng: người này chính là loại đó, cái loại người thật đáng giận, đáng ghét, cũng thật đáng buồn thay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Nếu Chỉ Như Lúc Đầu Gặp Gỡ (5)

Lôi Thiệu Hành ngồi ở đằng kia, ống tay áo sơ mi tùy ý xắn lên, hơi nhăn nheo,lại bên cao bên thấp. Nếu người bình thường mà như vậy, nhất định sẽ có vẻ luộm thuộm nghèo túng, nhưng anh lại khác, không những không mất nửa phần khí phách, ngược lại còn có vẻ tự nhiên hơn hẳn. Trời cao nhất định là không mờ to mắt, có thể nào mà cái người đáng ghét đáng hận đáng buồn này, cứ thể mà hoàn mỹ không một khuyết điểm.

Úy Hải Lam lặng lẽ đi tới bên cạnh Lôi Thiệu Hành, cách một chiếc ghế mà ngồi xuống.Nhân viên phục vụ theo vị trí của cô, đem chén trà bùng tới trước mặt.

Đây là trà Bích Loa Xuân thượng hạng. Lá trà kết chặt, cuộn lại tựa như cái loa, sắc nước sau khi pha trà có màu xanh nhạt sáng ngời, Úy Hải Lam nâng chén trà lên uống một hớp, cảm thấy hương thơm ngát quanh quẩn thật lâu.

“Thế nào?” Lôi Thiệu Hành trầm giọng hỏi.

“Dư vị thật tuyệt.” Úy Hải Lam đáp lời.

Lôi Thiệu Hành nghe vậy cười khẽ một tiếng, tựa như đối với câu trả lời của cô rất hài lòng.

“Lôi tiên sinh mua ở Tô Thành sao?” Úy Hải Lam nghiêng đầu hỏi.

Bích Loa Xuân có từ thời Tùy Đường, đến nay đã hơn ngàn năm lịch sử. Theo truyền thuyết, Hoàng đế Khang Hi đi tuần xuống vùng phía Nam, đến Tô Thành thì ban cho cái tên “Bích Loa Xuân”, vì lá trà khi chưa pha trên mặt có một tầng lông tơ trắng mịn. Xưa nay còn có câu thơ hay ca ngợi ‘ Bích Loa phi thủy thái hồ nữ, Tần vũ ngâm Hương Vân thủy nhân.’

“Sao em biết là tôi mua ?” Lôi Thiệu Hành lắc lắc chén trà, hứng khởi hỏi.

Úy Hải Lam xoay chuyển lời nói, nhắc đến Úy Mặc Doanh, giọng nhẹ đi

“Chị cả không kinh doanh trà, không nghiên cứu về trà, cho nên không phải chị ấy mua. Nhà hàng này mặc dù không tồi, nhưng cũng không tính là cao sang được, như vậy không thể dùng trà Bích Loa Xuân để chiêu đãi khách.”

Úy Mạc Doanh làm bộ khề mỉm cười, phụ hoa thêm

“Thì ra Lôi tiên sinh thích trà, ngày mai tôi sẽ cho người đi chọn loại trà tốt hơn tặng anh.”

“Được.” Lôi Thiệu Hành tâm tình không tệ, cho nên không khách khí cự tuyệt làm gì.

Com và đồ ăn được dọn ra, tràn đầy một bàn, hơn mười món ăn, sắc hương vị đủ đầy.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành từ từ liếc về hướng Úy Hải Lam, tóc ngắn thanh tú, băng ngọc thanh khiết, an nhiên tự tại. Là ai đã nói, uống một chén Bính Loa Xuân, tựa như có thể gặp được mỹ nữ Giang Nam trong truyền thuyết. Nhưng cô rõ ràng không phải là cô gái Giang Nam, lại hơn hẳn gấp trăm gấp nghìn lần.

Các món ăn theo phong vị của Hồ Nam, Úy Hải Lam cũng không phải không ăn được, mùi vị rất ngon, nhưng xưa nay thói quen khẩu vị của cô, thực sự không thể ăn những món chua cay. Khẩu vị Úy Mạc Doanh so với cô mà nói, có hơi thiên về chua cay một chút, nhưng cũng không nặng đến mức này. Chỉ là Úy Mạc Doanh đã thích ứng với xã giao thương trường, sớm rèn luyện mọi kỹ năng cần thiết trên bàn ăn, giờ đây cô ăn thấy cũng rất say sưa ngon lành.

Nhìn lại Lôi Thiệu Hành, ăn uống ung dung thong thả, toàn bộ rượu và thức ăn trước mắt cứ như là mỹ vị chỉ có ở trên trời.

Úy Hải Lam không thể không thừa nhận, tướng ăn của người này, thật rất lịch sự đẹp mắt

Chợt, có ánh mắt quét tới, trùng hợp đụng phải ánh mắt của cô.

Úy Hải Lam không hề tránh né, cứ vậy nhìn chăm chú, Lôi Thiệu Hành có chút khó hiểu, nhỏ giọng hỏi

“Thế nào? Không hợp khẩu vị?”

“Không có, mùi vị rất ngon.” Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, đưa tay đi gấp thức ăn.

Trông mắt hơi chếch, Lôi Thiệu Hành sắc bén chú ý tới cổ tay Úy Hải Lam, lúc gấp thức ăn đưa nhẹ nhàng run rẩy, dù chỉ là chi tiết vụn vặt, vẫn bị anh nhận ra khác thường.

Úy Mạc Doanh gọi nhân viên phục vụ mang một chén canh đưa cho Úy Hải Lam. Thịt gà xé nhỏ, rau cải thêm ít đậu phụ, tươi ngon mà không ngán.

Úy Hải Lam đưa mắt nhìn Úy Mạc Doanh đang lạnh lùng chống đỡ, đúng là người trong nhà vẫn hiểu rõ nhau hơn.

Một bữa com ăn mà mỗi người lại có một tâm tư riêng, đến khi tiệc tàn, Úy Mạc Doanh gọi nhân viên phục vụ tính tiền, nhưng được báo là ‘Tiền sinh đã trả rồi’.

Úy Mạc Doanh cười nói

“Lôi tiên sinh, bữa ăn này rõ ràng ta mời, lại để anh trả tiền.”

“Còn có lần sau mà.” Lôi Thiệu Hành nói

Trong lòng Úy Mạc Doanh có hơi không chấp nhận, nhưng nghe được câu này, nghĩ tới điều gì đó, cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ba người ra khỏi nhà hàng, Lôi Thiệu Hành nắm lấy cổ tay Úy Hải Lam, hướng về Úy Mạc Doanh nói

“Úy tiểu thư, tôi đưa em gái cô đi dạo được không, có thể sẽ về hơi trễ.”

Dù là câu hỏi nhưng về mặt Lôi Thiệu Hành không có ý tứ hỏi han gì, rõ ràng chính là lệnh, không nghe cũng phải nghe theo.

Quả nhiên, Úy Mạc Doanh nói

“Đương nhiên là được rồi, Hải Lam, chị đi trước nhé.”

Úy Hải Lam buồn buồn “Vâng” một tiếng, lại bị Lôi Thiệu Hành nắm chặt tay lôi vào xe. Anh dùng sức, tựa như cố ý, nắm chặt cổ tay mềm mại, nếu nói muốn đánh rần đánh bầy tác, nay nửa tác anh cũng không lưu tình. Cửa xe vừa đóng, anh chợt dùng thêm lực, đau đến mức Úy Hải Lam phải nhúu mày, đôi môi cũng bắt đầu trắng bệch.

“Thế nào?” Lôi Thiệu Hành tiến tới gần, giả vờ như phát hiện ra chuyện lạ nào đó.

Úy Hải Lam muốn rút tay mình về, chỉ khề nói

“Không có gì.”

“Vậy sao?” Lôi Thiệu Hành không những không buông tay, càng tăng thêm sức lực nắm chặt.

Cô cắn răng, anh nheo tròn mắt , lại tiếp tục bóp chặt hơn nữa.

Nhìn trán Ủy Hải Lam đỏ mòm hôi lạnh, nhưng vẫn kiên cường cắn chặt hàm răng, nửa chữ cũng không chịu khạc ra, Lôi Thiệu Hành đột nhiên nghĩ đến lúc chiến tranh, quân lính bị bức cung đặc biệt, cho dù kẻ địch có tra tấn đến thế nào cũng kiên quyết không hé lộ nửa điểm bí mật, thật là anh hùng bi tráng, làm việc nghĩa không chùn bước, thấy chết không sờn.

“Đau thì nói !” Lôi Thiệu Hành quát một tiếng.

Ủy Hải Lam rớt cuống không thể chịu đựng hơn nữa, nhẹ nhàng gật đầu.

“ A Dịch, đổi hướng!”

“ Dạ, Lôi tiên sinh”.

Đã là cuối buổi chiều, công ty hoàn toàn vắng ngắt. Trừ mấy người bảo vệ cũng chẳng còn ai khác. Trong phòng làm việc, Vương San vừa mới chỉnh lý xong tài liệu, đang định rời đi, không ngờ rằng ông chủ của mình trở lại.

Lôi Thiệu Hành cầm lấy cánh tay Ủy Hải Lam, đi qua Vương San rồi nói

“Gọi Hoà Bình lại đây!”

Vương San lập tức làm việc.

Bác sĩ Hòa Bình, tên đầy đủ là Mạnh Hòa Bình,khuôn mặt còn rất trẻ, tóc ngắn gọn gàng, làn da nhẵn mịn, ngũ quan thanh tú, xách theo hòm thuốc đi vào

“ Lôi tiên sinh!”

“ Xem tay cho cô ấy.” Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, ánh mắt đưa về cô gái đang ngồi ở ghế sa lông.

Hòa Bình đi về phía Ủy Hải Lam, Vương San ở bên phối hợp, hỏi thăm anh ta mấy câu, theo đó cởi áo khoác cho Ủy Hải Lam, lúc này mới nhìn rõ tay của cô, vết thương có vẻ không nhẹ.

Vương San cả kinh

“ Ủy tiểu thư, vết thương của cô là thế nào vậy?”

“ Không cần thận té.” Ủy Hải Lam nói.

Hòa Bình kiểm tra cánh tay, phát hiện không ảnh hưởng đến xương. Rồi cẩn thận nắm lấy tay Ủy Hải Lam, chỉ sờ nhẹ vài cái đã biết thương thế ở chỗ nào. Anh thậm chí cũng không mở miệng hỏi thăm điều gì, ngay lúc Ủy Hải Lam không chú ý, ngay lập tức phản phật một cái, khạc một tiếng xương vang dội, giống như là bị vụn gãy.

Đau đớn trong nháy mắt ập đến, Ủy Hải Lam chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh trống không.

“Thư kí Vương, cánh tay này không được đụng nước, còn bôi thuốc ở chỗ này ..” Hòa Bình cẩn thận dặn dò.

Vương San nhớ rõ, nhanh tay giúp Ủy Hải Lam thoa thuốc.

“ Hòa Bình, tôi có chuyện cần nói với cậu.” Lôi Thiệu Hành mở miệng nói, Hòa Bình gật đầu rồi theo anh ra khỏi phòng làm việc.

“ Ủy tiểu thư, nếu như cô đau, xin nói cho tôi biết, tôi sẽ nhẹ một chút.” Vương San dịu dàng nói, Ủy Hải Lam gật đầu một cái, bởi vì hiện tại cô không thể nói nổi nữa.

Qua thật lâu, cho đến khi Vương San bôi thuốc xong đi ra, trong phòng chỉ còn lại mình cô.

Ủy Hải Lam xem đồng hồ, đã hơn chín giờ, ngoài trời đã tối lắm rồi, cô cần phải trở về. Vừa muốn đứng dậy, có người đẩy cửa vào.

Lôi Thiệu Hành từ từ thông thả bước vào, phía sau là Vương San. Trên tay Vương San có bưng khay, có một cái nồi nhỏ và chén thìa. Toàn bộ được bưng đến đặt trên bàn trước mặt Ủy Hải Lam, nhắc nắp nồi, mùi thơm lập tức đập vào mũi, nóng hổi, là cháo trứng muối thịt nạc. Vương San múc ra một chén, đưa đến cho Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam có chút không hiểu, cũng không đưa tay ra đón

“ Tôi đã ăn cơm rồi.”

“ Ăn đi.” Lôi Thiệu Hành đang xem tài liệu, ánh mắt chưa hề quét về phía cô.

“Tôi không đói bụng, tôi muốn về nhà.” Ủy Hải Lam lại nói

Lôi Thiệu Hành vẫn trầm mặc không nói không để ý tới cô, ngược lại, Vương San đang bưng chén cháo đang nhìn cô với ánh mắt tha thiết. Điều này làm Ủy Hải Lam xiêu lòng, không thể nào không nhận được, đành ngồi lại nghiêm chỉnh, nhận lấy chén trên tay Vương San

“Ủy tiểu thư, cô từ từ ăn, ăn xong tôi sẽ đưa cô về.” Vương San thở phào một hơi trong lòng, nhẹ nhàng nói.

Ủy Hải Lam hiểu ý tứ của Vương San, phải ăn xong, mới được về.

Đã như vậy, thì ăn thôi.

Thật ra hồi này chỉ ăn chút thức ăn, nhưng một chén canh đã đủ lấp đầy dạ dày Ủy Hải Lam, cô thật sự không thấy đói chút nào. Ủy Hải Lam gắng ăn, cũng chỉ ăn được một phần chén, cháo chỉ vơi đi có một chút. Cô nhìn chén cháo tỏa hương thơm ngào ngạt, chợt có ảo giác ánh mặt trời trở nên tối tăm, thật giống như có thể phải ăn đến trời sáng mới. Nghiêng đầu nhìn lại, Lôi Thiệu Hành vẫn ngồi ở chỗ cũ xem văn kiện, bộ dáng hết sức chuyên chú. Có lẽ do ánh sáng của bóng đèn, thời điểm anh nghiêm túc, gò má càng thêm anh tuấn.

“Ăn xong rồi?” Lôi Thiệu Hành đột nhiên nói, khiến cô hơi hồi hộp một chút.

"Không có."

"Vậy còn không mau ăn?"

"Tôi không ăn nổi nữa." Ủy Hải Lam thành thật nói

Có âm thanh lật giấy, giọng nam trầm thấp xen lẫn hỗn loạn truyền đến

“Em ăn cơm cứ như một đứa bé ấy, chẳng lẽ còn phải cần tôi đút em ăn à.”

Ủy Hải Lam không đáp lại, quay đầu ngồi như cũ.

Một phần tài liệu đã duyệt xong, Lôi Thiệu Hành đưa tay với tới, vừa lấy một phần khác mở ra, anh đột nhiên hỏi

“Tên họ Thẩm có đến tìm em nữa không?”

"Không có." Ủy Hải Lam trả lời rất sáng khoái.

"Ồ, nhanh như vậy đã buông tha rồi hả ? Tôi còn tưởng rằng nó rất thắm thiết đấy !"

Ủy Hải Lam nhìn chằm chằm chén cháo, im lặng một lúc lâu mới sâu kín nói

“Cậu ấy xưa nay không phải là người dây dưa không rõ như vậy.”

Lại duyệt xong một phần tài liệu, Lôi Thiệu Hành chậm rãi bước tới trước mặt cô. Ánh mắt liếc qua chén cháo còn hơn phân nửa, anh đột nhiên đoạt lấy, sau đó hùng hăng ném về phía vách tường.

Ầm!

Có tiếng vỡ vụn, cháo ấm nóng vương vãi đầy sàn.

Hai tay Ủy Hải Lam vẫn còn tư thế nâng chén, Lôi Thiệu Hành mỉm cười lạnh lùng nói

“Ăn không hết thì khỏi ăn, nhìn thật chướng mắt! Thử kí Vương, đưa cô ấy về đi !”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nếu Mãi Như Lần Đầu Gặp Gỡ(6)

Vương San nhìn thấy căn phòng lộn xộn, cháo vãi đầy cả mặt đất, mảnh chén vỡ rơi vãi đầy đất, biểu cảm của họ chẳng mấy thay đổi, giống như là cái gì cũng chưa nhìn thấy vậy. Nói trở về thì trở về, ủy Hải Lam như một con robot được tra dầu nhớt, động tác hết sức mạnh mẽ lại lưu loát. Cầm lấy túi xách, đứng dậy, cất bước rời đi, không có lấy nửa điểm do dự. Thời điểm cô xuống lầu dưới, cô nghe thấy Vương San bảo với nhân viên, "Nhanh đi quét dọn phòng làm việc của Lôi tiên sinh đi."

Rốt cuộc thì ai mới giống con nít chứ hả?

Úy Hải Lam cười ra khỏi cửa chính Sở Sự Vụ.

Ngày hôm đó trở về, cũng không thấy Úy Mặc Doanh bám đuôi theo cô. Cô vẫn tưởng rằng chị ta còn muốn bộc phát, kết quả bình an thế này, lại làm cô không được an tâm lắm. Chẳng lẽ đây chính là thói quen, chẳng lẽ mày muốn có người âm í, cãi nhau với mày...mày mới thấy bình thường, nhưng nếu ngược lại, không phải là mình có bệnh, mà là người kia có bệnh. Thở dài một tiếng, được một đêm yên tĩnh say giấc nồng, không bị giấc mơ bị bóng đè ám.

Lại mấy ngày nữa, hội trường đã được tự động sắp xếp, cũng gần như hoàn hảo rồi.

Mọi người hết sức vui mừng, nghĩ đến những nỗ lực trong thời gian qua quả không uổng phí, càng thêm mong đợi nghênh đón việc công bố sản phẩm mới.

"Tổng giám, tôi có dự cảm show kỳ này của chúng ta sẽ rất nổi bật!"

"Đâu chỉ nổi bật, nhất định là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!"

"Cậu dùng thành ngữ không hợp với ngữ cảnh gì cả, thật là, trung văn chẳng ra sao cả !"

Hai người đàn ông to lớn hi hi ha ha náo loạn lên, úy Hải Lam chột nhẹ giọng nhắc nhở, "Lực lượng đã tập trung hết ở đây, tất cả chương nghị đều bị tiêu diệt."

"Cái gì?" Mọi người hồ nghi quay đầu lại, nhất trí mà nhìn về phía cô.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn bức màn che xuân ý dào dạt ở hội trường, mắt nhắm lại, này ánh nhìn chăm chú như gần như xa, nói bằng giọng thì thào , "Show cũng giống như một chiến trường."

Bối cảnh bị lu mờ bởi tiếng nhạc du dương, mấy ngày trước mắt như gió lửa, trong ống kính bụi bậm tất cả đều bị ánh mặt trời che dấu. Ở nơi ruộng lúa tiêu điều, in hằn những vết xe đã chạy qua nơi này, mọi cảnh vật đều tiêu biến, chỉ có bộ công anh đang từ từ phiêu tán. Về hoang vu, bí tráng, mùi máu hôi tanh đi qua, sức sống mới lại đến, mầm cây dưới đất lại dân chồi, phủ đầy núi đồi vắng vẻ, làm trong lòng ngực người ta có một loại dũng khí sôi sục khó diễn tả nên lời.

"Quấy rầy rồi." Một giọng nữ đột ngột chen vào.

Không biết từ khi nào, lại có một cô gái xông vào hội trường, cả người mặc bộ đồ công sở, nhìn một cái cũng biết là thư ký hoặc phụ tá.

Lộ Yên mở miệng cười nói, "Tiểu thư, xin hỏi cô tìm ai?"

"Đại tiểu thư nhà chúng tôi muốn tìm người phụ trách của các người nói chuyện một chút." Lời này vừa nói ra, mọi người càng hiếu kỳ hơn.

"Tôi là người phụ trách." Á Luân lập tức đứng dậy.

Cô gái đó dẫn Á Luân đi mất, bọn họ thì yên lặng ở lại phía sau để nghe ngóng.

Một lát sau, Á Luân trở lại, nhìn thấy anh ta khi trở về có vẻ rất vui, mặt cười tươi tắn như thể trúng được giải độc đắc. Mà phía sau anh cũng có một cô gái khác theo sau, cô gái đó không phải là cô gái vừa rồi. Cô gái kia mặc một bộ váy màu gạo trắng, tự nhiên đơn giản, đường cong cắt xén vô cùng đặc sắc, ở ngực có có món trang sức hình nụ hoa hồng, khoa trương hấp dẫn tầm chú ý của người khác. Mọi người ai cũng nhận ra style thời trang này, là bản thiết kế mới nhất của nhà thiết kế thời trang đình đám bên New York.

"Mỹ nữ kìa." Có người nhỏ giọng lầm bầm.

Úy Hải Lam im lặng nhìn hai người họ đang đến gần.

"Để tôi giới thiệu với mọi người một chút nhé, vị này là người của bên truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ tiểu thư Thẩm Kiều." Á Luân cười nói.

Truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ là một tập đoàn lớn, chiếm lĩnh một vùng trời, từ đầu tư, xuất bản, in ấn đến bán lẻ đa ngành nghề . Bởi vì ban đầu thành lập khai thác chủ yếu lĩnh vực điện ảnh truyền hình khai, cho nên vẫn được mọi người gọi là truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ, mà không phải là tập đoàn Hoàn Mỹ.

Truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ hiện do Thẩm Văn Bằng, thiên kim Thẩm Kiều, thiếu gia Thẩm Du An điều hành.

Chỉ là Thẩm tiểu thư và Thẩm thiếu gia rất ít khi lộ diện, báo chí tạp chí cũng không có hình của bọn họ, nên mọi người chỉ biết danh chứ chưa từng biết mặt họ.

Không nghĩ tới, mỹ nữ trước mắt lại chính là đại tiểu thư Thẩm Kiều của truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ.

"Thẩm tiểu thư cảm thấy rất hứng thú với biểu hiện xuất sắc của chúng ta trong kỳ này, đến lúc đó sẽ phái người phụ trách bên Đài Truyền Hình đến khảo

soát tình hình thực tế! Vì không muốn phụ lòng tin và sự ưu ái của Thẩm tiểu thư, chúng ta nhất định phải càng thêm hoàn thiện hoàn mỹ! Mọi người cùng nhau cảm ơn Thẩm tiểu thư đã hết sức ủng hộ chúng ta!" Á Luân tâm tình kích động, dẫn đầu vỗ tay.

Chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay lớn, Thẩm kiều hiền hòa thân thiện cười đáp, "Đã làm khổ mọi người rồi, hi vọng Show lần này sẽ thành công!"

Sau khi trò chuyện mọi người cũng dần tản ra trở lại công việc của mình, Á Luân dẫn Thẩm Kiều đi tham quan xung quanh một chút.

"Tổng giám! Anh đến đây một chút đi ạ!"

"Thật ngại quá." Á Luân ngại ngùng xin lỗi cô, Thẩm Kiều vẫn mỉm cười tươi tắn.

Phụ tá đi theo Thẩm Kiều xách thay cô túi xách, Thẩm kiều khẽ vuốt lọn tóc quấn ra sau tai, nhìn bóng dáng mảnh mai ở phía trước nói: "Cô chờ ở đây."

Úy Hải Lam đang sửa sang lại tài liệu, lần lượt kiểm tra lại số lượng dụng cụ rồi bỏ chúng vào hộp. Một cô gái thanh lịch đang tiến gần đến bên cô, làm cô nghiêng đầu nhìn lại. Thẩm Kiều vẫn chưa đến gần, còn cách cô mấy mét khá xa, chị ta nhìn cô đang ngồi trên ghế, không nhanh không chậm đi về phía cô, Úy Hải Lam đứng lên, "Thẩm tiểu thư."

Thẩm Kiều mang giày cao gót, chiều cao cũng xấp xỉ với úy Hải Lam, nở nụ cười nói, "Trùng hợp thật đấy, em làm ở đây à."

Úy Hải Lam "Dạ" một tiếng.

Thẩm Kiều lại nói, "Bữa tiệc lần trước vội quá, vẫn chưa trò chuyện được với em. Du An vẫn hay nhắc tới em với chị đấy, nó bảo em thông minh ưu tú, dịu hiền, ngoan ngoãn lại khéo léo, xử sự rất lễ phép với người khác, sẽ không tùy tiện nổi giận với ai. Chị thấy Du An nhìn được lắm, không nhìn lầm người."

"Chị là. . . ." Quả nhiên, chị ta còn tiếp lời, "Em và Du An còn nhỏ tuổi, không nên bị tình cảm ràng buộc một chỗ, như vậy không được, chị cảm thấy người trẻ nên lấy sự nghiệp làm trọng. Hơn nữa, chị nghĩ chắc em cũng biết, Du An có thể sẽ là người nối nghiệp của truyền thông điện ảnh Hoàn Mỹ. Chắc nó chưa cho em biết, nó đã vào công ty rồi, cho nên rất bận."

Úy Hải Lam cười cười, đúng là không biết.

"Chị có nghe ba nói qua, em có đến xin ông giúp đỡ, ông đã đáp ứng. Thật ra nhà họ Úy và nhà họ Thẩm cũng đã có giao tình, ba chị nề tình tình nghĩa ngày xưa với chú Úy nên mới giúp em, dù sao đó cũng là chuyện nên làm. Con người ta ai mà chẳng có một ngày nghèo túng, ai cũng không tính được. Chị là, cô bé à, tóm lại là dù muốn hay không cũng nên có chừng mực, mọi việc cũng nên có một cái kết, đòi hỏi vô độ như vậy cũng không tốt, làm người ta rất chán ghét, em nói xem có đúng không?"

"Ha ha." Thẩm Kiều bật cười, ngũ quan xinh đẹp bị bóp méo trong mắt Úy Hải Lam, "Chị biết em tuyệt đối không phải như vậy."

Thẩm Kiều nói rất nhiều lời hữu ích, nhưng Úy Hải Lam chỉ nghe lọt đúng một câu cuối cùng này, "Em là một cô gái hiểu chuyện, hẳn là biết nên làm gì."

Đột nhiên lại có cảm giác lạnh lạnh, không biết có phải vì luồng khí lạnh đang phả xuống đỉnh đầu nên cảm thấy thế chẳng.

Úy Hải Lam nhìn Thẩm kiều, bình tĩnh nói, "Em và Du An chỉ là bạn bè."

Thẩm Kiều rất hài lòng gật đầu, đưa tay vuốt ve tóc cô, thân mật nói, "Chị hy vọng cả đời hai người đều là bạn."

Thẩm kiều đi khỏi, úy Hải Lam vẫn tiếp tục công việc đang dang dở trên tay.

"Hải Lam, mới vừa rồi Thẩm tiểu thư nói cái gì với cô vậy?" Lộ Yên ôm một đồng hồ đi tới bên người cô.

Úy Hải Lam cúi đầu nói, "Không nói gì."

"Hai người quen biết nhau sao?"

"Ừ, cứ xem là vậy, em trai của chị ấy là. . . ." Úy Hải Lam bỗng sững sờ, sau đó mới nhả ra bốn chữ, "bạn thời trung học của tôi."

Đây là kết quả mà Úy Hải Lam không ngờ tới.

Cô và Thẩm Du An, cuối cùng chỉ là mối quan hệ bạn bè thời trung học.

Khi buổi họp báo đã tiến vào hồi kết, công ty có mời một nhóm người mẫu chuyên nghiệp đến biểu diễn catwalk.

Trong nhóm người hai mươi mấy người mẫu đó, có một người rất dễ dàng nhận ra. Cũng không phải vì người này có biểu hiện tốt thế nào, cũng không phải vì vẻ đẹp của người này, chỉ vì khi cô ta đến tập, ra vào đều là tài xế lái xe riêng đưa đón, chuyên gia cũng đi theo phục vụ. Phổ thông như vậy, làm người ta không muốn chú ý đến cô ta cũng khó.

Người mẫu đó tên là Ôn Ngạn, vóc người dĩ nhiên là cao gầy cân đối, tóc dài mềm mượt chạm vai, ngũ quan nhỏ nhắn, tinh xảo, khuôn mặt cũng là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn xinh đẹp, được xem là mỹ nữ, nhưng cũng không phải là cái loại làm người ta giật nảy mình vì nhan sắc của cô ta. Ít nhất

là, so với vẻ đẹp ngây thơ, thuần khiết của Lộ Yên, cô ta còn được hơn, nhưng cũng không có được vẻ lạnh lùng, mê người đặc biệt như Úy Hải Lam.

Có lẽ, cô ta là tình nhân của một tay giàu có nào đó.

Mọi người đoán vậy.

Cho đến một ngày, khi đang tập luyện, tay giàu có sau lưng cô ta cuối cùng cũng lộ mặt.

Người này vừa xuất hiện đã làm mọi người sợ ngây người.

Người nọ vẫn thường được thấy trên những buổi phỏng vấn trên TV, rất nổi tiếng, thu hút sự chú ý của người khác. Anh thay những người dân ở tầng lớp thấp ra toà, anh không sợ quyền uy, đơn côi, vững vàng chiến đấu, như vậy thật khác biệt với người khác, làm người người ngưỡng mộ, kính yêu. Anh là thần tượng trong lòng của đông đảo phụ nữ, anh là thần thoại đầy ngưỡng mộ của cánh đàn ông. Hắn thậm chí trong tin tức trung ương, được khen là phản quan trọng giới luật.

Vậy mà người đàn ông này, cứ như vậy xuất hiện ở đây sân diễn nhỏ bé này.

Chiếc áo len mỏng khoác lên người, tay áo tùy ý vén lên, cùng chiếc quần dài đã được cắt ngắn, không có âu phục phẳng phiu, anh chỉ ăn mặc bình dị như vậy, đột nhiên đập vào trong mắt người khác. Chỉ có vẻ điển trai vẫn như cũ, cả nụ cười ngàn năm không đổi, cặp mắt đào hoa vẫn như trước cướp mắt hồn phách người khác, không một tiếng động nào, cứ như vậy thành công dùng mọi động tác trên tay của mọi người, quên mất phải đi, quên mất phải ngắt nhạc.

Uông Mạn trên sân diễn đầy thích thú, vui sướng nhảy xuống sân diễn, chạy đến bên anh, cô gái cao 1m8, ở bên cạnh anh chỉ như một con chim nhỏ đang nép mình, không bắt ngờ mấy.

"Thiệu Hành, sao anh lại đến đây." Uông Mạn nũng nịu nói.

"Tới thăm em." Anh cười đáp, vỗ nhẹ lên đầu vai cô ta, "Đi đi, mau lên đó biểu diễn vài bước cho anh xem nào."

Á Luân gần đây đã đuổi mất một người, "Úy Hải Lam, cô đi pha trà cho Lôi tiên sinh đi."

Hiện trường lại khôi phục lại bầu không khí vừa rồi, âm nhạc ngừng, Úy Hải Lam cũng vừa pha xong một bình trà nóng ngon, bưng một tách về phía anh.

"Lôi tiên sinh, mời dùng trà." Cô đưa tách trà đến trước mặt anh.

Lôi Thiệu Hành từ tốn nhận lấy nó, đột nhiên nhỏ giọng hỏi, "Tay đã đỡ chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Nếu Mãi Như Lần Đầu Gặp Gỡ (7)

Úy Hải Lam không ngờ anh sẽ đột ngột hỏi vậy, âm thanh nhẹ như không, vội vã "Ừm" một tiếng.

Lôi Thiệu Hành lúc này mới vương tay, tìm kiếm cô.

Thời điểm nhận lấy tách trà, không biết là hữu ý hay vô ý, mà ngón tay lại sờ qua phiếm lưng cô, đầu ngón tay chỉ xẹt, một cảm giác lạnh bạc, ấy là cái cảm giác lạnh lẽo, dày đặc có thể xuyên qua lòng người. Cô không biến sắc, ngược mắt liếc về phía anh, còn anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào sân diễn hình chữ T, trông mắt đen quỳnh sáng trong, mãnh liệt đánh bại ánh đèn.

Úy Hải Lam lẳng lặng rời đi, tiếp tục làm việc.

Âm nhạc thi thoảng du dương, thi thoảng lại nhẹ nhàng, tất cả đều là vũ điệu của mùa xuân.

Giống như nữ thần mùa xuân thật sự đã ghé qua nơi đây, xuân ý dào dạt.

Từng bước chân của Uông Mạn như con mèo nhỏ, đáng vẻ thướt tha mềm mại. Thời điểm khi cô dừng bước tạo dáng, lộ ra một nụ cười rất ngọt ngào, ánh mắt toả ra thứ ánh sáng lấp lánh, cách không đưa tình.

Đột nhiên, vẻ mặt cô hơi cứng lại, nụ cười cũng không còn được tự nhiên như trước, quay đầu lại đi về phía sau sân diễn.

Thính phòng ngay trước sân diễn hình chữ T, Lôi Thiệu Hành ngồi ở vị trí sau cùng.

Quanh mình không có trợ lý hay thuộc hạ nào đợi cả, anh cô đơn một mình, chỉ là ngồi ở đằng kia, cả đứng khì, uy hiếp nói không nên lời. Đôi tay bấu chặt lấy thành ghế, tùy ý sờ nhẹ ở trước ngực. Nụ cười quyến rũ, Tuấn Ngạn (người tài đức lại đẹp trai) yên tĩnh trở lại, ánh mắt chuyên chú đầy kiên định của anh, làm người ta vô thức vứt bỏ mọi nghi ngờ của mình.

Các người mẫu trên sân diễn vốn còn rất lười biếng, dần dần, vẻ mặt của họ cũng nghiêm túc hơn, nhiệt tình hơn khi nãy. Nụ cười hào phóng của họ đầy chuyên nghiệp, ánh mắt không hề nhìn đông ngó tây, họ nhìn thẳng, không nháy mắt lấy một cái, nhìn chăm chú về phía trước. Chỉ trong chốc lát, không khí liền thay đổi, từng người mẫu như người Âu Mỹ, bắn sức quyến rũ từ phía về ống kính.

Úy Hải Lam hơi nhủu mày.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chẳng lẽ đây chính là hiệu ứng của kẻ có tiếng tăm sao?

Còn không thể xác định là không phải là bởi vì quan hệ của hắn, nhưng các người mẫu thay đổi rõ ràng.

Úy Hải Lam cầm ghi chép ngay ngắn đang làm tường muốn, không nhìn được liền quay đầu nhìn về hắn. Hắn nghiêng mặt sang bên bộ dạng, giống nhau hóm đơ ở Sự Vụ Sở nhìn thấy giống như nhau, kiểu khác anh Tuấn, sẽ cho người dừng lại xem xét. Mà nàng cũng ở đồng thời, phát hiện tên còn lại, cũng ở đây lẳng lặng xem xét hắn, chính là đứng ở nàng bên trái cự ly chỉ là ba thước đường yên.

Leng keng Khê Thủy tuyền ngâm ở bên trong, tẩu tử hoàn mỹ tấm màn rơi xuống.

Một hồi tiếng vỗ tay vang dội như sấm, các người mẫu nhanh chóng thay quần áo, đứng thành một hàng.

"Các cô này, hôm nay các cô diễn rất tốt, đợi đến ngày chính thức trình diễn, tôi cũng hy vọng mọi người có thể diễn đạt như vậy! Biểu hiện xuất chúng!" Á Luân lớn giọng nói.

Tất cả người mẫu đều vỗ tay đáp lại, trên mặt là nụ cười nhạt.

Uông Mạn kéo chiếu túi nhỏ màu hồng đáng yêu, đến trước mặt Lôi Thiệu Hành, khom lưng mong đợi hỏi, "Thiệu Hành, anh thấy biểu hiện hôm nay của em thế nào?"

"Ừm——" Anh kéo dài âm cuối, Uông Mạn khẩn trương chờ đợi đáp án.

Lôi Thiệu Hành chợt cười một tiếng, véo nhẹ bên má hồng của cô ta: "đoạn đầu hơi kém một chút, đoạn sau miễn cưỡng đạt yêu cầu."

Nhìn thấy anh đứng dậy, ngay sau đó Uông Mạn liền thân thiết ôm anh, "Miễn cưỡng lắm mới đạt yêu cầu sao?"

Lôi Thiệu Hành cúi đầu ghé sát bên tai cô ta, giống như đang thủ thi thân mật, hoặc là đang hôn. Một giây kế tiếp, Uông Mạn bật cười, liên tục nện vài quả đấm nhỏ lên người anh.

"Lôi tiên sinh có thể tới nơi này, thật là hết sức vinh hạnh." Á Luân là người phụ trách, dĩ nhiên anh ta cũng muốn tiến lên nói hai câu.

"Trước đó không thông báo một tiếng lại đột nhiên tới nơi này, gây phiền toái cho anh rồi. Như vậy đi, để tôi mời mọi người bữa tối. Chỉ là tôi có chút chuyện, không thể ở cùng mọi người, nhưng mọi người hãy ăn uống vui vẻ nhé." Lôi Thiệu Hành cười nói, hào phóng mời khách.

"Không cần đâu, Lôi tiên sinh quá khách khí rồi."

"Anh đừng từ chối, nếu không Uông Mạn cũng khó qua ải này, coi như là Uông Mạn mời mọi người, mong mọi người sẽ giúp đỡ cô ấy. Đến Trung Hoa Star, báo tên tôi là được, tôi đã chuẩn bị ổn thỏa rồi. Nếu không đi, thật là lãng phí, dù sao tiền cũng tiêu mất rồi." Lôi Thiệu Hành ăn nói rất khéo léo, Á Luân nào có phải là đối thủ của anh, chỉ dăm câu đã thuyết phục được anh ta.

"Cám ơn Lôi tiên sinh!" Mọi người cùng đáp.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười xoay người, mang theo Uông Mạn tự nhiên rời đi.

Lúc này đây mặt Uông Mạn đã được dát đầy vàng (theo mình thì dát vàng lên mặt: tự đắc), có người chịu vung tiền như rác vì cô ta. Trung Hoa Star là đâu, không phải người bình thường nào cũng đến được, huống chi lại mời nhiều người như vậy. Mọi người hưng phấn đến đó, nó đặc biệt xa xỉ, kèm theo cả ca hát giải trí, quả nhiên là khách sạn sáu sao. Có người âm thầm kéo nhân viên phục vụ lại để hỏi thăm giá tiền, vừa nghe thấy con số đã choáng váng, cái này đắt quá đủ mua một cái một căn nhà.

Có người nói, Uông Mạn là chim sẽ hoá Phượng Hoàng.

Cũng có người nói, đàn ông chỉ nhất thời thích thú, vui đùa một chút thôi, đừng xem là thật. Ngay cả loại đàn ông như Lôi Thiệu Hành, cũng sẽ không có ngoại lệ.

Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ đến lời của Viên Viên , quạ trong thiên hạ đều đen.

Duy có con quạ trắng kia, cũng đã bay cao xa chạy rồi.

Bắt đầu đếm ngược ngày mở buổi họp báo ra mắt sản phẩm, tất cả đều thuận lợi đến kỳ lạ, ngược lại Á Luân lại lo lắng không thôi. Có lẽ là do mọi chuyện đều quá mức thuận lợi, nên cảm thấy không ổn lắm. Đồng nghiệp sau lưng rỉ tai bảo anh là truyền nhân của Phạm Đại sư truyền nhân, người trước lo nỗi lo của thiên hạ.

Nhưng, đến ngày đếm ngược thứ ba, nỗi sâu lo của Á Luân quả nhiên biến thành sự thật.

Toà cao ốc bách hoá, nơi ban đầu dự kiến tổ chức buổi họp báo lại bội ước, nghe nói là có một nhãn hiệu khác cũng muốn thuê hội trường của họ.

Quản lý của bách hoá ngại áp lực từ cấp trên, lại không thể đắc tội với người ta, bắt đắc dĩ lắm mới phải đá công ty Nguyên Tường , bồi thường tiền theo hợp đồng. Cho dù có nhờ đến luật pháp, cũng không cách nào có thể chống án, thắng được vụ kiện. Huống chi, bây giờ việc quan trọng nhất là buổi họp báo.

Sắp tung ra mẫu thời trang hot của mùa, chỗ tốt đã bị dành đi, bọn họ phải tìm chỗ nào khác để thể đây?

Bắt đắc dĩ lắm, Á Luân phải liên lạc với Thẩm Kiều tiểu thư. Cũng không được trực tiếp trò chuyện với Thẩm Kiều, người nghe điện thoại là phụ tá của chị ta, đối phương chỉ lạnh lùng đáp, "Rất xin lỗi, Thẩm tiểu thư chỉ hứa hẹn việc chuyên viên của Đài Truyền Hình, về phần vấn đề địa điểm, đây là phạm vi tính toán của quý công ty."

Việc xin giúp đỡ chính thức thất bại, cấp trên bên Tổng Công Ty lại tới trách tội, Á Luân bị áp lực từ tứ phía , gắng tìm kiếm một cánh tay giúp đỡ từ xung quanh.

Lúc này, có người đứng dậy.

Uông Mạn đến công ty Nguyên Tường, ánh mắt của cô ta hết sức cao ngạo, như Thánh Cứu Thế cất giọng nói, "Dầu gì cũng đã luyện tập lâu như vậy, đột nhiên không tìm được chỗ thì rất đáng tiếc. Để tôi nói với Thiệu Hành việc này, anh ấy nói anh ấy sẽ tìm chỗ, không biết có thể dùng không."

Mặc kệ là chỗ nào, dù sao có còn hơn không.

Mọi người vừa hỏi, thật là sợ hết hồn.

Đó là toà cao ốc thương mại quốc tế mới được xây dựng ở Xuân Thành, xây mất một năm mới xong. Toà cao ốc hình vuông, có tầm 54 tầng, dưới đất bốn tầng, còn được chia ra, sắp đặt thành tầng ký túc xá tiêu chuẩn, tầng tị nạn, phòng ăn xoay trong, tầng chót mái được dùng như chỗ đậu trực thăng.

Chỉ là, nơi xa hoa quyền uy như vậy, lại cho bọn họ mượn làm nơi họp báo?

Điều này làm người ta ngoài khiếp sợ, còn cực kỳ kinh hi.

"Chỉ là, Lôi tiên sinh đã nói, nơi đó không cho phép toàn bộ quá trình được ghi hình. Cho nên." Uông Mạn đang nói thì bỗng dừng lại, xem ra hai người chỉ có thể chọn một mà thôi.

Cuối cùng thì địa điểm họp báo quan trọng hơn, hay là Đài Truyền Hình quan trọng hơn?

Hai thứ này căn bản không cần phải đem ra so sánh, Á Luân lập tức từ chối Thẩm Kiều tiểu thư.

Sau đó vận dụng toàn bộ nhân viên của phòng thiết kế, đến bố trí toà cao ốc thương mại quốc tế. Tăng ca thêm hai đêm, rốt cuộc thì mọi thứ đã hoàn toàn được giải quyết.

"Lôi tiên sinh thật là lợi hại!"

"Đúng vậy, cả toà cao ốc thương mại quốc tế này anh ấy cũng mượn được!"

"Dù là vui đùa một chút thôi, nhưng có thể được cưng chiều như Uông Mạn, thì tôi cũng cam tâm tình nguyện á."

"Đi chết đi!"

Buổi họp báo ngày đó, toàn bộ nhân viên của phòng thiết kế đều có mặt đông đủ, cộng thêm lực lượng nồng cốt của vài công ty khác.

Tầng hai, vốn là sảnh lớn chuyên dành cho các hội nghị, âm hưởng âm sắc cũng cực kỳ lưu loát. Khách hàng được mời biết được nơi họp báo diễn ra là toà cao ốc thương mại quốc tế, dĩ nhiên là cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bên ngoài đã có lời đồn, nếu không có được thư mời của công ty Nguyên Tường, nghĩa là không đủ tư cách. Trong lúc nhất thời, công ty Nguyên Tường trở thành best-seller, không khí đầy náo nhiệt.

Chưa tới giờ, toàn bộ khách quý đã có mặt đông đủ.

Âm nhạc từ từ chuyển đổi, buổi ra mắt sản phẩm được cử hành đúng giờ .

Úy Hải Lam và Lộ Yên sắp xếp đánh dấu khách mời đến tham gia ở bên ngoài, Lộ Yên đi toilet, úy Hải Lam ngồi một mình đánh dấu danh sách. Cô đang đánh dấu trang sách, đính sách khí lại mất linh, cô nheo mắt nhìn một chút, kim đính lại rơi xuống đất, nên đành phải xoay người lại nhặt.

Bỗng nhiên, một đôi giày hiện lên trước mắt cô.

Lại là đôi giày thể thao đen đỏ, bắt mắt, cô đã từng nhìn thấy người nọ mang nó.

Úy Hải Lam chột ngắc đầu, Thẩm Du An lại ngồi xỏm xuống, lặng lẽ giúp cô nhặt kim đính lên.

Trong chốc lát hai người đã nhặt hết chúng lên, Úy Hải Lam vừa đính giấy, vừa hỏi, "Sao cậu lại ở đây?"

Thẩm Du An chỉ nhìn cô chứ không nói thêm.

Im lặng hồi lâu, lâu đến bản thân cô cảm thấy thật kỳ lạ, cuối cùng mới ngẩng đầu lên nhìn cậu ta. Nhưng cậu ta lại đột ngột nắm lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực. Đột ngột như vậy, mạnh mẽ như vậy, trong khoảnh khắc ấy, cô ngửi thấy mùi thơm thoang thoang của ánh mặt trời bên mũi, vẫn sạch sẽ thanh khiết như trước, trong thoáng chốc lại nghe thấy cậu nói, "Lam, cậu đừng để ý đến tớ."

Úy Hải Lam ngẩn ra, không có phản ứng.

Phía trước cô, lại xuất hiện một bóng dáng to lớn cao ngạo khác.

Chỉ cách cô mấy mét, Lôi Thiệu Hành cô độc đứng cuối hành lang. Chiếc áo sơ mi đen như mực thẳng thớm đã được chỉnh sửa phần thân áo, hai mắt sáng loáng rực rỡ, tư thế rất nhàn nhã nhưng cũng tràn đầy sát khí. Nụ cười của anh lạnh buốt không thể tưởng tượng nổi, hai chân thẳng tắp chậm rãi nện từng bước bước về phía trước, từng bước từng bước đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Nếu Mãi Như Làn Đầu Gặp Gỡ (8)

"Du An, cậu buông tớ ra!" Úy Hải Lam mở miệng la lên, hai tay dùng sức đẩy cậu ta ra.

Thẩm Du An ghi chặt cô không rời, cô càng dẩy dựa muốn thoát khỏi cậu, cậu càng liều chết cũng không muốn buông, ngoan ngoãn như một đứa bé, thứ trong ngực là món đồ chơi cậu yêu quý nhất, nếu là có kẻ khác đến tranh, cậu làm sao có thể dễ dàng buông ta, không tới một giây sau, đó là về cố chấp kiên quyết không buông.

Cậu vẫn luôn miệng gọi tên cô, gọi một tiếng lại gọi thêm một tiếng, "Lam, lam, lam"

"Du An! Buông ra!" Úy Hải Lam lại vội vàng kêu gào.

Thẩm Du An vẫn đều đặn như trước, giống như không nghe thấy gì. Về tùy hứng, bá đạo như vậy, cô rất ít khi nhìn thấy, cũng chỉ có những vật do cầu thủ NBA mà cậu yêu thích dùng qua cậu mới như vậy, mới có thể biến cậu trở thành kẻ ngoan cố nhất, không giành được thì không bỏ qua, hoàn toàn tuyên bố quyền sở hữu.

Nhưng tại sao lại thế này.

Úy Hải Lam không ngờ rằng, người nọ đã bất tri bất giác đến trước mặt cô. Bước chân của anh vững vàng, uy nhả từng chút nện xuống nền đất, tốc độ khá chậm rãi, vậy mà trong nháy mắt, đã đứng trước mặt cô. Vòng kim kẹp của Thẩm Du An bỗng nhẹ đi, anh một tay bắt lấy đầu vai của cậu ta, mạnh mẽ kéo cậu ta ra, đẩy cậu ta ra xa.

Thẩm Du An mặc dù không giống với vẻ bề ngoài nho nhã, yếu đuối của mình, nhưng cũng không bị được với sức của anh, cậu lão đảo, lùi về phía sau vài bước, lúc này cậu mới ổn định được bước chân mình. Vừa ngẩng đầu, chỉ thấy đôi mắt ung sâu hút của người nọ, lạnh lùng nhìn lại anh, cặp mắt kia khe cong lên, nụ cười ấy so với khi anh không cười càng uy nghiêm đáng sợ hơn.

Lôi Thiệu Hành nhìn chằm chằm vào Thẩm Du An, cũng hỏi thăm cô ở một bên, "Em làm sao vậy?"

"Không sao." Úy Hải Lam nhẹ nhàng phun ra hai chữ, đồng thời cũng ảo não trước tình huống gặp mặt của ba người.

Lôi Thiệu Hành lại tiếp tục mở miệng, lần này là hướng về phía Thẩm Du An, vẻ mặt khách sáo như đã lâu không gặp lại cậu ta, "Tôi còn tưởng là ai, thì

ra là Thảm thiếu gia."

Thảm Du An kịp lấy lại bình tĩnh, nói bằng giọng ảm áp, "Đúng lúc đến làm việc, tôi biết công ty Nguyên Tường có buổi họp báo ở đây, cho nên mới tới xem một chút."

Lôi Thiệu Hành dịu dàng ôm lấy cô, cúi đầu thân mật cười nói, "Lam, Thảm thiếu gia tới thăm em...sao em không nói cảm ơn cậu ta?"

"Lam" Cách xưng hô này làm Ủy Hải Lam giật nảy mình.

Người nọ luôn gọi cô là "Ủy", đã rất lâu rồi, cô sẽ tưởng lầm là người xa lạ bên đường gọi, dù sao âm điệu của hai khá giống nhau.

Thảm Du An cũng đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng im bật.

Bọn họ sống vai cùng đứng bên nhau, bọn họ gắng bó khăng khít, thân mật.

Cô gái vừa rồi còn ở ngay trong lòng cậu, giờ khác này đã đứng bên cạnh người đàn ông khác.

Cậu thậm chí còn cho là, cách xưng hô này rất đặc biệt, độc nhất vô nhị chỉ thuộc về riêng mình cậu.

Thì ra, thì ra không phải vậy.

"Cảm ơn Thảm thiếu gia." Ủy Hải Lam hồ hững nhìn Thảm Du An, năm chữ vừa ra khỏi miệng, thật là lạnh nhạt dọa người, như thể bọn họ chỉ tình cờ gặp mặt, một chút quan hệ cũng không có. Lệ động bên khoé mắt cậu thay nhau chảy xuống, đau thương, một màu xanh u tối phút chốc bao trùm lấy cô, làm cô cũng không cười nổi nữa.

"Cậu bạn như vậy, vậy tớ đi trước." Thảm Du An cố nặn ra một nụ cười, vừa muốn rời đi, chợt dặn dò cô: "Lam, rảnh rồi thì gọi cho mình. Số của tớ vẫn chưa đổi, người biết đấy."

Đến một đất nước xa xôi đã ba năm, vậy mà số của cậu vẫn chưa từng đổi?

Ủy Hải Lam chưa bao giờ chủ động gọi, hôm nay vừa nghe, cũng không biết là tư vị gì.

Bóng dáng ngọc thụ quang lâm kia đã khuất xa, để lại ánh mắt âm trầm bên cạnh, buông tay cô ra, xoay người thong thả bước vào hội trường, "Buổi tối sẽ trừng phạt em."

Ủy Hải Lam yên lặng cúi đầu, chỉ thấy kim đính rơi đầy đất. Cô sửa sang lại tóc một chút, ngón tay xuyên qua mái tóc đen dày buông xoã.

"Ai? Tại sao lại rơi hết xuống đất rồi?" Lộ Yên từ chỗ quẹo bên kia trở lại, tiếng vọng lại bên này.

"Không cần thận nên làm rơi hết."

"Chúng ta phải nhanh chóng sửa sang lại danh sách, để cùng vào xem nữa chứ."

"Ừm."

Sân diễn hoa lệ tràn ngập sắc màu rực rỡ, từng vè đẹp chói mắt nối đuôi nhau, dưới ánh đèn flash chói lòà, các người mẫu biểu diễn rất xuất sắc. Căn phòng chật kín khách mời, họ mê muội thưởng thức màn biểu diễn xuất sắc này. Tách... Tách... tiếng chụp hình thi thoảng vang lên, nhân viên nội bộ của công ty tranh thủ bắt được góc chụp đẹp. Bốn phía xung quanh không ngừng truyền đến tiếng động náo nhiệt, khúc nhạc dạo uyển chuyển vui vẻ phát lên, luẩn quẩn bên tai Ủy Hải Lam vẫn là lời của Thảm Du An.

Lam, cậu không cần phải để ý đến tớ.

.....

Trên sân diễn T không ngừng có người lên xuống, vô số hình ảnh lướt qua trước mắt, khúc nhạc dạo được đổi liên tục, cho đến khi Á Luân tập trung các người mẫu cùng bước lên sân diễn, tiếng vỗ tay như sấm kéo cô về với hiện thực. Lộ Yên ở bên cạnh liên tục vỗ tay khen hay, các vị khách mời khác cũng đồng loạt đứng lên chúc mừng.

Trong « ánh trăng bên hồ sen » Chu Tự Thanh tiên sinh đã từng bảo: náo nhiệt là của bọn họ, tôi không có thứ gì cả.

Thật ra thì mọi thứ trước mắt đều liên quan đến cô, nhưng tại sao cái vẻ náo nhiệt ấy, cô chỉ thấy nó như một hoang mạc thôi.

Buổi họp báo kết thúc trong êm thấm, đạt được kết quả tốt như vậy, dĩ nhiên là không thể thiếu tiệc chúc mừng.

Á Luân cố ý mời Lôi Thiệu Hành ngồi cùng một bàn với vài vị lãnh đạo, Uông Mạn mặc chiếc quần short đen quỳ rũ ngồi rúc vào bên cạnh Lôi Thiệu Hành.

"Buổi họp báo ra mắt sản phẩm lần này có thể thành công như vậy, đều nhờ có sự cố gắng của tất cả mọi người ngồi ở đây, tôi mời mọi người một ly." Á

Luân uống xong một ly, tiếp tục nói, " Dĩ nhiên, còn phải đặc biệt cảm ơn một người, đó chính là ngài Lôi Thiệu Hành! Nếu như không nhờ có Lôi tiên sinh vào thời điểm quan trọng nhất cho chúng ta mượn địa điểm, thì tất cả mọi cố gắng của chúng ta cũng thành công cốc!! Mọi người đứng lên nào, chúng ta cùng nhau kính Lôi tiên sinh và Uống tiểu thư một ly!"

Mọi người đều đứng lên, bầu không khí được lấp đầy bởi tiếng cười vui vẻ , Lôi Thiệu Hành và Uông Mạn đứng là một đôi kim đồng ngọc nữ, Ủy Hải Lam đứng ở một bàn khác, cúi đầu uống hết rượu.

Ánh mắt của anh lướt qua đám người, bộ dáng không mấy hứng thú của người nọ cực kỳ chói mắt.

Đến giữa buổi tiệc, Ủy Hải Lam nhận được điện thoại của Vương San, bảo rằng cô ta đang ở bên ngoài khách sạn đợi cô. Lúc này cô mới liếc sang Lôi Thiệu Hành ở bàn bên kia, anh hào hứng tham gia vào bữa tiệc, bộ dáng không giống như muốn rời đi. Cô xách túi xách đi về phía Á Luân, nhẹ nhàng nói một tiếng , Á Luân vội vàng chào hỏi, liền gật đầu đồng ý.

Trong nháy mắt, cô rời khỏi quán ăn đến Trung Hoa Star.

Vẫn là toà cao ốc 28 tầng, vẫn là căn phòng kia.

Vương San rời đi, chỉ chừa lại một mình cô chờ đợi.

Vẫn chưa đến tám giờ tối, ngoài cửa sổ là một dải mây xanh đen che kín bầu trời xanh, dù có dùng tay vén tấm màn lên, cũng không cách nào có thể gặp được chút ánh sáng nào. Cô đến sát bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn bầu trời đêm xa xăm trước mắt mình. Đứng đã lâu, cũng không đổi tư thế, cúi đầu nhìn dòng xe cộ chỉ chít như kiến dưới mặt đất.

"Ông ——"

Tiếng cà phê mở cửa phòng vang lên, sau đó là tiếng bước chân.

Bên trong gian phòng vẫn hoàn toàn yên tĩnh, TV cũng không được mở.

Một cảnh tượng đập vào mắt Lôi Thiệu Hành, cô như một u hồn đứng bên cửa sổ, cả người tựa vào cửa kính thủy tinh, tư thế kia vừa xinh đẹp lại mềm mại, như đoá sen lững thững trôi trên dòng nước. Cô mặc chiếc quần jeans, bày phần dài ngắn đến lòng bàn chân, lộ ra da thịt trơn bóng , không có lấy một nếp nhăn. Mái tóc ngắn áp vào hai bên gò má, che mất một nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Đèn trên tường phát ra như ánh hoàng hôn, thủy tinh màu xanh lá cây làm nổi bật ánh mắt của cô, trống rỗng , tùy tính , vô hồn , cũng xinh đẹp kinh người .

Anh cố ý phát ra tiếng bước chân nặng nề đi về phía cô, nhưng cô cũng không có phản ứng.

Trông mắt Lôi Thiệu Hành căng thẳng, đến sau lưng cô, chẳng nói chẳng rằng, ôm lấy cả người cô, cúi đầu găm cằm cổ của cô. Cách da thịt một lớp mỏng, có thể cảm nhận được mạch máu có huyết dịch chảy xuôi, khẽ run rẩy, giống như chất xúc tác, làm anh lập tức hưng phấn, cơ thể của cô tan ra mùi hương thơm ngát, cổ họng anh căng thẳng, hạ thân có phản ứng.

Ủy Hải Lam đầu tiên là ngẩn người, sau đó kịch liệt phản kháng . Cô hất tay anh ra, ngón tay bấm vào da thịt anh, ra sức chống chọi. Nhưng như vậy lại càng làm anh thêm kích động, vừa mút xương quai xanh của cô, căn bản cũng không để ý đến cô, vừa kéo cổ áo lớn xuống tận đầu vai ngửi mùi thơm thoang thoảng của cô.

Anh mặt mờ khàn khàn giọng hỏi, "Thơm quá, dùng cái gì?"

"Anh buông tôi ra! Đừng đụng vào tôi!" Ủy Hải Lam hét lớn, cả khuôn mặt đầy tức giận.

Bàn tay to của anh trong nháy mắt bóp chặt lấy cổ cô, tiếng quát của cô xen lẫn tiếng nức nở nghẹn ngào vụn vặt, Lôi Thiệu Hành cúi đầu, phả hơi thở nóng hổi của mình ra, giống như con rắn độc, "Bây giờ thì sao? Không cho tôi đụng vào? Thời điểm tên tiểu tử họ Thẩm đó ôm em, cũng không thấy cái em chống cự dữ dội như vậy? Hóa ra là muốn chơi nhưng lại ra vẻ cự tuyệt mời chào à?"

"Ừm!" Cô khó chịu kêu rên, sức tay dần dần nói lỏng, thân thể giãy dụa dần trở nên bất lực.

Đột nhiên cô liền nhớ lại khi đó mình đã nghĩ, nếu đôi tay này bóp cổ cô, nhất định cô sẽ bị bóp chết .

Khi cô cho rằng mình đã không thể thở nổi nữa rồi, thì lực đạo của anh ngày càng giảm, cả người cô mềm nhũn ra, thiếu chút nữa đã ngã nhào, thế nhưng anh lại áp sát vào cô, đè thân mình lên người cô, ép cô dán sát vào kính thủy tinh. Anh bắt đầu xé rách nàng quần áo trên người cô, hành động như một con dã thú, vừa nhấc cao thân thể của cô, chợt khựng lại một chút, ngay sau đó không chút chần chờ, hung hăng hôn, để lại những vết hôn đỏ tím trên tấm lưng bóng loáng của cô.

"Đừng đụng tôi!" Cô nghiêng răng nghiêng lợi, ba chữ cứng rắn buột khỏi miệng.

Anh đang cao hứng, vừa thở hổn hển, vừa hung hăng hôn vỗ về.

Đột nhiên, cô ngửa đầu dựa người anh, anh còn tưởng rằng cô đã khuất phục, nhưng mừng rỡ không dính vào chân mày, chỉ nghe thấy một âm thanh nặng trĩu vang lên, cô ngoan cố đập đầu vào thành thủy tinh.

Anh cả kinh, ngừng động tác.

Chỉ thấy đôi mắt phượng xinh đẹp của cô từ từ nhắm lại, mắt như vệt son, sóng mắt lưu chuyển, khuôn mặt cô vốn tươi tắn, bỗng chốc lại lặn vào đó ba phần mị hoặc.

"Ha ha." Tiếng cười như có như không của cô lan truyền, cô bất tỉnh, lại một lần nữa làm lòng anh chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Nếu Mãi Như Lần Đầu Gặp Gỡ (9)

"Tiểu thư Úy, tiểu thư mau tỉnh lại đi."

Úy Hải Lam tỉnh lại từ trong tiếng kêu ầm ỉ, đập vào mắt cô đầu tiên là khuôn mặt của một người phụ nữ đang lo lắng quan sát cô khiến cô cảm thấy như đang có ai đó lấy tay mạnh mẽ bóp cả toàn thân mình. Ý thức từ từ khôi phục, rốt cuộc cô cũng tỉnh táo lại, hai tròng mắt trống rỗng không có một tia tiêu cự.

Nhìn thấy cô tỉnh lại, Vương San lại thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu thư Úy, cô có cảm thấy khó chịu ở chỗ nào không? Đầu cô có đau hay không?"

Tuy miệng cô mấp máy nhưng trán cô còn có chút đau, Úy Hải Lam nhớ lại chuyện xảy ra lúc nãy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, không một chút hồng hào. Cô chỉ khẽ mím môi mình sau đó cắn chặt răng lại, áo T-shirt trên người bị lôi kéo đến mức không còn ra hình thù gì tựa như đã từng bị người khác mạnh mẽ làm nhục qua, cổ áo lột xuống bả vai làm lộ ra vô số vết cắn, dấu răng sâu hoắm như mang theo một cỗ tức giận mãnh liệt khiến cô chỉ muốn trốn chạy.

Úy Hải Lam nhắm mắt lại cố gắng điều tiết những hình ảnh kinh hãi trong đầu mình, khuôn mặt hờ hững vô tâm, đáy mắt cô mơ hồ bất an. Chợt cô đột ngột đứng dậy nhưng bởi vì chân quá yếu thậm chí muốn té ngã nên cô phải ngồi xuống. Vương San thấy vậy vội vàng đứng lên đỡ cô nhưng chỉ nghe thấy cô mở miệng nói bốn chữ: "Tôi muốn về nhà."

Vương San thực sự không ngờ, chỉ cời áo khoác từ trên người mình xuống, nói "Tiểu thư Úy, nếu cô không ngại thì cứ khoác áo của tôi đi."

Úy Hải Lam cũng biết đáng về mình hiện tại cũng không đáng hoàng cho lắm nên cô cũng không từ chối. Cô chỉ nói cảm ơn và nhận áo khoác mặc lên người mình.

Đi qua gian phòng khách chỉ nhìn thấy quần áo nằm rải rác khắp trên sàn nhà.

Hai con ngựa trong phòng, một con dựng đứng lên, một con đổ nghiêng, áo len màu vàng, chiếc váy ngắn màu đen, trên ghế salông còn có áo nịt ngực thêu hoa văn hình con báo.

Tiếp tục đi trên hành lang, còn có một gian phòng ngủ khác, cửa phòng chỉ khép hờ.

"Thiệu Hành, anh chậm một chút, người ta không chịu nổi." Tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ kiều mị phát ra từ trong phòng, rất nhanh sau đó cô cũng nhận ra đó là giọng của Ưông Mạn.

Lúc này ánh mắt Úy Hải Lam cũng không quét về phía gian phòng kia mà cô tăng nhanh bước chân mình muốn thoát khỏi nơi này.

Trong căn phòng mờ tối, mồ hôi đầm đìa, không khí hoan ái đầy nhục dục ngang dọc thể giới, thân thể nam tính của người đàn ông đang trần truồng dầy dụa cùng người phụ nữ kia. Hai chân người phụ nữ trắng mịn đang ôm lấy vòng eo cường tráng của người đàn ông, mặc cho vật nam tính của người đàn ông kia đang không ngừng rong ruổi bên trong thân thể mình. Dù cô cố gắng phối hợp động tác của anh, nhưng đưa vịn vịn lại bắt đầu cầu xin khoan dung, eo cử động không ngắt nhưng người đàn ông kia vẫn bất chấp lại tiếp tục tăng nhanh động tác, mãi đến tận khi người phụ nữ dưới thân anh xụi lơ thì anh mới dứt khoát lui ra. Trên thân thể còn thấm đầm mồ hôi, tóc rối hoà với đôi mắt lóe sáng lạnh lùng, đáy mắt như chưa từng có một tia nhu tình nhìn người phụ nữ đang nằm dưới thân mình.

Lôi Thiệu Hành đứng dậy đi vào phòng tắm, sau đó khoác áo tắm đi ra.

"Thiệu Hành, anh thật giỏi!" Ưông Mạn như mẫn xà quần lấy anh, thân thể trần truồng hướng về phía anh nũng nịu: "Người ta suýt chút nữa bị anh giết chết rồi!"

Lôi Thiệu Hành kéo bàn tay của Ưông Mạn đang ôm ấp mình, đi thẳng đến quầy rót ly rượu "Mau thay quần áo đi."

Ưông Mạn sững sờ không tin người kia đang nói chuyện với mình "Anh nói sao?"

"Cút ra ngoài mặc quần áo vào hay là chờ tôi giết chết?" Anh vừa mở miệng hỏi một câu, vừa nghiêng đầu liếc nhìn cô.

Ánh mặt trời trong sáng, ánh sáng như ngân như tuyết nhưng cũng lạnh lẽo đến tận cùng. Ưông Mạn run cầm cập liền chạy vội ra ngoài.

Ở phía ngoài, Vương San cũng vừa mới trở về, nhìn thấy Ưông Mạn hoang mang mặc quần áo, cô cũng thản nhiên như không có chuyện gì. Ưông Mạn vốn là người mẫu, đối với việc lộ thân thể mình ra trước mắt bàn dân thiên hạ cũng là lẽ tự nhiên, tập mãi cũng thành quen nên không để ý, huống chi bây giờ trông cô còn giống như một người phụ nữ thành thực.

Chờ đến khi mặc quần áo tử tế, Vương San bước đến đưa một tờ chi phiếu, nói tiếp: "Đây là Lôi tiên sinh đưa cho cô."

Ưông Mạn không ngờ mọi chuyện lại xảy ra đến mức này, anh ta đã theo đuổi cô một lúc lâu, là một người khôi hài, bá đạo lại không mất đi ôn nhu, thậm chí có thể vì cô vùng tiền như rác. Một người đàn ông như vậy sẽ luôn khiến phụ nữ bị trầm luân, mà cô cũng không ngoại lệ. Thế nhưng ai có thể biết được, chỉ sau đêm xuân hạnh phúc đó anh ta lại trở mặt như không quen biết, ném một số tiền vào mặt cô. Đây quả thật là một sự sỉ nhục. Cô lạnh rên lên một tiếng, tàn bạo đoạt tấm chi phiếu kia, tức giận cùng bất bình giẫm mạnh giày cao gót xuống nền đất rồi đi.

Sau ngày lễ kỷ niệm, mọi người vẫn đi làm như bình thường.

Bởi vì đêm qua vui chơi đến tận ba giờ sáng, mà lại đi làm vào ngày hôm sau, lẽ dĩ nhiên ai cũng mệt mỏi, ai cũng đều ngáp liên tục, tinh thần không khỏe cho lắm. Thế nhưng mỗi khi nhắc đến lúc vui vẻ trên sân khấu, ai cũng đều sinh long hoạt hổ (ý nói mạnh như rồng như hổ), hào hứng bàn luận không biết mệt mỏi, thậm chí ngay cả đến khi mở cuộc họp ở phòng thiết kế cũng không sôi nổi như thế.

Các đồng nghiệp cũng hỏi về việc trán cô bị thương nhưng Ủy Hải Lam chỉ nói do mình không cẩn thận đụng vào cạnh cửa. Mà lúc này cổ của cô còn hiện lên dây gân, nếu tay nhỏ vô tình nhẹ nhàng đụng trúng thì ngoại trừ cảm giác đau đớn, cô còn có cảm giác khinh thường và căm ghét.

Buổi sáng cũng trôi qua một cách êm đềm và bình an, mãi đến tận khi có người của công ty Nguyên Tường đến tìm cô.

Ủy Hải Lam không biết là ai, hoá ra lại chính là Vương San.

"Tiểu thư Ủy, tôi đến giúp cô thoa thuốc." Vương San nói rõ lý do mình đến đây.

Ủy Hải Lam biết cô ta cũng do người kia phái tới nên cũng không muốn làm khó. Cô liền dẫn cô ấy đến cầu thang để bôi thuốc. Không để ý trên mặt đất có dơ bẩn hay không, Ủy Hải Lam bước xuống khoảng hai bậc và ngồi trên bậc thang. Vương San cầm thuốc, ngồi xuống bên cạnh cô, nói: "Bác sĩ nói rồi, thuốc này phải được liên tục thoa trong mười ngày thì mới tốt."

Và trong vòng mười ngày, mỗi ngày Vương San đều đến công ty cô thoa thuốc, cũng không nói gì thêm, thoa thuốc xong liền đi.

Vào ngày cuối cùng, Vương San mới mở miệng nói: "Tiểu thư Ủy, Lôi tiên sinh nói tôi nên nhắc nhở cô một tiếng, hiện tại cô rảnh rồi thì cô cũng đừng quên liên hệ với vài người."

Quả nhiên là có ý riêng.

Đương nhiên Ủy Hải Lam nghe xong cũng hiểu được ý tứ của người kia truyền tới, nếu cô đã không thể trốn được kiếp số thì không bằng cô cứ thẳng thắn kết thúc, ra tay một lần để sau này không còn mong nhớ gì nữa.

Đã ba năm trôi qua, đây là lần đầu tiên Ủy Hải Lam cố gắng trấn tĩnh nhắc điện thoại lên gọi cho Thẩm Du An.

Dãy số này, cô vẫn còn lưu lại trong điện thoại di động của mình, cũng không có ý xóa nó đi. Cô cũng đã từng nghĩ rằng mình nhất định không cần dùng đến nó nhưng cuối cùng vẫn lười xóa đi, cứ để vậy thôi.

Thẩm Du An nhận điện thoại của cô tựa như rất vui vẻ, mỗi âm thanh trong giọng nói của cậu ta đều nhẹ nhàng, dịu dàng như vậy.

Khi cô nói muốn hẹn gặp mặt, cậu ta đã đồng ý ngay. Cô lại nói cho cậu biết địa điểm, cậu chỉ cười nói: "Lam, hẹn gặp vào buổi tối."

Địa điểm hẹn gặp là quán trà Đường Triều, đây là nơi năm đó bọn họ họp mặt uống trà cùng bạn bè.

Lúc ấy, ngoại trừ câu lạc bộ thể hình, bọn họ đến quán trà này nhiều nhất. Nhiều loại trúc vườn, phong cảnh nho nhã đặc biệt thanh tịnh an nhàn khiến Ủy Hải Lam thật yêu thích nơi này. Có vài lần, Viên Viên đến đọc sách thì nhìn thấy cô đang ngủ, đợi khi cô tỉnh lại liền bị mọi người chọc cười. Nghĩ đến đây, khóe miệng cô không tự chủ nhếch lên một nụ cười.

"Cười gì vậy?" Đột nhiên một giọng nam chen vào, phá vỡ tâm tư đang vui vẻ của cô.

Ủy Hải Lam nhìn cây gây trúc kia liền cảm thấy cực hứng nên chuyển đề tài trả lời "Tôi đói."

Lôi Thiệu Hành cởi áo khoác Tây ra, người phục vụ nhận và treo lên giá áo, sau đó anh cũng ngồi xuống bên cạnh cô hỏi: "Muốn ăn món gì?"

"Tôi được chọn sao?" Nụ cười cô toả sáng như ánh nắng ban mai khiến lòng anh cũng vui vẻ lạ thường.

"Em chọn ăn thịt thiên nga cũng được."

Đương nhiên Úy Hải Lam cũng không chọn thiên nga nhưng cô đã chọn món ăn cao quý nhất, cố ý chọn những món mà người khác phải đến các tiệm ăn cao cấp mới có được... tổ yến hầm gà, cá muối chưng ngọc trai, lê thái nhỏ hấp trái cây, trứng phù dung, bánh nướng thập cẩm... Hơn mười món ăn đều là những món ăn hào hạng, đứng hàng đầu nước Trung Hoa này. Cô chọn đều là những món ăn cao quý đặc sắc mà không phải ai cũng có thể được một lần nếm thử trong đời.

Khi Thẩm Du An vừa đến, cậu ta cũng liền nhìn thấy một bàn những món ăn cao sang được sắp xếp khá sang trọng.

Úy Hải Lam ngồi một bên, như một nhân vật cao lớn trong triều nhà Mãn Thanh, một người cao quý sai nha hoàn hầu hạ mình. Cô cũng không nói chuyện, chỉ tay một cái thì có người đưa ra đĩa rau. Bên cạnh cô còn có một vị đại Phật - Lôi Thiệu Hành - cũng ngồi bất động như thế, một mình thưởng thức trà nhìn cô sai khiến người khác, tâm tình còn có cảm giác hưởng thụ.

Thẩm Du An cũng diện một bộ Tây phục trắng tấp, có lẽ cậu cũng vừa tan tầm.

"Cho thêm một bộ bát đĩa." Úy Hải Lam nhẹ giọng dặn dò, Thẩm Du An cũng lập tức ngăn người đứng đó.

Nhưng chỉ trong phút chốc, anh bình tĩnh chần chờ nháy mắt, lúc này mới ngồi xuống, ánh mắt của anh nhìn chăm chăm vào trán cô.

"Đường như món tổ yến hầm gà này chưa ngon lắm." Uống một hớp, cô không hài lòng nói.

Lôi Thiệu Hành nói: "Vây sáng mai anh sẽ đi mời một sư phụ chuyên nghiệp làm món này cho em."

Cô mỉm cười gật đầu, nâng chung trà lên uống đến cạn, cau mày oán giận: "Vẫn là trà do anh mua từ Tô Thành về là ngon nhất. Anh có thể trở lại đó mua cho em không?"

Lôi Thiệu Hành cung chiêu nói một tiếng: "Được" khiến Thẩm Du An gật đầu ra hiệu tỏ ý mình muốn đi.

"Này, không uống trà mà đã vội đi." Úy Hải Lam nhạt nhẽo nói. Trong lúc người phục vụ đang muốn nâng chung trà lên thì vừa khóp cô đặt chén trà xuống, cuối cùng cô bị đụng phải. Nước trà tung toé văng lên trên người cô, ướt hết quần áo. Cô tức giận quát: "Sao vậy?"

Người phục vụ liên tục xin lỗi mà cô không chịu bỏ qua, thậm chí cô còn lấy chung trà còn dư lại một ít nước bên trong gạt thẳng về phía đối phương.

"Xin lỗi..." Người phục vụ chỉ là một cô gái khoảng mười tám tuổi, cô ta đứng đó sắp muốn khóc.

"Lam, cô ấy không cố ý." Cuối cùng Thẩm Du An cũng không chịu đựng nổi nữa nhàn nhạt mở miệng. Anh ta phát tay ý bảo người phục vụ rời đi, lát sau lại mở miệng "Trước đây cậu sẽ không như vậy."

Úy Hải Lam nhìn lại anh ta với biểu hiện kiêu ngạo lạnh lùng: "Thẩm Du An, cậu đang muốn dạy dỗ tớ sao?"

Tuy thái độ hùng hổ dọa người của cô khiến anh cảm thấy cô giống như một người xa lạ nhưng Thẩm Du An cũng bỏ qua một bên những đề tài rườm rà này mà trực tiếp hỏi "Lam, cậu đang qua lại với anh ta?"

Cách một tấm màn che, bên trên treo bức tranh sơn thủy có hai gian phòng sát vách.

Mà trong một phòng khác còn có một người ngồi bên trong.

Lôi Thiệu Hành nhàn hạ thoải mái nhìn hơi nóng bốc lên từ chén trà, khẽ nhếch khóe môi khi nghe thấy cậu ta hỏi như vậy.

Một lúc lâu sau, một giọng nữ lạnh lạnh trả lời "Đương nhiên."

"Cậu yêu anh ta sao?"

"Một người đàn ông dịu dàng săn sóc mình, lại anh tuấn mê người, năng lực xuất chúng, hơn nữa lại cam lòng vì tớ vùng tiền, lẽ dĩ nhiên người phụ nữ nào cũng đều sẽ thích anh ấy."

"Nếu như... Nếu như tớ có mọi thứ, cậu có muốn theo tớ hay không?"

Cuộc nói chuyện cũng dừng lại, Lôi Thiệu Hành cup mắt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Nếu Chỉ Như Lần Đầu Gặp Gỡ (10)

Thẩm Du An đã dùng hết dũng khí trong lòng mình mới nói ra được lời này với Ủy Hải Lam.

Cậu cố gắng trấn định lòng mình nhìn chằm chằm xem thái độ của cô, ngược lại cô cũng nhìn thấy được một tia kiên quyết chợt xuất hiện trong ánh mắt sâu sắc màu nâu hổ phách của cậu.

Về mặt như vậy trông như ánh mắt mong ngóng, truy đuổi giấc mơ khi bọn họ còn nhỏ nhưng lúc đó bọn họ vẫn còn chưa biết, giấc mơ này vốn không cách nào thực hiện được. Vì thế, giấc mơ mãi vẫn chỉ là giấc mơ, thậm chí cho dù giấc mơ này có trở thành sự thật thì cũng giống như có thể được cùng nhau vui vẻ thêm ba ngày nữa rồi sau đó cũng vậy mà thôi.

Ủy Hải Lam cầm đũa xăm soi gấp thức ăn, cúi đầu hỏi: "Thẩm Du An, cậu có ý gì?"

"Lam, chẳng lẽ cậu không hiểu sao?" Thẩm Du An trầm giọng hỏi dò, ánh mắt khẩn thiết.

"Cậu nói chuyện không đầu không đuôi như thế, làm sao tớ hiểu." Ủy Hải Lam lắc đầu, chiếc đũa còn chọc ở trong bát.

Nhưng cô thật sự không hiểu sao?

Khi đó, bọn họ cùng sống vai bên nhau, cùng đạp xe về nhà, chỉ cần cậu ngồi phía trước thủ thế không cần quay đầu lại thì cô cũng liền biết là có xe ở phía sau. Khi đó, bất kỳ trò chơi nào, bọn họ cũng tạo thành một đội. Thậm chí người bạn thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên như Viên Viên cũng không bị mọi người hiểu lầm như bọn họ. Trò chơi ngày ấy, cô nhẹ nhàng nhắc nhở cậu mỗi khi cậu làm vào thế bí để rồi cuối cùng bọn họ cũng giành được phần thắng một cách hoàn mỹ. Sau khi trò chơi kết thúc, Viên Viên nhìn bọn họ cười cười, lúc đó bọn họ mới có điểm thông suốt.

Ngoài ra, còn có quá nhiều quá nhiều chuyện khác nữa.

Nhiều chuyện đến nỗi cô cũng không cách nào nhớ rõ từng điểm, chỉ biết hiện giờ tâm tư cô đang hỗn loạn.

Lời nói trong suốt êm tai của Thẩm Du An đột nhiên vang lên trong không khí yên tĩnh như vậy mà cô cũng không ngẩng đầu nhìn về phía cậu, trong đầu cô còn đang miêu tả hình dáng của cậu với mái tóc đen óng ánh hòa dưới ánh đèn lồng lầy trong gian phòng này. Chờ một lúc lâu sau, cậu nhẹ giọng nói: "Nếu tớ không còn là người thừa kế của dòng họ Thẩm, cũng không còn là kẻ giàu có Thẩm Du An, thậm chí tớ trở thành kẻ trắng tay thì cậu có muốn ở bên cạnh tớ không?"

Rốt cuộc đôi đũa cũng được đặt bên cạnh cái bát, Ủy Hải Lam chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh sáng như có lửa trong mắt cậu lập lòe bùng sáng như muốn đốt cô thành tro bụi. Cô cố gắng trấn định lòng mình, lại mỉm cười hỏi dò: "Vậy cậu dự định sẽ sống như thế nào?"

"Tớ đã tốt nghiệp có thể đi tìm việc làm. Lúc đầu có thể bắt đầu ở một khởi điểm cực khổ nhưng tớ tin mình sẽ không mãi như vậy, nhất định tớ sẽ thành công. Còn về vấn đề nhà cửa, cậu cũng không cần phải lo lắng, trước tiên chúng ta có thể thuê nhà, chờ thêm mấy năm nữa tớ dành dụm đủ tiền thì cũng sẽ mua một ngôi nhà. Lam, hãy tin tưởng tớ, tớ nhất định sẽ đối xử tốt với cậu." Thẩm Du An dường như đã có chuẩn bị từ sớm, cậu nói không nhanh không chậm, trật tự rõ ràng, giọng điệu chân thành.

Nếu như vẫn còn là mười bảy, tám tuổi, nhất định cô sẽ rung động.

Dù rằng không còn gì cả nhưng vẫn cùng nắm tay nhau một đời?

Thật là một giấc mộng đẹp.

"Thẩm Du An." Cô gọi tên cậu, chỉ một câu nói đầu tiên đã khiến toàn thân cậu lạnh lẽo "Cậu cảm thấy mình có khả năng bao bọc tớ được sao?"

"Tìm việc làm, rất tốt nhưng tiền lương sẽ là bao nhiêu đây? Mấy ngàn? Cho rằng cậu từng là du học sinh mới trở về nước, có tài cao thì sao, cũng sẽ không thể bắt đầu với mức lương hơn vạn chứ? Thuê một ngôi nhà sao, cậu dự định thuê một căn nhà lớn đến cỡ nào cho tớ? Hai tầng hay một tầng? Cậu có biết ngoài phòng ngủ, tớ còn muốn một thư phòng nhỏ, cậu nói tớ làm sao sống như vậy đây? Lại nói, giá cả một gian phòng ở Xuân Thành này lại cao như trên trời, cậu muốn tớ phải đợi cậu mấy năm mới mua được một căn nhà cho tớ đây hay là cậu muốn tớ cứ lưu lạc đầu đường như vậy mãi thế sao?"

"Ăn, mặc, ở, đi lại, cậu không thể làm tớ thỏa mãn bất cứ điều gì vậy thì cậu tốt với tớ ở đâu? Cậu cảm thấy như vậy là tốt với tớ sao? Thẩm Du An, không phải là tớ không muốn ở bên cậu mà do cậu thực sự không có năng lực. Tớ yêu thích những người có thể mạnh hơn là những người yếu kém." Nụ cười treo trên khóe miệng cô lạnh nhạt, thâm thúy, sau đó cô cũng im lặng trầm ngâm chẳng nói gì nữa.

Thẩm Du An gần như không còn nhận ra cô nữa, tuy người con gái trước mắt này với người con gái khiến cậu ngày đêm nhớ nhưng có cùng khuôn mặt nhưng giờ phút này thì dường như khác xa. Người con gái trong trí nhớ cậu có nụ cười dịu dàng như nước, tính tình trầm tĩnh, thông minh ưu tú, lại ngoan ngoãn, lễ phép với người ngoài, sẽ không làm loạn bất thường... mà giờ đây ở trước mặt cậu, đây thật sự là cô ấy sao? Tại sao đột nhiên cô trở nên xa lạ như vậy, ngay cả ánh mắt cũng mang theo vài tia khinh bỉ, lại lợi dụng khe hở của người khác mà mạnh mẽ xem thường, trách móc không chút kiêng kỵ.

Thẩm Du An có cảm giác yết hầu mình đang bị một vật nào đó chặn ngang, trong nhất thời cậu nói không ra lời.

"Bỏ qua chuyện của nhà họ Thẩm, cũng bỏ qua chức danh Thẩm công tử, vậy cậu chẳng là cái thứ gì." Tốc độ cô nói có chút chậm nhưng từng từ từng

chữ như nhát dao đâm vào buồng tim của cậu, sau đó lại từ từ chọc vào sâu tận tâm can khiến cậu triệt để tan rã như quân lính bại trận. Có câu “bình bại như núi đổ”, đột nhiên viên mất cậu cũng thấy chua xót.

Cả hai người đều rơi vào trầm mặc, rừng trúc theo gió uốn lượn chập chờn tưởng như hiện lên hình ảnh năm đó mấy người bạn vui vẻ chơi đùa bên nhau.

Cũng không biết trầm mặc qua bao lâu, cho đến khi có tiếng mở cửa vang lên.

Người kia quay lại, ngồi trở lại vị trí lúc nãy "Để tôi kêu phục vụ rót nước."

"Lái xe nhanh quá đó. Chú ý an toàn, sau này chạy chậm một chút." Cô dịu dàng dặn dò như người vợ đang lo lắng cho chồng mình.

Cánh tay của Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng choàng qua lưng ghế cô đang ngồi, cười nói: "Sao công tử Thẩm không ăn? Tuyệt đối đừng nên khách sáo, này giờ tiếp đãi không chu đáo, mong công tử thứ lỗi."

Thẩm Du An nhìn hai người bọn họ, quả nhiên là trai tài gái sắc thiên hạ vô song. Cậu cầm tách trà trước mặt mình, thần nhiên uống giống như là đang uống rượu bình thường. Sau khi uống một mạch mới miễn cưỡng tươi cười, thấp giọng nói: "Thức ăn rất ngon, Lôi tiên sinh thật khách khí. Hiện giờ tôi còn có chút chuyện gấp nên không ở lâu được."

Cậu nhìn về phía cô, muốn gọi tên cô nhưng miệng như bị ai chặn lại, không thể thốt nên lời, cuối cùng mới nói: "Tớ đi đây."

"Thẩm Du An, thật vất vả mới có được lá trà này, cậu cũng uống hết tách trà này rồi đi. Trà Tô Thành là loại trà ngon nhất đấy." Úy Hải Lam mở miệng giữ lại.

"Không được, thực sự là tớ còn có việc, lần sau sẽ bù đắp." Thẩm Du An thấp giọng trả lời, dứt khoát đứng dậy rời đi.

Nụ cười trên gương mặt của Úy Hải Lam cũng dần dần tàn đi, đáy mắt kết băng giá lạnh lẽo.

"Lúc này còn nói dối bụng mà giờ lại không ăn?" Bên tai vang lên giọng anh anh ôn hòa nhưng Úy Hải Lam nói: "Em muốn đi rửa tay."

Hành lang uốn khúc quanh co, cô đi qua từng phòng lại từng phòng, cuối cùng quẹo trái chính là phòng vệ sinh.

Bên trong không một bóng người, cô một mình bước vào. Ngước mắt nhìn về phía tấm gương, rốt cục cô cũng đỡ xuống nụ cười dối trá lúc này của mình, lại vốc từng ngụm nước lớn dội lên mặt mình. Nụ cười không chút tự nhiên, cứ cứng ngắt như thế. Trong lúc cô đang rửa tay, lại có người bước vào và người đó không ai khác chính là người nữ nhân viên phục vụ bị cô phê bình lúc nãy.

Một cô gái vừa đủ tuổi vị thành niên lại bỏ học, không rành thế sự, đơn thuần chỉ như Trương Bạch Chi, tất cả mọi cảm xúc đều hiện rõ trên mặt, thậm chí còn vì chuyện buồn phiền lúc này mà tỏ ra rầu rĩ không vui. Cô ấy tuân theo khẩu ngữ “khách hàng là thượng đế” nên kiên quyết cho rằng chính mình đang làm sai rồi.

Vừa nhìn thấy Úy Hải Lam đứng trong phòng, cô bỗng nhiên vui vẻ bước đến hô to "Tiểu thư."

Úy Hải Lam đang dùng khăn mặt lau tay, quay đầu nhìn phía cô bé.

"Tiểu thư, vừa nãy là do tôi không cẩn thận, chị cũng đừng nên tức giận, tôi không phải cố ý." Cô gái cúi đầu chân thành xin lỗi.

Úy Hải Lam đi đến trước mặt cô, nhìn cô bé này đang cúi đầu lại bỗng nhiên như đang thấy lại hình ảnh thu nhỏ của mình năm đó. Cô cứ nhỏ như vậy, đơn giản như vậy, làm sai liền thừa nhận, như vậy cũng không phải không tốt lắm. Cô đưa tay ra trước mặt cô ấy, lại sờ sờ vào khuôn mặt nhỏ tở về như mình là người chị cả, nhẹ giọng nói: "Vừa nãy chị cũng không cố ý, em cũng đừng tức giận, được chứ?"

Cô gái kinh hoàng không nghĩ tới Úy Hải Lam sẽ nói như vậy, lập tức gạt đầu trả lời "Em không tức giận, em không hề tức giận."

"Thật sự không tức giận sao?" Úy Hải Lam lại hỏi.

"Dạ." Lần nữa gạt đầu nhưng cô cảm thấy người đứng trước mặt mình có vẻ là lạ.

"Thật sự sao?"

Ánh mắt Úy Hải Lam trở nên ôn hòa một cách khác lạ, cô nhìn cô bé này hỏi những ba lần. Lần thứ nhất có lẽ là quay về phái cô bé trực tiếp nói, còn lần thứ hai lần thứ ba cũng không biết cô nói với chính mình hay là đang nói với cô bé. Hoặc là, cô đang đợi một câu trả lời mà cô biết chắc người kia sẽ không bao giờ cho cô một đáp án như cô mong muốn.

Cô bé nhất gan đáp "Thật ạ."

Úy Hải Lam thở phào nhẹ nhõm, nụ cười cực kì nhạt nhẽo như tự trấn an mình, lại phun ra ba chữ "Vậy thì tốt."

Vậy thì tốt, như vậy là tốt rồi.

Bên trong Nhà Các yên tĩnh an nhàn. Mành che bao quanh che khuất tầm mắt. Lối điêu khắc bằng gỗ mộc cho mọi người mở rộng tầm mắt, ban đêm

gió mát thoang thoang thổi vào. Hiện giờ đã vào cuối tháng mười, tuy chưa vào tháng mười một nhưng gió thu bắt đầu tràn vào, từ từ thổi nhẹ tạo cảm giác mát mẻ cho khách mời.

Úy Hải Lam trở lại Nhả Các vừa mới ngồi xuống, trước mặt liền có một bát thức ăn đã được gấp sẵn từ trước.

Ngón tay anh thon dài cầm đũa gỗ màu đỏ gấp từng món ăn cho cô, lại cúi đầu nói: "Tự nhiên đờ ra làm gì, còn không mau ăn."

Đến lúc này Úy Hải Lam cũng có hành động, cô làm dáng ăn vài miếng.

Nhưng thức ăn ngon lại không khiến cô có hứng thú, cô ăn một ít lại cảm thấy không muốn ăn nữa.

"No rồi." Cô lau miệng, ung dung thông thả nói.

"Ăn ít như vậy mà no rồi sao? Em đang đếm hạt cơm để ăn à" Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn cô chỉ ăn vài miếng đã muốn buông đũa, mở giọng nói chế nhạo cùng trêu chọc.

Đôi mi thanh tú của Úy Hải Lam khẽ nhú, cũng đột nhiên bình thản trở lại: "Không thấy ngon miệng."

Nhất thời vẻ mặt của anh như lạnh nhạt, cười nói: "Mới đi một lúc mà em đã không thấy ngon miệng rồi sao?"

Cô cũng không đáp, anh lại đem chén trà kéo đến trước mặt cô: "Không phải muốn uống trà sao?"

Rốt cuộc lúc này Úy Hải Lam cảm thấy có chút phiền, cô nhanh chóng cầm lấy ly nước trà uống hết. Lại nói, người thường thức phải e dè, thông thả, ngửi hương, thưởng vị, phải từ tốn nhấm nháp nhưng cô thì khác. Cô cứ uống ừng ục một hồi, không thưởng thức được hương vị của trà, uống giống như đang uống nước lọc, thuần túy là vì giải khát.

"Sao vậy? Lại cáu kỉnh?" Lôi Thiệu Hành thân nhiên hỏi, đáy mắt dường như tụ tập chút bão táp, anh tiếp tục nói "Chẳng lẽ Thẩm Du An bỏ đi khiến em khổ sở đến nỗi ăn không ngon, khẩu vị cũng cảm thấy vô vị, không vui đến mức độ này?"

Úy Hải Lam mỉm cười, biểu hiện ngạo mạn coi trời bằng vung nói: "Hài lòng hay không có quan trọng không?"

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành tối sầm lại, lại tiếp tục nghe thấy cô lạnh nhạt nói: "Quên hết tất cả thì sẽ không vui."

Giá chỉ như lần đầu gặp gỡ thì thật là tốt biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Cổ Hương Trong Mưa Gió (1)

Cuộc sống lại trở về bình thường, bình thường đến nỗi không có một tin sóng gió nào nổi lên. Cũng đã lâu rồi Vương San cũng không gọi điện thoại đến, người kia cũng tự nhiên không trở lại tìm cô nhưng lâu lâu vẫn sẽ xuất hiện trước mặt cô. Tin tức trên tạp chí chỉ là bản luận về chuyện trả dư thừa hậu không còn gì mới mẻ.

Tháng ngày trôi qua, Úy Hải Lam cũng vẫn đi lại giữa công ty và nhà mình, cũng vẫn sinh sống bình thường ở hai nơi. Mặc dù cũng cảm thấy có chút khó khăn vô vị nhưng tạm thời mọi chuyện rất ổn định.

Vào thời điểm tình cờ, cô sẽ được hộ tống ra bên ngoài để lấy tư liệu thiết kế.

Đường lộ thật náo nhiệt, gió lạnh lẽo thổi tới, lúc này mới ý thức được trời đã dần vào thu rồi.

Vào xế chiều thứ sáu, trường học tan học tương đối sớm, những học sinh tụ tập lại cùng rủ nhau đi dạo phố. Các nữ sinh dắt tay các em nhỏ nhìn đông lại nhìn tây, dù không mua gì nhưng vẫn vào nhìn ngắm cho thỏa mãn tính tò mò của mình. Những khuôn mặt ngây ngô, dễ thương kia khiến cô lại nhớ đến một người.

Từ khi Viên Viên vào làm việc ở Sở sự vụ ngành luật sư (những công việc hành chính thuộc chuyên ngành luật sư) thì cô cũng dần dần bắt đầu bận rộn. Chính vì thế, các cô cũng không còn gặp mặt nhau thường xuyên như lúc trước nữa.

Nhớ tới bài hát nào đó: Bọn họ đều cùng già đi chứ? Bọn họ sẽ ở nơi nào nhỉ? Chúng ta cứ như vậy, mỗi người cứ phải bôn ba tất bật ở nơi chân trời của riêng mình.

Lúc nghe bài hát này, tuy cô cũng cảm thấy thương cảm nhưng vẫn còn giấu trong lòng nguyện vọng tuyệt vời đó. Bây giờ khi thực sự bước vào chân trời của riêng mình thì cô mới cảm thấy biển người thật mênh mông. Trong nhận thức của Úy Hải Lam, bạn bè không cứ phải dính nhau mỗi ngày, không cần

vài ngày lại gọi điện thoại thăm hỏi lẫn nhau, chỉ cần biết dù mình ở đâu trên thế giới này thì vẫn luôn có một người cứ yên lặng nhớ đến mình. Bởi vì đã từng tồn tại một người như vậy nên đối với cô, phần nhớ nhung này lại đặc biệt cảm động.

Tính ra đúng là đã lâu không gặp, Ủy Hải Lam lại không muốn phải chủ động hẹn Viên Viên.

Hồ Thành Hà là bờ sông thoáng mát, trang nhã. Nước sông màu lục bích dập dờn gợn sóng, vài con chim bay lượn chung quanh, thỉnh thoảng dừng lại bơi lội trong hồ. Hai bờ sông bao quanh cây cối rậm rạp, không khí trong lành tươi mát, dọc theo bờ sông là hành lang dành cho người đi bộ, dường như quang cảnh nơi đây chỉ dành cho sự hưởng thụ. Ánh chiều tà dần buông xuống nhàn hạ thoải mái khiến con người cũng không suy nghĩ nhiều. Họ thông thả lui tới bên bờ giữa dòng người đông đúc nhưng cuối cùng chỉ thật sự muốn chạy thật nhanh về nhà mình.

Như vậy ánh tà dương trông như là rất đẹp nhưng nếu ngày nào cũng được nhìn thấy nó thì có vẻ như nó cũng không có gì quý giá.

Viên Viên vẫn như cũ, ăn mặc tùy ý, áo sơ mi trắng phối quần jean, bên ngoài lại khoác lên chiếc áo khoác thoải mái. Đôi tay xách chiếc túi màu đen có chút phù hợp với hình dáng của một đại luật sư, trầm ổn lại trang trọng nghiêm túc.

"Ồi! Một chết tở rồi!" Viên Viên chạy vội tới, đã thở không ra hơi nói: "Chờ lâu lắm rồi sao?"

"Không, tớ cũng vừa mới đến đây." Ủy Hải Lam kéo cô ngồi xuống, Viên Viên lại nói "Hải Lam, tớ đã nói với cậu rồi, tớ phải đi bây giờ không thể ở lâu thêm. Ba tớ vừa gọi điện thoại rồi, nói rằng trong nhà có khách tới, di dương tớ và còn có con trai bảo bối của bọn họ cũng đến tham dự."

"Vậy cậu còn có ý chạy tới nơi này làm gì? Ngồi nghỉ ngơi một lúc sau đó nhanh đi về đi."

Viên Viên gạt mạnh đầu, Ủy Hải Lam thuận miệng hỏi: "Gần đây vẫn khỏe chứ?"

"Cũng khỏe, chỉ là quá bận."

"Làm luật sư không phải dễ, tớ chỉ có thể an ủi tinh thần với cậu thôi."

"Bỏ đi! Đúng rồi, gần đây cậu thế nào?"

"Trước đó vài ngày rất bận bịu nhưng giờ thì ổn rồi."

"Ừ." Viên Viên nhếch miệng nhỏ, trong đầu hình như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên liền quay đầu hỏi: "Thực ra tớ có một chuyện rất tò mò, vì vậy tớ nghĩ mình nên hỏi cậu một chút. Cậu cũng biết, có nhiều chuyện chúng ta không thể nói qua điện thoại mà phải trực tiếp gặp nhau mới có thể nói được."

Ủy Hải Lam nở nụ cười "Ừ, cậu hỏi đi, tớ đang chờ cậu hỏi."

Viên Viên cười ha ha, ôm cánh tay của cô nói: "Hải Lam, rốt cuộc là cậu và luật sư Lôi có nói chuyện yêu đương với nhau chưa?"

"Nói thì thế nào mà không nói thì sao?" Cô trả lời nhất gừng, cũng không trực tiếp trả lời.

Viên Viên cũng hiểu rõ Ủy Hải Lam, nếu như không có chuyện gì thì cô ấy tuyệt đối sẽ phủ nhận. Chính vì thế, xem ra là có việc này thật rồi. Cô lại hỏi: "Vậy cậu đã từ chối Thẩm Du An rồi sao?"

"Ừ."

"Chà trách." Viên Viên tặc lưỡi, cảm khái nói: "Trước đó vài ngày, ngày nào tên Thẩm Du An kia cũng đi tìm Từ Minh Lăng kéo ra ngoài uống rượu. Hôn nửa mỗi ngày đều uống đến say khướt mới trở lại, từ Minh Lăng cũng hết cách rồi, anh ta cũng không thể nhìn Thẩm Du An tự sinh tự diệt nên cũng chỉ biết ở bên cạnh chăm sóc cậu ta thôi. Có một ngày vào buổi tối Thẩm Du An uống nhiều rồi, nói muốn đi tìm cậu. Từ Minh Lăng ngăn cậu ta lại nhưng cậu ta không chịu, lại liền động thủ đầu võ, đánh xong lại đá lung tung vào xe đang đậu gần đó. Bỗng đâu một chiếc xe lướt nhanh qua mặt cậu ta, may mà tài xế dừng xe kịp lúc, nếu không thì đã đụng phải cậu ta rồi. Sau đó, Từ Minh Lăng kiên quyết phải đưa cậu ta về nhà. Vậy cậu nói xem bình thường cậu ta là một người đàn ông nhã nhặn tuấn tú như vậy mà tại sao cũng có lúc say khướt như vậy?"

Ủy Hải Lam không đáp lại câu nào, có thể cô cũng đang giật mình.

Trong trí nhớ của cô, Thẩm Du An chính là một đứa con nghe lời lại hiếu thuận, là một học trò ngoan trong mắt của các giáo viên trong trường, là một người bạn hoạt bát chân thành trong mắt của các bạn học. Cậu ta chưa từng cùng ai tranh chấp ồn ào, càng không dám cùng ai ẩu đả, một người vĩnh viễn tốt tính. Không phải cô chưa từng nhìn thấy cậu uống rượu, chỉ là người này đặc biệt có khả năng khống chế chính mình, tuyệt đối sẽ không để cho mình uống say.

Một Thẩm Du An như vậy lại uống rượu đánh nhau say khướt, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

"Hải Lam, cậu còn đứng đó cười? Mau gọi điện thoại cho Thẩm Du An đi, đừng để cậu ấy phải phát điên." Viên Viên khuyên nhủ.

"Tớ sẽ không điện."

"Tại sao vậy?"

"Chuyện không liên quan đến tớ, tại sao tớ phải điện?" Úy Hải Lam nói rất kiên quyết, không mang theo nửa điểm ân tình "Tớ cũng không cần phải như thế."

Viên Viên thở dài một tiếng, cô cũng quá hiểu rõ tính tình của Úy Hải Lam chỉ nói một câu "Cậu thật tuyệt tình, Thẩm Du An yêu cậu sâu sắc như vậy."

Thời gian qua đi mấy ngày, trời bắt đầu đổ mưa.

Trong vườn, những đoá tường vi đã nở hoa, cánh hoa rơi rụng một tầng lại một tầng, nước mưa thấm ướt cánh hoa và in nhuộm từng mảnh màu hồng của hoa trên đất. Úy Thư Họa là một người phụ nữ yêu thích lãng mạn, cô hào hứng che dù đến tìm Úy Hải Lam đòi nhất định phải cùng cô bước chậm trong mưa. Mưa vẫn rơi tí tách, cảnh vật mông lung mờ ảo, lại có mấy phần mùi vị khác.

"Thật đẹp." Úy Thư Họa cũng không khỏi than thở.

Úy Hải Lam nhìn hoa rơi đầy đất thuận miệng nói: "Hiện tại em đang giẫm lên thi thể của hoa đấy."

"Chị à, chị nói thật đáng sợ. Em cũng không muốn tản bộ với chị nữa." Úy Thư Họa như người chiến sĩ bị tước vũ khí phải đầu hàng, cũng không dám lại tiếp tục ở lại.

"Không phải sợ, sang năm còn sẽ mọc ra càng xinh đẹp hoa đến." Úy Hải Lam giữ cô lại, hơi mỉm cười nói.

Úy Thư Họa lại suy nghĩ một hồi, sau đó lại ồ ào đọc lên một câu thơ "Lạc hồng không phải vô tình vật, hóa thành xuân bùn càng hộ hoa." (*)

(*)Kỷ Hội tập thi kỳ

Hạo đăng ly sầu bạch nhật tà,

Ngâm tiên đông chỉ tức thiên nhai.

Lạc hồng bất thị vô tình vật,

Hoá tác xuân nê cánh hộ hoa.

Dịch nghĩa:

Cuốn cuộn ly sầu chiều xế bóng

Ra rơi đuổi ngựa hướng chân trời

Đâu phải vô tình làm hoa rụng

Hoá mùn dành để giúp xuân tươi

Trích từ Thơ tập năm Kỷ Hội kỳ 005

http://www.thivien.net/Cung-T%E1%BB%B1-Tr%C3%A2n/K%E1%BB%B7-H%E1%BB%A3i-t%E1%BA%A1p-thi-k%E1%BB%B3-005/poems8I_HFnYK7rhOOperAQ

Đêm đó, cô ngủ mê man đến tận khi bị một cú điện thoại đánh thức. Úy Hải Lam tìm điện thoại di động, cũng không nhìn xem là ai liên tất điện thoại. Cô thật sự muốn ngủ nhưng người kia không tha thứ cứ tiếp tục điện tới, lúc này cô cũng tỉnh táo một chút, liếc nhìn tên người gọi trên màn hình, cô run lên chốc lát nhưng vẫn bất máy. Đối phương ở đầu dây bên kia nói: "Lam, cậu không phải là người như thế, tớ không tin."

"Thẩm Du An, cậu nhầm rồi, tớ vẫn luôn là người như vậy, chỉ là do cậu không phát hiện ra thôi. Đừng gọi điện thoại cho tớ nữa, cậu như vậy tớ cảm thấy rất phiền."

Úy Hải Lam nói xong cũng tự nhiên cúp máy mà đối phương cũng không điện lại cho cô.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa vẫn nhẹ nhàng rơi, cô thầm nghĩ năm sau có lẽ hoa tường vi sẽ nở nhiều lắm đây.

Trong tháng mười một, nội bộ công ty sẽ công bố một việc rất quan trọng.

Jaren cảm bộ thiết kế tập hợp tất cả các nhân viên đến phòng họp, cũng hướng về phía mọi người nói: "Tổng công ty yêu cầu tuyển ra một nhân tài trong ngành thiết kế đi New York để tiến hành học tập huấn luyện trong vòng nửa năm. Tôi muốn đề cử Úy Hải Lam vì cô ấy rất xuất sắc cũng rất có tiềm lực. Tôi cảm thấy chúng ta nên tạo cho cô ấy một cơ hội, mọi người có ý kiến gì không?"

Kết quả thật ngoài ý muốn, mọi người đều nhất trí tán thành, không có nửa câu phản bác.

Dĩ nhiên Đường Yên khiếp sợ không thôi nhưng cô cũng không nói gì thêm, chỉ dùng ngón tay móc vào nhau để khắc chế sự phẫn nộ cùng oan ức trong lòng mình.

Hội nghị tuyên bố kết thúc, Ủy Hải Lam theo Jaren đi tới văn phòng. Mọi người nhìn thấy hai mắt Đường Yên đỏ ngầu nên cũng vội vàng động viên, đồng lòng một ý nói: "Đường Yên, em quá mảnh mai, một mình đi ra nước ngoài, chắc chắn sẽ không chăm sóc tốt cho chính mình được. Ủy Hải Lam không giống em, cô ấy cứng cỏi hơn, chắc chắn sẽ không sao."

"Em cũng nghĩ nếu mình ra nước ngoài chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng thích ứng được nơi đó. Không sao đâu, sau này cũng còn rất nhiều cơ hội hướng hồ, ở đây cũng có thể học được rất nhiều." Quả nhiên Đường Yên thay đổi sắc mặt, ngược khuôn mặt lên cố gắng tươi cười với mọi người còn hào phóng nói.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, Jaren nhìn thái độ do dự của cô thì cũng cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại nói ra lời nói mang ý vị sâu xa "Ủy Hải Lam, đây là cơ hội đáng quý, cô phải cố gắng nắm bắt, tuyệt đối không nên từ bỏ. Như vậy đi, tôi cho cô ba ngày để suy nghĩ, cô nghĩ kỹ rồi trả lời tôi sau."

"Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn tổng giám đốc."

Ngày cuối tuần, Ủy Hải Lam liên hệ với Vương San, và được tin báo là anh ta đang bận bịu. Cô cũng không quấy rầy, cúp điện thoại một mình đi tới Sự Vụ Sở, bình tĩnh đứng bên ngoài chờ đợi. Tại đây có người không ngừng ra ra vào vào, mãi đến tận khi xế chiều, rốt cuộc trong Sự Vụ Sở cũng có chút ánh sáng.

Sau đó, các nhân viên từ từ đi ra và vào lúc gần hết người thì người kia mới bước ra.

"Tiểu thư Ủy?" Ánh mắt sắc bén của Hà Dịch thoáng nhìn cô, lại ngờ vực hồ lớn.

Tiếng la hét lớn khiến Lôi Thiệu Hành dừng bước, anh nghiêng đầu nhìn tới nhìn thấy cô đang đứng dưới ánh đèn đường với đôi tay bao bọc trong chiếc găng tay ấm áp, quanh thân cô như tỏa ra một vòng ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt xinh đẹp hờ hững tuy chân thực chất phác nhưng cũng gây thơ khiến người ta an tâm. Nhìn thấy cảnh này, toàn thân anh buông lỏng giống như những nỗi mệt nhọc của mấy ngày liên tiếp kia đều bị quét đi sạch sành sanh, anh nhìn về phía cô và vẫy tay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Cố Hương Trong Mưa Gió (2)

Lúc này Ủy Hải Lam mới cất bước đi thẳng về phía anh. Cô đi không nhanh không chậm khiến ánh sáng từng mảnh mờ nhạt càng làm nổi bật dáng người thon gầy của cô. Khuôn mặt biểu hiện vẻ âm trầm, con ngươi lại ngưng tụ như chứa một luồng ngạo mạn. Loại kiêu căng như vậy, anh cũng đã từng nhìn thấy rồi. Mặc dù khi đó vẫn còn là trẻ con nhưng nhìn từ góc độ nào sẽ thấy một đứa trẻ cùng tuổi cũng chỉ nên có sự ngây thơ hoạt bát thánh thiện hơn là thái độ ngông cuồng tự cao tự đại làm người khác gợn sởn gáy.

"Hải Lam?" Viên Viên cũng từ Sở sự vụ đi ra, cũng kinh ngạc la lên.

Ủy Hải Lam quay đầu nhìn về phía Viên Viên, vừa muốn chào hỏi nhưng người kia đã nhanh chân đón lấy cô.

Cơ thể hơi cứng đờ, bàn tay to lớn của anh đã ôm chặt lấy cả vai cô, tư thế thân mật như vậy đã được anh tập mãi thành quen, thể hiện tính chiếm hữu giống như vốn là nên như vậy. Cô cũng không còn né tránh nữa, mặc kệ anh như vậy, chỉ khẽ nhún lông mày thay cho thái độ ngang bướng vĩnh viễn sẽ không bao giờ khuất phục bất cứ người nào. Trên người anh tỏa ra mùi nước hoa, thể nhưng đó vẫn không phải mùi nước hoa mà cô yêu thích.

Nhìn thấy cảnh này, Viên Viên tự nhiên cũng thức thời, vội vã lách người chào hỏi: "Hải Lam, tớ còn phải về nhà, lần sau lại trò chuyện, bye bye. Luật sư Lôi, tạm biệt."

Lôi Thiệu Hành cũng khách khí mỉm cười với Viên Viên nhưng lại quay sang người bên cạnh hỏi: "Tại sao đột nhiên đến đây? Lại còn không nói với tôi một tiếng, đứng đây rất lâu rồi hả?"

"Không lâu." Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói. Thực ra hai chân cô cũng hơi tê tê.

"Vừa lúc hôm nay tôi có hẹn, cô cũng đi chung cho vui."

"Tiền sinh Lôi, tôi có việc muốn nói với anh." Giọng cô lạnh nhạt vang lên khiến anh cảm thấy có chút gai.

"Hóa ra là có chuyện tìm tôi, tôi còn tưởng rằng cô đứng chờ nửa ngày chính là vì muốn gặp tôi thôi đấy. Lần sau có chuyện thì cứ trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, trong điện thoại nói cũng được, cô tới đây đứng ngoài trời lạnh lẽo như thế này, lỡ bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ? Lại nói, chỉ cần cô mở miệng thì tôi cũng đều đồng ý bất cứ việc gì. Hay là lần này, cô lại muốn dẫn vật tôi?" Lôi Thiệu Hành ôn nhu mỉm cười hỏi dò, cánh tay ôm chặt cô áp sát vào lồng ngực mình.

Anh cố ý tăng cao mấy phần âm thanh, Viên Viên quay đầu nở nụ cười ám muội với cô.

Úy Hải Lam không tiếp tục nói nữa, mãi đến tận khi nhìn Viên Viên đi xa, cô nàng mới mở miệng nói: "Nếu Lôi tiên sinh có hẹn người khác, vậy tôi cũng không quấy rầy."

"Sao lại nói là quấy rầy? Ai nói cô đang quấy rầy?" Cặp mắt đen như mực, con ngươi thâm trầm, giọng điệu rõ ràng là đang trêu chọc nhưng kiên quyết không muốn cho người khác kháng cự mình, Lôi Thiệu Hành lại nói: "Đi thôi! Ngược lại thật ra tôi muốn xem ai dám nói cô quấy rầy? Còn việc cô có chuyện muốn nói thì một lát lại nói."

Hà Dịch đã mở sẵn cửa xe, Úy Hải Lam đứng trước xe cũng không chịu khom lưng. Anh cúi đầu quát một tiếng "Lên xe!"

Đây có phải là cười hô khó xuống?

Úy Hải Lam thăm nghĩ có lẽ mình nên tùy cơ ứng biến, muốn cô đi thì cô sẽ đi thôi.

Khi đến nơi, cô xuống xe nhìn lên mới biết nơi đó là Vạn Kinh.

Toà nhà tráng lệ nằm ngay trung tâm giải trí, cũng không phải Úy Hải Lam chưa từng đến nơi này.

Ba năm trước, cô đã từng đi qua nơi này hai lần, ba năm sau cũng đi qua một lần, tuy chỉ đi qua ba lần nhưng cô vẫn không cảm thấy xa lạ. Dù sao có một số việc đã để lại trong lòng người khác một kỷ ức sâu sắc thì khó mà quên được. Nhìn kiến trúc của tòa nhà này, bỗng nhiên cô lại cảm thấy bốn chữ "túy sinh mộng tử"(*) này lại rất thích hợp để hình dung một nơi như "Vạn Kinh" này.

(*) Túy sinh mộng tử nghĩa là sống ở trong cuộc say, chết ở trong chiêm bao.

Đi tới một phòng lớn, bên trong còn có mấy nam mấy nữ đang ngồi uống rượu.

Người đàn ông ăn mặc y phục ngăn nắp, tất cả áo mũ đều chỉnh tề thể hiện phong cách chủ nhân. Những cô gái kia, có người thuần khiết mị hoặc, có người phong lưu lạnh lùng mỗi người mỗi vẻ. Các cô vây quanh anh ta trêu đùa uống rượu, thỉnh thoảng lại thân mật nói mớ, hoặc cùng chơi để phân định thắng thua. Thậm chí, ở trước mặt mọi người còn chơi nổi cổ tình hôn môi, chơi trò tình nhân khoả thân.

Từ lúc bắt đầu bước vào Vạn Kinh, Lôi Thiệu Hành cũng không để ý đến cô mà cô cũng chỉ yên lặng đi theo phía sau anh.

Vừa đến phòng riêng, anh chứng kiến tình cảnh hủ bại cũng không quá mức kinh ngạc.

Mà nhóm người kia vừa thấy anh lại bắt đầu làm âm ỉ.

"Lôi tiên sinh, cuối cùng cậu cũng đến, tôi đang nghĩ nếu cậu còn chưa đến thì sẽ thả bỏ câu đi."

"Sao lại không đến? Lôi tiên sinh là người nhất ngôn cửu đỉnh.(*)"

(*)Nhất ngôn, cửu đỉnh = một lời nói ra nặng như sức nặng của chín cái đỉnh, khó thay đổi. Đỉnh ngày xưa là một thứ khá nặng, người có sức mạnh nâng được 1 đỉnh đã được gọi là lực sĩ.

"Đến đây, trước tiên uống một ly nào!"

"Tần gia, Lôi tiên sinh đến rồi, anh cũng đừng cứ ngồi mãi ở đó uống rượu giải sầu."

Bên dãy ghế ngồi nghỉ bên kia chính là bóng dáng Tần Trần đang ngồi.

Anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ carô đen, cổ áo mở rộng lộ ra nước da màu vàng nhạt cùng bờ vai chắc khỏe to lớn, trong tay anh lại cầm một ly rượu, vừa nhìn đã biết anh chính là một tay chơi sành điệu. Bên cạnh anh còn có một người phụ nữ xinh đẹp tinh tế, quần áo ngắn cùn cộn làm lộ ra bắp đùi trắng nõn, cũng lười biếng ẩn mình trong ngực anh như để hưởng thụ.

Tần Trần cầm ly rượu lên ra hiệu cho anh, Lôi Thiệu Hành cũng lập tức bưng ly rượu lên đáp lễ.

"Ồi, tôi đã nói đến nơi này để hưởng thụ mua vui, sao còn mang theo thư ký đây?" Có người chú ý phía sau Lôi Thiệu Hành xuất hiện một người phụ nữ âm trầm thì kinh ngạc mở miệng.

Úy Hải Lam ăn mặc vẫn rất nghiêm trang, một bộ Tây âu dành cho nữ lại còn khoác thêm chiếc áo ở ngoài. Cô cứ đứng như vậy trong góc tối, anh cũng không tỏ thái độ nên cô cũng không có dự định bước lên. Trong đám người này, ngoại trừ vị Tần gia đang ngồi yên lặng ở đó, cô cũng không quen biết ai. Đột nhiên có người nói một câu như thế, trong nháy mắt khiến cô liền trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, giống như du khách đến vườn thú để xem xét một con thú lạ bị nhốt trong chuồng, lúc này khuôn mặt cô càng không hề có một tia cảm xúc.

"Rất chuyên nghiệp, vẫn yên lặng đứng đó." Càng ngày càng có nhiều người kêu gào nói.

Lôi Thiệu Hành quét ánh mắt ra phía sau nhìn thoáng qua cô, lại hướng về phía mọi người nói: "Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện nên tôi dẫn người theo cùng. Các người cũng đừng để ý tới cô ấy, cô ấy sẽ tự mình ăn uống." Anh thẳng thắn cởi áo khoác bộ tây phục lập tức có người bước lên đón lấy, anh

cũng vừa cười ổng tay áo, cười hỏi "Ai sẽ đánh với tôi ván đầu tiên?"

"Tôi, cũng chờ hơn nửa ngày rồi." Một người trong đó đang cầm gậy kéo lê soạn soạn, bắt đầu đấu trận đầu tiên.

Một người tiếp theo lại cầm gậy golf, bắt đầu đánh.

Úy Hải Lam cũng không có hứng thú với những trò vận động của đàn ông, cô chỉ có chút hiểu biết với bóng rổ. Chuyện đó cũng do vô tình cô mới biết được vì ai bảo khi đó mỗi ngày có người cứ ở bên tai cô nói đi nói lại.

Cửa lớn bên cạnh bị người khác đẩy ra, bước vào là một phụ nữ xinh đẹp, ăn mặc cực thoải mái để lộ tay và chân thon dài trắng nõn. Cô chấp chòn đi về phía Lôi Thiệu Hành, tay nhỏ choàng quanh eo anh, nghiêng đầu cười duyên. Anh không đẩy cô ra, cũng không chủ động, chỉ vỗ nhẹ động viên và tiếp tục chơi golf.

Một lúc sau, người phục vụ đi về phía cô, đưa tới một bàn đồ ăn. Úy Hải Lam cũng không khách khí, nói cảm ơn và nhận. Cô tìm ghế sofa ngồi xuống. Sau đó trong phòng hiện ra hai cánh tượng, bên kia là một đám người khí thế ngất trời đang chơi thật vui vẻ, bên này là cảnh cô đang tự mình ăn uống.

Người phụ nữ đang quần quít quanh Lôi Thiệu Hành bỗng nhiên đi tới trước mặt cô, nụ cười khá nịnh hót.

"Cô là thư ký của Lôi tiên sinh?"

Úy Hải Lam lại mỉm cười đáp lại, cũng không biết phải trả lời làm sao.

Người phụ nữ kia liền ngồi xuống bên cạnh cô chậm rãi nói từng lời nhỏ nhẹ, đề tài đều xoay quanh người kia, hỏi anh thích gì, thích uống gì, thích ăn gì, không thích cái gì, chán ngấy cái gì, hỏi đến nỗi cô cảm thấy muốn ngất đi, cũng không biết trả lời thế nào nên chỉ cười không nói. Cô ta lại dường như cho rằng cô không muốn nói nên nấn nỉ truy hỏi: "Cô hãy nói với tôi đi được không?"

"Tiểu thư, thực ra tôi cảm thấy cô không cần phải tìm hiểu Lôi tiên sinh sẽ yêu thích gì. Việc đó cũng không nên tìm hiểu, không chỉ có Lôi tiên sinh mà đối với tất cả những đàn ông khác cũng không nên làm vậy." Rốt cuộc Úy Hải Lam cũng mở miệng khiến người phụ nữ kia cũng hơi thay đổi sắc mặt, cô lại không nhanh không chậm nói tiếp: "Cô xem đàn ông đều có mối nói cũ, mà cách để cô thay đổi chính mình, đầu tiên chính là trang phục. Cô ngàn vạn lần nên nhớ kỹ một điều, không phải cứ hàng hiệu là tốt, mỗi một bộ quần áo đều nhất định phải có sự khác biệt của chính mình. Chẳng hạn như chiếc váy cô mặc hôm nay vậy..."

Lúc đầu người phụ nữ kia còn có chút tức giận nhưng nghe xong cũng cảm thấy có lý. Trong lòng mọi người đều thích cái đẹp, hơn nữa cô nói mạch lạc rõ ràng, dù là ai cũng không thể chống đối được. Vì thế, kết quả cuối cùng lại trở thành người phụ nữ kia lại quần quít cô, cố gắng tìm ra phương pháp phối hợp quần áo, mà cô cũng kiên nhẫn từng bước chỉ bảo cô gái kia.

"Kỹ thuật đánh của Lôi thực sự tốt." Tiếng than thở cùng vỗ tay vang lên.

Lôi Thiệu Hành còn bày đẹp trai tiêu sái tư thế, nhìn quả cầu rơi vào trong động, liếc nhìn vào nơi góc tối nào đó chỉ thấy hai người phụ nữ đang cùng ngồi trò chuyện với nhau thật vui. Ánh mắt anh có mấy phần kinh ngạc nhưng sau đó lại tập trung một tia không thích, anh mở miệng hô một tiếng.

Người phụ nữ kia lập tức như hồ điệp chạy như bay đến bên cạnh anh, oán trách nói: "Em đến rồi!"

Tần Trần cũng đứng dậy bắt đầu thách đấu với anh, hai người đều có cùng khí thế phi phàm tiêu sái như vậy, một người lạnh lùng lạnh lẽ, một người lại như mỉm cười thông dong. Úy Hải Lam đang nhìn về hướng quả cầu cảm thấy tê nhạt thì đột nhiên lại nhìn thấy hai người tuyệt vời đến thế, trong nháy mắt ánh mắt cô dừng lại trên người Lôi Thiệu Hành, bỗng nhiên nghĩ đến nhân vật Chu Lang (*) trong Tam quốc Xích Bích (còn gọi là Tam quốc chí). Tuy tay anh không cầm quạt, không có khăn buộc quanh đầu nhưng trong lúc nói cười lại tỏ ra một khí thế bất phàm khiến mọi loại tro bụi cũng bị quét sạch lúc nào không hay biết.

(*) Chu Du

Trích Bách khoa toàn thư mở Wikipedia

Tên gọi

Chữ Hán giản thể:

周瑜

Bính âm:

Zhōu Yú

Tên tự:

Công Cẩn

(公瑾)

Tên khác: Mỹ Chu Lang

(美周郎)

Chu Du (chữ Hán: 周瑜; 175 - 210), tên tự Công瑾 (公瑾), đương thời gọi Chu Lang (周郎), là danh tướng và khai quốc công thần của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Ông là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại đô đốc, nên được gọi là Chu Đô đốc (周都督). Bên cạnh đó, ông có biệt tài về âm nhạc, có câu truyền rằng Khúc hữu ngộ, Chu Lang cố (曲有誤, 周郎顧) để nói lên tài năng âm nhạc của ông.

Chu Du nổi tiếng với chiến thắng ở Trận Xích Bích trước quân Tào Tháo, là trận chiến lớn nhất thời đó. Sau trận Xích Bích, cục diện Tam Quốc mới hoàn toàn phân định, là một bước ngoặt quan trọng trong lịch sử, dẫn đến việc Chu Du cũng trở thành một trứ danh tướng quân trong lịch sử. Tuy nhiên, chiến thắng trận Xích Bích chỉ sau 2 năm thì ông qua đời.

Trong Tam Quốc diễn nghĩa của nhà văn La Quán Trung, Chu Du được mô tả là tuổi trẻ tài cao nhưng đồ kị với Gia Cát Lượng.

Một đêm toàn thắng, anh vốn chưa từng thua trận nào.

Mọi người bắt đầu ca hát vui vẻ, mà lúc này Lôi Thiệu Hành mới chậm rãi bước đến ngồi bên cạnh cô.

Anh cũng gác hai chân lên, châm ngòi điều thuốc nuốt mây nhả khói nói: "Nói đi, rốt cục có chuyện gì?"

Úy Hải Lam nhìn về phía trước, một đôi nam nữ chính đang ôm nhau ca hát, giọng nói cô cũng rất nhẹ, càng tỏ vẻ hững hờ "Công ty chọn tôi đi New York học tập."

"Tôi còn tưởng chuyện gì, cô nên tự hỏi chính mình hơn là hỏi tôi." Lôi Thiệu Hành chỉ nói một câu đơn giản khiến nỗi hứng thú trong lòng cô chợt tắt.

Úy Hải Lam rơi vào trầm mặc, rất lâu sau đó, trong tiếng ca hát hỗn loạn, cô mơ hồ lầm bầm lầu bầu lầm bầm nói: "Ồ đâu, làm gì, biết rõ anh ta đều sẽ không để ý, tại sao còn muốn đi hỏi?"

Một đoạn khói mù tự nhiên rớt xuống, Lôi Thiệu Hành đột nhiên cảm thấy ngón tay mình có loại bị tổn thương đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cổ Hương Trong Mưa Gió (3)

"Muốn đi sao?" Anh đột nhiên hỏi.

Úy Hải Lam vẫn lạnh nhạt tùy ý như vậy, nhẹ nhàng trả lời "Có thể đi, cũng có thể không đi."

"Đi hoặc không đi, chỉ có hai cách trả lời." Lôi Thiệu Hành lại mở miệng, giọng nam như đàn vi-ô-lông trầm thấp du dương xen kẽ vào nhau như vậy.

Lần này Úy Hải Lam lại trầm mặc một lúc lâu.

Lôi Thiệu Hành cười khẽ một tiếng, phun ra một vòng khói, thảm than thờ “đúng là trẻ con không dễ dạy.”

Anh lặng lẽ cầm cây gậy trong tay, sau đó từ từ bóp chặt nó.

Đây chính là một bộ dáng thường thấy trong bộ phim màn ảnh chiếu lại, một bức tranh sống động như đang hiện ra trước mắt cô, một chuỗi động tác của anh chậm chậm mà tao nhã nhưng không có vẻ cố ý, hồn nhiên lại mạnh mẽ khiến cô âm thầm cảm thán trong lòng. Một lúc lâu sau đó, anh mới mở miệng nói: "Muốn gì thì cứ nói thẳng ra, không nói thì làm sao người khác biết. Nếu người khác không biết thì làm sao họ có thể lưu ý được."

Trong lòng có cảm giác khác thường, rốt cuộc Úy Hải Lam không nhịn được liếc mắt nhìn anh.

Anh nhìn mọi người chơi đến náo động, đầy mắt nhiễm vô số màu sắc, màu hồng lục thanh lam lấp lánh ánh sáng trong mắt anh nhưng từ nơi sâu xa, con ngươi ngưng tụ thành một mảnh tịch liêu. Bỗng nhiên anh cũng chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt lập tức đụng phải ánh mắt cô. Cặp mắt đen bóng kia so với ngôi sao trên bầu trời còn sáng hơn. Mặc dù hiện giờ khói thuốc vẫn đang lượn lờ quanh anh nhưng cũng không bị nhấn chìm. Nụ cười trên mặt anh chỉ nhàn nhạt một vệt dài khiến người ta si mê, tựa như là ảo giác.

Ngay lập tức, anh đứng dậy đi về phía nhóm người kia, nụ cười phảng phất khi nãy mới vừa thoáng qua liền bỗng dưng biến mất không một dấu vết.

"Hôm nay tâm tình tôi tốt nên cho phép cô đi." Cuối cùng, anh bỏ lại một câu như vậy.

Đến một giờ sáng hôm sau, Úy Hải Lam được Hà Dịch đưa về nhà.

Người kia còn lưu luyến sống mơ mơ màng màng, chưa tới hừng đông sẽ không dễ dàng kết thúc.

Bầu trời đêm đặc biệt âm trầm, không có ánh sao nào, chỉ có một vầng trăng khuyết.

Con mưa lất phất qua đi, trong vườn những đoá tường vi đều rung rẩy, trong không khí còn lưu lại nhàn nhạt mùi hoa. Úy Hải Lam từng bước lững thững đi vào vườn, rất xa, chỉ thấy gian phòng ở lầu ba còn sáng đèn. Sân thượng được chạm trổ điêu khắc một cách tinh xảo, đó là phòng của mẹ cô - Triệu Nhân. Từ trước đến giờ, mọi sinh hoạt của Triệu Nhân luôn luôn có quy luật, bình thường chín giờ thì đã đi ngủ. Trong lòng cô cũng có chút kinh ngạc, không biết tại sao hôm nay đến giờ này mà bà vẫn còn chưa ngủ.

Úy Hải Lam đi tới trước phòng của bà, trong trí nhớ của cô, cô rất ít khi chủ động tới tìm bà. Không phải là cô không muốn mà do thái độ trầm mặc lâu dài của bà khiến người ta ngại ngùng. Mỗi khi không còn chuyện để nói, Triệu Nhân cũng sẽ nhanh chóng kết thúc câu chuyện. Thời gian qua thật lâu, cũng khoảng mấy năm sau đó, Úy Hải Lam cũng rất hiếm khi nói chuyện với bà.

Quan hệ của hai người bắt đầu đóng băng từ khoảng ba năm trước.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, rất sợ sẽ quấy nhiễu đến bà.

Không ai lên tiếng, một chút động tĩnh cũng không có.

Lần cô báo tin khi còn đi học đại học, Triệu Nhân cũng không để ý tới. Bây giờ, e rằng bà cũng như vậy.

Úy Hải Lam đang định bước chân chuẩn bị trở về phòng thì cửa ở phía sau vốn đang đóng chặt thì đột nhiên lại mở ra. Cô ngẩn ra, từ từ quay đầu lại, chỉ thấy Triệu Nhân khoác chiếc áo ngủ màu đỏ đứng dựa bên cạnh cửa, trong phòng lộ ra ánh sáng mờ nhạt, ảm áp khiến trong lòng Úy Hải Lam cảm thấy chát chúa, nhất thời nói không ra lời.

Nét mặt Triệu Nhân không hề có cảm xúc nhìn cô, khẩu khí cũng không tốt lắm "Càng ngày càng không có phép tắc."

Úy Hải Lam cũng đang tự trách mình đã vi phạm phép tắc nhưng cô lại nhận ra tuy bà bắt giác tức giận nhưng ngược lại dường như có chút hài lòng. Ngay lúc nhìn thấy bà muốn đóng cửa, cô vội vàng hô: "Mẹ."

Triệu Nhân ngừng động tác, cô lập tức đi tới trước mặt bà nói: "Con có việc muốn nói với mẹ."

Triệu Nhân cũng không có trả lời, tay đỡ nắm cửa cũng buông xuống, xoay người vào phòng.

Có lẽ là do không mở cửa sổ nên không khí trong phòng vô cùng ảm áp. Triệu Nhân đi về hướng ghế mây ngồi xuống, Úy Hải Lam bước lên một bước, đột nhiên có chút lo lắng. Cô nhớ tới khi còn bé mỗi lần thi xong phải báo điểm, nếu như không phải đạt được số điểm tuyệt đối thì trong lòng cô sẽ đặc biệt cảm thấy bất an. Thế nhưng phần tâm tình thấp thỏm này, rất lâu cũng chưa xuất hiện rồi.

"Công ty đề cử con đi New York học tập huấn luyện, họ muốn con đi với thời gian nửa năm." Cuối cùng Úy Hải Lam cũng nói ra được, tốc độ nói có chút nhanh.

"Có đi hay không là do con." Triệu Nhân đáp lời với thái độ kiên quyết y hệt năm đó, không có chỗ trống cho người khác tiếp lời...

Úy Hải Lam lặng lẽ đứng đó không hề có một tiếng động, kết quả này nằm trong dự liệu của cô nên cô cũng đồng dạng kiên quyết nói: "Con muốn đi."

"Nếu đã quyết định thì còn đến hỏi mẹ làm gì?" Triệu Nhân quát một tiếng. Úy Hải Lam nắm chặt nắm đấm, mọi quyền lực khắc chế trong nhiều năm, tới nay đều bị đánh vỡ, cô nhũn mày nói: "Con muốn nói cho mẹ biết."

Triệu Nhân thực sự kinh hãi, không ngờ rằng Úy Hải Lam lại đột nhiên nói ra như vậy nên tiện đà hỏi: "Sau đó thì sao? Nếu như mẹ nói không cho phép đi thì con không đi sao?"

"Dù mẹ không tán thành thì con vẫn muốn đi."

"Cánh thực sự đã cứng rồi." Triệu Nhân thăm thẳm phun ra một câu như vậy, nghe không ra là vui hay buồn, tiện đà quát lên "Con đến đây."

Úy Hải Lam không chút e dè, ngoan ngoãn nghe theo. Cách một khoảng rất gần, cô có thể nghe thấy mùi hương lan toả từ trên người Triệu Nhân cực kỳ giống mùi hương tường vi dễ ngủ. Bà vung tay lên, cô cũng không né tránh, trong đầu luôn nghĩ lần này mình thực sự phải chịu đựng đau đớn rồi. Thế nhưng, cô không ngờ tới, bàn tay Triệu Nhân nhẹ nhàng xoa khuôn mặt cô.

Nhìn đầy mắt cô tràn đầy nghi hoặc cùng khiếp sợ, bà lại đột nhiên thu tay về, lạnh lùng nói: "Minh đã ra quyết định thì tự mình chịu đựng, mẹ sẽ không ngăn cản, cũng không muốn biết."

Úy Hải Lam nhớ mang máng đã từng có lần bà ôn nhu, dịu dàng với cô như vậy, đó là khi còn ở tuổi ấu thơ xa xôi kia, thế nhưng xa xôi bao lâu thì cô lại

nhớ không rõ. Duy nhất chỉ có một hình ảnh, khắc sâu vào trong tâm trí cô khiến cô vĩnh viễn không cách nào quên được. Hình ảnh Triệu Nhân ôm cô vào trong ngực, mỉm cười gọi tên cô là hình ảnh có lẽ suốt cuộc đời này cô cũng không thể nào quên.

Đó là lần duy nhất, bà đợi cô như vậy, dùng giọng điệu cung chiêu, yêu thương để nói với cô.

Mà rất nhiều năm sau đó, lúc Úy Hải Lam nhớ lại nụ cười này cũng đều cảm thấy chua xót không ngọt.

Ngày hôm sau, Úy Hải Lam mỉm cười trả lời Jaren, đặt bút kí bản hợp đồng thoả thuận trở thành nhân viên chính thức.

"Úy Hải Lam, tôi cảm thấy rất vui. Sự lựa chọn của cô không hề sai, tôi cũng tin tưởng cô đã hỏi xin ý kiến của người thân rồi. Tuy rằng cô làm việc dưới tôi không bao lâu nhưng tôi rất yêu quý cô. Từ ngày cô bắt đầu đến phỏng vấn, tôi đã có một loại dự cảm mãnh liệt, tôi cảm thấy cô sẽ nắm giữ phần thế giới thuộc về mình. Hãy biết nắm lấy mỗi một cơ hội, quý trọng mỗi một cơ hội thì bầu trời rộng lớn sẽ là của cô." Jaren vô cùng cảm khái, càng ký thác, đặt kỳ vọng cao lên người cô, nói tiếp: "Nhớ kỹ lời tôi nói, dục tốc thì bất đạt. Hãy luôn tự nhắc nhở chính mình rằng cô là người mới, mỗi phút mỗi giây đều đang học tập..."

Lời Jaren còn chưa nói hết thì Úy Hải Lam tiếp lời của cô, "Không chỉ có muốn học, còn muốn hưởng thụ quá trình này."

Jaren hiểu ý nở nụ cười.

Tổng công ty bên kia truyền đạt chỉ thị, vé máy bay đã được đặt, cuối tháng sẽ lập tức lên đường.

Việc được đề cử đi New York học tập chính là một chuyện tốt, vì thế cô không tránh khỏi phải mời các đồng nghiệp ăn cơm, báo đáp công lao đề cử và nâng đỡ của trưởng phòng, đáp tạ sự dạy dỗ của các bậc tiền bối. Trong thời gian vồn vện mấy tháng, Úy Hải Lam đã thu hoạch được rất nhiều. Tiệc rượu phát ra tiếng mọi người cười cười nói nói, có người còn thét to nói cô đừng quên mang quà về. Cô hứa sẽ đáp ứng từng người một, tất cả đều thuộc lâu ở trong lòng.

Đường Yên đột nhiên đứng dậy chúc rượu, nét mặt tươi cười như hoa, ôn nhu nói: "Úy Hải Lam, chúc cô tiền đồ vô lượng (ý nói con đường tương lai sẽ gặt hái được nhiều triển vọng và thành công)."

"Cảm ơn." Cô đưa ly lên cạn, Úy Hải Lam cũng đáp lễ một ly.

Sau khi trong nhà biết chuyện cô muốn đi nước Mỹ học tập, mấy vị phu nhân khách sáo dăn dò vài câu, nói cô phải chú ý an toàn.

Úy Mặc Doanh cũng không có phản ứng, cũng không nói thêm gì.

Chỉ có Úy Thư Hòa quẩn quanh bên cạnh cô, vui sướng ồn ào "Chị hai thật lợi hại, nhanh như vậy đã được công ty đề cử đi học tập. New York chính là thành phố thời thượng, chị hai, chờ chị trở về, chị nhất định phải thiết kế quần áo cho em nha. Hơn nữa còn là độc nhất vô nhị (ý là có một không hai trên đời này) trên thế giới này nữa. Chị hai à, chị nhất định phải chấp nhận lời cầu xin của em, chị mau trả lời đi."

Bị Úy Thư Hòa cuốn lấy, cô cũng không còn biện pháp nên đành gật đầu đáp ứng.

Úy Thư Hòa vui mừng ôm cô một lúc lâu, lại thân mật nói: "Chị hai, chị thật tốt."

Úy Hải Lam cũng không quên đến bệnh viện thăm ba mình. Những năm gần đây, sức khoẻ của Úy Hùng Khiêm lại chuyển biến tốt lên rất nhiều nhưng vẫn nằm viện, chưa thể ngồi lên nói chuyện như người bình thường được. Úy Hùng Khiêm si ngốc nhìn cô, cô lại nắm chặt bàn tay to lớn lạnh lẽo của ông, tự động mở miệng nói với ông, cô sắp xuất ngoại.

Úy Hùng Khiêm mở to hai mắt, phát sinh ra âm thanh a a, không biết là đồng ý hay là phản đối.

Trước khi đi một ngày, Úy Hải Lam mới nói tin tức này với Viên Viên. Cô ấy vừa nghe tin liền gọi lại trách cứ. Úy Hải Lam cũng tự biết mình đuối lý nên động viên nói: "Viên Viên, cậu biết tớ luôn không thích cảnh chia lìa. Cậu cố gắng làm việc cho giỏi, chờ tớ trở lại được chứ?"

Ở đầu điện thoại bên kia, Viên Viên cũng âm thầm đáp ứng rồi nhưng vào ngày xuất phát, cô vẫn xuất hiện ở sân bay.

Có lẽ là sợ ai phê phán mình, Viên Viên cũng vội vã nói: "Tớ không phải đến để đưa tiễn, chỉ là có người nhờ tớ đem vật này đến cho cậu."

Úy Hải Lam nhận lấy nhìn lên, đó là một bình thuốc cao dùng để sát trùng vết thương.

"Tiểu thư Úy, bắt đầu đăng ký." Lời Vương San dăn dò đã đánh động tâm trí cô.

Úy Hải Lam chưa từng đi xa gia đình như vậy, lần trước rời đi trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà lần này lại đến hơn nửa năm. Thời điểm rời khỏi nhà lần này cũng như thời điểm ba năm về trước, không có ai đưa tiễn. Cô kéo hành lý ra khỏi Căn viên, nhanh chân đi về phía trước, không quay đầu lại.

Máy bay cất cánh, chạy qua đường băng với màu xanh lam của bầu trời và tiếng hú của làn gió bên trên.

Vương San ngồi bên cạnh cô, thời gian nửa năm này, cô sẽ đồng hành với Úy Hải Lam thôi.

Bên người đeo một chiếc túi, một quyển bút ký màu bạc, một nhánh bút lông màu đen, một chuỗi chìa khoá, còn có một vật nhỏ. Ngoài ra, còn có một

bình thuốc cao, một chìa khoá chụp. Đó là một chiếc chìa khoá màu xanh lam, nhân lúc đi du ngoạn ở Thủy Tộc quán thuộc Hồng Kông thì mua lại làm vật kỷ niệm.

Đó cũng là vật kỷ niệm duy nhất của cô và mẹ mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Cô Hương Trong Mưa Gió (4)

Nước Mỹ, hợp chủng quốc America do nhiều quốc gia hợp tác dựa trên phương thức đôi bên cùng có lợi, do năm mươi nước cùng một Liên Bang đặc khu trực thuộc tạo thành tập hợp chế độ liên bang cộng hoà quốc gia. Phần lớn tập trung các nước phía Đông Đại Tây Dương, các nước phía tây Thái Bình Dương, các nước phía bắc nằm gần Canada, các nước phía nam tiếp giáp Mexico, diện tích hơn 9,620,000 km².

Úy Hải Lam chưa từng đi đến quốc gia này, ngoại trừ được học trong sách giáo khoa một ít về quan hệ địa lý trong lịch sử thì cô cũng chỉ nghe người ta đồn đại về nó. Ngoài ra, cô cũng chỉ biết về nó từ miệng của hai vị phu nhân Úy gia, từ chiếc môi xinh đẹp nhưng kiều ngạo của Úy Mặc Doanh, từ chiếc miêng hoạt bát tinh tế của Úy Thư Họa mà thôi.

Ông nội Úy Quang Triệu có quy định, những đứa trẻ trong nhà họ Úy tròn mười tuổi mới có thể xuất ngoại.

Lần đầu tiên Úy Mặc Doanh từ nước Mỹ trở về, trong ánh mắt cô lập lòe ánh sáng, tận tình nói: “Em có biết cổng vòm cung Gateway Arch ở thành phố St Louis(1) không? Chị đã tận mắt nhìn thấy.”

(1) Mời các bạn xem thêm về cổng vòm cung Gateway Arch ở thành phố St Louis theo link này nhé :<http://www.vietnamairlines.com/du-lich-my/cong-vom-troi-gateway-arch-thanh-pho-st-louis-luon-lam-du-khach-mo.html>

Đang đứng ở giữa nhà, cô nhảy qua người Úy Hải Lam trực tiếp đến gần Úy Thư Họa kể lại cuộc vui chơi của mình ở nước Mỹ.

Còn Úy Thư Họa lần đầu tiên từ nước Mỹ trở về, trong mắt cũng lập lòe ánh sáng giống như vậy, vui vẻ nói: “Thiên đường giải trí Disney Land(2) khiến em rất thích, lần sau em còn muốn đi nữa.”

(2) Mời các bạn xem thêm về công viên giải trí Disney Land theo link này nhé :<http://www.vietourist.com.vn/vn/news/dia-danh-du-lich-nuoc-my/kham-pha-cong-vien-giai-tri-disneyland-o-my-417.html>

Sau khi máy bay hạ cánh xuống sân bay New York, tâm trạng Úy Hải Lam đang bình tĩnh bỗng nhiên nổi lên cơn sóng.

Trời cũng dần tối, nhìn đồng hồ đã là sáu giờ tối.

Theo đoàn người ra sân bay, Vương San lập tức gọi điện thoại báo tin.

Bên tai Úy Hải Lam là giọng nói của Vương San lúc ẩn lúc hiện, cô phóng tầm mắt mình ra cửa sổ thủy tinh phía trước, bên ngoài là quang cảnh đèn đuốc sáng choang, phồn hoa hưng thịnh. Sau khi Vương San cúp điện thoại, đi tới bên cạnh cô mỉm cười hỏi: "Tiểu thư Úy , khách sạn đã được đặt trước rồi, cô muốn trước tiên ra bên ngoài ăn hay về khách sạn nghỉ ngơi một chút?"

Thực ra, bên phía tổng công ty bên kia đã sắp xếp nơi ăn chốn ở cho học viên nghỉ ngơi rồi nhưng bây giờ nhìn lại, chắc chắn là cô không thể ở một nơi như tập thể ký túc xá được rồi.

Úy Hải Lam không suy nghĩ nhiều, quay đầu hỏi: "Tượng nữ thần Tự Do(3) cách đây xa không?"

(3) Mời các bạn xem thêm về tượng đài nữ thần Tự Do theo link này nhé :https://vi.wikipedia.org/wiki/T%C6%B0%E1%BB%A3ng_N%E1%BB%AF_th%E1%BA%A7n_T%E1%BB%B1_do

Lộ trình cũng không phải rất gần nhưng vì Úy Hải Lam kiên trì nên Vương San vẫn chấp nhận cùng đi với cô.

Mùi giờ chênh lệch nên thân thể có chút khó chịu, Úy Hải Lam nhắm mắt nghỉ ngơi ở trên xe. Mãi đến tận khi có người nhẹ nhàng la lên, lúc này cô mới cố gắng mở mí mắt nặng trĩu của mình ra.

Đập vào mắt cô là một quang cảnh rộng lớn phồn hoa động lòng người mà không ngôn ngữ nào có thể miêu tả được chúng. Đó là lối vào cảng New York, bên trong hải cảng còn có một toà đảo cực nhỏ.

Hòn đảo này cách không xa với vị trí Tây Nam thuộc Manhattan, cũng được gọi là đảo Tự Do. Trên đảo có một toà nhà cao có chứa pho tượng to lớn

được dựng đứng sừng sững, ca tụng Nữ Thần Tự Do. Màn đêm dần buông xuống, ánh đèn bao phủ cả một khoảng không gian làm nổi bật vẻ đẹp của nữ thần. Đôi môi bức tượng đóng chặt, đầu đội vương miện, ánh sáng bắn ra bốn phía, thân mặc trường bào La Mã thời cổ đại, trên chân còn lưu lại xiềng xích đã bị kéo đứt. Tay nữ thần cầm bó đuốc hướng về không trung giờ lên thật cao, bên trong bó đuốc còn có ánh đèn sáng choang, bốn phương tám hướng đều bắn ra ánh đèn đẹp đến mê người. Ánh mắt nữ thần nhìn về phía trước, tư thái uy mỹ (tươi đẹp), thần thánh không thể khinh nhờn.

Xe dừng ở gần cảng, Úy Hải Lam nhìn tượng Nữ thần Tự Do đột nhiên phun ra một tràng câu tiếng Anh.

Tuy rằng giọng cô rất nhỏ nhẹ nhưng Vương San lại nghe rất rõ.

Đó là tên của một người —— Emma Lazarus, tên của một nữ thi nhân (nhà thơ).

"Thư ký Vương, trở về khách sạn thôi." Cô lại lần nữa nhắm hai mắt mình.

Vào một buổi chiều của nhiều năm trước, cô ngồi dưới ánh mặt trời nghe thấy ai đó đang ngâm nga bài thơ này bỗng trong lòng dâng trào nhiệt huyết, chẳng khác nào thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Trao ta những kẻ mệt mỏi, nghèo đói của các ngươi,

Những đám đông chen chúc của các ngươi đang mong ước hít thở tự do,

Những rác rưởi khốn cùng trên bờ biển đông đúc của các ngươi.

Trao ta, những người vô gia cư, dập vùi trong bão tố,

Ta sẽ nâng đèn rọi bên cạnh cánh cửa vàng!”

(Nguyễn Minh Hiền dịch)

...

Lần này tổng công ty Elain tiến cử tổng cộng năm người đi tới New York, hai nam ba nữ. Ngoài Úy Hải Lam còn có bốn người nữa do công ty sắp xếp. Toàn bộ khu nhà trọ gồm một phòng đơn dành cho một người ở, còn lại đều là dùng chung. Cách mấy ngày sẽ có người giúp việc đến quét dọn gian phòng nên việc lau dọn cũng không cần lo lắng. Thế nhưng việc ăn uống lại là vấn đề lớn, vì để tiết kiệm chi phí, sau một phen trao đổi sẽ giao trọng trách này cho nữ, còn nam sẽ phụ trách rửa rau và chén bát.

Vào ban ngày, bọn họ sẽ đứng giờ đến giảng đường nghe bài. Trừ năm người bọn họ ra còn có những công ty trong nước cũng tiến cử nhân tài ra nước ngoài học chẳng hạn như công ty Tân Tú. Trong phòng học đều bố trí đầy đủ các thiết bị, có thể để cho bọn họ tự do phát huy. Giảng sư được mời đến cũng đều là một nhà thiết kế giàu kinh nghiệm, tư duy rõ ràng đặc biệt. Điều này cũng khiến bọn họ giật nảy mình, kinh ngạc sau đó là kính phục vì họ được truyền thụ tri thức vô cùng rộng lớn.

Mỗi tuần bọn họ sẽ phải tham gia quan sát những nơi có tổ chức thời trang tự phát, những lối suy nghĩ mới mẻ, đa dạng, phong phú được bày ra trước mắt họ, có thể nói là họ chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy.

Thấm thoát thời gian nửa tháng trôi qua, mọi người cũng vẫn nhiệt tình, đồn dập ca thán (ý là khen ngợi) vì lần này mình cũng không uổng công đến đây vô ích.

"Ôi, ngày hôm nay là cuối tuần, sao chúng ta lại không cùng đi đến quán bar vui chơi? Thế nào?" Có người đề nghị.

Mấy người còn lại nhất trí cho rằng đề nghị này thật hay nên cũng đồn dập tán thành.

Cũng ngay lập tức, có người nháy mắt liếc nhìn sang một bên khác, ra hiệu rằng có muốn họ hỏi dò hay không.

Song song với chiếc ghế dựa, Úy Hải Lam một thân một mình thu dọn đồ đạc. Trong gian phòng khí ẩm bao phủ mùi mồ hôi, cô chỉ mặc chiếc áo cánh dơi cổ tụt làm lộ ra chiếc cổ trắng ngần, quần áo rộng rãi khiến cô mang dáng vẻ hào hiệp, màu đen cổ hủ xen lẫn hoa văn trên nếp áo khiến cô như ẩn nấp phần dã tính (tính cách ngỗ ngược, ngang bướng). Cô chậm rãi đem bỏ mọi thứ vào trong vali. gò má cũng trầm tĩnh an nhàn.

Mà ở bên kia lại tụ tập bốn người cùng một chỗ càng khiến hình ảnh cô càng đặc biệt cô đơn tịch mịch (bóng dáng cô độc).

Úy Hải Lam tuyệt đối là một trường hợp đặc biệt trong cả đám người xuất ngoại lần này, cũng là người rất thần bí. Cô chính xác là một người rất hòa hợp, không có gì bàn cãi. Tuy mới gia nhập vào công ty trong vòng mấy tháng ngắn ngủi nhưng trong lời nói, biểu hiện rõ con người của cô khiến mọi người kính nể. Ngược lại, trong thời gian ở đây, cô cũng có những mối bất hòa với bọn họ về việc ăn ở vì thời điểm cô ra vào đều có người đưa đón.

Bên cạnh cô là một người phụ nữ có mái tóc ngắn, ăn mặc vô cùng nghề nghiệp, thế nhưng treo trên mặt lại là nụ cười rất chuyên nghiệp.

Bọn họ từng nghe Úy Hải Lam nói đến, cô ấy họ Vương, là thư ký.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn không ai có dũng khí mở miệng.

"Bye bye." Úy Hải Lam kéo khóa vali, vẫy tay từ biệt mọi người.

Mọi người cũng đáp lại bằng một nụ cười "Bye bye."

Nhìn cô bước ra khỏi phòng, lại cẩn thận kéo vali bước ra nên mọi người cũng theo sau, quả nhiên vị thư ký Vương kia cũng đã đến.

"Các cậu nói cô ấy có phải là thiên kim đại tiểu thư gì không?"

"Tám phần mười là vậy. Nếu không phải vậy thì nào có người xe đón xe đưa, còn có thư ký làm bạn?"

"Tớ cũng cảm thấy thật kỳ quái, cô ấy vào công ty chúng ta như vậy mà chỉ trong thời gian ngắn liền được tiến cử rồi. Chắc chắn bên trong có vấn đề."

Mấy người cười vui vẻ đàm luận vài câu, đề tài đang thảo luận cũng tức khắc bị dời đi, bọn họ sung sướng cùng nhau đi tới quán bar. Rốt cuộc Úy Hải Lam có thân phận gì, tuy rằng suy đoán rất nhiều nhưng cũng không nên hỏi nhiều. Mọi người vẫn luôn tự hỏi cô ấy có bối cảnh đại tiểu thư con nhà quyền quý hay cô ấy chính là tình nhân được bao dưỡng luôn được nói đến trong truyền thuyết? Hiển nhiên, suy đoán thứ hai vẫn luôn khiến người ta mơ màng, cô thể lặng lại trong lòng nhưng lại có chút không cam lòng.

Trong nháy mắt, trên thế giới đều đang mong chờ đêm Giáng Sinh sắp đến.

Nước ngoài đối với lễ Giáng Sinh cũng vô cùng nóng lòng, giống như đêm giao thừa vậy. Dù ở cách nhau bao xa, dù có phong trần mệt mỏi đến mấy cũng cố gắng chạy về đoàn tụ với gia đình mình, cùng ăn một bữa tối phong phú, ngồi vây quanh bếp lò đang thiêu đốt hừng hực, cùng đánh đàn hát ca cộng với niềm tự hào hạnh phúc bên gia đình.

Gần đến ngày lễ, bầu không khí cũng đã bắt đầu náo nhiệt khác thường. Khí trời lạnh giá, bên ngoài còn có tầng tuyết dày đặc phủ khắp các ngã đường, thời điểm bước đi phải đặc biệt cẩn thận nếu không sẽ ngã chổng vó. Các cây đại thụ ven đường đều treo những lời ước nguyện, những món trang sức hài hoà, đẹp mắt cùng cây thông giáng sinh được các cửa tiệm bày biện rất đẹp. Dọc theo khắp các con phố, ông già Noel đang hướng về phía người đi đường phân phát những món quà nhỏ.

"Merry Christmas!" Ông già Noel đi đến đâu đều sẽ thốt ra một câu chúc phúc như vậy.

Bên trong chiếc găng tay màu đỏ còn có kẹp hai viên kẹo với giấy gói thật đẹp mắt.

Vương San ở phía sau nói: "Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh nói tôi phải dẫn cô đi mua sắm. Cô thích gì thì cứ tùy ý chọn lựa, đây coi như là quà giáng sinh."

Úy Hải Lam nhẹ nhàng nắm chặt hai viên kẹo giống như đang nắm chặt vật bảo bối quý giá vậy. Cô quay đầu mỉm cười "Thư ký Vương, tôi mệt một chút, không muốn đi bất cứ nơi đâu. Hay là như vậy đi, tôi đem những thứ tôi thích liệt kê ra một tờ giấy, cô cũng chịu khó cực chút, mua những thứ đó về cho tôi."

Vương San dĩ nhiên gật đầu đồng ý, cũng theo cô trở về khách sạn.

Úy Hải Lam lập tức cầm giấy bút bắt đầu liệt kê đầy đủ những thứ mình cần, sau một giờ cô mới đưa tờ giấy kia cho Vương San. Vương San cúi đầu liếc mắt nhìn, áo khoác mùa xuân Versace, khăn choàng Anna, váy lót Chanel, túi xách Louis Vuitton, đồng hồ nam kim cương Vạn Bảo Long, khăn đội đầu hình búp hoa Dior, kính râm màu hồng phấn Roth... Đây đủ tất cả các nhãn hiệu nổi tiếng với những phong cách tỉ mỉ hợp thời trang, mà những món đồ này lại có giá không hề nhỏ lại là hàng bán ra có số lượng giới hạn.

Vương San có chút sững sốt, hoàn hồn nói: "Tiểu thư Úy, bây giờ tôi liền đi đặt mua, mời cô chờ một chút."

Chân Vương San vừa bước đi, Úy Hải Lam cũng không nhân rồi liền lách người rời khỏi nơi đó.

Chờ đến khi Vương San trở về, nhìn cảnh tượng trước mắt dọa cô sợ hết hồn.

Úy Hải Lam đang nửa ngồi nửa nằm trên ghế sa lông xem tạp chí thời thượng, mái tóc đẹp lúc trước của cô được thay bằng mái tóc ngắn ngỗ ngáo giống y hệt mái tóc con trai, đó là một loại tóc rối ngắn ngang, ngồng cuồng tựa như Trương Dương (4) bất tuân. Ánh mắt lạnh lùng nhưng vẫn đẹp đẽ vô thần ẩn nấp trong đó là chuỗi ánh sáng đẹp mê hồn. Lúc này cô trông giống như một con thú bị nhốt đang cố gắng giãy dụa, từ chối sự tiếp cận của bất cứ người nào, chống cự tất cả những ràng buộc đang đeo bám quanh người mình.

(4) Một đại tướng có tính khí ngạo mạn, ngồng cuồng, dễ cáu giận

"Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh yêu cầu cô thay bộ quần áo này vào và phát hình cho anh ta xem." Lúc này, thật khó khăn lắm Vương San mới mở miệng nói.

Úy Hải Lam nghe lời bước vào trong bắt đầu thay quần áo, cô khéo léo phối hợp tất cả các loại trang phục nên trông cô lúc này quả nhiên xinh đẹp điểm lệ lại hợp thời trang.

Vương San theo sau dẫn dò, bắt đầu phát hình. Cô đang thầm nghĩ không biết Lôi tiên sinh nhìn thấy bức ảnh sau sẽ có phản ứng gì nhưng riêng cô đúng là không rét mà run. Khi hình ảnh được phát đi, rất lâu sau đó cũng không nghe thấy động tĩnh gì. Cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nghĩ lần này mình có được tính là tránh được một kiếp.

Thế nhưng mọi chuyện cũng không được giải quyết dễ dàng như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, luật sư Sở Sự Vụ vốn nên xuất hiện ở Xuân Thành lại đột nhiên đứng trước mặt bọn họ.

Lôi Thiệu Hành nhìn chăm chăm mái tóc của Úy Hải Lam, cười lạnh chất vấn: "Ai cho phép cô cắt tóc?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cố Hương Trong Mưa Gió (5)

Edit: Sóc Là Ta

Dĩ nhiên Lôi Thiệu Hành cũng vừa mới xuống phi cơ, áo khoác Tây phục vẫn còn nằm trên tay anh, quần áo còn có thể thấy rõ nhiều nếp nhăn, tuy vậy vẫn có thể thấy được trạng thái tinh thần trên người anh rất tốt. Con người đen bức người kiều ngạo, ánh mắt thể hiện có chút tức giận mơ hồ như muốn thiêu đốt đối phương. Anh nhìn chăm chăm Úy Hải Lam, tuấn nhan phong lãng thức thời hiện lên một nụ cười làm nổi lên một bên khóe miệng nhưng trong đáy mắt cũng không có chút ý cười nào mà lúc này càng lúc càng tà mị thô bạo.

Vương San liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, cũng âm thầm quên đi thời gian mà chỉ đứng xem tất cả mọi chuyện xảy ra. Xem ra hôm qua lúc nhận được bức hình cô gửi qua, anh ta liền đặt chuyến bay nhanh nhất bay suốt đêm mới tới đây, nếu không tuyệt đối anh không thể đến được đây vào lúc này. Cô chỉ là thuộc hạ nên thức thời lập tức lui ra ngoài để lại không gian riêng tư cho hai người này trò chuyện.

Trở tay đóng cửa lại, Vương San không khỏi thở dài, lần này thực sự là lớn chuyện đây.

Trong căn phòng to lớn, hai người cũng không có động tĩnh.

Úy Hải Lam mặc áo khoác ngoài màu trắng, quần ống đuyền dáng phối hợp với ủng da, trên tay còn cầm một túi xách màu đen mà bên trong có chứa rất nhiều thứ, vì lẽ đó nhìn dáng vẻ cô giờ đây có chút âm trầm. Bên trong vẫn là bộ áo cánh đen ngày hôm qua, chỉ khác là ở nơi cổ có choàng thêm một chiếc khăn hình hoa văn tùy ý vòng quanh chiếc cổ tinh tế của cô. Cô lạnh lẽo nhìn anh, ánh mắt không sợ sệt chút nào.

"Đột nhiên muốn đổi kiểu tóc, tôi cảm thấy như vậy rất tốt." Cô nhẹ giọng nói.

"Cô cảm thấy rất tốt sao?" Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, cũng nhanh chân chạy về phía cô, áo khoác Tây phục trên tay anh cũng bị anh vứt qua một bên rơi trên đất phát sinh một tiếng "loạt soạt". Anh nắm lấy cánh tay cô thô bạo kéo cô đến một nơi.

Úy Hải Lam cảm thấy cánh tay mình sắp bị xé ra thành từng đoạn, mạnh mẽ đau đớn. Đôi tay nhỏ nhắn của cô được bọc lớn trong tay của anh, bị anh lôi kéo đến mức tàn nhẫn. Còn anh cũng mạnh mẽ từng bước đi vững chắc mơ hồ nghe được tiếng "kéo kẹt", không biết là món đồ gì đồ nát, cô cũng không kịp để ý tới.

Lôi Thiệu Hành đi thẳng một đường kéo cô vào phòng tắm, lại hung hăng ép sát cô lên mặt kính tắm giọng quát: "Hoá ra tôi đã đối xử với cô quá tốt rồi chứ gì? Ngay cả cô đang tính toán cái gì tôi cũng không biết sao? Đừng tưởng rằng tôi cho phép cô đến nơi này thì cô có thể muốn làm gì thì làm. Khấp toàn thân từ trên xuống dưới của cô, mỗi một sợi tóc, mỗi một tác da thịt, tất cả đều thuộc về tôi, thuộc về Lôi Thiệu Hành tôi, cô nghe rõ và cũng nhớ kỹ cho tôi."

Giọng nói anh gầm gừ đinh tai nhức óc, có loại như bị đâm phá đau đớn, tuy vậy Úy Hải Lam cũng vẫn khinh thường ngay cả chân mày cũng không nhíu lấy một lần.

Thực sự là chuyện nhục cười mà chuyện nhục cười này chính là chuyện cô đang phải cố gắng kìm nén trước mặt anh ta.

Con người Úy Hải Lam nheo lại, không sợ hãi mở miệng nói: "Tóc là của tôi, tôi muốn cắt thì cắt, anh không có quyền quản."

"Hay.... Một tháng không gặp không ngờ miệng lưỡi lại trở nên bén nhọn như vậy, sắc sảo như vậy." Ngón tay anh thon dài, khớp xương cũng rõ ràng qua lại trên tóc của cô, đột nhiên anh dùng sức tóm chặt lấy từng lọn tóc đen trên đầu cô, nhìn cô trong gương. Lực tay dường như hơi dùng sức hướng lên trên khiến cô đau đớn không còn cách nào khác đành ngẩng đầu lên. Qua một hồi lâu, anh cũng xoay chuyển đề tài mù mịt cười nói: "Đột nhiên tôi lại nghĩ đến việc mình có nên đỡ bỏ Cần viên hay không?"

Cô lớn tiếng quát: "Cần Viên có một nửa là của tôi, trên bàn hợp đồng cũng đã thỏa thuận không được tùy ý đỡ bỏ."

"Phải ha, tôi nhớ lại rồi, đúng là có viết như thế. Vậy thế này đi, tôi sẽ đem nửa phần thuộc về tôi sửa chữa lại, như vậy vẹn cả đôi đường rồi chứ?" Rốt cuộc Lôi Thiệu Hành cũng buông lỏng tay, nhẹ nhàng choàng tay qua bả vai cô, thân mật dừng lại ở đó, kéo cô vào trong lòng ngực mình thấp giọng hỏi dò.

Sửa chữa lại sao? Trong lòng Úy Hải Lam kinh hãi.

"Cần viên đã cũ kỹ như thế, nếu một ngày kia bị ngã đè lên người khác thì sẽ nguy hiểm đến cỡ nào, không bằng tôi nên sửa chữa lại một chút? Nhưng tôi cũng chưa biết mình nên tu sửa từ nơi nào đây?" Anh cố ý kéo dài giọng làm như mình đang suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ nói chuyện như bình thường "Tôi thấy hay là mình nên bắt đầu từ khu vườn trước đi..."

"Lôi Thiệu Hành!" Cô hét lên từng câu từng chữ tên của anh, càng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh cũng đừng quá đáng."

Không biết sao, Lôi Thiệu Hành lại cười vui vẻ hơn: "Câu trước tôi nghe không rõ, cô nói cái gì?"

"Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?" Đầu óc Úy Hải Lam hỗn loạn, thiên toán vạn toán (1) thế nào cũng không ngờ anh lại ra một chiêu như thế.

(1) ý là người tính không bằng trời tính

"Tôi đã nói rồi, tôi không nghe rõ, trước câu đó là gì?" Anh lại hỏi.

Úy Hải Lam làm động tác hít sâu mấy lần, tỉnh tỉnh nhẩn nại lặp lại lời mới vừa nói, giọng nói cũng có chút run rẩy: "Anh đừng có quá đáng."

"Trước câu đó."

Cô suy nghĩ nói: "Cần viên có phần của tôi một nửa, thỏa thuận trên..."

"Sau câu đó."

Úy Hải Lam có chút bối rối, cuối cùng là anh đang muốn cô lặp lại câu nào. Cô cũng cẩn thận suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ngờ vực tròn mắt nhìn anh.

Vậy không phải là câu cô lặp lại tên của anh ta thôi hay sao?

"Ngoan, lặp lại lần nữa." Anh dụ dỗ cô, vỗ nhẹ bả vai cô.

Úy Hải Lam hơi mím môi mình, làm thế nào cũng không thể mở miệng được. Lúc này mới ý thức được từ đầu đến cuối, cô dường như chưa từng nhắc đến tên anh nhưng lúc này ba chữ kia cũng khiến cô như nghẹn ở cổ họng, khiến cô khó có thể la lên.

"Tiếp tục để nó dài ra, không có sự đồng ý của tôi thì cũng không được phép lại cắt nữa." Qua một hồi lâu, anh lại mở miệng trước, cô trầm mặc đối mặt với anh. Lôi Thiệu Hành lại cúi đầu, hơi thở của anh dán sát vào cô quát lên: "Lời tôi nói, có nghe không?"

Cuối cùng cô cũng không thể tiếp tục khinh thường lời anh ta, ngoan ngoãn “vâng” một tiếng.

"Thư ký Vương!" Lôi Thiệu Hành xoay người hô to, Vương San từ bên trong căn phòng nhỏ bên cạnh bước ra, anh nói lỏng cổ áo nói: "Chuẩn bị quần áo cho tôi, tiện thể cũng chuẩn bị bữa sáng cho tôi."

"Dạ, Lôi tiên sinh!" Vương San trả lời. Úy Hải Lam vẫn còn đứng bên trong phòng tắm, tóc bị nắm đến đau đớn nhưng lúc này cô cũng không có chút cảm giác nào. Nhìn bóng dáng mình hốt hoảng trong gương, đột nhiên có một loại cảm giác bị thua thiệt. Thời gian ba năm, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bàng hoàng như vậy. Nếu như ngay cả thứ thuộc về mình cũng không thể làm, không thể thích gì làm nấy thì cô khác nào là một người chẳng có chút tự do?

Trong giây lát, Úy Hải Lam cũng ý thức được, bản hợp đồng kia cũng không phải là thỏa thuận kết hôn mà đó cơ bản chỉ như một tờ giấy bán thân.

Một lát sau, cô mới có hành động sửa lại mái tóc một chút, khôi phục biểu hiện hồ hững và bước vào phòng khách.

Túi xách màu đen vẫn còn nằm ở vị trí lúc nãy chưa có ai động tới.

Vương San vừa quay lại, nhìn thấy vậy càng muốn giúp cô nhưng Lôi Thiệu Hành đang ngồi trên ghế salông xem báo buông lời "Bản thân cô ấy có tay."

Úy Hải Lam mỉm cười với Vương San ra hiệu không có chuyện gì, cô tiến lên vài bước ngồi xổm xuống. Túi xách cũng bị ai đó giẫm lên có vết chân in trên đó, có chút bụi bặm nhưng vì túi xách là kiểu thiết kế mở rộng nên cũng không có khóa kéo, những vật nhỏ bên trong cũng bị rơi ra ngoài. Cô cũng nhặt lên từng thứ thả lại trong túi, mà vào lúc này một món đồ bị vỡ nát khiến cô thất thần thật lâu không hề nhúc nhích.

"Tiểu thư Úy?" Vương San hơi kinh ngạc, nhìn cô đang ngồi bất động.

Âm thanh “sột soạt” của tờ báo nào đó nhẹ nhàng vang lên, ánh mắt Lôi Thiệu Hành cũng không di chuyển nói: "Đồ vật của mình cũng không thu thập được, thư ký Vương, cô hãy tới giúp cô ấy đi."

Vương San mới vừa đến gần cô thì Úy Hải Lam lại tiếp tục di chuyển động tác, tay nhỏ nhanh chóng nắm thành quyền tạo thành một vệt màu xanh lam cuộn vào túi áo "Không cần, tôi tự mình làm được rồi."

Cầm túi xách lên, Úy Hải Lam đứng dậy muốn rời khỏi "Tôi đi học."

"Ăn xong bữa sáng rồi đi." Ánh mắt Lôi Thiệu Hành không di chuyển mở miệng.

"Tôi ăn rồi."

"Vậy thì ăn thêm với tôi một chút."

Úy Hải Lam bắt đầu có chút hiểu rõ con người này, ý muốn khống chế người khác cực kỳ mãnh liệt, không cho phép người khác có ý kháng nghị.

Cô cũng không muốn nhiều lời nữa, anh ta nói một thì là một.

Bàn ăn kiểu phương Tây có hoa hồng màu trắng nhưng tất cả các món ăn đều mang đậm kiểu Trung Quốc. Tô cháo nhỏ bốc hơi nóng, thịt cua hầm, mì tôm vẫn thần, sủi cảo hấp, còn có bảy tám đĩa thức ăn sáng khác nữa. Anh ngồi ở một bên xem báo, một bên dùng cơm. Cô ngồi ở một đầu khác, kính ngạc nhìn chằm chằm bàn đầy thức ăn. Anh cũng không nói lời nào, cô cũng càng thêm bất động.

Mãi đến tận khi anh ung dung thông thả ăn xong xuôi, cô mới hỏi: "Tôi có thể đi học được chưa?"

Vương San đưa chiếc khăn tay ẩm áp đến, anh đang lau tay mình cũng không ngẩng đầu lên, giống như là một người chồng khoan dung với vợ, mỉm cười nói: "Những ngày qua quá bận rộn nên lạnh nhạt với cô, lễ Giáng Sinh này cũng không biết có rảnh rỗi hay không. Vì thế, cô cũng tự mình tìm chút việc vui chơi, nhớ để thư ký Vương hầu hạ chứ đừng một mình đi loạn, gặp người xấu cũng không tốt."

"Tôi biết rồi." Cô cũng ngoan ngoãn trả lời.

Đi ra khỏi khách sạn, ngồi trên giảng đường một lát, sau đó cô cũng đi vào lớp học, toàn thân Úy Hải Lam cảm thấy rất nặng nề ngọt ngào. Giảng sư ở phía trên thao thao bất tuyệt (ý nói là nói không ngừng nghỉ), bên cạnh là các học viên nghiêm túc nghe giảng, bên ngoài có gió lạnh run rẩy khiến mũi cô cũng đỏ ửng lên. Cô ngồi đó không nhúc nhích tùy ý đưa mắt kính ngạc nhìn ra bốn phía.

Khi thư ký Vương trở về thì nhìn thấy Lôi Thiệu Hành đã sạch sẽ, rực rỡ hẳn lên. Anh đang cài nút khuy áo của mình, dáng người cao to phẳng lạng, đường nét mạnh mẽ ưu mỹ, đột nhiên anh quay lại hỏi: "Vừa nãy cô ấy làm rơi món đồ gì?"

"Đó là một móc khoá."

"Móc khoá?"

"Vâng, một chiếc móc khoá màu xanh lam nhưng hình như bị hỏng rồi."

Lôi Thiệu Hành lại khoác thêm chiếc áo Tây âu bên ngoài lưng thừng đi ra khỏi phòng.

Chờ đến khi Úy Hải Lam tan học trở về, người kia đã sớm không còn ở đây. Vương San nói với cô rằng anh ấy đã trở về. Cô gật đầu bước vào phòng ngủ không lên tiếng nữa. Cầm bản vẽ, lẳng lặng ngồi trên bệ cửa sổ, bút pháp trên giấy tối tối lui lui nhưng thực ra là rất mất tập trung. Cô chần chờ đưa tay lấy một món đồ trong ví mình.

Chiếc móc khoá màu xanh lam đã bị vỡ thành hai nửa.

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai, đêm bình an.

Trước đêm lễ Giáng Sinh nao nhiệt, mọi người nhảy nhót không ngớt. Bọn họ chỉ học nửa ngày, buổi chiều nghỉ toàn bộ, nghỉ liền một lúc ba ngày.

Tuyết trên đường thật dày, thế giới màu trắng thật đẹp, thật tinh khiết.

Đi ra phòng học lớn, có người đứng đối diện ở đường cái. Một người với chiếc áo gió màu đen đứng lặng trong gió, giống như cây tùng bách cao ngất ngưỡng, xanh ngắt. Xe lui tới, người đông đúc, ánh mắt người kia vẫn xuyên qua tầng tầng nhìn về phía cô.

Úy Hải Lam dừng bước lại, nhìn thấy anh ta đang kéo ra khoé miệng cười với mình.

Đó là nụ cười tươi nhất mà cô nhận được từ trước đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Cố Hương Trong Mưa Gió (6)

Cứ như vậy trong nháy mắt trong lòng cô lại hoảng hốt, Úy Hải Lam phảng phất như mình trở lại lúc trước.

Xuân Thành bốn mùa luôn ôn hòa, ngày mùa hè dù nắng chói chang nhưng cũng sẽ không nóng đến độ khiến người ta ngất, ngày đông lạnh giá cũng sẽ không lạnh đến mức khiến người ta run cầm cập.

Trong thời tiết lạnh giá, người kia cũng mặc phong phanh một chiếc áo gió mỏng manh có màu hơi bạc, cũng trầm ổn để lộ ra mấy phần ôn hòa nho nhã, cực kỳ giống với tính tình của cậu. Cũng đã qua rất nhiều ngày rồi, cậu cứ đứng trước cửa trường học, có khi đứng trên một con đường yên tĩnh chờ đợi. Khi đó hai bên có cây cỏ thụ bông gòn cao to, quả gòn mọc đầy trên cây, từng quả treo đầy to như nắm tay. Gió đông vẫn gào thét, hoa màu trắng lác lác qua lại, từng đoá bung tỏa trông thật hoang phí.

Cô bước tới chạm trán với cậu, lúc này ánh mắt màu nâu mông lung tựa như ánh sáng của cậu như ngưng tụ về một điểm.

Rất xa, không hề có điểm báo trước, bỗng nhiên gương mặt cậu lộ ra một nụ cười thật tươi.

Vào thời điểm ấy, hai mắt cậu hơi nheo lại ngây thơ rực rỡ như đứa trẻ con.

Sau đó, Úy Hải Lam vẫn nhớ hình ảnh như vậy, ký ức vẫn sâu sắc như vậy. Cô e rằng trên thế giới này sẽ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****le q
uu ydo n,không thể tìm ra nụ cười nào rạng ngời như thế lần nữa.

Vương San đứng bên cạnh cô, cũng tự nhiên nhìn thấy người đứng đối diện ngay đường cái.

Tuy rằng cũng không trực tiếp tiếp xúc qua, có thể cô cũng biết đến cậu ta qua hình tượng hoàn mỹ là người thừa kế tương lai, nhị công tử Thẩm gia, Thẩm Du An.

Thẩm Du An đi xuyên qua đường cái, đập lên vạch đường thẳng bước tới.

"Lam." Cậu mở miệng la lên, giọng nam hơi thấp, ôn nhu gọi tên cô.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn về phía cậu, đáy mắt gọn sóng cũng được cô thu hồi lại, trầm giọng nói: "Thẩm Du An, đã lâu không gặp."

Cách xưng hô của cô đã thay đổi, không còn là Du An mà là gọi cả tên lẫn họ của cậu.

Thẩm Du An ngăn ra, lại hỏi "Cậu tan học rồi à?"

Úy Hải Lam dĩ nhiên cũng đã từng suy nghĩ, cô chỉ nói tung tích cũng như việc cô đi học ở nơi nào với một mình Viên Viên thôi. Xem ra cậu ta lấy tin tức là từ chỗ Viên Viên, đáy mắt càng ngày càng lạnh lẽo, sự mới lạ có kèm theo mấy phần phiền chán nói: "Ừm, tớ vừa tan học."

Một chiếc xe dừng trước mặt bọn họ, Vương San nhắc nhở "Tiểu thư Úy, xe đến rồi."

Úy Hải Lam gật đầu, cũng quay lại hỏi: "Anh ta còn đang bận sao?"

Vương San sững sốt một chút, lập tức hiểu ý "Lôi tiên sinh còn đang bận nhưng anh ấy cũng có nói rồi, mấy ngày nay sẽ cố gắng nhích chút thời gian đến đón cô."

"Quên đi, công việc là quan trọng." Úy Hải Lam thông cảm nói. Ánh mắt cô lại nhìn toàn thân Thẩm Du An mỉm cười hỏi dò "Có phải cậu tìm tớ có việc?"

Thẩm Du An vốn đang bị cô lạnh nhạt gạt sang một bên, mà giờ bỗng nhiên nghe cô hỏi như vậy thì tự nhiên những gì cậu muốn nói cũng không thể nói ra được. Qua cuộc nói chuyện lúc nãy của cô, cậu nhận ra những mối quan hệ trong đó, người phụ nữ đứng bên cạnh cô đây chắc hẳn là thuộc hạ của cô, còn có cô và tên Lôi tiên sinh kia vẫn đang duy trì mối liên hệ mật thiết.

Thẩm Du An trầm mặc một lúc, rốt cục nói: "Không có chuyện gì, chỉ muốn đến nói câu chúc mừng với cậu "Giáng Sinh vui vẻ"."

"Cảm ơn cậu, tớ cũng chúc cậu Giáng Sinh vui vẻ." Giọng điệu của Úy Hải Lam lạnh nhạt khác thường, sau đó vội vã nói: "Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy tớ đi trước, nơi này không nên đỗ xe."

"Được." Thẩm Du An cũng không nói gì thêm.

Vương San lập tức mở cửa xe, Úy Hải Lam mỉm cười với cậu sau đó xoay người định bước lên xe.

"Lam." Cô vừa muốn khom lưng chui vào thì cậu lại đột nhiên la lên.

Bước chân của Úy Hải Lam chợt ngừng lại, từ từ quay đầu nhìn về phía sau đối diện với cậu. Hai tay cậu bỏ vào trong túi áo khoác, ánh mắt sáng tươi rạng ngời có phần ấm áp. Cậu vừa mới mở miệng thì có một luồng khí lớn thổi ra, trắng tựa như quả bông già trên cây cao kia "Lần trước nhìn thấy trán của cậu dường như bị thương, lọ thuốc kia rất hữu dụng, dù vết thương nặng đến đâu cũng có thể trị hết."

"Ừ, lọ thuốc kia..." Úy Hải Lam giống như chợt nghĩ tới, cũng áy náy cười nói: "Cậu không nhắc thì tớ cũng quên đi mất, vẫn còn chưa sử dụng đấy nhưng dù gì vẫn rất cảm ơn cậu."

Xe bắt đầu khởi động hướng về phía trước chạy đi.

Thẩm Du An đứng tại chỗ nhưng thật lâu cũng chưa rời đi. Cậu trở về với chiếc xe của mình, khác hẳn với chiếc xe đón Úy Hải Lam, xe của cậu nhỏ gọn

trông giống như chiếc xe dành cho phụ nữ. Khí trời lạnh giá, giày đập trong tuyết nên ngón chân cũng cảm thấy rét lạnh. Cậu thì thảo lẩm bẩm như tự nói với mình điều gì, một cổ hơi thở màu trắng cũng theo mỗi cậu trào ra ngoài. Sau đó, cậu mới xoay người khởi động xe quay về hướng ngược lại.

Xe chạy băng băng trên đường, Vương San chỉ thấy ánh mắt của Úy Hải Lam cô tịch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Qua một lúc lâu, cô vẫn giữ tư thế như vậy. Cô trông giống con chim nhỏ đang bị nhốt trong lồng sắt luôn nhìn ra bầu trời để mong mỏi có một ngày mình được tự do.

Vương San bỗng nhiên nói: "Tiểu thư Úy, tối nay cô có hoạt động gì không?"

"Sao?"

Cô vẫn đang mơ màng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ thì lại nghe thấy Vương San nói tiếp: "Nếu không có, tôi sẽ dẫn cô đến một nơi."

Có lẽ đây là một nơi khiến Úy Hải Lam cảm thấy bình an nhất khi ở đất nước New York này.

Trong giáo đường, mấy trăm ánh nến đang leo lét cháy sáng, cây thông Giáng Sinh được trang hoàng lộng lẫy, không khí tràn đầy niềm vui, các tín đồ cùng nhau tụ tập chen lấn ngồi trên các dãy băng ghế, nơi này thật ấm áp như mùa xuân tươi sáng. Khúc đàn từng nhịp vang lên, bọn trẻ cất cao tiếng hát ngân thơ trong sáng, lại có dàn bè xướng theo khúc đàn cộng hưởng vang vọng với tòa giáo đường cổ xưa này.

Úy Hải Lam căn bản cũng không phải tín đồ nhưng cô vốn yêu thích bầu không khí trầm tĩnh bình yên như vậy.

Nửa đêm, sắp qua mười hai giờ, cô nhắm mắt lại, hai tay tạo thành hình chữ thập.

Giờ đây có ai sẽ tình nguyện vì cô ngâm xướng lời cầu nguyện cứu rỗi đây?

Ding doong ——

Đêm Giáng sinh đã qua.

Mùa đông ở New York đặc biệt dài, cũng đặc biệt lạnh giá. Thế giới màu trắng bạc bên ngoài vẫn còn kéo dài, tình cờ muốn tản bộ thêm một đoạn nhưng nhận thấy đôi giày dưới chân mình đã hoàn toàn lạnh giá. Úy Hải Lam vốn đã quen thuộc khí hậu ẩm áp hợp lòng người ở Xuân Thành nên giờ đây đối với nơi này cô thực sự có chút không thích ứng nổi. Mặc dù bên trong xe thật ấm áp nhưng chỉ cách qua một tấm kính cửa sổ cũng có thể cảm nhận cái rét lạnh đột kích khiến lòng người hoang mang.

Một tháng huấn luyện cũng sắp kết thúc, các học viên được nghỉ một tuần để về nước đón tết.

"A! Quá tốt rồi, rốt cục cũng có thể trở về nhà."

"Tết đến đương nhiên phải về nhà, thậm chí chúng ta còn phải mua ít đồ rồi mới trở về được."

Bốn phía đều là không khí tràn ngập hưng phấn lẫn sung sướng, Úy Hải Lam nghĩ mình cũng nên đi mua một chút quà nên cô đi tới gần những bạn đồng nghiệp mở miệng hỏi: "Các cậu muốn đi mua đồ thật không? Tớ cũng xa lạ với nơi này nên tớ có thể đi cùng với mọi người không?"

Mọi người hơi kinh ngạc, không nghĩ tới cô lại đột nhiên nói như vậy.

Tuy vậy, bọn họ đương nhiên là đồng ý với cô.

Theo mọi người cùng đi ra khỏi phòng học, Vương San đã ở bên ngoài chờ đợi. Mọi người nghĩ chắc không phải thư ký cũng phải cùng đi chứ? Nếu vậy, thật sự là không dễ chịu. Úy Hải Lam cũng chậm rãi bước đến, dừng bước trước mặt Vương San "Thư ký Vương, tôi muốn cùng mọi người đi ra ngoài mua ít đồ, sẽ không đi quá lâu, trước tiên cô trở về khách sạn đợi tôi."

"Được rồi, tiểu thư Úy." Vương San trả lời.

Tuy cô ấy đã đồng ý nhưng vẫn còn lặng lẽ theo đuôi ở phía sau.

Đoàn người đã cách một khoảng khá xa nhưng Vương San cũng chỉ yên lặng nhìn cô lần khuất giữa dòng người. Cuối cùng bọn họ tiến vào một cửa hàng rất nổi tiếng có phong cách tại New York, cửa hàng chuyên kinh doanh những con vật nhỏ tinh xảo làm bằng đồng, không phải là loại hàng hiệu nhưng cũng đặc biệt đáng yêu. Úy Hải Lam đứng ngoài tầm tay kính nhìn vào trong lại chọn vài món hàng nhỏ, sau đó cô lấy ví da dùng tiền mặt trả. Cuối cùng, cô cũng hài lòng bỏ đồ vào trong túi xách với dáng vẻ e dè cẩn thận.

Vương San đột nhiên nghĩ Lôi tiên sinh đã đưa cho Úy Hải Lam chiếc thẻ vàng mà từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy cô đụng tới, thậm chí thẻ ngân hàng vào ba năm trước định kỳ sẽ có phát sinh ra một món tiền lãi nhỏ mà cô ấy vẫn chẳng quan tâm dù chỉ một xu. Vương San thật sự rất tò mò rằng không biết xưa nay cô ấy có từng quan tâm đến nó hay không?

"Ồi! Úy Hải Lam, cậu cắt tóc trông thật đẹp trai."

"Đúng hơn là giống như một thiếu niên đẹp trai đây ... ha ha ..."

Hai cô gái cười nói còn Ủy Hải Lam sờ sờ mái tóc của chính mình, mặt kính sẫm màu phản chiếu cặp mắt của cô tuy âm đạm nhưng kiều ngao. Cô cũng đột nhiên đi áp sát vào các cô ấy, một tay ôm lấy một người, một cái tay khác an nhàn dừng trên bả vai của người kia, thấp giọng nói: "Lần sau buổi tối cùng đi chơi không?"

Hai cô gái kia cũng ngạc nhiên nhưng ngay lập tức cũng bị nét mặt tươi vui của cô thu hút nên cười gật đầu.

Từ New York bay trở về nước, khí hậu Xuân Thành có chuyển biến tốt, tuy cơ thể mệt mỏi vì chặng đường dài nhưng tâm tình vẫn tươi vui.

Không biết có phải là do nhớ nhung hay không mà hôm nay cô lại đặc biệt cảm thấy bầu trời ở Xuân Thành đặc biệt xanh lam mỹ lệ. Cây đại thụ um tùm che mát cả con đường, vẫn là cảnh sắc xanh um tươi tốt, đường dành cho xe cộ uốn cong gấp khúc, cũng có thể Die nda n****Sóc***Là****Ta****] e q u i y d o n, nhìn thấy Cảnh viên rõ ràng đến vậy. Cảnh lá tươi tốt đâm chồi nảy lộc, mái hiên ngói đỏ, trên tường còn có vệt xanh ngắt do dấu vết của thiên nhiên để lại. Khi phóng tầm mắt vào bên trong vườn còn có thể thấy một tòa lầu cao nhất mà ở đó không phải chỗ nào xa lạ chính là chỗ ở của ông nội - Thanh Y viên.

Mà việc kỳ lạ hơn nữa chính là, hôm nay xe cũng không dừng ở gần đó giống như ngày thường mà trực tiếp lái vào trong.

Trong lòng Ủy Hải Lam nổi lên nghi hoặc, lại nghe thấy Vương San nói: "Tiểu thư Ủy, Lôi tiên sinh đang đợi cô."

Ngay giữa đại sảnh, người kia ngồi ngay ngắn ở giữa chiếc ghế sofa được chạm trổ bằng gỗ tử đàn, ánh sáng ôn hòa lộng lẫy như tỏa sáng khắp gian phòng. Vị trí này đã từng là chỗ của ông nội thường ngồi, sau khi ông nội qua đời tiện thể trở thành chỗ riêng biệt cho cha cô. Và cũng chính vì thế, nó đã không đơn thuần chỉ là ghế dựa, mà nó tượng trưng cho một vị trí của chủ nhà này. Giờ khắc này, chỗ ngồi này lại bị người khác chiếm cứ.

Ngoại trừ anh ta, còn có ba vị phu nhân của Ủy gia, hai vị tiểu thư cùng với toàn bộ người hầu kẻ hạ từ trên xuống dưới hơn mười người. Tất cả đều có mặt đông đủ.

Ủy Hải Lam mạnh mẽ tiến vào phòng khách, quả nhiên lúc này ánh mắt của mọi người cũng tập trung hướng về cô.

"Ủy, em đã trở về?" Lôi Thiệu Hành đột nhiên mở miệng, con ngươi sâu sắc mà thâm thúy cũng hiện lên ý cười ôn nhu "Đến đây nào, lại đây!"

Ủy Hải Lam cũng không thể làm gì khác hơn là đi tới bên cạnh anh, Lôi Thiệu Hành mạnh dạn kéo tay cô, một tay anh nắm lấy tay cô còn một tay khác che mu bàn tay của mình đặt trên bàn tay nhỏ nhắn của cô nói: "Lần trước lúc đến thăm em, em có nói trong vườn có quá nhiều người lui tới, chen lấn đến hoảng, thực sự không cảm thấy thoải mái. Hôm nay em nhìn xem, mọi người đều đến đông đủ, người nào nên rời khỏi đây, người nào nên giữ lại, toàn bộ do em quyết định. Anh đều nghe lời em."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cổ Hương Trong Mưa Gió (7)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Suy nghĩ chỉ trong nháy mắt, Ủy Hải Lam liền nhận ra ý tứ trong lời nói của anh. Thì ra đây cũng chỉ là một trò hay được sắp xếp từ trước. Trong mắt người khác, cô chính là chúa tể của cả gia tộc Ủy có khả năng quyết định việc ra đi hay ở lại của người khác nhưng trên thực tế cô bất quá cũng chỉ là một con cò trong tay anh ta mà thôi. Mà người đang điều khiển bàn cờ, cũng chính là người khởi xướng đang lôi kéo tay cô, thấp giọng ôn nhu hỏi dò ý cô làm ra về mọi chuyện xảy ra ở đây không có quan hệ gì với anh ta. Anh chỉ đơn giản nói đắm ba câu liền đem tất cả mấu chốt vấn đề ném hết lên người cô.

Mà trên dưới Ủy gia, tất cả mọi người cũng đang chờ đợi cô mở miệng.

Kết quả cũng như giống như ngày ấy anh đã nói, cho ở lại hoặc là biến mất, chỉ có hai câu trả lời này.

Ủy Hải Lam nhìn về phía anh, mắt phượng to tròn như nhiễm phải một tầng sương lạnh, tựa như cô đã mang theo cả những lớp tuyết đọng từ New York mây tháng chưa tan về đây.

"Không phải sợ, em đó, thật là quá nhất gan. Trong lòng nghĩ gì thì cứ nói ra, nếu không nói thì làm sao người khác biết đây?" Lôi Thiệu Hành lại nhẹ nhàng vỗ vào bàn tay nhỏ nhắn của cô, rồi với khuôn mặt không một chút biến sắc nắm nhẹ tay cô trong lòng bàn tay mình, lại dùng chút sức nắm chặt hơn, thấp giọng động viên: "Lại đây nào, nói cho mọi người biết, rốt cuộc trong lòng em đang nghĩ gì, ai nên đi, ai nên ở lại, em đã quyết định được chưa, mau nói ra thôi."

Ủy Hải Lam nhìn anh khoảng mấy giây, trước mắt cô giống như xuất hiện một người đàn ông yếu ớt, ôn nhu lại có dung nhan tuấn mỹ nhưng trong phút chốc lại bỗng nhiên trở nên cực kỳ đáng sợ.

Xưa nay cô không biết, trên thế giới này lại có người cười lên mà khuôn mặt sẽ mù mịt như thế.

Ánh mắt Úy Hải Lam di chuyển đảo qua bốn phía, hơn mười người hầu chỉnh tề xếp thành một hàng đang nom nóp lo sợ đứng sang một bên. Lão quản gia, tóc đã bạc trắng, bên cạnh còn có mấy lão phụ nhân và những người hầu trẻ chuyên lo quét tước hầu hạ, còn có tài xế Trương và đầu bếp đang đứng nép trong góc. Mọi người trong Úy gia, ai cũng có tuổi đều ở lại Úy gia một khoảng thời gian rất lâu: người phục vụ lâu nhất Úy gia cũng đã hơn mười năm, mà người có tuổi nhỏ nhất cũng đã phục vụ ba năm rồi.

Con người không phải cây cỏ, huống chi cây cỏ cũng đều có tình.

Dù cho muốn phân chia thân phận chủ tớ thì cũng nên có chút tình cảm.

Cô lại nhìn những người đang ngồi vây quanh trên ghế salon, ngoại trừ khuôn mặt của Triệu Nhân vẫn bình thản thì hai vị phu nhân ngồi đó rõ ràng đang lo lắng run rẩy, họ chỉ sợ mình sẽ bị đuổi ra ngoài.

Úy Mặc Doanh vẫn ngồi đó trong tư thế đoan chính, cao ngạo chưa bao giờ phai màu. Cô không có một chút nào né tránh hay thoái nhượng, hai mắt khẩn cấp nhìn chăm chăm vào Úy Hải Lam. Còn Úy Hải Lam lại có thể cảm nhận được trong ánh mắt của Úy Mặc Doanh tràn đầy sự thù hận, như dây leo quấn quanh thân cây, cố tình ghim lại cổ của cô khiến cho cô khó thở, mặc dù quần đến sinh mệnh khô cạn cũng tuyệt không bỏ qua.

Úy Thư Hòa được nuông chiều từ bé, khuôn mặt thanh thuần thủy linh nổi lên từng tầng đồ ửng, có chút mờ mịt, lại càng không biết làm sao. Giờ khắc này có lẽ trong đầu cô bé chỉ nghĩ đến việc ngày sau sẽ không còn ai hầu hạ, không còn tài xế đưa đón mỗi khi tan học. Đối với cô, những ngày tháng này làm sao vượt qua nổi? Lại nhìn Úy Hải Lam đang ngồi trước mặt mình, cô ấy chính là chị mình, chắc sẽ không nhẫn tâm đuổi mình ra ngoài chứ?

"Úy." Anh nặng nề lên tiếng, dùng giọng xưng hô xa cách giục cô mau mau lựa chọn.

Con người của Úy Hải Lam hơi thu lại, nhẹ giọng nói: "Ngày hôm nay vừa trở về, hơi mệt chút, nghỉ ngơi hai ngày rồi nói sau đi."

"Được, được, được, tất cả đều theo ý em. Vậy thì hai ngày sau sẽ tiếp tục, hôm nay nghỉ ngơi thôi." Lôi Thiệu Hành thuận theo lời của cô, lập tức trầm giọng dặn dò "Ngày kia vẫn giờ này, tất cả mọi người đều đến đông đủ, chờ đợi nhị tiểu thư sai phái."

"Vâng, Lôi tiên sinh."

Mọi người cùng nhau trả lời nhưng trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Vậy tôi cũng đi trước, mọi người nghỉ ngơi thật tốt." Lôi Thiệu Hành sẵn sốc dặn dò, lại quay sang khẽ mỉm cười với mấy vị phu nhân cùng tiểu thư đang ngồi đó.

Mọi người lập tức gật đầu chèo phối hợp, Diệc nd da nle q uy ydo n, mà anh cũng không nhanh không chậm đứng dậy, bóng dáng cao to kiên cường dần dần khuất xa ngay cửa chính.

Chờ khi anh ta vừa đi, hai vị phu nhân tranh nhau chen lấn mở miệng.

Nhị phu nhân tươi cười nói: "Hải Lam, mấy ngày nay ở nước ngoài vẫn tốt chứ? Con xem người con gầy rạc hết rồi, để đi lập tức sai nhà bếp làm chút món ăn con thích nhé."

"Đúng, mau mau làm thêm vài món ăn ngon thôi." Tam phu nhân phụ họa nói.

"Chị à, chị xem Hải Lam nhà chúng ta có tiến bộ như vậy, thực sự là khiến cho Úy gia chúng ta rạng danh rồi." Ngược lại nhị phu nhân lại hướng Triệu Nhân nịnh hót, cảm khái nói: "Nếu ông cụ biết được, chắc hẳn ông sẽ rất vui. Một lúc nữa, em sẽ đi thấp nén hương, cũng tiện thể đem tin tức tốt này nói với ông."

Tam phu nhân gật đầu biểu thị tán thành "Đi thấp hương thôi."

Xưa nay Triệu Nhân luôn bình thản an nhàn mà giờ khắc này bà vẫn như vậy.

Từ lúc cô trở về, Úy Mặc Doanh vẫn không thèm nói chuyện với cô lấy nửa câu, mắt lạnh nhìn tất cả mọi thứ đang diễn ra. Cuối cùng, Úy Thư Hòa không nhịn được hỏi dò, lại nhắc tới mấu chốt của sự tình, cô khẽ run, e dè hỏi: "Chị à, chị sẽ không muốn chúng ta dọn ra ngoài ở đúng không?"

Lời này vừa nói ra, mọi người lại lần nữa nhất trí nhìn về phía Úy Hải Lam.

Tuy trên đường đi rất mệt nhọc nhưng tinh thần coi như cũng không tệ, giờ khắc này cũng do quá mệt mỏi nên cô chỉ muốn có giấc ngủ một giấc. Úy Hải Lam trầm mặc một lát, rốt cục mở miệng trả lời: "Con mệt một chút, những chuyện khác, đợi ngày kia nói sau."

Triệu Nhân lặng lẽ đứng dậy, Úy Hải Lam thăm hỏi một tiếng, sau đó cũng liền theo bà vào vườn.

"Chắc hẳn là chúng ta bị đuổi đi rồi, điều này còn cần phải hỏi sao? Tôi cũng biết con bé kia không phải kẻ tầm thường, giờ nó đã đủ lông đủ cánh, còn sẽ diện đối với chúng ta đây mà. Ý mình có chỗ dựa nên liền muốn đem tất cả chúng ta đuổi ra ngoài. Thực sự là kỳ quái." Nhị phu nhân tức giận chết, hai gò má đỏ chót.

Tam phu nhân luôn luôn không có chủ kiến, lo âu tự lẩm bẩm "Bây giờ nên làm gì đây?"

"Còn có thể làm thế nào? Chờ bị người ta đuổi ra khỏi Úy gia chứ sao nữa." Nhị phu nhân quát lên.

"Thư Hòa, chúng ta cũng trở về phòng đi." Tam phu nhân có chút đau đầu, vội vàng gọi Úy Thư Hòa đi.

Úy Mặc Doanh nhìn thấy mẹ mình đang tức giận thì đưa tay vuốt ngực bà cho bà hít thở. Mặt mày nhị phu nhân ửng đỏ, buồn rầu thậm chí cũng quên Căn Viên đã đổi chủ. Bà tức giận bất bình nói: "Căn Viên này là của Úy gia, dựa vào cái gì mà không cho chúng ta ở lại. Đã thế mà nó còn muốn đuổi hết chúng ta ra ngoài, như thế là đại nghịch bất đạo, lẽ nào không sợ thiên lôi đánh xuống đầu à? Mặc Doanh, mẹ không muốn rời khỏi Căn Viên này, cũng không thể rời khỏi nơi này. Mẹ cả đời này đã không có danh phận rồi, chỉ vì tranh mảnh đất này tuyệt đối mẹ không thể bị đuổi ra ngoài."

Úy Mặc Doanh ngưng mắt nhìn mẹ mình, mỉm cười nói: "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ không để mẹ bị đuổi ra khỏi đây."

Bất kể là dùng cách gì, cô cũng phải làm cho Úy Hải Lam không thể thực hiện được điều này.

Bầu không khí Úy gia trở nên rất kỳ quái, một không khí ngột ngạt khó nói nên lời. Lúc ăn cơm trầm mặc không nói, mà thái độ bọn hạ nhân cũng càng kính cẩn, cũng có thể nói là sợ sệt, sợ rằng chỉ cần họ sợ ý một chút là đắc tội với cô rồi. Nếu bọn họ bị đuổi ra ngoài thì bọn họ sẽ đi đâu để sinh sống đây.

Úy Hải Lam không phải không phát hiện ra điều này mà chỉ vì lúc này cô không còn tâm tư nào để suy nghĩ về những điều này.

Căn Viên vào ban đêm yên tĩnh đến lạ thường, chỉ có tiếng gió gào thét tàn phá mà thôi.

Phong linh lạnh lạnh vang lên bên trong phòng ngủ khiến cô chợt giật mình thức giấc. Tuy Úy Hải Lam ngủ rất say nhưng sau khi tỉnh lại cũng còn cảm thấy thân thể cực kỳ ỉu oải. Cô ngồi dậy thay quần áo và đi xuống lầu. Ánh mặt trời chiếu rọi vào Căn Viên khiến nó bừng sáng rực rỡ, hoa tươi thì nhau khoe sắc, lại thấy có người đang cẩn thận tưới nước, mà người đó không ai khác chính là Triệu Nhân. Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn còn bảo dưỡng sắc đẹp đến hoàn hảo, vóc người như chưa từng biến dạng.

Úy Hải Lam cũng không lên tiếng, một mình đứng ngay ngưỡng cửa nhìn bà.

Triệu Nhân cũng không để ý đến cô, tự mình tưới nước, sau đó lại thu thập dụng cụ, cời găng tay làm bộ muốn đi tản bộ quanh vườn. Lúc này, xem ra bà lại muốn đến hầm băng.

"Mẹ." Lúc này Úy Hải Lam mới lên tiếng, Triệu Nhân cũng dừng bước chân lại, sau đó lại run rẩy phun ra một câu "Không có chuyện gì."

Kể ra cũng không biết nên làm gì, cũng không biết nên nói thẳng thắn thế nào, cô cũng không thể ngờ tới bà lại trả lời mình. Lại nói, mình đã làm ra quyết định gì thì chính mình nên cố gắng chịu đựng.

Đây chính là mua dây buộc mình sao?

Triệu Nhân vừa ra khỏi cửa liền đụng phải Vương San "Chào phu nhân."

Triệu Nhân vội vã gạt đầu, cũng tiếp tục đi lướt qua người Vương San.

"Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh muốn tôi đưa cô đến một chỗ." Vương San đi vào vườn tới trước mặt cô.

Người kia luôn như vậy, luôn sai Vương San tới đưa cô đi chỗ này chỗ nọ.

Cho đến hôm nay, rốt cuộc cô cũng quá quen với tình cảnh này.

Nhưng Úy Hải Lam cũng chưa lập tức đi ngay mà trước tiên cô muốn ăn một ít điểm tâm. Sau đó, cô cũng không nhanh không chậm đi theo phía sau Vương San. Tàì xế lái xe ra khỏi khuôn viên khiến bác quản gia mở cửa ngạc nhiên chớp mắt. Anh cũng thăm thì gì đó khiến cô liếc nhìn có mấy phần khó chịu nhưng chỉ trong thoáng ****Sóc*** Là****Ta****chốc ánh mắt đó liền biến mất.

Xe chạy mãi, đến tận khi xe dừng ổn định, Úy Hải Lam mới mở mắt ra.

Một tòa lâu đài xa hoa lại tinh tế hiện ra trước mắt cô.

Trên đỉnh còn có bảng hiệu bốn chữ "Cửu Thiên Ngân Hà" đặc biệt sáng bóng.

Đi vào nhà lớn, hai tay vịn thang máy thẳng tới lầu hai, tầng này còn cách hai tầng trên nữa rất cao, cao đến mức cô cảm thấy rất sợ. Bốn phía lại có khách mời đi lại, hoặc nam hoặc nữ, ăn mặc theo đồng phục áo tẩm màu xanh lam hoặc hồng nhạt. Lúc này cô mới ý thức được, đây chính là bể bơi. Hơi nước nóng xông lên ướt nhẹp, nhấp nháp dính lên người đến khiến người khác khó chịu.

"Tiểu thư Úy, Lôi tiên sinh ở bên trong." Vương San dặn dò xong lại giao cô cho người phục vụ.

"Tiểu thư, mời cô trước tiên thay áo tẩm." Người phục vụ hơi nhỏ giọng nói, hai tay trình lên một bộ áo tẩm sạch sẽ màu hồng nhạt.

"Không cần, anh cứ trực tiếp dẫn đường." Úy Hải Lam nhìn thẳng, ánh mắt lãnh ngạo (lạnh lẽo và kiêu ngạo) khiến đối phương không dám nhiều lời.

Đi theo người phục vụ qua nhiều hành lang uốn khúc, khách mời lui tới nhìn vào cô có mấy phần hiếu kỳ. Không nghĩ ngờ chút nào, cô chính là người duy nhất có thể ăn mặc đẳng hoàng đi lại ở nơi này. Chờ một lúc sau, rốt cục cô cũng đi tới trước một gian phòng đóng chặt cửa. Cây cối phủ ra chung quanh, cửa chính được thiết kế là loại cửa có thể đẩy ra hai bên.

"Tiểu thư, chính là nơi này." Người phục vụ cúi đầu lui lại mấy bước, xoay người rời đi.

Úy Hải Lam chân chờ chốc lát, đưa tay đẩy rộng cửa ra.

Tấm bình phong che lấp tầm mắt nhưng cũng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Cô từng bước tiến vào trong, xuyên qua vài màn trong suốt thâm hậu, vòng qua bình phong, trước mặt vờn quanh sương mù màu trắng như trên truyền hình vẫn trình chiếu tiền cảnh huyền ảo. Sự tử miêng phun ra nước suối âm áp mơ hồ có thể thấy được hai bóng người. Lúc này cô có thể phân biệt rõ ràng, đây là một nam một nữ.

Không cần suy đoán, người nam nhất định là anh ta.

Nhưng còn người phụ nữ này...

"Bỏ đồ xuống và đi ra ngoài đi." Đang lúc cô hoài nghi, đối phương đã lên tiếng ra lệnh.

Úy Hải Lam chỉ cảm thấy giọng nói này rất quen thuộc, tỉ mỉ nghĩ lại thì lấy làm kinh ngạc.

Giọng nói này không phải là của Úy Mặc Doanh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cổ Hương Trong Mưa Gió (8)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Úy Hải Lam tiến dần về phía trước một bước.

Với khối mù loạn bên trong, cô nhìn thấy Úy Mặc Doanh để trần thân thể tựa sát vào người anh, còn anh lại choàng tay quanh bả vai cô.

Thân thể trắng như tuyết, da thịt nhẵn nhụi căng mịn, tung tăng bật lên bật xuống khiến người khác mê đắm. Cô chỉ để lộ nửa thân thể của mình trên mặt nước, đôi nhũ hoa ngọc ngà yêu kiều, êm dịu đầy đặn, rắn chắc kiên cường, không có nửa phần rù xuồng. Cô như biểu thị cho một người phụ nữ đầy đủ kiêu ngạo. Tóc đã bị hơi nóng làm ẩm ướt, gò má nóng bừng ngồn ngang như dán vào ngực của người kia càng làm nổi bật thêm một mảnh tình màu đỏ. Lúc này càng nhìn cô càng thêm kiêu mị cảm động.

Mà người đàn ông kia, hai tay tùy ý khoát lên mép bể bơi tựa như chim ưng oai hùng đang giương cánh bay lượn giữa bầu trời bao la rộng lớn, tư thế này vĩnh viễn là liêu lĩnh và thô bạo như vậy. Đầu chim ưng rất rộng, từ chiếc cổ oai phong đến lồng ngực mạnh mẽ càng làm nổi rõ từng đường nét hoàn mỹ trên người anh. Anh tựa hồ như đang ngủ, hai mắt khép chặt, lông mi che khuất dày đặc như vẽ ra chiếc hình quạt bóng tối. Mái tóc đen nhánh như mực tàu buông xuống khiến lòng người ta thỉnh thoảng kinh hoàng, luôn cảm thấy anh sẽ mở mắt ra vào bất cứ lúc nào, như đôi mắt chim ưng oai hùng nhưng kiêu ngạo khóa chặt con mồi đang muốn trốn chạy trên mặt đất, dùng thời cơ tốt nhất để bắt được con mồi trong tay.

"Không phải nói bỏ đồ ở đó và đi ra ngoài sao?" Úy Mặc Doanh hết sức nhỏ giọng, giọng điệu hiển nhiên có một tia không còn kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng khắc chế tâm tình, tựa hồ như không muốn phá hoại bầu không khí an nhàn như thế này. Cô cũng chẳng thèm quay đầu lại, vẫn tiếp tục động tác đè ép của mình.

Úy Hải Lam vẫn ngơ ngẩn đứng đó bởi vì cô thật sự không kịp chuẩn bị để nhìn thấy tình cảnh như thế này.

Không nghe tiếng đối phương đáp lại, lại không nghe thấy tiếng bước chân rời đi, rốt cuộc Úy Mặc Doanh không vui quay đầu chất vấn: "Sao vậy? Lẽ nào nghe không hiểu..."

Cô chỉ nói đến một nửa, ánh mắt Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o nhóp chóp nhìn người kia. Lúc đầu trong ánh mắt né qua tia ngạc nhiên kinh ngạc lẫn cuồng quít, khuôn mặt trắng bệch trở nên đỏ bừng. Đôi môi đang mở ra chưa kịp nói gì đã vội vã khép lại, lập tức mạnh mẽ cắn vào nhau, cảm giác xấu hổ tràn ngập trong lồng ngực cô.

Úy Hải Lam chỉ nhìn cô như thế, một mặt trầm tĩnh nghiêm túc, đôi mi thanh tú bỗng nhiên khẽ nhú, ánh mắt kia gánh chịu sâu sắc bất mãn cùng phần nộ, lại như cuộn cuộn muốn dìm tất cả mọi thứ về phía cô ta, như mũi tên nhọn muốn đâm sâu vào cô ta một lần. Thế nhưng giờ phút này cô cũng tuyệt không dễ dàng để lộ tâm tình mình đối với Úy Mặc Doanh, che giấu tài tình đến nỗi Úy Mặc Doanh chỉ cho rằng cô bởi vì nhìn thấy mình cùng với anh ta nên trong lòng căm ghét không vui.

Nghĩ vậy khoe miệng Úy Mặc Doanh vung lên một nụ cười hướng về gần lồng ngực của anh ta, cánh tay mịn màng như mỡ đông choàng qua chiếc eo cường tráng của anh, đôi nhũ hoa có ý ma sát vào thân thể anh. Đến một thời khắc nào đó cũng muốn gây nên dục vọng nam tính trong người anh. Cô cười duyên dáng không nóng không lạnh nói: "Hóa ra là em gái, thực sự là trùng hợp đây, em cũng đến đây hưởng thụ sao?"

Chỉ một câu nói cũng lập tức đổi khách làm chủ, không chút nào nhượng bộ.

"Đi ra ngoài!" Úy Hải Lam quát lớn với giọng điệu ra lệnh.

Lúc này Úy Mặc Doanh cũng nổi giận, phần không cam lòng kia bốc lên như một đám lửa hừng hực, hừng hực thiêu trong lồng ngực như muốn cùng cô đấu đến cùng.

"Người nên đi ra ngoài là em chứ?" Úy Mặc Doanh đem đầu dựa vào lồng ngực anh, bày ra tư thái xinh đẹp hướng về phía cô mỉm cười cảm thán "Em gái, em thật là người không biết điều, không biết lớn nhỏ. Bây giờ còn không mau đi ra ngoài, đừng quấy nhiễu Lôi tiên sinh."

Con người Úy Hải Lam căng thẳng, giọng nữ lạnh lùng lại vang lên lần thứ hai: "Đi ra ngoài! Đừng để tôi nói lần thứ ba."

Người đàn ông kia đang nhắm mắt dưỡng thần không nhanh không chậm mở mắt ra, anh rút cục mở miệng làm như mình vừa tỉnh ngủ bởi giọng nói của cô với giọng khàn khàn trầm thấp: "Úy, em đến rồi."

Úy Hải Lam ngưng mắt đối diện nhìn anh, cặp con ngươi đen nhánh nhìn mông lung không rõ nhưng sáng mắt ngầm ý cười khiến cô biết rõ đây cũng chính là màn kịch mà anh ta đã tỉ mỉ sắp xếp. Mọi tấn bi kịch diễn ra mà anh chính là khán giả, nhàn hạ thoải mái như vậy, chỉ đáng thương cho Úy Mặc Doanh, chính mình là con hát diễn trò mà không hay biết.

"Lôi tiên sinh, em hai nhà em cũng không lễ phép, em lập tức bảo cô ấy đi khỏi đây để anh tiếp tục nghỉ ngơi." Úy Mặc Doanh nhu thuận nói.

Lôi Thiệu Hành lại nhìn xuống bể bơi cũng xa xôi cười nói "Đợi lâu như vậy rồi, cuối cùng em cũng đã đến rồi."

Lần này lại đến phiên Úy Mặc Doanh che mặt, đôi mắt đẹp tròn tròn hoàn toàn không thể hiểu rõ ràng tình hình đang diễn ra trước mắt.

Lôi Thiệu Hành cũng tàn nhẫn không ngại đẩy người phụ nữ bên cạnh mình ra xa, Úy Mặc Doanh vốn đang thất thần, chỉ cảm thấy lồng ngực bên cạnh mình chọt roi vào khoảng không. Tiếng nước chảy xuôi ào ào đánh tới, nước lại theo cổ tay anh giờ lên rõ từng giọt xuống theo từng cái anh vẩy tay gọi cô. Ánh mắt anh quyến rũ hướng về cô, ra hiệu cô bước đến gần.

Thế nhưng Úy Hải Lam cũng không nhúc nhích, cứ như thể đứng nhìn anh.

"Lễ Giáng Sinh không có thời gian đi cùng em cũng là do anh quá bận, có vậy thôi mà em cũng nổi cáu. Em xem chị em cũng ở đây rồi, bị nhiều người nhìn thấy cũng không tốt." Vẫn là do Lôi Thiệu Hành trước tiên phá vỡ cục diện bế tắc, làm bộ đáng bất đắc dĩ, thậm chí ngay cả giọng điệu không kiên nhẫn cũng mang theo chút ngọt ngào. Anh vừa nói vừa liếc mắt nhìn Úy Mặc Doanh đang ngồi bên cạnh, lại thở dài nói: "Tiểu thư Úy, cô nhìn cô ấy tức giận rồi kia, để tôi nói chuyện với cô ấy một lúc, cô vẫn nên trở về trước đi thôi."

Úy Mặc Doanh không dám tin lời mình mới vừa nghe, quả là nhanh chóng muốn tức điên lên.

Lúc xế chiều, cô gọi điện thoại liên hệ với anh ta, muốn mời anh ra gặp mặt ăn cơm nhưng anh ta lại nói định đi Cửu Thiên Ngân Hà để tắm. Cô cắn răng phụ họa cùng đi. Hai người cũng không phải cùng nhau đi tới mà khi cô đến nơi thì dường như anh đã đến từ lâu rồi. Sau khi thay áo tắm, tìm được gian phòng, cô việc nghĩa chẳng từ nan (ý là làm việc nghĩa không chùn bước) nhanh nhẹn bước vào trong.

Úy Mặc Doanh vẫn còn đang ở độ tuổi thanh xuân, xinh đẹp có thừa, vóc người lại phát triển, khí chất cao quý, từ nhỏ đến lớn các chàng trai theo đuổi cô như sao trên trời. Thế nhưng có một điều không mấy ai biết được đó là cô chưa từng kết giao với bất kỳ người bạn trai nào. Mỗi khi có ai đó theo đuổi triển khai thế tiến công thì cô đều dùng một loại ánh mắt sắc bén lạnh lùng cười cợt nhìn đối phương với thái độ châm chọc, lại kiêu ngạo chê bai thẳng thừng khiến đối phương chùn bước. Lâu dần, cũng không có người nào dám hái đóa hoa hồng đầy gai nhọn này nữa. Lần này, Úy Mặc Doanh cũng ngỡ mình sẽ coi thường người khác giống như vậy.

Nhưng cô cũng càng không ngờ kết quả sẽ diễn ra như thế, lại khiến người khác khinh rẻ chê cười mình như thế. Huống chi, người đang chế giễu cô kia lại chính là kẻ mà cô căm ghét nhất, thù hận trong tận xương tủy nhất.

Có lẽ là bởi vì giận dữ và xấu hổ, ngực của cô đập trùng lên xuống kịch liệt, sau đó mới khôi phục bình thường. Lúc này, Úy Mặc Doanh cũng không một lời rít gào quát mắng mà cô vẫn chỉ duy trì thái độ lạc quan hào phóng. Cô từ trong bể bơi đứng dậy, kéo áo tắm lên người mình lại, động tác của cô vẫn tao nhã nhưng đầu cô khẽ cúi, hàng lông mi run run như tổ giác tâm tình đau xót trong lòng cô lúc này.

"Em hai, tức giận cũng nên có chừng mực, đừng tiếp tục phát cáu." Mặc xong áo tắm, Úy Mặc Doanh nhìn Úy Hải Lam cười nói. Sau đó lại xoay sang người bên cạnh nói một câu: "Làm khó Lôi tiên sinh rồi". Cô làm ra vẻ mình vô cùng hiểu chuyện, lại cầm một chiếc khăn mặt mềm mại bước ra khỏi phòng.

Cửa vừa được đóng lại, Úy Mặc Doanh đột nhiên dùng sức, khăn mặt cũng bị nhàu nát trong tay cô.

Úy Mặc Doanh vừa đi, bầu không khí trong phòng lại càng nặng nề hơn.

"Sao em không thay y phục?" Lôi Thiệu Hành miễn cưỡng hỏi.

"Vì không muốn bị người khác tán tỉnh." Trong mắt cô tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, câu trả lời mộc mạc nhưng cũng không kém phần kiên quyết.

"Em xem mọi người đi hết rồi, không ai xoa bóp vai cho anh." Lôi Thiệu Hành nở nụ cười mê người, ý tứ trong lời nói hiển nhiên là muốn cô thay thế.

Úy Hải Lam nói: "Kỹ thuật tôi cũng không được tốt, hãy tìm người khác đi."

"Cởi ra!" Anh chỉ phun ra một chữ, thái độ cứng rắn không cho người phản bác.

Úy Hải Lam biết anh đang cố ý làm khó dễ mình, muốn làm cho mình lúng túng đây mà. Trong lòng có tức giận sôi trào, hai con mắt cô càng lạnh lẽo. Tuy vậy, cô cũng không do dự rút rờ, chủ động cởi y phục của mình, từ áo khoác, váy lót màu xanh lam bên hông buộc nơ con bướm bằng sợi tơ. Từng thứ trên người cô dần dần rơi xuống trên mặt đất, cô cũng không để ý, muốn ướt liền cho ướt.

Trước mặt anh, dáng dấp của cô như vậy đúng là tiêu chọc người khác, không phải làm dáng giả bộ chống cự để ngênh đón, cũng không phải tư thái ngưng ngừng e ấp của thiếu nữ mới lớn mà động tác của cô nhìn như vô ý, lại thấy như một mực muốn giầy vò người khác. Trong lòng anh như đang có vật gì đang gặm cắn, ánh mắt của anh thăm thẳm dừng lại ngay ở đôi nhũ hoa cứng chắc, lại từ từ chậm rãi dời về phía dưới. Chiếc eo thon mềm mại như chưa từng có ai đụng tới, ánh mắt anh bốc lửa vì loáng thoáng nhìn thấy khu vực tam giác bí ẩn, đôi chân Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u ydo ntình tề cân xứng còn rất dẻo dai. Vừa nghĩ tới việc mình có thể tùy ý đây cô làm càn, xâm nhập thỏa thích nơi cấm địa để cho cô phối hợp động tác với mình thì bỗng nhiên anh liền bắt đầu cảm thấy hưng phấn không thể kiềm chế nổi.

"Lại đây giúp anh xoa bóp bả vai thôi." Giọng nói anh khàn đặc đến nghẹn ngào, lại mang theo nồng đậm dục vọng.

Úy Hải Lam lững thững bước vào bể bơi, trong khoảnh khắc làn nước ấm áp như nhấn chìm cô trong đó, ngập đến ngang ngực cô. Cô đi tới phía sau lưng anh, đưa tay hướng về bả vai của anh, tay nhỏ cũng không biết nên làm thế nào, càng không biết xoa bóp nặng nhẹ làm sao để anh cảm thấy dễ chịu, chỉ có thể theo cảm giác của chính mình hoạt động lung tung trên bả vai anh.

"Nhẹ một chút." Người kia lại bắt đầu sai khiến, lần nữa nhắm hai mắt lại dường như.

Cô cũng thuận theo anh thả nhẹ, anh lại nói: "Quá nhẹ, mạnh hơn một chút."

Lúc này cô không thể làm gì khác hơn là lại tăng thêm sức mạnh mà anh giống như đang đối nghịch với cô như vậy liên tục nhiều lần "Bây giờ lại quá mạnh rồi."

Úy Hải Lam bị anh giầy vò đến nỗi có chút nghiêng răng, ngón tay lần lượt ra sức, tàn nhẫn vằn vẹo trên da thịt anh. Lại nói, sức cô mạnh hơn rất nhiều so với một phụ nữ bình thường nhưng đối với anh chính là không đáng nhắc tới. Anh một mực còn gọi một tiếng "Ai, em cố ý mời gọi anh đấy hả? Lại tàn nhẫn xuống tay nặng như vậy."

Lôi Thiệu Hành lại đưa tay nắm chặt cổ tay cô, thân thể đang nửa nằm nửa ngồi lại muốn trôi lên. Hai người đang ở thế song hành mà một người lại có hành động xoay người ngược lại khiến cô lúc này bị anh đặt ở dưới thân tạo thành thế bị động. Chân anh mạnh mẽ cắm vào trong hai chân của cô, một cái tay khác đỡ lấy eo cô áp chế thân thể cô tựa sát vào mình, cũng nhất quyết không cho cô thả chân xuống.

Một cổ khí nóng hừng hực cứng chắc trượt qua bắp đùi của cô, lệch một góc 45 độ khiến cô vừa thẹn vừa giận. Thế nhưng, cô biết dù cô có lạnh lùng cũng sẽ không chống cự nổi phản ứng đang dâng lên như thác lũ từ thân thể anh.

"Anh..." Úy Hải Lam vội vã mở miệng nhưng anh ta lại nắm lấy bàn tay cô hung hăng đè về hướng phát ra dục vọng của mình, muốn cô tự mình ve vuốt phát tiết.

Cô bối rối quán quýt, vẻ mặt hoảng sợ, bất luận làm sao cũng không tránh thoát bàn tay của anh đang cầm chặt tay cô, vật trong tay nóng rực như thiết còn đang nung trên lò lửa. Cũng không biết cầm vật ấy được bao lâu, mãi đến tận khi hai tay không còn tri giác tê dại một hồi, không nhận rõ nước chảy ra là thứ nước gì, mà cô chỉ cảm nhận nó đặc sệt khác thường.

Anh cầm chặt tay cô, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ lạnh lùng mờ mịt trống không, ánh mắt như nhiễm phải một tầng đỏ ửng, nói: "Anh thích đôi tay em nên đừng khiến nó bị thương."

Hết chương 82

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cổ Hương Trong Mưa Gió (9)

Từ bể bơi chuyển tới nơi nghỉ ngơi xa hoa, hai chiếc ghế sofa thoải mái sạch sẽ, đá cẩm thạch được lót dưới nền đất lạnh, bên trong gian phòng tràn ngập

mười phần không khí ẩm áp. Đầu đó trong góc tối còn văng vẳng ca khúc cổ điển nhẹ nhàng, nước chảy êm đềm tí tách khiến người ta buông lòng dưỡng thần. Hai người phục vụ chuyên nghiệp có gương mặt xinh xắn thanh tú đang tận tâm tận lực phục vụ khách mời. Một người xoa bóp huyết thái dương, người còn lại cầm cây búa nhỏ nhịp nhàng gõ vào lòng bàn chân của khách, tinh dầu thơm mùi bạc hà nhàn nhạt mát mẻ thấm thắm tận ra.

Lôi Thiệu Hành nằm trên một chiếc ghế sa lon tự tại tại hường thụ, anh chỉ dùng khăn tắm lớn quấn lấy hạ thân, làm lộ ra vóc dáng tuyệt mỹ mà nếu so với người mẫu nổi tiếng trên sàn diễn thì anh cũng không thua là mấy.

Mà ở một bên khác đối diện chiếc ghế salon đó, Ủy Hải Lam nửa nằm nửa ngồi không nói một lời. Lúc đầu cũng có người muốn xoa bóp cho cô nhưng đều bị cô từ chối. Cô luôn luôn chán ghét người khác đụng chạm vào thân thể mình, dù cho là đồng giới tính cũng vẫn sẽ cảm thấy mơ hồ khó chịu.

"Suy nghĩ kỹ chưa?" Anh đột nhiên mở miệng hỏi.

Bốn phía yên tĩnh đến lạ kỳ, chỉ có cây búa phát sinh có quy luật đang nện xuống nhịp nhàng.

Thật lâu sau cũng không có được câu trả lời của cô, Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn chỉ thấy cô vòng lấy hai tay uốn quanh chân mình, ngồi trong một góc phía xa xa kia. Mái tóc đen nhánh thanh thoát không lấm chút bụi trần, mềm mại như hải tảo nhưng lại ngổn ngang bất kham như ngựa thuần chủng. Việc ép buộc phải mặc áo tắm chính là khoản phí do anh đòi hỏi để khi cô càng gần với màu đen thì thân thể cô càng để lộ ra mấy phần mảnh mai dịu dàng.

"Các người lui xuống hết đi." Lôi Thiệu Hành trầm giọng dặn dò, tiện thể cho hai người phục vụ một ít tiền tip(1)

(1) Việc trả tiền để cảm ơn người đã phục vụ mình

Anh cũng lập tức đứng dậy, đi đến tủ rượu mở ra bình rượu, lại vui vẻ rót ra một ly. Ngửa đầu uống cạn, rượu nồng cay độc đến nỗi anh có thể cảm thấy rõ ràng cảm giác cay theo yết hầu Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n, chảy xuôi đến tận nơi sâu xa trong thân thể mình. Cảm trong tay ly rượu, anh hững hờ nói: "Người nào nên đi, người nào nên lưu lại, chắc trong lòng em đã nắm chắc rồi chứ?"

Ủy Hải Lam vẫn duy trì tư thế kia, từ tốn nói: "Tôi nghe lời anh."

Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, thưởng thức ly rượu trong tay, cũng nhẹ nhàng giơ lên, xuyên thấu như nhìn thấy được chất lỏng sóng sánh màu đỏ tươi trong ly rượu. Anh lại nhìn về phía cô nói: "Anh không làm chủ được."

Lúc này ánh mắt Ủy Hải Lam không có tiêu cự, mà anh lại chậm rãi đi dạo đến trước mặt cô, lại ngồi xuống giường, đưa tay vuốt mái tóc bên thấp bên cao của cô, sợi tóc mềm mại như có chứa cảm xúc khiến anh yêu thích không buông tay. Anh lại dùng lối xưng hô quen thuộc để gọi tên cô "Ủy, trên thế giới này còn lâu mới có được sự vẹn toàn của đôi bên, dù là thần phật cũng không thể làm được."

"Tôi cũng không thích lắm những người ngoài kia. Đương nhiên, mẹ tôi cũng không thể coi là người ngoài."

Khi người kia nghe cô nói một câu như vậy, rốt cục cũng thả cô rời đi.

Trên đường từ "Cửu Thiên Ngân Hà" trở về nhà, Ủy Hải Lam hoảng sợ bất an. Ngoại trừ mẹ cô vẫn còn đang ở bên ngoài, từ lâu anh ta đã ra quyết định với mọi thành viên bao gồm từ phu nhân, tiểu thư trong nhà họ Ủy, người làm vườn và mọi kẻ hầu trong Ủy gia này. Bọn họ, không có ai là ngoại lệ, đều không giữ lại bất kỳ ai, tất cả đều phải bị đuổi ra ngoài. Lúc này chân trời bay qua một mảng mây trắng che lấp tâm tư vốn không được tươi đẹp trong lòng cô, ảm đạm thâm trầm như ngày mùa đông giá buốt đang tới gần.

Buổi chiều hai ngày sau đó, thời gian cũng như giờ hôm đó, tất cả mọi người đều tụ tập ở đại sảnh.

Mọi người có mặt đông đủ không thiếu một ai, mà họ đứng san sát nhau nín thở chờ đợi tương lai của mình.

Lôi Thiệu Hành ngồi ngay ngắn ở chiếc ghế tựa làm bằng gỗ tử đàn được đặt chính giữa đại sảnh, còn cô cũng liền đứng bên cạnh anh, dù thế nào cũng cảm thấy tình cảnh này rất đối quen thuộc. Đã từng có lần cũng là như thế, ông nội gọi to tên cô trước mặt mọi người ở đây hướng về phía mọi người lên tiếng. Bây giờ, ngược lại người mở miệng chính là cô, chủ nhân của cả gia tộc Ủy này cũng là cô, trông thế nào cũng cảm thấy hết sức trào phúng.

Ủy Hải Lam ăn mặc giản dị nhẹ nhàng cởi áo khoác lông ra, thần tình (ý là biểu hiện trên khuôn mặt) lạnh lùng kiên cố.

Tất cả mọi người đều đang chờ đợi kết quả, không một ai dám lên tiếng.

"Ủy, có thể nói rồi." Lôi Thiệu Hành ôn nhu giục cô.

Rốt cục, Ủy Hải Lam cũng mở miệng, giọng nói cùng vẻ mặt của cô hoà hợp lại nhất trí, lại mang theo phần lạnh lùng "Nhị phu nhân, Tam phu nhân, chị cả, em gái, mời mọi người chuyển ra ngoài. Còn những người khác đã ở Ủy gia cực khổ nhiều năm, kể từ hôm nay, các người cũng có thể nghỉ ngơi, không cần ở lại tiếp tục mệt nhọc. Tôi sẽ phát thêm một tháng tiền lương cho các người xem như là tiền thưởng. Mọi người có ba tiếng để thu dọn đồ đạc, trước khi mặt trời lặn tôi mong mọi người hãy rời khỏi đây."

Tuy rằng hai vị phu nhân đã sớm chuẩn bị tinh huống xấu nhất nhưng khi nghe được những lời của Ủy Hải Lam mới vừa phát ra, nhất thời lại không thể nào tiếp thu được, cũng á khẩu không trả lời được.

Ủy Thư Hòa bàng hoàng thất thần, mà Ủy Mặc Doanh cười lạnh một tiếng.

"Cảm ơn nhị tiểu thư." Bọn người làm cùng kêu lên nói cảm ơn nhưng ánh mắt không khỏi thất lạc, mông lung.

"Mời đi theo tôi kết toán tiền lương." Thuộc hạ đứng bên cạnh lập tức nói, cũng dẫn theo một đám người rời đi.

Mọi người bước từng bước trầm trọng từ từ tiến ra khỏi đại sảnh, nhị phu nhân lẩm bầm nhắc tới cái gì, bỗng nhiên đứng dậy lớn tiếng reo lên "Không thể chuyển đi! Tuyệt đối không thể chuyển đi! Dựa vào cái gì mà muốn đuổi chúng tôi đi. Tôi cũng là người nhà họ Úy, tôi chính là nhị phu nhân của Úy gia, tôi nhất quyết không rời đi. Tôi đã sớm biết mẹ con các người không có lòng tốt, xem chúng tôi không hợp mắt."

Vàng trán Triệu Nhân cau lại, hiển nhiên là không thích ồn ào tranh chấp như vậy, làm bộ đáng muốn quay về vườn.

"Triệu Nhân!" Nhưng nhị phu nhân nào chịu bỏ qua, đã phát điên hét lớn tiếng, đưa tay hướng bà đánh tới. Lúc này, Triệu Nhân bị vây ở sô pha nên chống đối không kịp.

Khí chất cùng hình tượng cao nhã năm xưa đã không còn sót lại chút gì, nhị phu nhân một tay nắm lấy tóc của Triệu Nhân, một bên đánh bà điên cuồng rít gào "Triệu Nhân! Tôi biết bà không chịu buông tha cho chúng tôi mà. Từ trước đến giờ, bà vốn căm ghét ông ấy yêu thương tôi, vì lẽ đó lúc nào bà cũng xem tôi không thuận mắt, chuyện gì cũng đối nghịch với tôi. Hiện tại ông ấy đang bị bệnh, cũng không ai đứng ra nói thay, bà hài lòng rồi chứ? Trời ạ! Nếu như đứa con trai bảo bối của tôi còn sống, nếu như nó không có số khổ như thế thì tôi có thể bị các người bắt nạt mãi như thế à? Triệu Nhân! Tâm địa người đàn bà này quá ác độc."

"Dừng tay!" Úy Hải Lam vội vã tiến lên dùng sức lôi bà ra khỏi đó.

"A!" Nhị phu nhân lão đảo một cái, bước chân bất ổn ngã ngồi trên đất.

Úy Mặc Doanh vốn đang cảm thấy ngọt ngào mà khi nhìn thấy mẹ mình bị người khác bắt nạt như vậy, nổi tức giận trong lòng cô càng sâu. Mọi uất ức chất chứa hơn hai mươi năm qua lập tức như muốn bạo phát. Thừa dịp Úy Hải Lam đang còn đỡ Triệu Nhân dậy, cô cũng nhanh chân tiến về phía trước, một tay nắm trụ bả vai cô, quay thẳng người cô về phía mình, nhanh chóng muốn cho cô một bạt tai "Úy Hải Lam! Đây là kết cục cô nên có. Ông nội cũng không có một đứa cháu như cô, mà ba cũng không có một đứa con gái như cô vậy. Cô không xứng làm con cháu Úy gia."

Nhưng Úy Hải Lam cũng nhanh chóng bắt cổ tay cô, một đôi mắt phượng đỏ đậm càng không nói ra được chua xót phẫn nộ.

Xuyên thấu qua cặp mắt kia, Úy Mặc Doanh bị kinh sợ, hơi giương môi ra nhưng cũng không dám nói tiếp câu nào.

Úy Hải Lam hất tay của cô ra, đỡ Triệu Nhân đứng lên nhìn mấy người các cô nói: "Các người đều nghe kỹ, nếu muốn luận về thân phận thì các người chẳng là cái thá gì. Phu nhân của Úy gia chỉ có một mình mẹ tôi mà thôi mà tôi mới là đại tiểu thư danh chính ngôn thuận trong cả gia tộc họ Úy này. Tôi muốn đuổi các người đi thì các người phải đi, ai dám có dị nghị gì? Thư ký Vương, đưa mẹ tôi về Sắc Vi uyển. Tôi muốn tận mắt nhìn thấy mọi người ở đây lần lượt ra khỏi Cẩn viên này."

Trên mặt Triệu Nhân có vài vết cào trông bà cũng khá chật vật, vẻ mặt bà lạnh lùng trầm mặc như đang phải chịu kích thích to lớn.

"Phu nhân, tôi đỡ bà." Vương San lập tức đỡ Triệu Nhân đi về hướng Sắc Vi uyển.

Úy Thư Họa với đôi mắt to long lanh ngập nước nghẹn ngào hỏi: "Chị, chị thật sự muốn đuổi chúng ta ra khỏi đây sao?"

Úy Hải Lam nhìn cô mang đầy đáng đáp ủy khuất thì cũng nhớ lại tình cảnh của mình lúc còn bé.

Khi đó ba người cùng đồng thời học đàn, cũng là môn học cô yêu thích nhất. Mỗi ngày kết thúc đều là ngón tay đau đớn, miệng nhỏ cau lại, nước mắt liên tục rơi xuống như mưa. Tuy Úy Mặc Doanh ngoài miệng luôn quở trách cô nhưng cũng giúp cô thoa thuốc, mà cô cũng giúp lại Úy Mặc Doanh dán băng cá nhân lên đầu ngón tay của cô ấy. Thầy giáo Diệc nd da n*****Sóc***[Là*****Ta*****]e q u u y d o n, Vương Cẩn Chi chính là một người đàn ông tuần tú lại dịu dàng, lúc nào cũng đưa cho mỗi người các cô một viên kẹo chocolate. Có như thế, Úy Thư Họa mới dừng lại tiếng khóc.

Thầy Cẩn cười trên nói: "Nhìn xem, bé út khóc nhè khiến hai người chị nhìn thấy đều đau lòng."

"Chị à..."

Một tiếng gọi cô kéo cô về hiện thực, Úy Hải Lam vẫn cứ quyết tuyệt nói: "Các người nhất định phải đi! Một người cũng không thể lưu lại."

"Chị..." Úy Thư Họa si ngốc gọi cô, nước mắt từ từ rơi xuống.

"Thư Họa, chúng ta về thu dọn đồ đạc thôi." Tam phu nhân cũng lệ rơi đầy mặt, kéo Úy Thư Họa xoay người lại. Nơi này không chỉ đơn giản là một toà nhà mà nó còn tượng trưng cho cả gia tộc họ Úy. Nếu năm đó nơi này bắt đầc đi bị bán đi thì hôm nay bọn họ cũng không đến mức như thế này, lại còn bị chính người nhà mình đuổi ra khỏi cửa, chua xót không gì tả nổi.

"Úy Hải Lam, xem như em lợi hại." Úy Mặc Doanh giảm lược câu nói tiếp theo của mình, cũng đỡ mẹ cô chuẩn bị rời đi.

Tiếng khóc dần dần tan đi, Úy Hải Lam đứng ngay tại chỗ, hai mắt đầy nhiệt.

"Bóp...bóp...bóp..." Có vài tiếng vỗ tay vang lên từ phía sau lưng cô đột ngột vang lên, cô từ từ quay đầu lại, chỉ thấy người kia một mặt sung sướng

Viên mắt ứng hồng, đáy mắt là một mảnh đông lạnh, vẻ mặt ôn hoà của Úy Hải Lam dường như bất động ngay tại chỗ.

Lôi Thiệu Hành bước tới bên cạnh cô, dẫn cô đến chính giữa đại sảnh và ấn cô ngồi xuống, lại cúi đầu nói những lời tàn nhẫn: "Đến đây, ngồi ở đây nhìn bọn họ từng người một rời khỏi nơi này."

Mọi người linh lương cho công việc của mình, từng người cũng bước lên nói lời từ biệt với cô.

Lão quản gia tóc hoa râm, tay run run lau nước mắt, thân thiết căn dặn: "Nhị tiểu thư, tôi phải đi trước rồi. Hiện tại lão gia lại đang bị bệnh không gượng dậy nổi, mà nhà này lại không có đàn ông, tiểu thư và đại phu nhân phải cẩn thận, ngàn vạn lần phải tự mình chăm sóc thân thể. Nói thật, từ lúc mười sáu tuổi, tôi đã đi theo lão gia, ở lại Úy gia này cũng đã bốn mươi tám năm lẻ sáu tháng. Vốn là muốn hầu hạ đến cuối đời, không ngờ thế sự vô thường, nếu không phải năm đó lão gia đã cứu tôi một mạng thì bây giờ tôi cũng không thể sống sót. Tôi thật cảm tạ lão gia, cảm tạ lão gia, cảm tạ mấy vị phu nhân và tiểu thư nhiều năm tín nhiệm. Lúc này già này cũng nên về hưu."

Mọi người cảm động, nước mắt cũng kìm không được không ngừng chảy ra.

Úy Hải Lam lạnh nhạt như lúc ban đầu, nhìn mọi người riu rít gào khóc, lại dường như trăm năm cô độc, một mảnh thê lương, âm đạm

Bóng người cũng từ từ biến mất, bên tai là một mảnh nụ cười ôn nhu.

Nụ cười trên khuôn mặt của Lôi Thiệu Hành đặc biệt mê người, một tay xoa đầu cô nói: "Úy, làm rất khá."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cổ Hương Trong Mưa Gió (10)

Mặt trời lặn về phía tây, hai người dắt tay nhau đi, từng người một kéo rương hành lý ra khỏi Cẩn Viên.

Ánh tà dương in đậm hai bóng dáng cô độc hiu quạnh dưới mặt đất đang từ từ bước ra khỏi Cẩn viên.

"Mặc Doanh, cả đời này mẹ thật vô dụng, khi còn sống không địa vị, sau đó cho dù chết cũng không biết mình nên được chôn ở nơi nào? Phu nhân Úy gia chỉ có một mình Triệu Nhân, vậy mẹ là gì? Lão gia bị bệnh, không ai có thể làm chỗ dựa cho chúng ta, nếu em trai con không chết trẻ, vậy chúng ta còn có chỗ dựa rồi, chi tiếc, chi tiếc..." Nhị phu nhân nói lời thương tâm, càng bị thương không ngớt, nước mắt cũng chực trào rơi xuống.

"Mẹ, mẹ yên tâm, chúng ta còn có công ty, ba đã giao công ty lại cho con rồi, con sẽ không để nó sụp đổ, con nhất định sẽ cố gắng hết sức. Việc nhà cũng không phải việc lớn, chúng ta sẽ chuyển đến biệt thự nhỏ kia đi." Ánh mắt Úy Mặc Doanh xinh đẹp lấp lẹt, giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng cũng biểu hiện nét độc tài, quyết tuyệt.

Nhị phu nhân vừa nghe lời này thì càng khóc đến thảm thương.

"Sao vậy mẹ?" Úy Mặc Doanh ngờ vực hỏi.

"Mẹ thấy Úy gia bạc đãi mình nên muốn tích góp chút tiền. Bình thường lại lui tới làm đầu tư với mấy lão ấy, nhện không được liền đem hai căn biệt thự cầm cố đặt cọc, không nghĩ tới buôn bán thiết thời, tiền không còn, nhà cũng không còn, cái gì cũng đều không còn." Nhị phu nhân lẩm bẩm nói, khóc thương tâm đến nỗi sắp tắt thở.

Vàng trán Úy Mặc Doanh nhú lại, khuôn mặt căng thẳng "Không còn thì không còn, mẹ đừng khóc, con sẽ nghĩ cách."

Lúc này nhị phu nhân mới dụi dụi hốc mắt mình, vừa than thở "Ài" một tiếng, vừa tập tễnh bước ra khỏi vườn: "Sớm biết sẽ như vậy, mẹ cũng sẽ không dám đầu tư. Mẹ ở đây cũng đã nhiều năm rồi, còn nhớ năm đó lão gia rước mẹ vào nhà, trong vườn hoa nở thật đẹp. Lúc đó mẹ liền nghĩ sau này chắc mình sẽ không còn cực khổ nữa, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, ngày mới tươi đẹp thật sự đã đến rồi. Thực ra mẹ cũng sớm đã có linh cảm không tốt, sẽ có một ngày mẹ sẽ bị đuổi khỏi đây, trước sau gì mẹ cũng phải ra đi. Thế nhưng mẹ thật sự không cam lòng, mẹ thật sự bất bình..."

Nhị phu nhân lập đi lập lại chuyện cũ, miệng liên tục than vãn không ngớt chẳng khác nào đại tẩu Tường Lâm mất con(*).

(*) Nhân vật chính trong tiểu thuyết “Chúc phúc” 祝福 có tên là “thím Tường Lâm” (Tường Lâm tẩu 祥林嫂) Những gì mà thím Tường Lâm gặp phải trong cuộc đời hoàn toàn là những nạn tai, bất tường, chẳng phải “cát tường như lâm”, “vạn khí đặc hảo” gì cả. Vì thế, tên gọi “tẩu Tường Lâm” càng phản ánh một cách sâu sắc tính bi kịch của nhân vật và câu chuyện. Để biết thêm chi tiết, mời các bạn vào link này:

<http://thpt.daytot.vn/thuat-ngu/Mon-van-104/LE-CAU-PHUC-CUA-LO-TAN-602.html>

Bên ngoài Cẩn Viên, trợ lý Trần Thịnh vừa nhận được điện thoại liền lái xe tới giúp đỡ các cô đem toàn bộ đồ đạc chuyển lên xe. Hai người đứng bên

cạnh xe chờ đợi, cũng không giúp đỡ, cứ để tùy ý Trần Thịnh chạy ra chạy vào một nhọc hơn hai giờ, đầu chảy đầy mồ hôi. Sau khi đóng nắp phía sau xe lại, Trần Thịnh mở cửa xe ra cho họ, mỉm cười nói: "Nhị phu nhân, đại tiểu thư, mời hai người lên xe."

Hai người vừa rời đi, lập tức có người đến báo cáo: "Tiểu thư Lam, tiểu thư Uý và nhị phu nhân đã rời khỏi đây."

Nghe vậy, Uý Hải Lam cũng không lên tiếng.

Ngày mùa đông lạnh lạnh mà Cẩn Viên vốn luôn luôn phồn hoa tươi tốt lại trông như có vẻ vô hạn tịch liêu. Đá cuội trên con đường nhỏ u tối, gió lạnh trước mặt thổi vào người lạnh run, phía trước lại là một mảnh vườn trúc lớn, trong vườn còn có hồ sen, dòng nước lạnh lẽo lặng yên không tiếng động chảy xuôi đến bốn phương tám hướng, đến khi chảy đến hồ sen thì cả mảnh vườn phẳng phất chìm trong biển hoa. Cảnh đẹp như vậy đã để lại ấn tượng sâu sắc trong suy nghĩ của mỗi người.

"Ăn đi, ăn đi, ăn nhiều một chút, sau này chị không thể đến đây cho các em ăn được nữa." Một bóng dáng bé nhỏ vẫn đang cố gắng lưu lại, giọng nói nghẹn ngào đau thương.

Lôi Thiệu Hành bước đến gần một chút, nhìn cô bé với khuôn mặt thanh thuần, ngây thơ trầm giọng mở miệng: "Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi, em không cần thu dọn đồ sao?"

Uý Thư Hoà thực sự sợ hãi, không nghĩ tới lúc này phía sau lại đột nhiên có người đến. Hai mắt cô sưng đỏ, một mình yên lặng khóc nức nở giống như một con thú bị thương vô tội nhu nhược, ai thấy cũng cảm thấy thương tâm. Khuôn mặt trắng nõn, trông mắt long lanh xinh đẹp, đơn thuần mà thanh khiết. Cô bé đang sợ hãi nhìn về phía anh, cũng vội vàng lấy khăn tay ra lau nước mắt "Xin lỗi, em lập tức đi thu dọn đồ đạc ngay."

"Chờ đã." Ánh mắt Lôi Thiệu Hành sắc sảo như đang chú ý đến vật gì, ngay lập tức anh mở miệng quát.

Uý Thư Hoà dừng bước, nhìn anh từng bước đi tới trước mặt mình, thân người cao to như vậy lại đột nhiên chụp xuống một bóng đen khiến cô đứng lặng tại chỗ. Lúc này anh lại đưa tay ra, tình té lấy lại chiếc khăn cô đang cầm trên tay, động tác mềm mại ôn nhu, cẩn thận từng li từng tí lau nước mắt cho cô, cũng không hề hỏi nguyên do mà chỉ lên tiếng nói: "Em vẫn dùng chiếc khăn tay này sao?"

Uý Thư Hoà chỉ lẳng lặng gật đầu.

Lôi Thiệu Hành chú ý thật kỹ như đang muốn tìm thứ gì đó, lại bỗng nhiên nở nụ cười. Đôi môi nở nụ cười kia cũng quá mức hoàn hảo, con ngươi đen như ngôi sao sáng giữa bầu trời đêm khiến đối phương thất thần, quên hiện tại, quên chính mình "Em biết đọc thơ sao?"

"Biết." Cô ngơ ngác trả lời.

"Biết ngâm thơ về Mạnh Tương Dương sao?"

"Biết."

"Ngâm thử một bài cho tôi nghe."

Tiếng nói của anh như muốn thôi miên cô khiến cô cũng tuân lệnh ồ ào bắt đầu ngâm: "Xuân miên bất giác hiểu, xú xú văn đề điều. Dạ lai phong vũ thanh, hoa lạc tri đa thiếu?"(*)

(*) Trích bài thơ “Xuân hiểu”

Bản gốc:

春曉

春眠不覺曉，

處處聞啼鳥。

夜來風雨聲，

花落知多少？

Hán việt:

Xuân hiểu

Xuân miên bất giác hiểu,

Xú xú văn đề điều.

Dạ lai phong vũ thanh,

Hoa lạc tri đa thiếu?

Dịch nghĩa

Say sưa giấc xuân không biết trời đã sáng

Khắp nơi vang lên tiếng chim hót

Đêm qua có tiếng gió và mưa

Hoa rụng không biết bao nhiêu?

"Hoa lạc tri đa thiếu?" Anh tựa như chưa thoả mãn vẫn ghi nhớ câu cuối cùng. Chiếc khăn trong tay nhét trở về lòng bàn tay cô khiến Úy Thư Hòa ngần ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên bị người khác nâng lên, môi mỏng anh khẽ mở, lập tức cúi đầu đặt một nụ hôn lên trán của cô. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt) lại vừa cười vừa nói "Thực sự là một đứa trẻ ngoan."

Úy Thư Hòa với mắt phượng tròn tròn, trong nháy mắt đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Người kia tựa như gió xoay người bước đi, lại từ không trung bay tới một câu nói "Em và mẹ em cũng không cần dọn ra ngoài."

Mặt trời xuống núi cũng đã lâu, kỳ hạn ba giờ cuối cùng cũng đã đến.

"Tiểu thư Lam, tam phu nhân và tam tiểu thư vẫn chưa rời khỏi đây." Thuộc hạ tới thông báo.

Úy Hải Lam chỉ sợ bọn họ sẽ bị đánh đuổi nên lập tức đứng dậy đi tới vườn Đình Hương.

Đây cũng chính là nơi dành riêng cho ba vị phu nhân, bình thường cũng rất ít người lui tới.

Trong ký ức còn lại của Úy Hải Lam, vào mùa xuân năm ấy, từng cụm hoa đến thời kỳ nở rộ, tươi đẹp mà diễm lệ, hoa tuy nhỏ nhưng hương thơm toả lan ngào ngạt, từng bó từng bó hoa hồng thực sự rất đẹp. Trong vườn các cửa sổ đều mở về hướng nam, hoa nở gió thổi hương thơm ngát ngào ngạt xông vào mũi người ta khiến lòng người điên đảo. Bây giờ là trời đông giá rét, vườn Đình Hương từ lâu không còn phồn thịnh như trước, không còn những búp hoa nở rộ tuyệt đẹp nữa.

Nửa đường, Úy Hải Lam lại gặp người kia.

Lôi Thiệu Hành hỏi: "Gấp gấp như vậy là muốn đi đâu?"

"Tôi đi đến vườn Đình Hương."

"Tốt, tôi cùng đi với cô." Nói xong, tay Lôi Thiệu Hành đã đặt trên bả vai của cô, bước chân cũng hơi chậm lại như cố ý kéo dài thời gian.

Chờ đến khi Úy Hải Lam chạy tới, bên trong vườn đã bừa bộn khắp nơi.

Hai người đàn ông đứng ngay cửa chính đang giám sát từng động tác của người bên trong. Khi tầm mắt hướng vào trong, nhìn thấy tam phu nhân một tay cầm rương hành lý, một tay còn nhắc lên túi xách có chứa đựng vô số đồ vật đang chật vật ngồi chồm hổm trên mặt đất. Quần áo giày dép đồ đầy đất, đồ trang sức trong hộp châu báu đều lăn xuống bừa bộn, bà cũng hét hoảng nhặt từng cái lên, nghẹn ngào nói: "Cũng sẽ nhanh thôi, các người cũng đừng thúc giục, tôi cũng sẽ sớm đi thôi."

Trong lòng Úy Hải Lam cảm thấy chát chúa, bước Diệc nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u ydo n, đến đỡ tam phu nhân dậy: "Hai người các người hãy giúp bà đem đồ vật ra ngoài. Thư ký Vương, cô đi gọi xe đi."

"Dạ." Máy người kia cũng lần lượt lên tiếng.

"Mẹ!" Úy Thư Hòa vội vàng chạy tới nhìn thấy nhiều người tụ tập ở đây như vậy, theo bản năng cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Cô bước nhanh vượt qua đám người kia để tiến vào bên trong, lại nhìn thấy tình hình hỗn loạn như thế, nước mắt vừa ngừng lại lại như không kìm được hắt rơi xuống, ra sức đỡ mẹ mình dậy hướng về phía Úy Hải Lam quát: "Không cần chị giúp đỡ, tự tôi có thể làm. Mẹ, mẹ không sao chứ?"

Tay Úy Hải Lam đột nhiên lơ lửng trên không trung, đột nhiên trong lòng có một loại cô đơn không nói nên lời.

"Úy." Lôi Thiệu Hành trầm giọng, ôn nhu nói: "Em xem tam tiểu thư vẫn còn đi học, ra vào cũng cần xe mà sức khỏe tam phu nhân cũng dường như không được tốt, hay là cứ để hai người bọn họ lưu lại. Nơi đây có thêm hai người ăn ở cũng không phải vấn đề lớn."

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn, người kia đứng ở ngoài phòng, cao to vĩ đại, đóng vai nhân vật thánh thiện trên chóc người khác. Sắc trời cũng hiện ra một mảnh đen kịt, tia ánh nắng chiều cuối cùng cũng biến mất, mà lúc này như có một chiếc võng đen kịt vô hình sâu không thấy đáy đang bao phủ quanh đây. Cô nắm chặt nắm đấm, sau đó vô lực buông ra, cô bất quá cũng chỉ là muối bỏ biển, nhỏ bé đến đáng thương.

Ánh mắt Úy Hải Lam sáng như đuốc, nhẹ giọng nói: "Nếu anh đã nói như vậy, vậy hãy để cho họ ở lại thôi. Có điều sinh hoạt sau này hãy tự mình lo liệu."

Hai mẹ con tam phu nhân thực sự không còn cách nào, chỉ biết nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Vào lúc cô rời đi, Úy Hải Lam còn nghe thấy tam phu nhân kẻ khổ nói mớ: "Dù sao có nhà cũng còn tốt hơn là không có."

Nhưng bọn họ lại không biết, từ lâu cái nhà này chỉ còn trên danh nghĩa.

Cũng có thể so bị nhiễm lạnh, lại có lẽ là vì do Cẩn Viên đã náo loạn một trận lớn nên trong chớp mắt Triệu Nhân phát bệnh. Tuy chỉ là cảm mạo thông thường nhưng cũng khiến bà nằm chùng mảy ngày không thể gương dậy nổi. Cho đến đêm giao thừa hôm đó, Triệu Nhân mới chuyển biến tốt một chút, có thể tự mình đi lại. Bà ăn mặc ấm áp với chiếc áo ngủ màu đỏ gọi Úy Hải Lam đến trước mặt mình, khuôn mặt trắng xám thanh lệ trùng mắt chất vấn: "Nói xem, con có quan hệ thế nào với vị Lôi tiên sinh kia?"

Úy Hải Lam cúi đầu không nói nên lời, Triệu Nhân hét lớn một tiếng: "Mẹ muốn con nói ra hết. Hay là con có việc gì không thể nói?"

Úy Hải Lam nghĩ đến những điều khoan thỏa thuận, rằng không cho bất cứ người nào biết cuộc hôn nhân này tồn tại. Vì thế, cô vẫn cứ nuốt chua xót vào lòng, từ từ ngẩng đầu lên nhìn về phía cái người vẫn luôn kiêu căng như vậy. Cuối cùng cô lấy hết dũng khí, việc nghĩa chẳng từ nan nói: "Con đã ra quyết định thì chính con có thể chịu đựng, huống hồ, con cũng chưa từng đuổi mẹ ra khỏi đây."

Triệu Nhân vừa nghe xong, sắc mặt càng thêm trắng bệch, cằng ho mãnh liệt không ngừng: "Con đi ra ngoài! Mau cút ra ngoài!"

Giao thừa năm đó, Cẩn Viên đặc biệt lạnh lẽo, cô quạnh.

Trong vườn, người làm hầu như đã bị thay đổi toàn bộ, từng người từng khuôn mặt quen thuộc không còn nữa mà thay vào đó là những khuôn mặt lạ lẫm. Úy Hải Lam ngồi một mình bên bàn cơm, bên cạnh cô không có một bóng người. Đúng ra là cô đã sai người mời mẹ con tam phu nhân ra ăn cùng nhưng đều bị họ từ chối, mà Triệu Nhân cũng càng không thể đến đây. Đối mặt với một bàn ăn như thế, một bữa tối phong phú như thế, hơn hai mươi món được bày biện khá bắt mắt kết hợp món tây và món trung quốc không thiếu thứ gì cả. Cô chỉ yên lặng ăn bữa cơm tất niên, sau đó ra vườn tản bộ.

Xa xăm trên bầu trời còn có pháo hoa nổ rộ, mơ hồ thành một đoàn, có cảm giác không chân thực.

Úy Hải Lam lại lần nữa ngược nhìn bầu trời đêm.

Hoa nổ một mùa, năm sau là mùa xuân. Thật hy vọng biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (1)

Edit: Sóc Là Ta

Một tuần chớp mắt mà qua, tết xuân vẫn còn chưa kết thúc, Úy Hải Lam liền muốn chạy về New York.

Lại nói ngày hôm đó rời đi, cô thu dọn đồ đạc mua vài phần quà còn để ở trong túi xách. Thế nhưng cũng không kịp thể hiện tâm ý trong lòng mình thì đột nhiên một trận mưa gió cuồng phong bao phủ quanh cô như muốn nuốt hết vào lòng sông. Viên Viên cùng cha đi đến nơi khác đón tết, vì vậy hai người cũng chưa thể gặp nhau được. Còn một người khác, sợ rằng đời này cô sẽ chẳng bao giờ muốn chủ động liên lạc với cậu.

Cô muốn đến phòng của mẹ mình nhưng thấy thời gian vẫn còn sớm nên trước tiên cô một mình đi đến Đình Hương uyển.

Tam phu nhân đang ngồi ở mép bàn uống thuốc, mà Úy Thư Họa đứng ở bên cạnh cúi đầu nhìn cô.

Nghe được tiếng bước chân, hai người đồng thời cùng quay đầu lại nhìn.

Trong tay Úy Hải Lam vẫn còn cầm hai chiếc hộp hình vuông cổ kính màu hồng nhạt. Bên ngoài hộp còn có buộc sợi ruy băng nhiều màu sắc khác nhau, còn đính thêm nơ con bướm khá tinh xảo.

Nhìn một chút liền biết, đây là quà tân niên.

Hơn nữa, đây là món quà cô muốn tặng cho bọn họ.

Hai người cũng không có lên tiếng, trái lại Úy Hải Lam lại chủ động mở miệng trước: "Dì ba, Thư Họa."

Tam phu nhân buồn buồn không đáp lại một tiếng, so với lúc trước biểu hiện nhất gan mang theo một chút mới lạ ngày càng sâu. Úy Thư Họa lại nhếch miệng, trầm mặc không nói. Nếu như là lúc trước, nhất định cũng không cần Úy Hải Lam lên tiếng thì cô bé cũng tựa như hồ điệp cứ tự nhiên bay đến

bên cạnh cô, quần quít lấy cô nói này nói kia, khuôn mặt long lanh tươi cười, một năm bốn mùa đều nhuộm mùa xuân vui vẻ, cảm động như vậy, đáng yêu như vậy. Thế nhưng hiện giờ, Úy Thư Hoà chỉ đứng nhìn cô như vậy, trong mắt mang theo vài phần bi thương.

"Đây là quà con mua ở New York, hi vọng hai người sẽ thích." Úy Hải Lam bước lên phía trước một bước đưa quà cho họ.

Không ai đưa tay ra đón nhận, tam phu nhân từ tốn nói: "Chúng tôi không cần."

"Chỉ là một món quà nhỏ thôi mà." Úy Hải Lam vẫn duy trì tư thế cũ, hai tay vẫn đưa món quà chờ họ tiếp nhận.

"Không dám làm con phật lòng, con vẫn nên lấy về đi." Tam phu nhân trả lời.

Úy Hải Lam đành để hai món quà lên bàn, xoay người muốn bước đi.

Úy Thư Hoà lại vươn một tay cầm lên một chiếc hộp, bước nhanh vội tới trước mặt cô, đem món quà nhét trở lại vào tay cô. Gương mặt xinh đẹp ẩn hiện nét trẻ con đứng trước mặt Úy Hải Lam đáng yêu ngây thơ như búp bê được treo trong lồng kính. Cô bé thảng thốt từ chối, đồng thời lại cho thấy lập trường của chính mình "Tôi không muốn nhận bất kỳ đồ vật nào của chị. Chị lấy về đi, đừng để ở chỗ này. Từ nay về sau, tôi sẽ không sai tài xế đưa đón đi học nữa, học kỳ mới khai giảng tôi sẽ chuyển đến ở ký túc xá."

Úy Hải Lam không những không tức giận mà còn cười thật tươi, nụ cười cực kỳ thân thiện giống như cô thật sự cảm thấy vui mừng.

Úy Thư Hoà nhìn cô cười với mình thì lại có cảm giác trống rỗng, không nói được là tức giận hay vui mừng.

"Em ba này, hãy chăm sóc thật tốt cho chính mình." Úy Hải Lam đưa tay hướng về phía cô bé, Úy Thư Hoà rõ ràng có thời gian để né tránh nhưng cô bé không làm thế và kết quả là tay của Úy Hải Lam lập tức phủ lên khuôn mặt mềm mại của Úy Thư Hoà. Cử chỉ thân mật như vậy, mờ ám như vậy chỉ xuất hiện khi cô bé luyện đàn đau đớn đến nỗi phải gào khóc. Chỉ có lúc đó, Úy Hải Lam mới thân mật gọi cô như vậy.

Cô cũng chỉ nhớ mang máng nên cười trừ nói: "Em ba thật đáng yêu."

Rốt cuộc hai phần quà kia vẫn nằm ở trên bàn.

Một giờ chiều, Úy Hải Lam đi cùng với Vương San ra sân bay.

Sau mấy ngày từ lúc cô rời đi, kỳ nghỉ đông cũng sắp kết thúc, tam phu nhân đột nhiên thoáng nhìn món quà đặt bên cạnh. Bà vừa mở ra lại bị kinh sợ, kinh sợ không phải vì bản thân món quà có bao nhiêu quý giá mà là trong đó còn có một tầng dưới cùng để tẩm thẻ ngân hàng và một mảnh giấy. Khởi phải nói cũng biết tẩm thẻ ngân hàng kia tượng trưng cho đoá hoa đại phú đại quý, giàu có đến cỡ nào.

Sau đó, tam phu nhân lại đi đến ngân hàng muốn coi số tiền còn lại trong thẻ.

Một khoản tiền không phải quá nhiều nhưng nếu sinh sống xa xỉ qua ngày cũng đủ cho hai mẹ con bà sử dụng trong khoảng một năm.

Trên tờ giấy kia chính là mật mã của thẻ, sáu con số thể hiện ngày sinh nhật của tam tiểu thư.

Mùa đông ở New York vẫn kéo dài cho đến cuối tháng hai, vào đầu tháng ba, tuyết ở trên đường mới bắt đầu dần dần tan ra, ánh mặt trời chiếu sáng khắp thế gian làm tan chảy mọi thứ trong lòng nó. Chỉ một vài bước trên đường cũng đủ làm ướt cả giày dép mình đang mang, hơn nữa mặt đường trắng mịn khó đi, đi đường càng phải cẩn thận.

Bởi phải ra ngoài nghiên cứu học tập kết hợp với những hoạt động ngoại khoá, Úy Hải Lam cũng không dùng xe riêng để làm phương tiện đi lại, ra vào cũng không còn ai theo dõi nữa, thậm chí ngay cả ở khách sạn cũng chỉ còn mình cô đơn độc. Trong khu nhà ở yên tĩnh này, cô ở ngay trong khu cao cấp thuộc lầu sáu.

Mỗi khi mở cửa sổ ra là có thể phóng tầm mắt tới khung cảnh nội thành tuyệt đẹp, yên tĩnh lại an nhàn.

"Tiểu thư Úy, cô muốn đi chỗ nào thì gọi điện thoại thông báo với tôi một tiếng là được rồi. Nếu buổi tối cô muốn cùng các bạn đồng học vui đùa thì cứ thoải mái, miễn sao không quá mười hai giờ đêm là được. Thế nhưng cô làm ơn sai tôi đi đón cô để tránh nửa đêm xảy ra việc không may." Vương San mỉm cười đứng trước mặt cô lại cung kính nói.

Úy Hải Lam biết cô ta chỉ đang truyền đạt mệnh lệnh của người kia mà thôi nên cô nở nụ cười. Cô không biết anh ta lại muốn chơi trò gian xảo gì mà cô cũng không quan tâm muốn biết chuyện đó.

Đã như thế, cô cũng sẽ hưởng thụ những tháng ngày thoải mái này vì hiếm có khi cô được tự do tự tại như cá gặp nước.

Sau đó là khoảng thời gian cô bận tới mất tới mũi, Úy Hải Lam cùng bốn người bạn đồng học ở tổng công ty lao vào học hỏi.

Các cô thường xuyên ra ngoài, đi ra thị trường nghiên cứu, nghiệm thu, thu thập mẫu.

Đi qua trung tâm thành phố Manhattan, con đường số bốn mươi bảy tiếp giáp với con phố lớn, mùa xuân như được trang điểm thêm tươi đẹp, từ kính treo đầy vật lưu niệm khiến người ta hoa cả mắt, nhìn mà than thở, không thể nghĩ ngờ là nơi này đã trở thành một phong cảnh xinh đẹp nhất, lộng lẫy nhất. Đi tới con lộ lớn, cũng chính là trung tâm Rockefeller đối diện khu thương mại trứ danh nhất thành phố này. Từ kính được thiết kế như một đài

Broadway long trọng, âm nhạc nổi lên một cách hùng hồn phối hợp với lối thiết kế tuyệt đẹp trong tủ kính khiến du khách chỉ chú ý lắng nghe quan sát, phảng phất như đưa người tiền vào mê cung huyền thoại.

Úy Hải Lam đứng nghỉ chân trong đám người kia, bên cạnh là những người bạn đồng học. Trong phút chốc, cô neho con người lại.

Đây mới thực sự là thủ đô thời thượng.

"Úy Hải Lam, bye bye, ngày mai gặp."

"Được, bye bye."

Ba giờ chiều cũng là lúc kết thúc cuộc nghiên cứu, Úy Hải Lam cùng mọi người chào từ biệt tiến về phía cổng nhà ga. Từng người một lên xe tiến về hướng nhà mình mà đi, còn cô lại yêu thích ngồi trên xe chen chúc cùng các hành khách bên trong xe, bên tai là những cuộc trò chuyện xa lạ mang theo khẩu âm lạ lẫm. Theo như cô nhận thấy, có mấy người nhất định là dân lang thang. Úy Hải Lam không biết mình có phải thuộc về thế giới của bọn họ hay không nhưng cô chắc chắn biết chỉ có vào lúc này, cô mới tuyệt nhiên chính là một người không có chỗ nào vướng bận.

Trên đường đi về phía nhà mình, Úy Hải Lam ghé vào một cửa hàng mua bánh mì lúa mạch ôm vào trong ngực từ từ trở về.

Qua một đoạn đường khá dài, cuối cùng cũng xuất hiện một dãy nhà lớn ở phía trước.

Theo cầu thang xoay tròn để lên lầu, Úy Hải Lam bò lên được đến lầu sáu. Gõ cửa nhưng không người nghe tiếng, cô ngỡ vực suy nghĩ không biết có phải Vương San đã đi ra ngoài rồi hay không. Cô không thể làm gì khác hơn là một tay ôm đồ vật trên tay, một cái tay khác tìm kiếm chìa khóa từ trong túi xách của mình. Vì đồ vật cũng khá nhiều nên cả nửa ngày cô mới tìm được chiếc chìa khóa này.

Nhưng cô còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì cánh cửa vốn dĩ đang đóng chặt đột nhiên lại mở ra trước mặt cô.

Úy Hải Lam thực sự sửng sốt.

Cửa vừa được mở ra, Lôi Thiệu Hành trong chiếc quần tây, lưng trần thoáng hiện rõ từng đường cong cơ thể. Bắp thịt rắn chắc, lại cao hơn cô đến tận nửa cái đầu khiến lúc này trông anh ấn tượng khí thế áp đảo tinh tế. Khuôn mặt tuấn mị cùng ngũ quan lập thể rõ ràng, một đôi mắt như biết cười, cúi đầu ngóatic nhìn cô: "Tan học?"

Úy Hải Lam khôi phục trở lại khuôn mặt trầm tĩnh, cũng không có ý định làm sáng tỏ chuyện chiều nay cô không phải đi học mà là ra ngoài thị trường nghiên cứu. Cô chỉ "ậm ừ" một tiếng cho qua chuyện.

Lôi Thiệu Hành mở cửa ra, nghiêng người nhường lối cho cô bước vào. Cô cũng không khách khí gom hết đồ và bước vào.

Bộ tây phục tùy ý bỏ trên ghế salông, trong phòng tắm thấp thoáng nghe được tiếng nước chảy ào ào, xem ra người kia đang dự định muốn đi tắm nhưng đáng tiếc lại bị cô ngăn cản. Lúc này Úy Hải Lam Die nd da n****Sóc***Là****Ta****]e q u ydo n,cũng không muốn trò chuyện với anh mà Lôi Thiệu Hành lại tự mình tiến vào phòng tắm. Đợi khi anh ta tắm xong và đi ra, cô mới ngồi ngay ngắn trong phòng khách xem TV. Đài radio Âu Mỹ đang trình chiếu vở kịch chuyển thể, ánh mắt cô cũng nhìn thẳng dán vào màn hình.

Lúc này Vương San cũng vừa trở về, cầm mấy túi xách đi tới, cô cũng suy đoán hiển nhiên là quần áo.

"Sắp xếp hành trình thế nào?" Lôi Thiệu Hành dùng khăn mặt lau khô tóc mở miệng hỏi.

"Sáng sớm ngày mai chín giờ, vụ án 301, nguyên cáo mới là John, ông ấy đã đặt lịch hẹn trước với tiên sinh rồi. Những tư liệu có liên quan cùng hồ sơ trước đó đã được chuẩn bị xong, ngài có thể xem trước. Một giờ chiều, là hội nghị thường niên tổng kết công tác trong năm qua..." Vương San đứng ở một bên, thậm chí cũng không cần xem văn kiện lên tiếng nhắc nhở, lại có thể ghi nhớ hết tất cả nội dung trong đầu mình tiếp tục nói "Còn về đài truyền hình, tôi đã thay tiên sinh từ chối hết mọi cuộc phỏng vấn. Tối hôm nay, ngài đã nhận lời sẽ tham dự buổi tiệc cưới của tiên sinh Kiều, vì thế ngài nên chuẩn bị cho chuyến bay, sau một tiếng nữa máy bay sẽ khởi hành đến Texas."

Úy Hải Lam nghe xong sửng sốt, vừa thán khen ngợi thư ký Vương thực sự là người có siêu năng lực, thứ hai là vui mừng vì anh ta chỉ đi công tác ngang qua đây thôi hơn nữa lại dường như rất bận bịu. Trong đầu hiện ra một tờ bản đồ, Texas cách New York vài tiểu bang nên thán thở phào nhẹ nhõm.

"Quả thật rất nhiều việc." Lôi Thiệu Hành nặn nặn huyệt thái dương, làm ra vẻ có chút đau đầu, dư quang quét về phía cô, lại nhìn thấy cô đang muốn đứng dậy.

Lôi Thiệu Hành đột nhiên đi về phía cô kéo cô ngã ngồi xuống. Anh như con bạch tuộc ôm ấp cô như thế, lại kìm cô trước lồng ngực mình. Anh đã tắm rửa xong nên trên người vẫn còn lưu lại nhàn nhạt hương thơm tựa hồ như mùi nước hoa. Mùi vị vẫn có chút lạ khiến đôi mi thanh tú của cô cau lại, lại nghe thấy anh trầm giọng nói: "Vẫn còn muốn cùng em dùng cơm tối."

"Không sao."

"Mấy ngày sau, anh đều rất bận."

"Công việc là quan trọng."

"Vậy coi như anh cũng không rảnh ở bên em, em cũng đừng cầu kinh với anh."

"Không biết."

Cô trả lời một cách cẩn thận cùng e dè, rốt cục khiến anh cảm thấy bất mãn. Hai bàn tay của Lôi Thiệu Hành nắm chặt, cúi đầu cắn cổ cô nhưng cũng không có lực, chỉ là nhẹ nhàng gặm cắn nói: "Tại sao lời nói từ trong miệng em lại không một câu êm tai? Anh phải đi mà trông em dường như rất vui vẻ?"

Chờ anh ta đi rồi, Ủy Hải Lam nghiêm túc hỏi: "Thư ký Vương, anh ta có phải là thuộc giống chó?"

Vương San ngạc nhiên nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (2)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Sau hơn nửa tháng trời qua, anh ta cũng chưa từng xuất hiện lại lần nào nữa.

Ủy Hải Lam vẫn tiếp tục cuộc sống tự do tự tại của mình như bình thường.

Vào khoảng cuối tháng ba, rốt cuộc New York cũng bắt đầu nghênh đón cảnh xuân tươi đẹp.

Sau khi cắt đi mái tóc của mình, Ủy Hải Lam cũng không hiểu tại sao càng ngày càng xuất hiện nhiều người nhìn mình với ánh mắt cưng chiều cùng quyền luyến.

Thường xuyên có người tiến đến gần cô, tận tình vui vẻ mời cô làm người mẫu, quay quảng cáo, chụp hình ngoài bìa tạp chí.

Như thương lệ, ngày hôm đó, Ủy Hải Lam đang cùng một cô gái khác chọn mua vải.

Trong lúc đang mua sắm trên đường, bỗng nhiên xuất hiện một cô gái ăn mặc đoan trang, trang điểm cực kỳ xinh đẹp đi tới trước mặt cô tươi cười.

Cô bạn đồng học Lưu Tiệp thấy tình hình như thế cũng lập tức hiểu rõ, dùng giọng Trung văn thấp giọng nói: "Ủy Hải Lam, lại có người đến đào móc cậu rồi."

Cô gái kia nghe vậy cũng lập tức đổi ngôn ngữ, da.n****Sóc***Là****Ta****lze..ngữ, thậm chí nói rất lưu loát.

"Cô biết nói tiếng Trung sao?" Lưu Tiệp hơi kinh ngạc, thuận miệng hỏi.

Nhắc tới cũng thật trùng hợp, lúc trước gặp nhau đầu giới thiệu là người nước ngoài. Sau đó vừa hồi ký đã trở thành đồng hương, được sinh ra trong cùng thành thị. Vì là đồng hương nên hai người liên cứ thao thao bất tuyệt như thế bên đường. Ủy Hải Lam nhìn hai cô vừa gặp mà đã như quen, trò chuyện với nhau thật vui vẻ thì cô cũng không ngại chờ đợi. Một trong nhân sinh tứ đại hạnh sự (bốn điều may mắn) chính là tha hương ngộ cố tri(*).

(*) Trong đời người có bốn điều bất hạnh và bốn điều may mắn:

- Bốn điều bất hạnh chính là chịu tang mẹ, còn nhỏ đã mất cha, chịu tang của vợ hiền, tuổi già mất con.

- Bốn điều may mắn chính là gặp mưa trong mùa hạn hán, xa nhà lại gặp được đồng hương, được động phòng hoa chúc trong đêm tân hôn, đỗ trạng nguyên ra làm quan.

Ở đây muốn nói đến xa nhà lại gặp được đồng hương chính là một điều thật hạnh phúc.

"Ôi, tôi cũng quên mất người bạn đang đứng bên cạnh này, thực sự rất xin lỗi." Cô gái kia vội vàng lấy trong hộp ra hai tấm danh thiếp, một tấm đưa cho cô rồi lại đưa một tấm còn lại cho Lưu Tiệp nói: "Đây là cách để chúng ta có thể liên lạc, có chuyện gì cứ tìm tôi. Đúng rồi, các cô có thể cho tôi số điện thoại không?"

Lưu Tiệp cũng quá bất ngờ nhưng nhìn nét vui vẻ hiện trên khuôn mặt của đối phương nên cuối cùng cô vẫn nói ra một dãy số.

Nói chuyện hồi lâu, cuối cùng ba người cũng vẫy tay từ biệt.

Ủy Hải Lam mất hứng liếc mắt một, tiện tay nhét tờ danh thiếp vào túi áo, tàn nhẫn thốt ra: "Cẩn thận kéo bị lừa gạt, thời đại này lừa đảo rất nhiều."

"Cậu yên tâm đi, tớ sẽ không bị lừa gạt." Luru Tiệp tràn đầy tự tin trả lời.

Tuy nói thế nhưng Luru Tiệp cũng gọi điện cho Mễ Á ra ngoài uống trà chiều. Hai người lại tiếp tục gặp nhau mấy lần nên Luru Tiệp có ấn tượng rất tốt và cũng vô cùng yêu thích đối phương. Cuối cùng có một ngày kia, cô hào hứng chạy tới nói với Úy Hải Lam "Úy Hải Lam, cuối tuần này tớ muốn đi chụp ảnh nhưng đi một mình có chút sợ. Cậu đi với tớ có được không?"

Luru Tiệp mềm mại uyển chuyển, dáng dấp cũng được coi như là xinh đẹp, hơn nữa cô thường mặc những bộ trang phục khá hợp thời nên trong mắt của những người thiết kế, cô cũng được xem là khá xinh đẹp. Bởi đã lỡ hẹn với cô gái kia, mà nếu như để bạn trai đi cùng thì thật không hay nên Úy Hải Lam gật đầu đáp ứng.

Buổi sáng thứ bảy, dường như mỗi ngày đều thanh tĩnh như vậy.

Thói quen trường kỳ thân thuộc như vậy cũng ảnh hưởng đến Úy Hải Lam, cô sinh hoạt vô cùng có quy luật, rất ít khi cô ngủ nướng trên giường, bình thường chín giờ sẽ dậy. Dù là những ngày đông lạnh giá, cô nhiều nhất chỉ nằm hơn nửa giờ. Mà thời gian này, Vương San dường như biết rõ cuộc sống và tập tính của cô rồi, thế nên sáng nào cô ấy chuẩn bị kỹ càng bữa sáng cho cô.

Thấy trời vẫn còn sớm mà Úy Hải Lam đã thay quần áo. Vương San không nhịn được hỏi: "Tiểu thư Úy, cô muốn ra ngoài sao?"

Úy Hải Lam đang xỏ giày nói vọng lại: "Ừ"

"Buổi trưa cô có về dùng cơm không?"

"Không biết chắc, đến lúc đó tôi sẽ gọi điện thoại."

"Được, cô đi đường cẩn thận."

Úy Hải Lam chạy đến nơi đã hẹn.

Ba người khởi hành bằng cách đi tàu điện ngầm. Dọc theo đường đi, Luru Tiệp và Mễ Á vẫn tán gẫu khí thế ngất trời. Nếu ai không biết còn tưởng rằng hai người đã quen biết nhau từ rất nhiều năm rồi, hoặc là sẽ lầm tưởng mối quan hệ giữa họ thân như chị em vậy. Từ xưa đến nay, Úy Hải Lam vốn luôn rất ít nói chuyện, cô chỉ đơn giản lấy tai nghe ra, dùng ngón tay nhấn một đề âm nhạc nổi lên ngăn chặn tất cả não động bên ngoài.

Mãi đến tận khi có người đột nhiên kéo tai nghe của cô xuống, cô mới kinh ngạc thức tỉnh.

"Tớ thực sự ngạc nhiên, cậu thế nhưng lại nghe rock and roll?"

Úy Hải Lam cười cười: "Chỉ là tình cờ thôi."

"Chúng ta sẽ dừng chân ở trạm tiếp theo." Mễ Á ở bên cạnh dặn dò nói.

Ra khỏi tàu điện ngầm, nơi này thuộc vùng tây ngoại thành New York, mang theo góc văn hoá phục hưng, mang theo lối kiến trúc cổ điển sang trọng lẫn giàu có.

Không biết đã đi qua biết bao nhiêu con đường, lại quẹo vào một ngõ hẻm, cuối cùng Mễ Á quay đầu lại cười nói: "Con đường này cũng tương đối gần."

Thật vất vả mới đến một nơi gọi là văn phòng nhiếp ảnh. Hai người nhìn lên, nhận thấy đó chỉ là một nhà kho cũ được cải tạo thành phòng chụp ảnh. Vách tường loang lổ, bụi bặm rơi xuống trần ngập trên nền đất, màu sơn cũ kỹ bao quanh nhà với màu sắc chủ đạo là màu đen kết hợp với màu xám. Trên chiếc bàn gần đó là không biết nhiều bản thảo không tên, bốn phía còn treo những bản thiết kế của những nhiếp ảnh tài ba lỗi lạc.

"Các bạn, hai vị tiểu thư ấy đến rồi." Mễ Á vỗ tay nói.

Trong phòng chụp ảnh chỉ có vài người, họ ăn mặc đều rất có phong cách, áo da với nút đính tán. Tuy mang dáng vẻ chán chường nhưng nhìn trong ánh mắt lại cực kỳ lạnh lợi.

"Xin chào." Luru Tiệp hướng bọn họ chào hỏi, còn Úy Hải Lam vội vã gật đầu.

Mễ Á kéo Luru Tiệp đến bắt đầu trang điểm, còn Úy Hải Lam cũng tùy ý tìm một chỗ ngồi.

Bỗng nhiên, những người kia dùng tiếng Anh bắt đầu trò chuyện, tốc độ nói rất nhanh, ánh mắt còn thỉnh thoảng liếc về phía các cô. Có loại cảm giác không tên rất mãnh liệt trong lòng nhưng khuôn mặt Úy Hải Lam cũng không chút biến sắc.

"Cô đi thay quần áo đi." Một người đàn ông nhuộm mái tóc màu xanh lục trong đó đi tới trước mặt cô ra lệnh.

Úy Hải Lam nhắc khéo mắt ngạo nghễ hướng về anh ta nói: "Tôi không chụp ảnh."

Trong nháy mắt, người kia có biểu hiện lạnh lẽo, sau đó còn nói gì đó rất nhiều rồi đột nhiên lại rút lên một tiếng. Luru Tiệp bị một gã ngoại lai khỏe mạnh ôm vào lòng, anh ta đang cố tình cởi quần áo của cô. Cô giãy dụa kêu la khiến Úy Hải Lam cuối cùng đã rõ ý của đối phương rồi. Hóa ra là họ đang muốn các cô quay phim cấp ba, lần này các cô đã sơ suất nhẩy vào cạm bẫy.

Mẽ Á mỉm cười nói: "Chụp xong là có thể đi, lại không phải chuyện gì quan trọng lắm."

"Tôi không chụp! Mau thả tôi ra!" Luru Tiệp sợ hãi kêu to.

Úy Hải Lam trầm tĩnh ngồi đó, dùng giọng tiếng Anh nói: "Được, chúng ta chụp."

"Úy Hải Lam!" Luru Tiệp mờ mịt thét lớn.

Úy Hải Lam chậm rãi đứng dậy, đi tới trước mặt Luru Tiệp. Ngay lập tức, cô vỗ vào cánh tay của người đàn ông kia, ra hiệu anh ta buông ra. Đối phương quả nhiên không còn thô bạo mà tự nguyện buông lỏng tay. Lợi dụng thời cơ đó, cô kéo Luru Tiệp về phía sau, cũng quay về phía bọn họ nói: "Tôi chụp ảnh là được rồi, hãy mang quần áo đến đây."

Gian phòng nhỏ bên trong nhà kho, hai người đã thay quần áo xong.

Cửa lớn bị phong tỏa, vì lẽ đó không thể thoát ra bằng lối cửa chính được.

Úy Hải Lam nhìn cửa bị ngăn chặn, trên đỉnh còn có lỗ thông gió theo đường ống có thể bò ra ngoài. Cô lạnh giọng nói: "Luru Tiệp! Cậu nghe tớ nói, một lúc nữa cậu hãy nói muốn đi toilet, sau đó cậu hãy nhìn bên trên lỗ thông gió và lần theo con đường đó để thoát ra ngoài. Sau khi rời khỏi đây lập tức báo cảnh sát. Tớ sẽ ở đây cầm cự, vẫn đợi được cậu trở về."

"Hải Lam..."

"Đừng sợ!" Úy Hải Lam vuốt gò má cô, nhìn mái tóc rối bời cô nhẹ giọng động viên.

Một giây sau, có người gõ cửa thúc giục: "Xong chưa?"

"Xong ngay đây." Úy Hải Lam đáp trả một tiếng.

Không chờ lâu, hai người nhanh chóng thay đổi y phục. Áo khoác đều là màu vàng sậm, bên trong còn có áo lót màu đen, hai đai lưng tinh tế choàng qua cổ cô chế trụ tại đó. Sự phối hợp này làm hiện ra xương quai xanh gợi cảm, loại trang phục bó sát người kia làm lộ ra một cặp đùi thật đẹp khiến người ta mắt sáng lên chiêm ngưỡng.

Luru Tiệp nhát gan đứng sau lưng cô, Úy Hải Lam ngửa đầu không sợ nói: "Trang điểm đi."

Luru Tiệp lập tức tự trang điểm cho mình nhưng cô chỉ làm sơ sài qua loa. Còn bên này Úy Hải Lam cũng làm tương đối chậm. Trước tiên Luru Tiệp bị những người kia kéo đi chụp mấy bức ảnh, đợi được đến lúc cởi quần áo thì cô liền nói mình đau bụng muốn vào toilet. Thật trùng hợp, Mẽ Á cũng vừa lúc đem trang phục đến, Úy Hải Lam mở miệng giải vây: "Đề tôi."

Luru Tiệp cũng lập tức chạy đến gian phòng nhỏ, Úy Hải Lam liền đến chỗ lúc này của Luru Tiệp phối hợp quay tiếp.

Có nhiều người dù chỉ đứng trên màn ảnh trong một giây phút nào đó cũng đều toát ra sức quyến rũ đặc biệt dọa người.

Đèn pha chiếu sáng lộng lẫy, Úy Hải Lam với dung mạo xinh đẹp xuất hiện như quỷ phủ thần công* khiến người khác phải kinh ngạc.

(*) Ý của câu thành ngữ này là chỉ những kiến trúc hay tượng điêu khắc v v có nghệ thuật cao siêu, như có bàn tay của quỷ thần trợ giúp. Ở đây ý muốn nói sắc đẹp của Úy Hải Lam khiến người khác động lòng.

Mọi người nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, trong lúc quay lại thỉnh thoảng vòng tay tới bốn phía thân thể ám muội đùa giỡn. Tay của đối phương nhẹ nhàng đụng chạm, mỗi lần như thế cô đều cảm thấy buồn nôn. Từng khuôn mặt xa lạ, từng bàn tay dữ tợn như quái vật tấn công mình làm cho cô muốn tàn nhẫn nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Thế nhưng cô biết mình không thể làm được nên vẫn cứ duy trì khiếp sợ.

Đột nhiên, cửa nhà kho đang đóng chặt lại bị người khác dùng sức đá vỡ, vài tên cảnh sát giờ súng ra lệnh cho bọn họ nhấc tay đầu hàng.

"Không được nhúc nhích! Hai tay ôm đầu, toàn bộ nằm xuống!"

Sau một hồi chào cảm ơn khô khan, Luru Tiệp khóc lóc chạy về phía Úy Hải Lam ôm lấy cô, vui sướng vì mình được sống sót sau vụ tai nạn.

Úy Hải Lam lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm ôm lấy cô.

"Hai vị tiểu thư, xin mời đi theo chúng tôi đến cục cảnh sát lấy khẩu cung." Cảnh sát nhìn hai cô nói.

Cách nơi này không xa, tại thành tây New York có rất nhiều người qua lại, trông họ vô cùng bận rộn. Mà trong một không gian yên tĩnh, Úy Hải Lam lẳng lặng ngồi trên ghế chờ đến mình thẩm vấn, ngồi đối diện với cô là một vị cảnh sát còn trẻ tuổi cũng đang chăm chú ghi chép. Cô cảm ly nước trà lên, khăn khăn chăm chú nhìn hơi nước bốc lên lại kiên trì trả lời từng câu hỏi của đối phương.

"Bọn họ ép buộc cô cởi quần áo sao?"

"Vâng."

"Quay những bức ảnh khoả thân sao?"

"Vâng."

"Vậy bọn họ có cố tình xâm phạm thân thể cô không?"

Đang ghi chép đến một nửa, đột nhiên có người gõ cửa đi vào.

Úy Hải Lam cũng không ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen nhánh hoảng sợ vô thần.

Viên cảnh sát nhận ra người đến là ai, cũng lập tức đứng dậy chào hỏi với thái độ vô cùng cung kính.

Úy Hải Lam vẫn cúi đầu, trước sau không nói một lời. Bỗng nhiên, cô cảm thấy có người đến gần, lúc này mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy người kia ăn mặc tây phục thẳng tắp, quần áo ngăn nắp. Cô cho rằng anh sẽ cười lạnh châm chọc, khinh bỉ chế nhạo, hoặc là xem thường nhưng anh chỉ là dùng hai bàn tay ấn nhẹ đầu cô, lại dịu dàng vuốt ve, đối xử ..với cô như đối xử với một chú mèo đang bị hoảng sợ tột độ.

Anh lại kéo cô vào lồng ngực mình, chỉ đơn giản nói một câu "Không sao rồi."

Một dòng nước ấm như đang chảy tràn vào ngực, vào thời khắc này, Úy Hải Lam không thể cảm lòng được nữa.

Và cô nhận ra mình vốn cũng không dừng cảm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (3)

Ghi chép khẩu cung xong đã là một giờ chiều.

Úy Hải Lam vừa đi ra khỏi phòng thẩm vấn đã thấy Vương San đang chờ đợi bên ngoài, trên tay còn cầm thêm một chiếc áo khoác sạch sẽ. Loại kia được làm bằng vải bông ấm áp khiến lòng người cũng cảm thấy an tâm. Vương San nhìn thấy cô đi ra thì vội vàng tiến lên đón cô, lập tức cầm áo khoác lên bả vai cô, lại nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Úy, tôi tới đón cô trở về."

Úy Hải Lam không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch không có chút hồng hào.

Nhìn thoáng qua cũng thấy trạng thái tinh thần của cô rất nguy, vẻ mặt tuy bình tĩnh nhưng đôi mắt lơ lửng không cố định cho thấy sự khủng hoảng tột độ.

Trong lòng Vương San xúc động, giống như một người chị chủ động ôm cô vào lòng nhưng chưa đi ra cửa lớn, cô như đột nhiên nghĩ đến cái gì liền dừng bước. Thấy vậy, Úy Hải Lam vừa đi vừa n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n m u o n m ở miệng hỏi dò thì Vương San linh hoạt nói: "Tiểu thư Úy, tôi quên nói cho cô, Lôi tiên sinh đã phái người đưa bạn của cô - tiểu thư Lưu Tiệp - trở về rồi, xin cô cứ yên tâm."

Ngồi lên xe nhưng cô cứ có cảm giác say sưa giống như đang phiêu bạt trên thuyền, một lúc sau tâm tình của cô mới có chút ổn định.

Xe chạy ra khỏi đó một đoạn, Úy Hải Lam nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Trở lại nhà trọ, cô cúi đầu chạy vọt vào phòng tắm.

Vương San nghĩ cô vẫn chưa ăn cơm trưa nên nhất định sẽ đói bụng nên liền làm một vài món ăn đơn giản. Chờ đến khi cô tắm xong thì thấy Úy Hải Lam vẫn chưa ra khỏi phòng tắm mà trong phòng chỉ nghe âm thanh tiếng nước chảy ào ào truyền đến. Không biết qua bao lâu, Vương San cảm thấy có gì đó không đúng khiến cô thực sự không yên lòng nên liền tiến lên gõ cửa, "Tiểu thư Úy, cơm đã được chuẩn bị xong, cô tắm xong chưa?"

Không có người lên tiếng, Vương San lại hô lớn: "Tiểu thư Úy?"

Liên tiếp hô lên mấy tiếng, Vương San nghĩ mình nên đi tìm chìa khoá mở cửa nhưng cô vừa muốn xoay người thì cửa phòng tắm mở ra.

Vì vội vàng nên Úy Hải Lam quên lấy áo ngủ, cuối cùng cô chỉ đành quần khăn tắm quanh người.

Vương San hít vào một ngụm khí lạnh.

Thân thể thiếu nữ lộ ra trong khoảng không trước mắt Vương San, mỗi một tác da thịt tựa như bị Úy Hải Lam dùng bàn chải chà xát qua. Có lẽ cô phải dùng một lực rất lớn nên giờ đây từng mảng da thịt đỏ ửng thậm chí có dấu vết sung huyết tàn phá da thịt cô. Toàn thân thể hết xanh rồi tím hằn như

không tìm thấy nơi nào bằng phẳng tươi đẹp. Còn có vài nơi cũng bắt đầu rướm máu. Chuyện này căn bản không phải là tắm mà hoàn toàn là tự ngược đãi bản thân mình.

"Thư ký Vương, tôi muốn ngủ." Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói, cũng tự mình đi vào phòng ngủ đóng mạnh cửa lại.

Còn lại Vương San đứng trong phòng khách do dự năm phút đồng hồ, sau đó lặng lẽ nhìn xung quanh.

Ủy Hải Lam đã thay áo ngủ, mặc bộ đồ màu hồng, ống tay áo làm bằng lụa tơ tằm mát mẻ khiến cô bình yên nằm nghiêng mà ngủ, quay lưng ra cửa. Trong phòng rất yên tĩnh, không hề có một chút âm thanh nào. Mà bên ngoài, Vương San đứng ở cửa một lát, lúc này mới đi vào liếc nhìn Ủy Hải Lam một chút. Cô nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn cho thấy có vẻ như đã ngủ. Thế nhưng mặc dù là đang ngủ nhưng đôi lông mi vẫn còn cựa quậy, run rẩy như không yên.

Vương San không thể làm gì khác hơn là lui ra khỏi phòng.

Mười một giờ đêm, Lôi Thiệu Hành mới trở về phòng.

"Người đâu?" Quét mắt bốn phía, cũng không thấy bóng dáng kia, anh mở miệng hỏi.

"Tiểu thư Uy ở trong phòng, còn đang ngủ." Vương San nhận áo khoác của anh, lại treo nó lên giá.

Lôi Thiệu Hành lại hỏi: "Cô ấy ngủ khi nào?"

"Vừa về đến một lúc là ngủ. Tôi có gọi tiểu thư Uy ra ăn cơm nhưng cô ấy không chịu ăn, chỉ nói là muốn ngủ." Vương San thể hiện ra mấy phần lo lắng tiếp tục nói ra sự thật "Hơn nữa, tiểu thư Uy có chút không ổn, sau khi trở về cô ấy lập tức vào phòng tắm đến nửa ngày. Lúc đi ra, tôi phát hiện trên thân thể cô ấy đều là những mảng bầm tím, xanh rồi đỏ, da thịt đều bị tàn phá hết."

"Cô có thể nghỉ ngơi." Lôi Thiệu Hành không nói thêm gì nữa, thẳng hướng về phòng ngủ kia.

Vương San cũng cầm đôi giày của anh yên tĩnh rời đi.

Trong phòng không mở đèn, một tiếng động cũng không có, chỉ còn tiếng hô hấp đều đều của người nằm trên giường. Rèm cửa sổ được kéo xuống khiến căn phòng tối đen như mực, nếu không phải có đèn của phòng khách tỏa ra thì có thể nói đưa tay lên cũng không thấy được năm ngón. Đột nhiên, trên trần nhà đèn lớn sáng lên, ánh sáng chói mắt tựa như có ai đó đang ấn vách tường xuống càng ngày càng gần tới mình.

Lôi Thiệu Hành đứng nhìn người đang nằm trên giường.

Cô vẫn còn duy trì tư thế lúc này, tư thế nằm quay lưng ra cửa lớn hầu như cũng không hề thay đổi. Chân đạp đến mức rất kín kẽ, trực tiếp che lại đỉnh đầu của mình. Cô thật sự giống như một con mèo nhỏ đang ngủ, trốn trong chăn, không nhúc nhích, chỉ để lộ ra không ít tóc đen chứng minh người trong chăn đúng là cô.

Lôi Thiệu Hành vòng qua giường đi tới trước gót chân cô, bàn tay lớn kéo chiếc chăn ra khiến cả người cô đều lộ ra ánh sáng.

Trong nháy mắt, tia sáng làm cô cảm thấy khó chịu, theo trực giác Ủy Hải Lam đưa tay che lên, nhắm mắt lại nói: "Thư ký Vương, tôi không đói bụng."

"Đứng dậy." Một giọng nam lạnh lẽo cứng rắn cách chăn truyền đến khiến cả người Ủy Hải Lam cứng đờ.

Tiếng bước chân lập tức vang lên, người kia bước đi thong thả, cũng dịu dàng ôn nhu nói chuyện với cô: "Rốt cuộc tôi vẫn cảm thấy Cửu Viên rất cũ kỹ rồi, cần được sửa chữa lại..."

Lời anh còn chưa nói hết, Ủy Hải Lam đang nằm bỗng lập tức đứng dậy.

"À...." Anh đứng dựa vào cửa, căn bản cũng chưa đi ra khỏi phòng. Cặp con ngươi đen liếm tràn đầy ý cười, ánh mắt Lôi Thiệu Hành đảo qua một vòng quanh thân thể cô, lại vô cùng tiếc hận nói: "Cô cũng có thể ngủ tiếp, ngủ thẳng đến sáng năm cũng không sao."

Ủy Hải Lam không muốn tranh luận với anh nên mím môi không nói lời nào.

Trên chiếc bàn vuông sắp đặt mấy món ăn. Đây là những món Vương San nấu buổi trưa, nhìn có vẻ cô ta đã hâm nóng một lần rồi, vì lẽ đó thức ăn trông có chút lạ. Ủy Hải Lam rửa mặt qua loa, đến khi cô bước vào phòng ăn nhìn thấy tình hình như thế, mà người kia ngồi trên ghế salông xem tin tức lúc nửa đêm.

Rõ ràng, anh ta đã ăn cơm xong.

Ủy Hải Lam là thiên kim tiểu thư, trước khi chuyển tới đây có thể nói là mười ngón không đụng nước, không muốn làm cơm, thậm chí không hề bước chân vào nhà bếp lần nào. Thế nhưng hiện tại, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u y d o n c ô cũng biết một chút về cơm nước. Sau khi tự mình dùng cơm xong, để đùa xuống thì tiếng nói của vị đại phạt nào đó lại mở miệng: "Không cần dọn, đi vào phòng."

Ủy Hải Lam đứng dậy giống như một cỗ máy được lên dây cót, rậm rập nghe lời như thế.

Tắt đèn, cửa cũng được khóa trái.

Có lẽ là do trước đó ngủ quá lâu nên giờ đây Úy Hải Lam một lần nữa nằm lại trên giường, làm thế nào cũng không ngủ được.

Trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ, quan trọng nhất chính là đang lo lắng vị đại phạt bên ngoài kia sẽ không phải đột nhiên xông vào chứ?

Chính đang lúc suy tư, bỗng nhiên cửa như bị bàn tay của ai đó giật giật.

Toàn thân Úy Hải Lam giật mình, trong lòng trống rỗng.

"Àm——" một tiếng, người kia trực tiếp đập cửa tựa như kẻ man rợ chưa được thuần hóa.

Úy Hải Lam khóa thân quần người mình trong chăn đứng dậy, ánh đèn trong phòng khách chuyển thành mờ nhạt bao phủ quanh thân anh. Bóng đen mờ ảo sâu sắc phủ trên nền đất mơ hồ còn nhìn thấy đường viền quanh khuôn mặt cương nghị, cặp mắt như đôi chim ưng kia có vẻ cực kỳ uy nghiêm đáng sợ. Điều này làm cho cô cảm thấy hoảng sợ, xiết chặt góc chăn trong tay mình hét lớn lên tiếng: "Đừng đến đây!"

Anh căn bản không để ý tới cô, chỉ mấy bước chân nhanh nhẹn liền đến gần cô, trong phút chốc cô như một món đồ bị anh tàn nhẫn quăng trên giường, đè lên chiếc chăn không có chút trọng lượng.

Đầu óc trống rỗng, lúc này chỉ có duy nhất một chữ "trốn" dù biết khả năng này không làm nên chuyện gì.

Quả nhiên, cô vừa nhảy xuống giường thì phía sau có bàn tay lớn mò về phía bả vai cô, đè cô về chỗ cũ.

"Anh không được đụng vào người tôi."

"Dựa vào cái gì?" Anh cũng chỉ dùng một tay đã triệt để bắt được cô, dùng ưu thế của mình áp đảo cô. Lôi Thiệu Hành cúi đầu xuống, môi dán vào tai cô thì thầm lại thoải mái, thanh âm kia như cảnh cáo rồi lại ám muội như vậy: "Nghe cho rõ, em là người của tôi, tôi thích chạm thì sẽ chạm. Hôm nay, dù cho em không cho tôi chạm vào người thì tôi nhất định sẽ chạm triệt để, để cho cả đời này em cũng sẽ không quên được."

Vừa nói xong, một bên anh cời cravat cùng quần áo mình xuống, Úy Hải Lam hoảng hốt nói: "Anh làm gì vậy? Không được làm loạn ở đây."

"Bình thường cảm thấy em rất nhàm chán nhưng hôm nay tôi phát hiện em đúng là rất biết ăn nói." Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng cười, không biết từ đâu lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ lau sạch lại chiếc miệng nhỏ của cô. Cô chỉ "A a a" phát sinh ra tiếng nghẹn ngào, anh mạnh mẽ trói chặt lại hai tay cô, cố định trên đỉnh đầu, không cho cô có cơ hội lộn xộn.

Úy Hải Lam chỉ cảm thấy một trận kinh hoàng.

"Tuy rằng tôi rất yêu thích miệng nhỏ này của em nhưng giờ cũng là đêm khuya rồi, nhờ đâu người khác nghe thấy sẽ không tốt." Lôi Thiệu Hành thấp giọng nói xong, lập tức ngậm vành tai cô nhẹ nhàng hút. Mà cô chỉ muốn tách khỏi những thân mật đụng chạm này, thân thể liền cố sức di chuyển ra xa nhưng di chuyển chưa đến nửa tấc, anh dùng một chân áp chế lại cô, sức mạnh chênh lệch khá rõ nên cô cũng không cách nào chống lại, cuối cùng cô cũng từ bỏ giãy dụa.

Trong căn phòng mờ tối, Úy Hải Lam hoảng sợ theo dõi anh.

Có lẽ là cảm giác được cặp mắt mờ mịt mê hoặc kia nhìn mình, con người Lôi Thiệu Hành căng thẳng, không nói thêm nữa câu, lại thô lỗ cời bỏ đi y phục của cô, cời không được thì anh xé mặc kệ quần áo có bị tàn phá hay không anh cũng không quan tâm. Trong nháy mắt, anh cũng thành công trong việc cời hết y phục trên người cô không còn gì nữa.

Trên người cô tỏa ra mùi vị sữa tắm hương táo nhàn nhạt, như có như không trên choker anh.

Lôi Thiệu Hành cảm một chiếc lọ, gợn gợn mở nắp, sau đó trong không khí tản ra một mùi hương bạc hà mát mẻ. Ngón tay dính kết chất lỏng lạnh lẽo trực tiếp hướng trên người cô, nhiệt độ ấm nóng từ lòng bàn tay anh nóng rực, cái lạnh lẽo và cái ấm nóng lập tức chia ra thành hai tầng khiến thân thể Úy Hải Lam có cảm giác khó chịu. Anh bơi lên thật cẩn thận, từ cổ, bả vai, ngực, eo nhỏ, hai chân, mắt cá chân, không buông tha một chỗ nào. Cuối cùng, anh lăn cô sang một bên, bàn tay lớn hướng trên lưng mà chà xát, lại trượt về chiếc mông mềm mại bóng loáng cố ý dùng sức đánh lên đó mấy lần.

Úy Hải Lam bị đau cau mày nhưng vì trong miệng có vật gì đó ngăn trở khiến cô cứ ậm ừ, cổ tay cũng dần buông lỏng.

Lôi Thiệu Hành đứng dậy bên cạnh mép giường, thân hình cao to lực lưỡng chụp xuống lại mở miệng lướt nhẹ, xoay người rồi đi "Cảm giác này không tệ, sáng mai tiếp tục."

Người kia ngênh ngang rời đi, Úy Hải Lam còn nghe được tiếng đóng cửa.

Trên người cô, ngoại trừ lưu lại thuốc mỡ vị bạc hà, còn có mùi vị của ngón tay anh ...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (4)

Ngày kể đi học, tất cả vẫn như trước.

Lưu Tiệp nhìn chăm chăm về phía cửa, ngay lúc nhìn thấy Uý Hải Lam, lập tức hướng về phía cô vẫy tay, sau đó vồ vào chiếc ghế còn trống bên cạnh ý bảo đã thay cô chiếm chỗ rồi. Uý Hải Lam cũng tự nhiên đi tới ngồi xuống bên cạnh, Lưu Tiệp nhô đầu ra nhẹ giọng hỏi: "Hải Lam, cậu có khỏe không?"

Ngày hôm qua, Lưu Tiệp thuận lợi trốn ra từ lỗ thông hơi, vội vàng tìm được cảnh sát vào cứu viện. Cô cũng không biết lúc mình rời đi có xảy ra chuyện gì hay không nhưng cô chỉ nhớ lúc ấy cô bị rất nhiều nhiếp ảnh gia vây ở giữa, cục diện hỗn loạn, y phục cũng không còn mà chỉ còn lại duy nhất một bộ đồ lót trên người mình mà thôi, sau đó, cô lại bị dẫn về sở cảnh sát để lấy khẩu cung. Lúc đó, cô hoảng sợ hoang mang cũng không kịp gặp lại Uý Hải Lam mà cứ nhiên lại bị người do thư ký Vương kia phái đến đưa cô trở về.

Sau khi trở về, Lưu Tiệp cũng không nhắc tới việc này với đồng nghiệp vì cô luôn cảm thấy đây là chuyện khó có thể mở miệng. Huống hồ, chỉ là một người đi ngang qua trên đường gần như không thể tin được, thế mà cô vẫn gây ngốc tin tưởng đối phương có thể trở thành bạn bè thân thiết với mình. Mặc dù bị người khác lừa gạt nhưng giờ đây cô cũng chỉ có thể tự trách mình quá ngu ngốc.

Mà chuyện đau khổ nhất chính là cô lại làm phiền đến đồng nghiệp.

Uý Hải Lam lấy bút lông từ trong túi đựng laptop ra, lại quay đầu nói: "Không có việc gì, tớ rất tốt, cậu cũng không cần lo lắng."

"Thật không?" Lưu Tiệp hỏi liên tiếp,da,n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;ydo/n.. tiếp nhiều lần với giọng điệu dường như chưa yên lòng, giọng nói cô càng ngày càng nhẹ "Bọn họ không làm gì cậu chứ?"

"Đương nhiên, tớ đã nói rồi, cho đến khi cậu trở về, tớ tuyệt đối sẽ không để cho bản thân mình xảy ra việc gì." Uý Hải Lam bình tĩnh nói, trong ánh mắt cô lóe ra tia nhạy bén cùng cố chấp.

Lưu Tiệp nghe xong lời này, tâm tư cũng dần buông lỏng. Cô dùng một tay cầm lấy tay Uý Hải Lam, khó nén kích động cùng hồ thẹn, chân thành tha thiết nói: "Uý Hải Lam, tớ thật sự xin lỗi cậu, xin cậu hãy tha thứ cho tớ. Trước đây tớ cũng không ưa thích cậu lắm đâu bởi vì tớ cảm thấy cậu là một người rất đỗi kiêu ngạo, đi học còn phải có người đưa đón giống như những đại thiên kim tiểu thư quý phái thích khoe khoang. Nhưng từ nay về sau, cậu chính là chị em tốt với tớ, mà tớ cũng hy vọng cậu có thể coi tớ là bạn bè. Tớ lần nữa xin lỗi cậu, xin lỗi, tớ thực sự xin lỗi."

Uý Hải Lam nở nụ cười hóm hờ "Giảng viên tới rồi, chúng ta vào học thôi."

"Được."

Giảng viên đứng trên bục giảng, bắt đầu hùng hục khí thế diễn thuyết các vấn đề chuyên ngành.

Trong phòng, rèm cửa sổ được kéo lại, máy chiếu trưng bày những tranh vẽ với sắc sỡ màu sắc hướng đến màn che. Từng ánh đèn chiếu qua như khắc lên từng bức họa, mà trong giảng đường to lớn ấy, Uý Hải Lam an tĩnh ngồi ở vị trí đó bỗng nhiên nghĩ đến những người đã từng đụng tay vào thân thể của chính mình. Đột nhiên quanh thân cô như bị hàng ngàn con kiến bò qua, cảm thấy một hồi khó chịu ngứa ngáy, vừa nghĩ đã cảm thấy toàn thân bị tê liệt, có loại cảm giác hít thở không thông, làm cho cô bất giác nhăn đầu lông mày.

Bỗng nhiên, có người kéo rèm cửa sổ ra.

Ánh mặt trời chói chang như đang cố gắng chiếu sáng vào mọi góc ngách trong căn phòng mờ tối này, ấm áp soi sáng lên toàn thân thể cô.

Mùi vị bạc hà kia mơ hồ quanh quẩn đâu đây khiến tim cô dần dần bình phục thậm chí đập nhanh hơn bình thường.

Kết thúc chương trình học, giảng viên vỗ tay mỉm cười nói: "Các vị học viên, thời gian trôi qua thật nhanh, trong thời gian bốn tháng ở đây, tôi cũng không biết các vị học được bao nhiêu nhưng hy vọng có thể giúp đỡ các vị chút ít. Khóa học cũng sẽ nhanh chóng kết thúc, cho nên các vị cũng sẽ có nhiệm vụ mới, hy vọng các vị có thể tự mình sáng tạo ra những ý tưởng độc đáo để có thể sở hữu những tác phẩm của riêng mình. Từ đây cho đến ngày cuối tháng, tôi chờ mong được xem những tác phẩm của chính các vị. Ngoài ra, những học viên có thiết kế ưu tú sẽ được mời tham dự buổi lễ ra mắt thiết kế ở New York do nhà thiết kế nổi tiếng Phi Nhĩ Đức làm chủ."

"Oh! Thật tuyệt." Mọi người hưng phấn dị thường, vỗ tay kêu gào.

"Nếu như tiên sinh Phi Nhĩ Đức có thể tham dự, vậy thì thật là quá tuyệt vời!" Ánh mắt Lưu Tiệp sáng quắc tỏa ra tia sáng rạng ngời.

Uý Hải Lam nghe giảng viên nhắc tới tiên sinh Phi Nhĩ Đức cũng tự nhiên biết về anh ta một chút.

Phi Nhĩ Đức, biệt hiệu là George, là nhà thiết kế trang phục với phong cách cổ truyền, lại có chút khí chất xa hoa đặc biệt. Từng đường thêu, hoa văn, chất liệu da lông cao cấp, nụ hoa ... đều nổi bật tính cách táo bạo, mang tính đột phá. Tất cả những trang sức hoa lệ đều là những thiết kế do chính anh sáng tạo mang tính chất đặc sắc, có một không hai tạo thành những nét rất riêng mà không bị trùng lặp với bất kỳ tác phẩm nào. Đó là loại mộng ảo đầy ma lực, đẹp đẽ, chán chường, phong cách ngộ ngĩnh khiến hàng ngàn thiếu nữ thét chói tai khi nhìn đến tác phẩm của anh.

Trên đường trở về nhà, Úy Hải Lam vẫn một đường như cũ, trước tiên vào mua bánh mì lúa mạch, lại một tay mang theo túi xách, một tay ôm thức ăn.

Trong ngõ hẻm hẹp dài, có vài cậu bé đang cùng chơi ván trượt, tư thế đẹp trai không e ngại đầu vật, tràn đầy tự tin thể hiện sức sống thanh xuân thật sôi nổi.

Sự chú ý của cô hấp dẫn bọn chúng, chúng cùng nhau bước tới nhưng ánh mắt cũng chưa từng rời đi.

Phía trước còn có vài đứa trẻ đang chơi đá con lăn phát sinh ra nhiều âm thanh nghe đến vui tai.

Con lăn di chuyển đến bên chân cô.

Úy Hải Lam cúi đầu liếc mắt nhìn, cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức nhấc chân xinh đẹp đá bay một cái.

"Oh, MyGod! " Những đứa trẻ nhìn con lăn bay thật xa, cũng giật mình reo lên.

Úy Hải Lam cũng quay về phía bọn chúng chuẩn bị thù thế nói: "Chỉ tạm được."

Thẳng đến khi gần đến lầu nơi mình trọ, Úy Hải Lam chỉ nhìn thấy có một người đàn ông đang đứng yên trên ban công lầu sáu.

Bầu trời rất xanh thỉnh thoảng có mây trắng nhàn nhã trôi qua.

Lôi Thiệu Hành chỉ mặc áo lông màu đen mỏng với quần tây cùng màu. Loại này khi kết hợp với áo lông sẽ càng khiến thân hình anh toả ra quý khí bức người. Mép áo lông tùy ý lật lên một chút, lại như vô tình bay lên dán vào dây nịch. Tóc đen như mực có chút dài theo gió nhẹ bay lên che khuất cả hai con mắt của anh.

Nhưng khoé mắt anh lại cong lên, ánh mắt nhìn chằm chằm cô mang theo chút hứng thú.

Tư thế như vậy tựa hồ đã duy trì hồi lâu.

Úy Hải Lam chậm rãi đi bộ bước tới, nghĩ đến vừa rồi anh nhất định đã nhìn thấy cô đá con lăn cùng với lũ trẻ kia thì không biết tại sao lúc này cô có cảm giác như bị người khác bắt được nhược điểm của mình.

Trong căn hộ, Vương San đang bận rộn chỉnh lý tư liệu.

Một đồng lớn tài liệu đang nằm trên bàn trà, xem ra chắc có ai đó làm việc ở đây đã lâu rồi.

Vương San cũng lập tức đứng dậy: "Tiểu thư Úy, cô đã trở về."

"Cô cứ lo việc của cô, không cần phải để ý đến tôi." Úy Hải Lam nói vậy nên Vương san tiếp tục ngồi xuống, vui đầu vào công việc của mình còn đang dang dở.

Trên ban công rót cuộc người nọ cũng mở miệng, giọng nam nặng nề bay tới.

Anh ta đang gọi cô: "Úy "

Lại là cách la hét chói tai như thế này.

Lúc nào cũng Úy, Úy, Úy.

Úy Hải Lam buông đồ trên tay mình xuống, đi về phía sân thượng.

Anh nghiêng người nhìn về phía cô, trời quang đãng, nụ cười của anh so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô chằm chằm, trong nháy mắt bỗng nhiên kéo cô sát gần mình khóa cô ở trước ngực, lại lập tức xoay người nhìn ra phong cảnh phía xa xa kia. Hai tay của anh vòng quanh thân thể cô, quay vòng bên eo cô, cầm đặt lên đầu vai dồn một chút trọng lượng lên đó, tư thế thân mật như vậy trông thật giống như người yêu.

"Buổi chiều còn có giờ học sao? " Anh thấp giọng hỏi.

"Không "

"Hả?"

"Được nghỉ môn thiết kế tác phẩm."

"Nghỉ mấy ngày sao?"

"Ừm, cuối tháng phải nộp bản thảo."

"Vậy à..." Giọng nói của anh tràn đầy từ tính, mỉm cười nói: "Anh thật sự muốn đóng gói mang em theo cùng."

Uý Hải Lam còn chưa kịp hiểu rõ ý trong lời nói của anh thì anh lại trầm giọng phân phó: "Thư ký Vương, chuẩn bị hành lý."

Sau khi dùng cơm trưa lập tức xuất phát, đi đường khoảng mấy tiếng thì buổi chiều gần bốn giờ mới tới nơi. Cuối cùng bọn họ từ New York chạy tới Washington District of Columbia. Nơi này chính là thủ đô nước Mỹ, thuộc chính phủ liên bang trực thuộc đặc khu. Xe đi qua những thành thị phồn hoa rực rỡ, cuối cùng tới một chỗ quán rượu xa xỉ, địa điểm này là địa điểm của Vương San.

Anh cũng chưa xuống xe, chỉ sai Vương San đi cùng cô vào quán rượu.

"Gần đây Lôi tiên sinh thường hay bận rộn, xã giao rất nhiều, từ sau chuyện xảy ra ở Xuân Thành, nước Mỹ cũng đã bắt đầu rút lui. Đại khái ngài ấy ở nơi này mấy tháng, sau khi kết thúc mọi chuyện ở Sở Sự Vụ nước Mỹ thì ngài ấy sẽ chuyển toàn bộ công tác vào trong nước." Vương San rót cho cô ly nước, lại như đang nghĩ đến cái gì vội vàng lấy ra một chiếc hộp nhung bằng gỗ.

Cô ta đi tới trước mặt Uý Hải Lam mở hộp ra "Úy tiểu thư, cô xem có thích hay không?"

Uý Hải Lam đang uống nước, nghe được những lời cô ta nói như vậy cũng quay đầu nhìn lên. Lúc này, cô chỉ thấy trong hộp gỗ óng ánh lóe sáng khắp nơi, chiếc vòng mã não khảm nạm khá ái, rồi ánh sáng trắng màu bạch kim chói mắt, vương miện tinh xảo khéo léo được đúc bằng vàng chói lọi... Dĩ nhiên đều là các loại chìa khoá, mỗi một chiếc đều là hàng hoá sang trọng quý phái.

"Úy tiểu thư, lúc Lôi tiên sinh trở về New York nên đã trao tặng cô món quà này. Sau đó tôi lại quên mất, xin cô đừng tức giận."

Giọng nói Vương San trước sau ôn hòa, như một cấp dưới tận trung với nhiệm vụ được giao phó, bao gồm cả việc chuyển phần quà này đến tay cô. Thế nhưng lúc này, những lời này nghe vào tai Uý Hải Lam lại giống như cô ấy thay anh ta nói tốt, ánh mắt hết đảo qua lại lóe sáng nhìn chiếc chìa khoá, Uý Hải Lam lẳng lặng đi qua, ôn hoà nói: "Để xuống đi."

Vương San sững sờ một chút, trong chốc lát cũng không biết nên nói gì cho phải.

Bóng đêm dần sâu hun hút, không trung lơ lửng một vùng sáng tỏ của ánh trăng chiếu vào.

Uý Hải Lam đang ở trong phòng an tĩnh suy nghĩ lại mọi chuyện đã xảy ra, lại không linh cảm được gì.

Cửa phòng đột nhiên bị nhẹ nhàng gõ vài cái, cô ậm ừ lên tiếng. Lúc này, Vương San mở rộng cửa nói: "Úy tiểu thư, Lôi tiên sinh tìm cô."

Uý Hải Lam đành phải buông bàn vẽ, đi tới phòng khách.

Người nọ nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, hai chân tréo ngược.

Trong tay của hắn cầm chiếc hộp gỗ màu lam nhưng kia, nhằm chán vuốt vuốt chiếc chìa khoá sáng chói, lại cảm thấy, lại buông xuống như đang đùa nghịch với chúng.

"Sao vậy? Những thứ này không tốt sao?" Lôi Thiệu Hành cười hỏi, hai tròng mắt đen nhánh nhìn thẳng vào cô.

Uý Hải Lam nhìn chiếc chìa khoá bên trong hộp, từ tốn nói: "Những thứ này đều rất tốt nhưng tôi lại không thích."

Câu nói của cô như vô ý nhưng lại có tác dụng đâm vào lòng người kai từng nhát từng nhát đau đớn.

Thế nhưng nụ cười trên mặt Lôi Thiệu Hành càng trở nên nhu hòa, cô nhìn thấy anh ta bắt đầu có hành động, cho là anh sẽ đập vỡ chiếc hộp tan tành nhưng anh lại nói: "Thì ra không phải em thích chìa khoá mà là thích cá heo. Vậy anh nhất định thỏa mãn em, thư ký Vương, tất cả những thứ này đều cho cô."

Vương San có chút ngất, cô cũng không cần nhiều chìa khoá đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (5)

Buổi tối ngày hôm đó, Lôi Thiệu Hành cũng không có ngủ lại, anh nhận được một cuộc điện thoại, sau đó mỉm cười đứng dậy rồi đi. Trong lúc mơ hồ có thể nghe giọng anh thân mật nói chuyện với ai đó, không cần nghĩ cũng biết nhất định là điện thoại của tình nhân. Cô cũng không để ý, tự mình đi về phòng.

"Cốc....Cốc....."

Vương San lại lần nữa gõ cửa, cầm trên tay một cái chai nhỏ: "Tiểu thư Uý, Lôi tiên sinh nói cô hãy tự mình thoa thuốc."

"Thật nhiều chuyện, lát nữa tôi thoa." Uý Hải Lam nhẹ giọng đáp.

Vương San cầm bình thuốc để trên bàn và ra khỏi phòng, qua một lúc lâu Uý Hải Lam quay đầu liếc mắt một cái. Cô đi tới trước bàn, cầm cái chai lên xem, thân bình có màu xanh đậm, còn có hàng chữ viết bằng tiếng trung lẫn tiếng Anh, ghi chép cặn kẽ cách thức sử dụng rõ ràng chi tiết, thích hợp với các loại trầy xước bị thương. Mở hết nắp bình, một hơi mát mẽ xông lên mũi cô.

Tự nhiên Uý Hải Lam có ấn tượng với lọ thuốc mỡ này.

Trước khi đi New York, Viên Viên đột nhiên tới sân bay tiễn cô cũng âm thầm kín đáo đưa cho cô cái này.

Uý Hải Lam vẫn luôn bỏ chai thuốc mỡ này trong ngăn kéo. Không phải cô luyến tiếc càng không phải muốn làm kỷ niệm, chỉ là cô chưa có cơ hội để sử dụng nó mà thôi. Một điều cô cũng chưa từng nghĩ tới đó là người mở chai này ra lại là anh. Cuối cùng cô mở chai thuốc đem bôi hết trên thân thể mình, bình rỗng kia lại bị quăng vào thùng rác.

Uý Hải Lam lại không còn quan tâm nghĩ ngợi về tác phẩm thiết kế nữa, nằm xuống liền ngủ một mạch dài.

Cái gì hữu dụng trong ngày thì liền cứ thế vứt bỏ trong ngày đó, giống như một đoạn hồi ức, quá khứ liền cứ như vậy trôi qua.

Nước đổ đi rồi khó hót lại, thời gian trôi qua cũng không cách nào quay trở lại.

Cô không lưu luyến, cũng không muốn mình có quyền lợi này.

Trong thành phố Washington thuộc nước Mỹ, văn phòng cao cấp nằm ngay cao ốc hơn mười tầng, sàn nhà Die nda n****Sóc***Là****Ta****Le q u u y d n, phẳng bóng khiến người ta cảm thấy có chút kiềm nén. Nền xi măng này tượng trưng cho cốt sắt rừng rậm thế giới, nhịp điệu cũng rất mạnh dường như không muốn cho bất cứ người nào thờ dốt hoặc dừng lại. Mỗi người đều giống như con thú bị nhốt, lúc ban đầu sẽ mạnh mẽ đấu tranh, sau đó sẽ thỏa hiệp để giành sự sống, cuối cùng là tử trận.

Sàn gạch men trơn bóng giống như chiếc gương có thể phản chiếu lại hình bóng mình trong đó, ngay cả không khí cũng đều lạnh lẽo, xa lạ.

Thang máy đi dọc theo đường thẳng, một tầng đi tới bên trên.

Trước cửa rộng mở, lại nhìn thấy trước mặt là một bảng tên quen thuộc được viết bằng tiếng Anh—Lynn LawFirm.

Không khí trong phòng sở sự vụ thường rất bận rộn, những anh chàng mặc âu phục, những cô gái trung diện đồ công sở đều là những hình tượng tinh anh giới giang. Tiếng điện thoại, tiếng hỏi thăm, tiếng gót giày nặng nề của những viên chức đang cầm văn kiện đi tới đi lui, phòng tiếp tân luôn có người ra kẻ vào, cũng có thể nhìn thấy những người khác lo lắng ngồi chờ đến lượt mình, nóng lòng muốn tìm kiếm người giúp mình giải quyết vụ việc. Bầu không khí nghiêm cẩn trang nghiêm mà đầy nhiệt huyết.

Đây là lần đầu tiên Uý Hải Lam được tận mắt nhìn thấy Sở sự vụ nước Mỹ - nơi Lôi Thiệu Hành làm việc. Có thể nói đây cũng là lần cuối cùng cô được đặt chân đến nơi đây.

Lúc trước Vương San đã từng nói qua, anh gần như muốn kết thúc sự nghiệp ở nơi đây, chỉ một lòng muốn trở về nước.

Hiển nhiên các nhân viên rất quen thuộc đối với Vương San, vì thế từng người họ mở miệng chào hỏi.

Vương San còn cười đáp lại: "Đã lâu không gặp."

Mà Uý Hải Lam đi ở phía sau cũng tương tự được mọi người quan tâm.

Anh ta là một trong top những người đàn ông độc thân lại mang danh phận hoàng kim, vì thế tự nhiên cũng có nhiều phụ nữ tung hô. Thế nhưng, từ trước đến nay đại luật sư Lôi sẽ không để cho thư ký hay phụ tá đưa đón các cô. Ở mọi lúc mọi nơi, luôn luôn có những kiểu phụ nữ tự mình đưa đến cửa, ngược lại cũng có kiểu rụt rè hiểu được cách lạt mềm buộc chặt. Thế nhưng, nếu như người nào đã lọt vào mắt của đại luật sư Lôi thì kết quả cuối cùng đều là ngoan ngoãn phục tùng.

Không phải Uý Hải Lam không nhận thấy ánh mắt của mọi người mà chỉ là do thói quen từ nhỏ tạo thành, cô vô cùng thân nhiên cùng lạnh lùng khiến mọi người có phần kính nể.

Vương San dẫn cô tới trước một gian phòng làm việc, dẫn cô đi qua một vị thư ký khác, sau đó Vương san quay đầu nói: "Tiểu thư, Lôi tiên sinh đang ở bên trong."

Phòng làm việc lạnh lẽo vô cùng, nhìn vào chỉ thấy văn kiện toàn là giấy trắng, còn lại đều là một màu đen ảm đạm.

Lôi Thiệu Hành ngồi chủ trì trên ghế, đang cầm bút máy ký tên vào văn kiện, đầu bút linh hoạt rung động. Lúc này anh lại cúi đầu, thể hiện đáng dấp đặc

biệt đẹp trai cùng hấp dẫn.

Úy Hải Lam đứng ở cửa, cũng không mở miệng quấy rầy.

Đến khi anh ngẩng đầu lên chỉ thấy cô an tĩnh im lặng đứng đó, đầu anh cũng hất một cái ra hiệu cô bước vào.

Chiếc váy hôm nay Úy Hải Lam mặc trên người chính là bộ y phục do anh sai Vương San đưa đến cho cô.

Loại trang phục cổ điển hoa lệ màu xanh ngọc này làm nổi bật lên dáng vẻ ưu nhã điềm tĩnh của cô. Thân cao một mét sáu mươi tám không đạt được trình độ như những cô người mẫu chuyên nghiệp nhưng lại mang khí chất lãnh ngạo, cực kỳ cao quý, như gần như xa, như gió thoảng qua, không ai có thể nở lòng bắt nạt cô, nét phiêu dật ẩn nhẫn lộ ra vài phần tự nhiên tùy tính. Lỗ tai lại đeo đôi bông tai đơn giản hình cây chanh nhún nhảy uốn lượn trông thật đẹp mắt. Trong đêm tối, dường như mờ hồ phát quang thân bí mà quý dị.

Nếu như tóc cô dài hơn một chút, vậy thì càng thêm hoàn mỹ.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành dừng trên khuôn mặt cô, đột nhiên có chút thông hiểu.

Cặp mắt to xinh đẹp, mắt xéch tiêu chuẩn giống như thể hiện một loại người không biết né tránh, không biết lừa dối, làm cảm lớn mật, thờ ơ xa cách.

Mà khi nhìn vào đôi mắt này thì ngay lập tức ai cũng đều có ý muốn chinh phục.

"Úy, qua đây!" Anh mở miệng gọi cô.

Quả nhiên Úy Hải Lam đi tới, anh lại vẫy tay ý bảo cô đến bên cạnh anh, thế là cô phải vòng qua cái bàn để đi tới trước mặt anh.

Lôi Thiệu Hành hết sức hài lòng vì thái độ nhu thuận của cô, kéo tay cô lại gần mình, rồi cũng không lo nơi này là phòng làm việc, lại tự nhiên ôm cô ngồi trên đùi mình. Vốn ở đây có không gian rộng rãi, ít người qua lại nhưng lúc này cô lại cảm thấy nó có vẻ nhỏ hẹp. Anh lại đưa qua một phần văn kiện, nói nhỏ bên tai cô: "Xong ngay thôi."

"Tôi ngồi ở sofa được rồi." Úy Hải Lam cảm thấy không được tự nhiên với tư thế này vì trên thực tế cô không thích bất kỳ ai đụng chạm vào thân thể mình.

"Ngồi thế này, anh cũng cảm thấy rất tốt." Lôi Thiệu Hành thông thả tự đắc kiểm tra văn kiện.

Úy Hải Lam có chút khó khăn, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho anh ôm. Vừa lúc đó, làn nữa ngửi được mùi thơm từ trên cơ thể anh tỏa ra, lần này là vị bạc hà thay đổi nhàn nhạt, thanh lương dễ ngửi. Thứ mùi này không khiến cô ghét nhưng vừa ngửi tới đêm đó anh mạnh mẽ thoa thuốc cho cô thì mỗi cô chợt cử động, mấp máy môi, hình như không cam lòng.

Trông mắt Lôi Thiệu Hành thoáng nhìn tia mờ ám của cô, ký tên vào văn kiện với chữ ký rồng bay phượng múa. Bút vừa để Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, xuống thì tay kia cũng hoàn toàn chiếm hữu eo thon của cô.

"Úy."

"Ừ."

"Em thế nào? Tối hôm qua anh không về, em có thoa thuốc hay không?"

"Có."

"Ah?" Anh hoài nghi lên tiếng, thấp giọng nói: "Anh không tin, em sẽ không ngoan ngoãn thế đâu. Lại đây, cởi quần áo để cho anh xem."

Trong lúc tâm tư Úy Hải Lam cả kinh thì tay anh đã tự ý hành động. Bàn tay to đờ lấy eo cô, thành thực tìm đến khóa kéo của chiếc váy, lại từ phía sau lưng kéo xuống. Lúc này cô cũng không thể kiềm chế được, giờ mới hiểu được ý đồ của anh, sờ đi anh sai Vương San chọn chiếc váy này mang đến cho cô là có dụng ý. Chỉ trong nháy mắt, toàn thân cô cảm thấy mát lạnh, anh đã bỏ đi y phục của cô, vào giờ phút này, khuôn mặt cô đỏ lên găm nhẹ: "Anh làm gì vậy?"

"À, anh thấy hình như em cũng chưa thoa thuốc." Lôi Thiệu Hành nói, hai tay không nhanh không chậm môn trôn thân thể cô, đầu cũng ngày càng cúi xuống thấp, dán vào chiếc cổ trắng ngần của cô nhẹ nhàng ngửi. Còn có bàn tay anh đi đến đâu thì mỗi một chỗ liền khiến cô có cảm giác mẫn cảm "Phải thoa thuốc lên cổ, bả vai, ngực, thậm chí là thắt lưng cũng phải thoa..."

Động tác của anh chậm rãi khiến gương mặt của Úy Hải Lam càng ngày càng đỏ, cho đến khi tay anh di chuyển về phía giữa hai chân cô thì cô bắt đầu luống cuống, nhanh chóng muốn ngăn cản hành động của anh nói: "Nơi đây không bị thương, không cần thoa thuốc."

Lôi Thiệu Hành thoáng nhìn ngay cả lỗ tai cô đều đỏ thì lập tức bật cười: "Ha ha..."

Anh hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô, lại như mơ hồ nói: "Anh biết chỗ này không bị tổn thương nhưng anh thật sự muốn chạm vào nó."

Trong phút chốc, Úy Hải Lam nhất thời tức giận, cô chưa từng có lúc nào bị quần bách cùng lúng túng như vậy.

Một tràng dài chuông điện thoại đúng lúc vang lên kịp thời cứu mạng cô, anh bước đến nhận điện thoại.

Cô nghe anh đối đáp vài câu sau đó cũng cúp điện thoại hướng về phía cô nói: "Vì em vâng lời như thế nên anh muốn thưởng cho em một món quà. Ngoan, hãy vào trong mặc quần áo tử tế vào."

Úy Hải Lam vội vàng nhảy xuống bấp đùi anh, chạy về phía gian phòng nghỉ ngơi chỉnh lại dung nhan mình.

Đến khi cô đi ra, trong phòng làm việc đã đứng một hàng người. Những người này mặc trang phục veston cùng màu có đeo nơ, hơn nữa trong tay mỗi người đều có cầm theo một quyển tập thật đẹp, có lẽ đang chờ đợi cô.

"Úy."

Nghe được tiếng anh gọi, Úy Hải Lam cũng thức thời đi tới bên cạnh anh. Anh kéo cô ngồi xuống, nhìn những người đó nói: "Em xem, em thích gì?"

Thì ra những người này đều là những bậc thầy nổi danh về châu báu, đi theo họ còn có nhân viên các cửa hàng lớn. Anh cố ý thay cô mời họ đến đây để gặp cô.

"Tiểu thư, không biết cô thích loại châu báu nào? Vàng bạc ngọc thạch, mã não phi thúy, chỉ cần cô muốn có thì chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để làm ra nó vì cô."

Lúc này, Úy Hải Lam lắc đầu.

"Tiểu thư, những quyển sách này có ghi chép lại tất cả các thứ liên quan đến cá heo, cô có thể tham khảo."

Úy Hải Lam lại lắc đầu.

"Không thích sao? Không nhìn trúng thứ nào sao?" Lôi Thiệu Hành cương hỏi.

Úy Hải Lam vừa muốn mở miệng thì có người đột nhiên xông vào.

Đó là một anh chàng gốc mỹ đẹp trai, tóc có màu bạch kim, ăn mặc có vẻ chán chường lộ ra khí chất u buồn, trên lỗ tai lẩn trên mũi còn đeo vô số vòng tai. Anh mặc quần jeans mà nơi đầu gối còn có đính tua rua kết hợp với đôi giày vải, trên lưng lại đeo một cái túi lớn, dáng vẻ có hơi bồn chồn ló đầu ra dùng giọng phần nộ lo lắng la hét bằng tiếng Anh: "Tôi muốn tìm luật sư Lôi, tôi muốn tìm luật sư Lôi biện hộ cho mình."

"Xin lỗi luật sư Lôi, tôi không thể ngăn anh ta lại được." Thư ký áy náy nói lại gọi bảo vệ tới.

"Luật sư Lôi! Tôi muốn mời anh biện hộ." Người đàn ông kia vừa gặp anh thì thần sắc vui vẻ, vừa muốn tiến lên lại bị bảo vệ ngăn cản.

Lôi Thiệu Hành chỉ mỉm cười, lạnh lùng nhìn bảo vệ đưa anh ta ra ngoài.

Thế nhưng lúc này Úy Hải Lam lại lên tiếng hỏi: "Tôi muốn đổi một phần quà khác được không?"

Lôi Thiệu Hành mỉm cười như trước, đáy mắt có màn kính ngạo, lại vỗ nhẹ bờ vai cô ý bảo cô cũng mau nói ra.

Cô lại mở miệng nói ra lời khiến người khác kinh hãi: "Anh có thể làm luật sư biện hộ cho người đàn ông khi nãy không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (6)

Về mặt Úy Hải Lam trầm tĩnh điềm nhiên, loại thần thái này có lẽ cũng không có nửa phần mong đợi, giống như việc anh bằng lòng hay không cũng không ảnh hưởng đến cô. Lôi Thiệu Hành chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, cảm thấy vẫn giống như trước kia không một chút rung động, không có nửa điểm phập phồng. Lòng hiếu kỳ của anh so với cảm giác mới vừa rồi càng sâu, mở miệng ra lệnh cho hai tên bảo vệ dừng tay, sau đó lại cúi đầu hỏi: "Sao vậy? Anh ta là bạn của em?"

"Người xa lạ." Úy Hải Lam lạnh nhạt phun ra ba chữ này.

"Vậy tại sao em lại phải giúp anh ta?" Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng vuốt tóc cô, kiên trì hỏi.

Đáy mắt hình như có lưu quang lóe lên, giọng nói của Úy Hải Lam trong trẻo lạnh lùng không ai bì nổi, cô nhếch một bên khóe miệng, lại tiếp tục phun ra

"Tôi thích."

Câu trả lời cuồng vọng đến cỡ nào.

Tôi thích, tôi thích, tôi vui vẻ, tôi có hứng thú.

Phản duy ngã độc tôn (ý là tự cho mình là duy nhất) này đúng là rất ngạo mạn, nếu như gặp một người đàn ông tầm thường thì chắc chắn anh ta sẽ chỉ cảm thấy cô vì được cưng chiều quá mức nên đâm ra kiêu căng nhưng Lôi Thiệu Hành lại cảm thấy vui vẻ trở nên tán thưởng. Chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên một ý niệm trong đầu nhanh chóng lướt qua trong anh, nếu anh có thể cưng chiều cô đến vô pháp vô thiên (ý là ngang ngạnh, coi trời bằng vung) thì nhất định sẽ xảy ra biết bao Die nd da n****Sóc***[Là****Ta****] e q u u y d o n, nhiều chuyện kỳ lạ, thú vị.

"Em thích giúp anh ta hay là em đã yêu anh ta?" Thanh âm của anh lắng chìm vào phần, hình như có tia nồng đậm cùng bất mãn, đáy mắt cũng trở nên tràn đầy nét châm biếm.

Úy Hải Lam không thêm nhắc lại, chỉ cứ như vậy nhìn lại anh.

"Úy, tuy anh rất muốn tặng em phần quà này nhưng anh đã quyết định sau khi nhận xong vụ án tử hình cuối cùng này, cũng sẽ không nhận thêm vụ nào nữa cả. Lời đã nói ra cũng không thể rút lại, em nói có phải không?" Lời nói của Lôi Thiệu Hành êm tai giải thích lý do cho cô hiểu, trong lời nói lại lộ ra vài phần tiếc hận, thế nhưng đôi mắt lợi hại, cường ngạnh nhìn cô như có ý không cho người khác dị nghị "Bất quá, anh chỉ có thể tìm một luật sư tài giỏi khác giúp anh ta, còn anh chỉ đứng bên cạnh giúp đỡ phá án. Em thấy thế nào? Như vậy có được không?"

Úy Hải Lam không phản ứng, chỉ "Ừm" một tiếng.

"Thực sự là phiền phức, tôi đã cho các người cơ hội được thể hiện mình rồi mà cũng làm không được. Như vậy đi, cũng không cần xem qua bản thiết kế làm gì, cứ trực tiếp làm ra thành phẩm là được." Lôi Thiệu Hành quét mắt nhìn về phía để mấy viên châu báu kia, trầm giọng phân phó "Mỗi một khoản thiết kế đều phải có cá heo, rõ chứ?"

"Rõ rồi, Lôi tiên sinh." Nhân viên cửa hàng đều nhớ kỹ yêu cầu của người muốn họ thiết kế, trầm miệng một lời mà trả lời.

Đoàn người lập tức rời khỏi phòng làm việc.

Lôi Thiệu Hành ra hiệu cho bảo vệ buông tay, người đàn ông tóc vàng trầm mặc xoa bả vai bị đau, lúc này anh ta mới hướng về phía thư ký phân phó: "Gọi Jerry đến đây."

Luật sư Jerry là người nước Pháp, quanh năm ở lại nước Mỹ để phát triển sự nghiệp, cũng có hơn hai mươi năm kinh nghiệm, mà cũng rất nổi danh trong giới luật sư. Anh ta phụ trách tiếp nhận những loại vụ án như thế này. Đột nhiên, hôm nay Jerry bị Lôi Thiệu Hành gọi vào phòng làm việc nói chuyện, anh cũng cảm thấy rất kinh ngạc, lông mi cao gầy nhú lại, vui cười bước đến, dùng giọng vui vẻ nói: "Lôi, đại ca à, nghe nói cậu sẽ giúp đỡ tôi phá án, phải chăng mặt trời đang mọc từ phía tây?"

"Jerry, vụ án này, cậu là người phụ trách chính, vì lẽ đó đương nhiên cậu phải cùng đương sự nói chuyện." Lôi Thiệu Hành cũng không vui mà thể hiện nét mặt rất nghiêm túc.

Trong công việc, xưa nay đại luật sư Lôi vốn rất lạnh lùng nghiêm túc, Jerry biết rõ điều này nên lúc này cũng không dám phản bác lại anh ta. Jerry nhìn người đàn ông tóc vàng kia một lúc lâu, sau đó vươn tay ra chào hỏi nói: "Chào anh, tôi là luật sư biện hộ của anh - Jerry, hy vọng tôi có thể giúp anh giải quyết vấn đề."

"Chào anh, gọi tôi là Thosmas." Người đàn ông tóc vàng cũng tự giới thiệu, vươn tay ra bắt tay với Jerry.

"Thomas?" Jerry hồ nghi thì thầm

"Đúng vậy."

"Có phải tiên sinh là thành viên trong ban nhạc California?"

"Đúng vậy."

"Chính là tay trống Thomas?"

"Đúng vậy."

"Oh, trời ơi, con gái tôi chính là fan hâm mộ cuồng nhiệt ban nhạc này." Bỗng Jerry cảm thấy rất kích động, nhiệt tình nói: "Vậy anh cho tôi xin chữ ký, nếu nó biết nhất định nó sẽ vui đến điên lên mất. Biết thần tượng của nó tới tìm tôi biện hộ thì sẽ rất lấy làm kiêu ngạo. Tiên sinh Thomas, thật vui vì có thể trở thành luật sư biện hộ của anh."

"Cảm ơn, tôi cũng cảm thấy rất vinh hạnh."

"Vậy bây giờ, anh hãy kể đầu đuôi câu chuyện cho tôi biết."

"Chuyện là như vậy..."

Thomas và Jerry cũng ngồi xếp hàng, sau đó Thomas bắt đầu tường thuật lại câu chuyện của mình. Chung quanh đột nhiên rất an tĩnh, chỉ còn giọng nói hơi khàn khàn trầm đục chậm rãi vang lên. Jerry chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại đưa ra một ít nghi vấn nhưng Thomas vẫn kiên nhẫn trả lời, hai người nói chuyện với nhau vô cùng hòa hợp.

Đối diện với họ, Lôi Thiệu Hành cũng ngồi đó không nói lời nào.

Trong phòng làm việc, ngoài ba người bọn họ ra, còn có một người khác.

Úy Hải Lam lặng lẽ ngồi trên ghế sofa ngay khu nghỉ ngơi, cũng lấy ra bản vẽ từ trong túi xách mình ra, cầm bút tùy ý vẽ phác thảo. Chiếc trán nhăn lại, chiếc cằm hoàn mỹ mà khi kết hợp lại, chúng sẽ tạo ra một bức tranh tuyệt mỹ. Loại tư thế này khiến anh nhớ lại những hình ảnh cũ đã qua nhưng dù vậy anh vẫn chuyển chủ vào cuộc nói chuyện như cũ. Mọi âm thanh khàn đục của người đàn ông trước mặt bỗng nhiên như biến mất, bất tri bất giác, anh không còn chú ý đến điều gì nữa.

"Sự việc chính là như vậy, không biết phần thắng lần này có lớn hay không?" Thomas mặt ủ mày chau giống như đang bị thương nặng vậy.

Thomas là một thành viên chủ lực trong ban nhạc rock and roll nổi tiếng California, cũng chính là tay trống cừ khôi kiêm sáng tác ca khúc. Trước đó vài ngày, tay phải của anh ta đột nhiên đau cần phẫu thuật trị liệu. Bác sĩ trưởng khoa Katherin đã sắp xếp lịch để giải phẫu, sau đó cuộc giải phẫu đó cũng được tiến hành thuận lợi. Thế nhưng không ngờ cuộc giải phẫu lần này để lại di chứng dẫn đến tay phải của anh không còn linh hoạt như trước nữa, thậm chí cũng không thể lành lặn lại như xưa.

Thomas tìm tới bác sĩ Katherin để yêu cầu cô cho một giải thích hợp lý, thế nhưng Katherin lại nói với anh rằng cô đã hoàn thành phần nhiệm vụ của mình rồi, không hề làm sai ở chỗ nào. Hơn nữa trước khi làm phẫu thuật, anh cũng đã ký vào bản cam kết rồi, cô cũng không thể cam đoan sau cuộc giải phẫu thì tay anh sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nghe cô nói tay phải mình có thể sẽ không còn được như xưa thì trong lúc tức giận cùng thất vọng, Thomas chạy đến Sở Sự vụ nổi tiếng nhất nước Mỹ - Lynn, hy vọng có thể cầu được luật sư Lôi Thiệu Hành giúp đỡ, muốn anh ta thay mình đánh thắng trận này.

Sau khi nghe xong, Jerry vô cùng đồng tình, thở dài nói: "Đây thật là một kết quả tồi, tôi cảm thấy rất khó chịu, hy vọng anh cũng đừng nên quá thương tâm. Tình huống chi tiết còn phải điều tra lại để lấy được chứng cứ, lúc đó mới có thể quyết định được. Xin anh cứ yên tâm, tôi nhất định dốc hết toàn lực thay anh đánh thắng trận này."

"Làm phiền anh rồi."

"Nếu có vấn đề gì, chúng tôi sẽ liên hệ với anh."

"Được."

Sau một hồi trò chuyện, cuộc nói chuyện cuối cùng cũng kết thúc.

"Cám ơn anh, luật sư Jerry, đồng thời cũng cảm ơn anh, luật sư Lôi." Thomas đứng dậy, vươn tay ra bắt tay hai người.

Lôi Thiệu Hành theo phép cũng vươn tay ra nhưng anh cũng nhanh chóng rút tay về.

Thomas vừa rời đi, trong lúc xoay người thì đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ ngồi ngay góc sofa, cô đang vui đầu chăm chú vào hội họa. Bởi vì vừa rồi hai người kia đều dùng tiếng Trung nói chuyện với nhau, cho nên anh nghe không hiểu bọn họ đang nói gì. Vì vậy, anh chỉ vội vã liếc mắt một cái, cũng lập tức ngênh ngang mà đi. Die nd da n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, Thứ nhất là cảm thấy không cần phải chào hỏi cô như thế, thứ hai là không muốn quấy rối cô.

"Oh, tại sao nơi đây lại xuất hiện một vị tiểu thư khả ái như vậy? Vừa rồi tôi cũng không phát hiện ra." Rốt cuộc Jerry cũng phát hiện ra sự tồn tại của cô ở đây, anh mở to hai mắt nhìn chăm chú.

Jerry không thể không kinh ngạc, phải biết bình thường tuy Lôi Thiệu Hành chỉ có một bộ dáng cười nhẹ nhàng với hình tượng thân sĩ nổi bật của mình nhưng nếu về khía cạnh việc công thì anh ta cũng trở nên cực kỳ nghiêm khắc, mọi thứ đều lấy việc công làm trọng, không cho phép những phụ nữ tới quấy rầy. Thật ra cũng đã từng có phụ nữ to gan như vậy, ngay lúc anh ta đang thảo luận vụ án lại đột nhiên xông vào, kết quả là đại luật sư Lôi không lưu tình chút nào, trực tiếp đuổi đối phương ra ngoài một cách thảm thương. Từ đó về sau, không còn có phụ nữ nào dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh ta, chỉ sợ trở thành bia đỡ đạn mà thôi.

Nhưng bây giờ thì sao? Thật lạ là lại có một người phụ nữ dám ngồi trong phòng làm việc của anh ta?

Chuyện này thật khó mà tin nổi.

Có lẽ là vì quá mức chuyên chú nên Úy Hải Lam cũng không nghe thấy tiếng Jerry kinh hô. Thế giới của cô dường như chỉ còn lại bản vẽ trước mặt và bản thiết kế gấp làm tư. Trừ hai thứ đó, tất cả các thứ khác dường như trống rỗng.

Đôi mắt Lôi Thiệu Hành căng thẳng như đang cố ý muốn phá ngòi toà thành tự cô xây nên, mở miệng la lên "Úy."

Úy Hải Lam vẫn hờ hững như trước, cúi đầu chuyên chú.

"Úy." Anh lại hô một tiếng.

Cô vẫn như vậy.

Rốt cuộc Lôi Thiệu Hành cũng đứng dậy.

Trên giấy là những phác hoạ qua lại, lại bởi vì miêu tả không ra hình dạng gì nên cô nhúu mày phiền não, nín thở ngưng thần.

Bỗng nhiên, bút trong tay bị người khác mạnh mẽ lấy đi.

Úy Hải Lam ngẩn ra, đầu óc ngưng đọng, sau đó cũng nhanh chóng hoàn hồn.

Người nọ đang khom lưng hướng về phía cô, một tay chống đỡ trên ghế sofa, một tay nắm chặt cây bút phác hoạ trong tay. Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn lại, bóng dáng anh cao lớn bao phủ lấy cô khiến giờ đây cô có chút hồ nghi, chỉ cảm thấy mờ mịt hoang mang, nụ cười của anh ảm áp xen lẫn vẻ bất mãn nói: "Luật sư Jerry đang chào hỏi em, em cũng đứng nên vô phép như thế."

Ánh mắt cô lướt qua nhìn anh, lại nhìn về phía người đàn ông Pháp bên kia, Úy Hải Lam gật đầu "Chào anh."

"Tiểu thư xinh đẹp, chào em, anh là Jerry."

"Chào anh, gọi tôi là Úy Hải Lam."

Úy Hải Lam mỉm cười đáp lại, mà anh cũng mạnh mẽ thay cô thu lại dụng cụ và những bản vẽ vương vãi trên bàn.

"Tên em thật dễ nghe, một dòng nước biển xanh lam." Jerry vốn ăn ngay nói thẳng cười to khen ngợi.

Xưa nay Úy Hải Lam vốn không quen với những lời khen như vậy, cô chỉ có thể tiếp tục mỉm cười.

"Thực sự là không đúng lúc rồi, tôi còn phải đi làm việc, có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp." Jerry liếc nhìn đồng hồ treo tường, chào một tiếng rồi vội vã rời đi.

Úy Hải Lam nhìn anh ta rời đi, lại tiếp tục cầm bản vẽ lên.

Nhưng Lôi Thiệu Hành hết lần này tới lần khác không cho cô làm vậy, thậm chí anh còn tùy hứng muốn trực tiếp vứt qua một bên.

Úy Hải Lam bất đắc dĩ nhìn anh trải dài trên ghế sofa, Lôi Thiệu Hành cũng mở miệng hỏi: "Úy, em cũng là fan hâm mộ điên cuồng ban nhạc kia sao?"

Giọng điệu trong lời nói của anh thật giống như đang xem thường.

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, lại phun ra câu trả lời "Anh đoán xem."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (7)

Anh cũng không suy đoán, cũng không tiếp tục truy hỏi.

Úy Hải Lam cũng tự nhiên lựa chọn trầm mặc.

Nhưng sau đó, khi Thomas trò chuyện phân tích vụ án thì anh ta cũng cố tình kéo Úy Hải Lam vào cuộc.

Theo lẽ tự nhiên, Úy Hải Lam cũng cùng Thomas kết giao bạn bè.

Ngày hôm đó cô lại được mời đến, Vương San nói: "Tiểu thư Úy, trước tiên mời cô nghỉ ngơi bên trong một lát."

Buổi chiều hôm ấy, ánh mặt trời cũng thật đẹp, chói chang loá mắt khiến lòng người càng thêm vui vẻ.

Bỗng cửa được đẩy ra, lại yên tĩnh dị thường nhưng thật lạ là không thấy một bóng người.

Người đàn ông tóc vàng đang ngồi trên ghế salon, ba lô cũng tiện thể đặt sang một bên, dáng vẻ bồn chồn cùng lo lắng cũng hiện rõ trên khuôn mặt anh. Vẫn là trang phục như cũ, áo khoác da phối với quần jeans, chỉ khác là lúc này nơi sống mũi không còn khói thuốc phì phà nữa. Một tay anh cầm một món đồ nhỏ, mà tay kia lại cầm chặt bút đang trong tư thế suy nghĩ điều gì. Anh dựa lưng vào ghế tuy tiện để mặc cho ánh mặt trời hướng vào người mình, toàn bộ ánh sáng bao phủ lấy anh, mái tóc bông bênh màu bạch kim như mềm mại hắt ra khiến dáng vẻ anh giờ đây càng thêm u buồn thâm trầm,

chán chường mà yếu đuối.

Úy Hải Lam còn có chút cảm giác khác thường vì vốn dĩ từ trước đến nay cô chỉ nhìn thấy những nam ca sĩ trong những MV trên TV mà thôi. Thế nhưng hiện giờ cô lại được tận mắt nhìn thấy anh ngoài đời, thậm chí anh đang ngồi sò sò trước mặt cô khiến cô có chút không quen.

Mà đối với Thomas, anh cũng không chú ý tới việc có người đi vào, đột nhiên anh vô cùng tức giận xé nát tờ giấy lại phát tiết tự vò thành một cục, sau đó hất tay đập mạnh xuống mặt bàn khiến những gì trên bàn đồng thời rơi xuống đất. Một giây sau, anh lại ảo não nhặt từng thứ một lên, trong lòng cũng cảm thấy rất mâu thuẫn.

Thomas ảo não ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới việc có người đi vào.

"Chào cô." Anh lại lên tiếng chào hỏi, lấy tờ giấy bị vò thành một cục trong tay mình ném vào thùng rác.

Úy Hải Lam đáp lại "Chào anh."

"Thật không phải, tôi chỉ cảm thấy có chút phiền..." Thomas giống như muốn giải thích điều gì nhưng lời nói chỉ mới phân nửa lại cảm thấy không cần thiết. Anh ta cũng không biết làm sao nên bắt đầu thu dọn đồ đạc, ngồi trầm mặc rơi vào cô tịch sâu sắc không muốn tiếp tục nói nữa.

Úy Hải Lam tìm một chỗ ngồi xuống, bỗng nhiên nhẹ nhàng phun ra một chuỗi câu từ tiếng Anh.

Thomas ngẩn ra, cô đây là lần thứ hai ngẩng đầu nhìn về phía anh.

Đó là CD thứ sáu của ban nhạc California, hai màu trắng đen phối hợp, các đội viên ngang ngược bày ra các loại tư thế nóng bỏng, từng người với đầu tóc nhuộm cuồng nhuộm đủ mọi màu sắc, kiểu ngạo tự phụ đến nỗi khiến người khác cảm phẫn. Dưới cuối bìa là một hàng chữ được viết bằng tiếng Anh, dùng kiểu chữ màu đỏ tươi in lên, bình thường là thế nhưng giờ đây lại khiến người khác cảm thấy giật mình.

"Chỉ có cái chết mới có thể khiến anh rời khỏi em."

Đó là một loại niềm tin đáng sợ, một loại tâm trạng gần như điên cuồng u mê không tỉnh.

Thế nhưng nó lại đẹp như vậy.

"Cô cũng nghe rock and roll." Một lát sau, Thomas mới mở miệng nói.

"Ừ."

"Ở đây, tôi cũng có giữ vài CD, hay là tôi cũng tặng cho cô thôi." Thomas rất nhiệt tình, lập tức tìm trong ba lô nhưng tìm hoài tìm mãi cũng không thấy. Cuối cùng, anh lúng túng nói: "Chắc hôm nay tôi quên mang theo rồi, hôm nào tôi sẽ mang tới đưa cho cô, đến lúc đó cũng tặng kèm cho cô chữ ký của những thành viên trong ban nhạc này."

"Không sao." Úy Hải Lam từ tốn nói, ánh mắt liếc nhìn vào bóng dáng bồn chồn lo lắng kia.

"Cô biết đánh trống không?" Thomas thuận miệng hỏi.

"Không biết." Úy Hải Lam dừng một chút, lại nhẹ giọng bổ sung "Tôi không có khả năng học thứ đó."

"Không có gì không học được, lại đây, tôi dạy cô." Thomas dần buông xuống những bồn chồn lo lắng, đứng dậy đem mấy cái ghế lại.

Úy Hải Lam ngồi tại chỗ nhìn anh ta bận việc, chờ một lúc sau anh liền lấy khung trống ra và tự mình ngồi vào vị trí đó. Tâm tư Thomas đang bồn chồn đột nhiên bắt đầu đánh mạnh, cảm giác tiết tấu vang lên nhanh chóng mà có uy lực lớn chấn động vào nội tâm. Anh ta không ngừng gõ, hoàn toàn say mê vào thế giới của chính mình. Giờ Die nd da n****Sóc***Là*****Ta****I e q u u ydo nk hắc này, trong mắt cô, tuy người đàn ông này vẫn đang chán chường như lúc ban đầu nhưng thần tình kia lại thể hiện phong thái trầm ổn, chẳng khác nào thần thánh thuần khiết nhưng cũng không kém phần thiêng liêng.

Đột nhiên, tiếng trống bắt động, gậy đánh trống cũng đột nhiên rơi xuống khỏi tay anh.

"Cốc Cốc!" Một nhân viên cũng đồng thời gõ cửa vào, mỉm cười nói: "Tiên sinh Thomas, nơi này là tòa nhà văn phòng, xin đừng gây ra tiếng ồn."

"Rất xin lỗi." Thomas áy náy cười nói, lại khom lưng nhặt gậy đánh trống lên lẩm bẩm nói: "Sẽ không còn cơ hội đánh trống nữa."

Bỗng đâu tiếng vỗ tay từ đâu phát ra "Bóp ... Bóp Bóp...."

Thomas nhìn thấy Úy Hải Lam, cô nghiêm túc nói: "Rất tuyệt!"

"Có thật không?"

"Ừ."

Thomas quay về phía cô lại đưa gậy đánh trống cho cô "Tặng cho cô."

"Tặng tôi?"

"Đúng, tặng cho cô." Thomas gãi đầu, tịch tịch nói: "Tôi đã rời khỏi ban nhạc, không còn là thành viên trong California nữa, sau này cũng sẽ không còn cơ hội cầm gậy đánh trống này nữa. Vì thế, hôm nay tôi tặng gậy đánh trống này cho cô, nếu như cô yêu thích thì hãy phát huy nó. Đương nhiên, nếu cô không muốn, thật ra rất có nhiều khả năng không ai muốn thì..."

"Cảm ơn, tôi rất thích." Ủy Hải Lam đưa tay tiếp nhận, cây gậy nhỏ bóng loáng đầy xúc cảm đã chứa đựng mấy năm ước mơ của cô. Giờ đây, được nắm nó trong lòng bàn tay mình, cô có cảm tưởng mình đang tiến dần đến nó. Suy nghĩ một lúc lâu, cô mới nhẹ nhàng mở miệng nhưng trong lòng cũng sợ lại đụng vào vết thương lòng "Sau này anh thật sự không cầm đến cây gậy đánh trống này nữa sao?"

Thomas rơi vào trầm mặc.

Không đợi được anh ta mở miệng, lại có người gõ cửa vào "Tiên sinh Thomas, tiểu thư Ủy, tiên sinh Lôi cho mời."

Mà giờ phút này, văn phòng kia chính là nơi Ủy Hải Lam không thích.

Màu sắc quá mức ngọt ngào khiến cho cô cảm thấy không dễ chịu, phảng phất thế giới này đều là màu đen.

"Chào Thomas."

"Xin chào, luật sư Jerry, chào luật sư Lôi."

Ba người khách sáo thăm hỏi, ánh mắt Lôi Thiệu Hành quét về phía người đàn ông đứng phía sau Ủy Hải Lam. Bà vai anh ta đang đeo một chiếc túi, còn trong tay Ủy Hải Lam lại đang cầm gậy đánh trống.

Thế nhưng khuôn mặt anh ta không chút biến sắc, con ngươi hơi căng thẳng.

Bình thường bọn họ cùng nhau ngồi phân tích vụ án, Ủy Hải Lam cứ như thể yên tĩnh ngồi một bên cùng với một mớ thiết kế hỗn độn trong đầu. Có nhiều lúc, thể xác cô ở lại đây nhưng linh hồn đã sớm không biết đi tới nơi nào. Chỉ có khi Thomas nói chuyện thì ánh mắt cô mới sáng lên một chút nhưng đó cũng chỉ là thoáng qua.

Thế nhưng những chuyện xảy ra như thế, thường thường đều có người đột nhiên xông ra ngăn cản cô.

Cánh tay của người nọ cứ như vậy rơi trên bà vai cô, ngón tay nhẹ nhàng thổi mạnh khuôn mặt của cô khiến cô tê dại.

Ủy Hải Lam lập tức phục hồi tinh thần lại.

"Thomas, chúng ta đã nắm đủ chứng cứ."

"Bác sĩ Catherine đã sắp xếp lịch giải phẫu cho anh là tám giờ sáng thứ bảy, thế nhưng vào buổi tối thứ sáu, cô ấy đi tham gia hội họp mãi đến tận ba giờ sáng mới kết thúc. Có lẽ là vì điên cuồng chơi suốt đêm nên sau đó cô ta mới chạy về nhà trọ. Địa điểm cô ta tụ họp cách nhà trọ cần hai mươi phút lái xe, nhà trọ cách bệnh viện ba mươi phút lái xe. Vì lẽ đó, buổi tối ngày hôm ấy cô ấy chỉ ngủ nhiều nhất là ba tiếng, hay thực ra căn bản là cô ấy cũng không ngủ mà trực tiếp đi đến bệnh viện làm giải phẫu cho anh."

"Bản thân cô ấy đang ở trong trạng thái mệt nhọc nhưng vẫn cố tình làm giải phẫu cho anh, đây là một việc sai lầm khá nghiêm trọng. Ngày ấy khi mở phiên tòa, trước mặt quan tòa cùng bồi thẩm đoàn, lời giải thích của cô ấy cũng không có sức thuyết phục. Cô ấy không thành thật trong hành vi nghề nghiệp của chính mình, cũng không có trách nhiệm đối với bệnh nhân. Vì thế, hiện giờ chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ để tố cáo cô." Jerry nói năng hùng hồn.

Lôi Thiệu Hành chỉ cảm lấy một tấm ảnh, trầm mặc nhìn chăm chú.

Tầm mắt của Ủy Hải Lam lập tức hạ xuống, vô tình nhìn thấy bức hình trong tay anh.

Tấm hình này rõ ràng là con đường được camera thu lại, ngồi trong xe là một người phụ nữ nước ngoài. Cô ấy mặc một bộ lễ phục có đai thắt lưng rất xinh đẹp, mái tóc ôn nhu xoã trước ngực. Người phụ nữ này, Ủy Hải Lam nhận ra được chính là bác sĩ Catherine trong lần tố cáo này.

Anh nhìn chăm chăm vào tấm hình này rất lâu, bỗng nhiên lại cảm một bức hình khác lên.

Cũng là bác sĩ Catherine.

Ủy Hải Lam có chút ngạc nhiên, liếc mắt nhìn anh nhưng chỉ thấy anh hơi nheo con ngươi lại, thâm trầm đến không nhìn thấy đáy.

"Thomas, tôi cam đoan với anh, ra tòa lần này phần thắng là một trăm phần trăm. Chúng ta nhất định sẽ thắng." Jerry đem một loạt chứng cứ vừa mới thu thập được mở ra trước mặt mọi người, tâm tư rõ ràng có điểm then chốt, kiên định mở miệng đồng ý.

Thomas biểu hiện vui sướng, làm như có chút không tin "Có thật không?"

"Hãy tin tôi, đồng nghiệp."

"Đương nhiên tôi tin tưởng anh! Cảm ơn anh! Jerry!"

"Ừm, đừng nên khách khí như vậy, đây là việc tôi nên làm."

Jerry cảm phần sục sôi tựa như muốn giành lại chính nghĩa, mà Thomas cũng luôn miệng nói cảm ơn không ngừng.

Sau khi trò chuyện kết thúc, Thomas mỉm cười rồi đi.

"Jerry, Thomas có người yêu không?" Lôi Thiệu Hành hỏi.

"Không có, anh ta chưa từng thổ lộ qua." Toàn bộ tâm tư của Jerry đều dồn vào trong vụ án. Anh vừa thu dọn những văn kiện ngổn ngang trên bàn vừa nói "May mà một năm trước Thomas đã mua bảo hiểm rồi, nếu như anh ta thắng vụ này thì sẽ thu được tiền bồi Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u ydo n thường cao tới ngàn vạn USD, cái này cũng coi như là phí chữa bệnh cao nhất. Có điều mất đi tay phải nhạy bén mà đòi lấy nhiều tiền như vậy cũng coi như đáng giá."

"Lôi, vậy tôi đi ra ngoài trước." Jerry thu thập xong phần mình thì đứng dậy rồi đi "Ừ, còn có tiểu thư Hải Lam đáng yêu, rảnh rồi mời cô dùng bữa tối?"

Đi nhiên trên khuôn mặt Lôi Thiệu Hành lại hiện ra nụ cười quen thuộc.

Úy Hải Lam cũng mỉm cười nhưng vẫn lắc đầu.

Không biết phải làm sao, Jerry nhìn thấy hai người bạn họ mỉm cười thì da đầu đột nhiên có chút tê dại.

Tại sao hai người này đều có nụ cười đến đáng sợ như vậy?

Úy Hải Lam nhìn thấy Lôi Thiệu Hành còn cảm bức ảnh không tha, rốt cục không nhịn được hỏi: "Có vấn đề gì không?"

Lôi Thiệu Hành thả bức ảnh xuống, bên trong nụ cười ấm áp còn mang theo vài phần tà nịnh, tự lằm bằm "Hóa ra là như vậy."

Úy Hải Lam không biết tại sao anh lại lằm bằm gì đó, cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thì đột nhiên nhìn thấy anh đưa hai tấm hình kia cho cô.

"Úy, em thích đánh trống sao?"

Úy Hải Lam cũng không trả lời, đó là vấn đề mà ngay cả cô cũng không biết.

"Thomas là thần tượng của em sao?" Anh mỉm cười nói, cũng không cần cô trả lời, sau đó cúi đầu hôn khắp khuôn mặt cô "Ma quỷ vẫn là thiên sứ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (8)

Edit: Sóc Là Ta

Úy Hải Lam không hề tạm biệt Thomas mà cô cũng chẳng nói gì. Tuy hai cây gậy đánh trống kia vẫn được cô giữ bên cạnh mình nhưng cô chưa từng chạm đến nó vì vừa nghĩ đến tình cảnh của chính mình thì cô bỗng trở nên phiền muộn. Sau đó lại nghe Vương San nói, Thomas sẽ tạm thời trở về California cho đến khi ở đây mở phiên tòa thì mới lại đến đây.

Một tuần qua đi, vào ngày thứ ba nọ, rốt cuộc vụ án của Thomas cũng được phiên tòa mở phúc thẩm.

Lúc đó, Úy Hải Lam vẫn ở trong phòng chuẩn bị làm bài thiết kế.

Thời điểm cuối tháng cũng tới gần, cô cũng không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Úy Hải Lam ngồi trên bệ cửa sổ, đeo tai nghe để thưởng thức âm nhạc trong đĩa CD với tiết tấu nhạc âm hưởng. Tựa như có thần linh giúp đỡ, ý tưởng trong đầu đột nhiên trở nên sinh động, trong nháy mắt cô nắm bắt ngay khoảnh khắc linh cảm này, cầm bút phác họa ngay bản vẽ về ý tưởng đó. Từ khi nghe nhạc rock and roll, trong đầu cô nảy sinh ý tưởng sáng tạo, cảm xúc tràn ngập có khi là những khoảnh khắc chán chường nhưng rồi lại bùng lên không khí tươi đẹp.

Bài hát kết thúc, đột nhiên bên trong là một mảnh lặng im không một tiếng động.

Trên bàn vẽ đã có một bản phác thảo tương đối, cô hài lòng gỡ tai nghe xuống và nghỉ ngơi.

Được một lúc sau, cô đi đến bàn rót ly nước uống, vô tình nhìn thấy một tấm hình kẹp vào khe dưới mặt bàn, không ai khác đó chính là bác sĩ Catherine. Vào giờ phút này, cô thậm chí còn nhìn thấy mơ hồ trong ánh mắt cô ấy là tia hoang mang, hoảng loạn đến cùng cực.

Cô cũng có cảm giác kỳ lạ tựa hồ trống rỗng không thể nói thành lời.

Úy Hải Lam cầm tấm hình kia lên xem, đột nhiên ánh mắt dừng lại ở phía dưới góc trái bức ảnh thể hiện thời gian chụp. Ánh mắt cô đột nhiên loé lên tia ngờ vực, cô nhớ lại chuyện ngày ấy mọi người bàn bạc về vụ án. Trong lòng chưa dám xác định mà ý nghĩ bỗng nhiên bắt đầu nảy sinh, bản thân cũng bị dọa sợ.

Jerry, Thomas có người yêu sao?

Chắc chưa có, anh ta chưa từng thừa nhận điều đó.

Nếu như quan tòa xử thắng thì anh ta sẽ thu được mức phí bồi thường cao tới ngàn vạn USD.

...

Có thể hay không? Có khả năng xảy ra những chuyện như vậy hay không?

Không, sẽ không.

Bản thân cũng không tin, trong lòng liên tục lên tiếng phủ nhận, Úy Hải Lam không chịu nổi lập tức bước ra khỏi phòng. Vương San đang dùng notebook làm việc, nghe được tiếng bước chân thì cô ấy cũng vội vã ngừng đầu lên. Nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Úy Hải Lam đang tiến về phía mình, cô vừa muốn mở miệng lại bị Úy Hải Lam giành trước: "Thư ký Vương, tôi muốn biết kết quả của vụ án Thomas? Quan tòa có cho anh ấy thắng hay không?"

Vương San cho rằng cô đang lo lắng nên lập tức nhắc điện thoại hỏi tin tức, cuối cùng lại thông báo nói: "Vụ án đã thắng, xin cô yên tâm."

Tâm trạng Úy Hải Lam chìm xuống "Tôi muốn gặp Lôi tiên sinh."

Mỗi khi cô chủ động yêu cầu gặp mặt thì người kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Mà lần này cũng không ngoại lệ, quả nhiên Lôi Thiệu Hành cũng chưa từng xuất hiện.

Cô chờ mãi đến nửa đêm đúng mười hai giờ mà vẫn không thấy tăm hơi của anh ta đâu.

Mãi đến tận tối thứ sáu, người kia mới xuất hiện.

Bóng đêm rã rời, đèn đuốc sáng rực, một mảnh huy hoàng không chân thực như mờ như ảo khiến người ta say mê.

Ở chốn thành thị phồn hoa này, cô có cảm giác dường như bản thân mình đang lạc vào trong mộng cảnh.

Trong cửa hàng châu báu sang trọng thuộc Washington, ánh đèn sáng ngời rọi sáng toàn cửa hàng cao cấp.

Đèn đuốc óng ánh sáng rực, bên trong lấp lánh ánh sáng khiến người ta hoa mắt.

Trước cửa có nhân viên đứng mở cửa đón khách, Vương San dẫn cô đi vào trong, quản lý cũng bước ra đón: "Tiểu thư, hoan nghênh cô đến thăm, mời cô sang bên này."

Đó là phòng dành cho khách quý.

Cảnh trí phòng được bày biện tráng lệ, cách thức trang hoàng cách điệu theo lối thuần Châu Âu, trên trần còn treo đèn thủy tinh cùng với những trang sức vô cùng hào hoa phú quý được gắn trên vách tường. Anh ngồi trên ghế salông chờ cô, vẫn khoe miệng khẽ nhếch nụ cười như những bá tước phong nhã thời Trung Cổ. Từ khi cô vừa mở cửa ra, anh vẫn nhìn cô chưa từng chớp mắt dù chỉ một lần, mãi đến tận khi cô đi đến trước mặt anh.

Bên cạnh anh, bên trái lẫn bên phải đều là mấy nhân viên cửa hàng, lúc trước trên tay mỗi người là một quyển sổ mà hiện tại lại đổi thành hộp nhưng được chạm khắc một cách tinh xảo.

Khi chiếc hộp được mở ra, bên trong là châu báu sáng lấp lánh.

Nhẫn cá heo, dây chuyền cá heo, vòng tay cá heo, kẹp áo hình cá heo, đôi bông tai hình cá heo...

Tất cả những món đồ trang sức đều được trang bị theo một dãy hình cá heo, chạm khắc tinh xảo bằng những loại châu báu đắt giá.

Lôi Thiệu hành ngồi ở bên kia, tư thế tao nhã phong lãng, mỉm cười dùng giọng tiếng Anh hỏi cô: "Úy, em thích không?"

Nếu những phụ nữ bình thường khi nhìn thấy những thứ này, chắc hẳn bọn họ nhất định sẽ rất vui mừng rít gào ôm chầm với anh.

Nhưng chỉ có cô là một ngoại lệ.

Úy Hải Lam đứng cách anh không tới hai mét, dáng vẻ lãnh ngạo, khuôn mặt kiêu căng cùng ngang bướng cũng không thể hiện bất kỳ tâm tình nào, cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Dường như những việc xảy ra chung quanh không có quan hệ gì với cô, cũng dường như căn bản cô cũng chưa từng nghe thấy anh đang nói chuyện với mình, đôi mắt cô sáng quắc trực diện nhìn lại anh.

"Há? Mấy ngày nay không đến thăm em nên em lại cáu kỉnh sao?" Anh mở miệng mỉm cười hỏi dò, lại nói tiếp một tràng những câu nói bằng tiếng Anh.

"Vụ án của Thomas là một âm mưu." Úy Hải Lam lại dùng tiếng Trung đáp lại lời anh.

"Nào lại đây, không nên làm ồn ào, xem kỹ lại những món đồ trang sức này xem em có thích hay không?" Anh tiếp tục la lên.

Úy Hải Lam lẳng lặng nói: "Cuộc tụ tập vui đùa kết thúc vào lúc ba giờ sáng, muốn lái xe về nhà trọ cần hai mươi phút. Trong khi đó, hai tấm ảnh bị camera quay được chính là một tấm là lúc ba giờ bốn mươi lăm phút, một tấm khác là năm giờ. Sở dĩ bác sĩ Catherine ở bên ngoài trong một thời gian lâu như thế chỉ là vì cô ấy muốn để cho anh thấy chứng cứ."

Nụ cười trên môi Lôi Thiệu Hành càng ngày càng ôn nhu khiến người ta say mê "Lẽ nào em thích cá heo?"

"Catherine, cô ấy chính là người yêu của Thomas." Úy Hải Lam nắm chặt nắm đấm, giọng nói có chút run rẩy.

Cô cũng không muốn phỏng đoán ra một kết quả như vậy nhưng bản năng lại khiến cô bật thốt lên những lời này. Đây là một suy đoán to gan, nếu như đây là sự thật thì tất cả những chuyện xảy ra trước đó cũng đương nhiên thuận lý thành chương (ý là hợp lý lẽ, hợp lô-gích). Từ khi vừa mới bắt đầu chính là một âm mưu, mua một số cổ phần bảo hiểm lớn lại mưu tính kéo dài trong một năm, cuối cùng lại cấu kết với bạn gái để mình phải mất đi cánh tay phải nhay bén, đôi lấy nửa cuối cuộc đời không lo ăn mặc, sống sung sướng cả đời. Thật là một kế hoạch thông minh.

Nhưng sao có thể xảy ra chuyện đó được?

"Mấy ngày nay anh thực sự rất bận, chờ mấy ngày nữa hết bận thì lại dẫn em đi xem cá heo." Lôi Thiệu Hành tỏ vẻ một mặt không thể làm gì, một mặt lại trầm giọng nói: "Chỉ cần em không tức giận là được, dù em muốn gì, anh cũng có thể tặng em. Lại đây, đừng bày ra bộ dáng này nữa, cười một cái xem nào."

Anh đang làm bầm lẫu bầu, đóng vai nhân vật một gã nhân tình tuyệt vời trong mắt mọi người.

Mà lúc này cô cũng đang làm bầm lẫu bầu, đóng vai nhân vật một đại tiểu thư kiêu ngạo tùy hứng đang làm nũng với người yêu mình.

Mọi con mắt dồn về phía cô, trong ánh mắt lộ ra mấy phần ước ao. Phải biết rằng người có thể làm cho một luật sư tài năng yêu thương dành trọn tình yêu cho mình sợ rằng cũng chỉ có mỗi mình cô.

Người phụ nữ Đông Phương này thực sự là may mắn đây.

Không phải Úy Hải Lam không nhận ra sự hâm mộ cô đến từ bốn phía nhưng vào lúc này cô chỉ cảm thấy buồn cười.

Bỗng nhiên trong lòng có chút kích động muốn kéo bộ mặt nạ giả đang ngự trang của anh xuống.

"Úy." Rốt cuộc anh cũng đổi sang giọng tiếng Trung, giọng nam trầm thấp đặc biệt đông lạnh, nụ cười ngắt quãng ở một góc độ nào đó.

Úy Hải Lam lạnh lùng nhìn anh trong lòng nổi lên sự phản kháng càng ngày càng sâu.

Lôi Thiệu Hành nở nụ cười mê người, trong ánh mắt dường như có thấp thoáng một toà pháo đài tựa như một quốc gia đang chìm trong lạnh giá phong sương muốn huỷ diệt tất cả mọi thứ trong lòng nó. Bên cạnh đó cũng tựa như trải qua cả một thế kỷ cô tịch, trong lòng cô có cảm giác thật nặng nề, lại đột nhiên nghe thấy tiếng anh nói: "Thế giới này toàn là màu đen, sẽ không bao giờ có màu trắng, em hiểu chưa?"

Thế giới màu đen, không có màu trắng..

Đôi mi thanh tú của Úy Hải Lam chợt nhú chặt, xoay người liền muốn rời đi.

Cô cho rằng anh sẽ mở miệng ngăn cản, sai người ngăn cô hoặc đại loại như chặn ngang đường đi của cô nhưng anh hoàn toàn không làm thế, trái lại anh bỏ mặc cô rời đi. Còn cô một đường đi ra hành lang uốn khúc, đi ra khỏi cửa hàng châu báu kia. Vừa đẩy cửa ra, một trận gió lạnh đột nhiên kéo tới, cô không hề né tránh, không chớp mắt chỉ đứng đó đón khí hơi lạnh lẽo bước nhanh trên đường. Bước chân cô cũng rất lớn, cũng không biết là do cô muốn rời xa hay là muốn gì nhưng giờ phút này cô chỉ muốn một đường đi thẳng.

Cũng không biết Úy Hải Lam đi được bao lâu bỗng nhiên dừng bước lại.

Bốn phía là mây hồng lấp loé, khắp nơi óng ánh ánh đèn làm nổi bật một mảnh đen như mực, đáy mắt của cô cũng đen kịt. Ăn chơi trác táng, trắng đêm

sung sướng, người trẻ tuổi cứ ăn chơi sa đọa như vậy thậm chí cả đêm không ngủ. Đầu đó trong lòng Úy Hải Lam chỉ cảm thấy hoàn toàn không hợp với nơi này, phảng phất cô không thuộc về nơi này.

Vậy rốt cuộc cô thuộc về nơi nào?

Phía sau có tiếng bước chân dần dần đến gần, Vương San nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Úy, chúng ta trở về thôi."

Úy Hải Lam quay đầu nhìn về phía Vương San, qua một thời gian rất lâu mới mờ mịt nói "ừ" một tiếng.

Thân ảnh của hai người rốt cục hoà vào màn đêm.

Suốt ngày mất tập trung, Úy Hải Lam trầm mặc rất nhiều ngày.

"Tiểu thư Úy, tiền sinh Thomas muốn hẹn gặp cô." Sau khi Vương San cúp điện thoại lại truyền đạt tin tức đến cô.

Thomas định ngày hẹn, Úy Hải Lam gật đầu đồng ý.

Anh lái chiếc xe thể thao màu bạc, mặc tây phục thẳng thớm nghiêm trang, vẫn là mái tóc màu vàng óng mang khí chất chán chường khiến người khác muốn che chở quan tâm. Thế nhưng lúc này có chút gì đó thay đổi, đeo chiếc đồng hồ có giá trị cả mấy vạn USD nổi tiếng. Trên lỗ tai giờ đây chuỗi đôi bông tai màu bạc đều biến mất, mà thay vào đó là một dáng dấp trẻ trung tựa như Trương Dương lúc còn trẻ, tất cả không bị năm tháng mai một.

Chỉ có lưu lại nơi khoé mắt, chứng minh một lòng nhiệt tình đã từng điên cuồng, liều lĩnh.

Đó là quảng trường náo nhiệt ở Washington.

Xa xa là ngựa xe như nước, bốn phía đều có người đến người đi, có bán kem Hamburg rất được trẻ con yêu thích. Những đứa trẻ cầm khí cầu trong tay, từng khuôn mặt tươi cười sung sướng trông thật ngây thơ, trong sáng. Lúc này hai người bọn họ ngồi trên ghế dài, lẳng lặng nhìn tất cả những thứ này xảy ra, việc không liên quan tới mình thì tốt nhất là nên xa lánh lạnh nhạt.

Anh mỉm cười nói: "Lúc trước, tôi nợ cô một đĩa CD, tôi tặng cho cô."

Úy Hải Lam lặng lẽ nhận nó và cúi đầu nhìn xuống.

Quả nhiên là tấm áp phích kia cất giấu kỷ niệm, trong ký ức hai màu trắng đen lại hiện rõ, chỉ khác là có thêm vô số chữ kí.

Kiểu chữ màu đỏ tươi khiến người khác nhìn thấy mà giật mình, chợt trong lúc đó cô cũng không có cảm giác rung động như lúc trước.

Úy Hải Lam nhận CD và cẩn thận cất vào túi xách.

Cuối cùng, Thomas cười đến mức vô cùng xán lạn, Úy Hải Lam nhìn chằm chằm nét cười của anh chỉ nói ra một câu: "Thomas, tôi nghĩ sau này anh sẽ không cần gây đánh trống nữa."

Nụ cười của Thomas hơi cứng đờ, không chờ anh mở miệng, cô đã xoay người đi xa.

—— Chỉ có cái chết mới có thể khiến anh rời khỏi em.

Đây thực sự là một lời nói dối tuyệt vời nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (9)

Từ Washington trở lại New York, Úy Hải Lam nhốt mình ở trong phòng không bước chân ra khỏi cửa.

Dù sớm hay muộn, Vương San đều đúng hạn gọi cô dùng cơm.

Mỗi khi mở cửa phòng là cô có thể nhìn thấy cô ấy đứng ngay bệ cửa sổ, gió thổi tóc cô ấy tung bay, cô cũng đang đứng nghiêng thân hình mình và ngẩng đầu hướng lên trời xanh.

Sắp đến cuối tháng, cô cũng không nghĩ ra mình nên nghĩ ra thứ gì để làm tác phẩm thiết kế, mỗi ngày chỉ cứ vậy mà chờ người ra.

Vương San cho rằng cô không khỏe, lại thân thiết hỏi: "Tiểu thư Úy, có phải cô không khỏe?"

Úy Hải Lam lắc đầu.

Cách mấy ngày, đột nhiên vào một ngày kia, sau giờ Ngọ (ý là buổi trưa, khoảng 12h trưa) cô đi ra ngoài.

Từ sau khi xảy ra chuyện nguy hiểm kia, Vương San bắt đầu chặt chẽ theo sát cô. Đương nhiên, cũng chỉ dám đứng trong bóng tối, mà Úy Hải Lam cũng không biết điều này. Vương San theo cô đi đến thư viện, thấy cô đứng nhìn quanh quất như tìm kiếm thứ gì. Đây chính là thư viện lớn nhất ở trung tâm Washington này, hương thơm nồng đậm, không khí thoải mái khiến người khác cảm thấy yên tĩnh vui mừng. Thế nhưng, vào lúc này vẻ mặt của Úy Hải Lam lại khác hẳn với những người khác, khuôn mặt cô tràn đầy lo lắng và bất an hiện rõ đến mức dị thường.

"Tiểu thư, tôi có thể giúp cô gì không?" Nhân viên quản lý nhiệt tình hỏi.

Vương San đứng sau lưng cô, lại nghe thấy cô nói: "Cảm ơn, tôi nghĩ mình đang tìm một ít sách có liên quan Địa ngục da n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, đến thiên sứ và ma quỷ chẳng hạn."

Bước ra khỏi thư viện, Úy Hải Lam mang về rất nhiều sách.

Mà những loại sách kia lại dày đặc mấy trăm trang một quyển, đóng sách đến vô cùng đẹp, cô cầm sách trong tay bỗng có cảm giác trầm xuống. Bên ngoài cũng đã cũ, bên trong là những hoa văn được chạm khắc thô sơ nhưng độc đáo.

Úy Hải Lam lại lần nữa nhốt mình trong phòng, đọc ngày đọc đêm không màng ăn uống.

Rốt cuộc Vương San cũng không nhịn được lòng tò mò miệng hỏi: "Tiểu thư Úy, sao cô lại cảm thấy có hứng thú đối với những cuốn sách này như thế?"

Úy Hải Lam vui đùa xem, nhìn chằm chằm vào sách không chớp mắt, thăm thẳm nói: "Tôi đang tìm."

"Tìm cái gì?"

"Đáp án." Cô cũng không ngần ngại đầu lên mà trực tiếp trả lời Vương San.

Đáp án sao? Vương San cảm thấy không hiểu gì cả, chỉ cảm thấy hôm nay cô vô cùng quái lạ.

Ngày cuối tháng ba, trong lúc Úy Hải Lam vẫn còn đang đọc những quyển sách kia thì Vương San nhắc nhở cô rằng hôm nay cô phải đi học. Thế nhưng cô chỉ đáp một tiếng, lại yêu cầu Vương San xin nghỉ giúp cô, chuyện này thực sự quá kỳ lạ. Tuy rằng Vương San tuân lệnh phải nghe theo lời dặn dò của cô mà làm việc nhưng bởi vì không yên lòng, cô lần đầu chủ động gọi điện thoại cho tiên sinh Lôi báo cáo tình huống. Thực ra, từ trước đến nay cũng chỉ có mình tiên sinh Lôi hỏi thì cô mới nói rõ sự thật.

"Tiên sinh Lôi, mấy ngày nay tiểu thư Úy có những hành động rất kỳ quái."

Vương San đã đem những việc trải qua mấy ngày nay về những hành động khác thường của Úy Hải Lam nói với Lôi Thiệu Hành, cuối cùng lo âu hỏi: "Tiên sinh Lôi, chúng ta có cần đi tìm bác sĩ?"

"Không cần." Ở đầu dây điện thoại bên kia, Lôi Thiệu Hành trầm giọng phủ định.

Xin nghỉ ba ngày, đột nhiên tinh thần của Úy Hải Lam phấn chấn tinh dậy thật sớm, lại ra khỏi phòng chuẩn bị đi học "Thư ký Vương, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng..." Vương San tròn to hai mắt.

"À, đúng rồi, thư ký Vương, cô giúp tôi đem trả lại số sách tôi đã mượn cho thư viện đi."

"Được rồi."

Chờ sau khi cô đi khỏi, Vương San mới bước vào phòng thu dọn.

Cô nhìn thấy một quyển sách mở ra, trang sách được gấp lại với hình tam giác nhỏ giống như là có ý đánh dấu.

Mà ở ngay góc tờ giấy kia lại viết:

Trong truyền thuyết, thiên sứ là một vị thần hiền lành nhất, bọn họ là chính là sứ giả của thượng đế, là lính của thượng đế được sai phái đến hầu hạ thờ phụng như một tín đồ của thượng đế. Thế nhưng không phải hết thảy thiên sứ đều thánh khiết như vậy, bởi vì phạm vào sai lầm, bọn họ đã bị mất đi vàng sáng. Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn kiêu ngạo vì mình là thiên sứ, lựa chọn sa đọa để trở thành ma quỷ. Vì lẽ đó, bản tính của ma quỷ chính là bản tính kiêu ngạo. Những bạn đọc thân ái cũng đừng bao giờ quên rằng, ma quỷ cũng là thiên sứ, vì kiếp trước là một thiên sứ tuyệt vời, truyền bá chân thiện mỹ, cũng vì đẹp nhất nên kiêu ngạo.

"Hải Lam, rốt cục cậu cũng đi học rồi. Cậu khỏi bệnh rồi sao?" Lưu Tiệp vừa đến phòng học liền nhìn thấy người bạn thân thiết đã lâu không gặp mặt.

Lẽ dĩ nhiên, Úy Hải Lam cũng ngồi ở vị trí lúc trước, khoe miệng tràn trề mỉm cười "Ừ! Tốt ổn rồi."

Mấy người còn lại trong công ty cũng dồn dập chạy đến thăm hỏi, Ủy Hải Lam cũng lịch sự đáp lại bất chuyện.

"Hải Lam, thật tiếc vì cậu bị bệnh không thể đến tham gia đấu võ. Cậu ưu tú như vậy nên chắc chắn sẽ có thành tích xuất sắc..." Luru Tiếp ngồi xuống bên cạnh, thao thao bất tuyệt kể ra tất cả những chuyện xảy ra gần đây, nói cho cô biết ai bị loại ra, ai được đi tham dự trong buổi biểu diễn thời trang của tiên sinh Field.

Ủy Hải Lam lẳng lẳng lắng nghe, cúi đầu mỉm cười.

Hai tháng trước khi khoá huấn luyện kết thúc, Ủy Hải Lam đã trở thành một khách quen của một quán bar thường hay chơi nhạc rock and roll.

Quán bar kia được gọi Flowers Months, tiếng Trung phiên dịch là "Hoa nguyệt".

Quán bar Hoa Nguyệt là do một người phụ nữ Mỹ mở ra nhưng đại đa số những người đến đây thường là người Hoa. Cô chủ Đỗ Toa cũng rất hào phóng thân thiết, tính tình tự do. Cô cũng rất nổi tiếng trong khắp vùng này, hai phái chính tà đều biết cô, vì lẽ đó quán bar hoạt động rất tốt, không người nào dám chọc hay sinh sự. Từ nhỏ Đỗ Toa đã nghe nhạc rock and roll, thích chơi âm nhạc, khi còn trẻ còn từng là giáo viên dạy trống, đánh rất giỏi về đàn cổ.

Mỗi buổi tối, Đỗ Toa đều sẽ đích thân lên sân khấu biểu diễn.

Ủy Hải Lam đứng dưới đài hoà cùng với những vị khách phía dưới nhìn về phía cô.

Bốn phía đều là tiếng vỗ tay hoan hô, theo tiếng trống nhịp đánh tới.

Một ngày nọ, sau khi biểu diễn xong Đỗ Toa đi xuống đài, Ủy Hải Lam lấy hết dũng cảm bước đến chào hỏi: "Cô có thể dạy tôi đánh trống không?"

Một tuần trôi qua, Đỗ Toa cũng chú ý tới người con gái Đông Phương trầm mặc xinh đẹp này. Cô luôn yên tĩnh đứng ở trong đám đông cũng không vỗ tay theo mọi người, càng không hò hét hoan hô mà cô chỉ lẳng lẳng đứng nhìn mình. Lúc đó trong lòng Đỗ Toa cũng thầm nghĩ, cô bé này nhất định sẽ chủ động đến chào hỏi mình.

Quả nhiên, cuối cùng cô ấy cũng bước đến.

Đỗ Toa rất nhiệt tình, không bao lâu sau hai người cũng trở thành bạn bè.

Đỗ Toa thích gọi Ủy Hải Lam với cái tên thân mật là "Blue", còn Ủy Hải Lam lại xưng hô với cô ấy chỉ bằng một từ "Toa". Toa bắt đầu dạy cô kỹ thuật đánh trống, lại dạy phối âm theo tiết tấu, cách lên xuống trầm bổng, còn có một loạt những điểm cần chú ý. Ủy Hải Lam lại là người có tài thiên phú, chỉ nói sơ qua vài điểm nhưng cô cũng liền lĩnh hội thông suốt mọi mặt. Không bao lâu sau, cô đã có thể bắt chước Toa đánh trống giống y như vậy.

Chớp mắt, thời gian cũng trôi qua năm tháng.

Vào cuối tháng năm, thời hạn huấn luyện nửa năm cũng sắp kết thúc, nhiệm vụ học về thiết kế cũng đã xong, cô cũng đã hoàn thành tác phẩm tốt nghiệp.

"Rốt cục cũng kết thúc rồi! Chúng ta đã có thể trở về nước!" Luru Tiếp vừa thu dọn đồ đạc của mình lại không nén được vui mừng nhảy nhót tung tăng.

Bỗng nhiên, như nghĩ tới điều gì, cô quay đầu nhìn về phía Ủy Hải Lam, giọng nói thấp đi mấy phần "Hải Lam, cậu biết không? Ngày hôm qua tớ đã đọc báo, mấy kẻ xấu kia đã bị trời lại, bị phán ngồi tù rất nhiều năm đấy. Có người nói rằng họ đã bị một cô gái cũng là người bị hại như chúng ta tố cáo. Vụ án này sẽ do luật sư đẹp trai khôi ngô tuấn tú Lôi Thiệu Hành phán quyết đấy. Anh ấy sẽ là người cuối cùng phân xử vụ án này."

Động tác của Ủy Hải Lam chợt dừng lại, đột nhiên nghĩ đến lời anh nói vào ngày ấy.

Vậy rốt cuộc anh ta là ma quỷ, hay vẫn là thiên sứ?

Ngày hôm đó, cũng như thường ngày như vậy, tám giờ tối là khi màn đêm buông xuống cô đi tới quán bar.

Đêm nay là ngày cuối cùng Ủy Hải Lam đến nơi này, cũng là lần cuối cùng cô có thể đánh trống. Sau ngày hôm nay, mặt trời lóe Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n, lên, cô sẽ phải trở về cùng với tác phẩm thiết kế tốt nghiệp của mình.

"Blue, lên đây." Đỗ Toa xán lạn mỉm cười.

Ủy Hải Lam suy nghĩ trong chốc lát, rốt cuộc lại gạt đầu, đẩy mắt có ánh sáng long lanh.

Bên ngoài mọi người đang hò reo vì hôm nay nhân vật chính lên sân, trong dáng dấp ngang ngạnh lại lạnh lùng. Ủy Hải Lam không coi ai ra gì từ từ bước lên sân khấu. Hôm nay cô mặc chiếc áo khoác da màu đen phối với chiếc quần bó sát, kim loại đính trên dây nịch lấp lánh dưới ngọn đèn óng ánh thật chói mắt. Cô trang điểm vàng khoe mắt mình theo tiết tấu đậm để lộ ra một loại xa hoa cùng khí chất chán chường. Đấy mắt cô nồng đậm thâm thúy khiến người khác không thể nhìn ra bộ mặt thật của cô.

"Hoan nghênh Blue!" Đỗ Toa cầm micro hô lớn.

"Dừng!" Sau đó là một tiếng búa tạ khiến tâm hồn mọi người chấn động, tiếng trống bắt đầu vang lên.

Cô to gan làm cản muốn thu hút sự chú ý của mọi người, tóc xoã tung ngổn ngang, tùy ý vò loạn lên nhưng cũng thể hiện phong cách độc đáo của cô. Lỗ tai còn có đôi bông tai đơn giản màu lam. Cô xinh đẹp rực rỡ tựa như một đoàn ngọn lửa màu u lam, đoạt hồn phách người. Cô liêu lỉnh lại đá kích, âm nhạc lại chấn động lòng người rung chuyển trời đất, tất cả mọi thứ đều biến thành hư vô.

Bầu không khí càng ngày càng nhiệt liệt, đám người càng ngày càng sôi động, mồ hôi tuôn ra không ngừng. Cuối cùng, rốt cục cô cũng cầm gậy đánh trống leo lên chỗ cao nhất.

Úy Hải Lam giơ cao gậy đánh trống lên, ngửa đầu với dáng vẻ kiêu ngạo lại lạnh lùng.

Đỗ Toa lại giơ ngón tay cái hướng về phía cô, hoan hô một tiếng "Blue, tớ tự hào về cậu."

Mọi người bắt đầu la hét tên cô.

Cô bắt đầu cầm gậy đánh trống đập xuống mặt trống cũng lắc lư đầu mình theo tiếng nhạc xập xình. Tóc so với trước đã dài ra một chút, lắc lư tung bay theo độ cong.

Trong góc tối ở một quán bar nào đó, một người đàn ông tóc đen tuấn mị lẳng lặng ngồi đó. Trên mặt anh giương lên một nụ cười thông dong, ánh mắt như muốn trôi chảy người phụ nữ đang điên cuồng lắc lư cầm gậy đánh trống kia. Thế nhưng bất tri bất giác, nụ cười kia dần dần tàn đi, ánh mắt lạnh lẽo tà nịnh vô tình.

Âm nhạc cũng chợt dừng lại, tiếng trống cũng dừng bất động.

Úy Hải Lam dùng sức nắm chặt hai đầu gậy đánh trống, hai tay cũng dùng sức nắm thật chặt sau sau đó ném lên không trung.

"Blue! Blue! Blue!"

Tiếng kêu gào chợt nổi lên từ bốn phía, cô tiêu sái (thong thả) đi xuống sân khấu trong ánh mắt ngưỡng mộ cùng kích động của mọi người.

Úy Hải Lam vội vàng vào toilet để trang điểm lại mình, khôi phục lại dáng dấp bình thường vì không muốn gây sự chú ý. Nhìn mình trong gương, cô biết đây là lần cuối cùng cô có thể cầm gậy đánh trống. Cuối cùng cô hờ hững thay quần áo nhét vào chiếc túi lớn lại đeo thêm kính râm chuẩn bị rời đi.

Cửa phòng rửa tay mới vừa bị đẩy ra lại có một bóng người cao to đè xuống.

Úy Hải Lam sợ hãi lẫn kính ngạc chưa kịp phục hồi lại tinh thần.

Người kia lại lấy kính râm của cô xuống, cô nhìn thấy anh mà anh cũng không mỉm cười, dáng vẻ lãnh khốc tuấn nhan đặc biệt xa lạ.

Lôi Thiệu Hành? Làm sao lại là anh ta?

"Anh..."

Mới vừa định mở miệng, anh trực tiếp tóm chặt cổ áo của cô, thô bạo kéo cô lại gần mình. Quần áo bị lôi kéo, cô cảm thấy yết hầu từng trận đau đớn, môi anh chợt lạnh đi.

Thật là ám áp, khí lực điên cuồng, cô không dám tin mở to hai mắt nhìn anh.

Vậy mà anh lại hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Hoa Nguyệt Dạ Chưa Ngủ (10)

Nhưng anh lại làm ra vẻ giống như mình đang phải chạm vào mảnh thú lập tức đẩy cô ra xa.

Lôi Thiệu Hành cũng không nói một lời mà nhanh chóng lần nữa nắm chặt cổ tay cô, lại không màng cô có bị đau hay không, anh cũng bừa bãi bước về phía trước không hề quay đầu lại. Cánh tay cô giống như bị lôi kéo sắp rời khỏi thân thể, dù vậy Úy Hải Lam đau đớn cũng không hề mở miệng gọi anh. Dưới ánh đèn muôn màu muôn vẻ, cô bị anh mạnh mẽ kéo ra khỏi quán bar tiến về xe anh.

Chờ đến dưới lầu nhà trọ, anh cũng không xuống xe lại chỉ ra lệnh một tiếng "Xuống xe!"

Úy Hải Lam theo quán tính nghe theo anh, vừa đóng cửa xe thì chiếc xe kia cũng nhanh chóng lao vút đi giữa màn đêm.

Cô ngạc nhiên, lẽ nào cô là bệnh độc sao?

Sắp hết năm tháng, nửa năm huấn luyện cũng sắp kết thúc.

Tác phẩm tốt nghiệp cũng đã gần hoàn thành, tâm tình của cô cũng khá tốt chỉ có một điều duy nhất kỳ lạ chính là buổi tối hôm đó cũng không biết rốt cuộc anh ta đã phát bệnh thần kinh gì.

"Tiểu thư Úy, cà phê đã xong rồi." Vương San đưa tới cà phê thơm lừng.

Trong mấy ngày làm bạn với Úy Hải Lam ở đây, Vương San tỉ mỉ chăm sóc cô trong việc cơm nước sinh hoạt thường ngày. Chính vì thế, Úy Hải Lam cũng có cảm giác rất tốt đối với cô thư ký này, một nụ cười đã lâu không gặp cũng dần lộ ra, cô nhận tách cà phê lại nhẹ giọng nói cảm ơn "Thư ký Vương, mấy ngày nay cô thật khổ cực, cảm ơn cô đã chăm sóc và làm bạn với tôi trong suốt thời gian qua."

"Cô đừng quá khách khí, đây là việc tôi phải làm." Vương San điềm tĩnh đáp.

Buổi trưa ánh mặt trời cực kỳ chói mắt, ánh nắng lười biếng chiếu trên người cô giống như là đang thôi miên cô như thế. Úy Hải Lam đột nhiên có chút buồn ngủ, xem ra dù cô uống cà phê cũng không có tác dụng gì. Đến giờ phút này, cô thực sự không chống cự nổi mệt mỏi, rốt cục cũng tiện tay đem notebook gác qua một bên, cứ như vậy cuộn mình trên bệ cửa sổ chợp mắt một lát.

Đang lúc nửa ngủ nửa tỉnh, cô mơ màng nhìn thấy một bóng người đứng trước bàn.

Hóa ra là Vương San đang lau chùi bàn.

Nhưng Úy Hải Lam thực sự quá buồn ngủ nên cô trở mình tiếp tục giấc ngủ say sưa của mình.

Vào cuối tháng, nửa năm huấn luyện cuối cùng cũng kết thúc.

Vào ngày tốt nghiệp, Úy Hải Lam chạy tới phòng học.

Ở giảng đường rộng lớn, những học viên thuộc nhiều công ty khác nhau đến đây tham gia khoá huấn luyện đều đến đông đủ. Giảng viên đi từ từ vào giảng đường, khuôn mặt tràn đầy nụ cười. Mà phía sau cô còn có một người khác, người đàn ông kia xuất hiện khiến mọi người hoan hô rít gào "Ôi trời ơi, tiên sinh Field."

Field vẫy tay với mọi người hài hước nói: "Các bạn thân mến, chào buổi sáng."

"Chào giáo sư" Mọi người cùng đồng thanh trả lời.

Field đột nhiên xuất hiện khiến mọi người vui mừng không ngớt, ngược lại giảng viên chỉ lắng nghe phần ồn ào kia, từ từ nói: "Các bạn học thân mến, tiên sinh Field còn có trăm công ngàn việc nhưng anh vẫn cố ý đến đây tham dự đợt tốt nghiệp lần này. Anh sẽ đích thân trao bằng thành tích cho học viên ưu tú nhất. Mọi người hãy cho một tràng vỗ tay để nhiệt liệt chào mừng tiên sinh Field, cảm ơn anh ấy đã đến đây tham dự với chúng ta ngày hôm nay."

Trong tiếng vỗ tay như sấm dậy, nghi thức mở màn cho buổi lễ tốt nghiệp chính thức được bắt đầu.

Úy Hải Lam ngồi ở hàng ghế giữa dành cho học viên yên tĩnh nhìn giáo sư lên tiếng, vì phải không ngừng vỗ tay nên tay cô cũng bắt đầu tê dại, cuối cùng buổi triển lãm tác phẩm tốt nghiệp tác phẩm cũng chính thức được bắt đầu. Không phải là lấy số rút thăm mà là đánh số thứ tự để từng học viên lên trình bày tác phẩm của mình. Số thứ tự của cô là mười tám, mà sau khi nhìn thấy học viên có số thứ tự thứ mười bảy trình bày tác phẩm của mình xong thì cô cũng không nhanh không chậm bắt đầu đứng dậy đi tới trước bục giảng.

Máy chiếu ở trường đã sẵn sàng, chỉ cần lấy thẻ nhớ bỏ vào là có thể phát đúng tác phẩm mà mình đã chuẩn bị.

Trong phòng học tối tăm bị rèm cửa sổ che khuất, Úy Hải Lam tự nhiên hào phóng đứng lên, lại nhận chiếc ghế để bắt đầu tác phẩm của mình. Thế nhưng bởi vì trong lòng bồn chồn nên những ngón tay cô nhẹ nhàng linh xảo xoay một, giây chỉ huy xoay tròn trên không trung một vòng ba trăm sáu mươi lăm độ, tư thế kia thật là cực kỳ đẹp mắt, vẻ mặt cô lại lơ lửng lạ kỳ.

Xoạt ——

Trên màn chiếu lại thể hiện một tác phẩm cực kỳ đặc biệt, một tuyệt tác cực kỳ xinh đẹp.

Màu sắc vàng óng ánh xen lẫn màu xanh lục, không chỉ thể hiện một sắc thái mà tất cả như hoà quyện bên thành một vườn hoa với đầy đủ màu sắc hoa khác nhau khiến cả phòng như sáng rực. Từng hạt châu tinh tế tô điểm làm nổi bật cả bức tranh, đỉnh tán cùng khuy áo màu đồng phối hợp vận vẹo với làn váy phức tạp tạo nên hình dạng xoắn ốc, chúng hợp lại thành một nửa cánh chim một đường bay thẳng lên trời chấp chờn trường thành bay qua những quần đảo hùng vĩ. Một cảnh tượng hoa lệ ảo thuật như thể phẳng phát như không tồn tại trong thực tế chỉ xuất hiện trong giấc mộng như thế lại như đang hiện ra trước mắt mọi người. Trên khuôn mặt điểm lệ không thể hiện ra đôi mắt mà chỉ có đôi môi đỏ thắm yêu kiều điểm màu xanh lam nhìn thấy mà giật mình, cũng khiến người ta có cảm giác khó quên chấn động tiếng lòng.

Úy Hải Lam đứng dậy giới thiệu tác phẩm thiết kế linh cảm này, cũng giảng giải một chút về từng nốt nhạc rock and roll, giải thích thêm về chòm sao

Thanh Long bách cùng với những điều có liên quan với thiên sứ và ma quỷ trong truyền thuyết.

"Tác phẩm lần này, tôi đặt tên cho nó là thiên sứ đọa lạc (ý nói thiên sứ bị sa đọa)."

Úy Hải Lam cũng thu hồi gây chỉ huy, lần thứ hai nhẹ nhàng đảo quanh lại nắm chặt trong lòng bàn tay mình, cô cũng hướng về phía mọi người tự tin trình bày tác phẩm của mình.

"Bóp bóp!"

Không biết là ai đã vỗ tay nhưng sau đó là một loạt những người còn lại cũng vỗ tay theo sau.

"Một tác phẩm thật sinh động, xinh đẹp lạ kỳ."

Đáp lại tiếng vỗ tay, Úy Hải Lam chỉ mỉm cười chào.

Nhưng Field lại đột nhiên đứng dậy, anh ta gọi giáo sư ra khỏi phòng học và thế là buổi trình bày tác phẩm không thể làm gì khác hơn là đành tạm dừng. Chờ một lúc sau, giáo sư quay lại có biểu hiện không vui, giống như là vô cùng không thích. Cô ấy đi tới bên cạnh Úy Hải Lam cúi đầu nói vài câu, cuối cùng cô hạ con người mình xuống, chỉ nhẹ giọng nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ giải thích rõ ràng."

Úy Hải Lam lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Trong lòng mỗi người âm thầm suy đoán, cô ấy nhất định là lọt vào mắt tiên sinh Field rồi nên mới bị gọi đi như vậy.

Nhưng chỉ có Úy Hải Lam mới biết, đây chính là cơn bão táp đột nhiên ập đến kéo đến muốn nhấn chìm cô trong phút chốc.

Ngồi trên xe của tiên sinh Field, cô cũng không biết là sẽ đến nơi nào, trong đầu Úy Hải Lam xoay quanh những lời giáo sư nói lúc này "Tiên sinh Field nói cô lấy sáng tạo từ thiết kế của người khác để thiết kế tác phẩm cho mình. Tốt nhất cô hãy cùng đi với tiên sinh Field một chuyến, giải thích mọi chuyện cho rõ ràng."

Chờ khi đến nơi, đó là một văn phòng làm việc tư nhân.

"Chào ngài, tiên sinh Field." Anh một đường thẳng tiến bước vào, đi đến đâu cũng đều có người chào hỏi.

Field đi ở phía trước dẫn cô vào phòng làm việc. Vừa gõ cửa thì lập tức có người xuất hiện.

Đó là một người phụ nữ có nét đẹp kiều gọi lòng người, đôi mắt có cùng tông màu xanh lục, cô mặc một chiếc áo liền quần màu đỏ có cổ áo khoét hình chữ V, da dẻ trắng nõn mịn màng, nhìn thấy người tới thì cô mừng rỡ ôm ấp hôn môi "Này, Field."

"Đây là bạn của tôi, Daisy." Field ôm cô, nhìn hai người trông có vẻ rất quen thuộc.

Daisy?

Trong lòng Úy Hải Lam khẽ run, ngưng mắt chú ý nhìn cô ta.

Cô ấy chính là người đã từng được đăng trên mặt Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, báo thời thượng. Dù là trong các buổi lễ trao giải, buổi trình diễn thời trang hoặc là buổi phỏng vấn danh nhân, nụ cười của cô vẫn vĩnh viễn là xinh đẹp tự tin như vậy, cô chính là con cưng của thượng đế. Nói chính xác hơn, cô ấy chính là nhà thiết kế thời trang nổi danh nhất hiện nay - nhà thiết kế Daisy.

Hai người trò chuyện vài câu thì Field cũng liền gọi cô vào trong.

Nhưng trong phòng làm việc này, ngoại trừ Daisy ở ngoài còn có một người khác.

"Field, em giới thiệu với anh một người, anh ấy là Lôi Thiệu Hành." Daisy ôm chầm người đàn ông kia ôn nhu cười duyên, qua đó cũng biết một chút về mối quan hệ giữa bọn họ.

"Chào luật sư Lôi." Dĩ nhiên Field cũng biết được bao nhiêu nhân vật tiếng tăm đến cỡ nào nên anh ta cũng lập tức bước đến bắt tay với Lôi Thiệu Hành.

Úy Hải Lam lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn thấy anh ta chớp mắt bỗng nhiên liền hiểu rõ tất cả. Cô thờ ơ lạnh nhạt nhìn bọn họ khách khí đàm đạo, những vẻ mặt a dua kia đều trở thành hư vô giả tưởng. Trong nháy mắt, cô trở lại vẻ bình tĩnh vốn có không còn nét đau khổ, bi thương như lúc này nữa.

Field trao một quyển tạp chí cho cô, Úy Hải Lam cũng nhìn lên, quả nhiên là rất giống tác phẩm của cô, tác phẩm có tên là "Huyết quý chi cơ" (ý là quý huyết hút máu). Những lời Field đang kể ra quả thật nghe rất êm tai nhưng sau khi nghe xong, Daisy đi tới trước mặt cô mỉm cười nói "Mỗi tác phẩm đều là tâm huyết của nhà thiết kế, họ phải trả giá rất nhiều mới làm ra được một tác phẩm của riêng họ. Xin cô không nên nhấn tâm lấy đi nó như vậy, được chứ?"

Cô ấy bày ra tư thái hào phóng, Úy Hải Lam quật cường mỉm cười.

"Cô cũng nên nói lời xin lỗi với tiểu thư Daisy thôi. Nhất định phải thừa nhận sai lầm." Field nghiêm túc nói.

Daisy không tiếp tục nói nữa, chỉ chăm chú nhìn Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam cũng không lập tức nói lời xin lỗi, ánh mắt quét về phía người ngồi ngay ngắn trên ghế salông kia, làm ra dáng vẻ việc này không liên quan tới mình. Anh ta mỉm cười với cô, nụ cười kia khiến cô càng nắm chặt quả đấm trong tay.

Qua rất lâu sau đó, rốt cục cô cũng mở miệng, cũng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ "Xin lỗi, tôi cảm thấy rất xin lỗi."

Lôi Thiệu Hành nhìn thấy nét cười của cô, khóe miệng đang cong lên chợt cứng đờ.

Một khắc đó, lần đầu tiên anh cảm thấy còn có người cười như khóc.

Mà mọi chuyện cũng không kết thúc dễ dàng như vậy, Field cũng đã liên hệ với giáo sư về chuyện này. Cuối cùng, sau khi trở về phòng học, giáo sư yêu cầu cô tạ lỗi với toàn bộ học viên. Cô đứng trên bục giảng phảng phất như trở lại ba năm trước đây, cũng trong ngày đông lạnh giá như thế này, cũng trong một ngày tháng năm như thế này, đột nhiên cô cảm thấy cái giá rét không tên như đang thấm vào từng thớ thịt trong thân thể cô. Để đối mặt với từng cơn mất hướng về mình, cô cầm tờ tạp chí lấy từ chỗ của Daisy hướng về mọi người thanh minh "Rất xin lỗi, mọi người, lúc trước tác phẩm đọa lạc thiên sứ này, tôi lấy bản thiết kế làm mẫu. Tôi biết mỗi tác phẩm đều là tâm huyết của nhà thiết kế, phải trả giá cố gắng rất nhiều mới tạo ra được nó. Giờ đây tôi chân thành xin lỗi tiểu thư Daisy, cũng hướng về các vị tạ lỗi. Xin lỗi."

Toàn trường ồ lên, đầu tiên là lặng im không hề có một tiếng động, sau đó nhìn tác phẩm được mệnh danh là "Huyết quý chi cơ" kia lại sâu sắc xem thường. Những ánh mắt kia đều chen lẫn thái độ căm ghét xem thường, thậm chí có người mắng ra thành tiếng, phá vỡ không khí yên tĩnh này: "Đồ sao chép giả vô liêm sỉ nhất!"

Trong lòng Úy Hải Lam đột nhiên rất không tự chủ, khuôn mặt cũng không hề có cảm xúc muốn buổi lễ mau chóng kết thúc để mình rời đi.

"Hải Lam..." Lưu Tiệp ở phía sau la lên mà Úy Hải Lam cũng không nghe thấy.

Phòng học lớn ở ngoài, Vương San đang chờ đợi.

Về mặt Vương San có gì đó không đúng, thời điểm đó trông cô tràn ngập hổ thẹn.

Úy Hải Lam cười với cô, lại lắc đầu ra hiệu cô đừng nói gì cả. Úy Hải Lam biết cô ấy cũng chỉ biết vâng lệnh người kia mà thôi.

"Thư ký Vương, sau này nếu như tiên sinh Lôi muốn tôi thiết kế ra bản thảo gì thì chỉ cần cô đưa cho anh ta là được rồi, không cần phải nhọc lòng như thế." Úy Hải Lam từ tốn nói.

Wang San nhún mày "Tiểu thư, tôi cảm thấy rất xin lỗi."

Xe chạy tới sân bay, sau đó hai người cũng đồng thời leo lên máy bay.

Úy Hải Lam đưa tay luôn vào trong túi đeo lưng, lặng lẽ nắm chặt hai nửa mảnh của chiếc móc chìa khoá hình con heo nhỏ.

Cô muốn về nhà.

Mà cô cũng không biết, chỗ ấy có còn là nhà của cô nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Người Qua Đường (1)

Rốt cuộc cũng đến ngày Úy Hải Lam có thể từ New York trở lại Xuân Thành.

Thời tiết ở Xuân Thành này thật hợp với lòng người.

Chưa có lúc nào Úy Hải Lam lại nhớ nhung thành phố này như vậy, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẫn là một màu xanh lam đẹp đẽ như thế.

Nhưng tại sao, vào lúc này cô vẫn luôn cảm thấy bầu trời lại là một mảnh xám xịt như thế.

Cây xanh bao quanh con đường, người làm vườn vẫn ngồi đó, ngôi đỏ che phủ tường, đó là nơi cô đã được sinh ra và lớn lên.

Những người làm trong vườn đều đã bị thay đổi, Úy Hải Lam nhìn từng khuôn mặt xa lạ hướng về phía mình mỉm cười cung kính chào hỏi nhưng cô chỉ nhàn nhạt trả lại nụ cười đáp lễ. Bên trong Tường Vi uyển cũng không có một bóng người, hỏi dò mới biết được là Triệu Nhân không có ở đó. Không cần suy đoán, cô khẳng định bà đang ở hầm băng. Thả xuống hành lý, cô cũng không vội thu dọn, một mình bước chậm chạp vào vườn.

Từ Tường Vi uyển đi về phía trước, cô một đường đi qua Mân Côi uyển (vườn trồng hoa hồng) cùng Đinh Hương uyển (vườn trồng hoa từ đình hương).

Trong vườn, tất cả các loài hoa đều nở rộ.

Tường Vi tươi đẹp, hoa hồng diễm lệ, hoa đình hương thanh thoát, gió nhẹ nhàng thổi, trong không khí đều nồng nặc mùi hoa khiến lòng người cũng trở nên khoan khoái.

Cửa Mân côi uyển đóng chặt tựa hồ như đã rất lâu rồi không có ai ở đó. Nơi này đã từng là khu biệt lập của nhị phu nhân và Úy Mặc Doanh, cô vẫn còn nhớ khi còn bé ba người cũng đã từng đến nơi này hái hoa, cũng đã từng bị nhị phu nhân răn dạy đủ điều. Vào lúc ấy ông nội còn khoẻ mạnh, ông cũng cho gọi ba người các cô đến trước mặt, cũng nói cho các cô biết hoa hồng là loài hoa có gai không dễ dàng hái được nó. Nhưng dù vậy ba người bọn họ vẫn lén lút đi hái trộm, cho đến khi ba biết liền sai người làm vườn tỉa lại nhánh hoa, cũng mỗi ngày hái cho mỗi người bọn họ một đóa.

Úy Hải Lam đứng ngay cửa liếc nhìn một lát, lại tiếp tục đi về phía trước.

Cũng vậy, Đinh Hương uyển lại là nơi biệt lập của tam phu nhân và Úy Thư Hòa. Tam phu nhân luôn là người ít nói, hơn nữa vì thân thể vốn yếu ớt nên quanh năm suốt tháng đều phải uống thuốc. Vì lẽ đó, hầu hết thời gian đều chỉ ở trong vườn này không đi đâu cả. May mà Úy Thư Hòa lại vô cùng khỏe mạnh lại hoạt bát đáng yêu. Úy Thư Hòa thường kéo tay cô, giọng trẻ con non nớt dễ nghe thường gọi cô là chị hai, hãy dẫn em theo. Chị hai, chúng ta đi nuôi cá. Chị hai...

Úy Hải Lam đi tới Đinh Hương uyển, hoa nở thật xinh đẹp ướm át nhưng cô chỉ cảm thấy lạnh lẽo thanh đạm.

Tam phu nhân lại đang ngồi trong gian phòng, trong tay cầm một chổi rom, động tác rất nhuần nhuyễn. Xem ra mấy ngày nay, bà đều tự mình quét dọn vườn này. Bà yên lặng ngẩng đầu lên, lại xoay người, cuối cùng chú ý tới người ngoài cửa, lập tức choáng váng, cũng lập tức lộ ra nụ cười ngây ngô.

"Hải Lam, con đã trở về."

"Dạ, dì ba, con đã trở về."

Lời chào hỏi mới lạ nhưng lại có cảm giác khác lạ.

Tam phu nhân lập tức rót nước pha trà, cũng kéo cô lại gần mình.

Tam phu nhân cố ý làm như vậy khiến cô cũng không nở từ chối. Một chén trà nóng, khói nghi ngút bay lên lượn lờ, hai người ngồi xuống trò chuyện vài câu, xem như tất cả mọi thứ đều tốt. Khi Úy Hải Lam hỏi đến Úy Thư Hòa, tam phu nhân lại cảm khái vui mừng nói: "Đứa bé kia vẫn chưa quen với trường học mới, mỗi buổi tối đều gọi điện thoại về khóc lóc. Sau một tháng, cũng không khóc nữa, hiện tại đã bắt đầu quen với môi trường ở đó rồi. Mỗi cuối tuần đều sẽ trở về, ngày hôm trước mới vừa đi, nó cũng cao lên nhiều rồi, cũng rất hiểu chuyện, còn có thể tự mình giặt quần áo..."

Nghe bà chậm rãi kể lại, Úy Hải Lam chỉ thốt ra ba chữ "Vậy thì tốt."

Trước khi đi, tam phu nhân cũng cảm thấy xấu hổ, nhẹ giọng nói: "Hải Lam, cảm ơn con lúc trước đã đưa khoản tiền đó cho dì, nếu không có số tiền đó dì không biết mẹ con dì sẽ phải sống thế nào đây."

Úy Hải Lam cũng không nói gì chỉ thuận miệng hỏi: "Dì ba, dì có biết tin tức của dì hai không?"

"Dì cũng không liên lạc nhiều với bọn họ, Thư Hòa cũng đã từng đến thăm bọn họ rồi. Hiện tại Mặc Doanh là quản lý của công ty, hai mẹ con lại thuê nhà trọ gần đó." Tam phu nhân lại trả lời mấy câu, xem ra mấy tháng nay bà cũng thật sự không liên hệ với bọn họ.

Rời khỏi Đinh Hương uyển, Úy Hải Lam đi đến Thanh Y viên – nơi cha cô thường ở lúc trước.

Cô

chỉ vốn dự định đi vào xem một chút nhưng khi nhìn thấy cánh cổng bị khóa thì đành đứng lặng trong chốc lát.

Đi qua hậu viện, cô hướng thẳng đến hãm băng. Vì là ban ngày nên nơi này cũng không quá âm u, chỉ có cỏ dại mọc càng thêm tươi tốt, gió thổi cỏ lay có vẻ hơi thê lương. Lúc trước nơi này chính là nơi cấm địa, bình thường sẽ không ai được tới đây, các cô gái đều nhất gan. Mà sau

cánh cửa sắt dày nặng là một toà nhà lộng lẫy nằm dưới lòng đất kia.

□ Úy Hải Lam mới vừa xuống đến hầm băng, xa xa liền nhìn thấy Triệu Nhân cùng đi với một người hầu hướng về phía cô.

□ Cô cũng dừng bước không đi thêm bước nào nữa.

□ Đúng lúc Triệu Nhân cũng vừa ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy cô.

□ Có lẽ là ánh mặt trời quá mức ấm áp nên trong lúc hoảng hốt, cô còn cho rằng lúc này bà đã mỉm cười với cô.

□ Chờ khi Triệu Nhân đến gần, bà vẫn có khuôn mặt lạnh lùng như vậy, chưa có lúc nào thay đổi.

□ "Mẹ." Cô nhẹ giọng mở miệng, phần khát vọng tận sâu trong đáy lòng cô bỗng nhiên theo đó mà ùn ùn chạy ra ngoài.

□ Triệu Nhân cũng không lên tiếng, chỉ đi về phía trước.

□ Úy Hải Lam cũng đi theo bà đến Tầng Vi uyển, trước cửa còn có người làm đứng chờ đợi, ngoài ra còn có một người phụ nữ trung niên đứng bên cạnh. Khi nhìn chăm chú, cô cũng nhận ra người kia chính là má Phúc.

□ Má Phúc mặc bộ đồ màu đỏ, mới nhìn qua trông bà rất vui mừng. So với lần gặp trước, bà càng thêm đôn hậu. Tuy trên mặt mang theo nụ cười nhưng vẻ mặt lại có chút nóng nảy tựa hồ như có chuyện gì cần giúp đỡ. Má Phúc

vội vã tiến lên đón hai người, lại thăm hỏi nói: "Đại phu nhân, đường đột đến đây thực sự là quấy rầy phu nhân."

□ Bà lại quay sang nhìn về phía Úy Hải Lam nói: "Nhị tiểu thư, lâu không gặp, nhị tiểu thư càng ngày càng xinh đẹp."

□ Úy Hải Lam là do má Phúc nuôi nấng từ nhỏ, thế nên cô cũng đặc biệt thân thiết với bà. Cô tiến lên một bước, thân mật kéo tay bà "Má Phúc, má khỏe không?"

□ "Má rất khỏe, làm hại nhị tiểu thư lo lắng." Má Phúc gật đầu đáp.

□ "Người nhà cũng đều khỏe chứ?"

□ "Bọn họ cũng đều khỏe."

□ Mới vừa trò chuyện được vài câu, Triệu Nhân cũng đột nhiên lên tiếng ngăn cản: "Bà đi theo tôi."

□ Má Phúc cũng nhanh chóng buông tay cô ra, đi theo Triệu Nhân vào trong nhà. Úy Hải Lam nhìn theo bóng dáng bọn họ lên lầu cũng không suy nghĩ nhiều, sau đó trở về phòng của mình. Chờ khi cô thu dọn xong hành lý và đi xuống lầu, cũng chính là lúc má Phúc phải rời đi, Úy Hải Lam liền gọi bà.

□ Không chờ má Phúc mở miệng, Triệu Nhân đã nói "Không phải bà nói còn có việc?"

□ "Đạ." Má Phúc gật đầu liên tục, lúc đi ngang qua người Úy Hải Lam thì cũng quay đầu lại nói: "Đại phu

nhân, nhì tiểu thư, tôi đi trước."

□ "Con tiễn má." Không để ý ánh mắt Triệu Nhân lạnh lẽo cứng rắn, Úy Hải Lam thẳng tắp dắt má Phúc đi ra.

□ Hai người cũng chậm rãi đi ra ngoài, Úy Hải Lam cũng nói với bà rằng cô mới từ New York trở về. Sau khi má Phúc biết được thì cũng cảm thấy khá kinh ngạc, tiện đà vui vẻ nói: "Nhị tiểu thư, thì ra con được ra nước ngoài để du học, chả trách má không gặp được con. Nhị tiểu thư nhà chúng ta thật rất tài giỏi, chẳng bao lâu sau sẽ thành đạt mà."

□ Từ khi má Phúc rời khỏi nhà họ Úy, mẹ cô cũng liền không thích cô gần gũi với má, thậm chí bà cũng sẽ không nói bất cứ tin tức gì về má cho cô biết.

□ Khi ra đến ngoài cửa, má Phúc nhận được một cuộc điện thoại. Cô ở bên cạnh không lên tiếng, chỉ thấy má Phúc khẽ như mây, chỉ nghe giọng nói đứt quãng: "Mẹ biết rồi, mẹ sẽ nghĩ cách khác, con cũng đừng nên gấp gáp, cũng đừng thúc dục mẹ. Mẹ sẽ trở về nhưng
die,n;da.n**** Sóc**** Là**** Ta**** lze.qu;udo/nn..
trước tiên ..."

□ "Có phải là có chuyện gì khó khăn hay không?" Úy Hải Lam hỏi.

□ Má Phúc đưa tay xoa khuôn mặt của cô, bàn tay bà có chút thô ráp, vì lẽ đó càng khiến cho cô cảm thấy hơi đau trên mặt.

□ Nụ cười của bà không rõ là cảm kích hay còn có ý gì khác nữa, bà chỉ thăm thăm nói: "Đã rồi má Phúc này chỉ"

khúc mưa, và chỉ nhăm nhăm nói. "Cả đời mà ở nước này chỉ có thể dựa cả vào cô mà thôi. Nhị tiểu thư, tiểu thư nhất định phải khỏe mạnh."

□ Úy Hải Lam vẫn còn chưa rõ lời nói của bà thì má Phúc đã ra khỏi nhà họ Úy.

□ Khi trở về vườn, Triệu Nhân cũng đang ngồi lên trong phòng. Trên gương mặt bà là một mảnh âm u như vậy, từng chữ từng chữ nói tới nghiêng răng nghiêng lợi, hung hăng ra mệnh lệnh: "Mẹ đã nói với con rất nhiều lần, sau này cũng đừng lui tới với má Phúc. Con chính là nhị tiểu thư của cả gia tộc nhà họ Úy này, mà bà ta chỉ là người làm mà thôi. Thân phận của con không cần phải thân cận cùng với bọn họ như vậy."

□ Lại là câu này.

□ Sau khi về nước, câu đầu tiên cô nghe bà nói lại là câu này.

□ Úy Hải Lam nhìn lại bà quát cường nói: "Má Phúc là người tốt."

□ Triệu Nhân ngán ra một hồi, lại đứng dậy đi tới trước mặt cô quăng cho cô một cái bạt tai. Cả người cô rung mình, ánh mắt phần nộ có tia chất vấn nhìn bà.

□ Triệu Nhân cũng lùi về phía sau một bước, sau đó kiên quyết lên lầu "Được, nếu như vậy, sau này con cũng đừng nhận tôi là mẹ."

□ Úy Hải Lam đứng tại chỗ, dù cho cảm thấy oan ức nhưng cũng không nói lời nào.

□ Vào ban đêm, Úy Hải Lam liên lạc với Viên Viên, cũng nói với cô ấy rằng mình đã về nước. Nằm trên chiếc giường ấm áp quen thuộc, hai người liên tục kể cho nhau nghe đũa chuyện. Viên Viên nói cho cô biết rằng cô ấy đã đổi việc, Úy Hải Lam cũng hỏi tại sao nhưng Viên Viên chỉ cười hắc hắc hai tiếng, lập tức nói lảng sang chuyện khác

"Hải Lam, tớ nói cho cậu biết một việc, cũng có liên quan đến cậu đấy. Chính vì vậy, cậu nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

□ Lời này nghe vô cùng quen tai, Úy Hải Lam đoán được cô ấy muốn nói đến ai.

□ "Thẩm Du An đã có bạn gái nhưng tớ chưa gặp cô ấy, cũng không muốn gặp cô ấy." Viên Viên nói với giọng điệu chắc nịch.

□ Úy Hải Lam đáp một tiếng, cũng không nói gì thêm.

□ Thế nhưng thế giới này cứ nhỏ như thế, mọi chuyện cứ xảy ra trùng hợp như vậy.

□ Trước toà cao ốc công ty Nguyên Tường, một chiếc xe con chạy chậm chậm phía trước, sau đó dừng lại ven đường.

□ Từ trong xe, một bóng người uyển chuyển bước xuống, đó là một mỹ nhân vô cùng xinh đẹp, da thịt trắng nõn, mắt mang ý cười, cả khuôn mặt trong sáng như mặt nước hồ thu khiến ai nhìn thấy cũng yêu mến. Cô hơi khom

lưng bước ra khỏi xe, lại vòng qua phía trước xe nói gì đó với người đàn ông đang điều khiển xe. Mà người đàn ông kia trông cũng đẹp trai không kém, mái tóc mềm mại, quần áo sạch sẽ sáng bóng, nụ cười cũng đều mang theo ánh mắt trời chói lọi khiến mọi người loá mắt.

□ Úy Hải Lam vừa đậu chiếc xe đạp của mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy tình cảnh như vậy.

□ Úy Hải Lam cũng liền nhận ra người phụ nữ kia.

□ Người đứng ngoài xe chính là Đường Yên.

□ Nhưng người đàn ông ngồi bên trong xe lại khiến cô ngẩn ra.

□ Cô lại lập tức nhìn thấy Lộ Yên đi tới, nhẹ nhàng hôn phớt qua khuôn mặt của người đàn ông kia, khuôn mặt lại tràn đầy hạnh phúc.

□ Người đàn ông kia cũng mặc cô lên hôn môi mình, trong lúc lơ đãng ánh mắt của anh cũng mãi miết hướng về phía trước nhìn trở lại cô. Chỉ trong chớp mắt, cả hai hầu như đồng thời sững sốt.

□ Nụ cười trên mặt của Thẩm Du An cũng nhất thời cứng ngắc trở nên không tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 96: Người Qua Đường (2)

Thẩm Du An nhìn cô đi vào toà cao ốc, cô rõ ràng nhìn thấy cậu bốn mắt nhìn nhau nhưng lại tỏ vẻ như không hề thấy gì. Cậu cũng kiên quyết khẳng

định thật ra cô đã nhìn thấy mình nhưng lại lạnh lùng xoay người đi. Lúc đó, dường như có cọc rễ đâm vào trong lòng mình khiến cậu đau đớn. Mà lúc này dường như có ai đang lớn tiếng nhưng vì mãi suy nghĩ nên cậu cũng không nghe thấy gì.

"Thẩm Du An! Thẩm Du An?" Lộ Yên cũng hô lên mấy lần, cuối cùng cô phải vỗ vào bả vai anh.

Lúc này Thẩm Du An mới phục hồi tinh thần lại hỏi: "Gì vậy?"

"Tôi nay cùng ăn cơm chứ?" Lộ Yên cười hỏi.

"Được."

"Vậy chúng ta đến nơi nào ăn cơm đây?"

"Nói sau đi." Anh mắt tập trung trả lời qua loa.

Lộ Yên cũng nhìn đồng hồ trên cổ tay mình vội vã nói: "Thời gian cũng không còn sớm, em đi lên trước. Giờ tan việc, anh tới đón em đi." Nhìn thấy anh gật đầu, cô mới mỉm cười xoay người nhưng tựa như vừa nghĩ ra thứ gì đó, cô bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt tròn to theo dõi anh nói: "Ngày hôm nay đã cô ấy trở về."

Lộ Yên ám chỉ ai, Thẩm Du An đều biết.

Muốn nhất mấy giây, anh mới mở miệng đáp: "Nhất định phải trở về."

Lộ Yên vừa đi vào công ty thì cũng liền nhìn thấy cảnh mọi người trong phòng thiết kế tụ tập đông đủ cùng nhau nói cười, bầu không khí vô cùng náo nhiệt. Mà nhân vật chính không ai khác chính là người mới vừa được huấn luyện trở về từ New York - Ủy Hải Lam. Cô đứng ở giữa mọi người, nụ cười rất nhạt cũng rất cạn nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người như thế. Có lẽ là do mới đi du học nên phong cách của cô có phần sinh động mỹ lệ, thu hút ánh nhìn của mọi người.

"Ủy Hải Lam, chúc mừng cô đi du học thành công trở về." Lộ Yên đi tới đưa tay ra trước mặt cô.

"Cảm ơn." Ủy Hải Lam cũng bắt tay đáp trả, mỉm cười nói.

Nửa năm không gặp, Lộ Yên cũng không thay đổi bao nhiêu, vẫn như lúc ban đầu gặp gỡ. Bộ dạng thanh cao thoát tục như thế, môi hồng quyến rũ lòng người, đôi mắt trong veo như nước hồ thu, vào lúc này bao nhiêu lời nói hoa mỹ chỉ sợ không đủ để hình dung vẻ đẹp của cô ấy. Lộ Yên thật sự là một mỹ nhân cao sang, lộng lẫy. Bây giờ cô ấy cùng Thẩm Du An trở thành một đôi cũng coi như là ông trời tác hợp vô cùng đẹp mắt.

Chỉ có một điều duy nhất cô không ngờ rằng bọn họ sẽ cùng đồng thời đến đây.

Khi Jaren đến công ty cũng gọi cô vào văn phòng.

"Ủy Hải Lam, tôi đã nghe nói về chuyện xảy ra ở New York rồi, tôi cần một lời giải thích hợp lý." Jaren rất tức giận rõ ràng vô cùng thất vọng cũng tức giận lớn tiếng quát to: "Tôi vẫn cho rằng cô là một nhân tài rất ưu tú, ở phương diện thiết kế cô lại có thiên phú bẩm sinh giỏi hơn người thường rất nhiều. Thế nhưng bây giờ là sao? Cô hãy mau nói cho tôi biết, tại sao cô lại lấy cấp sáng tạo của người khác? Nếu như việc lần này bị đồn ra ngoài, cô có biết tính chất nghiêm trọng của nó thế nào không? Lẽ nào thành công so với đạo đức nghề nghiệp còn quan trọng hơn?"

Ủy Hải Lam đứng trước mặt Jaren, nghe anh nghiêm khắc chất vấn cũng cảm thấy ngọt ngào oan ức, sự khó chịu bỗng đâu tích tụ dâng lên như thủy triều kéo đến.

Khi đối mặt với Field, đối mặt với Daisy, đối mặt với tất cả mọi chuyện, thậm chí là khi đối mặt với con người kia, cô cũng chỉ tỏ ra thái độ bàng quan lại không muốn nói thêm điều gì nữa, mặc kệ là ba năm trước hay ba năm sau đều vẫn như vậy. Thế nhưng vào giờ khắc này, cô nhìn đôi con ngươi phần nộ có phần bốc lửa của Jaren, cô rốt cục không nhịn được mở miệng.

"Tôi không có sao chép, thật không có." Cô thanh minh nói như vậy, cũng vội vã đưa ra lời giải thích biện giải cho chính mình "Tổng giám đốc, tôi thật sự rất xin lỗi vì đã làm phụ lòng kỳ vọng của anh vào tôi. Vì chuyện xảy ra lần này, tôi chấp nhận chủ động từ chức, sẽ không làm anh khó xử."

Jaren trầm mặc.

"Bây giờ tôi sẽ đánh thư từ chức ngay lập tức." Ủy Hải Lam xoay người muốn đi.

"Chờ đã!" Jaren đột nhiên hô một tiếng, Ủy Hải Lam kinh ngạc quay đầu lại, lại nghe thấy anh thở dài nói: "Tôi không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì nhưng tôi tin cô và cũng sẽ cho cô một cơ hội. Nhớ kỹ, đây là cơ hội cuối cùng."

Tin tưởng cô sao?

Đây chỉ là hai chữ đơn giản nhưng lại khiến Ủy Hải Lam chớp mắt chua xót.

"Cảm ơn tổng giám đốc."

Ngôn từ đều có vẻ đơn giản nhưng vào lúc này cô chỉ có thể thốt ra câu nói đó.

Tin tức giống như bị phong tỏa, vì lẽ đó không mấy ai hiểu rõ rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Vượt qua một ngày, cuối cùng cô cũng đợi được đến giờ tan việc, Úy Hải Lam lại nhìn thấy chiếc xe kia xuất hiện ở toà nhà lớn đối diện đường cái.

Đó là phong cách u ám mà cậu ta yêu thích, một chiếc xe có tính năng chậm rãi mà sâu thẳm.

Cô lại nhìn thấy Thẩm Du An ngồi trong xe, giống như buổi sáng ngày đó.

"Bye bye, tôi đi trước." Lộ Yên phát tay với mọi người, bỗng nhiên đi tới bên cạnh Úy Hải Lam cười nói: "Hải Lam, cô và Thẩm Du An đã từng là bạn học thời cao trung, nếu cô không ngại thì hãy cùng chúng tôi đi ăn cơm, cũng coi như chúng tôi chúc mừng cô."

"Không được, ngày hôm nay tôi còn có việc." Úy Hải Lam nhẹ giọng trả lời.

Lộ Yên cũng không chấp nhất, tiện đà nói: "Vậy lần sau vậy."

Nói xong cô cũng nhanh nhẹn xoay người như một con bướm bay xa.

Úy Hải Lam theo đoàn người bước về phía trước, ngơ ngơ nghe thấy đồng nghiệp mơ hồ bàn luận.

"Đó là bạn trai của Lộ Yên đấy, tên là Thẩm Du An - người thừa kế tương lai, gia thế cũng hiển hách lắm đấy."

"Lộ Yên thực sự là có phúc lớn, lại tìm được một anh chàng đẹp trai như thế."

"Hơn nữa mỗi ngày lại tự mình đưa đón cô ấy, muốn gì được đó."

Bọn họ đã từng nắm giữ nửa kia nên chuyện xảy ra hôm nay cũng là kết quả đã được dự liệu trước.

Cuối cùng, mọi việc nên diễn ra như thế. Gần đây công ty nhận khai bút, nhiệm vụ cũng rất nặng nề. Vì thế, vừa đến lúc tan việc, các đồng nghiệp cũng nhanh chóng rời đi, không bao lâu sau, trong phòng làm việc cũng không còn một bóng người. Đợi đến khi Úy Hải Lam từ bên trong đi ra, người đi trên lầu cũng trống không. Cô cũng không vội vã, từ từ thu dọn tất cả các bản thiết kế.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, nhìn thời gian cũng đã là sáu giờ.

Thời gian dường như trôi qua thật chậm, sắc trời vẫn còn mênh mông trong suốt.

Úy Hải Lam đi ra khỏi toà cao ốc nhưng có người đứng lặng ở bên ngoài ân cần chờ đợi.

Cô cũng không ngờ đó chính là cậu ta.

Thẩm Du An ăn mặc một thân Tây phục phẳng phiu, yên lặng đứng ở nơi đó, mông lung nhìn sắc trời. Dáng người cậu thon dài lại đặc biệt kiên cường, gió thổi tùy ý trên con người cậu. Ánh sáng của ngọn đèn đường như chụp xuống người cậu, tóc cũng chậm rãi bay rẽ về một bên mà lúc này cậu lại không mỉm cười, biểu hiện thật nghiêm túc.

Úy Hải Lam bước về phía cậu, mỉm cười nói: "Lộ Yên đã về từ lâu rồi."

"Tớ biết." Thẩm Du An trầm giọng mở miệng, sau đó lại trầm mặc.

Chợt phát hiện bọn họ không còn lời nào để nói, rất buồn cười cũng rất lúng túng.

"Vậy tôi đi trước, tạm biệt." Úy Hải Lam nói một tiếng tạm biệt, cũng lập tức bước chân đi. Thế nhưng cổ tay cô lại bị người ta tóm lấy, quay đầu lại nhìn thấy Thẩm Du An nhũn chặt lông mày, khuôn mặt anh tràn đầy nôn nóng. Thái độ cậu ta như vậy cũng không thường thấy bởi vì cậu luôn luôn là người ôn nhã, dịu dàng.

"Chúng ta nói chuyện." Giọng nói trầm ấm của cậu vang lên nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô.

"Cậu muốn nói gì thì cứ nói ở đây."

"Tớ đang ở cùng với Lộ Yên." Cậu lại mở miệng nói, cũng biết rõ cô đã hiểu được nhưng vẫn muốn báo tin cho cô.

"À, tốt lắm"

"Cô ấy là cô gái thiện lương..." Thẩm Du An nói rất nhiều, giọng nói ôn nhu giảng giải rằng người kia rất tốt. Úy Hải Lam cũng tán đồng, thực tế Lộ Yên là cô gái tốt. Bỗng nhiên con người cậu căng thẳng, càng dùng sức nắm thật chặt cổ tay cô: "Cậu không có gì muốn nói với tớ sao?"

Cô suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: "Chúc hai người hạnh phúc."

Cậu bỗng nhiên nở nụ cười, cụt hứng buông tay ra.

"Tạm biệt." Cô cũng nhẹ giọng nói.

Nhìn thấy khuôn mặt quyến luyến diễm lệ chợt lóe lên trước mặt mình, cô liền muốn vội vã rời đi. Còn cậu lại có cảm giác ảo não cùng bàng hoàng, giống như là muốn nắm lấy gì đó, lưu lại gì đó mà đột nhiên mạnh mẽ bước tới, đem những hỗn loạn dồn dập kia ném ra phía sau, liều lĩnh hôn môi cô, một đôi môi mà cậu đã khát vọng từ lâu nhưng xưa nay không dám vượt rào.

Úy Hải Lam không khỏi ngạc nhiên thất thần.

Chờ đến khi cô phục hồi tinh thần lại, cậu đã buông tay, cũng lùi về sau một bước.

"Xin lỗi, tớ quá kích động." Tiếng nói của cậu càng trầm thấp, ánh mắt hoảng hốt không biết nên lưu lạc ở nơi nào.

"Lam, sau này chúng ta vẫn là bạn bè chứ?" Thẩm Du An bỏ lại một câu như vậy, lại ngồi trở lại trong xe nghiêng ngàng rời đi.

Úy Hải Lam vẫn đứng yên ở tại chỗ, chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai mình.

Nhiệt độ ấm nóng trên môi lại bắt đầu tổn thương cô, khiến cô cảm thấy đau đớn trong lòng.

"Tiểu thư Úy." Bên tai cô, bỗng nhiên có người la lên.

Úy Hải Lam mờ mịt quay đầu lại, chỉ thấy Hà Dịch xuất hiện ở phía sau cô. Theo ánh mắt của anh ta, chiếc xe con kia ngừng ở một khúc rẽ khác.

Ngồi vào trong xe, ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn thẳng mỉm cười hỏi: "Tan làm rồi sao?"

Dường như đối với anh ta không có chuyện gì xảy ra, Úy Hải Lam chỉ lặng lẽ gật đầu.

"Tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đâu?" Hà Dịch hỏi.

"Cần viên."

Úy Hải Lam nghiêng đầu ngồi đó, cảnh sắc chạy như bay trước mặt cô, ánh đèn lấp lánh lúc sáng lúc tối, phản chiếu người bên cạnh. Anh ta nhìn thẳng vào phía trước, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng ngờ ngợ có thể thấy được, sống mũi thẳng tắp, đôi môi bạc khêu gợi hút hồn người. Nghe nói, ai có loại môi mỏng này chính là kẻ trời sinh lạnh lùng. Cậu con người đen nhánh kia mơ hồ mệnh mỏng nhìn không rõ ràng lắm.

Dường như anh ta đang trầm tư điều gì đó.

Trong trí nhớ của cô, người đàn ông này đều thông dong mỉm cười như vậy, ngay cả khi tức giận cũng chỉ thể hiện một nụ cười nhạt. Mà loại nụ cười kia, ý cười chỉ là để che giấu mặt ngoài, uy nghiêm đáng sợ đến không cưỡng lại được. Hiện tại, anh lại lạnh lùng như vậy, hồ hững như vậy, phảng phất quanh thân toả ra sự âm trầm đáng sợ.

Không biết đã đi qua bao nhiêu con đường, xe vẫn tiếp tục hướng về phía trước.

Rất cực cũng về tới Cần viên, xe dừng lại, Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn cô.

Úy Hải Lam cũng duy trì tư thế nhàn nhã như thế.

Đôi môi cô rõ ràng rất khô, có thể do lúc này bị người khác cưỡng hôn mà hiện giờ dấu vết đó vẫn còn in đậm trên đó.

Đột nhiên anh tiến lại gần cô, ngón tay nắm bắt khuôn mặt cô.

Sau đó, thăm thẳm phun ra hai chữ "Thật bẩn."

Úy Hải Lam nở nụ cười, hỏi ngược lại một câu "Lẽ nào anh không bẩn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Người Qua Đường (3)

"Vậy em cho rằng tên tiểu tử họ Thẩm kia sẽ sạch sẽ?"

Úy Hải Lam không sợ nhìn lại anh, trầm mặc thật lâu mới nói "So với anh thì cậu ta sạch sẽ hơn."

"A!" Lôi Thiệu Hành cười lạnh một tiếng, khuôn mặt tuấn tú lại chưa bao giờ tối tăm như lúc này. Lời nói của cô khiến anh tức giận, đột nhiên anh xuống xe cũng mạnh mẽ kéo cô ra khỏi xe. Động tác của anh quá mức thô lỗ, thời điểm đứng dậy khiến đỉnh đầu cô đụng vào nóc xe, bị đau đớn nên cô rên lên một tiếng. Thế nhưng anh cũng không để ý, thẳng thừng kéo cô chạy vào trong Căn viện.

Bị đau đớn như vậy nhưng cô lại có thể nhận thức tình cảnh này quả thực rất quen mắt.

Trong vườn, bọn người làm nhìn thấy tình hình như thế cũng không dám nói lời nào. Tất cả đều cúi đầu không nói một lời.

Một đường chạy vào trong, anh lôi cô thẳng đến Thanh Y viên.

Mấy ngày trước đây, cô cũng đã từng đến đây nhưng lúc đó Thanh Y viên đã bị khóa cửa.

"Mở cửa!" Lôi Thiệu Hành quát một tiếng, bọn người làm lập tức nơm nớp lo sợ cầm chìa khoá mở cửa. Chìa khoá đụng chạm vào cánh cửa khiến phát sinh ra tiếng va chạm lạnh lẽo không tả xiết.

Tiếng bước chân cũng lập tức vang lên, anh kéo tay cô tiến vào vườn.

Anh đi quá nhanh mà cô lại mang giày da thấp, rốt cục không theo kịp sức mạnh mãnh liệt của anh nên ngã xuống đất.

Lôi Thiệu Hành cũng chẳng bận tâm, vẫn tiếp tục kéo cô lên lầu.

Úy Hải Lam chật vật té ngã ngay cầu thang, bước chân anh dừng lại, từ trên cao nhìn xuống như vị hoàng đế cao cao tại thượng nhìn xuống cô. Ánh mắt anh như vậy, vẻ mặt anh như vậy, Úy Hải Lam đã từng nhìn thấy qua. Ở Vạn Kinh đêm hôm ấy, anh tàn nhẫn vô tình cướp đoạt, mà cô lúc đó sống tạm bợ như con giun con dế. Đột nhiên, một tia lạnh lẽo từ đầu ập đến, cô một tay nắm lấy cây cột ngay thang cuốn muốn tự mình đứng lên.

Cô không thể thấp kém như thế.

Anh lại đột nhiên khom lưng, lại ôm lấy cô bế thốc cả người cô lên.

"A!" Cô thờ nhệ ra cũng vang lên tiếng than thở yêu kiều.

Mặc cô gãy gập như thế nào, phản kháng ra sao, nện đánh hay đá đập, tất cả đều không làm ảnh hưởng đến anh. Dưới tình thế cấp bách, Úy Hải Lam hết cách đành một hồi cắn vào bả vai anh, cô cứ thế tàn nhẫn mà cắn, cắn đến nỗi trong miệng mình có thể nếm được mùi máu tanh, sau đó dòng máu đó lại hòa vào trong thân thể cô đến nỗi cô không thể phân biệt được ai là ai. Mà khi anh cảm giác được nỗi đau từ bả vai mình toả ra, anh cũng nhanh chân bước lên lầu, tiện thể đá văng cánh cửa phòng ngủ rộng lớn kia.

Một không gian tối tăm, phòng không có mở đèn chỉ có ánh sáng từ bên ngoài cửa sổ sát đất chiếu vào.

Như ý thức được tình huống tiếp theo sẽ là gì, cô càng liều mạng gãy dựa phản kháng.

Anh trực tiếp ném cô lên chiếc giường lớn, lúc này Úy Hải Lam cũng cảm giác thân thể mình đang rơi tự do trên chiếc đệm chăn mềm mại kia.

Có lẽ là do một thời gian dài không có ai sống ở đây nên lúc này có một mùi hương cổ xưa xông thẳng vào mũi cô.

Nơi này chính là gian phòng của người cha quá cố của cô.

Anh hung hăng dùng tay ngăn chặn án cô về phía giường lớn, mù mịt cười nói: "Đừng ngốc nghếch tự mình cắn lưỡi mình vì việc làm tổn thương chính mình đúng là không tốt. Em nên biết sự kiên trì của anh rất có giới hạn, một lần còn cảm thấy rất thú vị nhưng lần sau thì lại cảm thấy rất buồn chán."

Úy Hải Lam bị anh nhốt lại ở giữa không cách nào thoát ra được, động tác anh cũng rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, anh đã kéo cả vật của mình xuống trời chật tay cô.

Đột nhiên nhớ tới lần anh bôi thuốc mỡ cho mình, cô cảm thấy sợ hãi.

"Tôi không cần thoa thuốc." Cô vội vã nói cũng cố gắng hóa giải hoàn cảnh quần bách này. Thế nhưng cô không hề biết khi cô vừa mở miệng ra nói câu đó thì ngay cả mình đều cảm thấy ngây thơ buồn cười.

"Ai nói anh muốn thoa thuốc cho em?" Anh ngăn ra, giọng nói êm đềm không nghe ra bất cứ tâm tình nào.

Úy Hải Lam bị anh trời chật cũng không cách nào nhúc nhích, cô chỉ cảm thấy cả người anh như nhấn chìm trong bóng tối, bóng đen mơ hồ cao to vững chãi. Anh bắt đầu cởi quần áo, tây phục bị vứt qua một bên, tiếp theo là cà vạt, sau đó là quần lót. Bỗng một tia sáng quét qua khuôn mặt cương nghị của anh, nụ cười kia lại có vẻ vô cùng âm hiểm, một loại hoảng sợ tự nhiên sinh ra trong lòng Úy Hải Lam.

"Úy, anh cũng đã chán trò chơi mèo vờn chuột rồi." Lôi Thiệu Hành cởi bỏ áo mình để lộ ra vóc người hoàn mỹ.

Úy Hải Lam nhắm mắt lại, có cảm giác mình có loại số kiếp khó thoát, cô lựa chọn cách đối xử lạnh lùng với anh.

Không nhìn đến anh, không để ý đến anh, cũng không phản kháng lại anh.

Lúc này cô lại có cảm giác trên người mình đột nhiên chìm xuống, anh đang đè lên người cô. Loại hương vị bạc hà kia dần dần tràn ngập toàn thân cô, theo đó anh đang âu yếm nhìn xuyên suốt vào thân thể cô. Tóc đảo quanh ngực mình, anh cúi đầu găm cắn, ngón tay cũng bắt đầu tùy ý xoa vào nơi riêng tư mẫn cảm của cô, thuận thế kìm kẹp lại hai cánh hoa mảnh mai mềm mại kia. Cô không muốn có phản ứng nên cố gắng khắc chế sự hưởng ứng đang sắp dâng trào của chính mình lại nhưng thật sự nhục rãng chất lỏng đang làm ướt đầm ngón tay anh, cô đột nhiên bắt đầu căm ghét chính mình, làm sao cô lại có phản ứng như vậy? Làm sao có thể...

Gò má cô bị người kia chăm chú nắm lấy, tiếng kêu ôn nhu mê hoặc bắt buộc cô mở mắt ra "Úy, em có cảm giác được không? Thân thể của em cũng đang khát vọng anh, nó ướt như thế rồi mà."

Cô khản khoản nhắm mắt lại, ý chí ngoan cố đang đấu tranh trong con người cô.

"Có phải là rất khó vượt qua? Có muốn không?" Ngón tay của anh nhiều lần thăm dò lại đi vào rút ra khiến cả người cô không khỏi co giật một trận.

Giờ phút này Úy Hải Lam lại có loại cảm giác muốn chết đi, thân thể cô bắt đầu run rẩy bởi vì xấu hổ, cũng bởi vì thân thể muốn anh mà xảy ra rung động.

"Anh muốn làm chuyện yêu đương với tôi cũng được nhưng chỉ cần đừng làm ở chỗ này." Úy Hải Lam cắn răng nói.

Lôi Thiệu Hành ngẩng đầu ngắm nhìn bốn phía, nhìn thấy trên tường có treo một tấm hình.

Trong đêm tối nhìn cũng không rõ lắm, cũng còn rất mơ hồ mông lung khiến anh nhìn không rõ thứ gì.

"Được, chỉ cần em mở miệng cầu xin anh, cầu xin anh muốn em thì anh cũng liền không làm ở chỗ này. Thế nào?" Lôi Thiệu Hành cúi đầu, đầu lưỡi âm áp nhẹ liếm qua ngực cô, lời nói âm áp nhẹ nhàng dao động bên tai cô, cũng thuận tiện nói ra những lời nói vẫn đục không rõ "Thân thể của em cần anh. Hãy mở miệng cầu anh, cầu anh muốn em thì anh sẽ khiến em rất thoải mái."

Làm sao anh ta có thể nói ra những lời nói như vậy?

Úy Hải Lam mở choàng mắt.

Anh nặng nề cắn cô, hàm răng sắc bén vẫn còn lưu lại dấu răng khiến cô vẫn bị đau đớn. Ngón tay của anh đã ướt đầm, óng ánh chất lỏng chảy xuôi.

Anh cũng đồng thời ngược trông mắt lạnh như băng lên nhìn cô, môi mông mang theo ý cười, trầm giọng hỏi: "Em không muốn cầu xin anh?"

"Từ phi anh nằm mơ!" Cô lạnh giọng nói.

Trong tích tắc, trông mắt cô xuất hiện một tầng đông lạnh, khí thế cao ngạo bất tuân.

Mà phần cuối đuôi mắt của cô lại thể hiện sâu sắc vẻ căm ghét như mũi tên đâm hướng về phía anh. Anh trầm trọng thở gấp "Rốt cuộc có nói cầu xin anh hay không?"

Cô ngoan cố trừng mắt nhìn anh.

Một lát sau, anh tà khí cười nói: "Không làm sao? Vậy thi học hỏi đi."

Từ trên người cô, Lôi Thiệu Hành đứng lên, sau đó cảm Tây phục từ trên mặt đất cũng mọc ra di động. Trong giây phút ấy, cô cũng chỉ nghe thấy một câu, sau đó cũng bị cắt đứt: "Đưa cô ấy đến đây."

Úy Hải Lam không biết anh định làm gì nhưng lúc này cô chỉ có thể lặng im.

Qua hồi lâu, đến thời điểm cô sắp đi ngủ mới có người đi vào.

Đó là một người phụ nữ, cô nhìn không rõ dáng dấp của đối phương, chỉ biết là cô ấy không phải Uông Mạn, cũng không phải Daisy. Anh ở trần, chỉ im lặng ngồi ở một bên. Cuối cùng anh đứng lên đi đến chỗ của người phụ nữ kia, mà người kia khi nhìn thấy anh để trần thân thể thì cũng không e dè liền lớn mật ôm ấp anh: "Thật đáng ghét nha, lâu như vậy cũng không tìm em. Hôm nay nhớ em rồi phải không?"

Bởi gian phòng rất lớn, hơn nữa chiếc giường lớn kia lại là giường đặc biệt, bốn cây cột ngay góc giường đều có màn trắng hạ xuống.

Vì lẽ đó nếu không quan sát kỹ thì chắc chắn sẽ không chú ý rằng có người đang ở trên giường.

"A... um.... nhẹ một chút.... Lôi, nhẹ một chút, sẽ làm đau em nha." Bỗng nhiên, người phụ nữ kia bắt đầu thở dốc, loại kêu gào tê dại cũng khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Úy Hải Lam quả thật bị hoảng sợ rồi, lẽ nào anh ta muốn làm ngay tại nơi này? Làm sao anh ta có thể làm điều đó?

Người phụ nữ thờ gắp liên tục "Lôi, anh nhẹ một chút mà, người ta không chịu nổi."

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng người phụ nữ van xin cùng rên rỉ, Ủy Hải Lam nhìn chăm chăm bức ảnh trên tường cắn răng không nói.

Cô sẽ không khuất phục, càng sẽ không mở miệng cầu xin.

Ông nội...

Ủy Hải Lam không tiếng động trong lòng âm thầm gọi tên ông nội, không biết cô còn có thể kiên trì bao lâu.

Cô sẽ có thể kiên trì vì việc này chính là tôn nghiêm của cô.

Cô tuyệt đối không thể mất đi vẻ kiêu ngạo vốn có của mình.

Trong không khí tràn ngập mùi vị hoan ái, người phụ nữ phóng đảng cùng tiếng kêu gào rên rỉ xin tha thỉnh thoảng lại vang lên, tay Ủy Hải Lam nắm chặt nắm đấm, đôi môi cắn chặt đến toé máu quay mặt đi không thèm nhìn tới. Thế nhưng những âm thanh này vẫn dây dưa như cũ, từ bốn phương tám hướng truyền vào tai cô như ban tặng cho cô thêm một cấp bậc sỉ nhục.

"Lôi, anh thật là hư, đừng lui ra..."

Giọng của người đàn ông chen lẫn tiếng thờ gắp, lại quá mức trầm thấp nghe không rõ ràng.

"Cầu xin anh, Lôi, nhanh lên một chút, Lôi..."

Bỗng nhiên từ đâu đến, người phụ nữ kia vui thích kêu thành tiếng "A "

Anh lại lần nữa va chạm rong ruổi vào bên trong thân thể của người phụ nữ kia, ánh mắt lại liếc nhìn về phía giường lớn, nụ cười tàn nhẫn như ma quỷ hiện hình.

Sau lần va chạm mãnh liệt này, người phụ nữ vô lực ngã nhào trên đất, thân thể run rẩy đến thảm thương.

"Mặc quần áo vào và sau đó cút đi cho tôi." Lôi Thiệu Hành lạnh lùng quát, người phụ nữ kia ngẩn ngơ nhìn về phía anh. Dường như cô ta cũng bị biểu hiện của anh dọa sợ, sau đó cũng không nói một lời, thân thể run rẩy thậm chí không để ý tới chuyện mặc lại quần áo mà vội vàng vơ đại vào vòng tay mình chạy ra ngoài.

Sau khi hoan ái qua đi, anh đến gần cô nhận thấy trên khuôn mặt là một thái độ căm ghét đến tột cùng.

"Học được chưa?"

Ủy Hải Lam lạnh lùng liếc mắt nhìn anh, yên lặng quay đầu đi chỗ khác. Cô chỉ biết mình phải cố gắng vượt qua, không thể ném mất phần kiêu ngạo trong lòng mình. Anh lại đưa tay nắm cầm cô làm cho cô phải đối mặt với anh. Giương mặt tuấn tú đè ép xuống càng ngày càng rõ ràng trước mắt cô, cô nhắm chặt hai mắt nghe thấy giọng anh vang lên như giọng của ác ma từ cõi âm binh nào đó vọng lại.

"Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian." Lôi Thiệu Hành khinh bạc khẽ cười nói.

Mà lúc này Ủy Hải Lam với bộ quần áo xộc xệch đang nằm trên giường, hai tay vẫn bị trói chặt khiến cô rất đau đớn. Cô nhìn anh cảm thấy anh vẫn rất xa lạ với mình, tuy đã trải qua bốn năm nhưng giống như cô chưa từng nhận ra anh, Dù giữa bọn họ có một tờ giấy quan hệ nhưng thật buồn cười vì chỉ đơn giản chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

"Lôi Thiệu Hành." Cô mở mắt ra, giọng nói vẫn lạnh lẽo như thường.

Cô rất hiếm khi gọi tên anh, điều này khiến anh nheo mắt chú ý.

Ánh mắt Ủy Hải Lam không chớp lấy một lần chỉ lạnh lẽo nhìn anh, rốt cuộc cũng can đảm lên tiếng hỏi một câu vốn nghi hoặc đã lâu: "Cuối cùng tại sao anh cưới tôi?"

Bốn phía bỗng nhiên bất động không hề có một tiếng động.

Qua rất lâu, ngón tay của anh khẽ vuốt lên đôi gò má của cô, từ từ miêu tả đường viền góc cạnh quanh gương mặt cô.

Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói: "Vì em chỉ như một chú chó nhỏ, thật đáng thương."

Trong lòng Ủy Hải Lam nhất thời không còn phản ứng.

Anh cúi đầu, lẩm bẩm mở miệng, mà cô phảng phất như bị nói đúng chỗ đau, lỗ tai ừ ừ như không nghe thấy gì nữa: "Ủy, đáng thương không phải nhân từ."

Cặp mắt kia bỗng nhiên rõ ràng mấy phần thê lương, lòng anh chợt cảm thấy căng thẳng.

Chương 98: Người Qua Đường (4)

Thời tiết vào tháng năm đã trở nên ấm áp nhưng giờ khắc này ánh sáng ban ngày cũng âm u lạnh lẽo như thế.

Úy Hải Lam chỉ mong những việc xảy ra vừa qua chỉ là một cơn ác mộng, cô muốn nhanh chóng ngủ một giấc, tỉnh lại là trở về bình thường.

Cuối tuần này, Úy Thư Hòa cũng không trở về, nghe nói trong trường học có chuyện bận rộn.

Sau vài ngày, Úy Hải Lam chỉ gặp được má Phúc mấy lần, bà cũng không còn lảng tránh cô nữa mà vẫn từ ái đối xử với cô như bình thường.

Cuộc sống vẫn xoay vòng như thế, đi làm rồi lại về nhà. Đang đi trên đường, có khi cô lại có cảm giác hồn bay phách lạc, xe tới người lui mà cô cứ nhỏ bé như vậy. Hoặc là khi đang làm việc, cô chỉ có thể cố gắng hết sức tập trung vào công việc thì cô mới có thể tạm thời được giải thoát, không còn hoảng hốt bàng hoàng, những lúc như vậy cô mới có cảm giác mình vẫn còn sống.

Vừa về tới nhà, toàn không gian im ắng đến lạ kỳ, cô cũng lạnh nhạt không có nửa điểm tức giận.

Trong phòng rất yên tĩnh, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng bước chân vang lên của những người đi lại bên ngoài cầu thang.

Xem ra Triệu Nhân đã từ hầm băng trở về.

Sau ngày hôm đó, cũng đã trải qua rất nhiều ngày rồi mà hai mẹ con cô vẫn chưa nói chuyện lại với nhau, thậm chí cũng không gặp mặt nhau nữa. Dù cho mặt đối mặt cũng không biết nên nói cái gì vì nếu như lại xảy ra tranh chấp thì như vậy việc không gặp mặt vẫn tốt hơn. Vì lẽ đó, việc ở chung cũng xem như là một cách rất tồi tệ.

Giống như bây giờ vậy, mọi thứ đều vẫn rất yên bình.

Sau khi ra ngoài thu thập mẫu, trên đường ngồi xe trở về công ty, Viên Viên lại gọi điện thoại.

Ở đầu dây bên kia, Viên Viên nói quanh co một lát, sau đó lại nói: "Hải Lam, cũng rất nhanh sẽ lập tức kết thúc kỳ nghỉ, vì lẽ đó Thẩm Du An nói tới nay cậu ta sẽ làm chủ để mời khách, mọi người cũng tụ tập ở đó. Tớ sẽ đi cùng với Minh Lăng, cũng muốn hỏi qua ý kiến của cậu. Nếu cậu quá bận rộn thì cũng có thể không đến, lần sau cũng vẫn còn có cơ hội. Tớ nghe nói Thẩm Du An muốn dẫn bạn gái theo cùng..."

"Nói với bọn họ biết rằng tớ sẽ đi." Úy Hải Lam đáp lại một tiếng.

Thế nhưng Viên Viên lại khó chịu, cũng lại cảm phần sục sôi nói: "Được, đi thì đi, chúng ta cũng không sợ cô ấy. Lẽ nào người phụ nữ đó có thể ăn cậu hay sao? Tớ thật sự muốn gặp người bạn gái kia của cậu ta xem cô ấy đẹp đến cỡ nào? Vậy cứ như thế đi, đến lúc đó tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu."

Cũng không chờ Úy Hải Lam mở miệng, cô đã vội vã ngắt máy.

Quên đi, để nói sau đi, Úy Hải Lam cũng không vội.

Giờ tan tầm, Lộ Yên cũng đi tới. Sau khi cô ấy dặm thêm lớp trang điểm, khuôn mặt cô lại hiện ra một làn da đẹp màu mật ong, trắng trẻo mũm mĩm, vô cùng cảm động, giọng nói cũng đặc biệt dịu dàng: "Hải Lam, vừa nãy tớ cũng hỏi Thẩm Du An rồi, anh ấy nói cậu cũng sẽ đi, mà vừa lúc anh ta cũng lái xe tới đón tớ, cậu sẽ đi cùng chúng tớ chứ?"

Hiện tại đang là giờ cao điểm cũng rất khó đón xe, Úy Hải Lam cũng không muốn một mình đón xe phiền phức, lại không thể lập dị từ chối thẳng thừng như vậy nên cô đơn giản đồng ý.

"Không biết Thẩm Du An đã tới chưa? Để tớ gọi điện thoại cho anh ấy." Đi xuống lầu, Lộ Yên cũng nhẹ nhàng nói.

Úy Hải Lam không nói thêm gì.

Nhưng cô biết Thẩm Du An tuyệt đối là người đứng giờ.

Vào cuộc thi thể dục năm đó, cô chính là người dõ dạc nhất về môn chạy bộ, mỗi lần chạy đều đứng cuối lớp. Cuộc thi cũng gần đến, cô không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày phải dậy sớm đi tới trường học rèn luyện, mà Thẩm Du An cũng tạm thời giúp đỡ cô tập luyện. Sau khi cùng hẹn nhau gặp nhau vào lúc sáu giờ sáng, lần nào cô cũng đều đến muộn, mà nói đúng hơn không phải cô đến muộn, chỉ là do cậu ta đến sớm mà thôi. Lúc đó cô cũng hết sức tò mò, còn hỏi cậu đến sớm như thế để làm gì.

Vào lúc ấy, cậu ấy trả lời thế nào nhỉ?

"Thẩm Du An, thì ra anh đã đến. Làm sao anh lại tới sớm như thế?" Lộ Yên chạy vội về phía anh, cũng thân mật ôm chặt cánh tay anh.

Thẩm Du An chỉ nhàn nhạt nói ra một câu: "Sợ em chờ anh."

Úy Hải Lam vừa đến gần lại nghe thấy câu này, chợt nhớ lại chuyện cũ. Đúng rồi, cậu ta đã nói như vậy.

Khi đã ngồi lên xe, hai người bọn họ ngồi ở phía trước.

Mà cô tự nhiên ngồi ở phía sau.

Không khí trong xe rộng rãi, bọn họ dùng giọng điệu thân mật để nói chuyện, cô cũng không mở miệng nói gì.

"Thẩm Du An, hôm nay thật bận rộn, anh xem tay em này, không cẩn thận bị thương rồi."

"Sau này nên chú ý một chút." Thẩm Du An liếc mắt nhìn bàn tay của cô, cũng lặng lẽ ngược ánh mắt về chiếc kính chiếu hậu nhìn người đang ngồi ở hàng ghế phía sau.

"Ừm, ngày hôm nay anh thế nào? Có bận như em không?"

Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh nhạt như căn bản này giờ cô cũng không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Lộ Yên thu tay về, nụ cười càng vui tươi còn có một tia đắc ý.

Đến một nhà hàng cao cấp, cô đoán chắc giá cả có lẽ cũng đắt đỏ. Máy người bọn họ đều là những kẻ giàu có tiêu xài phung phí, cho nên tới những nơi như thế này có lẽ cũng là chuyện bình thường. Đoán chắc cậu ấy sẽ đặt phòng riêng rất xa hoa, từng người một đều đã đến. Gian phòng to lớn, bàn tròn cầu kỳ tinh tế có đặt thêm một chai rượu. Loại rượu đỏ có hương thơm thuần túy khi vừa mở ra liền tràn đầy mùi thơm phối hợp với thoang thoảng mùi rượu nồng khiến vị giác của mỗi người bị kích thích.

"Sao thế?" Từ Minh Lăng ngồi bên cạnh Viên Viên cúi đầu hỏi.

"Không biết vì sao Hải Lam lại chưa đến nên em muốn ra ngoài tìm cô ấy thử." Viên Viên vừa muốn gọi điện thoại liên hệ với Úy Hải Lam thì liền nhìn thấy ba người đi vào.

Úy Hải Lam đi ở phía trước, bóng dáng lạnh lùng vô cảm trông rất loá mắt.

Trong chốc lát Viên Viên cũng liền nhìn thấy cô, lại mừng rỡ phát tay với cô nhưng lại nhìn thấy ở phía sau còn có một người khác nữa. Bởi vì bóng dáng của Úy Hải Lam vốn cao nên đã cản tầm nhìn của Viên Viên, vì thế Viên Viên cũng không thể nhìn thấy người phía sau. Tuy vậy, cô cũng trông thấy rất rõ ràng người đó đang đi cùng Thẩm Du An cao hơn cô ta đến tận một đầu, bóng dáng lại vô cùng tuấn tú phi phàm, bắt mắt đến không chịu được.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lẽ nào ba người kia cùng đến?

Trong phút chốc Viên Viên nhất thời có chút ngất.

Mà lúc này mọi người đương nhiên nhận ra Úy Hải Lam, vì cũng đã lâu không gặp nên nhiệt tình chào hỏi.

"Aizz, Úy Hải Lam đến rồi, mấy ngày nay đi đâu vậy?"

"Nghe nói cậu đi du học, rất giỏi đó nha."

"Tôi nói này Úy Hải Lam, cậu cũng không quá vô lương tâm, cậu xem Thẩm Du An đã chờ cậu hơn nửa năm rồi."

Lúc này có lẽ nhóm người này còn chưa biết bạn gái của Thẩm Du An không phải cô, hơn nữa mối quan hệ yêu đương giữa bọn họ từ trước đến giờ đều bị mọi người trêu chọc. Tuy hai người không thừa nhận nhưng đối với mọi người chung quanh, họ đã sớm xem cô và Thẩm Du An chính là một cặp trời sinh. Lần này tận mắt chứng kiến bọn họ đến cùng nhau nên cũng thầm nghĩ có lẽ hai người họ đã danh chính ngôn thuận bên nhau.

"Đừng đùa nữa, bạn gái của Thẩm Du An đang đứng ở phía sau đó." Úy Hải Lam khẽ mỉm cười trả lời một câu khiến mọi người kinh ngạc trở mặt, còn cô vẫn thản nhiên đến ngồi bên cạnh Viên Viên.

Lúc này mọi người mới chú ý rằng phía sau cô còn có một người phụ nữ khác, rõ ràng vai nữ chính đã thay đổi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Về mặt Lộ Yên có chút khó chịu nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười.

Úy Hải Lam mới vừa ngồi xuống thì Viên Viên cũng vội vàng đi tới, nhẹ giọng hỏi: "Tình cờ gặp nhau sao?"

"Tớ ngồi chung xe với bọn họ." Úy Hải Lam trả lời một cách vô cùng thẳng thắn.

"A?"

"Bạn gái của cậu ấy và tớ làm chung một công ty."

"A?"

"Hơn nữa lại học cùng trường với tớ."

"A?"

Viên Viên đã đi từ kinh ngạc đến ngây người, chỉ thấy Thẩm Du An nhẹ nhàng ôm người phụ nữ xinh đẹp kia mà giới thiệu với mọi người. Cô ấy quá tỉ mỉ, quá tinh tế, quả nhiên là đại mỹ nhân, mặt mày thanh tú mỹ lệ, dịu dàng thanh thoát lại có chút phong thái của Lâm Đại Ngọc (một mỹ nhân trong phim Hồng Lâu Mộng). Một mỹ nhân trong ốm đau bệnh tật có cảm giác rất đẹp nhưng lúc này nhìn cô ấy so với mình thì còn xinh đẹp hơn bội phần.

Giọng nam trầm ấm của Thẩm Du An lại vang lên "Đây là Lộ Yên, là bạn gái của tớ."

"Chào mọi người." Lộ Yên lại thanh thoát đứng bên cạnh anh, giọng nói nhẹ nhàng lại dịu dàng.

"Đúng là người đẹp." Viên Viên ngồi bên cạnh lẩm bẩm nói lại cảm thán không thôi.

Mọi người bắt đầu ca ngợi, không khí ngọt ngào lập tức liền xoay chuyển.

Khuôn mặt Lộ Yên đỏ hồng trông rất đẹp mắt.

"Thẩm Du An, cậu nói mau, làm sao cậu có thể theo đuổi được Lộ Yên thế? Một cô gái xinh đẹp như thế lại trở thành bạn gái cậu." Có người cười hỏi.

Thẩm Du An trầm mặc.

Mọi người biết rõ cậu ta ngại ngùng, biết hỏi cũng không thể có câu trả lời nên ngược lại bọn họ liền truy hỏi vai nữ chính: "Tiểu thư Lộ Yên, cô hãy nói một chút là làm sao tên nhóc này có thể theo đuổi được em thế?"

"Thẩm Du An là một người tốt." Khuôn mặt Lộ Yên đỏ ửng chỉ nói có bấy chữ này.

"Người đó thật tốt lắm sao?"

"Chính là rất tốt." Lộ Yên cúi đầu.

Rốt cuộc Thẩm Du An cũng mở miệng lại đơn giản phán một câu: "Được chưa?"

Úy Hải Lam ngồi đối diện với anh lại nghe thấy giọng điệu anh hững hờ, lại nhận ly rượu từ tay Minh Lăng.

Mọi người lại nhận ra có điểm không đúng, lại tiếp tục trò chuyện cùng Lộ Yên, còn không quên ca ngợi khích lệ cô.

Vào thời điểm ăn cơm uống rượu, bọn họ nói gì đó, sau đó liền kéo Thẩm Du An đến bên cạnh Úy Hải Lam. Có thể là do uống say rồi nên mọi người cũng không thể kiềm chế chính mình dùng sức đẩy họ trở thành một đôi, còn Lộ Yên lại cứ bị lạnh nhạt như thế thậm chí còn cô tình đẩy cô sang một bên. Thực ra, trong lòng mọi người còn suy đoán, hẳn là hai người này đang giận hờn gì đấy nên Thẩm Du An đã đi tìm người phụ nữ xinh đẹp kia để diễn kịch.

Lộ Yên vẫn duy trì nụ cười nhưng sắc mặt cũng càng ngày càng trắng bệch.

Bỗng nhiên có người đề nghị chơi xúc xắc, dĩ nhiên là không thể từ chối, tất cả đều bị kéo xuống nước, thua phạt rượu.

Mọi người cũng đều vui vẻ, tất cả đều đồng ý trò chơi.

Mà từ trước đến giờ Úy Hải Lam đều không quen chơi những trò này, cuối cùng cô bị thua thất bại thảm hại.

Cô thua liên tục nhiều lần như vậy, dĩ nhiên là phải uống hết từ ly này đến ly kia.

Viên Viên uống mấy chén cũng liền ngà ngà say, ngã trên ghế phát tay ý bảo không thể tiếp tục được nữa nhưng mọi thứ bên cạnh cô dường như vẫn ổn vì bên cạnh cô đã có Từ Minh Lăng. Lại nhìn sang bên kia, Lộ Yên chỉ uống một ly, còn Thẩm Du An liền bắt đầu từ chối khéo. Mọi người ở đây đều dẫn theo bạn gái, còn lại là những người độc thân, cũng không còn ai che chở cho cô nữa. Dù gì từ trước đến nay, Thẩm Du An cô đi đâu cũng chỉ có một mình.

Mọi người tựa hồ cũng đang đợi trò hay, vì lẽ đó thỉnh thoảng nhìn về hướng Thẩm Du An.

Cảm thấy không khí ngột ngạt, cô viện cớ ra ngoài đi toilet cũng tiện thể ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Chờ đến khi trở lại bàn ăn, Viên Viên cười híp mắt nhìn cô nhưng cũng không nói gì.

Lại một bàn xúc xắc mở ra, nhà cái đang làm chủ cuộc chơi.

Mất thấy mình lại thua, Ủy Hải Lam cũng biết sớm muộn gì mình cũng bị phạt rượu, tuy là khó chịu nhưng vẫn còn có thể cầm ly rượu trước mặt lên. Thế nhưng tay cô vừa chạm vào ly rượu, có người liền đứng lên, cô cũng nhận ra đó là Thẩm Du An, cũng không chờ cậu mở miệng, cô mỉm cười nói: "Tớ uống."

"Đừng uống!" Thẩm Du An trầm giọng quát, bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Ủy Hải Lam nhìn cậu ta "Thua phải bị phạt rượu."

Vào giờ phút này, ánh mắt của mọi người quả nhiên đều đang tập trung vào hai người bọn họ.

"Cốc ... cốc!" Lúc này, ngoài cửa có người gõ cửa.

Người phục vụ mở cửa ra, một bóng người cao lớn thoáng hiện ngoài cửa.

Người kia có dáng vẻ cao lớn, gương mặt cương nghị lại xuất hiện nụ cười thông dong như gió xuân ấm áp vây quanh con người anh. Cảnh tượng như vậy trông anh như có cảm giác tiêu sái phiêu dật, trong con người trầm ổn lại lộ ra một tia sức quyến rũ bức người, cứ như vậy vượt lên tất cả những người đàn ông đang có mặt ở đây. Giờ phút này trông anh thật sự nổi trội, trong nháy mắt liền trở thành tiêu điểm khiến mọi người không cách nào dời tầm mắt sang nơi khác.

"Lôi Thiệu Hành?" Có người giật mình hô.

Ủy Hải Lam yên lặng ngẩng đầu nhìn về phía anh, mà anh lại đang nở nụ cười dịu dàng làm chấn động lòng người đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Người Qua Đường (5)

Bỗng nhiên Viên Viên kéo cô vào một góc.

Ủy Hải Lam liếc mắt nhìn cô, lại nghe thấy cô nói: "Vừa nãy lúc cậu rời đi, điện thoại vẫn vang lên không ngừng, cứ reo mãi không dứt. Tớ cho rằng có chuyện gì gấp nên lấy ra xem, trên màn ảnh chỉ biểu hiện một dãy số, vì thế tớ đã nhận thay cậu, tớ chỉ muốn nói với đối phương rằng lát nữa hãy điện lại sau. Tớ không ngờ đó là thư ký Vương và tớ đã tin tưởng nói cho cô ấy biết cậu chơi xúc xắc thua, uống rất nhiều rượu, đại khái bây giờ cũng không dậy nổi. Cô ấy nói sẽ tới ngay để đưa cậu trở về, cũng nói rằng tuyệt đối đừng để cậu bỏ đi."

Viên Viên lại mở miệng cười ha hả: "Tớ cũng đoán được luật sư Lôi sẽ đến đây, lần này thì tốt rồi, tốt xấu gì cũng có người thay cậu chịu đựng, đừng tưởng rằng cậu dễ bị ức hiếp."

Hóa ra chuyện là như thế.

Ủy Hải Lam hiểu nhưng trong lòng lại cười khổ.

Sẽ không ai biết người đàn ông áo mũ chỉnh tề này lại là kẻ cầm đầu khiến cô rơi vào hoàn cảnh thống khổ như thế nào.

"Luật sư Lôi, anh đã tới, Hải Lam đang ở đây." Viên Viên nhìn về hướng anh và hô lớn.

Lôi Thiệu Hành hiên ngang đi vào phòng, lễ phép gật đầu hướng mọi người chào.

Viên Viên cũng đã từng chứng kiến chuyện này một lần nên cô cũng biết sự tồn tại của thư ký Vương. Cô ấy luôn tìm hiểu nguồn gốc rõ ràng cận kề và báo cáo lên chủ nhân của mình.

Mọi người lặng lẽ nhìn Lôi Thiệu Hành đi vào, một lúc sau anh lại trầm giọng nói: "Các vị, thật không phải vì đã quá rầy."

"Không có, không có, luật sư Lôi quá khách khí." Có người hòa theo trả lời.

Lúc này Thẩm Du An cũng khách sáo nói: "Không ngờ luật sư Lôi cũng đến đây, thực sự là khách quý, hoan nghênh, hoan nghênh."

"Không dám, thiếu gia Thẩm thật khách khí." Lôi Thiệu Hành bắt tay chào hỏi với cậu ta, cũng bất đắc dĩ nói: "Gần đây tôi có chút bận, vì vậy không thể đến được, thực sự rất xin lỗi."

Thẩm Du An nói: "Không sao, lần sau còn có cơ hội."

Lôi Thiệu Hành quay đầu nhìn về hướng kia, Úy Hải Lam đang ngồi thanh tĩnh trên ghế, im lặng không lên tiếng, trên tay cô còn cầm ly rượu. Anh đi tới bên cạnh cô, một tay choàng qua lưng ghế dựa, hơi khom lưng nhìn về phía cô. Khi nhìn thấy đôi gò má cô đỏ chót, anh ôn tồn hỏi "Uống rất nhiều sao?"

"Ừm."

"Anh đưa em về."

Úy Hải Lam để ly rượu xuống, sau đó đứng dậy.

Lôi Thiệu Hành tiện đà ôm lấy eo cô để cô dựa vào trong lồng ngực anh. Anh cũng lại cầm ly rượu Úy Hải Lam vừa mới để xuống hướng mọi người nói: "Đột nhiên đến khiến mọi người mất vui, mà mọi người xem hôm nay Lam cũng uống say rồi, tôi đến đón cô ấy về, tiện thể cũng kính các vị một ly. Sáng mai mọi người rảnh rồi, tôi làm chủ mời mọi người ra tụ họp."

Anh nói xong lại ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Mọi người cũng lập tức cùng cạn một ly với anh.

Lôi Thiệu Hành thân mật quan tâm ôm Úy Hải Lam, hai người song song bước ra khỏi phòng.

Bọn họ vừa đi, trong lòng mọi người không khỏi hiếu kỳ. Hôm nay thật sự có thể nói là tình huống kỳ lạ, vốn Thẩm Du An và Úy Hải Lam là một đôi trời định, thế nhưng nhìn dáng vẻ của mỗi người hình như không phải như vậy, thậm chí Úy Hải Lam còn tự rời bỏ cuộc chơi. Không khí trầm lắng trong chốc lát, có ai đó ho khan một tiếng phá vỡ không khí lúng túng lúc này, mọi người lại tiếp tục vui đùa.

"Thẩm Du An, uống chén thuốc này đi." Lộ Yên bưng một chén thuốc nóng đưa tới cho anh.

Thẩm Du An nhận chén thuốc và uống một hớp, sau đó đẩy sang một bên.

Đêm ở Xuân Thành lại không phồn hoa như ở New York, tuy vậy nó cũng được coi là nơi ăn chơi phóng khoáng không thua gì các thành phố lớn khác.

Xe chạy rất nhanh, Úy Hải Lam không khỏe nên nhàu mày.

Khoé mắt liếc nhìn người bên cạnh, Lôi Thiệu Hành mở miệng dặn dò: "A Dịch, lái xe chậm một chút."

"Dạ được, tiên sinh Lôi."

Tốc độ xe quả nhiên chậm lại chút khiến cô thoải mái hơn đôi chút, dù vậy chất lỏng trong dạ dày cô vẫn không ngừng lăn lộn, cô lập tức che miệng lại thét lên: "Dừng xe!"

Hà Dịch đậu xe lại bên ven đường.

Úy Hải Lam lập tức chạy ra khỏi xe, chạy vọt tới ven đường bắt đầu nôn khan.

Tối hôm nay, cô chỉ ăn một chén canh hải sản nhỏ, còn lại tất cả mọi thứ trong bụng cô đều là rượu. Cô lại phun ra một, không nếm được mùi vị gì nữa, lại khó chịu tiếp tục nôn khan.

Bỗng nhiên, có người vươn tay ra, trực tiếp dùng tay áo mình giúp cô lau miệng.

Úy Hải Lam lùi lại phía sau nhìn áo khoác Tây phục đắt giá của anh, nhẹ giọng nói: "Sẽ làm bẩn đấy."

"Cũng đã bẩn rồi." Anh thân nhiên mở miệng, giọng nói còn có mấy phần chế nhạo.

Úy Hải Lam nghĩ đến vụ xung đột vào mấy ngày trước, trong nháy mắt lại trầm mặc.

Lôi Thiệu Hành từ trong xe mang khăn tay tới, Úy Hải Lam ngập ngừng một chút nhưng vẫn đưa tay ra nhận, sau đó lại lần nữa ngồi trở lại trong xe.

Chờ đến Cẩm Viên, anh cũng không có xuống xe.

Vào lúc Úy Hải Lam mới vừa rời đi, anh lại mở miệng nói: "Lần sau nếu muốn tìm bạn chơi xúc xắc phạt rượu thì cứ tìm anh."

"Ừ." Cô thờ ơ đáp một tiếng.

Úy Hải Lam bước chậm về phía Tường Vi uyển, gió nhẹ thổi tan cảm giác say.

Thứ sáu tan tầm rất sớm, Úy Hải Lam đột nhiên không muốn trở về mà quyết định đi đến bệnh viện thăm ba mình.

Căn bệnh của Úy Hùng Khiêm giống như là một căn bệnh sâu không thấy đáy, cho dù tình hình có chút tốt hơn nhưng chỉ sợ cũng sẽ không qua khỏi. Lúc cô đến bệnh viện chỉ thấy ông ngồi trên xe lăn, ngơ ngác nhìn bầu trời ngoài cửa sổ mà sững sờ. Ông không cách nào mở miệng nói chuyện, cũng đã hoàn toàn mất đi năng lực điều khiển cuộc sống như người bình thường, lúc này ông trở nên rất già nua, tóc cũng đã trở nên bạc trắng, sắc mặt chỉ thấy một vàng vọt, khô héo.

"Ba." Cô bước đến gần gọi ông, trong lòng chỉ có một loại chua xót không tên.

Mà lúc này Úy Hùng Khiêm lại không có nửa điểm phản ứng, phảng phất như chưa từng nghe thấy cô gọi.

"Ba, con mua táo cho ba này, để con gọt táo cho ba ăn." Úy Hải Lam đem rửa sạch quả táo, lại cầm dao bắt đầu gọt, sau đó nhấc cái ghế ngồi bên cạnh ông.

Đó là loại trái cây mà ba cô thích nhất.

Cô gọt hết vỏ trái táo, vỏ quả táo nối liền từng chuỗi từng chuỗi theo tay cô gọt.

Nhớ lại tình cảnh lúc cô còn nhỏ, người làm bưng đĩa trái cây và bắt đầu gọt vỏ. Cô nhìn má Phúc thuần thực gọt toàn bộ số quả táo kia, giật mình không thôi. Lúc đó cô cũng liên quân quít đời học, lúc đầu má Phúc không đồng ý, sau đó cũng không thể từ chối cô được lại đưa cho cô một trái táo nhỏ và một con dao gọt trái cây nhỏ. Gọt xong được trái táo đầu tiên, cô liền đợi ba mình trở về và đưa cho ông ăn.

Lúc đó Úy Hùng Khiêm còn nói: "Lam Lam, con thực sự là con ngoan."

Trong phòng bệnh đang yên tĩnh đột nhiên có người mở cửa ra.

Úy Hải Lam quay đầu ra nhìn lại nhận ra đó là Úy Mặc Doanh đã lâu cô không gặp. Cô ấy mặc bộ đồng phục màu trắng, bộ dáng lạnh lùng lại xinh đẹp. Úy Mặc Doanh nhìn thấy cô thì chớp mắt ngăn ra vì ngạc nhiên còn Úy Hải Lam lại bỗng nhiên cảm thấy cô ấy biến thành dịu dàng, một loại cảm giác không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được.

Úy Mặc Doanh chỉ liếc nhìn cô một chút, ngoảnh mặt làm ngơ nói: "Trần Thịnh, anh đây chủ tịch đi ra đi."

"Vâng, đại tiểu thư." Phía sau cô còn có trợ lý Trần Thịnh, anh ta đến gần phòng bệnh nhìn thấy bên trong còn có người khác, nhẹ giọng nói: "Nhị tiểu thư, chào cô."

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, nhớ lại anh ta.

Ba năm trước, vào lúc cô đi gặp Úy Mặc Doanh, cô đã từng gặp người trợ lý này hai lần rồi.

Cô cũng gật đầu nói: "Chào anh."

"Trần Thịnh, anh ở đây làm phiên cái gì đấy?" Úy Mặc Doanh không kiên nhẫn quát một tiếng.

Trần Thịnh đáp một tiếng, lại đi tới trước mặt Úy Hải Lam giải thích ngắn gọn: "Nhị tiểu thư, xin cô nhường đường một chút, bác sĩ đã đồng ý cho chủ tịch xuất viện, hôm nay đại tiểu thư tới đón ông ấy về."

Nghe được tin ba mình sắp xuất viện, Úy Hải Lam thật sự cảm thấy rất vui vẻ.

Thế nhưng trong lòng lập tức bắt đầu sinh nghi hoặc, cô mở miệng hỏi: "Chị hai, chị định dẫn ba đi đâu?"

"A! Đừng gọi tôi dễ nghe như vậy, tôi không chịu nổi. Ba ở đâu cũng là chuyện không liên quan tới cô. Cô không cần biết, cô chỉ cần quản tốt chính mình là được. Mà cô cũng nên tiếp tục ở lại trong Căn Viên kia thôi, tốt nhất cả đời đừng rời bỏ nó." Úy Mặc Doanh lạnh lùng nói, lại trừng mắt nhìn Trần Thịnh quát lớn: "Anh làm sao vậy? Lo lắng làm cái gì?"

"Vâng, vâng, vâng." Trần Thịnh lúng túng trả lời, nhìn lại Úy Hải Lam "Nhị tiểu thư, xin cô nhường đường một chút."

Quả táo đang gọt một nửa, Úy Hải Lam nói: "Đợi tôi gọt xong quả táo và dứt cho ba tôi ăn xong, sau đó rồi hãy đi."

"Không cần, cô vẫn nên giữ lại cho người khác ăn thôi." Úy Mặc Doanh thẳng tiến bước lên, một phát bắt được tay vịn xe đẩy, đẩy Úy Hùng Khiêm ra khỏi phòng bệnh.

Trần Thịnh gật đầu với Úy Hải Lam, xoay người chạy về phía Úy Mặc Doanh thay cô ấy nhận xe đẩy "Đại tiểu thư, vẫn là giao cho tôi thì tốt hơn, cô mang giày cao gót cũng không tiện lắm."

"Tiểu thư, những thứ đồ này có nên..." Y tá đi tới phòng bệnh, lại khẩn cấp hỏi.

"Tất cả đều ném đi." Một tiếng quát lạnh lùng vang xa, hai người kia đã khuất khỏi tầm mắt Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam vẫn cương nghị ngồi trên ghế không nhúc nhích. Quả táo trong tay cô đột nhiên trở nên rất nặng, nặn đến nỗi cô sắp bắt không được nó. Hít thở thật sâu, cô quay đầu nhìn thấy y tá đang thu dọn những thứ còn lại, cô cũng đem quả táo ném vào thùng rác, đứng dậy nói: "Để tôi thu dọn đi, những thứ đồ này tôi còn muốn giữ lại."

"Được rồi." Hộ sĩ nghe vậy cũng rời đi.

Úy Hải Lam từ từ thu dọn những đồ vật kia xong, cũng để hành lý vào túi xách.

Thật giống như đây là việc duy nhất cô có thể làm vì ba mình.

Nhắc túi xách quay trở lại Căn Viên, Úy Hải Lam hỏi dò người mở cửa: "Tam tiểu thư đã trở về chưa?"

"Dạ, chưa trở về."

Úy Hải Lam mỉm cười đi vào trong.

Tam phu nhân nói với cô, có nhiều việc bận trong trường học mà đi về cũng không tiện lắm. Vì thế, Úy Thu Họa sẽ không trở về trong tuần này.

Cuối tuần tốt đẹp, Úy Hải Lam chỉ có thể một mình ngốc ngếch ở trong phòng, không muốn đi đâu.

Chiều chủ nhật, cô đang nằm trên giường đọc sách, bỗng có người đột nhiên bước vào, mà người này cũng không hề gõ cửa.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười với cô, lại mở miệng ra mệnh lệnh: "Hôm nay thời tiết thật đẹp, em ở nhà làm gì, mau theo anh ra ngoài đi dạo một chút."

Quả thật thời tiết hôm nay cũng thật đẹp và tươi sáng, vừa mở cửa sổ xe, gió nhẹ từ từ thổi tới, cảm thấy rất là thoải mái.

Úy Hải Lam không rành về đường xá, chỉ có thể biết đây là hướng về phía bắc.

Ra khỏi thành thị, xe thẳng tiến đến vùng ngoại thành.

Xa xa có thể nhìn thấy một toà kiến trúc.

Xe chạy qua toà cao ốc kia, Úy Hải Lam thật sự cảm thấy choáng váng vì không biết tại sao anh ta lại dẫn cô đến nơi này. Đợi được đến chỗ cần đến, bốn chữ lớn "đại học Xuân Thành" thỉnh thoảng đập vào mắt cô.

Xuống xe, không khí bốn phía đặc biệt trong lành.

Úy Hải Lam ngắm nhìn mấy chữ to lớn kia, bỗng nhiên trước mặt cô có một bóng đen hạ xuống càng ngày càng gần.

Ánh mặt trời như vây quanh lấy anh, anh mở hồ cười lên trông thật rạng ngời.

Lôi Thiệu Hành xoay người đi vào trong, giọng nam trầm thấp từ phía trước bay tới: "Không khí nơi này thật tốt, chúng ta đi chung quanh dạo thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Xoay Người, Người Qua Đường (6)

Trong khuôn viên trường đại học đều nồng đậm không khí trang nghiêm học tập của các bạn sinh viên.

Con đường rừng rậm thật dài, từ cửa trường học dẫn tới nơi sâu xa vắng lặng. Những cây đại thụ che ánh nắng mặt trời như đang che chở cho mỗi sinh viên nơi đây, các cành cây nối liền nhau phảng phất như chúng đang đoàn kết tay trong tay với nhau, tươi tốt dày đặc lại rậm rạp âm áp. Lá xanh bao phủ che chở ánh mặt trời mãnh liệt sau giờ ngọ, lại mang đến làn gió nhẹ nhàng mát mẻ thổi tới khiến con người không cảm thấy oi bức cũng như sẽ không cảm thấy chán nản mà có cảm giác thoải mái thư thái.

Phía nam là sân bóng rổ, cũng có vài sinh viên đang chơi ở đó.

Ầm ầm ầm... người kia đập bóng với một lực lớn khiến bóng va vào rổ vang lên một âm thanh mãnh liệt.

Đầu đó có tiếng kêu gào lại còn ngổn ngang tiếng bước chân đang chạy hoặc đột ngột đứng lại.

Nhìn chỗ ngồi chỉ có vài người ngồi đó cổ vũ, sân bóng rổ còn có một số nữ sinh viên đứng lên vì quá khích. Trong tay các cô là khăn mặt hoặc nước

suối, ánh mắt chỉ hướng nhìn về người nam sinh mình ái mộ, khuôn mặt trẻ trung vui tươi xuất hiện nụ cười đáng yêu, đáy mắt một mảnh hồn nhiên trông thật đáng yêu.

Úy Hải Lam cũng thu hồi ánh mắt, lại hướng nhìn về phía trước bước chậm rãi theo người đàn ông đang nghênh ngang đi kia.

Bọn họ cũng không sòng vai đi cùng nhau, cứ trầm ổn duy trì một trước một sau như vậy. Anh cũng không bước chậm lại, cô cũng không tăng tốc độ giống như vĩnh viễn ai cũng sẽ không vượt qua ai ở khoảng cách hai mét.

Thỉnh thoảng ở bốn phía còn có nhiều sinh viên chú ý hướng ánh mắt tập trung đến anh.

Người đàn ông này, quả nhiên là không thể cho người khác cảm giác được an bình.

Úy Hải Lam yên lặng nhìn anh, trong lòng nổi lên ngờ vực.

Tại sao anh lại muốn đến nơi này?

Vòng qua sân bóng rổ, phía trước là phòng học lớn.

Anh cũng chưa từng đến đại lộ, mà chỉ đi vòng theo đường nhỏ tiến vào một vườn hoa nhỏ.

Trên băng đá có nhiều cặp tình nhân đang ngồi trò chuyện vui vẻ cùng nhau, lại thân mật chụm đầu ghé tai sát gần. Nhìn thấy có người đi tới, bọn họ cũng liền ngừng trò chuyện không lại cản trở như vậy. Thế nhưng phía trước lại xuất hiện một cặp đôi to gan, mặc kệ có người hay không đi qua cũng thản nhiên nhiệt tình hôn nhau, Úy Hải Lam không khỏi đỏ mặt, còn có chút lúng túng.

Khi cô ngẩng đầu nhìn lên, người kia đã tự mình tìm ghế đá ngồi xuống.

Lôi Thiệu Hành nhắm mắt lại, khoe miệng khẽ nhếch cong lên, nếu dùng ánh mắt phán đoán thì chắc chỉ phỏng chừng anh mới độ hai mươi lăm tuổi. Đôi môi cong nhẹ nhàng cũng sẽ không thái quá. Lông mi che mí mắt, ánh mắt trời chiếu xuống tia sáng loá mắt chiếu thẳng trên người anh tựa như có hoa văn như thế, trong phút chốc trở nên nhiều tông màu rực rỡ.

"Đứng mãi không mệt sao?" Anh đột nhiên mở miệng, giọng âm trầm thấp thoáng lại thăm thẳm vang lên.

Úy Hải Lam nghĩ đến Úy Thư Hoà cũng học ở trường này, nhẹ giọng nói: "Tôi muốn đi vòng quanh đây một chút."

Lôi Thiệu Hành lại phát tay, tàn mạn dặn dò: "Đừng đi quá xa, nếu không anh sẽ không tìm được em."

"Ừm."

Úy Hải Lam đi ra vườn hoa nhỏ đi dạo, lại gọi điện thoại cho Úy Thư Hoà.

Số điện thoại này là do tam phu nhân đưa cho cô nhưng cô cũng chưa lần nào điện thoại qua.

Từ trước đến nay đều ở cùng một chỗ, sớm muộn đều gặp nhau cho nên ba chị em bọn họ đều sẽ giữ liên lạc với nhau. Tín hiệu kết thông, cô lẳng lặng chờ đợi, rốt cục cũng có người bắt máy nhưng lại là giọng một cô gái, có thể cũng không phải Úy Thư Hoà. Lúc này, đối phương lại mở miệng nói: "Xin chào, tôi là bạn cùng phòng với Úy Thư Hoà, cô ấy đang bận giặt quần áo nên tôi giúp cô ấy nghe điện thoại. Xin hỏi có chuyện gì không?"

Úy Hải Lam hỏi: "Vừa lúc tôi đến trường học nên muốn đến thăm cô ấy một chút, cô ấy đang ở ký túc xá sao?"

Bạn cùng phòng với Úy Thư Hoà lập tức nói cụ thể nơi ở của hai người cho Úy Hải Lam biết.

Úy Hải Lam tìm đến nơi đó, quả nhiên cô cũng không có sai lầm.

Đi tới lầu bốn, cô tìm tới ký túc xá kia.

Gõ cửa, người nữ sinh bạn cùng phòng với Úy Thư Hoà chỉ tay nói: "Ày, không phải là cô ấy ở kia à?"

Úy Hải Lam theo hướng tay cô ấy chỉ, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn yêu kiều, tóc cũng được cột lên cao làm thành chiếc đuôi ngựa nhỏ phía sau vô cùng đáng yêu. Như thế trông cô cũng trở nên cao hơn, cũng biến thành xinh đẹp hơn. Cô bụng một chậu quần áo đang đứng tại chỗ, về mặt mờ mịt tựa hồ không ngờ Úy Hải Lam lại xuất hiện ở đây.

Úy Thư Hoà từ từ đi tới trước mặt cô, đầu đôi môi mang tính trẻ con lên như muốn nói điều gì.

"Giặt quần áo sao?" Úy Hải Lam hỏi.

"Ừm."

"Không biết sạch hay không nhưng đã có xà phòng rồi chứ?"

Úy Hải Lam cố ý chế nhạo, Úy Thư Hòa nhún mày nói: "Em giặt rất sạch, không tin chị xem thử đi."

"Tốt."

Úy Thư Hòa lấy giá áo, lại cầm từng món quần áo bắt đầu phơi lên sào.

Úy Hải Lam nhìn hình dáng cô bận rộn, ánh mắt không tự chủ cũng trở nên nhu hoà.

"Chị à, chị xem này, em giặt rất sạch đúng không?" Úy Thư Hòa cầm lấy giá áo, lại xoa trán đầy mồ hôi quay đầu hỏi. Còn Úy Hải Lam vừa muốn mở miệng lại nghe thấy một giọng xưng hô quen thuộc vang lên, thậm chí ngay cả chính mình cũng không phát hiện có điều gì khác thường, phảng phất vốn nên là như vậy.

Úy Hải Lam mỉm cười nói: "Tốt rồi."

Hai người tùy ý trò chuyện vài câu, Úy Hải Lam lại nói: "Ba đã được chị hai đón xuất viện."

"Ba đã khá hơn chút nào không?"

"Vẫn như cũ nhưng bác sĩ đã đồng ý cho ông xuất viện, xem ra ông ấy có biến chuyển tốt hơn lúc trước rất nhiều."

"Chị à, tại sao chị không đón ba về Căn Viên?"

Lời nói của Úy Thư Hòa làm lồng ngực cô chấn động, Úy Hải Lam vuốt ve khuôn mặt của cô em, cũng không trả lời chỉ nhẹ nhàng nói: "Thời gian không còn sớm, chị cũng nên đi rồi, lần sau trở lại thăm em. Thư Hòa, nhớ thường xuyên trở về nhà, đi ba ở nhà một mình cũng rất nhớ em."

"Cuối tuần sau em sẽ về nhà." Úy Thư Hòa gật đầu đồng ý.

Ra khỏi ký túc xá, Úy Hải Lam hướng đường thẳng trở về. Tại sao không đón ba về Căn viên sao?

Từ nhỏ đến lớn, Úy Mặc Doanh luôn tranh giành sự thương yêu của ba đối với cô. Ngoài ông nội, ba là người thương yêu cô nhất.

Vậy chi bằng, cô cũng làm thoả nguyện chị ấy thôi.

Trở về bồn hoa nhỏ kia, từ rất xa cô đã nhìn thấy anh vẫn còn ngồi ở đằng kia, vẫn là tư thế trầm mặc lúc này.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, Lôi Thiệu Hành đang nhắm mắt dưỡng thần, cuối cùng cũng mở mắt ra. Anh không nói gì, chẳng hỏi gì chỉ đứng thẳng dậy hướng về một lối đi khác tiếp tục đi.

Mà cô cũng yên lặng đi theo phía sau.

Bỗng nhiên trong đầu cô cũng liền bắt đầu sinh ra một ý nghĩ.

Lẽ nào, lẽ nào anh cố ý dẫn cô đến đây?

Nhưng cuối cùng Úy Hải Lam vẫn không mở miệng hỏi dò.

Vào thứ hai, như thường lệ cô đến công ty đi làm, Jaren triệu tập cuộc họp khẩn cấp có liên quan với buổi trình diễn thời trang mùa mới. Thời gian một tháng cũng đã chuẩn bị xong, tuần cuối cùng của tháng sáu sẽ bắt đầu tổ chức. Trải qua lần trải nghiệm trước, Úy Hải Lam cũng đã thành thói quen, có thể ung dung bình thản đón nhận mọi thứ sắp đến, không vì bận rộn mà vội vàng.

Trong cuộc họp, Jaren cố ý điểm tên của mấy người để bọn họ phụ trách mảng thiết kế lần này.

Dĩ nhiên cũng có điểm qua tên của Úy Hải Lam.

Ngay hôm đó, mọi người liền bắt đầu vùi đầu bận rộn vào công việc. Trong phòng thiết kế, Úy Hải Lam lại cùng các vị tiền bối cùng hòa hợp, ăn uống thảo luận để trong thời gian ngắn nhất sẽ sáng tạo một bản thiết kế hoàn mỹ nhất. Mấy người bọn họ đều vô cùng đau đầu, mất ăn mất ngủ một tuần, rốt cục xác định chủ đề kỳ này, đồng thời từng người cũng thiết kế tác phẩm dựa theo chủ đề đã được bàn luận trong hội.

Buổi tối chính vào lúc đang tăng ca, khoảng chừng chín giờ lại có người đến tham quan.

"Lộ Yên, bạn trai cô đến rồi!"

Các đồng nghiệp cũng lớn tiếng, mọi người dồn dập ngẩng đầu lên quả nhiên nhìn thấy Thẩm Du An với hình dáng trong sáng đẹp trai đang đứng ngay cửa.

Thẩm Du An nói rằng anh đã mua rất nhiều đồ ăn, nụ cười ôn hòa đẹp đẽ.

Lộ Yên cũng gấp gáp vội vàng đứng dậy, mỉm cười chạy về phía anh. Hai người cũng liền thân mật nói vài câu, Thẩm Du An thả đồ xuống hướng về phía

mọi người nói: "Các vị cực khổ rồi nên ăn một chút gì đi. Tôi tùy tiện mua chút đồ không biết mọi người có thích hay không?"

Trong đêm tối tăng ca mệt mỏi, có người đưa bữa đêm tối đương nhiên là một điều thật tuyệt.

Mọi người dồn dập nói cảm ơn, từng người cũng thử nếm qua đồ ăn.

Lát sau, Lộ Yên đi vào toilet.

Ánh mắt Thẩm Du An cũng đồng thời đảo qua lại trong đám người ấy như đang tìm kiếm ai. Bỗng nhiên, hình ảnh ngất quảng ở một bóng người đang cúi đầu gian khổ tập trung làm việc kia, cô vẫn như vậy, lúc buồn phiền thì sẽ cắn đầu bút, thói xấu này cũng chưa cải thiện được. Anh cầm lấy một ly trà sữa nóng cùng một phần bánh gatô đi về phía cô.

"Trước tiên ăn một chút gì đi."

Bỗng nhiên xuất hiện thức ăn trước mặt mình, Ủy Hải Lam ngẩng đầu lên, nhẹ giọng đáp: "Cảm ơn."

Nhìn thấy cô lại tiếp tục công việc, Thẩm Du An khẽ giật khoé môi mình, mở miệng nói: "Lam, buổi tối ngày hôm ấy có khỏe không?"

Ủy Hải Lam nắm chặt bút, trả lời nhưng cũng không ngẩng đầu lên: "Không có chuyện gì, ngủ một giấc liền khỏe rồi."

"Vậy thì tốt."

"Thẩm Du An." Lộ Yên quay lại bên cạnh anh, lại ôm eo anh cười nói: "Hai người đang nói chuyện gì thế?"

Thẩm Du An nhẹ nhàng vỗ vào tay cô, cũng không trả lời câu hỏi mà chỉ ôn ôn nói: "Em cũng đang bận, vậy anh đi trước. Lát nữa em hết bận, anh sẽ trở lại đón em."

"Được." Lộ Yên thuận theo anh trả lời, cũng tiện thể tiễn anh ra ngoài.

Cuối cùng cũng đến lúc hoàn thành công việc của mình, Ủy Hải Lam cố ý ở lại cho đến khi chỉ còn mình cô là người cuối cùng.

Quả nhiên, không có ai sẽ chờ đợi cô.

Cực khổ ròn rã suốt một tuần, cuối cùng cũng đã đến ngày cô phải giao ra bản thiết kế của mình. Vào một buổi sáng sớm vừa vào tới công ty, Ủy Hải Lam rõ ràng nhận ra không khí chung quanh mình có vẻ không bình thường. Các đồng nghiệp vốn đã đối xử lạnh nhạt với cô thì lúc này dường như đang nhìn cô với ánh mắt mang theo khinh bỉ, tựa như hàng ngàn mũi tên đâm về phía cô khiến cả người cô bắt đầu căng thẳng.

Ủy Hải Lam cũng cố gắng nói chuyện với bọn họ để tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng dường như không người nào chịu để ý tới cô, chỉ nói ngắn gọn rằng bọn họ đang bận việc.

Cô như là không khí trong phòng này.

Hơn thế nữa, dường như bọn họ xem cô như chất độc chỉ sợ tránh không kịp sẽ lây lan toàn thân.

Ủy Hải Lam đi về phía Lộ Yên, mở miệng hỏi: "Lộ Yên, có phải là đã xảy ra chuyện gì?"

Lộ Yên đang chăm chú nhìn vào chiếc computer để làm bản thiết kế, khi nghe được giọng nói của cô sát gần mình thì cô cũng dừng lại động tác trong tay xoay người lại nhìn Ủy Hải Lam. Ánh mắt cô cũng rất lạnh nhạt, có đáng đáp muốn nói nhưng lại thôi.

"Muốn nói gì cứ nói thẳng ra đi." Ủy Hải Lam chuẩn bị kỹ càng, chờ đợi đón lấy khả năng mình gặp phải đả kích.

Lộ Yên tỏ vẻ vô cùng khó xử liếc nhìn các đồng nghiệp trong phòng, lại nhỏ giọng nói: "Cô đi check mail đi."

Trời mới vừa sáng, do bị mọi người đối xử lạnh nhạt nên Ủy Hải Lam còn chưa kịp mở mail.

Cô cũng ngồi vào vị trí của mình, rốt cục cũng đã nhìn thấy toàn bộ lá thư kia.

Trong hòm thư là một mail nặc danh.

Nhìn chủ đề mail "Hắc đề hồng tự"(*) mà cô cảm thấy giật mình, lá thư miêu tả việc cô sao chép tác phẩm của Daisy, đồng thời cũng tỉ mỉ kể ra sự tình cô nói lời xin lỗi ở trước mặt mọi người.

(*) "Hắc đề hồng tự" nghĩa là nền màu đen chữ màu hồng: ở đây ý muốn nói những việc về vang đạt được là từ việc làm xấu xa, sao chép tác phẩm của người khác mà thành.

Tâm trạng vốn đã bình phục nhưng lúc này lại đột nhiên đau đớn, không cách nào khống chế được.

Chương 101: Xoay Người, Người Qua Đường (7)

Các đồng nghiệp bắt đầu suy nghĩ linh tinh, những lời nói kia như ẩn giấu sự châm chọc, trong ánh mắt bọn họ càng thể hiện sự xem thường.

"Ai vậy? Đầu óc người này hỏng rồi chẳng?"

"Giả mạo chính là giả mạo, quả nhiên là không thể dùng được. Sau này cô ấy cũng đừng mong góc đầu lên nổi."

"Nói cũng đúng, hàng giả vẫn là hàng giả, một ngày nào đó cũng sẽ bị vạch trần."

"Lộ Yên, cô xong chưa?"

"Tôi sắp xong rồi."

"Cũng không gấp lắm đâu, bây giờ cô cứ từ từ thôi, chú trọng vào chất lượng là tốt rồi. Cô biết không, thứ gì do đầu óc của mình nghĩ ra được đều đáng quý, đừng mượn gió bẻ măng, nếu không sẽ làm hỏng tất cả."

Lộ Yên chỉ là "Ừm" một tiếng, sau đó lại cúi đầu bận rộn.

Úy Hải Lam nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Lúc này, dường như bốn phía chung quanh cô đều hóa thành hư vô, chỉ còn có mỗi một mình cô đang ngồi trong phòng làm việc này. Cô đã từng cho rằng tâm hồn mình đã tĩnh lặng nhưng khi gặp những việc như thế này cô mới biết thì ra cảm giác đó như rút phải ba cái đinh từ trên thân thể mình ra. Đinh vẫn tồn tại, chỉ là khi nhẹ nhàng chạm vào cũng liền phải ném trái mũi vị đau đớn thấu tận tâm can.

Một lát sau, Jaren cũng tới.

Không chỉ riêng anh mà còn có một vị tiền bối lớn tuổi theo sau như có chuyện muốn nói.

Úy Hải Lam vẫn ngồi bất động tại chỗ.

"Những ai phụ trách thiết kế lần này, hãy đi theo tôi." Cửa phòng làm việc vừa mở ra, Jaren nhìn mọi người nói.

Mấy nhà thiết kế nổi tiếng dồn dập đứng dậy cũng không ai để ý đến cô.

Phía sau bỗng nhiên có người đập vào bả vai cô, Úy Hải Lam hoảng hốt hoàn hồn, quay đầu nhìn thấy đó là Lộ Yên.

Lộ Yên nhỏ giọng nhắc nhở: "Giám đốc cho gọi mấy người thiết kế vào kia."

Lúc này Úy Hải Lam mới gạt đầu một, quay đầu lại thoáng nhìn khắp nơi đều đã đóng laptop rồi. Cô trầm mặc đứng lên và cũng là người cuối cùng đi vào phòng thiết kế.

Quả nhiên như cô dự đoán, bầu không khí ngột ngạt lại rất nặng nề nhưng cũng không vì vậy mà khiến Úy Hải Lam dao động.

Cô ngồi ở một góc tối phía ngoài bên trái, đó cũng chính là nơi gần chiếc bục trong phòng thiết kế.

"Tôi đã nhận được tất cả các bản thảo thiết kế về sản phẩm, đa số tác phẩm đều rất xuất sắc, còn có vài bản thiết kế mang tính chất rất mới mẻ độc đáo, tôi nghĩ nhất định sẽ làm cho khách hàng vừa ý..." Jaren đứng lên phía trước chậm rãi nói, giọng anh cũng giống như thường ngày không có gì thay đổi. Thế nhưng vào giờ phút này, giọng điệu vốn trong trẻo mạnh mẽ như vậy lại khiến Úy Hải Lam cảm thấy đặc biệt trầm thấp.

"Được rồi, chúng tôi đi ra ngoài trước." Trưởng phòng thiết kế cũng hưởng ứng trả lời, lại dẫn mấy người kia bước ra ngoài.

Úy Hải Lam chậm rãi đứng lên, chờ một chút mới làm ra vẻ phải rời đi.

"Úy Hải Lam, tôi có chuyện muốn thảo luận với cô." Jaren nhìn cô nói.

Nghe được lời này, cô lại ngồi xuống.

"Chuyện xảy ra ở New York, tôi vốn đã giấu kín nhưng cũng không biết vì sao tin tức lại lọt ra ngoài. Mọi người đều đang có thành kiến với cô, họ cho rằng hiện tại cô cũng chưa có tư cách để chính thức trở thành một nhà thiết kế chuyên nghiệp. Thế nên đó là lý do vì sao kết quả về những bản thiết kế của mùa này cô lại không được chọn. Tôi hi vọng cô đừng nản lòng mà hãy tiếp tục cố gắng, mùa sau sẽ đưa ra những bản thiết kế tốt hơn có ý sáng tạo

hơn. Cô cũng biết tôi cũng rất mến cô, tôi cảm thấy cô là người ưu tú thông minh, là nhân tài hiếm thấy. Một người nắm giữ tài năng như vậy phải luôn luôn cố gắng nắm bắt, dù rằng có bị sai vật, bị chèn ép thì tôi vẫn hi vọng cô hãy luôn cố gắng chấp nhận và tuân thủ những dạy dỗ từ người khác.” Jaren nói rất nhiều, có thể nói anh đã trải tất cả lòng mình ra với cô.

Từ đầu đến cuối, Úy Hải Lam chỉ yên lặng lắng nghe, cũng không hề mở miệng dù chỉ là nửa từ.

"Vây cứ như thế đi, tôi ra ngoài làm việc đây." Jaren nói xong, xoay người muốn ra khỏi phòng thiết kế.

"Giám đốc." Cô đột nhiên hô lớn một tiếng.

Jaren cũng dừng bước, quay đầu lại nhìn thấy cô đang ngưng mắt nhìn mình.

Sau đó, lại nghe thấy cô hỏi: "Anh còn tin tưởng tôi sao?"

Jaren cũng trầm mặc nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, làm việc cho giỏi."

Không biết cả ngày hôm nay, Úy Hải Lam làm sao vượt qua. Đột nhiên cô bất động, mắt lạnh nhìn người đồng nghiệp ngồi bên cạnh bận rộn đến trời đất xoay vần. Thật vất vả, cuối cùng cũng đến giờ tan ca, rốt cục cô là người đầu tiên chạy ra ngoài, giống như không thể chịu đựng được phần không khí ngột ngạt này.

Cô một đường nhanh chóng đạp xe về nhà, thả cho mái tóc bay tán loạn, một mạch chạy về Căn viên.

Người làm mở cửa cho cô, thành thật nói cho cô biết rằng Úy Thư Hòa đã trở về.

Úy Hải Lam nhẹ nhàng gạt đầu, đạp xe trở về Tường Vi uyển.

Vào buổi tối, cô cũng không ra ăn cơm mà lại tự nhốt mình trong phòng.

Khi Úy Thư Hòa tìm đến cô, cô chỉ trả lời một câu: "Chỉ đau đầu một chút, bây giờ chỉ muốn ngủ, có chuyện gì thì ngày mai nói sau đi."

Úy Thư Hòa nghe giọng cô yên tĩnh, lại nhìn sắc mặt cô có chút tái nhợt thì cũng thật cho rằng cô đang khó chịu trong người. Úy Thư Hòa thân thiết dặn dò vài câu rồi rời đi.

Nhưng buổi tối hôm đó, Úy Hải Lam lại ngồi nhìn bản vẽ cả một đêm không ngủ.

Đó là bản thiết kế mà cô suốt một tuần khổ cực ngày không ăn, đêm không ngủ mới suy nghĩ ra. Thật ra, bây giờ ngồi nhìn lại đúng là còn rất nhiều tỷ vết, không phải quá hoàn mỹ, đường nét cũng không đủ trôi chảy, hình thức cũng không đủ ngắn gọn, màu sắc cũng không đủ rõ ràng... càng xem lại nhận thấy càng nhiều khuyết điểm, chính xác cũng không nên được chọn, căn bản cũng không hợp với phong cách của công ty đề ra.

Úy Hải Lam bỗng nhiên đi tới đứng trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra.

Ánh nắng sáng sớm chói mắt lại lộ ra một tia lạnh nhạt vô thần.

Bỗng nhiên, cô đột ngột lấy bản vẽ quay ra trước cửa sổ, ánh mắt to tròn nhưng vô thần nhìn chằm chằm nó. Cuối cùng, hai tay lại dùng sức kéo về hai phía ngược nhau, sau đó trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

Bản vẽ bị xé đến đau thương, từng chi tiết bị xé đến nát vụn, lại bị chủ nhân bỏ mặc không thương tiếc như đang muốn phát tiết trong lòng mình.

Mãi đến khi chi tiết cuối cùng cũng bị ném ra ngoài, Úy Hải Lam nhìn mặt đất đầy những tờ giấy màu trắng nát vụn, lại nhẫn tâm đưa tay đóng cửa sổ lại, nằm xuống chuẩn bị ngủ. Giác ngủ hỗn loạn như trải qua rất dài, mãi đến tận khi người làm đến gọi cô xuống dùng cơm.

Úy Hải Lam cũng nhìn đồng hồ phát hiện đã là một giờ chiều. Đầu cô có chút đau nhưng lúc này đột nhiên cơn buồn ngủ cũng biến mất.

Đi ra ngoài vườn, những trang giấy đầy đất tối qua đã sớm không thấy bóng dáng, xem ra bọn người làm đã quét sạch.

Một chút cảm giác mất mát không tên chợt xông đến, Úy Hải Lam không nhịn được đi tới phòng ăn dùng cơm.

Chính lúc cô đang dùng cơm thì Úy Thư Hòa lại chạy tới bên cạnh cô nói: "Chị à, chị ăn xong chưa?"

Úy Hải Lam cũng thả bộ muông nĩa xuống, lau miệng nói: "Sao vậy?"

Còn tưởng rằng có chuyện gì gấp, thế nhưng Úy Hải Lam chỉ có thấy Úy Thư Hòa hào hứng kéo tay mình, vui sướng nói: "Đi thôi, em dẫn chị đi xem cái này rất thú vị."

Ra khỏi phòng ăn, Úy Hải Lam cũng theo cô ấy đến sân sau.

Phóng tầm mắt nhìn đến sân rộng, cây cối xanh um tươi tốt hiện ra một cảnh tượng vô cùng bắt mắt. Rừng cây cao to với màu xanh lục âm áp tươi tốt lại không cảm thấy nóng bức dù cho đang ở mùa hè. Nhìn đến băng ghế dưới tầng cây, mặc cho gió ấm thổi đến, mát mẻ nhưng không oi bức, cảm thấy tự

do tự tại thoải mái vô cùng.

"Àng! Àng! Àng!" Một đám cún con nhảy lên kêu gào, từng đáng dấp linh hoạt nhảy cẫng lên vui mừng khiến lòng cô ấm áp.

Úy Thư Hoà cũng buông tay cô và đưa tay khác đón lấy chú cún con đang nhanh chân chạy đi "Thật đáng yêu, chị à, chị xem này, thật thú vị."

Hóa ra là Úy Thư Hoà muốn dẫn cô xem những chú cún con này.

Úy Hải Lam bỗng nhiên đi chậm lại nhìn Úy Thư Hoà đang chơi đùa cùng những chú cún, lúc này chỉ cảm thấy sao tình cảnh như thế này lại quá mức ấm áp, quá mức mỹ hảo như vậy?

"Đừng liếm, ha ha, đừng liếm chị." Úy Thư Hoà ôm một chú cún màu trắng lông xù, thân thể tròn trịa như quả cầu pha lê trông thật đáng yêu. Nó đang treu cô đến nỗi cô phải bật cười khanh khách.

"Chị, chị đến đây đi."

Úy Hải Lam lắc đầu "Không, em chơi đi."

Bỗng nhiên, cô chú ý tới một chú cún màu đen nằm nhoài trong bụi cỏ.

Con người đen kịt lộ ra một chút đáng thương, nó nhỏ gầy như vậy, cô đơn như vậy, lại bị đồng bọn ném sang một bên, chỉ một mình lẳng lẳng ở đó.

Úy Hải Lam đứng tại chỗ nhìn con cún đó nhưng cũng không bước lên.

"Tiên sinh Lôi!" Úy Thư Hoà ngẩng đầu nhìn thấy bóng người đỉnh đặc kia từ từ bước đến gần, cũng đồng thời mở miệng hô.

Úy Hải Lam liếc mắt lơ đi.

Lôi Thiệu Hành cũng đứng gần cô cách đó không xa, ăn mặc quần áo thường ngày, dáng vẻ tùy ý thư thái. Hai tay anh nhàn nhã bỏ vào trong túi áo, ánh mắt đen kịt như mực trầm tĩnh bình thản nhìn về phía trước. Gió thổi phát phơ, cũng vô tình thổi bay tóc trên trán anh. Anh nhìn Úy Thư Hoà không khác như cái nhìn đám cún con kia.

"Tiên sinh Lôi, sao lại có nhiều cún con ở đây như vậy? Phải nuôi ở trong vườn sao?" Úy Thư Hoà hiển nhiên có ấn tượng tốt mới có thể dùng giọng ôn hòa như vậy trò chuyện với anh.

"Nuôi vài con chó nhỏ cũng sẽ tương đối an toàn, cũng làm cho người khác yên lòng." Lôi Thiệu Hành mỉm cười nói.

"Cún con sẽ rất nghe lời." Úy Thư Hoà cũng gật đầu phụ họa.

"Người đâu!" Lôi Thiệu Hành đột nhiên quát lên, duỗi tay chỉ vào một hướng khác "Tôi không muốn giữ lại con chó mực kia, mau đưa nó trở về!"

"Vâng, tiên sinh Lôi." Người làm vườn cũng lập tức theo tiếng của anh chạy vội đi, ẵm con chó mực nhỏ kia rời đi.

"Tại sao không muốn?" Úy Thư Hoà nhún mày hỏi.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn thẳng, dùng giọng điệu bình thản ôn hòa nói: "Có câu khôn sống mong chết, trong thế giới này quy tắc sinh tồn chính là như vậy. Nếu không chống đỡ nổi thì chỉ có thể bị đào thải."

Đột nhiên cảm giác trong lòng lại bị kim đâm lần nữa, này giờ vẫn trầm mặc không nói gì thì bây giờ Úy Hải Lam rốt cục mở miệng: "Chị về phòng đây."

"Chị à, thân thể chị không khoẻ, nghỉ ngơi thật tốt." Úy Thư Hoà nói theo.

"Ừm."

Đợi sau khi cô rời đi, Lôi Thiệu Hành lại phân phó nói: "Mau đem những con chó này trả về hết cho tôi."

Người làm vườn sững sờ, Úy Thư Hoà cũng choáng váng.

Lẽ nào những này con chó nhỏ này không tốt sao?

Từ sân sau trở về Tường Vi uyển, trên đường đi cô phải đi qua một gốc cây đại thụ.

Cây đại thụ có đến hơn mười mét, phải đến hai người mới có thể hợp lại ôm hết nó, mà trên đỉnh của nó có hình trăng khuyết, tán cây lại rất đồ sộ. Có người nói cây này đã có hơn trăm năm lịch sử, được gieo trồng từ rất sớm, hay cũng có thể tính nó tồn tại cùng với Căn viên, cũng chứng kiến cả gia tộc nhà họ Úy gia trăm năm vinh nhục hưng suy.

Điều tiếc nuối duy nhất chính là cô chưa từng thấy cây đại thụ này nở hoa.

Một lần cũng không hề có.

Bước chân của Úy Hải Lam dần chậm lại, thậm chí là ngừng lại.

Chỉ vì nhìn thấy trên cây đại thụ có chi chít những tờ giấy trắng nhỏ, tinh tế lại óng ánh như kim tuyến, giống như có ai đó đang cố ý treo lên.

Tờ giấy kia khiến cô có cảm giác rất quen thuộc, vừa nhìn đã có thể nhận ra được.

Chính là bản thiết kế mà cô đã vứt bỏ.

Ánh mặt trời vẫn tươi sáng như vậy, những tờ giấy kia vẫn tung bay nhẹ nhàng trong gió giống như những cánh bướm muốn giương cánh bay cao. Khi còn bé, ba người các cô đều cảm thấy cây đại thụ này sẽ không bao giờ nở hoa, vì lẽ đó nên cũng sẽ không thích nó nhưng giờ khắc này Úy Hải Lam lại cảm thấy tại sao cây này lại có thể đẹp như thế?

Vì vậy, viên mắt cô bắt đầu có cảm giác chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Xoay Người, Người Qua Đường (8)

Úy Hải Lam cũng không hề từ chức mà khi đối mặt với sự lạnh lùng phán xét của mọi người, cô cũng không hề nhụt chí. Cô vẫn nỗ lực hết mình hoàn thành đúng phận sự của mình thậm chí còn làm chăm chỉ hơn lúc trước, lại càng chú tâm hơn lúc trước. Thời khắc học tập, thời khắc tiếp thu, thời khắc hưởng thụ, thời khắc đau đớn, tất cả đều được Úy Hải Lam ghi khắc trong lòng, cô cũng tự nói với mình rằng phải cố gắng cắn răng vượt qua.

Thời tiết bắt đầu nóng bức, nghỉ trưa xong cô cũng liền buồn ngủ.

Lộ Yên cũng trở về phòng làm việc, về mặt cũng có phần khó chịu. Cô cũng không lập tức trở về chỗ ngồi của mình ngay mà gõ cửa bước vào văn phòng của giám đốc.

Một lát sau, cô đi ra trở về chỗ ngồi của mình.

Mọi người cũng không để ý nhiều.

Bỗng nhiên, có người ngồi gần đó liếc mắt nhìn vào màn hình máy vi tính của cô, nhìn thấy cô đang gõ trên bàn phím máy tính thì kinh ngạc thốt lên: "Lộ Yên, sao vậy? Sao cô lại muốn từ chức?"

"A? Lộ Yên muốn từ chức?"

Như giọt thuốc kích thích, tất cả mọi người đều háng háo hỏi dò nguyên nhân.

Lộ Yên cảm động hướng ánh mắt về phía mọi người cười cười, lại ngắn gọn giải thích: "Bởi vì nhà em có chút chuyện."

Một câu nói thoải mái như vậy chợt thốt ra khiến mọi người cũng không tiện hỏi nhiều, dù có tiếc nuối nhưng cuối cùng bọn họ cũng đã suy nghĩ thông suốt.

Lộ Yên đã ra quyết định, đánh xong đơn từ chức lại lập tức đưa vào văn phòng.

Cũng trong ngày đó, cô lập tức đi ngay.

"Lộ Yên, cô đi gấp như thế sao? Chúng tôi còn dự định sẽ làm buổi tiệc chia tay với cô."

Lộ Yên lộ ra vẻ mặt áy náy: "Các anh chị, em thực sự xin lỗi, vốn là em nên mời mọi người ăn một bữa cơm nhưng em thực sự có việc. Lần sau đi, lần sau nhất định bù đắp."

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, cô có việc thì đi giải quyết trước đi." Mọi người thấy cô khẩn trương như vậy thì cũng lập tức cho rằng cô có chuyện quan trọng cần phải làm.

Úy Hải Lam lại thay cô cầm chiếc thùng đựng đồ dùng cá nhân của cô nói: "Lộ Yên, tôi tiễn cô."

"Không, không cần, một mình tôi có thể tự đi." Lộ Yên lại đoạt chiếc thùng từ trong tay Úy Hải Lam, lại xoay mặt hướng về mọi người từ biệt, xoay người ra đi cũng không quay đầu lại.

"Lộ Yên, tôi đưa cô xuống dưới." Hộ Hoa Sư Giả vẫn kiên trì đuổi theo.

Úy Hải Lam đứng ở đằng kia nhưng vẫn luôn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

"Úy Hải Lam, cô đi đóng dấu những tài liệu này đi, chúng tôi sẽ dùng nó ngay."

"Được."

Mới vừa đóng dấu đi ra, Úy Hải Lam lại bị đồng nghiệp gọi lại.

"Úy Hải Lam, cô lập tức đưa tôi đây tờ khai của dự án này!"

"Được."

Chạy ra ngoài một chuyến, sau khi cô trở về, người đồng nghiệp lại xin lỗi nói: "Khi nãy tôi quên, còn có một phần nữa, cô chạy đi một lần nữa đi."

"Được." Cô nhẹ giọng đáp, lại đưa tay nhận tờ khai và rời đi.

"Chờ đã! Úy Hải Lam, lúc trở lại đừng quên ghé mua một chút thức uống ở quán trà sữa gần đó luôn."

"Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy."

"Giúp tôi mua một phần luôn."

Mọi người mồm năm miệng mười, mà Úy Hải Lam đơn giản chỉ cầm giấy bút để ghi chép tỉ mỉ thức uống cho từng người, sau đó mới bước ra khỏi công ty.

Mặc kệ là cố ý hay là vô tình, rõ ràng là các đồng nghiệp đang có định kiến với cô, cũng tỏ thái độ xa lánh cô thấy rõ.

Trong giờ làm việc, dù là những chuyện vụn vặt, các đồng nghiệp đều giao cho cô làm. Mỗi đến tận khi tan việc, Úy Hải Lam cũng chưa từng có nửa câu oán hận, chỉ cần miễn tiếp tục làm việc của mình. Mấy ngày qua, mọi người đều chỉ nghe cô nói một câu mà thôi, đó là chữ "được".

Gần một tháng sau, các đồng nghiệp tỏ vẻ như cũng rất áy náy nên cũng không còn sai cô làm bất cứ việc gì nữa. Tuy thái độ của họ cũng sẽ không tốt hơn, tình cờ cũng sẽ nói móc cô vài ba câu nhưng so với lúc ban đầu thì đã có chuyển biến tốt hơn trước rất nhiều. Chỉ ít, bầu không khí cũng hòa hợp, ăn cơm buổi trưa cũng đều sẽ gọi cô.

Loại thái độ chuyển biến nhỏ bé này khiến Úy Hải Lam cảm thấy vui mừng.

Ở bên này đang thông thả thì trường học lại bắt đầu bận rộn.

Rất cực cũng đã tới buổi lễ tốt nghiệp.

Về đến trường học, rốt cuộc Úy Hải Lam cùng mấy người bạn ngồi xuống trò chuyện tâm tình. Từ sau khi tạm biệt, bốn người cũng bôn ba, bây giờ gặp mặt lại nên cũng có thể nói là cừu biệt trùng phùng, họ đặc biệt cảm động. Nghiêm Linh cũng vội vàng đi làm, vì chưa được chuyển sang chính thức nên tiền lương cũng rất ít. Thịnh Phi Nhi thất bại cả về công việc lẫn tình cảm, cô và bạn trai đang có chiều hướng chia tay. Còn Vu Kha Vãn, sự nghiệp vẫn ổn định nhưng lại buồn rầu về tình cảm.

Mấy người kia truy hỏi là ai thì Kha Vãn lại ấp a ấp úng.

"Sẽ không là Lý Duy Sâm chứ?" Sắc mặt Vu Kha Vãn nhất thời nổi lên ửng hồng, xem như là ngầm thừa nhận.

Lý Duy Sâm là ai? Đó chính là nam thần được bao nhiêu nữ sinh thầm mến mà không nghĩ tới lại bị cô bắt được.

Thế là tự nhiên mọi người lại được một phen trêu chọc.

Sau khi cười nói ồn ào náo loạn xong, cô cũng đi tới phòng học, bạn học cũ gặp lại đều vốn đã trở nên xa lạ lại càng tỏ ra khách khí. Mọi người theo yêu cầu của giáo sư bắt đầu thiết kế tác phẩm tốt nghiệp, cuối cùng cũng có mấy bản thiết kế được hoàn thiện dự định sẽ trưng bày trong buổi triển lãm. Trong lớp cũng có chọn vài người đại diện, mà chịu trách nhiệm chính là tiểu đội trưởng đang chờ người đến để liên hệ tổ chức.

Đó là ngày 24 tháng 6, đối với tất cả toàn thể học sinh đều là một ngày vô cùng quan trọng.

Cả một giới thiết kế mượn đại sảnh, lại tốn rất nhiều thời gian để bố trí và trang hoàng đẹp mắt. Tuy rằng không sánh được với quy mô tầm cỡ ở các công ty nhưng bọn họ đều cảm thấy cũng có chút tự hào. Còn chưa đến thời gian diễn xuất, trong hội đường cũng liên đầy ắp người, hầu hết những người đến tham dự đều là người mẫu hoặc hoa khôi trong trường, tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng tiếng hét lớn bên trong, còn có những bộ trang phục lóng lánh xuất hiện, phong thái đó rất mê người.

"Tiếp theo là phần thiết kế thời trang của ban nhị, bạn học Úy Hải Lam là tác giả của thiết kế tác phẩm dạ yến, bản thiết kế dung hợp quân trang, vui tươi sống động, lại có chút cá tính..." Người chủ trì cầm micro giải thích cặn kẽ, từng hình ảnh bắt đầu được trình chiếu trên màn ảnh lớn thể hiện nét đặc trưng

của tác phẩm.

Người mẫu cũng liền từ phía sau đài chậm rãi đi ra, trong phút chốc bầu không khí nghiêm trang hoành tráng bao phủ lấy cả hội trường.

Mà người bước ra sân khấu chính là một người mẫu thuần thực, môi cô được phối hợp giữa màu đen và đỏ, nét đẹp trung tính lại không mất đi đáng về gợi cảm, dây nịch ngang eo thời thượng mà cá tính cũng được phối hợp trên bản thiết kế trang phục kia, quả nhiên tạo ra nét mới mẻ độc đáo. Đỉnh đầu hơi cúi làm nổi bật chiếc mũ quân đội màu xanh lam, áo lễ phục màu đen toả sáng, chiếc quần trắng tấp, bên ngoài còn bao quanh thêm làn váy màu đen có đính hạt cườm cho thấy người thiết kế nó cũng tốn không ít tâm tư vào đó.

"Hải Lam, cậu phải cố gắng lên." Mấy người bạn cùng phòng bên cạnh khích lệ.

Úy Hải Lam đứng dưới đài, ngẩng đầu nhìn tác phẩm thiết kế của mình, ngón tay còn mơ hồ đau đớn. Thời điểm thù vấy dính cườm còn bị kim đâm đến mấy lần nhưng chuyện đó cũng không đáng kể.

Biểu diễn đến lúc cuối cùng, hiệu trưởng, chủ nhiệm và giáo sư, từng người một lên đài đọc diễn văn, tất cả mọi người đều trở nên trầm mặc.

Không tên, có loại cảm giác phiền muộn bao phủ quanh cả hội trường.

Mà lúc này trong phòng mọi người chỉ chú ý nhận bằng tốt nghiệp từ tay hiệu trưởng, ngoài sân mọi sinh viên đang chụp ảnh chung lưu niệm, ném mũ tốt nghiệp lên trời chứng minh bọn họ muốn từ biệt nơi này. Tất cả mọi việc xảy ra đều như là một giấc mơ, đến cuối cùng mới phát hiện, thực ra thời gian bốn năm cũng chỉ trôi qua trong chớp mắt.

"Sao Lý Duy Sâm lại đi cùng với hoa khôi của trường mình?" Ánh mắt Thịnh Phi Nhi sắc bén nhìn thấy hai người phía trước đang đi tới.

"Hả?" Kha Văn lập tức quay đầu nhìn.

Úy Hải Lam cũng lập tức nhìn về hướng người đang đi tới, người thanh niên cao gầy anh tuấn kia chính là Lý Duy Sâm, còn bên cạnh là cô gái ôn nhu dịu dàng như mặt nước, cũng chính là người vừa mới từ chức rời khỏi công ty không còn liên hệ - Lộ Yên.

Hai người bọn họ đi tới, Lý Duy Sâm chủ động mở miệng chào hỏi, sau đó Lộ Yên nói: "Tiểu Văn, hôm nay tốt nghiệp, chúng mình cùng đi tới quán bar gần đây chơi đi."

"Lại tình cò gặp Lý Duy Sâm." Lộ Yên cười giải thích, nhìn về phía Úy Hải Lam.

Ánh mắt vừa giao nhau, sau đó Úy Hải Lam lại trở về nụ cười cố hữu của mình.

Kha Văn cũng gật đầu, lại thuận miệng hỏi: "Các cậu có muốn đi hay không?"

"Đi! Sao lại không đi? Đương nhiên là muốn đi!" Thịnh Phi Nhi nhìn tình huống có vẻ ngượng ngập nên cũng lập tức lên tiếng đáp lại.

Úy Hải Lam vốn xin nghỉ nên cũng sẽ đồng ý đi. Nghiêm Linh đúng là muốn đi nhưng vị trí công ty thực sự là quá bận, cô chỉ nghỉ được nửa ngày. Sau khi cô gọi điện thoại xin phép thì quản lý cũng ném cho cô một câu, nếu không đến thì cũng liền vĩnh viễn đừng tới nữa. Mọi người rõ ràng chỉ là một công nhân thực tập đau khổ, không có lau75 chọn nên ngoại trừ Nghiêm Linh thì tất cả đều đi.

Chờ đến quán bar, Úy Hải Lam mới phát hiện quán này đúng là chỗ mình làm thêm lúc trước.

Sau lần từ chức đó, mấy năm qua cô đều chưa từng tới.

Bây giờ nhìn mọi thứ cảm thấy thay đổi, trải qua một lần nữa tu sửa, quán bar lại trở nên cao cấp rất nhiều.

Mọi người cũng không vội kêu thức uống chỉ ngồi xuống hàn huyên một lúc. Nhìn ra thấy quan hệ của Lý Duy Sâm và Lộ Yên rất tốt, vì lẽ đó hai người ngồi cạnh nhau tán gẫu đến mức rất vui vẻ. Trái lại người bị lạnh nhạt chính bạn gái Kha Văn, tình cảnh cô có vẻ khá lúng túng, không hề nói câu gì. Thịnh Phi Nhi nổi giận, kéo Kha Văn ra một góc cầm micro lên hát trong lúc hai người kia vẫn trò chuyện vui vẻ.

Hai người phụ nữ hát hò thoải mái xong, úy Hải Lam lẳng lặng tọa ở một bên.

Sau đó, lần lượt những người bạn của Lý Duy Sâm và Lộ Yên cũng đến, bầu không khí càng thêm náo nhiệt, phăng phất như ba người các cô trở nên dư thừa.

Hát hò, uống rượu, tán gẫu, kêu gào, cuồng hoan, tung nhạc xong lại có cảm giác cô độc không rõ.

Lại mở chơi xúc xắc, không ai có thể thoát được.

Dù bên cạnh Lộ Yên có Thẩm Du An nhưng cũng có vô số người chấp nhận theo đuổi bảo vệ cho cô.

Thịnh Phi Nhi uống hai bình rượu liền bắt đầu ngã trái ngã phải, Kha Văn phải thay cô ấy gọi điện thoại cho bạn trai. Tuy là đang chiến tranh lạnh nhưng người kia vẫn quan tâm, quát mắng vài tiếng, lại diu cô đi trước. Một nhóm người tiếp tục uống rượu nháo nhào, có người đàn ông nào đó đưa tay hướng về Úy Hải Lam, bàn tay lớn ôm chầm lấy eo cô, miệng cười quyến rũ nói: "Anh mời em uống?"

Úy Hải Lam đột nhiên đứng dậy, tránh thoát bàn tay to lớn của người kia, sau đó lại một hơi uống cạn ly rượu.

"Tôi đi phòng rửa tay." Trong ánh mắt kinh ngạc chú ý của mọi người, cô bước ra khỏi phòng.

Úy Hải Lam xác thực là uống say rồi, từ trong phòng rửa tay đi ra vẫn ngã trái ngã phải. Nửa đường gặp được Lộ Yên, hai người cũng vội vã đối mặt nhìn thoáng qua. Cô vừa đi vừa nghĩ, đi lại rồi, neho mắt lại nhìn về dãy số phòng, nhớ mang máng chính là căn này liền đi vào.

Hình như phía sau có ai lớn tiếng nhưng cô cũng không nghe thấy.

Gian phòng muôn màu muôn vẻ, đầu đó còn một đám người, Úy Hải Lam chỉ cho rằng đây chính là nhóm người lúc nãy liền thẳng hướng đi về phía không người an vị ngồi xuống.

Một tên thô lỗ đột nhiên lớn tiếng cười nói: "Aida? Người đẹp này là từ đâu tới?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Xoay Người, Người Qua Đường (9)

Úy Hải Lam uống rất nhiều rượu, trước mắt một mảnh mê ly chỉ nhìn thấy mờ hồ bóng người với đường nét đại khái không rõ. Người kia lên giọng thét to nói với cô rằng cô đã đi sai chỗ. Cô lại lao đảo đứng dậy muốn đi ra hướng phía ngoài, nhẹ giọng buông một câu: "Xin lỗi, tôi đi nhầm phòng."

"Đừng, vội vã bỏ đi như vậy làm gì?" Một tên đàn ông đến gần cẩn thận nhìn kỹ cô, vốn là một cô gái đẹp nên lần này anh ta tỏ ra rất hăng hái, lập tức tiến lên ngăn trở đường đi của cô, cánh tay chống đỡ ngăn ở lối cửa, một tay khác khoát lên bả vai của cô trực tiếp ôm cô vào trong ngực: "Nếu đến rồi vậy cũng là duyên phận, đi nhầm phòng cũng là duyên phận, mọi người nói có đúng hay không?"

"Không sai, không sai, anh Hải nói rất có lý." Đám người kia dôn dập phụ họa.

Tên đàn ông cúi đầu, hơi thở phả ra đến khó chịu của anh ta xông thẳng vào cô khiến cô sắp ngất: "Đến đây, mau phục vụ chúng tôi uống vài ly!"

"Tôi không uống! Tôi không phải nhân viên tiếp rượu! Các người tìm nhầm người rồi!" Úy Hải Lam cố gắng đẩy anh ta ra, thời điểm dây dưa khiến chiếc túi nhỏ trong người chột rơi xuống.

Nhưng vì sức cô so với một kẻ say rượu cũng quá yếu, căn bản là cô không thể sử dụng ra chút sức lực nào.

"Chắc chắn, không phải nhân viên ở đây thì càng tốt!"

"Buông tay!"

"Đến đây nào, ngồi xuống bên này!"

"Anh mau buông tôi ra!"

Úy Hải Lam lên tiếng quát lớn nhưng người kia thô bạo kéo cô tới ghế sofa dài, một mực ấn cô ngồi xuống, thể hiện dự định sẽ không thả cô đi.

"Anh em, còn không mau rót rượu."

Anh ta vui vẻ dặn dò, người anh em bên cạnh lập tức khui vài chai rượu ra, rót đầy một ly lại một ly.

"Đến đây, mau phục vụ đại ca chúng ta uống rượu thôi!" Gã kia cầm ly rượu tiến đến đưa lên mép cô.

"Tôi không uống!" Úy Hải Lam quay đầu tránh né nhưng người kia không tha thứ cứ vậy mà dây dưa, anh ta lại chỉ đem miệng ly hướng về môi cô. Cô cảm thấy một loại tâm tình buồn nôn lẫn căm ghét xông thẳng vào cơ thể mình, cũng không suy nghĩ nhiều, hầu như là theo động tác phản xạ bản năng, cô trực tiếp quăng một tát hướng về đối phương.

Bốp ——

Gã đàn ông kia khựng lại một vài giây, nhất thời then quá thành giận thét lớn: "Tiên sư nhà nó, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Mau uống cho lão tử!"

Rượu giội về phía cô, vọt vào trong lỗ mũi khiến cô khó chịu đến ho khan, Úy Hải Lam nói không ra lời chỉ có cảm giác mình sắp chết chìm trong cả biển rượu ở đây.

Chỉ cách vài cánh cửa, một đám người cũng vừa hát xong lại dự định đi đến tiệm cơm.

Thẩm Du An rót cục cũng đến.

Mọi người nhìn thấy anh, khí chất trác nhĩ (ý là cao thượng), trong suốt cao quý, y phục trên người đều là không ít hàng hiệu, vừa nhìn qua liền biết là phú gia tử đệ (con nhà giàu).

Lộ Yên đứng dậy đi tới bên cạnh anh, lại kéo anh đến giới thiệu: "Đây là Thẩm Du An, bạn trai của tôi."

Mọi người lập tức chào hỏi.

Kha Văn lại lặng lẽ nhìn về phía Lý Duy Sâm, nhìn thấy anh đang cúi đầu uống rượu.

"Được rồi, mọi người đều đã đến đông đủ, chúng ta đi ăn cơm đi." Lộ Yên xách túi lên nói.

Kha Văn nhìn quanh bốn phía ngờ vực nói: "Sao không thấy Hải Lam? Vừa nãy cô ấy nói là đi toilet, còn chưa trở lại sao?"

Nghe được cái tên quen thuộc kia, cả người Thẩm Du An rung mình đột ngột nói: "Mau đi tìm cô ấy một chút."

"Được, tôi đi tìm một chút." Kha Văn cũng chưa biết mối quan hệ giữa anh với Úy Hải Lam nên vẫn cảm thấy có chút kỳ quái. Tại sao anh lại có thái độ tích cực như thế đây?

Lộ Yên nói: "Úy Hải Lam sao? Ừ, vừa nãy tôi tình cờ gặp cô ấy trong toilet, cô ấy nói cô ấy về nhà trước."

"Như vậy sao? Vậy chúng ta đi." Kha Văn đáp.

Đoàn người đi ra khỏi phòng, tiện đà đi tới quán cơm.

Thẩm Du An lái xe tới nên Lộ Yên cũng sẽ đi theo anh đến chỗ đỗ xe dưới đất. Ngồi lên xe, Thẩm Du An do dự trong chốc lát nhưng chung quy vẫn cho xe nổ máy khởi động lướt đi.

Nét mặt Lộ Yên tươi cười như hoa.

Mà trong một gian phòng bẩn thỉu xấu xa, Úy Hải Lam bị người kia ép uống đến nỗi toàn thân đều là rượu. Cô nằm nhoài người ở trên ghế salông, cũng không còn khí lực để cử động nữa. Mái tóc ướt đầm nhóp nhóp dán vào gò má cô, bờ môi cô khê mở cô hết sức hô hấp, lúc này điều duy nhất cô có thể làm đó là ý thức vẫn còn đang đấu tranh trong đầu. Đám người kia chơi đến lúc cao hứng, lại có người lên lút không biết lấy gì từ trong bao ra một viên thuốc và phát cho mỗi người một viên.

"Cũng cho ả này một viên để xem ả còn cứng đầu ngang ngạnh nữa hay không? Anh Hải, dược tính của thuốc này tương đối chậm, thế nhưng khi phát tác sẽ mạnh đến tàn nhẫn. Dù có là cô gái còn trinh tiết nhưng khi ăn phải thì cũng biến thành dâm phụ."

Người kia ha hả cười gian, rung đùi đắc ý.

Gã đàn ông được gọi là anh Hải hai mắt bốc lửa, cầm viên thuốc đi tới trước mặt Úy Hải Lam. Bàn tay to lớn nắm cầm của cô, không quan tâm đến sự giãy dụa của đối phương đem viên thuốc nhét vào trong miệng cô, lại cầm bình rượu lên dùng sức ép cô uống rượu. Chát lỏng cay độc vương vãi trên mặt mình, Úy Hải Lam khổ sở đến nghẹn ngào nấc thành tiếng, cảm giác yết hầu như bị bức ra thành từng mảnh, viên thuốc dị vật kia đang tàn phá trong bụng mình.

"Đi, đại ca anh đây sẽ dẫn em đi thuê phòng." Gã ôm cô lên, một đám người lại làm ra bộ dáng khao khát rất muốn đi.

Vừa rời khỏi một gian phòng gần đó, người phục vụ liền nhìn thấy một cô gái bất tỉnh nhân sự đang bị một đám đàn ông ngũ đại tam thô (ý là những kẻ thô kệch) mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

Tóc cô gái ướt đầm, dù không phải là loại đẹp để tuyệt sắc nhưng thanh lệ không gì tả nổi, nhìn cô cũng không giống như những cô gái phóng khoáng ra ngoài chơi đùa. Về mặt của cô xem ra rất thông khổ, đôi mi thanh tú gấp rút cau chặt lại, một bên bị gã kia ôm đi, miệng lại liên tục nhẹ nhàng la lên "Thả tôi ra... Thả tôi ra..."

Đám người kia rõ ràng là du côn nên tự nhiên không người nào dám tiến lên ngăn cản, dù sao những chuyện xảy ra kiểu này cũng đã thấy rất nhiều.

Nhanh đi ra khỏi quán bar thì đứng dịp quản lý lại dẫn một nhóm người vào phòng.

Hai nhóm người cứ đi thoáng qua như vậy, quản lý cũng nhìn thấy cô gái đang bị gã kia ôm trong ngực. Mãi đến tận khi đi qua người cô, chung quy là cảm thấy đã từng gặp cô ở đâu rồi. Đầu óc lại xoay chuyển một, không kịp suy nghĩ liền mở miệng gọi đám người kia lại: "Các anh chờ chút!"

"Chuyện gì?"

Quản lý đi tới trước mặt gã kia, lại nhìn chăm chăm vào cô gái trong ngực anh ta.

Cô cũng như thế nhìn lên, có thể nhận thấy anh ta rốt cục cũng nhận ra cô.

Đây chẳng phải cô gái vào mấy năm trước đã từng làm phục vụ ở nơi này sao?

"Đại Hải, cậu biết cô gái này sao?" Quản lí hỏi.

Gã kia lễ thẳng khí hùng(*) trả lời: "Đây là phụ nữ tạm thời của tôi."

(*) cây ngay không sợ chết đứng

"Ồ? Vậy cô ấy tên là gì?"

"Cái này..." Gã nói quanh co, hiển nhiên là không biết.

Quản lí liếc mắt ra hiệu, tay chân phía sau lập tức kéo Úy Hải Lam đang từ trong ngực gã kia lòi ra.

"Xảy ra chuyện gì? Đến nơi này còn dám cướp người?"

"Con mẹ nó, cậu không muốn lẫn lộn ở nơi này rồi! Đây là người phụ nữ không thể chạm đến của nhà họ Tần." Quản lí lớn tiếng quát lại dạn dò một câu "Đỡ vị tiểu thư này vào văn phòng."

Nhà họ Tần chính là gia tộc dẫn đầu trong toàn vùng này, dựa theo lời bọn họ, vậy thì họ chính là lão đại của lão đại, không người nào dám đắc tội.

Người phụ nữ kia chính là người của nhà họ Tần không thể chạm..

Trong đầu gã vang vọng lời nói của quản lí, đột nhiên gã giật mình, đầu óc trong nháy mắt trống không, cảm giác tai vạ sắp đến nơi.

Lúc này chính là buổi chiều gần năm giờ, mặt trời chiều ngã về tây.

Ánh mặt trời chiếu xuống cửa sổ văn phòng về phía tây, ánh nắng chiều chiếu vào một ánh hào quang rạng ngời.

Cả người Úy Hải Lam xụi lơ vô lực nằm trên ghế salông. Quần áo ướt đầm dính chặt vào người khi nãy bây giờ đã được hong khô, có chút kỳ diệu. Hai gò má bắt đầu ửng hồng, theo thời gian trôi đi, có loại cảm giác cả khuôn mặt đỏ ửng như ủ rượu, màu trắng xưa nay hờ hững như vậy đột nhiên liền biến thành màu hồng phấn mê người như là chiếc bánh pudding tẩm đào mặt chín giòn khiến người ta muốn mạnh mẽ cắn một. Đôi môi phấn nhuận đỏ tươi khê mở, hô hấp có chút gấp gáp, có lẽ là cảm thấy nóng nên thỉnh thoảng cô kéo quần áo, muốn để cho mình thoải mái một chút nhưng không thể.

Cửa vừa được mở ra, Lôi Thiệu Hành liền nhìn thấy hình ảnh sống động như vậy.

Trong đầu đột nhiên nhảy ra bốn chữ "hoạt sắc sinh hương" (chỉ nhan sắc xinh đẹp diễm lệ của phụ nữ).

Quản lí chỉ liếc mắt một, cung kính đứng ngoài cửa, cũng không dám tiếp tục nhìn vào trong nữa.

Lôi Thiệu Hành bước chân trầm ổn hướng đi về phía cô, anh hơi khom lưng, mở miệng hỏi: "Tại sao lại uống say?"

Làm như quá lớn, lại làm như quan tâm, giọng nam tính trầm thấp kia làm cho cô có cảm giác như đàn vi-ô-lông xen lẫn thật êm tai.

"Úy." Anh nhẹ giọng la lớn tên cô, bàn tay lớn nhẹ nhàng đặt vào khuôn mặt vốn đang ửng đỏ của cô "Đi được hay không?"

Chỉ cảm thấy lạnh lẽo nhưng rất thoải mái, như người đang lạc trong sa mạc tìm thấy nước ngọt, Úy Hải Lam lập tức nắm chặt lấy anh, mạnh mẽ ấn vào tay anh, lòng bàn tay hoàn toàn khép chặt lấy tay mình. Cô lẩm bẩm nói mớ, giọng nói khàn khàn nghẹn ngào lặp lại từng câu từng chữ "Ừm... thật mát quá... mát quá..."

Lôi Thiệu Hành lại cảm thấy như bốc hỏa, muốn rút tay mình đang trong bàn tay một mực không nghe lời của đối phương về nhưng cuối cùng anh vẫn ổn định bất động. Cô luôn miệng cầu xin, da thịt non mềm ma sát vào thân thể anh. Anh cau mày nhăn mặt đẩy tay cô ra, cúi người luồn tay ôm cô lên.

"Lôi tiên sinh đi thông thả." Quản lí cúi đầu hô.

Cô rất nhẹ, lại không phải loại người không thịt, cảm giác cũng không tệ lắm. Chỉ là hiện tại cả người đều nồng nặc mùi rượu, một đường ôm cô bước ra khỏi quán bar, ngồi trên xe thân thể anh sớm bị cô nhuộm dần vô số hỗn hợp mùi rượu. Anh sắp xếp chỗ ngồi cho cô, lại ra mệnh lệnh tài xế lái xe.

Úy Hải Lam đầu dựa vào cửa sổ xe, theo xe xóc nảy liên bị một trận va chạm.

"Đau, đau..." Cô giống như đứa trẻ la lên, giọng nữ lại ngọt ngào nhu mềm khiến anh liếc mắt nhìn.

"Đau."

"Ồ."

"..."

Rốt cục, anh đưa tay kéo cô qua làm cho cô tựa đầu vào trong lồng ngực của mình.

Cô chỉ biết đó là lồng ngực rắn chắc, lạnh lẽo lại mát mẻ, so với cơ thể như là đang có hỏa không ngừng thiêu đốt khiến cô bức thiết khát vọng từng phân lạnh lẽo cùng mát mẻ kia, cũng liền không nhịn được đưa tay phủ hướng về lồng ngực anh. Tay nhỏ linh xảo tìm khe hở, ba ngón tay theo khe hở xâm nhập đến gần thân thể anh.

Tìm đập nhanh hơn nửa nhịp, anh đưa tay nắm chặt tay nhỏ đang lộn xộn của cô, cúi đầu quát lên "Chớ lộn xộn!"

"Mát." Cô lại phun ra một chữ, môi hầu như dán vào anh, hơi thở kia chỉ cách anh gần như thế, tất cả động mạch như đang phun trào ở cổ anh.

Lôi Thiệu Hành cúi đầu nhìn lên chỉ thấy cô mị nhãn sinh ba (ý là quyến rũ làm người khác rung động), mắt phượng hé mở đẹp đẽ.

Ánh mắt lại tiếp tục nhìn xuống dưới tìm kiếm, cổ áo mở rộng có thể nhìn thấy cô mặc áo ngực màu đen, bộ ngực theo làn hô hấp phập phồng, xinh đẹp đến nỗi mỗi tế bào trong cơ thể anh đều run rẩy.

Bỗng nhiên, môi cô dán lên cổ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Xoay Người, Người Qua Đường (10)

Trong nháy mắt tất cả máu trong toàn thân đều dâng lên não bộ, loại cảm giác tê dại mang lại cho anh hưng phấn khác thường. Động tác của Lôi Thiệu Hành chân chờ một lát nhưng chung quy vẫn đưa tay đẩy cô ra. Thế nhưng cô cứ lại dính vào, một đôi tay nhỏ không an phận lại lần thứ hai xoa nắn lồng ngực anh, trong miệng lại mơ hồ lầm bầm những lời không rõ, chỉ nghe thấy một chữ kia.

"Ừm, mát..." Giọng cô từ trong thân thể rầu rĩ phát ra nhưng khi vào lỗ tai anh lại như thổ khí Nhưộc Lan(*).

(*) Để mô tả một người phụ nữ không cần nói gì mà khi mở miệng sẽ chỉ toàn những lời đẹp đẽ như hoa lan.

Lôi Thiệu Hành tóm chặt lấy hai tay cô, không cho cô tiếp tục lộn xộn. Mà cô làm như vô cùng khổ sở, nghèo đói, ngã về lồng ngực anh, lại còn không ngừng cọ xát. Mái tóc mềm mại, tỉ mỉ đen nhánh cọ xát dưới cằm của anh như một người tình nhân bé nhỏ triu mến đang vuốt ve người mình yêu.

Úy Hải Lam ngẩng đầu lên, si ngốc ngưỡng mộ nhìn anh, cặp mắt đẹp đẽ tròn to không chớp lấy một cái, đáy mắt mê ly nhìn không rõ, lại thâm thúy mở khoé môi mỉm cười.

Lôi Thiệu Hành tự nhận mình đã từng có vô số nữ nhân, gặp qua vô số gương mặt xinh đẹp nhưng cũng chưa từng có người nào sẽ có khả năng quyến rũ đầy sức quyến rũ với anh như vậy, lại khiến tâm thần anh đập dồn như vậy.

Cô như vậy là một bộ dạng anh chưa từng gặp.

Tuy thật hài lòng nhưng chung quy anh vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng.

"Mát quá, thật thoải mái..." Giọng cô khàn khàn Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n,khàn nỉ non, chậm rãi cúi đầu, môi đỏ dán vào trong quần áo lại hôn lên lồng ngực anh. Đôi tay nhỏ vội vàng chấp lại như khăn cầu điều gì đó, lung tung xoa xoa lên người anh. Cả người cô trực tiếp đánh về phía anh, hôn loạn lên đôi môi anh khiến anh khó có thể khắc chế phản ứng dưới hạ thân mình. Anh nhanh chóng gắng gượng, nỗi khó chịu như muốn tấn công chiếm lấy cô.

Lôi Thiệu Hành bắt được hai cánh tay của cô, kéo cô từ trên người mình xuống, nhìn chăm chăm cô đang nhìn qua nhìn lại, con ngươi đen tuyền bỗng nhiên bắn ra hàn quang (ánh mắt sắc bén).

"Em đã ăn phải cái gì?" Anh lạnh giọng quát lên.

"Ồ... Nóng..." Giọng nói cô nghẹn ngào, khổ sở đến nói không nên lời.

Úy Hải Lam liều mạng vùi đầu hướng về lồng ngực anh, giống như là chưa thỏa mãn được, hai chân cô lại sai bước dài ngồi trên người anh. Cô duỗi hai tay ra, vội vàng vén lên bộ tây phục của anh, vòng tay qua ôm lấy sống lưng trắng kiện của anh, khuôn mặt dán chặt khít thỉnh thoảng lại chậm chậm kì kèo. Hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn giống như người bị thiếu dưỡng khí sắp bị nghẹt thở "Nóng quá... Thật khó chịu... Ừm... Tôi khó chịu..."

Trên người mình treo một cô gái, chẳng ai sẽ không thờ ơ động lòng, ý chí sắt đá của Lôi Thiệu Hành đang có nguy cơ bồi hồi, tan vỡ.

"A Dịch, từ đây cách Cẩn Viên còn xa không?" Anh mở miệng chất vấn.

"Lôi tiên sinh, nhanh nhất cũng cần một giờ."

Con đường phía trước, hạt cát tung bay lơ lửng, đường đá lại loang lổ.

Xe xóc nảy, thân thể mềm mại bên dưới cô càng có khuynh hướng sát gần vào anh, tay nhỏ hoảng loạn ấn tới ngang thân anh, Lôi Thiệu Hành không khỏi rủa thầm một tiếng.

"Không cần đi Cẩn Viên nữa, hãy tìm một khách sạn gần đây được rồi."

"Vâng, tiên sinh Lôi."

Hà Dịch lập tức nhìn xung quanh hai bên, rốt cục tìm được một quán rượu gần đó.

Mở cửa phòng, Lôi Thiệu Hành ôm cô lên lầu.

Nắm trong tay chiếc thẻ mở cửa, anh một tay đỡ chiếc móng xinh đẹp của cô, trầm giọng dặn dò: "Ôm chặt, đừng ngã xuống."

Úy Hải Lam quả nhiên nghe lời đến ôm cổ anh, hai chân cuộn lấy anh. Chỉ là lúc này giống như muốn đòi mạng, cô mềm mại trực tiếp quay về phía anh đang gắng gượng, bị quần áo ngăn trở cũng liền muốn một lần tấn công vào. Sau khi nhanh chóng đẩy cửa vào, anh ôm cô chạy về phía phòng tắm. Động tác thô lỗ ném cô vào bồn tắm lớn, sau đó cầm lấy vòi hoa sen, đồng thời ấn nút mở.

Nước lạnh phun ra tung toé, trực tiếp xả về phía cô.

"Khụ! Khụ!" Úy Hải Lam hai tay che mặt, bị nước tấn công nên ho khụ lên.

Lôi Thiệu Hành đưa cô dè trong bồn tắm, làm cho cô ngâm trong nước lạnh, còn không ngừng dùng nước lạnh dội vào đầu cô. Thế nhưng cô vẫn không cảm thấy thoải mái, trái lại càng thêm khó chịu. Tay nhỏ bám vào tay vịn bồn tắm lớn, kéo áo sơ mi của anh lên. Anh hất tay cô ra, cô lại tiếp tục động tác như vậy, thời điểm dây dưa y phục của anh cũng ướt đẫm, dán vào thân thể rất không thoải mái. Lôi Thiệu Hành gác lại vòi hoa sen, tiện đà cởi quần áo mình ra, áo sơ mi dính trên người có chút khó chịu nên anh buồn bực cởi ra.

Úy Hải Lam vịn bồn tắm lớn khiến cho khí lực từ trong nước chậm dần.

Lôi Thiệu Hành mới vừa cởi bỏ quần áo mình ra thì liền thấy cô như hoa sen mới nở, đáng yêu đến không chịu được. Nước lỏng lạnh theo thân thể màu hồng của cô chảy xuống, làm lộ ra xương quai xanh khiêu gợi, đôi nhũ hoa xinh đẹp run lên mà hai đóa búp hoa đáng yêu màu hồng nhạt như đang đợi người hái tình tứ thưởng thức.

Úy Hải Lam bước chân muốn thoát ra khỏi bồn tắm lớn nhưng cả người không có khí lực, bước chân bất ổn liền muốn té ngã "A!"

Tay nhanh hơn mắt, Lôi Thiệu Hành cũng nhanh chân tiến lên, theo bản năng đưa tay bảo vệ cô. Cô làm dáng dựa vào anh, toàn bộ trọng lượng thân thể tất cả đều giao phó cho anh, hai chân như xà tinh bình thường lại quẩn tới. Thân thể vừa nóng rực đan xen lạnh lẽo thanh khiết khiến cô trầm trọng hô hấp và tất cả đều rơi vào bả vai của anh.

Đôi lông mày đẹp đẽ của Lôi Thiệu Hành nhăn lại, hai con mắt chuyển thành cực nóng, bàn tay lớn ấn xuống phía sau lưng nóng bỏng của cô, giọng nói có chút khàn khàn.

Một lát sau, anh mới nói một câu: "Úy Hải Lam, em sẽ hối hận."

Cô lại cúi đầu bắt đầu hôn vào bả vai của anh như là cho thấy thái độ, hàm răng nhỏ gặm ra những vết ngứa, thân thể phù hợp hầu như đều sắp hòa làm một thể, tia lý trí cuối cùng còn sót lại trong anh rốt cục cũng hoàn toàn tan rã. Ôm cô chạy về phía phòng ngủ, một hồi sau lại thả cô xuống, bắt đầu tháo dây lưng và cởi quần.

Cô lại nửa nằm nửa quỳ, ngồi ở trên giường, hơi híp mắt tay nhỏ duỗi ra về hướng anh.

Bàn tay lớn của anh nắm chặt cô, lật thân ép về hướng cô. Như hai con dã thú đang dây dưa lẫn nhau, họ bắt đầu gặm cắn đối phương. Môi anh rơi xuống xương quai xanh trên cổ cô, cũng mạnh mẽ cùng sâu sắc hút lấy mùi vị làm cho cả người cô run rẩy, phát sinh từng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, thân thể vận vẹo uốn éo thành một đoàn, giống như nhu cầu khát khao ngày càng nhiều. Thời điểm vận vẹo triển miên, hạ thân cứng rắn như sắt đã sớm không chịu nổi phản thống khổ này.

"Nhìn anh!" Anh nắm dưới cằm cô, ép buộc cô làm theo mệnh lệnh của mình.

Úy Hải Lam khó chịu không thôi, tròng mắt tròn đen nhánh tỏ ra hoảng hốt mờ mịt.

"Anh là ai?" Anh quát một tiếng, tia dục vọng nồng đậm tỏa ra đầy mắt.

Úy Hải Lam nghẹn ngào không lên tiếng.

"Nói!"

Cô cố gắng hết sức nhìn anh, hồi lâu mới lẩm bẩm mở miệng, "Lôi... Thiệu Hành..."

"Cầu xin anh! Cầu xin anh muốn em! Nhanh!" Anh lạnh giọng ra mệnh lệnh, tuấn nhan tàn nhẫn.

Úy Hải Lam lắc đầu thống khổ nghẹn ngào, tác dụng của thuốc đang khống chế thân thể cô nên cô không thể không hướng về anh, không ngừng gọi tên của anh: "Lôi Thiệu Hành, Lôi Thiệu Hành..."

Con người anh căng thẳng, chung quy vẫn không chịu được hạ thân của cô đang ma sát mê hoặc mình. Không có quá nhiều âu yếm, dưới thân chìm xuống, anh nâng cao mông tròn của cô lên một lần rất nhanh đẩy thẳng vào.

"Ach!" Cô càng thống khổ nhũ mảy, trong thân thể xâm nhập dị vật làm cho cô cảm thấy sắc bén đau đớn, rồi trong nháy mắt lại cảm thấy lấp đầy phong phú.

Lôi Thiệu Hành đỡ vòng eo của cô, dần thao túng lay động bên trong đó, thân thể một hồi lại một hồi va chạm không mang theo nửa điểm ôn nhu.

Đau đớn cùng vui vẻ luân phiên nhau mang đến điên đảo n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n, một lần sóng xung kích mạnh mẽ.

Anh thâm nhập chậm rãi ở ngoài tiểu huyết, trêu đùa cô co rút lại cánh hoa, cô khó chịu kêu rên, thân thể như không còn thuộc về mình nữa. Cô khó nhịn cũng tự động co hai chân lên, quấn quanh bên hông anh vận vẹo, trong thân thể tối tăm, da thịt ấm áp của cô dần dần ma sát với điểm mẫn cảm của anh.

Cô sớm đã ướt đầm, cũng khiến anh ẩm ướt, trong cơ thể lại càng ấm áp mềm mại, bao vây lấy anh thật chặt như tầng da thịt thứ hai.

Cảm giác tươi đẹp này từng đến khiến dục vọng của anh càng sâu.

Thân thể còn đang nặng nề va chạm, bàn tay lớn dọc theo thân thể cô mỗi một tác đi xuống sờ soạng, lại chuyển thể tấn công trong lúc cô há miệng lớn hít thở không khí. Bộ ngực đầy đặn nhô lên xuống chập trùng, bàn tay lớn hoàn mỹ bao bọc một bên nhũ hoa, bàn tay còn lại cũng không thua kém đang hùng hực dùng sức xoa xoa. Ý thức Úy Hải Lam không rõ nhưng còn có thể nghe thấy âm thanh anh nuốt khí ẩm muối rên rỉ, cảm giác đầu lưỡi anh bao lấy đỉnh của chính mình, hơi khê cắn, bàn tay lớn thành thực vân vê nhào vụn lại vuốt ve âu yếm, cảm giác tê dại như từng lần sóng dần dần khuếch tán ra khiến cho cô sung sướng hô lên.

"Em, tiểu yêu tinh này!" Anh gầm nhẹ một tiếng, đẩy hai chân của cô gác lên bả vai của chính mình, cúi đầu nhìn thấy cơ thể cô đang run rẩy, chỗ kín riêng tư đang chảy chất lỏng dính dính óng ánh. Nhắm ngay miệng huyết, lại một trận nỗ lực mãnh liệt, cô không chịu nổi phản va chạm này nên kinh hãi kêu lên "A ——"

Nơi giao hợp va chạm mãnh liệt, hồi lâu qua đi, cô cảm giác một luồng chất lỏng nóng rực tràn vào thân thể nơi sâu xa, cả người cũng giật mình, run rẩy.

Tựa như trước mắt trống rỗng, trong đầu cũng kỳ ảo không có gì, cả người nhẹ nhàng giống như muốn bay lên.

Anh ép về phía cô, hạ thân vẫn gắng gượng lấp đầy trong cơ thể cô, chưa từng lui ra.

Một lát sau, Úy Hải Lam lại bắt đầu leo lên trên người anh, hai môi phấn tạt hợp hướng về anh nhưng anh hơi nghiêng sang một bên, tách ra cô đang thân mật hôn môi mình mà ngược lại hôn lên cổ của cô. Hút lại da thịt của cô, mỗi một lần như vậy đều để lại dấu vết lúc đỏ lúc tím, cuối cùng mới nhả ra, mỗi một tác lại một tác in dấu vết xuống trên thân thể nõn nà của cô.

"Gọi tên anh!" Tiếng nói của anh trầm thấp vang lên.

Anh nâng lên khuôn mặt ngất nhiễm tình dục, cô đang lúc nửa tỉnh nửa mê nhìn anh "Lôi Thiệu Hành..."

"Gọi tiếp!"

"Lôi Thiệu Hành."

"Tiếp tục gọi!"

"Lôi..." Anh lại động thân mãnh liệt, mỗi một lần đều đem chính mình tiến công vào nơi sâu xa nhất, nghiền nát cô, lại rút ra khỏi lối vào, lại dùng sức đẩy mạnh vào, hùng hực theo nhịp ma sát càng ngày càng sung to lên. Cô dần dần không chịu nổi nhưng thân thể hưng phấn như đi lệch ra khỏi ý thức đang tiếp tục yêu cầu, cô nghẹn ngào cùng rên rỉ la lên tên anh "Thiệu Hành..."

Từ mặt trời lặn mãi cho đến trời tối, từ trên giường lại chuyển tới phòng tắm, gội rửa nước lạnh, thân thể dây dưa dán vào nền gạch men sứ lạnh lẽo, anh đưa cô trở mình, sau đó lại tấn công vào. Cô run rẩy thân thể, còn anh lại lần nữa phun ra dòng nhiệt cực nóng đạt đến đỉnh điểm.

Đêm đó làm liên tục mãi đến tận khi mặt trời lên cao, tác dụng của thuốc mới dần dần tan đi.

Lôi Thiệu Hành nửa nằm điểm thuốc trên môi, đốm lửa nhỏ cũng dần bị dập tắt, người nằm bên cạnh bị anh tàn nhẫn thương yêu. Lúc này cô ở dưới thân anh trần trọc hầu hạ, từng lần từng lần một kêu tên của anh.

Đưa tay vén tóc cô lên, cũng nhẹ nhàng hôn cô đang mỉm cười đã ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (1)

Gian phòng đen kịt, toàn thân Úy Hải Lam chỉ cảm thấy đau nhức.

Thân thể như không thuộc về mình, sắp tan vỡ, cô lịm đi mờ mắt ra, đầu cũng sắp nứt ra như vậy, sưng to đến trướng đau. Bốn phía tối đen, rèm cửa sổ kín đáo được kéo lại, trong khe hở mơ hồ có thể nhìn thấy một tia dị dạng mờ nhạt, đó là màu sắc bên ngoài và dĩ nhiên cũng là tối tăm. Thế nhưng ý thức lại từ từ tỉnh táo làm cho cô bắt đầu nhớ lại, hồi ức lúc trước đã như tái hiện tất cả.

Hết thấy ký ức đều biến đổi đến mức dị thường mơ hồ.

Ngờ ngợ trong lúc đó, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh.

Cặp con ngươi đen bóng kia, giọng nói tà nịnh lại hung hăng ra mệnh lệnh ép buộc cô gọi tên anh.

Úy Hải Lam bắt lực đưa tay vào tóc của chính mình.

Cô không muốn thừa nhận, không muốn nhớ lại nhưng thân thể đau đớn, quanh thân tỏa ra khí tức (hơi thở) kia làm cho cô căm ghét mùi vị hoan ái, tất cả đều là mùi vị của người đó.

Úy Hải Lam nhắm hai mắt lại, cảm thấy hoang vắng cô đơn chỉ có thể đem chính mình co quắp lại, hai tay vòng lấy hai chân, cô cúi đầu chôn khuôn mặt trong hai đầu gối. Đầu óc trống rỗng, một loại bất đắc dĩ chưa xốt không rõ nguyên do lập tức trở tới, càng khóc không ra nước mắt, cả người dường như trống rỗng hít thở không thông.

Tiếng cửa mở vang lên, dường như có ai đó đi vào.

Úy Hải Lam không ngẩng đầu lên, vẫn duy trì tư thế kia.

Lôi Thiệu Hành xách túi đồ ăn đi vào gian phòng, anh cũng không mở đèn, như là sợ quấy nhiễu ai. Đến gần giường, bước chân hơi dừng lại.

Trong bóng tối mơ hồ có thể thấy được một bóng người, cô đã tỉnh rồi, lại đem chính mình cuộn lại ở một góc giường, cũng lấy chăn bao lấy thân thể của mình. Loại tư thế phòng ngự kia, anh đã từng thấy qua một lần, như là một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, dùng tất cả những thứ bên ngoài phòng vệ và cũng để bảo vệ chính mình, cũng từ chối không cho người khác tiến gần.

Đèn được mở lên.

Ánh đèn mờ nhạt nhất thời rọi sáng gian phòng.

Lôi Thiệu Hành đứng ở đầu giường bên kia, mà cô cũng liền ngồi ở một đầu khác của chiếc giường.

Anh thả đồ xuống, hướng về phía cô ra mệnh lệnh "Dậy ăn."

Cô không có phản ứng, hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Thậm chí nhìn không thấy vẻ mặt.

"Anh nói em dậy ăn!" Anh lại quát một tiếng, giọng điệu có chút không kiên nhẫn.

Úy Hải Lam như bị điếc, hoàn toàn không để ý tới.

Anh rốt cuộc bị chọc giận, nhanh chân mấy bước liền đi đến gần cô, một hồi đã nắm được cánh tay cô, kéo cô xuống giường.

Toàn thân Úy Hải Lam vốn đang bủn rủn đau đớn, giờ khắc này nửa điểm năng lực chống cự cô cũng đều không có, mặc cho anh dùng sức như thế, cô suy yếu liền bị anh ném xuống giường, chặt vật ngã xuống đất. Thân thể trần truồng, không có bất kỳ mảnh vải che thân, ngay cả nội y cũng đều không có. Anh cúi đầu nhìn, toàn thân cô tràn đầy dấu hôn, nhìn thấy mà giật mình, dấu vết xanh tím từ cái cổ mãi cho đến mắt cá chân, lấm ta lấm tã, phân bố quanh thân.

Đây là dấu vết do anh lưu lại, anh cư nhiên yêu cô suốt cả đêm.

Con người của Lôi Thiệu Hành neho lại, khắc chế sự không kiên nhẫn đang tràn lan trong người mình, buông tay ra lần thứ hai quát lên, "Đừng già chết!"

Một lát sau, rốt cục cô cũng có động tác.

Úy Hải Lam run rẩy vịn trụ mép giường, quật cường mím môi, mượn hoàn cảnh chung quanh miễn cưỡng từ trên mặt đất bò lên. Mới vừa đứng vững, hai chân run rẩy làm bộ dáng lại muốn ngã xuống.

Anh đưa tay hướng về cô, nhẹ nhàng dùng sức ôm cô, không để cô bị té ngã.

Cô như đụng phải vào vật gì dơ bẩn, một hồi liều mạng điên cuồng gọi lên "Cút ngay!"

Âm thanh khàn giọng, một đêm la hét yết hầu đã sớm khô khốc đến không thể nói được, chỉ có một cách gọi, chính là khàn cả giọng.

Một trận tức giận lẫn lộn trong lồng ngực anh, Lôi Thiệu Hành mạnh mẽ nắm lấy hai tay của cô, cô vô lực chống lại, thủ đoạn đều bị anh tóm đến nổi vang vọng tiếng rắc rắc, xương giống như cũng bị gãy lìa từng đoạn, đường viền thâm thúi trên gương mặt tuần tú toả ra bức người nhưng cũng mù mịt đến đáng sợ, cười hừ lạnh "A! Hôm qua cũng không biết là ai quần quít lấy anh? Làm sao? Thoải mái xong, hiện tại em liền muốn trở mặt không quen biết?"

Lời nói thô lỗ của anh như lưỡi dao đâm trúng nội tâm của cô, làm cho trái tim cô co giật liên hồi.

"Cút!" Giọng nói cô liên tục run rẩy, phần nộ đến cực điểm, bi thương đến cực điểm.

Hai con mắt Lôi Thiệu Hành lạnh lẽo, một hồi lại ôm lấy cô ném về phía giường lớn đang còn ngổn ngang, lần thứ hai đè lên, hung tàn cười nói: "Chớ chọc anh! Miệng nhỏ này nếu như lại không nghe lời, anh sẽ giết chết em ngay ở trên giường này!"

Úy Hải Lam quay mặt qua chỗ khác, cắn vào môi không lên tiếng.

Trước ngực nóng lên, môi anh hôn lên, dày xéo một mảng da thịt nhỏ tạo ra một dấu hôn.

Làm sao thân thể cô sẽ phát một trận run rẩy như vậy, Úy Hải Lam đáng thẹn nhắm hai mắt lại.

Anh từ trên người cô đứng lên, đỉnh đầu bước ra khỏi phòng.

Tiếng cửa mở, tiếng bước chân thác loạn, tựa hồ lại có người đi vào.

Úy Hải Lam mờ mịt trống rỗng, nghe thấy âm thanh nữ quen thuộc cất giọng vang lên, chính là Vương San "Tiểu thư Úy."

Cô khổ sở không muốn mở miệng nói chuyện, Vương San đến gần bên cạnh cô, nhẹ giọng nói: "Tôi đỡ cô dậy."

Cô cũng không trả lời, Vương San lại nói: "Bất luận làm sao, tuyệt đối không nên bạc đãi thân thể của chính mình."

Úy Hải Lam run lên, sau đó mới gật đầu.

Vương San đỡ cô dậy: "Đi tắm trước đi."

Vương San yên lặng dìu cô đi vào phòng tắm, mỗi một bước đi, Úy Hải Lam giống như là đi trên mũi dao. Ngâm nước nóng, cô ngồi xuống, dòng nước ấm áp đâm vào cô đau như vậy.

"Cô có thể đi ra ngoài."

Vương San nói: "Tiên sinh Lôi dặn tôi, không được rời khỏi cô."

Lẽ nào ngay cả việc tắm rửa anh ta cũng đều muốn giám sát?

Úy Hải Lam tự giễu cười khổ, cũng không đáng kể. Sửa tắm được ngâm trong nước tan thành bọt biển, một lần lại một lần bơi lên trên người, lại dùng xà phòng rửa sơ qua.

"Đã tắm rất sạch sẽ." Vương San thấy cô lại muốn tự ngược, vội vã tiến lên ngăn lại.

Trong tay Úy Hải Lam còn cầm khăn mặt, nắm thật chặt, chưa từng thả ra. Cô chậm rãi ngẩng đầu, sau đó nhìn về phía Vương San, ánh mắt kia như đang nhìn mình, vừa giống như muốn đâm thủng cô, hai con mắt vô thần như thất hồn lăm lăm mở miệng, âm thanh vô cùng nhẹ nhàng "Vĩnh viễn cũng sẽ không xóa sạch được."

Vương San sững sờ một chút, không hiểu cô đang nói cái gì.

Tắm xong, ăn chút gì, Úy Hải Lam lại nằm xuống.

Vương San cầm một chén nước cùng với một thứ khác hướng về phía cô đi tới "Tiểu thư Úy, tiên sinh Lôi muốn cô uống thuốc."

Úy Hải Lam chỉ khựng lại vài giây, nhất thời hiểu được đây là thuốc gì. Sau đó đưa tay tiếp nhận thuốc viên, cô cũng không có hỏi nhiều, cũng không nói nửa từ, uống một hớp nuốt xuống.

Dần vật hơn một giờ, cô lại âm thầm đi ngủ.

Vương San đi ra ngoài gọi điện thoại, sợ đánh thức cô "Đã tắm xong, cũng ăn qua chút ít, thuốc cũng uống rồi... Dạ, tiên sinh Lôi, tôi biết rồi."

Đêm đó, Vương San thức trắng đêm không ngủ, cứ ở ngay trong phòng khách sạn bảo vệ cô.

Chờ đến khi sáng sớm mặt trời vừa lên, Úy Hải Lam mới tỉnh ngủ. Vương San lại sai người đưa quần áo đã giặt sạch đến cho Úy Hải Lam thay.

Ngủ liên tục trong một khoảng thời gian dài như vậy, rốt cục cô cũng đã khôi phục thể lực.

Ra khỏi khách sạn ngồi trên xe, mặc cho xe kia chở mình đi đâu, cô không cần phải nhiều lời nữa. Xe cũng không đi rất lâu nhưng lại dừng trước cổng quán bar mà lúc trước cô rời đi.

Nhìn lên thấy bảng hiệu, phảng phất như có gai đâm trong mắt.

Úy Hải Lam đi theo Vương San vào quán bar, đi tới văn phòng kia.

Đứng bên ngoài chính là quản lý, tất cung tất kính chào hỏi cô.

Đẩy cửa ra, Úy Hải Lam nhìn thấy trong phòng làm việc có một loạt người, nam nữ đều có ôm đầu như là tội phạm. Trừ bọn họ ra, còn có hai người khác, Tần Trần tóc ngắn già dặn ngay thẳng cùng ngồi với một người đàn ông trầm mặc mỉm cười bên cạnh, khuôn mặt cô không hề có cảm xúc bước vào.

Lôi Thiệu Hành cũng không gọi cô, chỉ nhìn theo cô đứng ở nơi đó.

Ngược lại là Tần Trần đã mở miệng: "Tôi biết phải nên làm như thế nào."

Tần Trần liếc mắt một bên thuộc hạ, những người kia lập tức tiến lên đem người đang bị giam giữ ngồi xổm ở đằng kia lôi ra ngoài.

Một tên thô lỗ đi ngang qua bên người cô, Úy Hải Lam nhận ra được anh ta chính là gã mạnh mẽ trong quán bar ngày ấy.

Còn những tên còn lại thì cô cũng không có ấn tượng gì, chỉ sợ đó là một nhóm lợi nhoi trong phòng.

"Tiểu thư Úy, rất xin lỗi vì đã mang đến cho cô nhiều phiền toái như vậy." Tần Trần trầm giọng nói với giọng điệu vô cùng chân thành.

Úy Hải Lam chỉ gật đầu một cái, Tần Trần lập tức đứng dậy rời đi.

Văn phòng chỉ còn có hai người bọn họ, trong lúc nhất thời ai cũng không nói gì.

Đột nhiên, anh khẽ cười một tiếng, trầm giọng chất vấn: "Buổi tốt nghiệp cuồng hoan? Uống rượu chúc mừng?"

Úy Hải Lam lẳng lặng nhìn anh, cô đứng ở trước mặt anh như là một toà điêu khắc.

"Trả lời anh."

"Uống." Cô trở về hai chữ, ngắn gọn đến không còn lời nào để biểu thị.

"Lại chơi đùa xúc xắc phạt rượu?"

"Chơi." Vẫn là hai chữ, như vậy không đáng kể.

Trong ánh mắt Lôi Thiệu Hành có lửa giận thiêu đốt, trói chặt khuôn mặt cô hờ hững "Xem lời anh nói là gió thoảng bên tai? Trước đây anh nói cái gì với em? Lần sau bạn bè tụ hội lại chơi xúc xắc phạt rượu thì hãy tìm anh. Em không gọi điện thoại thì anh có thể để em bị người ta chuốc rượu bỏ thuốc. Bây giờ có ý tìm ai để mắng đây?"

Lôi Thiệu Hành nắm chiếc bọc nhỏ trên khay trà, tàn nhẫn đập xuống đất cho hà con giận trong lòng mình.

Đồ vật trong bao tán lác khắp mặt đất, di động cũng rơi ra mất.

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn chiếc di động bên cạnh chân mình nhưng trước sau cũng không nói một lời.

"Em câm à?" Anh lớn tiếng quát lớn.

Lặng lẽ hồi lâu, Ủy Hải Lam bình tĩnh nói: "Chỉ là sự cố bất ngờ, sau này sẽ không phát sinh chuyện như thế này nữa."

"Anh hỏi lẽ nào em không biết gọi điện thoại cho anh sao? Tay em bị gãy à? Hay là muốn anh dạy cho em làm sao để bấm số? Nếu như anh không tới, em có biết sẽ có kết cục thế nào không? Như một phụ nữ dám dâng cử như thể đốt dục hỏa trong người mình, chờ bị người ta chơi đùa cho tới chết." Trên mặt anh, ý cười thật thốn đến tận tâm can, âm thanh của Lôi Thiệu Hành cũng theo đó mà quất lên.

Trong lòng anh khó chịu lại đổ thừa cho rằng cô khó chịu, ánh mắt Ủy Hải Lam loé ra một tia bị thương.

Cô lạnh lùng nhìn anh, vô vị nói: "Tôi không cầu xin anh! Không hề cầu xin anh cứu tôi! Cho dù chết, cũng là chuyện không liên quan tới anh!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (2)

Lôi Thiệu Hành đột nhiên đứng dậy, nhanh chân đi đến trước mặt cô.

"Không liên quan đến anh sao?" Anh bóp lấy cổ của cô, dùng sức mạnh làm như phải đem cô bóp chết. Biểu hiện anh lạnh lẽo trở nên cực kỳ mù mịt, ngón tay còn đang dùng sức nắm chặt, bóp chặt cho cô sắp nghẹt thở, khuôn mặt nhỏ của cô đỏ bừng lên, sau đó khổ sở bắt đầu trở nên trắng bệch. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của cô thống khổ nhăn nhó nhưng còn quật cường không chịu nói nửa từ, đáy mắt anh dấy dưng vô số đợt sóng ngầm thâm thúy, từng chữ từng chữ phun ra những lời nói u ám: "Nghe kỹ cho anh! Thân thể của em từ trên xuống dưới đã ký thỏa thuận bắt đầu từ ngày đó em thuộc về anh. Sống chết không phải do em quản là được."

Anh thô bạo buông tay ra, đẩy cô nặng nề sang hướng bên kia một cái.

Ủy Hải Lam trong nháy mắt bị quăng ngã xuống đất, phát sinh âm thanh trầm thấp.

Lôi Thiệu Hành cũng không quay đầu lại, mở cửa nghênh ngang rời đi.

Ủy Hải Lam chán nản nằm rạp trên mặt đất, thân thể vốn chưa hết đau, thậm chí ngay cả gãy dựa dùng sức đứng dậy cũng không thể. Cô cúi đầu, hai tay run rẩy nắm chặt thành quyền.

Vương San bước vào, lập tức đỡ cô đứng dậy, cũng thuận tiện thu thập những đồ vật đang rơi vãi trên mặt đất.

Chờ khi đến Căn viên, Ủy Hải Lam lại nói: "Thư ký Vương, cô không cần dìu tôi vào, cô đã chăm sóc tôi cả một đêm cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi. Cô yên tâm, tôi sẽ không làm cô khó xử."

Vương San cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết vừa nãy tinh thần cô còn đang chán chường uể oải khiến người ta lo lắng sẽ xảy ra chuyện.

Ủy Hải Lam bỗng nhiên khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Cô nói không sai, bất luận làm sao, tuyệt đối không nên bạc đãi thân thể của chính mình."

Nghe thấy cô nói như vậy, Vương San rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Tháng sáu khí trời ẩm áp hợp lòng người, gió thổi tới cũng đều ẩm áp không thôi.

Nhưng Ủy Hải Lam lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, lạnh đến thấu xương.

Cô thậm chí còn khoác lên chiếc áo khoác, thân thể mình cuộn vào cổ áo lông trắng tấp chạy về phía Tường Vi uyển.

Nửa đường trùng hợp gặp được Triệu Nhân, bà ăn mặc chỉnh tề, trang điểm hơi nhạt, dung nhan diễm lệ, trên tay xách theo chiếc túi, vẻ mặt có mấy phần lo lắng làm như muốn ra ngoài.

Như là sợ bị phát hiện, Ủy Hải Lam một đường cúi đầu bước đi.

Chờ hai người đến gần, cô giả bộ làm như không có việc gì, mở miệng la lên: "Mẹ."

Ủy Hải Lam không dám ngẩng đầu.

Bước chân Triệu Nhân cũng dần chậm lại nhưng không có dừng lại, trực tiếp đi ngang qua cũng không đáp lại, dường như bà cũng không có để ý tới hoàn cảnh chung quanh.

Trong nháy mắt Úy Hải Lam ngạc nhiên, chung quy vẫn không nhìn được nhìn về phía bà. Bóng người của bà cách cô càng ngày càng xa, cũng càng ngày càng nhỏ, phảng phất vĩnh viễn cũng không thể chạm đến vị trí đó. Cô lặng ngốc đứng tại chỗ, mãi đến tận khi nhìn bà biến mất không còn tăm hơi, lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

"Mình sẽ khỏe mạnh." Cô lăm bằm lăm bằm, nắm thật chặt cổ áo, tiếp tục hướng về phía trước.

Một tiếng ni non này, y hệt năm đó, bà sẽ không nghe thấy.

Úy Hải Lam nhốt mình trong phòng rỗng rã một ngày, cô chỉ nằm ở trên giường, cử động cũng không muốn. Lúc ăn cơm, người làm trực tiếp bưng đồ ăn đưa tới, cũng không để cho cô phải chạm vật chạy xuống phòng ăn. Cô cũng đều ăn xong tất cả thức ăn được mang tới, một chút cũng không thừa lại.

Vào buổi tối thu dọn đồ vật, Úy Hải Lam mới phát hiện chiếc di động đã mất nguồn từ lâu.

Cắm sạc điện thoại, cô nhấn nút khởi động máy, lòng bàn tay tê dại một hồi, cũng duy trì tư thế đó trong thời gian thật dài.

Úy Hải Lam nhìn thấy vô số cuộc điện thoại nhờ cùng nhiều tin tức.

Chỉ giống nhau là tất cả các số điện thoại đều đến từ Viên Viên.

Cô gọi lại, Viên Viên ở đầu kia một trận rít gào quát mắng: "Úy Hải Lam! Cậu làm sao? Làm sao lại không mở máy? Cậu muốn tớ lo lắng đến chết à? Cậu có biết tớ đã gọi cho cậu bao nhiêu cuộc điện thoại rồi hay không, cũng đã nhắn cho cậu bao nhiêu tin rồi không? Cậu đang chơi trò mất tích đấy à? Tớ đã không ngủ ngon hai đêm liền rồi đấy, lại không tiện đến nhà cậu, cũng không biết hỏi ai."

Rõ ràng là lời răn dạy cầu nhau, Úy Hải Lam chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, Viên Viên, tớ có chút không thoải mái, ngủ hai ngày rồi nên không nhìn thấy tin nhắn."

"Không thoải mái sao? Cậu có chỗ nào không thoải mái à? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Vào thứ sáu, Thẩm Du An đã gọi điện thoại cho tớ, lại hỏi tớ rằng cậu có về nhà không? Tớ đã hỏi cậu ấy chuyện gì đã xảy ra, cậu ta nói cậu đã uống say, tự mình sớm đi về trước rồi. Cậu ta vẫn điện thoại lại hỏi tớ, tớ bị phiền chết rồi, không thể làm gì khác hơn là nói với cậu ta rằng cậu đã bình an về đến nhà. Cái người này lại đi đâu ngủ hai ngày đi? Sẽ không phải là uống rượu đến sinh bệnh chứ? Cậu cũng không đến bệnh viện chứ gì?" Viên Viên liên tục nói lung ta lung tung, hết vấn đề này đến vấn đề khác.

Úy Hải Lam có chút hỗn loạn, chỉ có thể nghe ba chữ Thẩm Du An, thuận thế gật đầu trả lời "Ừm, khá hơn một chút, tớ không có chuyện gì."

"Nghe giọng cậu ư ờ ời như thế chắc còn muốn nghỉ ngơi nhiều một chút. Không phải tớ nói nhiều chứ cậu uống rượu không được. Mấy ngày nay tớ đang bận lo một vụ án, chờ mọi chuyện dần ổn thỏa một chút, chúng ta lại hẹn ra gặp mặt. Được rồi, tớ cũng không phiền cậu nữa, chăm sóc thật tốt chính mình!"

Viên Viên lại một phen dận dò, cô "Ừm" vài tiếng, lúc này mới cúp máy.

Úy Hải Lam lật xem những tin tức kia, trong đó quả nhiên có một tin nhắn do Thẩm Du An nhắn tới.

—— Lam, nhớ uống chút nước mật ong, có thể giải rượu.

Nét chữ đồng cứng vuông vức cũng đẹp cực kỳ giống con người cậu, ôn hòa lại trở nên mềm mại.

Úy Hải Lam đứng dậy đi tới lấy chén nước mật ong, vị nước ngọt thâm thúy thấm vào thân thể làm cho tâm tư cô dần cảm thấy phai nhạt những cay đắng.

Lúc sắp đi ngủ, cô quay về phía tấm gương nhìn thấy trên cổ mình có dấu vết lưu lại, cuối cùng cô lặng lẽ không nhìn nó nữa. Khắp toàn thân từ trên xuống dưới, chỉ có mỗi cô hoàn hảo như lúc ban đầu, dường như nơi đó cũng chưa từng bị ức hiếp qua.

Đó là cách mấy ngày sau buổi chiều.

Rốt cuộc Viên Viên cũng gọi điện thoại tới, nói là buổi tối hẹn cô cùng nhau ăn cơm. Nghe được lời này, tâm tình của cô rất tốt.

Úy Hải Lam đồng ý, hỏi cô ấy gặp nhau ở nơi nào.

Viên Viên nói: "Quảng trường Hòa Bình đi."

Úy Hải Lam chạy đến quảng trường Hòa Bình, cô vừa mới đến, liền đứng ở ven đường chờ đợi. Không bao lâu, một chiếc xe taxi lái về hướng cô, sau đó tốc độ xe chậm lại và dừng lại sát bên người cô. Phía sau cửa xe mở ra, Viên Viên ngồi ở bên trong vẫy tay với cô: "Hải Lam, mau lên đây, nơi này không được đỗ xe."

Úy Hải Lam chui vào.

Viên Viên ôm lấy cánh tay của cô, thân mật sát gần bên cô đánh giá: "Ai đây? Làm sao cậu gầy thế?"

"Có sao?" Úy Hải Lam sờ sờ mặt của mình, đúng là không có cảm giác gì.

"Tớ dám cam đoan, tuyệt đối so với lần gặp gỡ trước cậu ốm hơn rất nhiều." Viên Viên nặn nặn gò má cô, nhũ mày dặn dò: "Cậu ăn nhiều chút đi, đừng để mình quá gầy!"

Úy Hải Lam cười nói: "Tớ cũng muốn mập chút nhưng không thể."

"Cậu có ý định kích thích người khác sao? Làm sao liền ốm như thế?" Viên Viên vẫn có chút trẻ con đáng yêu, lớn rồi cũng không có thay đổi, vẫn là một khuôn mặt trái táo, lúc đi học cũng rất trong sáng, khi bước vào xã hội, không biết có phải bởi vì do khuôn mặt quá ngây thơ nên đều bị thiệt thòi. Còn cô dù ăn mấy cũng không thể mập lên, cảm thấy thật ganh tỵ.

Hai người nói chuyện phiếm một lát, sắp đến nơi, Úy Hải Lam hỏi "Sao lại tới chỗ này?"

Bên này, phòng ăn khách sạn ở Xuân Thành cũng cao quý như tên của nó vậy, người bình thường tuyệt đối không thể kham nổi.

Viên Viên trả tiền xong lại đẩy cô một cái ý chỉ bảo cô xuống xe.

"Viên Viên?" Úy Hải Lam ngơ vờ hô to.

"Cậu đi theo tớ là được rồi, đi thôi." Viên Viên kéo tay cô, dùng sức đẩy cô bước đi.

Nơi báo số phòng riêng, tiếp tân mỉm cười dẫn đường.

Úy Hải Lam trầm mặc không nói, liếc mắt nhìn Viên Viên, nghĩ chắc cô ấy cũng là người hiểu biết.

"Tiểu thư, chính là nơi này."

Cửa phòng riêng vừa được đẩy ra, Viên Viên bước vào, cười híp mắt nói: "Thật không tiện, để các vị đợi lâu, trên đường đi hơi bị kẹt xe nên chúng tôi đến trễ."

Viên Viên so với cô thấp hơn một chút nhưng vì cô mang giày cao gót, hơn nữa lại thường ngẩng đầu lên, ngăn cản tầm mắt của cô.

Chờ đến khi cô nhích sang một bên, Úy Hải Lam lúc này mới nhìn rõ mọi người ở đây. Vòng tròn lớn ngồi vây quanh một vòng, nam nữ đều có nhưng thật khác với ngày ấy Thẩm Du An đối khách làm chủ. Ánh mắt quét về phía trái, Thẩm Du An cũng ngồi trong đó, bên cạnh còn Lộ Yên đang tựa sát, trông hai người thật là thân mật, nhìn qua vô cùng ngọt ngào.

"Lam." Có người bỗng nhiên gọi cô.

Xung hô như thế rõ ràng chỉ có Thẩm Du An nhưng cậu ta không có mở miệng.

Úy Hải Lam quay đầu tìm kiếm, nhìn thấy vị trí bên phải có người đứng dậy.

Lôi Thiệu Hành đã cởi bỏ áo khoác Tây phục, chỉ mặc áo sơ mi màu trắng bên trong, còn buộc cà vạt, cả người nghiêm túc anh tuấn, dáng dấp kia đẹp trai hào hiệp. Anh lập tức đứng dậy, thẳng tắp hướng cô đi tới, đợi khi đến được bên cạnh cô, cũng nhẹ nhàng ôm cô nhìn về phía hai người nói: "Bên này còn chỗ."

"Cảm ơn luật sư Lôi." Viên Viên cười nói, nháy mắt với Úy Hải Lam mấy cái.

"Đến đây." Lôi Thiệu Hành thấp giọng nói, cũng ôm chặt cô và đưa cô vào chỗ ngồi.

Úy Hải Lam cũng không nói gì thêm, chỉ là thân thể không nhịn được nên né tránh sự đụng chạm của anh, bước chân nhanh hơn nửa nhịp.

"Luật sư Lôi, tôi mời anh một ly!" Đối diện có người đứng dậy chúc rượu.

Lôi Thiệu Hành trầm ổn đứng lên, lại đưa tới ly rượu đang cầm trên tay, chạm vào ly một tiếng, ngửa đầu uống cạn.

Người phục vụ bưng lên một lẩu cháo nóng, hải sản ốc khô, hương vị đậm đà bốc lên.

"Hai bát." Lôi Thiệu Hành trầm giọng dặn dò, cầm một bát trước tiên đặt ở trước mặt Viên Viên. Sau đó lại đưa qua thêm một bát đến trước mặt Úy Hải Lam: "Ăn trước cho thông cô mất họng."

Úy Hải Lam gật đầu một cái, anh lại đưa muỗng cho cô, cô cũng yên lặng nhận nó và bắt đầu uống.

Viên Viên đến một mình nên bên cạnh cũng không có ai chăm sóc. Hành động của Lôi Thiệu Hành như vậy làm cho cô có cảm tình với anh càng cao hơn, chỉ cảm thấy người đàn ông này thực sự là thận trọng phong độ. Cô cũng không vội vã húp cháo, mà tiến đến gần Úy Hải Lam cảm khái nói: "Hải Lam, ánh mắt cậu quả thật không sai."

Tay đang cầm muỗng của Úy Hải Lam cứng đờ, sau đó đặt sang một bên, không tiếp tục uống nữa.

Đột nhiên, có người cầm khăn ăn thay cô lau miệng, động tác thân mật khiến cô trong nháy mắt choáng váng.

Úy Hải Lam quay đầu nhìn lại, Lôi Thiệu Hành thân thiết hỏi dò "Sao ăn ít như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (3)

Úy Hải Lam cũng không quen bị anh đối xử thân mật như vậy nhưng ở trước mặt người ngoài anh lại có biểu lộ thân sĩ (người đàn ông hoàng, có học thức) ôn nhu với cô như vậy khiến cô cũng có chút quen thuộc, anh như vậy giống như trong ngoài bất nhất (ý là trong lòng nghĩ khác, bề ngoài hành động khác). Nếu nói không thấy ngon miệng, chỉ sợ ở trước mặt mọi người anh sẽ làm chút chuyện khác người, vì thế cô chỉ đơn giản lắc đầu, nhẹ nhàng trả lời: "Vẫn còn nóng một chút, để một lúc cho nguội."

"Nóng lắm sao?" Lôi Thiệu Hành ngăm nhìn chén cháo nóng.

"Ừm."

"Vậy để anh thổi giúp em." Anh nặng nề lên tiếng, không nói lời gì lập tức cầm thìa nhẹ nhàng trộn chén cháo nóng, cẩn thận từng li từng tí thổi từng luồng nhiệt.

Úy Hải Lam nhất thời ngẩn ra.

Lôi Thiệu Hành kiên nhẫn thổi nguội cháo một chút, nắm chặt tay cô, lại lấy thìa một lần nữa nhét vào tay cô. Con người đen lóng lánh sáng ngời, ôn nhu dặn dò: "Có thể ăn cháo rồi, phải ăn hết chén cháo, không được chừa lại chút nào."

Úy Hải Lam trầm mặc, ngoan ngoãn cúi thấp đầu tiếp tục ăn cháo.

"Lam, hãy nếm thử cái này, đây là món ăn sở trường nổi tiếng nhất của đầu bếp ở đây." Anh thay cô gấp món ăn, lại trực tiếp đưa chiếc đũa đến bên mép cô.

Mọi ánh mắt của mọi người trong phòng này đều chậm rãi tập trung trên người bọn họ, cuối cùng hạ xuống Úy Hải Lam. Nhiều người như vậy, nhiều con mắt như vậy, khuôn mặt nhỏ thanh lệ của Úy Hải Lam vẫn không chút nào thay đổi, chần chờ chốc lát, chung quy vẫn hé miệng ra, thừa dịp đó anh dứt hết thức ăn vào trong miệng cô, hỏi một câu "Mùi vị thế nào?"

"Ừm." Cô đang nhai: đang nghiền ngẫm, mùi vị thịt gà quỳ thực rất ngon, nhẹ nhàng khoan khoái lại không ngấy.

"Tiểu thư Viên, cô cũng nếm thử đi." Lôi Thiệu Hành lại hướng về Viên Viên nói, ngón tay chỉ lên mâm tròn, lại đẩy món ăn đến trước mặt cô.

"Được." Viên Viên đáp một tiếng, cầm đũa gấp qua một miếng.

Cuối cùng, Lôi Thiệu Hành hướng về mọi người cười nói "Mọi người cũng nếm thử đi."

Mọi người cũng dồn dập hành động nhưng kì thực cũng xúc động đến kinh ngạc.

Một năm qua ở Xuân Thành, Lôi Thiệu Hành ăn sung mặc sướng, là một luật sư của sở Sự Vụ danh tiếng lẫy lừng, anh lại giao thiệp rộng, quen biết rất nhiều quan chức, cũng là nhân vật đứng đầu trong giới chính trị trên toàn thế giới. Bên ngoài có tin tức tiết lộ, trước đây anh đã đầu tư món tài sản khổng lồ vào phát triển bất động sản, bây giờ Xuân Thành nổi tiếng nhất là giao thương, mà những việc đó tất cả đều là do anh ở phía sau lo liệu, anh đã đánh đổ không biết bao nhiêu vụ. Bên cạnh danh lợi, có thể nói anh còn to lớn hơn nhà họ Doanh.

Trở lại chung quanh những tin tức có liên quan với vị đại luật sư Lôi này cũng cuộn cuộn không ngừng. Phía trước có con đường đang dần tươi sáng, phía sau có minh tinh giải trí truyền hình thế giới, mọi thứ đẹp đẽ, tươi sáng như vậy đến với người phụ nữ này khiến cho đàn ông ở đây liếc nhìn với hai mắt bốc lửa. Nhưng Lôi Thiệu Hành anh ứng phó đến thành thạo điều luyện, bất kỳ người phụ nữ nào đụng vào người anh lại như là thuốc mê, gọi đến là đến bảo đi là đi.

Lúc đầu mọi người rất khó mà tin nổi, giờ khắc này tận mắt chứng kiến tình cảnh này cũng coi như đã có chút rõ ràng.

Thái độ ôn nhu, sẵn sàng, thô bạo, tướng mạo anh tuấn phong độ bất phàm, cộng thêm lại có thân phận địa vị cao quý, một người đàn ông như vậy xác thực sẽ làm bao nhiêu phụ nữ si mê.

Trái lại ở một bên khác, Lộ Yên đang hầu hạ Thẩm Du An, đang múc cháo gấp rau cho cậu.

Trước đó mọi người cũng đã nhận ra là Úy Hải Lam đã bỏ quên Thẩm Du An, mà giờ hiện nay tất cả đều hiểu rõ, vì sao Úy Hải Lam lại có thể không để

ý đến Thẩm Du An như vậy, ngược lại còn tập trung vào ôm đại luật sư Lôi kia. Thẩm Du An chính là một quý công tử hoàng kim nên cậu sẽ không sao cũng sẽ không tí mĩ như thế, chỉ riêng phương diện này cũng đã thất bại.

Ăn com trò chuyện, đàn ông nói về phụ nữ là một đề tài không có gì hứng thú.

Lộ Yên cùng người phụ nữ khác kết bạn, cũng vui về trò chuyện.

Mà bên này Viên Viên cùng Ủy Hải Lam cũng đang tâm tình, các cô thỉnh thoảng lại khẽ cười êm tai như âm thanh leng keng vui tai của phong linh truyền đến. Lôi Thiệu Hành cũng vừa lúc bắt chuyện cùng người khác, ngồi một bên khuôn mặt không chút biến sắc, khóe mắt liếc nhìn cô chỉ thấy nét mặt cô tươi cười như hoa, mỹ bất thậm thu (nét đẹp tự nhiên thì lúc nào cũng đẹp), khóe miệng anh theo độ cong cũng khẽ nhếch.

"Hải Lam, đi toilet với tớ không?"

"Được."

Hai người phụ nữ cùng đứng dậy, đi tới hành lang uốn khúc cũng rẽ hướng vào toilet.

Ủy Hải Lam đứng rửa tay trên bồn.

Sau đó Viên Viên cũng bước tới bên cạnh cô xả nước, tiếng nước chảy ào ào, giọng nói cô vui vẻ vang lên xen lẫn với tiếng nước chảy "Mấy ngày trước luật sư Lôi có tìm tớ, anh ấy nói muốn mời khách làm chủ, muốn tớ lên danh sách liên hệ. Tớ liền đánh một danh sách bản sao cho anh ấy, cũng không nghĩ tới anh ấy lại liên hệ được từng người từng người một. Định ngày ăn com xong, anh ấy nói với tớ trước tiên đừng nói cho cậu biết, còn muốn tớ đi đón cậu, bảo là muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ."

Ủy Hải Lam trước sau trầm mặc.

Vừa về tới phòng riêng, mọi người đã mở bàn chơi xúc xắc, cũng không biết là ai đề nghị.

"Luật sư Lôi, hôm nay anh làm chủ, đương nhiên là anh phải đi trước."

"Được, để tôi đi trước."

Lôi Thiệu Hành mở cúc áo của ông tay áo, tùy ý xắn tay áo lên vài vòng. Ủy Hải Lam ngồi xuống bên cạnh anh, nhìn anh cảm sáu hột xúc xắc ném vào giữa chung, tay anh chuyển động, hành động nhạy bén dị thường, xúc xắc vang lên tiếng bang bang không ngừng chuyển động.

Sau một chốc anh ngừng tay, ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, lộ ra một nụ cười mỉm thong dong, giọng điệu kinh người "Lục cá lục" (6-6: ý là 6 con xí ngầu đều có mặt 6)

"Làm sao có khả năng này? Tôi là lưỡng cá ngư. (có hai hột xúc xắc chỉ số năm)"

"Tam cá tứ!" (có ba hột xúc xắc chỉ số bốn)

"Được rồi, tôi là tứ cá tam." (có bốn hột xúc xắc chỉ số ba)

Sau đó đến phiên Lộ Yên, cô suy nghĩ một chút lại quay đầu hỏi, "Du An, anh đoán là cái gì?"

Cả buổi tối Thẩm Du An đều không nói lời nào, vừa mở miệng giọng nói trầm thấp tựa hồ cũng không có suy nghĩ nhiều, thuận miệng nói "Lục cá nhất." (có sáu hột xúc xắc chỉ số một)

"Vậy em cũng đoán là Lục cá nhất." Lộ Yên cười nói, bày ra dáng vẻ chồng hát vợ theo.

Ủy Hải Lam mặt trầm tĩnh, Viên Viên bỗng nhiên cúi đầu nói: "Tại sao tớ càng nhìn cô ta thì càng cảm thấy cô ấy thật khác người vậy?"

Bốn phía một vòng người thay phiên nhau lắc, cũng sắp đến phiên Ủy Hải Lam. Cô cảm thấy hông mình căng thẳng, bàn tay lớn của anh đang bao phủ lên cô, cô cũng không muốn mình có dấu vết cọ sát vào anh nhưng loại hơi thở nam tính mạnh mẽ kia đang đè ép cô. Môi anh dán vào lỗ tai cô, tiếng cười trầm thấp truyền đến: "Hãy xem anh đây ngã tất cả bọn họ."

Viên Viên cũng đang đếm, Ủy Hải Lam cũng tùy ý đếm.

"Vậy anh mở chung (*) đây" Lôi Thiệu Hành thăm thăm nói, không nhanh không chậm cầm đầu chung lên.

(*) chung là hộp lắc xúc xắc, đầu chung nghĩa là nắp đậy chiếc hộp lắc xúc xắc

Mọi người nhìn lên đếm, một hồi á khẩu không trả lời được.

Không ngờ lại dĩ nhiên đúng là lục cá lục. (sáu hột xúc xắc đều chỉ số sáu)

Buổi tối đó, Lôi Thiệu Hành liên tục làm chủ quăng đầu chung, mỗi khi có mười nút, chín nút đều là thắng. Mà khi thay đổi người làm cái thì anh cũng tất

thắng. Úy Hải Lam ngay cả giọt rượu cũng không dính, còn Viên Viên chỉ uống hai ly, toàn bộ đều do Lôi Thiệu Hành ôm hết. Một ly lại tiếp theo một ly, anh vẫn luôn có tư thế của người ngàn chén không say.

Bầu không khí rất náo nhiệt, giọng nói kêu gào không thôi.

Chỉ có Úy Hải Lam lẳng lặng ngồi đó, trên khuôn mặt là nụ cười nhợt nhạt, buồn vui không rõ.

Bữa tiệc vẫn bắt đầu từ sáu giờ tối mà đến gần mười hai giờ mới khoan thai kết thúc.

Một bàn người, ngoại trừ phụ nữ ngồi ở ngoài, tất cả đàn ông đều uống đến không gượng nổi, ngã trái ngã phải say như chết.

Thẩm Du An cũng uống không ít, Lộ Yên đưa tay dịu cậu. Trong lúc đứng dậy, ánh mắt của cậu cùng Úy Hải Lam đụng phải, bởi vì uống rượu mà hai mắt đỏ ngầu, lại chú ý sâu sắc giống như không thể sâu sắc nhìn thấy thâm ý của cậu. Trước tiên cô thu hồi tầm mắt, lúc đó cậu cũng đã bị Lộ Yên đỡ ra phòng riêng.

Viên Viên không hề say, tinh thần rất tốt, nhất thời xách túi đứng dậy vội vã như phải đi.

"Viên Viên, cậu cẩn thận một chút."

"Yên tâm, tớ về đây. Luật sư Lôi, bye bye." Viên Viên lên tiếng chào hỏi, phất tay mà đi.

Lôi Thiệu Hành gật đầu một cái.

Nhìn người cuối cùng rời đi, lúc này anh mới liếc mắt nhìn về phía cô, cả đêm cô vẫn duy trì vẻ mặt chưa từng thoải mái, vẫn là khuôn mặt thờ ơ như vậy, không khổ sở cũng không vui mừng, có cũng được mà không có cũng được, cũng chưa từng hòa đồng dù chỉ một chút. Anh một tay vất lên thành ghế tựa, giữ cô lại, cảm lập tức đặt trên bà vai cô, nửa tỉnh nửa say hỏi: "Hôm nay em có hài lòng không?"

Anh uống rất nhiều rượu, mùi rượu xông lên nồng nặc có chút khó nghe.

Cô nhẹ nhàng quay mặt qua chỗ khác, chỉ "Ừm" một tiếng, sau đó lại nói: "Em muốn trở về."

Anh tựa vào người cô một lúc, lúc này mới chậm rãi ôm cô đứng dậy.

Nhưng từ phòng riêng một đường đi ra khách sạn, Lôi Thiệu Hành hầu như dựa trên người cô. Tuy rằng thân hình Úy Hải Lam không phải mảnh mai nhưng cô cũng không chịu nổi, cô không đẩy anh ra cũng không dịu anh, mặc anh tùy ý muốn làm gì thì làm. Đi ra cửa chính quán rượu, Hà Dịch vội vàng xuống xe chạy tới, đỡ anh lên xe.

Úy Hải Lam lại vòng qua thân xe ngồi xuống, cửa xe vừa mới mở, anh lại bị ngã ra.

Nhìn đáng vẻ anh xiêu vẹo, Úy Hải Lam không khỏi trầm nghĩ, một ngày kia cô cũng như vậy sao?

Xe vững vàng chạy, bóng đêm thâm trầm, bên trong xe cũng không mờ đèn.

Lôi Thiệu Hành đột nhiên chăm chú ôm cô vào trong ngực, cực kỳ bá đạo giam cầm cô. Úy Hải Lam nhất thời cả kinh, nhú lông mày. Hôm nay cô mặc váy dài đến gối, bàn tay lớn của anh lại tự nhiên thăm dò vào từ làn váy chỉ cách ngón tay kim lại nơi riêng tư của cô. Hai tay bị anh ôm, căn bản không có cách nào động đậy, không thể làm gì khác hơn là theo bản năng cô khép lại hai chân kẹp lấy tay anh.

"Anh!" Cô không dám lớn tiếng, sợ kinh động đến Hà Dịch đang ngồi phía trước.

"Xui." Anh phả hơi thở ở bên tai cô, một cổ ấm áp xông đến "Tách hai chân ra thì anh sẽ không làm xằng bậy, còn không anh sẽ liền ở trong xe này muốn em."

Trong lòng Úy Hải Lam căng thẳng, anh lại nói: "Anh nói được là làm được!"

Cô vẫn như cũ khép chân lại bất động, anh cũng nheo lại đuôi mắt mình, lạnh rên một tiếng, lại vẫn cứ đem một chân bước vào giữa tách hai chân của cô ra. Cũng vào lúc này, động tác của ngón tay cũng không tiến sâu nữa mà chỉ khẽ vuốt nơi riêng tư của cô, nhẹ nhàng kim hăm. Cô cảm thấy giận dữ và xấu hổ, nhếch môi.

Lôi Thiệu Hành bỗng nhiên hỏi: "Còn đau phải không?"

Úy Hải Lam càng run rẩy, trên mặt có mấy phần nóng bỏng, lắc đầu, lại gật đầu một cái.

"Vậy rốt cuộc là có đau hay không?"

Cô vội vã phun ra một chữ "Đau."

"Lần sau anh sẽ dịu dàng một chút." Lôi Thiệu Hành mỉm cười, hai mắt ngó nhìn cô, hơi thở kia xâm nhập trên cổ cô làm cô một trận ngứa ngáy "Chỉ muốn em được thoải mái."

Chương 108: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (4)

Đối với ký ức về buổi tối hôm đó, trong đầu Ủy Hải Lam chỉ có một ít hình ảnh rất mơ hồ. Giờ khắc này anh như vậy rõ ràng muốn nói sẽ không để cho cô chịu thiệt, khuôn mặt nhỏ vốn thanh tao giờ phút này lại càng thêm nóng lên, cô quay đầu đi chỗ khác, không tiếp tục nhìn anh nữa. Cầm của anh nhẹ nhàng chạm lên đỉnh đầu cô, bàn tay lớn còn ở dưới làn váy cô đang xoa xoa nơi riêng tư của cô, lòng bàn tay ấm áp, cô cũng rõ ràng cảm nhận được phần nhiệt lượng kia, dù cho là muốn thờ ơ không động lòng nhưng cũng không thể hoàn toàn lơ là được.

Một đường này hoàn toàn chính là dày vò.

Lần đầu tiên Ủy Hải Lam cảm thấy ngồi xe vốn là một chuyện khổ sở như vậy.

Thật vất vả cũng đến Căn Viên, Ủy Hải Lam vội vã mở miệng: "Em muốn xuống xe."

Lúc này Lôi Thiệu Hành mới rút tay từ dưới làn váy của cô ra, ngay lập tức cô vuốt lại váy. Anh từ từ nâng mắt lên nhìn về phía cô, đèn sáng bên trong xe, hai mắt của anh đen kịt như màu mực bảo thạch, óng ánh hi hữu. Làn môi ấm áp lập tức hạ xuống khuôn mặt của cô, trầm giọng nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai còn có việc bận bịu."

Bình thường thời gian ngủ của Ủy Hải Lam là mười giờ tối, qua thời điểm đó thì cô có chút khó ngủ. Thật vất vả mới ngủ được, thế mà không được bao lâu liền lại đến giờ đi làm.

Đơn giản cô cũng không có trể, còn ba phút nữa mới tới giờ, xem như là kịp giờ.

Bộ phận thiết kế cũng không nhàn rồi, mọi Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n, người ai nấy đều chăm chăm làm việc theo tiết tấu.

"Trước tiên mọi người hãy dừng tay. Vị này chính là trợ lý mới Chung Anh, Chung Anh là nhân viên từ tổng công ty bên kia điều đến, phụ trách mảng thiết kế." Jaren hướng về mọi người giới thiệu đồng nghiệp mới.

Lộ Yên đột nhiên từ chức, sau khi rời đi, vị trí của cô cũng còn để trống, ngày hôm nay rốt cục cũng có người mới tiếp nhận. Chỉ có điều người này cũng không phải là thực tập sinh đại học, mà là người đã có một năm kinh nghiệm làm trợ lý thiết kế. Chung Anh rất rộng rãi hòa đồng, buổi sáng chào hỏi đã qua, cô lại hòa mình cùng các đồng nghiệp.

"Ai? Gần đây có tin tức bất quá gì không?"

"Không phải hai đại minh tinh đang âm ỉ chuyện ly hôn sao?"

"Ly hôn? Làm sao lại xảy ra chuyện đó được? Tất cả tiền bạc đều là ở chỗ nhà gái."

"Ngược lại thật ra tôi nghe nói là do nhà trai quá đáng, cô gái ấy không chịu được mới muốn ly hôn."

Một nhóm người uống buổi trà chiều, tụ tập cùng một chỗ tán gẫu.

Có người cầm tờ báo xem tin tức, đột nhiên pha trò nở nụ cười: "Chuyện này cũng thật là kỳ."

"Sao vậy?"

"Hôm qua chừng mười giờ sáng, có mấy tên thanh niên khóa thân chạy tới cục công an ở đường Giang Nhất tự thú, đem từng tội mình phạm nói ra, yêu cầu cảnh cục nhất định phải xử lý nghiêm. Xế chiều hôm đó, mấy cô gái cũng chạy tới trung tâm giáo dục ở đường Giang Nhất chủ động khấn cầu xin được lao động giáo dục..." Người đồng nghiệp ghi nhớ tin tức báo chí, lắc đầu cảm khái nói: "Chuyện gì cũng đều có thể xảy ra."

"Đường Giang Nhất nằm bên kia phải không? Tôi cũng nghe nói những người kia là du côn, tên đầu sỏ hình như có tên là Đại Hải."

"Chuyện lạ năm nào chả có, năm nay lại đặc biệt nhiều!"

"Đưa đến đây cho tôi xem một chút."

Tờ báo được truyền tới tay từng người đọc, cuối cùng đến tay Ủy Hải Lam. Cô đang xem tạp chí thời thượng, một phần tờ báo che ở một quyển tạp chí, bức ảnh trắng đen một hồi đáp vào mi mắt cô. Dù khuôn mặt bị đánh đến tàn nhẫn nhưng cũng có thể nhìn đến rõ ràng. Ủy Hải Lam nhìn chăm chăm vào bức ảnh hồi lâu, một cảm giác không tên, có lẽ ấm áp bỗng nhiên xông lên đầu.

Đồng nghiệp liếc nhìn cô, hỏi cô có phải là trúng thưởng.

Úy Hải Lam nghi hoặc lắc đầu.

Đồng nghiệp lại nói: "Chỉ có mình cô cả buổi chiều đều khẽ cười, đáng vẻ vui vẻ như vậy, tôi còn tưởng rằng cậu trúng thưởng."

Cô rất vui về sao?

Úy Hải Lam không khỏi ngẩn ra.

Trước khi tan việc, Vương San gọi điện thoại tới. Đợi được ra khỏi công ty hướng đi cách đó không xa, quả nhiên nhìn thấy ven đường có chiếc xe kia đang chờ đợi mình.

Có lẽ là do tờ báo kia, trong lòng Úy Hải Lam thật có chút kỳ quái, luôn cảm thấy có chuyện gì đó đang xảy ra, cô mở miệng hỏi: "Thư ký Vương, muốn đi nơi nào?"

"A?" Vương San không ngờ tới cô sẽ hỏi, dù sao qua nhiều năm như vậy, Úy Hải Lam vẫn là người ít khi hỏi dò. Điều là do trước đó cô đã thông báo, sau đó liền đến đón tiêu thư, lên xe cũng không nói lời nào. Cô gái như vậy, trong ấn tượng của Vương San phẳng phất như chuyện gì cũng đều không có liên quan đến mình, mà cô cũng chắc chắn sẽ không quan tâm.

Úy Hải Lam chính là đang nhìn cô.

Vương San hoàn hồn nói: "Quán bar bên đường Giang Nhất."

Úy Hải Lam nhẹ nhàng gật đầu một cái, không hỏi thêm nữa.

Quán bar có tên là Hội sở số 8, cô dĩ nhiên sẽ không xa lạ, thậm chí cũng có thể nói là ký ức sâu sắc.

Không cần dẫn đường, cô cũng có thể chuẩn xác tìm tới phòng một cách chính xác.

Văn phòng lầu bốn, phía tây cửa sổ, vừa mở cửa ra liền có thể nhìn thấy ánh nắng chiều ửng đỏ với màu sắc tươi sáng, bởi khí trời trong xanh, bầu trời ngoài cửa sổ cũng rất đẹp, không khí bao la rộng lớn. Người kia liền đứng phía trước cửa sổ, lưng quay về phía cô, bóng dáng cao to tỏa ra ánh sáng rực rỡ hòa quyện với bảy màu sắc sắc sỡ.

Nghe được tiếng cửa mở, Lôi Thiệu Hành từ từ xoay người.

Ánh mắt Úy Hải Lam lập tức đối diện nhìn anh, có lẽ là những hào quang mỹ lệ kia nhuộm đắm thẹn người anh cho nên cô mới có loại ảo giác này.

Giờ khắc này, nét cười của anh có chút ảm áp.

Không chờ cô mở miệng nói chuyện, Lôi Thiệu Hành mở miệng nói trước: "Đến rồi."

"Ừm." Úy Hải Lam đi vào, trở tay cài cửa lại.

Bên ngoài và bên trong lập tức bị ngăn chặn bởi một cánh cửa màu đỏ sậm, cách cửa không xa còn trưng bày vô số loại rượu, vì lẽ đó cũng cản tầm mắt cô.

Chờ đến khi Úy Hải Lam đi qua khỏi cánh cửa, bên cạnh có người la lên "Hải Lam!"

Giọng nói này khiến cô cảm thấy quen thuộc, Úy Hải Lam quay đầu nhìn lên liền nhìn thấy Kha Văn.

Cô không chỉ nhìn thấy Kha Văn, còn nhìn thấy một người khác.

Kha Văn đang ngồi ở trên ghế salông, vẻ mặt có chút hoang mang. Mà đối diện sô pha còn là một người phụ nữ mảnh mai xinh đẹp, chính là Lộ Yên. Khuôn mặt cô trắng nõn chỉ trang điểm nhẹ nhàng nhàn nhạt nhưng cũng đẹp đến quyến rũ mê người như vậy, trong phút chốc phòng làm việc không tính sáng sủa này lại trở thành một bức tranh phong cảnh tươi đẹp đến động lòng người.

Có điều các cô ấy tại sao lại ở chỗ này?

Úy Hải Lam nghi ngờ thu hồi ánh mắt, lần nữa chuyển hướng sang anh.

Tối hôm qua, anh vốn có nói hôm nay sẽ có chuyện bận rộn, cũng không phải chỉ thuận miệng nói một câu.

Lôi Thiệu Hành vẫn là tư thế bất biến kia, dựa vào cửa sổ đứng lên nhìn Úy Hải Lam nói: "Các cô ấy cũng vừa tới, ngồi xuống nói chuyện đi."

Lúc này Lôi Thiệu Hành mới hướng đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm cô cùng ngồi xuống.

Bốn người mặt đối mặt, Kha Văn nói: "Hải Lam, xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì." Ủy Hải Lam hỏi hốt thốt trở về hai chữ.

"Đương nhiên không có chuyện gì, tại sao lại có thể có chuyện chứ?" Lôi Thiệu Hành mỉm cười đáp, thuận miệng hỏi: "Tiểu thư Kha, làm phiền cô một ít thời gian, thực sự rất xin lỗi. Hôm nay tôi gọi các cô đến đây chỉ muốn biết tình huống lúc chiều qua là như thế nào. Cô cứ nói thật là được."

Kha Văn luôn cảm thấy là lạ nhưng vẫn trả lời: "Ngày tốt nghiệp đó, Duy Sâm, anh ấy là bạn trai tôi, đề nghị chúng tôi đến quán bar chúc mừng. Mọi người đều đến đông đủ còn chúng tôi cũng Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, cùng nhau đến. Vui chơi thỏa thuê, mọi người kéo nhau đi ăn cơm, sau đó không tìm thấy Hải Lam, tôi liền nói đi toilet tìm xem, có thể cô ấy đã uống say nên ở chỗ ấy."

"Thế nhưng Lộ Yên nói, cô ấy đã gặp mặt cậu trong toilet, cô ấy nói rằng cậu uống say đến không xong rồi, vì lẽ đó nên xin phép về nhà trước." Kha Văn nói lời này, nhìn về phía Ủy Hải Lam

Ủy Hải Lam đột nhiên cả kinh, kể tiếp nhìn về phía Lộ Yên.

Lộ Yên đoan chính ngồi ở đối diện, vẫn là khuôn mặt mềm mại xinh đẹp, tóc dài xõa vai, váy hoa thướt tha, đẹp đến không tả được.

Thần sắc Lộ Yên bình tĩnh, không có mảy may khác thường, dường như không xảy ra chuyện gì, dường như chuyện đó là sự thật. Nhưng Ủy Hải Lam nhớ rất rõ ràng, buổi chiều hôm đó, cô quả thật có tình cờ gặp Lộ Yên ở hành lang uốn khúc nhưng hai người rõ ràng không có nói nửa câu, chỉ có gặp nhau thoáng qua lễ phép cười cười.

Khi nào cô nói với cô ấy những lời như vậy?

Rõ ràng cô ấy chính là đang nói dối.

Nhưng tại sao cô ấy lại nói dối?

"Tiểu thư Kha, lần này thực sự làm phiền cô, không có chuyện gì nữa, tôi sẽ sai người đưa cô về." Lôi Thiệu Hành nhìn cô mỉm cười, lập tức gọi người đi vào.

Thực tế Kha Văn rất muốn biết tỉ mỉ mọi chuyện xảy ra hôm đó nhưng cô cũng không có cách nào, chỉ có thể mang theo một bụng nghi vấn rời đi.

Kha Văn đi rồi, trong phòng làm việc đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ.

Lôi Thiệu Hành mở miệng nói: "Tiểu thư Lộ, Lam nhà chúng tôi uống say, vì lẽ đó trí nhớ không được tốt. Cô có thể nghĩ rõ ràng, rốt cuộc cô ấy có nói với cô như vậy hay không?"

Lộ Yên bình tĩnh trả lời "Cô ấy chính xác đã nói như vậy."

Ủy Hải Lam chỉ nhìn chằm chằm Lộ Yên, người phụ nữ đẹp đẽ đang ngồi trước mặt cô sao đột nhiên liền trở nên đáng sợ như vậy? Cô chưa từng thật tâm nhận ra, dưới khuôn mặt đẹp đẽ kia lại giả dối nham hiểm sâu sắc như vậy. Tâm tư cứng lại, sau đó lại nghĩ đến Thẩm Du An, cậu đã từng nói, cô ấy là một cô gái thiện lương.

"Ừ? Thật sự nói vậy sao?" Lôi Thiệu Hành hỏi lại lần nữa, con ngươi căng thẳng.

Lộ Yên bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng sợ, người đàn ông này cười đến uy nghiêm đáng sợ, cô nói quanh co lại vẫn ngoan cố trả lời: "Đúng là nói vậy mà."

Ủy Hải Lam đột nhiên mở miệng, giọng cô rất nhẹ nhưng rất khẳng định: "Ừm, tôi đã nói vậy."

Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn cô.

Đáy mắt Lộ Yên ngưng tụ lại một tia kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng khôi phục không có chút rung động nào.

Ủy Hải Lam đối diện Lộ Yên nói, mỗi một chữ đều nói tới rất rõ ràng "Tôi nói tôi uống say, thực sự là không chịu đựng nổi, tôi phải đi về trước."

Sắc mặt Lộ Yên trong nháy mắt trắng bệch rồi mỉm cười: "Tiên sinh Lôi, còn có chuyện gì sao? Tôi còn có hẹn."

Lôi Thiệu Hành thông dong trả lời: "Nếu như vậy, vậy thì không làm lỡ việc của tiểu thư, tôi sẽ sai người tiễn cô một đoạn đường."

"Cảm ơn tiên sinh Lôi, cũng không cần thiết, Thẩm Du An sẽ đến đón tôi." Lộ Yên cười đứng dậy, nhanh nhẹn rời đi.

Lôi Thiệu Hành ôm bả vai Ủy Hải Lam dùng sức, trầm giọng chất vấn: "Anh hỏi em một lần cuối cùng, rốt cuộc em có nói như vậy không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Năm Xưa Đã Trộm Đồi (5)

"Có nói." Ủy Hải Lam cũng không suy nghĩ nhiều, cô cứ như chặt đinh chém sắt.

Con người Lôi Thiệu Hành uy nghiêm đáng sợ, đột nhiên đứng dậy đi đến bàn làm việc, cầm hộp điều khiển ti vi nhấn một cái.

Màn hình TV LCD treo trên tường đột nhiên sáng lên, sau đó mờ hồ là những hình ảnh hoa tuyết không rõ, sau đó mới chậm rãi rõ ràng lên. Trong màn ảnh có thể nhìn thấy hành lang uốn khúc, ánh sáng mờ ảo tối tăm, khách mời lui tới đi lại, điều này hiển nhiên là có hệ thống camera giám sát trong bóng tối quay video dưới mọi góc độ.

Đại khái qua mấy chục giây, trong màn ảnh xuất hiện một người phụ nữ xiêu vẹo đỡ tường để mình không bị ngã xuống đất.

Mà người phụ nữ đó không ai khác chính là Ủy Hải Lam cô.

Ủy Hải Lam nhìn hình ảnh mình đi vào toilet, lại đi ra, sau đó chạm mặt Lộ Yên ngay ở hành lang uốn khúc. Hai cô cũng không hề trò chuyện, liền như vậy từng người đi lướt qua nhau. Cô uống say, đang trên đường về phòng riêng, vừa đi vừa nghỉ, đi lại rã rời. Qua một khoảng thời gian rất lâu, sau đó cô nhìn xung quanh đây Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, số phòng, cúi đầu đẩy cửa bước vào.

Lúc này, hình ảnh cuối cùng lại mờ hồ xuất hiện một bóng người tinh tế.

Người phụ nữ kia quay lưng vào màn ảnh camera, vì lẽ đó chỉ nhìn ra được bóng lưng của cô, nhìn không thấy dáng dấp của cô. Cô dừng bước một chút, cũng không tiếp tục bước lên, mặc kệ Ủy Hải Lam cô đi vào phòng riêng. Sau đó, người phụ nữ đó đi thẳng qua phòng ngăn kia, bước vào một căn phòng khác chỉ cách đó hai cánh cửa.

Ủy Hải Lam nhìn bóng lưng này cũng không có ấn tượng, thế nhưng đối với bộ quần áo đó lại có ấn tượng rất sâu sắc.

Lúc đó Thịnh Phi Nhi còn lặng lẽ nói với mấy người các cô rằng bộ quần áo của Lộ Yên rất đẹp.

Bộ y phục này, nhìn từ phía sau lưng giống như ong bướm nhẹ nhàng bay lượn rất đặc sắc lại vô cùng đẹp đẽ.

Ủy Hải Lam lạnh lùng nhìn màn hình chuyển thành những mảnh hoa tuyết màu xám trắng vẫn luôn không nói gì.

Lôi Thiệu Hành đi tới trước mặt cô, một hồi nắm tay cô ép cô cầm hộp điều khiển ti vi hướng về phía màn hình bấm loạn, lại đi tới thét lớn: "Hai người đã từng trò chuyện sao? Ngược lại anh thật ra cũng không nhìn thấy. Em hãy cho anh nhìn một chút xem, em đã cùng cô ấy trò chuyện ở đâu? Anh liếc nhìn qua lại nhiều lần rồi, chẳng lẽ mắt anh mù rồi sao?"

Ủy Hải Lam mặc kệ anh thô bạo cầm lấy tay mình ấn loạn cũng không hề phản kháng.

"Em nói chuyện với quý sao? A? Không phải vậy hay chính là camera này hỏng rồi?"

Ủy Hải Lam lặng im một lúc, lại bình tĩnh mở miệng: "Có nói hay không cũng không phải chuyện quan trọng nữa, mọi chuyện đều đã qua."

"A!" Lôi Thiệu Hành cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên ném đi chiếc hộp điều khiển ti vi, hai bàn tay to phủ lên bộ ngực cô: "Bị người khác sờ cũng không quan trọng? Bị người khác chơi đùa cũng không quan trọng?"

Ủy Hải Lam rút cục cũng ưỡn ẹo thân thể, dùng sức mạnh cố gắng muốn thoát khỏi anh.

Nhưng anh càng hăng hái, xé y phục của cô xuống, cởi áo ngực cô ra, anh một bên dây dưa, một bên lạnh lùng quát: "Em đang che chở cho ai? Loại phụ nữ như thế đáng giá để em che chở sao? Rốt cuộc là làm sao, chẳng lẽ còn muốn tiến tới với tên tiểu tử họ Thẩm kia? Muốn chừa cho cậu ta một chút mặt mũi? Anh cho em biết, ngày đó Thẩm Du An cũng đến. Nếu như cậu ta thật lo lắng cho em thì đã sớm ra khỏi quán bar tìm em rồi, còn có thể ăn uống với bọn người kia ở trong một quán ăn khác sao? Tình lại đi! Đừng tiếp tục tưởng bở, từ bốn năm trước, cậu ta cũng đã bỏ lại em rồi còn gì! Em tính là gì? Em tính là thứ đồ gì đây?"

"Cậu ấy đi Mỹ để du học." Ủy Hải Lam thấp giọng nói.

"Du học sao? Cậu ta chính là trốn em."

"Cậu ấy cũng rất khó xử."

"Ô? Ngược lại em ở nơi này rất tốt, còn khó quên cậu ấy đây. Cậu ấy thấy em lại như thấy ôn thần (bệnh truyền nhiễm), hận không thể trốn xa thêm có biết hay không? Làm sao em vẫn cứ ngây thơ như thế?"

Lời anh nói sắc bén như lưỡi dao, mỗi một dao đều cắt vào từng thớ thịt trên thân thể cô.

Nếu như không có ai khơi gợi, nếu như không có người nào quát lớn tiếng với cô như vậy, Úy Hải Lam cũng sẽ không đến nỗi khổ sở như vậy.

Vết thương như bị nứt ra, sau đó anh còn không quên xát muối vào đó.

Úy Hải Lam dừng lại bất động "Đừng nói nữa!"

"Cậu ta chính là không cần em nữa, đã bỏ quên em, dù em có chết hay sống, tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới cậu ta. Đừng tưởng rằng cậu ta thật lòng với em, chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi."

"Tôi nói anh đừng nói nữa!" Cô không có cách nào khắc chế rống to lên tiếng.

Lôi Thiệu Hành đẩy ngã cô xuống ghế sofa, thuận thế ngã ngửa ép người hướng về phía cô, lại vừa muốn tiếp tục mở miệng đã thấy cô nhắm mắt lại, đôi mi thanh tú nhẹ nhàng gấp rút cùng nhau nhắm lại, loại thần thái kia không nói ra được phiền muộn. Anh cho rằng cô sẽ khóc, có thể cô từ từ mở mắt ra, đậm bạc như vậy, đẹp như vậy, giống như là thủy tinh dễ vỡ.

Cô chỉ nói một câu lại làm cho anh nín thở: "Sau đó, không phải anh đã đến rồi sao?"

Lôi Thiệu Hành choáng váng, lặng lẽ không nói gì.

Sau đó, cô còn nói: "Chuyện ở quán bar, quên đi thôi."

Nãy giờ cô vốn đang nói đến chuyện ở quán bar.

Trầm lặng một lát, Lôi Thiệu Hành mới có hành động, bàn tay lớn của anh lần mò về phía y phục cô, cô cho rằng anh sẽ tiếp tục nhưng cuối cùng anh chỉ đóng lại khuy áo cô lại, từng cúc lại từng cúc áo, khuy áo rất nhỏ, động tác của anh rất là thô lỗ, tay chân vụng về cũng mất linh hoạt.

"Để tôi tự làm."

Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, lại bị anh ngăn cản: "Không cần em làm. Anh sẽ tự buộc."

Chờ khi anh buộc xong thì cũng đã qua mười phút.

Lôi Thiệu Hành đứng thẳng dậy, cô cũng hít thở sâu thanh thần đứng dậy. Cô đứng ở trước mặt anh, nhìn anh nói: "Từ nay về sau, tôi sẽ không uống rượu nữa."

"Từ nay về sau, chỉ cần anh không ở bên cạnh thì không cho phép em uống rượu." Lôi Thiệu Hành cũng nhìn lại cô, cũng nói một hơi sửa chữa lỗi lầm trong quá khứ.

Liên quan đến chuyện quán bar kia, ai cũng không được phép nhắc lại lần nữa.

Kha Văn cũng có gọi điện thoại tới hỏi dò nhưng Úy Hải Lam chỉ nói là người kia chuyện bé xé ra to tình cờ phát bệnh. Kha Văn hỏi mãi không ra nguyên do nên cũng không cố ý truy hỏi nữa. Còn Lộ Yên, cô ấy cũng không có liên lạc với cô, mà cô tự nhiên cũng không có như vậy. Hai người các cô giống như chưa bao giờ tình cờ gặp mặt, chưa bao giờ quen biết nhau. Có thể, sau này cũng sẽ không gặp mặt lại.

Nhiệt độ thời tiết tháng bảy từ từ tăng cao bắt đầu ngênh đón một mùa hè nóng bức.

Kỳ thực mùa hè ở Xuân Thành so với những thành thị khác không tính là gì, thế nhưng vẫn sẽ làm người ta không chịu được.

Trong công ty, điều hòa mở đến cực lạnh, Úy Hải Lam lại mặc trên người một chiếc áo khoác màu bạc.

Có người cười nói: "Úy Hải Lam, cô không nóng à?"

"Ừm."

"Cô nên sợ nhiệt mới đúng."

Úy Hải Lam cười cười nhưng cũng rõ ràng ý tứ trong lời nói của đối phương. Rất nhiều người đều nói tính tình cô rất lạnh, tính nết như vậy nên sợ nhiệt mới đúng. Nhưng trùng hợp là cô ngược lại, xưa nay không sợ nóng thế nhưng rất sợ lạnh. Còn nhớ khi còn bé, trong ba chị em các cô cũng chỉ có mình cô khoác khăn quàng cổ vào những ngày đông kín đến tận cổ, má Phúc còn cười cô rằng trông cô như cái bánh chưng nhỏ.

"Úy Hải Lam! Bên ngoài có người tìm!"

"Được."

Úy Hải Lam đứng dậy, lúc đi ra lại nghe thấy người kia thấp giọng nói: "Các cậu biết là ai không? Là bạn trai của Lộ Yên - Thẩm Du An."

"Ai? Thẩm Du An lúc trước là bạn trai của Úy Hải Lam phải không?"

"Ai nói? Có người nói là bạn học cao trung."

"Ừ —— "

Ánh mắt của mọi người nhất thời lấp loé lên tia sáng hiếu kỳ.

Ánh mặt trời quá mức nóng, vì lẽ đó có chút chói mắt.

Úy Hải Lam nheo lại con ngươi, nhìn thấy bên hành lang uốn khúc là bóng dáng của Thẩm Du An đứng bên cạnh cửa sổ.

Cô còn nhớ tới năm ngoái, anh cũng như vậy đột nhiên xuất hiện ở đây. Khi đó anh mặc áo sơ mi màu trắng thời thượng, dưới cổ áo có viền những sợi hoa văn nhỏ màu xanh lục, trong suốt sạch sẽ, vô cùng anh tuấn. Hôm nay, anh mặc âu phục lẫn giày da, trang điểm da n****Sóc***Là****Ta****] e q u u y d o n, phục tình anh, không còn thấy bóng dáng nhân sĩ (người có tri thức) như hồi trước nữa chỉ có mái tóc vẫn mềm mại lộng lẫy ánh sáng như vậy.

Anh nhìn thấy cô, như là ngày ấy như thế đi tới trước mặt cô, mở miệng la lên "Lam."

Úy Hải Lam chỉ là "Ừm" một tiếng.

"Tớ muốn nhờ cậu giúp một chuyện." Thẩm Du An tỉnh mạch nói.

"Việc gì?"

"Cậu có thể giúp Lộ Yên thiết kế mấy bộ quần áo không?" Thẩm Du An trầm mặc lại nói.

Úy Hải Lam thực tại sững sốt một chút, Thẩm Du An thấp giọng giải thích: "Hiện tại Lộ Yên đã gia nhập vào Hoàn Mỹ, cô ấy đã ký hợp đồng với tư cách là nghệ sĩ của Hoàn Mỹ. Vốn là tớ muốn mời người khác thiết kế cho cô ấy mấy bộ quần áo nhưng Lộ Yên nói cô ấy muốn cậu thiết kế, cô ấy nói trước kia đã từng nhìn thấy cậu thiết kế quần áo, cô ấy rất yêu thích..."

"Thẩm Du An, nếu như tớ không giúp?" Úy Hải Lam ngăn chặn lời nói của cậu, nhẹ giọng hỏi ngược lại.

Ánh mắt Thẩm Du An rất thành khẩn: "Tớ cảm thấy chuyện này đối với cậu cũng là chuyện tốt, có thể giúp cậu quảng bá tuyên truyền."

"Tớ chỉ muốn làm chuyện mình thích." Úy Hải Lam bình tĩnh nói, biểu hiện rất hồ hững "Cậu hãy thuyết phục cô ấy tìm người khác thôi."

Thẩm Du An nhìn cô xoay người, hướng về phía bóng lưng của cô hỏi: "Lam, có phải cậu không thích Lộ Yên?"

Bước chân Úy Hải Lam dừng lại, một lần nữa xoay người lại: "Cậu mới là bạn trai của cô ấy, không cần tớ phải yêu thích."

Cả một buổi chiều, Úy Hải Lam rất bình tĩnh, cô hầu như đều sắp quên những chuyện đã xảy ra lúc sáng sớm.

Nhưng bỗng nhiên một cú điện thoại gọi đến, phong ba bão táp lại nổi lên.

"Lam, cậu hãy giúp cô ấy đi. Thiết kế thời trang đối với cậu không phải là chuyện khó khăn mà."

"Tớ rất bận."

"Hiện tại lại không phải tháng quảng bá truyền thông gì, làm sao sẽ bận chứ?"

"Lộ Yên nói với cậu vậy sao?"

Thẩm Du An né tránh không đáp, đột nhiên buông một câu: "Coi như tớ cầu xin cậu có được không?"

Tay Úy Hải Lam đang cầm chiếc điện thoại di động chợt nắm chặt lại, phải biết xưa nay Thẩm Du An đều chưa từng cầu cạnh người nào. Người như cậu làm sao sẽ cầu người khác, xưa nay đều là thuận buồm xuôi gió tiêu sái tự tại. Nhưng hiện tại, cậu lại ở đầu bên kia điện thoại, vì người phụ nữ có tên là Lộ Yên kia, lần đầu tiên mở miệng cầu xin cô.

"Không được." Cô phun ra hai chữ, luôn luôn kiên quyết.

Đầu kia nháy mắt vắng lặng đến đáng sợ, giọng nói của Thẩm Du An vẫn ôn nhu như vậy, ôn nhu đến nỗi làm cho cô cảm thấy bị đâm nhói đau: "Lam, cậu còn nhớ hay không về cuộc thi thể dục ngày ấy? Cậu đã từng nói, tớ và cậu luyện chạy thi mới có thể qua ải, vì lẽ đó cậu đã nợ tớ một lần. Hiện tại, coi như là cậu vẫn còn thiếu ân tình của tớ, như vậy bây giờ cậu thực hiện đi?"

Chuyện đã qua bao lâu rồi, cũng đã trôi qua nhiều năm như vậy nhưng lúc này đột nhiên cậu ta liền lật lại.

Thậm chí cậu cũng chưa suy nghĩ qua mà giống như là đã sớm có chuẩn bị.

Úy Hải Lam nắm chặt di động, tâm tư trong nháy mắt hiện ra sự trống rỗng.

Chương 110: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (6)

Nếu như không phải Thẩm Du An đột nhiên nhắc lại, có lẽ Úy Hải Lam cũng sắp quên chuyện ngày ấy cô thuận miệng nói ra. Cuộc thi thể dục hợp lệ ngày ấy, đúng là cô đã từng nói với cậu như vậy, cô nói nhờ có cậu tiếp tục kiên trì luyện tập với cô nên cô mới có thể qua ải, sau này nếu có chuyện gì thì chỉ cần cậu mở miệng, cô cũng sẽ nhất định giúp cậu. Khi đó cậu chỉ khẽ cười, chỉ cúi đầu đi, n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;ydro/nm.. nhìn cô, cũng không nói gì.

Ba năm cao trung, nói dài cũng không dài lắm mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm, chỉ ba năm.

Cậu đã từng thay cô từng làm rất nhiều chuyện.

Nhưng cô lại chưa từng.

Trên đường đến trường, trong lúc chờ đợi, cậu không quên mua thêm một phần sữa bò, đi căng tin ăn cơm cũng hầu như là cậu đi mua. Mặc dù bọn họ học hai lớp khác nhau nhưng tất cả các thầy dạy ở tất cả các môn học đều là cùng một người. Cô không thích lên lớp để ghi chép bài vở, Viên Viên lại viết rất cầu thả, mỗi lần trước khi đến cuộc thi, cậu sẽ phân tài liệu mang đến cho cô, lại còn photocopy một bản đề dành. Mỗi lần chu kỳ kinh nguyệt của cô đến, cô đau đến nỗi chỉ nằm ngoài người trên bàn, hơi động cũng động không được, nhân viên ở phòng cứu thương trùng hợp lại không đến, cậu lập tức leo tường chạy hai con đường đi mua thuốc cho cô. Trời mùa đông lạnh lẽo, cậu đều sẽ mang một bộ găng tay, cậu không sợ lạnh mà chỉ mang hờ cho cô bởi vì cô sẽ vết bừa bãi.

Còn có một lần đi qua đường cái, cô đạp xe bị học sinh đánh ngã, chân nhỏ không ngừng chảy máu. Cậu không nói hai lời, lập tức ôm lấy cô đón xe chạy về phía bệnh viện. Cậu chạy một đường thật xa, có tới năm trăm mét. Cô đau đến nheo lại con ngươi, máu tươi chảy tung tóe mà khi nhìn khuôn mặt căng thẳng nghiêm nghị anh tuấn của cậu bỗng nhiên liền cảm thấy an tâm.

Lúc đó Úy Hải Lam đã từng nghĩ, cậu chỉ thành thật mong cô tốt đẹp.

Hồi ức bắt đầu như cỏ dại lan tràn, như cơn gió lạnh lẽo không lọt chỗ nào khiến cô không cách nào né tránh.

Ở đầu bên kia điện thoại, Thẩm Du An trầm mặc chờ đợi, cô thậm chí cũng có thể nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của cậu.

Rốt cục, Úy Hải Lam đã mở miệng.

Ngắn gọn đến như không, chỉ có một chữ "Được."

"Vậy thì tối hôm nay, vào giờ tan việc, tớ sẽ tới đón cậu."

"Không cần, tự mình tớ đến, cậu cứ nói nơi nào đi."

Thẩm Du An trầm mặc lại, chung quy vẫn nói ra địa chỉ.

"Ừm." Úy Hải Lam cũng không có nói gì, đáp một tiếng, ngón tay chỉ về phía tắt, không chờ cậu lại nói thêm gì nữa liền nhấn phím kết thúc cuộc trò chuyện.

Nơi hẹn chính là quán cà phê trên đỉnh núi.

Đó là một ngôi nhà cũng không phải là một quán cà phê rất cao cấp, chỉ có thể coi là một quán có chất lượng bình thường.

Thế nhưng quán cà phê lại có một cái tên rất êm tai "Tiền Thế Kim Sinh" (kiếp trước kiếp này).

Năm đó họ sẽ thích đến quán này có thể là bởi vì yêu thích cái tên này.

Bốn chữ này êm tai đến cỡ nào tuyệt đối sẽ làm cho người khác vừa nghe đã cảm thấy thích.

Đi vào quán cà phê, vẫn có cách trang hoàng giống như lúc trước, người phục vụ buộc tạp dề màu xanh lục, sàn nhà có chất gỗ hình vuông. Những người nhân viên đã từng quen thuộc lúc trước đã không còn ở đây nữa mà tiếp đón cô chính là những khuôn mặt xa lạ. Bởi vì hôm nay không phải là cuối tuần, vì lẽ đó khách khứa trong cửa hàng cũng không có nhiều người, chỉ vài người qua lại, thưa thớt vắng vẻ.

Ánh mắt Úy Hải Lam đảo qua bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của người kia, sau đó cô đi thẳng vào một góc sát cửa sổ và ngồi vào vị trí cuối cùng kia.

Vị trí này đã từng là trụ sở riêng của bọn họ.

Úy Hải Lam gọi một ly Capuccino, còn gọi thêm một ly nước lọc.

Cô rất thích cà phê Capuccino.

Hơi bọt biển giữa sữa bò và hỗn hợp cà phê Italy bay lên, màu sắc của cà phê như chiếc áo khoác màu nâu đặt lên một cái khăn đội đầu như thế.

Úy Hải Lam ngồi ở trong quán, tầm mắt của cô đều nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một lát sau, bên ngoài đường thoáng hiện hai bóng người tựa sát vào nhau dần bước đến gần.

Nhìn xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh sạch sẽ, cô nhìn thấy Thẩm Du An đang tay nắm tay cùng Lộ Yên đi tới. Hai người có lẽ đang nói cái gì đó nên bờ môi mở ra đóng lại, Thẩm Du An thì có bóng dáng ngọc thụ lâm phong (chỉ người có phong độ nhẹ nhàng, phong lưu phóng khoáng), còn Lộ Yên buộc tóc lên cao, ăn mặc đáng yêu với chiếc đầm bông bênh như cô công chúa nhỏ, vô cùng thực nữ.

"Tiên sinh, tiểu thư, chào buổi tối." Nhân viên cửa hàng nhiệt tình tiếp đón.

"Bạn tôi đã đến."

Thẩm Du An dẫn Lộ Yên đi về vị trí kia, thậm chí cậu cũng không nhìn về góc tối, đầu tiên chỉ tập trung hướng về phía kia.

"Đã lâu không gặp." Lộ Yên cười ngồi vào chỗ.

Úy Hải Lam mỉm cười gật đầu.

Nhân viên cửa hàng đưa lên thực đơn, Thẩm Du An die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qur;yo/m.. An hỏi: "Lộ Yên, em uống gì?"

"Cà phê Capuccino."

"Một tách cà phê Capuccino, một ly Angola (một loại thức uống có cồn)."

Sau khi gọi thức uống, ba người liền ngồi nói chuyện. Kỳ thực cũng không phải ba người đều nói chuyện, chính xác là chỉ có một mình Lộ Yên đang nói, Úy Hải Lam chỉ lo ghi chép. Nói xong, Lộ Yên sẽ thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Thẩm Du An, nhẹ giọng hỏi dò, nụ cười vui tươi, mười phần mười ngoan ngoãn nghe lời.

"Du An, anh cảm thấy thế nào?"

"Du An, anh cảm thấy được không?"

"Du An, anh cảm thấy làm vậy được không?"

Thẩm Du An chỉ kiên nhẫn gật đầu đáp lại, sau nhiều lần bị hỏi như vậy, cậu dịu dàng nói: "Đối với thiết kế thời trang, anh không rành lắm, em thích là được rồi."

"Ừm." Lộ Yên lộ ra một nụ cười.

Lộ Yên nói ra rất nhiều yêu cầu, không thể có mẫu mã giống với các mình tính khác, không thể quá lộ liễu, không thể không có ý sáng tạo, bảo thủ là điều kiện tiên quyết nhưng tốt nhất còn phải có chút gợi cảm, muốn cho người khác sáng mắt lên khi nhìn cô ... vân vân. Úy Hải Lam cũng ghi nhớ từng yêu cầu của cô, cũng không có nửa câu phản bác, ánh mắt cô chỉ đều tập trung trên người Lộ Yên.

Nhưng Thẩm Du An vẫn nhìn cô, khuôn mặt cô nghiêm túc hờ hững, vẫn yên tĩnh xinh đẹp như nhân vật trong vở "Thanh xuân tuế nguyệt lý đích thiếu nữ" (Những năm tháng thanh xuân của thiếu nữ)

"Đại khái chính là như vậy đi, tôi muốn năm bộ quần áo, cậu thiết kế nhiều một chút đi để tôi có thể lựa chọn. Nếu như cái nào cũng đẹp thì tôi cũng sẽ chọn hết." Lộ Yên cười nói.

Úy Hải Lam đáp: "Được."

Lộ Yên nâng ly lên uống một hớp cà phê, sữa bò bọt biển màu trắng mê hoặc che ở trên môi cô.

"Du An, lau giúp em một chút."

Thẩm Du An lấy ra khăn tay, quả nhiên thay cô ấy lau khóe miệng dính sữa kia.

Nhìn hình ảnh bọn họ ân ái, trong lòng Úy Hải Lam lại hết sức bình tĩnh. Cô thu dọn đồ vật, mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm, tôi cũng nên đi rồi."

"Cùng nhau ăn cơm không?" Lộ Yên hỏi.

Úy Hải Lam cầm đồ vật đứng dậy "Lần sau đi."

"Bye bye."

"Bye."

Úy Hải Lam hướng về Thẩm Du An khẽ mỉm cười, Thẩm Du An ngưng mắt nhìn cô. Bóng cô trước mắt né qua, cậu cúi đầu nhìn chăm chăm vào cái ly capuccino chưa từng được cô chạm qua.

Mà một ly nước lọc khác đã bị uống hết.

Cô vẫn có thói quen này, chưa từng thay đổi.

Lộ Yên bỗng nhiên cầm lấy tiểu bản (một miếng gỗ nhỏ trên đó có khắc những câu nói) bên cạnh được đặt trên bàn, tiện tay mở ra thì thấy "Ananda(*)" nói với Phật tổ..."

(*) Xem thêm <https://translate.google.com/vn/translate?hl=en&sl=zh-CN&tl=vi&u=https%3A%2F%2Fbaike.baidu.com%2Fite...>

Bên tai vang lên âm thanh mềm mại của cô gái, tựa như lúc trăm lúc bỗng, tâm tư Thẩm Du An bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt tốt độ, cảm giác từ xa xôi ngày đó hiện về. Cô gái lạnh lùng thoải mái có giọng nói âm trầm lạnh lẽo ghi nhớ từng câu từng chữ trên tiểu bản, biểu hiện ngoan cố đáng yêu.

Ananda nói với Phật tổ: Con thích một cô gái.

Phật tổ hỏi Ananda: Con thích cô gái này bao nhiêu?

Ananda nói: Con nguyện hóa thân thành cầu đá, bị gió thổi năm trăm năm, bị nắng nóng chiếu rọi năm trăm năm, chịu đựng mưa gió năm trăm năm, chỉ mong cô ấy đi qua chiếc cầu này.

Lúc đó cô ấy niệm xong, sau đó lại nói: Ananda đúng là kẻ ngu si.

Sẽ có bao nhiêu yêu thích?

Là nhất kiến chung tình hay chân thành một đời? Là chờ đợi mòn mỏi mà không cần hỏi báo?

Cô gái kia cũng đã đi qua chiếc cầu, chỉ là đi qua thôi nhưng hiện tại Ananda đã hóa thân thành cầu đá, nhất định chỉ có thể hòa cùng mưa gió. Tất cả những thứ này Ananda đều hiểu nhưng vẫn cứ một mực chỉ vì muốn gặp cô gái kia mà cam chịu nỗi khổ do tạo hóa dựng nên. Anh ta đến tốt cùng yêu thích cô gái đi trên cầu kia nhiều bao nhiêu, có thể làm anh liều mình vứt đi đạo hạnh trăm năm của mình, cam chịu nỗi khổ sống kiếp đọa đày vì tình yêu?

Cô thì thảo nói rất nhiều, cuối cùng ra kết luận.

Ananda chính là kẻ ngu si.

"Câu chuyện tình yêu thật đẹp." Lộ Yên niệm xong đến chữ cuối cùng lại tự cảm khái hỏi "Du An, anh nói có đúng hay không?"

Thẩm Du An "Ừm" một tiếng, không nhận được ánh mắt liếc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chẳng biết bóng người kia đã mất hút từ lúc nào.

Sau giờ làm việc, Úy Hải Lam bắt đầu thiết kế quần áo cho Lộ Yên. Vì có thể thuận tiện cho cô ấy chọn, tổng cộng cô phải thiết kế ra mười bộ quần áo, tiêu hao mất thời gian nửa tháng. Mỗi ngày vào buổi tối cô đều ở lại công ty thêm một lúc nữa, sau đó mới về nhà, ăn cơm xong lại tiếp tục suy nghĩ.

Chờ đến khoảng giữa tháng bảy, Úy Hải Lam mới gọi điện thoại cho Thẩm Du An. Cô hỏi Thẩm Du An về số điện thoại của Lộ Yên vì cô không cách nào trực tiếp liên hệ được với Lộ Yên.

Thẩm Du An giống như đang ở trong cuộc họp, mơ hồ đâu đó có người đang thuyết trình xuyên thấu qua microphone "Lát nữa tớ sẽ nhắn số cô ấy qua cho cậu."

Sau đó, tin nhắn cũng được gửi tới cô.

Úy Hải Lam nhắn dãy số để liên lạc với Lộ Yên.

Lộ Yên nói: "Nhanh như vậy thật là tốt nha nhưng hôm nay tôi không rảnh, ngày mai là cuối tuần, vậy ngày mai được chứ? Ngày mai tôi sẽ liên lạc cho cô."

Sáng sớm thứ bảy, quả nhiên Úy Hải Lam nhận được điện thoại của Lộ Yên.

Cô ấy áy náy nói: "Thực sự là không phải, hôm nay tôi ở cạnh biển chụp ảnh, cậu có thể đến đây không? Chi phí đi lại để tôi bỏ ra có được không? Máy bộ quần áo này tôi cần gấp, nếu như tôi thoả mãn thì xế chiều hôm nay cũng sẽ nhờ người may theo mẫu này. Du An vẫn đang tiếp khách hàng, nếu không, cô chờ một chút để tôi nói với anh ấy đến đón cô..."

Cô ấy nói rất nhiều, Ủy Hải Lam nghe cô ấy nói có cảm giác đau đầu, liền trả lời một câu ngắn gọn: "Cạnh biển là ở đâu?"

Cô cũng lập tức thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Ngoài cổng Căn viên, cửa sắt lớn bỗng nhiên trái phải mở rộng, một chiếc xe đang muốn lái vào, cô liền như thế đứng phải.

Chỗ tài xế chính là Hà Dịch đang ngồi.

Ủy Hải Lam nhìn thấy anh ta cũng ý thức được ghế sau xe sẽ là ai.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, Lôi Thiệu Hành ngồi ở trong xe, gương mặt anh tuần giương lên kèm theo nụ cười: "Sao vậy? Muốn ra ngoài sao?"

"Ừm." Ủy Hải Lam đến gần vài bước, gật đầu.

"Đi chỗ nào?"

"Cạnh biển."

"Đi chơi sao?"

"Ừm."

"Cùng ai?"

Ủy Hải Lam suy nghĩ một chút nói: "Viên Viên."

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành lợi hại nhìn chăm chăm cô cười nói "Tôi đưa hai người đi."

"Không cần."

"Lên xe." Anh vẫn mỉm cười nhưng hung hăng ra mệnh lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (7)

Nửa đường bỗng nhiên lại xuất hiện một "Trình Giảo Kim" (một nhân vật chuyên ngăn cản đường đi của người khác), Ủy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Viên Viên. Cô chỉ nói đơn giản rằng mình đang ở nhà nên không tiện nói chuyện, chỉ nói một câu "Bây giờ tớ đến tìm cậu." Viên Viên còn tưởng rằng cô muốn tới tìm mình chơi đùa cũng sáng khoái đồng ý. Đợi đến khi đến được khu nhà Viên Viên, Ủy Hải Lam đi thẳng xuống xe chạy về phía nơi nhà lớn.

"Ngày hôm nay gió nào thổi cậu lạc đến đây nhỉ? Cậu làm sao đột nhiên muốn đến tìm tớ? Uống chút gì không?" Viên Viên mở cửa, xoay người hướng về tủ lạnh. Cô vẫn còn đang mặc áo ngủ, dáng vẻ lờ lững lếch thếch, đeo băng đô cài tóc lên hết trông thật buồn cười, tóc cũng được búi cao lên.

Ủy Hải Lam trở tay đóng cửa lại, vội vã nói: "Viên Viên, thay quần áo đi theo tớ."

"A? Sao vậy?"

"Trước tiên thay quần áo đi, vừa thay quần áo tớ vừa kể cho cậu nghe."

Viên Viên nghĩ nghĩ khẳng định là có việc, cô lại vào trong một lúc tiện tay chọn quần áo lại từ trong phòng nghênh ngang bắt đầu thay "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Ủy Hải Lam biết không gạt được Viên Viên, bên cạnh đó cô còn cần cô ấy hỗ trợ ứng phó mình, không thể làm gì khác hơn là nói rõ sự thật.

Viên Viên vừa nghe xong, không nhận được liền bắt đầu mắng "Thứ đồ gì nhỉ? Thảm Du An sao lại như vậy? Cậu ta lại cứ nhiên muốn cậu giúp thiết kế trang phục cho bạn gái, còn Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uu ydo n,muốn cậu tự mình đưa bản thiết kế qua cho cô ấy xem? Còn cô gái

Lộ Yên kia coi mình là ai vậy? Còn cậu nữa, cậu không biết từ chối yêu cầu của tên tiểu tử Thẩm Du An kia sao?"

Úy Hải Lam nhìn Viên Viên từ tốn nói: "Trước đây, cậu ấy đã giúp tớ rất nhiều lần rồi, lần này coi như là tớ trả lại cậu ấy."

Đối với những chuyện xảy ra giữa hai người bọn họ, không phải Viên Viên không biết.

Dù sao ba năm qua, bọn họ đều ở cùng nhau.

Kỳ thực lúc mới bắt đầu, Viên Viên đã xem bọn họ sẽ trở thành một đôi. Thẩm Du An cũng coi như là một thanh niên ưu tú, tuy rằng giàu có nhưng tính khí rất tốt, con người cũng ấm áp hào phóng. Nếu như Úy Hải Lam theo cậu ta, tuyệt đối sẽ không lo lắng bị bắt nạt. Ngược lại, Thẩm Du An cũng yêu thích Úy Hải Lam như vậy. Thế nhưng thế sự vô thường, quá nhiều chuyện không cách nào đoán được, những tưởng con người vẫn là như thế nhưng cuối cùng lại không phải như vậy.

Viên Viên hiểu ý của cô nhưng có chút thương cảm.

Cô mặc quần áo tử tế đi tới trước mặt Úy Hải Lam, đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô "Vậy thì đi, làm một lần cho rõ ràng, đỡ phải cả đời này trong lòng đều phải day dứt."

Úy Hải Lam lặng lẽ gật đầu.

Chờ đến khi hai người xuống lầu, nhanh chóng đi ra khỏi tiểu khu thì trong xe đã có một người bước xuống.

Lôi Thiệu Hành từ chỗ ghế lái bước ra, dung nhan anh tuấn, dáng dấp phong độ khiến người khác chú ý.

Viên Viên không khỏi kinh ngạc hỏi: "Luật sư Lôi tự lái xe đến đón sao?"

Úy Hải Lam không nhìn thấy Hà Dịch, ý thức được có khả năng là anh ta bị sai phái vào việc khác rồi. Cô không nói thêm gì nữa, mặc anh ta galant mở cửa xe cho các cô.

Xe hướng cạnh biển chạy tới, lại có Viên Viên làm bạn, vì thế dọc theo con đường này bầu không khí vẫn tĩnh là hòa hợp.

"Luật sư Lôi, anh thật khổ cực, làm phiền anh làm tài xế."

Anh mỉm cười trả lời một câu "Không có chuyện gì."

"A! Lôi luật sư, nghe nói anh sẽ không nhận vụ án nào nữa?"

"Ừm, cuối tháng chín sẽ không nhận nữa."

"Trong năm qua sở Vụ thật sự may mắn, luật sư Lôi, nếu như anh thật sự không tiếp nhận vụ án nữa thì thật quá đáng tiếc. Hải Lam, cậu nói đúng hay không?"

Úy Hải Lam vốn cũng không nghe thấy bọn họ tán gẫu về việc gì, chỉ tùy ý "Ừm" một tiếng.

Hai người tùy ý nói chuyện phiếm từ công việc trong công ty cho tới sinh hoạt thường ngày.

Viên Viên như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại kéo Úy Hải Lam lại pha trò nói: "Luật sư Lôi, tôi đã nói với anh rồi, trước đây khi còn ngồi học trên ghế nhà trường, mỗi người đều biểu diễn tiết mục. Sau đó, khi đến phiên Hải Lam, cô ấy lên sân khấu đưa ra một câu đố cho mọi người, kết quả là không có một ai đoán được, mà đáp án kia của cô ấy cũng thật làm cho tôi ngất."

"Ồ? Câu đố gì vậy?" Ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn thẳng phía trước, nghiêm túc lái xe.

Viên Viên ho nhẹ một tiếng, êm tai nói: "Trước kia, có một con thỏ trắng nhỏ ở trong rừng rậm bị lạc đường..."

Nụ cười trên khuôn mặt Lôi Thiệu Hành càng ngày càng sâu, thế nhưng anh vẫn im lặng không lên tiếng làm như đang lắng nghe. Ngẩng đầu liếc mắt trước kính xe, chỉ thấy vẻ mặt cô có chút suy sụp. Anh một tay nắm chặt tay lái, một tay khác duỗi ra đặt trên bệ cửa sổ, Úy Hải Lam từ góc độ này nhìn tới cũng có thể phát hiện ra anh đang cười trộm, nhất thời càng thêm lúng túng.

"Luật sư Lôi, anh thử đoán xem?"

"Trắng, xám, còn nếu không phải vậy thì chính là đen."

"Không đúng, tất cả đều không đúng."

"Đoán không ra."

Viên Viên kéo tay Úy Hải Lam ra hiệu cô trả lời.

Úy Hải Lam nhũu lông mày, có chút lơ là nói: "Muốn biết sao? Vậy hãy để cho tôi ngủ một giấc."

"Ha ha, đúng đúng, chính là đáp án này." Viên Viên cười to.

Úy Hải Lam càng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng anh ngồi phía trước cũng tà tà khẽ cười thành tiếng: "Ha ha."

Tiếng cười của anh càng thêm cực kỳ sung sướng, phảng phất là thật tâm từ trong lòng phát ra.

Chờ đến cạnh biển, Lôi Thiệu Hành cũng không xuống xe, chỉ nói mình ở trên xe.

"Làm phiền luật sư Lôi rồi, chúng tôi đi một lát sẽ trở lại." Lúc này ở trên đường, Viên Viên chủ động nói ngày hôm nay mình cùng một vài người bạn ở chỗ này đập chân (ý là dùng chân đập xuống nước) cũng thuận tiện thảo luận một chút, ý tứ trong lời nói này chính là đàn ông không tiện đi vào.

Viên Viên cười gật đầu, vội vàng kéo Úy Hải Lam rời đi.

"A! Thật là hữu kinh vô hiểm (bị hoảng sợ nhưng không có nguy hiểm gì.)!"

Dọc theo bờ biển, đi được một đoạn đường rất dài, rốt cuộc cũng tìm được Lộ Yên.

Cô cùng mười mấy người nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp ngồi dưới ghế tựa dưới bãi cát có tán cây che nắng, bên cạnh còn có trợ lý thân cận, không thiếu bất cứ gì cả. Lộ Yên nằm trên ghế ở bãi cát đang bôi kem chống nắng, mặc bikini, vóc người hoàn mỹ làm lộ ra da thịt trắng nõn khiến người ta thán khen ngợi.

Úy Hải Lam yêu cầu Viên Viên đứng ở phía xa chờ mình, còn cô một mình đi vào.

Cô vừa muốn đến gần thì liền bị người khác ngăn cản.

Trợ lý đi thông báo một tiếng, lúc này mới cho phép cô đi vào trong.

"Hải Lam, cô đến rồi, khát nước không? Có muốn uống chút gì không?" Lộ Yên cười hỏi.

Úy Hải Lam lấy từ trong túi ra tập thiết kế đưa cho cô ấy "Không, cô xem trước một chút đi."

"Được, cô chờ một chút." Lộ Yên từ từ bôi kem chống nắng cho mình để mặc Úy hải Lam đứng dưới ánh mặt trời đang đốt cháy da thịt. Mãi đến lúc Lộ Yên bôi kem xong xuôi, cô ấy mới đứng dậy mỉm cười lấy áo khoác bằng lụa mỏng khoác lên người, sau đó mới tiếp nhận bản thiết kế trong tay Úy Hải Lam đi vào bãi cát vắng người "Chúng ta đi đâu thôi."

Gió biển cũng hơi lớn, cũng càng ẩm ướt mang theo mùi tanh đặc trưng của biển.

"Ừm, tôi cảm thấy cũng không tệ lắm, có điều cũng muốn sửa chữa một chút, nói thí dụ như bên này đi..." Giọng nói Lộ Yên êm ái từ phía trước bay tới, Úy Hải Lam chỉ yên lặng đi theo cô ta. Thế nhưng, sau khi nghe xong, bản thiết kế của cô đã bị sửa chữa hơn phân nửa, cuối cùng đó đã không phải phong cách thiết kế ban đầu mà cô muốn.

Lộ Yên dừng bước lại, sau đó xoay người nhìn về phía Úy Hải Lam, trao lại bản thiết kế "Hãy nghe tôi, về sửa lại bản thiết kế này một lần nữa."

Úy Hải Lam cũng dừng bước lại, đưa tay nhận Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, lại bản thiết kế, không nhanh không chậm nói: "Nếu như không hài lòng, vậy tôi cũng không có cách nào."

"Vậy tôi sẽ nói với Thẩm Du An, tôi nghĩ cô sẽ nghe lời của anh ấy." Lộ Yên cười nói.

Úy Hải Lam tỉ mỉ cắt bản thiết kế vào túi xách, giọng cô khinh bạc mà mạnh mẽ "Tôi sẽ không sửa chữa lại bất kỳ chỗ nào."

Nhìn thấy cô muốn đi, Lộ Yên mở miệng hướng về phía cô reo lên "Úy Hải Lam, là việc có tiền kiếm lời, cô cũng không làm sao? Tôi có thể dùng bản thiết kế trang phục này của cô, đó là nê mặt cô rồi. Cô cho mình là ai? Vẫn có cảm giác mình là một nhà thiết kế nổi danh sao? Nên nhớ cô còn chưa trở thành một nhà thiết kế thực thụ đấy. Đừng làm ra vẻ mình ghê gớm lắm đây! Nếu như không phải thẩm Du An đã đề cử cô thì tôi cũng không muốn để cho cô thiết kế trang phục cho mình."

Úy Hải Lam chỉ lạnh lùng nhìn cô ấy, còn Lộ Yên bị cô nhìn đến nổi trong lòng bỗng cảm thấy nhút nhát.

Một lát sau, cô mới mở miệng "Thẩm Du An nhất định là bị mù rồi."

Trong lòng Lộ Yên run lên, gương mặt xinh đẹp bỗng nhiên vắn vẹo. Cô nhanh chân tiến lên, kéo Úy Hải Lam lại không cho cô đi "Cô muốn thế nào?"

Úy Hải Lam chẳng muốn cùng cô ấy tranh chấp, chỉ dùng một lực đẩy cô ta ra.

Dù sức lực của Úy Hải Lam không bằng đàn ông nhưng so với những cô gái bình thường thì phải mạnh hơn rất nhiều. Cô chỉ cần đẩy một cái như thế liền thành công đẩy ngã Lộ Yên xuống đất. Sâu trong bãi cát còn có chiếc lọ bị vỡ nát, dưới áp lực nặng nề, Lộ Yên cố tình nặng tay ép đến chỗ vỡ của chiếc lọ lập tức máu tuôn trào, đau đến rơi lệ "Đau quá!"

Trợ lý nhìn thấy tình hình không ổn thì chạy vội tới, mà ở cách đó không xa Viên Viên cũng chạy tới.

"Xảy ra chuyện gì? Sao cô lại ra tay với cô ấy như thế?" Trợ lý tức giận chất vấn, tiện thể vừa đỡ Lộ Yên dậy.

Lộ Yên đã khóc đến lệ hoa đái lệ (khóc như mưa), bộ dáng vô cùng vô tội oan ức.

Viên Viên thờ hồng học chạy tới, vừa mở miệng ra chính là: "Rõ ràng là chính cô ra tay trước, thậm chí còn kéo Hải Lam mà. Tôi đã nhìn thấy hết."

"Vâng, là tôi sai, đều là tôi sai." Lộ Yên lẩm bẩm nói, lại dấn dò trợ lý dìu cô sang một bên.

Trợ lý chán ghét trừng mắt nhìn các cô, hiển nhiên coi các cô chính là đang bắt nạt người bọn họ.

Úy Hải Lam không muốn nói nhiều, ngược lại Viên Viên cảm thấy không ngọt.

"Người phụ nữ kia làm gì vậy? Tốt bụng đưa bản thiết kế đến cho cô ta phê duyệt mà cô ta lại lôi kéo cậu. Sao Thẩm Du An lại có thể giao du với loại phụ nữ này? Tôi cảm thấy cô ấy đã coi cậu như là kẻ địch rồi, vì lẽ đó cô ấy mới cố ý làm vậy, còn khiến cậu chạy đến một nơi xa như thế này, điều đó nói rõ cô ấy rất khó chịu với cậu."

Viên Viên không cam lòng, mà Úy Hải Lam chỉ nói một câu: "Viên Viên, cậu đừng tìm Thẩm Du An."

"Tớ..." Viên Viên xẹp miệng, không thể làm gì khác hơn là trả lời "Biết rồi, biết rồi."

Mà ở đầu bờ biển thật dài kia, chiếc xe vẫn ngừng ở chỗ cũ.

Lôi Thiệu Hành dựa vào thân xe, phóng tầm mắt tới mảnh biển rộng. Biển rộng màu lục bích cùng bầu trời xa xăm liên tiếp tạo thành một mảnh trùng điệp. Anh một tay đút vào túi quần tây, một tay khác lại cầm điều thuốc, lượn lờ nhà khói, làn khói trắng bay lên nhanh chóng bị gió thổi tán loạn. Tóc đen tung bay, hai mắt hơi nhắm lại, khóe miệng kéo xuống một đường cong.

Anh lặng lẽ chờ đợi, càng có loại cảm giác an tâm.

"Luật sư Lôi, thật xin lỗi, đã để anh đợi lâu!" Viên Viên vội vàng vẫy tay.

Úy Hải Lam đến gần anh, chỉ nói ra hai chữ lạnh lùng xa cách "Cảm ơn."

Lôi Thiệu Hành đột nhiên cảm thấy hai chữ này thật khiến người ta khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (8)

Úy Hải Lam mới vừa về đến nhà, Thẩm Du An đã gọi điện thoại như đòi mạng, giọng nói cậu vẫn ôn nhu như vậy, vẫn trầm thấp như vậy, vẫn trong suốt như vậy chậm rãi nói: "Lam, tớ đã biết mọi chuyện, Lộ Yên đã yêu cầu cậu đưa bản thiết kế với cách làm như vậy tớ thực sự rất xin lỗi, cậu đừng nóng giận. Cậu đã thiết kế ra mười bộ trang phục kia rồi thì tớ đều muốn hết, mấy ngày nay tớ có chút việc bận bịu, sáng mai tớ sẽ tới lấy, làm như vậy có được không?"

Úy Hải Lam vốn muốn nói nếu như cậu tức giận chất vấn, nếu như cậu muốn thay bạn gái ra mặt. ...

Nhưng lúc này như người bị trầm cảm, cô lập tức yên lặng, cũng không thể nói ra điều gì.

Cô còn có thể nói cái gì?

Trước khi kết thúc cuộc trò chuyện, Úy Hải Lam nhẹ giọng nói: "Sau này chúng ta đừng liên lạc với nhau nữa."

Không chờ Thẩm Du An mở miệng nói tiếp, cô đã nhanh chóng ngắt điện thoại.

Thế nhưng trận sóng gió này cũng không dễ dàng kết thúc như vậy, mà thậm chí nó còn có xu hướng mãnh liệt hơn nữa.

Cuối tuần qua đi, thứ hai đầu tuần cũng đến, vừa lúc đúng hạn đi làm.

Úy Hải Lam vừa bước vào công ty, phía sau có người ôm cây đợi thỏ chạy lên. Cô không chú ý đã bị cô ta kéo đi.

"Úy Hải Lam!" Lộ Yên hô to một tiếng.

Úy Hải Lam nhìn thấy người kéo mình là Đường Yên, bị dây dưa có chút phiền lòng, lạnh giọng quát lên
"Buôngie,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.q;rydo/nm.. tay!"

"Úy Hải Lam, cô đừng tiếp tục quần quít lấy Thẩm Du An nữa được không? Tôi biết hai người có mối quan hệ không tệ nhưng hiện tại anh ấy là bạn trai của tôi, cô cũng không thể làm như vậy được. Cô xinh đẹp như vậy, vẫn còn có nhiều khả năng như thế, bên cạnh cũng đã có người cho riêng mình rồi, vậy tại sao còn không chịu buông tha cho Thẩm Du An đây?" Lộ Yên nghẹn ngào nói rất nhiều, thành công trong việc khiến những nhân viên khác chú ý đến.

"Tôi và Du An cũng không dễ dàng gì, vậy nên cô cũng đừng quần quít lấy người ta không tha." Lộ Yên không ngừng cầu xin.

"Nếu như cô lại không buông tay thì tôi liền không buông tha cậu ấy." Úy Hải Lam lạnh lùng nói một câu.

Lộ Yên bối rối, không tự chủ được đành buông tay ra nhưng cô cắn môi làm ra một bộ dáng sắp gào khóc. Những người đồng nghiệp trong công ty bước đến khuyên bảo, nhìn thấy tay cô bị thương thì cũng thương xót. Ánh mắt mọi người chen lẫn chỉ trích, thẳng tắp nhìn về phía Úy Hải Lam, giống như cô vừa phạm phải sai lầm.

Úy Hải Lam trấn định sửa lại mái tóc mình một chút lại nhìn về người bên cạnh nói: "Chung Anh, hãy giúp tôi xin nghỉ phép."

Giữa ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, cô nghênh ngang rời đi.

Úy Hải Lam cảm thấy mối quan hệ như vậy thực sự quá phức tạp quá buồn phiền, cô tất yếu phải nói cho rõ ràng, vì thế cô lập tức đi tìm Thẩm Du An.

Thẩm Du An đang dự một buổi họp quan trọng không tiện rời đi, chỉ nói họp xong sẽ liền đến.

"Được, cậu nói địa điểm đi, gặp nhau ở đâu?"

"Quán cà phê cũ đi."

Úy Hải Lam xin nghỉ, cũng đi đến đó từ rất sớm. Một mình cô lẳng lặng ngồi đó, đến gần mười giờ, di động của cô chợt vang lên, cô vẫn cho rằng là Thẩm Du An gọi mình nhưng không ngờ đó là số điện thoại ở công ty. Sau khi kết nối được mới biết là Chung Anh, cô ấy hỏi: "Hải Lam, tuần trước giám đốc giao cho bạn thảo làm trang phục, cô làm xong chưa?"

"Làm xong rồi, tôi đang sao chép nó."

"Cô để ở đâu, tôi đến lấy."

"Không cần làm phiền, tôi lên mạng gửi cho cô."

Úy Hải Lam lập tức mượn notebook trong quán cà phê, cũng scan virus trong máy tính, sau khi thấy không có vấn đề gì mới thuận lợi gửi file cho Chung Anh.

Cô vẫn như cũ gọi cho mình một ly cà phê Capuccino.

Không biết uống đến ly nước thứ mấy, khách mời trong quán cũng dần tăng nhanh, Thẩm Du An rốt cục cũng vội vã chạy tới. Trên người cậu là bộ Tây phục thật cả vạt ngắn nắp gọn gàng, hồ hấp cậu có chút nhanh, từ chỗ đỗ xe đến đây phải đi qua một đoạn đường, xem ra cậu một đường chạy thẳng tới đây. Cậu ngồi xuống, cầm ly nước một hơi uống sạch, rồi mới lên tiếng "Sao lại gấp gáp như thế?"

Úy Hải Lam cũng không xem đồng hồ nữa chỉ lấy bản thiết kế từ trong túi xách ra, sau đó đưa đến trước mặt cậu, từ từ nói: "Đây là mười bộ trang phục thiết kế, cậu xem qua một chút xem có được hay không? Nếu không được thì tớ cũng không có cách nào, tớ sẽ không sửa chữa bất kỳ chỗ nào."

Thẩm Du An xem từng cái một, ngẩng đầu nói: "Được, vậy tớ lấy mười bộ này. Lam, cảm ơn cậu."

Cậu chân thành nói lời cảm ơn, cặp mắt kia ôn nhu như nước.

Lúc này Úy Hải Lam mới phát hiện, đây là lần đầu tiên cô làm giúp cậu một việc nhưng có khả năng đây cũng là lần cuối cùng.

"Tốt lắm, cứ như vậy đi." Úy Hải Lam gạt đầu, tỏ thái độ như mình còn có việc. Cô cũng không ở thêm làm ra vẻ muốn đi.

Thẩm Du An thấy cô vội vàng như thế, mở miệng hô một tiếng "Lam!", lại trầm giọng nói "Nếu Lộ Yên có làm gì quá đáng, tớ thay mặt cô ấy xin lỗi cậu. Cô ấy là cô gái rất hiền lành, chỉ là tính khí có chút trẻ con, nếu như cô ấy nói gì thì cậu cũng đừng để trong lòng. Cô ấy vô tâm, cậu không nên tức giận..."

Mà cô chậm chạp chốc lát, vẫn không nhìn được dừng bước lại nhìn về phía cậu.

"Không để tâm không có nghĩa là không nhìn rõ sự việc." Úy Hải Lam đưa mắt nhìn cậu, nói ra một câu như vậy.

Thẩm Du An ngẩn ra, cậu nhớ tới câu nói này.

Cô thích nhất là quyển sách “hoàng tử bé”, bọn họ đã từng cùng ngồi dưới bóng cây đọc thầm

Cô nói cô yêu nhất con cáo kia.

Với đôi mắt quyến rũ và đuôi dài bốc lửa.

Con cáo vẫn chờ đợi, ngoan cố khả ái như thế, quật cường khiến người khác tức giận đến đau lòng.

Con cáo nói với hoàng tử bé: Không để tâm cũng không có nghĩa là không nhìn rõ ràng sự việc.

Làm sao Thẩm Du An lại nghe không hiểu tâm ý của cô? Cậu lập tức ngăn cản cô, một phát bất được cổ tay cô "Lam, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chỉ cần cậu cảm thấy được, vậy thì là điều tốt đẹp." Úy Hải Lam tỉnh mạch nói.

Ai cũng không chú ý tới có người đang tức giận chạy tới.

Lộ Yên từ đâu chạy tới, trong tay cầm túi xách đập mạnh về phía Úy Hải Lam. Chiếc khóa bằng kim loại rơi trên khuôn mặt cô, đột nhiên tạo ra một dấu vết, trán lập tức đỏ một mảng.

"Lộ Yên! Em làm gì vậy?" Thẩm Du An vội vàng ngăn cô lại khiến lực tay cô cũng giảm mạnh.

Lộ Yên đau đến sắp rơi lệ "Du An, anh làm đau em."

Thẩm Du An vội vàng buông lỏng tay ra, thấp giọng nói: "Lộ Yên, em đừng nghịch nữa được không?"

"Em nghịch sao? Thẩm Du An, em mới chính là bạn gái của anh." Lộ Yên cắn răng lên án.

Thẩm Du An vỗ nhẹ bả vai của cô, lại cầm khăn tay thay cô lau nước mắt "Chúng ta trở về rồi nói."

"Em không trở về. Em cứ liên tục ở chỗ này nói rõ." Lộ Yên một mặt ngoan cố, chuyển hướng nhìn về phía Úy Hải Lam như chột đinh chém sắt nói: "Em muốn nói rõ ràng."

"Lộ Yên!"

"Không phải anh nói muốn gặp khách hàng? Cô ấy là khách hàng sao? Anh tới nơi này làm gì? Anh đang tính làm gì? Dẫu lia ngó ý còn vương tơ lòng (nghĩa là có người mới rồi nhưng vẫn luôn nhớ đến người yêu cũ) sao? Thẩm Du An! Anh xứng đáng sao?" Đôi mắt của Lộ Yên ngập nước, viền mắt càng đỏ hồng giống như một giấy sau sẽ rơi nước mắt như mưa.

Thẩm Du An mềm nhũn nói: "Anh chỉ đến lấy bản thiết kế."

Chuyện này sao lại giống như những tình huống thường trình chiếu trong phim truyền hình vậy?

Cô đóng vai nhân vật nào đây?

Trán còn mơ hồ đau đốn, Úy Hải Lam khẽ cau mày vẫn duy trì bình tĩnh, chỉ là cũng không muốn xem tiếp nội dung vở kịch nữa, cầm túi xách tiếp tục đi.

Hai người còn đang dây dưa, tâm tình Lộ Yên tựa hồ có thể bình phục nhưng lại đột nhiên nhìn thấy Úy Hải Lam muốn rời đi thì cô đột nhiên giơ tay cho một bàn tay vào má Úy Hải Lam.

Bốp ——

Ánh mắt bốn phía đều tụ tập trên ba người mà phần đông chính là tập trung trên người Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam đột nhiên bị người đánh, theo bản năng giơ tay cũng muốn đánh trả lại.

Nhưng trong nháy mắt Thẩm Du An che trước mặt Lộ Yên, tay Úy Hải Lam vung đến giữa không trung lại mạnh mẽ bị giảm xuống. Tay cô bị Thẩm Du An bắt lại, cậu không cho cô ra tay. Cái ý niệm đầu tiên nhẩy ra ngoài, cậu che chở cho Lộ Yên mà cô thì bị đánh. Trên mặt nóng rát một mảnh, từng trận đau đốn đột nhiên liền không còn cảm giác, chỉ còn cảm giác tịch mạch cô đơn.

Ánh mắt Thẩm Du An tràn ngập hổ thẹn.

Lộ Yên đã sớm đỏ cả vành mắt, vừa nhắm mắt lại, một chuỗi nước mắt chảy xuôi nghẹn ngào khóc lớn tiếng, cả người phát tiết đem đập đổ mọi thứ đồ trên bàn. Cầm phê tung toé trên bàn, cũng phun tung toé trên thân thể ba người, ướt cả bản thiết kế, một ít trang giấy ie,n,da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.quydo/nn.. bị cô chà xát trên đất. Chất lỏng màu nâu nhuộm dần lại thấm qua lớp giấy mơ hồ không rõ, cũng mất luôn những sắc thái vốn rất rõ ràng kia.

"Thảm Du an! Anh xứng đáng với tôi sao?" Lộ Yên gào khóc lặp lại câu này, phát rõ như thế.

Úy Hải Lam kinh ngạc nhìn bản thiết kế của mình bị cô ta tùy ý hủy hoại, rốt cục cũng lên tiếng nhưng với giọng nói cực kỳ ảm đạm "Buông tay."

Thảm Du An cả kinh, nhìn thấy vẻ mặt cô mờ mịt, đột nhiên thả ra.

Úy Hải Lam yên lặng ngồi xổm người xuống.

Trên người cũng dính một chút cà phê, tóc của cô cũng bị rối tung ngổn ngang, một bên khuôn mặt sưng đỏ, đối phương có vẻ quyết tâm cho nên cô mới bị cào sâu như vậy, mới nhìn thoáng qua cô chắc chắn mình vô cùng chật vật. Thế nhưng Úy Hải Lam cũng không để ý, chỉ cuống quýt ngồi xổm xuống lượn tưng bản thiết kế lên.

Không biết làm sao, vào lúc này Úy Hải Lam chỉ muốn mình nhanh chóng nhặt lên những bản thiết kế đã tiêu hao hết thời gian nửa tháng khổ cực của mình, nhặt càng nhanh càng tốt.

Bắn rồi thì làm gì đây?

Trước mắt có chút mơ hồ không rõ, cũng không biết cô đang khổ sở cái gì.

Đột nhiên, cô bị người ta tóm lấy, nắm cô từ trên mặt đất đứng lên.

Úy Hải Lam hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt lạnh lùng.

Anh không mỉm cười, ngay cả hai hàng lông mày rậm đều chau lại với nhau, bắn ra tia tức giận.

Lôi Thiệu Hành kéo cô ra phía sau, hơi khom lưng, cánh tay dài buông xuống, hai ba lần như thế, nhặt giúp cô tất cả các bản thiết kế đang còn rơi trên đất, sau đó tùy ý nhét vào túi xách của cô. Thời điểm ánh mắt anh quét về phía hai người khác, bỗng nhiên khuôn mặt liền khôi phục nụ cười ảm áp khiến cho người ta không rét mà run.

Lộ Yên có chút sợ sệt, ngay cả tiếng gào khóc cũng ngưng bật, vội vàng nắm chặt ống tay áo của Thảm Du An.

Lôi Thiệu Hành cũng không nói gì, một tay nắm lấy Úy Hải Lam, một tay khác cầm lấy túi xách hung hăng xoay người kéo cô ra khỏi khu vực đó.

Úy Hải Lam nhìn chằm chằm bóng lưng phía trước, chỉ nhẹ giọng nói một câu: "Thảm Du An, tớ không còn nợ cậu."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (9)

Đi ra khỏi quán cà phê, cách đó không xa, có nhiều người ở ven đường nhìn xung quanh thảo luận.

"Đây có phải là Aston Martin DBS(*) không?"

(*) Một hiệu xe nổi tiếng của Nhật

"Trong series phim điệp viên 007 (Royal casino), Bond lái chiếc xe kia thật có phong cách."

"Oa, thực sự rất oai đấy."

Hai đứa bé trai đang vây quanh xem chiếc xe sang trọng, thuận tiện vui vẻ thảo luận.

Bỗng nhiên đèn xe sáng lên.

Hai đứa trẻ nhất thời kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy người đàn ông đang lái kéo người phụ nữ nhanh chân chạy đi, chúng cũng vội vàng lùi xa một chút.

Lôi Thiệu Hành mở cửa xe vẫn cứ đem cô nhét vào trong xe, sau đó mạnh mẽ đóng cửa xe. Hôm nay anh cũng không để tài xế lái xe mà tự mình lái xe đến. Ngồi lên xe, anh cũng không quan tâm có cô ngồi bên cạnh, không nói câu nào, một cước giẫm chân ga, chạy nhanh ra khỏi khu vực đậu xe.

Xe chạy đi, con đường dường như bằng phẳng rộng rãi hơn rất nhiều.

Lôi Thiệu Hành chỉ đưa mắt ngóng nhìn về phía trước, cuối cùng lạnh lùng mở miệng cười chất vấn: "Mau nói rõ cho anh biết, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?"

Úy Hải Lam yên lặng từ trong túi móc ra khăn tay vừa lau tay đầy vết bẩn, vừa nhẹ giọng nói: "Chỉ là việc làm thêm, tôi thiết kế trang phục quần áo cho Lộ Yên."

Cô nói như vậy với thái độ hững hờ, giống như mọi chuyện chỉ đơn giản là như vậy nhưng lại làm cho Lôi Thiệu Hành tức giận đến nghẹt thở "Việc làm thêm sao? Anh cho phép chưa?"

Úy Hải Lam vẫn tí mĩ xem bản thiết kế, không trả lời lại.

"A!" Lôi Thiệu Hành cười lạnh một tiếng, nắm chặt tay lái "Thực sự là rất tốt! Bình yên thì không chịu được sao? Dám cùng tên tiểu tử họ Trầm kia dây dưa không rõ thì thôi lại còn thiết kế trang phục cho người phụ nữ cậu ta? Lúc trước anh đã từng nói với em, cậu ta đối với em chỉ là gặp dịp thì chơi, chơi đùa chán thì chia tay. Anh thực sự rất hiểu kỳ, có phải tên tiểu tử kia đã làm pháp thuật gì với em không mà em liền đối xử tốt với cậu ta như vậy? Có phải cậu ta bảo em đi chết đi thì em cũng lập tức đi ngay không?"

Úy Hải Lam im lặng không lên tiếng, chỉ cúi đầu nhìn bản thiết kế.

Những dạng chất lỏng kia đã sớm thấm vào bản thiết kế khiến chúng mờ hồ thành một mảng lớn, dù muốn xóa đi thế nào cũng không thể được. Cô có chút không tin vẫn cứ muốn lau những mảng vết bẩn kia đến khi khô ráo, động tác lặp lại nhiều lần như vậy nhưng cũng không mấy may tác động đến trang giấy. Lúc này cô mới ngừng động tác, ngẩng đầu nhìn vào mảng nhỏ kia. Cô cứ như thế nhìn chăm chăm vào nó thật lâu, bỗng nhiên lại có động tác.

Cửa sổ xe bị hạ xuống khi xe đang đi qua sông Đại Kiều.

Úy Hải Lam xé nát mười bản thiết kế kia, sau đó kiên quyết ném ra ngoài cửa sổ.

Những trang giấy từng mảnh từng mảnh theo sắc thái mờ hồ kia theo gió thổi bay lên, cũng thật nhanh trôi về phía sau, bay lên không trung, bay xuống chìm vào hồ nước.

Tiếng gió thổi gào thét đi qua, Lôi Thiệu Hành hơi nheo lại con ngươi.

"Tôi nợ người khác nên cần phải trả." Cuối cùng cô cũng mở miệng, giọng nói cô bình tĩnh nhưng lại rất tĩnh mịch.

Lôi Thiệu Hành nghe giọng cô vang lên không khỏi liếc mắt nhìn cô.

Úy Hải Lam cũng ngồi bên cạnh, tóc còn có chút ngắn ngang, tất cả đều dán vào gò má khiến gương mặt nhỏ nhắn của cô trở nên yếu đuối. Một bên khuôn mặt còn lưu lại dấu vết hồng hồng, trán cũng có một ít vết thương, vẻ mặt cô cũng rất bình tĩnh, nhàn nhạt như mọi chuyện không quá quan trọng. Lúc này, cô cũng không giống lúc này mờ mịt hoảng hốt như vậy, phảng phất hết thảy mọi chuyện đều không có quan hệ gì với cô.

Nhưng về ngoài cô lãnh ngạo cứng rắn như vậy lại bỗng nhiên khiến anh cảm thấy cô như viên ngọc nát yếu đuối, tựa như một đứa trẻ mong manh.

Lôi Thiệu Hành nhăn mày một chút, lập tức mạnh tay lái đổi hướng.

Xe đi ngược về trung tâm bệnh viện Xuân Thành.

Lôi Thiệu Hành lại thô bạo kéo tay cô xuống xe, căn bản cũng không để ý đến việc có làm cô đau hay không. Úy Hải Lam biết rõ tránh không được, đơn giản cũng không phản kháng, huống hồ, cô càng nghi hoặc chính là tại sao anh lại muốn kéo cô tới nơi này nên mở miệng hỏi: "Đến bệnh viện làm gì?"

Lôi Thiệu Hành quay đầu quét mắt về phía cô, miệng anh cong lên nổi giận đùng đùng "Đến bệnh viện còn có thể làm gì? Đương nhiên là khám bệnh!"

"Anh khám bệnh sao? Vậy tôi liền không cần đến đây nữa."

Lôi Thiệu Hành tàn bạo trừng mắt nhìn cô một chút.

Cô ngờ vực nhíu mày vẫn bị anh dẫn vào bệnh viện.

Trong phòng chờ ở bệnh viện, Lôi Thiệu Hành gọi điện thoại, một lúc sau liền có người đi tới tiếp anh. Úy Hải Lam nhìn lên nhận ra người đang tiến đến. Ngày ấy, ở sở Sự Vụ, cô đã từng gặp anh ta một lần, anh ta chính là bác sĩ Mạnh Hòa Bình. Anh ta vẫn để mái tóc ngắn, khuôn mặt nghiêm túc, có thể là trên người anh luôn toát ra khí thế bức người nên khiến người khác luôn có cảm giác oai vệ, cũng có loại cảm giác thanh khiết.

"Bên này." Mạnh Hòa Bình hướng đi về phía bọn họ, anh ta cũng nhìn thấy Lôi Thiệu Hành và đương nhiên cũng nhìn thấy Úy Hải Lam.

Sau khi làm thủ tục đơn giản, ba người cùng lên lầu.

Đi tới một phòng bệnh khác.

Mãi đến tận khi được ngồi trên ghế, Úy Hải Lam mới biết hóa ra là đến bệnh viện để khám bệnh cho cô. Mạnh Hòa Bình thoa thuốc khử trùng lên vết thương, sau đó tỉ mỉ ghi chép lại.

Kỳ thực, Ủy Hải Lam cảm thấy đây chỉ là vết thương nhỏ cũng không cần phải phô trương như vậy.

Chờ đến lúc rời đi, Lôi Thiệu Hành cùng Mạnh Hòa Bình cũng không biết nói gì đó.

Ủy Hải Lam mơ hồ nghe được vài câu nhưng cũng nghe không rõ ràng lắm.

Đi hết một vòng, thật vất vả mới được trở lại Căn Viên, cô cho rằng anh sẽ nổi trận lôi đình nhưng không ngờ anh lại thả cô xuống đó và trực tiếp quay đầu rời đi.

Buổi tối hôm đó, đại khái là hơn sáu giờ, Viên Viên lại đột nhiên tìm đến cô.

Vào lúc người làm đến thông báo, Ủy Hải Lam lấy làm kinh hãi.

Viên Viên chưa từng bao giờ đến nhà họ Ủy, cũng không phải là Ủy Hải Lam không muốn Viên Viên đến, chỉ là nhà họ Ủy có rất nhiều phép tắc, hơn nữa Ủy Hùng Khiêm đã nghiêm cấm rằng không cho những bạn học trong trường học tới nhà chơi. Vì thế, từ trước đến giờ ba chị em bọn họ đều chưa từng dẫn bất kỳ ai về nhà. Viên Viên là người thoải mái, luôn luôn không thèm để ý đến những việc này nên cô ấy cũng không ngại. Thế nhưng lúc này Viên Viên lại đến đây, điều này khiến Ủy Hải Lam cô cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

Nhìn thấy cô ấy từ cửa lớn, Ủy Hải Lam cũng không cần bận tâm về những mối ràng buộc kia, cô trực tiếp kéo cô ấy về hướng Tường Vi uyển.

"Không sao chứ? Tớ có thể vào không? Đường đột vào đây như vậy có tốt hay không?" Viên Viên cũng biết gia đình giàu có thường có nhiều quy tắc nên nhẹ giọng hỏi dò.

"Không sao."

Ủy Hải Lam dẫn cô ấy vào thế giới của chính mình, ánh mắt Viên Viên sáng lên, mừng rỡ nhào lên giường lớn, lăn qua lăn lại "Phòng cậu thật lớn, so với nhà tớ còn muốn lớn hơn mà tại sao giường của cậu lại nằm như vậy, lại thoải mái như vậy, hơn nữa còn rất thơm."

Ủy Hải Lam nhú mày "Cậu có muốn ở đây qua đêm?"

"Có thể hay không?" Viên Viên cũng rất háo hức, sau đó lại lắc đầu "Nhưng suy nghĩ lại một chút, cậu không phải không biết tính tình của ba tớ."

Ba Viên quản Viên Viên rất nghiêm, lúc trước Từ Minh Lăng qua lại với Viên Viên cũng còn lén lút lút lút, sau đó mỗi người thi lên đại học thì mới chính thức tiến tới quan hệ tình ái, cuối cùng ba Viên cũng biết. Ba Viên lập tức yêu cầu Viên Viên dẫn cậu trai kia về nhà ra mắt, hai người uống rượu cả một đêm, cũng nói chuyện cả một đêm. Có điều may mắn chính là ba Viên có ấn tượng tốt đối với Từ Minh Lăng. Ông còn hạ lệnh rõ ràng, nếu chưa kết hôn thì không được phép làm những hành động nào quá trớn nếu không ông liền đánh chết Viên Viên. Vì lẽ đó bất luận làm sao, Viên Viên cũng muốn về nhà ngủ, mà cô vào Từ Minh Lăng dù là tình nhân đã lâu nhưng thực ra đến hiện tại cũng chưa từng đột phá giới hạn cuối cùng, sẽ chờ Từ Minh Lăng tốt nghiệp thạc sĩ mới đính hôn.

"Uống nước trái cây đi, táo này có mùi vị được không?"

"Được."

Ủy Hải Lam rót một ly nước trái cây, Viên Viên nhận lấy uống hết nửa ly "Cậu ở nơi này thật tốt, chờ tớ và Từ Minh Lăng kết hôn xong thì cũng cố gắng đến thiết kế phòng cho chúng tớ."

"Cậu còn chưa được gả đi mà đã vội vàng lo thiết kế phòng mới?" Ủy Hải Lam cười nói.

"Cái này gọi là 'vị vũ tiên trừ mầu'(*)." Viên Viên nói tới lễ thăng khí hùng nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn đỏ lên.

(*) một thành ngữ Trung Quốc, phép ẩn dụ nói lên sự việc được chuẩn bị trước để ngăn ngừa tai nạn.

Ủy Hải Lam lại hỏi "Sao đột nhiên cậu lại đến tìm tớ? Cậu và Từ Minh Lăng cãi nhau sao?"

"Ai cùng anh ta ầm ỉ? Ai thèm yêu anh ta?" Tuy nói như vậy nhưng Viên Viên vẫn cười đến sung sướng.

"Vậy làm sao?"

"Cái kia..." Viên Viên nói quanh co một hồi lâu, rồi mới từ trong bao lấy ra một bình thuốc cao.

Chiếc lọ màu xanh lục, còn có tên song ngữ tiếng Trung và tiếng Anh, mà lúc này Ủy Hải Lam lại rất có ấn tượng đối với chai thuốc cao này.

Nửa năm trước, thời điểm cô đi New York, Viên Viên cũng cố ý chạy tới sân bay đưa cho cô chai thuốc này. Nhưng hiện tại, cô ấy lại đưa tới cho cô một bình thuốc cao như thế, Ủy Hải Lam lặng lẽ suy nghĩ, chắc Viên Viên hẳn là biết chuyện đã xảy ra hôm nay, đại khái là Thẩm Du An đã tìm đến cô ấy.

Nếu không, làm sao cô ấy sẽ tới đây?

Viên Viên cũng không có oán giận như ngày hôm trước, điều này cũng không giống tính cách của cô. Nếu là thường ngày, cô nhất định nhảy lên, ồn ào muốn tìm Lộ Yên tính sổ.

Thế nhưng lúc này, cô cảm ly nước trái cây uống một hớp, ấp úng mở miệng: "Việc đó, Hải Lam, nếu không thì cậu viết đơn từ chức đi, nếu như không muốn từ chức thì sau này cũng không nên quan tâm đến những chuyện như vậy nữa."

Úy Hải Lam nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô ấy, trầm mặc không nói.

Viên Viên bị cô nhìn như thế liền không chịu được.

Cô có cảm giác nếu mình không nói ra thì sẽ khó chịu đến chết đi.

"Được rồi, tớ nói thẳng với cậu, ngày đó từ bờ biển trở về, tớ đã gọi điện thoại cho Từ Minh Lăng, tớ tra hỏi anh ấy khá lâu, mà anh ấy bị tớ trêu đùa sợ ý một chút lỡ lời nói ra, cuối cùng mới bị tớ bắt được nhược điểm." Giọng nói Viên Viên rất nhẹ nhàng, nếu không nín hơi lắng nghe chỉ sợ sẽ nghe không rõ.

"Thời điểm lúc cậu đi du học ở New York, Thẩm Du An liền đến hỏi tớ địa chỉ liên hệ với cậu nhưng tớ không cho. Sau đó có lẽ cậu ấy đến công ty của cậu, rồi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì lại quen biết với Lộ Yên. Nhất hồi sinh lưỡng hồi thực (nghĩa là một lần gặp hai lần quen, có nghĩa là bạn mới và bạn đã quen thuộc), họ liền thường xuyên hẹn ở ngoài. Qua lễ Giáng Sinh mấy ngày, cậu ta cùng Lộ Yên đi uống rượu, uống quá nhiều liền say, hai người sa ngã ngủ với nhau. Cậu cũng biết, cô nam quả nữ lại uống rượu, ý thức cũng không rõ, mọi chuyện cứ diễn ra như vậy. Sau đó, hai người liền thuận lý thành chương (hợp logic) ở cùng nhau."

Lỗ tai vang lên ong ong, Úy Hải Lam mờ mịt.

"Lại sau đó, Lộ Yên mang thai, Thẩm Du An liền đem chuyện này nói với những người trong gia đình chắc là muốn cho cô ấy một danh phận. Kết quả là cùng ngày hôm đó chị cậu ấy tìm tới Lộ Yên, cũng không biết nói gì mà sau đó Lộ Yên bị sảy thai. Bởi vì như vậy nên Thẩm Du An cũng nhân nhượng Lộ Yên, cô ấy muốn gì, cậu cũng nghe theo."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Năm Xưa Đã Trộm Đổi (10)

Viên Viên lẩm bẩm nói rất nhiều nhưng Úy Hải Lam chỉ nghe được mấy từ then chốt.

Mang thai, sảy thai...

Lộ Yên đã từng mang thai với cậu ta, cũng đã từng vì cậu sảy thai.

Đây là khả năng từ trước đến giờ Úy Hải Lam chưa từng suy nghĩ qua, thế nhưng lần này lại phát sinh những chuyện như thế.

Một hồi lâu sau cô vẫn chưa thể hoàn hồn, cũng không biết có cảm giác gì, chỉ cảm thấy trống trơ, đột nhiên một mảnh trống không ập đến, những ký ức từ trước kia như thước phim chiếu chậm. Nụ cười sạch sẽ trong suốt kia của cậu, cô vẫn luôn cho rằng đó là nụ cười tốt nhất, rạng rỡ nhất trên đời. Ngược lại vậy mà giữa lúc phát sinh công việc bề bộn như vậy, cô chỉ rời đi nửa năm mà đã sớm cảnh còn người mất, đã sớm vật đổi sao dời, đã sớm thương hải tang điền (ý là có những biến đổi lớn lao trong cuộc đời).

Úy Hải Lam kinh ngạc xuất thần.

Viên Viên còn nói cái gì nữa nhưng cô cũng không nghe thấy.

Viên Viên một hơi nói hết mọi chuyện, ngay cả chính cô cũng cảm thấy rất lung ta lung tung, lại nhìn Úy Hải Lam đã sớm thất thần. Cô vội vàng vỗ vỗ vào Úy Hải Lam ý khuyên cô hãy thư thả.

Một lát sau, Úy Hải Lam mới phục hồi tinh thần lại "Hóa ra là như vậy."

Viên Viên cảm khái thở dài một tiếng "Thực ra khi tớ biết được sự thật cũng cảm thấy rất khó mà tin nổi."

Kỳ thực nếu nhân vật chính trong chuyện này là bất kỳ ai khác thì các cô tuyệt đối đều sẽ không kinh ngạc như vậy nhưng nhân vật chính lại là Thẩm Du An, vậy thì sẽ đặc biệt bức bối. Một người như Thẩm Du An, bộ dáng trong suốt sạch sẽ như vậy thì làm sao sẽ làm ra những chuyện như vậy đây. Nếu như đối lại là Từ Minh Lăng thì ngay cả chính cô cũng sẽ không chịu được sự tan vỡ xuất phát từ trong trái tim mình.

Thế giới màu đen quả nhiên vẫn chỉ là màu đen.

Mà trong mắt của Viên Viên, Từ Minh Lăng chính là thanh bạch, trong sáng như thế.

Còn trong mắt Úy Hải Lam, Thẩm Du An cũng trong sạch như vậy.

Viên Viên khẽ vuốt ve Úy Hải Lam, trấn an nói: "Hải Lam, tuy rằng tớ cảm thấy Lộ Yên rất lập dị rất chán ghét nhưng một cô gái như thế đã trải qua những sự việc này, e rằng dù là ai nhất thời cũng không chịu được. Tớ đoán rằng Lộ Yên thật sự xem cậu là tình địch cho nên mới cứ thế nhằm vào cậu. Từ một góc độ khác ngắm lại, nếu như tớ là Lộ Yên, đoán chắc rằng tớ cũng không thể chịu đựng được. Cậu cứ nghĩ xem, trong lòng người bạn trai mình mỗi ngày chỉ có người phụ nữ khác, đây không phải là chuyện ghen tức đến chết sao? Tớ nghĩ Thẩm Du An vẫn yêu cậu nhưng cậu ta không phải đang lỡ một bước chân thành thiên cô hận (ý là một lần sảy chân để hận nghìn đời; một sai lầm để hận mãi mãi) sao? Cậu ta cũng không có cách nào cứu vãn lại được, cũng không thể làm gì khác hơn là chăm sóc Lộ Yên, chỉ có điều đây là Thẩm Du An nợ Lộ Yên, cậu ta đáng bị như thế."

"Thế nhưng Hải Lam, cậu không nợ Lộ Yên cho nên cô ấy ra tay với cậu chính là cô ấy không đúng. Cậu thành tâm thiết kế trang phục cho cô ấy, chẳng lẽ còn có sai sao? Tớ cũng đã trực tiếp nói với Thẩm Du An rồi, muốn Lộ Yên đích thân xin lỗi cậu. Có điều tớ dám đánh cược, cô ấy tuyệt đối sẽ không xin lỗi. Nếu như cậu vẫn muốn tiếp tục ở lại công ty thì tớ cũng không chắc Lộ Yên sẽ ra tay với cậu, sẽ chọc giận cậu. Hiện tại, Thẩm Du An cũng không dám đối đầu với cô ấy, vì lẽ đó cậu nhất định sẽ chịu thiệt, như vậy không phải rất phiền phức hay sao? Hoặc là cậu làm như không thấy, hoặc là chính cậu từ chức, chỉ có hai con đường này."

Viên Viên nói đúng trọng tâm, lại kiên trì hỏi dò "Cậu cảm thấy thế nào?"

Úy Hải Lam trầm mặc, rốt cục mở miệng nói: "Tớ lại không làm gì sai, làm việc chính trực thì tại sao lại phải từ chức?"

"Ha!" Viên Viên gật đầu nói "Tớ cũng nghĩ cậu sẽ không từ chức, không sai, chẳng lẽ cậu còn sợ người phụ nữ kia hay sao? Nếu như cô ấy lại âm ỉ thì cậu hãy nên báo cảnh sát thôi."

Trước khi đi, Úy Hải Lam đem bình thuốc cao nhét vào tay Viên Viên "Cậu vẫn nên lấy cái này về đi."

"Đừng mà, đây là Thẩm Du An nói tớ mua, mà tớ cũng đã bỏ tiền ra mua, vậy xem như là tớ tặng cậu, cậu cũng nên thoa một chút đi. Cậu xem trán cậu kia, còn có khuôn mặt nữa này, phải làm cho nó tiêu tan đi nếu không phải vậy ngày mai làm sao đi gặp người ta? Tớ đã hỏi chủ tiệm thuốc, bọn họ nói thuốc này rất hữu hiệu."

Nghe được cô nói như vậy, Úy Hải Lam cũng không còn cố ý từ chối nữa.

Chỉ là cô cũng không dùng đến.

Ngủ một đêm, vết thương trên mặt cũng bớt hơn nửa nhưng vẫn còn lưu lại dấu vết mờ mờ. Vết thương trên trán vẫn còn sưng đỏ, cô xoa tóc mình xuống, cũng trang điểm sơ qua để che giấu chút, nhìn qua cũng cảm thấy liên tốt hơn rất nhiều. Đi tới công ty, các đồng nghiệp cũng không hề nói gì, thế nhưng trò khôi hài xảy ra kịch liệt vào ngày hôm qua như thế, trong lòng mọi người vẫn còn lưu lại nghi hoặc, cũng khó tránh khỏi việc mọi người sau lưng chỉ chỉ chỏ chỏ, việc này đơn giản cô cũng đã thích ứng.

Lúc xế chiều, Úy Hải Lam chạy đến nhà máy Nam Giao để giao đến một số mẫu hàng.

Nhưng bỗng nhiên Thẩm Du An lại gọi điện thoại tới, cô không do dự trực tiếp cắt đứt. Mà anh cũng không cảm thấy phiền lại tiếp tục điện tới, cô cũng đã nhiều lần cắt đứt.

Cuối cùng không nhịn được nữa, Úy Hải Lam nhận cuộc gọi hướng về phía đối phương nói: "Lại có chuyện gì?"

"Lam, cậu thật sự muốn khôi phục Lộ Yên sao?"

"Cái gì?"

"Luật sư Hàm đã gửi hồ sơ đến, Sở Sự Vụ Lâm Ân cũng đã phát công văn đến."

Úy Hải Lam nghe chuyện có chút mơ hồ, tuy nhiên nhìn chung cô có thể ngờ tới tình hình như thế nào, xem ra ngày đó đi bệnh viện là vì để nghiệm thương lấy chứng.

Thẩm Du An còn thành khẩn nói chuyện, cậu hướng về cô xin lỗi, lại chân thành, giọng cậu ôn nhu như vậy, cũng trong suốt giống như trước đây. Mà những chuyện như thế này càng làm cho tâm cô lảng lảng như nước, thoáng nhìn ra ngoài đường cái thấy xe buýt đang lái tới, Úy Hải Lam từ tốn nói: "Hiện tại tớ rất bận, hết bận lại nói, cậu cũng đừng điện thoại lại nữa."

Mãi đến tận khi đưa xong tờ khai chạy về công ty, lúc này Úy Hải Lam mới có thời gian rảnh gọi điện thoại cho Vương San. Vương San nói với cô, gần đây tiền sinh Lôi không ở Xuân Thành, mấy ngày nữa mới trở về. Có điều anh ấy đã giao cho nhiệm vụ rằng hãy đưa cho Lộ Yên văn kiện hẹn một giờ chiều thứ bảy sẽ gặp mặt nói chuyện.

Chờ đến lúc tan việc, lại có một cú điện thoại gọi đến, đó lại là đường dây khẩn.

"Úy Hải Lam! Rốt cuộc là cô muốn thế nào?" Lộ Yên tức giận rít gào.

Úy Hải Lam lại rất bình tĩnh "Tiểu thư Lộ, luật sư Hàm đã viết rất rõ ràng, thứ bảy một giờ chiều gặp mặt nói chuyện."

"Hiện tại có thể nói chuyện rồi."

"Tôi chỉ có thời gian vào buổi chiều thứ bảy, nếu như cô chờ không được, vậy thì trực tiếp gặp nhau ở tòa án."

"Cô..."

"Tạm biệt."

Úy Hải Lam trực tiếp tắt máy, lại nhanh chân chạy ra khỏi công ty.

Buổi chiều thứ bảy, Vương San đứng giờ tới đón cô.

Thiếu năm phút nữa là một giờ chiều, cô chạy tới sở Sự Vụ.

Cao ốc kiến trúc kiểu Trung Quốc của sở Sự Vụ, mái nhà được thiết kế dạng chóp hướng thẳng lên trời, hình vẽ màu xanh, con lân được làm bằng đá thật uy vũ. Úy Hải Lam ngẩng nhìn phong linh treo lơ lửng trên đỉnh gác, lại cúi đầu đi vào. Phòng tiếp tân lầu ba, tất cả rèm cửa sổ đều được kéo ra rất sáng sủa rộng rãi. Chính giữa sảnh trải thảm, hai bên còn thiết kế ghế dựa, cùng lúc này hai người kia cũng đã đến.

Chính là Thẩm Du An cùng Lộ Yên bước vào.

Về mặt Lộ Yên có chút hoảng loạn, mày liễu bất an nhú lên, vẫn đẹp đẽ nhu nhược, cần người che chở.

Thẩm Du An đi bên cạnh cô, nắm chặt tay cô.

Úy Hải Lam vừa muốn đi vào, lại có người nhẹ nhàng ôm bả vai của cô, quay đầu liếc mắt một cái, nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn đang mỉm cười.

Lôi Thiệu Hành nói: "Đến rồi."

Hai người song song bước vào, từng người ngồi xuống chỗ của mình.

Không có bất kỳ lời nói đường hoàng chính thức nào, Thẩm Du An trực tiếp vào đề: "Lam, chuyện này có thể âm thầm giải quyết không?"

"Công tử Thẩm nói âm thầm giải quyết là chỉ giải quyết như thế nào đây?" Lôi Thiệu Hành mỉm cười hỏi.

"Lam." Thẩm Du An chỉ nhìn Úy Hải Lam, cố ý chờ cô mở miệng.

Úy Hải Lam ngồi đối diện cậu, cứ như thể lảng lảng nhìn cậu, khoe miệng nụ cười rất nhạt. Mấy người đang ngồi đó đều đang đợi cô, qua một lát, cô vẫn không hề bị lay động. Lộ Yên uất ức cắn môi, ánh mắt oán hận quét về phía cô nhưng còn duy trì bình tĩnh "Tiểu thư Úy, cô muốn cái gì, nói ra để giải quyết thôi."

Lôi Thiệu Hành thông dong mỉm cười, trong nháy mắt ánh mắt kia quét về phía Lộ Yên, chỉ một cái chú ý lạnh lùng khiến cô ngay lập tức ngậm miệng lại.

"Ừm——" Rốt cuộc Úy Hải Lam cũng lên tiếng, bình tĩnh nói: "Tiểu thư Lộ, buổi sáng hôm đó cô đã đến công ty tôi làm ảnh hưởng đến công việc cũng như lối sinh hoạt bình thường của tôi, cô nên nói lời xin lỗi với tôi."

Lộ Yên trừng mắt với cô, ngoan cố không chịu thua.

Thẩm Du An làm dáng ở bên tai cô rồi nói vài câu, lúc này cô ta mới bắt đầu nói: "Xin lỗi!"

"Được, chuyện hồi sáng coi như xong. Trở lại buổi trưa hôm đó, ở quán cà phê trước mặt mọi người, tiểu thư Lộ đã quăng cho tôi một bạt tai, hiện tại tôi chỉ muốn trả lại." Ánh mắt Úy Hải Lam nhìn kỹ Lộ Yên trấn tĩnh nói.

Lộ Yên tức giận đến mặt cũng đều tái đi "Cô chó quá mức!"

"Nơi này không có ai, bị quăng một cái bạt tai cũng không ai nhìn thấy, ngày đó tôi bị tiểu thư Lộ đánh còn có nhiều người chứng kiến hơn lúc này." Úy Hải Lam lạnh lùng nói.

Lộ Yên cắn chặt bờ môi "Tôi thà rằng lên tòa án, thà rằng trên tòa án chứ cũng không để cô muốn làm gì thì làm."

Lộ Yên nhấc túi xách làm dáng về muốn rời đi nhưng Thẩm Du An nắm chặt tay cô, đề nghị không cho cô tiếp tục đi.

Thẩm Du An nhìn Úy Hải Lam, giọng nam ôn hòa hỏi: "Chỉ cần một bạt tai thôi sao?"

"Vâng."

"Được, vậy được rồi."

"Du An! Anh nói những gì đó?" Lộ Yên giật mình.

Thẩm Du An nặng nề nói: "Nếu chỉ cần một bạt tai, như vậy tớ sẽ chịu thay cô ấy."

Úy Hải Lam vẫn đang mỉm cười, chỉ như thể nhìn cậu ta.

"Tớ nghĩ cậu sẽ không lật lọng chứ?"

Thẩm Du An quả nhiên đứng dậy, sau đó Úy Hải Lam cũng từ từ đứng dậy. Lộ Yên sững sốt, vừa muốn phản ứng lại liền nghe thấy một tiếng "bốp", tay Úy Hải Lam nhanh chóng vung lên cái tát về phía cậu. Âm thanh này lại rất lớn tựa hồ cô đã dùng hết sức. Thẩm Du An vẫn cứ bất động không nhúc nhích, liền như thể đứng đó mặc cho cô đánh.

Thẩm Du An lại an ổn nói với Lộ Yên: "Như vậy xem như là giải quyết."

Hai tay Úy Hải Lam ôm ngực tựa như thủ thế.

Tiếng bước chân đi xa dần, cửa mở tự nhiên đóng lại.

Úy Hải Lam ngồi xuống, ánh mắt của cô trống rỗng. Sau đó cảm cô bị người khác mạnh mẽ nắm chặt, đối đầu với cô là một dung nhan tà nịnh lại mỉm cười.

"Đang suy nghĩ gì?" Lôi Thiệu Hành thăm thăm hỏi.

Úy Hải Lam căn bản cũng không nghe thấy anh đang nói cái gì, trái lại hỏi: "Trên thế giới này có con quạ nào màu trắng không?"

Con người Lôi Thiệu Hành căng thẳng "Đương nhiên không có."

Vậy thật ra, thật ra vốn không có con quạ nào màu trắng cả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Khiến Anh Ủng Công Vui Vẻ (1)

Sau khi một quãng thời gian rất dài, Úy Hải Lam cũng không còn gặp Thẩm Du An nữa, cũng không tạm biệt Lộ Yên.

Thời gian là thứ đồ thần kỳ hơn nữa lại còn rất tàn nhẫn, nếu như không nhắc lại sẽ dần dần quên lãng.

Cuối tuần sau giờ trưa, Úy Hải Lam nằm đọc sách được một lúc.

Con buồn ngủ bắt đầu ập đến, cô bắt tri bắt giác liền ngủ quên mất.

Thời tiết đặc biệt oi bức, cô đang lúc mồ hôi tràn trề trong mơ hồ tỉnh lại. Một người luôn luôn không thích mở máy điều hòa nên luôn không cảm thấy thích loại không khí lạnh lẽo kia. Cô mở quạt nhưng cũng không tác dụng. Cả người ướt nhẹp khó chịu, Úy Hải Lam tắm rửa sạch sẽ thay quần áo khác.

"Đùng đùng——" Có người gõ cửa, sau đó một giọng nữ trong trẻo cách cửa phòng mở ra "Chị hai! Chị hai!"

Úy Hải Lam đi ra mở cửa, nhìn thấy Úy Thư Hòa.

Trường học cũng nghỉ nên Úy Thư Hòa về nhà nghỉ ngơi. Cô cũng không ra ngoài làm thêm, cũng không có bạn bè nào cùng kết bạn để đi chơi. Từ nhỏ đến lớn, cô không có quá nhiều bạn bè, luôn luôn si ngốc ở nhà, trồng hoa nuôi cá, ngày nào cũng như ngày ấy. Mà trong mắt những người trẻ tuổi, họ đều cảm thấy những thứ này vô vị khô khan, thế nhưng cô vẫn vui vẻ chịu đựng, thậm chí còn là tự hào vui vẻ hài lòng cả ngày.

Mở cửa phòng ra, Úy Thư Hòa nhìn thấy cô, tóc còn ẩm ướt trên vai cô "Chị hai, chị đang tắm sao?"

"Vừa tắm xong, ngủ trưa xong nên có chấy một ít mồ hôi." Úy Hải Lam mỉm cười nói.

"Ồ." Úy Thư Hòa gật đầu, e dè nói: "Chị hai, chị dẫn em đi luyện đàn có được không?"

"Luyện đàn?" Úy Hải Lam có chút ngờ vực.

Năm đó bởi vì chuyện ông nội nên ba chị em bọn họ đều học đàn. Học đến mấy năm, sau đó học chữ nên ba người bọn họ liền dần dần không luyện đàn nữa. Từ sau khi thầy Vương Căn Chi rời đi, bọn họ càng không còn gặp mặt thầy ấy nữa. Nghĩ kỹ lại, năm đó Úy Hải Lam ước chừng mười ba tuổi, mà

Úy Mặc Doanh và Úy Thư Hòa, một người mười sáu tuổi, một người là mười tuổi.

Úy Thư Hòa nắm vạt áo bắt đầu nhẹ nhàng kể chuyện, lúc này Úy Hải Lam mới nghe rõ ràng.

Bởi Úy Thư Hòa có đáng đáp luôn vui vẻ, học tập ưu tú nên trong lớp nhất trí bình chọn cô tham dự diễn xuất nhân lễ kỷ niệm ngày thành lập trường. Nhiều người cực lực đề cử như vậy, cô cũng không còn cách nào chối từ, đành nhắm mắt chấp nhận. Thế nhưng liên quan đến tiết mục diễn xuất, cô suy nghĩ chầm chước đã lâu mới quyết định sẽ đàn một bản nhạc. Tuy rằng hiện tại cách ngày lễ kỷ niệm còn xa nhưng cô nghĩ đến ngày lên sân khấu mình cũng không thể quá lúng túng, dù sao điều này cũng đại diện cho cả lớp nên nếu sớm luyện tập thì sẽ càng tuyệt vời. Qua nhiều năm như vậy không hề luyện đàn mà thời gian cô học đàn cũng rất ngắn đã sớm quên hơn nửa.

Cô nghĩ ngay đến Úy Hải Lam nên lập tức tìm tới cô.

"Chị hai, chị với em cùng luyện đàn đi, em bảo đảm sẽ không quấy rầy chị, chị chỉ cần cùng em luyện vào cuối tuần là được." Úy Thư Hòa kéo tay cô lắc qua lắc lại.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô năn nỉ mình, Úy Hải Lam từ tốn nói: "Được rồi, có điều chị cũng quên một ít rồi."

"Quá tốt rồi, chị hai, vậy chúng ta liền đi đến phòng luyện đàn thôi."

"Chờ đã, chị phải thay quần áo."

"Được."

Sau vườn là phòng luyện đàn, đó là căn phòng mà ông nội đã đặc biệt xây cho ba chị em các cô. Gian phòng thanh tĩnh rất đặc biệt, chỉ là sau này trải qua thời gian quá dài không ai đến đây luyện đàn nữa, dần dần căn phòng cũng trống trải âm u. Phòng được xếp rất nhiều cảm cụ, tỷ bà, đàn tranh, đàn dương cầm, còn có loại piano chân đạp kiểu cũ.

Hai người đi vào, bỗng nhiên trong lúc đó có vụn phấn bụi ngời xúc động.

Úy Hải Lam còn có thể nhớ rõ ràng chính mình lần đầu tiên có thể độc lập biểu diễn một ca khúc. Thầy Cẩn vui mừng vỗ nhẹ đầu của cô, khích lệ khen ngợi nói cô thông minh. Ông có khuôn mặt nhả nhặn tuần tú như ánh mặt trời quét qua, mà cô được người khác khích lệ cũng vui vẻ mỉm cười, đột nhiên cảm giác thấy vụn phấn thỏa mãn.

Cùng ngày đó đến khi đợi được ông nội trở về, cô gấp gấp đến nỗi không thể chờ đợi nên chạy đi tìm ông muốn nói cho ông biết rằng cô đã có thể hoàn thành biểu diễn một khúc nhạc. Ông liền nắm tay cô dắt đi tới phòng luyện đàn, ông ngồi ở chỗ đó lẳng lặng nhìn cô. Vào lúc ấy, hết thấy tất cả mọi thứ đều tốt đẹp như vậy, hoàn mỹ đến nỗi không có nửa điểm buồn phiền.

Sau khi kết thúc bản nhạc, ông nội giơ ngón tay cái lên hướng về cô trong lúc cô đang ngơ ngác.

Rõ ràng cũng không nói lời nào nhưng Úy Hải Lam lại vui vẻ chừng mấy ngày.

Úy Thư Hòa cầm khăn tay lau chiếc đàn lại suy nghĩ cả nửa ngày cũng không biết mình nên đàn ca khúc nào: "Aida, em nên đàn bản nào thì tốt đây?"

Úy Hải Lam thấy cô buồn phiền liền thay cô quyết định, những ca khúc phổ nhạc quá phức tạp thì cô đã sớm quên, nên quyết định chọn bản đơn giản, mở miệng nói: "Thư Hòa, hay là đàn bản "Hoa lan thảo" đi."

"Được." Đáy mắt Úy Thư Hòa sáng ngời, lập tức nhận lời.

Úy Thư Hòa gấp gấp vội vàng đứng dậy mở ngăn tủ ra tìm tờ cảm phổ (ghi các bài đàn) "Hoa lan thảo".

Mỗi một bản nhạc đều có ba phần, thuận tiện cho các ba chị em các cô mỗi người một phần.

Úy Thư Hòa tìm tới bản phổ nhạc kia, tỉ mỉ lau đi tro bụi, mở ra nhìn lên, hai mắt sáng sủa có thần, lại vui vẻ nói: "Thật tốt, quyền phổ nhạc này còn giống như trước đây, đều không có mốc meo. Đây là bản của em, đây là của chị, đây là của chị cả..."

Úy Hải Lam nhìn Úy Thư Hòa, trước mắt ngờ ngợ hiện lên từng bóng dáng nhỏ nhỏ.

Trước mỗi lần học, Úy Thư Hòa chung quy phải phân bản cảm phổ, thậm chí cô còn viết tên mỗi người trên bản cảm phổ đó.

"Chị hai, cho chị này." Úy Thư Hòa đưa cho cô bản cảm phổ, cô lại đưa tay tiếp nhận.

Úy Hải Lam cúi đầu nhìn lên, dưới góc trái của phổ nhạc quả nhiên là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo của Úy Thư Hòa.

"Nếu như chị cả có ở đây thì thật là tốt, chị ấy lợi hại nhất, cũng không cần xem cảm phổ. Lúc trước thầy Cẩn cũng có nói, chị cả có năng khiếu âm nhạc bẩm sinh." Úy Thư Hòa thẳng hướng ngời vào vị trí của mình, lại mở ra quyền cảm phổ tìm tới bản nhạc kia sau đó đặt tay ở phía trước.

Úy Hải Lam gật đầu, cũng bước vào ngồi cùng, bày ra quyền cảm phổ trước mặt.

Thực sự mà nói, Ủy Mạc Doanh đúng là rất có năng khiếu. Mỗi khi học bất kỳ một khúc nhạc nào, không quá ba ngày, cô liền có thể ghi nhớ, từ trước đến giờ cô không cần xem qua phổ nhạc. Thầy Cẩn cũng từng nói, cô nên đi thi đàn ở viện nghệ thuật nhưng Ủy Mạc Doanh lại nói cô không thích. Ủy Thư Hòa gạt mình không thôi, không thích mà lại có thể đàn tốt như vậy, vậy nếu như cô ấy yêu thích thì còn có thể làm tốt đến thế nào nữa. Lúc đó, Ủy Mạc Doanh trầm mặc.

Ủy Hải Lam thuộc đàn tranh, Ủy Thư Hòa thuộc đàn dương cầm, hai người gảy đàn mấy lần, cuối cùng cũng coi như tìm lại được chút cảm giác năm đó. Nhìn vào cảm phổ từ từ biểu diễn, hai người liên tiếp đàn sai nhịp, thậm chí ngay cả âm sắc cũng không đúng, trức trặc chói tai có chút khó chịu. Thế nhưng cảnh tượng như vậy cực kỳ giống năm đó, tựa như tất cả chưa từng thay đổi giống như các cô vẫn còn là những đứa trẻ kia.

Ủy Thư Hòa thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu lên nhìn thấy người tới, kinh ngạc hô lớn: "Tiên sinh Lôi."

Lôi Thiệu Hành yên lặng dựa vào cửa, không biết đã đứng bao lâu. Hai chân anh thon dài hơi uốn lượn, đẹp đẽ lại có tư thế tiêu sái, tóc đen như mực, đôi mắt óng ánh như có vô số lưu quang (ánh sáng lấp lánh) mơ hồ di động. Tầm mắt của anh hơi rung nhẹ, chuyển hướng sang Ủy Thư Hòa khẽ mỉm cười.

"Nghe thấy âm thanh từ xa, hóa ra là các em đang khảy đàn, chim nhỏ cũng đều bị dọa sợ chạy, lần sau khi đánh đàn nhớ tới đóng cửa sổ lại." Anh thăm thẳm nói.

Ủy Thư Hòa mặt đỏ lại càng đỏ, không nhịn được nở nụ cười.

Ủy Hải Lam lại không có quá nhiều phản ứng.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành hạ xuống khuôn mặt thanh lệ nhưng lại lạnh nhạt kia, cô vẫn có dáng vẻ không buồn không vui như vậy.

Tựa hồ rất lâu rồi chưa từng nhìn thấy cô nở nụ cười.

Anh đột nhiên nhớ lại một ngày kia.

Cô hỏi: Hải lòng thì rất quan trọng sao?

Cô nói: Quên hết thì sẽ không vui.

...

Lịch ngày lại được lật qua một trang, rằm tháng bảy cũng đã kết thúc.

Đầu tháng tám, công ty bắt đầu chuẩn bị mở ra mùa quảng cáo sản phẩm.

Đợt tuyên truyền lần này không giống lần trước, mấy công ty lớn cũng phải trải qua nhiều cuộc thương lượng mới quyết định tiến hành một lần hợp tác. Các công ty thiết kế trang phục ở Xuân Thành, ngoại trừ Nguyên Tường, ngoài ra còn có công ty liên doanh Nghiên Phát cũng chuẩn bị kỹ lưỡng trong đợt tuyên truyền này. Các công ty tư nhân khác cũng cử quản lý cao cấp đề xuất ý kiến. Mà bên công ty Nguyên Tường, Jaren lại làm giám đốc của bộ phận thiết kế, đương nhiên cũng theo quản lý cấp cao đi dự hội nghị.

Toàn bộ những nhân viên trong phòng thiết kế đều không có tâm trạng tiếp tục làm việc mà chỉ chờ đợi kết quả của lần hội nghị này.

"Này các người nói xem, lần này lại muốn giờ trò gian gì?"

"Ai biết đâu, chúng ta chỉ cần làm tốt phận sự của mình, chết sống gì cũng không liên quan đến chúng ta."

"Có điều nói thật, tôi cảm thấy lần tuyên truyền này nếu như thành công, sẽ rất náo động. Phải biết Xuân Thành có tiếng là tập trung đông đủ các công ty thời trang, như vậy cũng đồng nghĩa với việc nơi đây tập trung những nhân tài trong ngành thiết kế thời trang này. Thế nhưng phiền phức chính là tập trung nhiều nhân tài như vậy sẽ nhất định có cạnh tranh gay gắt, khó tránh khỏi việc đấu đá lẫn nhau. Đến lúc đó, nếu như chúng ta không có sáng tạo thì cũng thật rất mất mặt."

"Vị đồng nghiệp nữ này, ý cô là thế nào? Còn chưa bắt đầu mà cô đã khiến người khác suy sụp ý chí, cô muốn hủy diệt uy phong của chính mình sao?"

"Ha, chưa chắc chúng ta vẫn là ‘một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ’ (ý nói lên sự đoàn kết trong cộng đồng)"

Mọi người lại ầm ĩ sôi nổi bàn luận, bầu không khí thật là náo nhiệt.

Ủy Hải Lam yên tĩnh ngồi tại chỗ, nghe lời bàn luận của mọi người thì khẽ mỉm cười.

Chờ đến chừng ba giờ chiều, Jaren mới trở về công ty, quản lý cũng về tới.

Quản lý là người hiếm gặp nhất, mọi người nhìn thấy vẻ mặt anh ta nghiêm túc như vậy cũng không dám tùy ý làm càn như ngày thường. Quản lý đứng phía trước, hướng về phía mọi người, lời nói mang ý vị sâu xa nói rất nhiều, hẳn là muốn mọi người tận tâm nỗ lực, đợt tuyên truyền lần này rất quan trọng..

Mọi người vừa nghe xong, nhất thời có cảm giác nhiệm vụ lần này thật gian khổ.

Sau khi quản lý đi rồi, Jaren cũng dẫn mọi người đến phòng họp, triệu mở cuộc họp khẩn cấp.

Jaren phân công rất nhiều danh sách, sau đó cũng điểm tên Ủy Hải Lam: "Ủy Hải Lam, cô cũng phụ trách một đề mục, lần này cô sẽ hợp tác với Chung Anh."

Ánh mắt cô trong nháy mắt tụ lên ánh sáng, khoe miệng lộ ra một nụ cười, Ủy Hải Lam đáp "Được."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Khiến Anh Ủng Công Vui Vẻ (2)

Hội nghị vừa kết thúc, mọi người tan tác như chim muông, từng người bắt đầu bận túi bụi.

"Ủy Hải Lam, không nghĩ tới chúng ta lại cùng hợp tác." Chung Anh đi tới bên cạnh cô hướng về phía cô mỉm cười.

Chung Anh là người vô cùng thoải mái càng không câu nệ tiểu tiết, tính tình cô như Viên Viên, vì lẽ đó Ủy Hải Lam đối với Chung Anh có cảm giác rất tốt. Cô thu thập bản ghi chép, đứng dậy nói: "Tôi cũng không ngờ hai chúng ta dĩ nhiên lại có thể trở thành hợp tác. Chung Anh, hi vọng hợp tác vui vẻ."

Chung Anh đưa tay nắm chặt tay cô, pha trò nói: "Chúng ta giống như hai con châu chấu bị buộc chặt trên một con thuyền, cô phi không được mà cũng không chạy thoát khỏi tôi, hợp tác vui vẻ."

Trong đợt tuyên truyền này, mỗi nhà thiết kế sẽ đơn độc có một gian phòng thiết kế, mà người quản lý giám sát nhân viên cũng đơn độc có một gian phòng. Đợt tuyên truyền lần này, công ty sắp xếp không giống như trước. Do giám đốc Jaren chỉ định ứng cử viên, nhà thiết kế và một trợ lý thiết kế phụ trợ lẫn nhau, nhất định phải hoàn thành tác phẩm một cách hoàn mỹ nhất.

Ủy Hải Lam được phân công với chủ đề là lễ phục.

Chỉ bỏ ra ba ngày, cô và Chung Anh đã đi tìm hiểu hết thấy những lễ phục hàng hiệu nổi tiếng gần đây, một là vì để tránh cho bị trùng lặp sáng tạo xông tới, thứ hai là điều tra thêm trào lưu thời trang cùng thị hiếu lẫn xu hướng gần đây. Thực ra bình thường, hai cô đều có quan hệ với các cửa hàng thời trang nên việc thu thập đối với cho các cô mà nói chỉ là việc nhỏ.

Trong căn phòng làm việc nhỏ, trên bàn phủ kín những tạp chí cùng những trang giấy họa bút, trên đất còn ném đầy những bản thảo vò thành một cục, tình cảnh rất là hỗn loạn.

Ủy Hải Lam thiết kế rất nhiều kiểu dáng, vẽ ra vô số ý tưởng.

"A? Ủy Hải Lam, cô là thần tiên sao? Nhanh như vậy đã liên thiết kế được rồi? Đầu óc cô chứa gì trong đó nhỉ?" Chung Anh kinh ngạc không ngớt, hai mắt tỏa ra ánh sáng.

Ủy Hải Lam tùy ý nhún vai một cái, mỉm cười nói: "Trước kia vào thời điểm nhàn rỗi vừa vặn còn mấy bộ thiết kế, trong đầu cũng còn có chút ấn tượng."

Chung Anh làm thành một quyền lên thủ thế, nhanh chóng điện từ hóa tiến hành bước kế tiếp là tu bổ hoàn thiện.

Chung Anh ngồi ở trên ghế, một tay hạ xuống trên bàn gõ phím, một tay khác chỉ vào màn hình máy vi tính, thỉnh thoảng ra dấu. Mà Ủy Hải Lam vẫn đứng ở phía sau lưng cô, giúp cô ấy sửa chữa bổ sung đúng lúc những ý tưởng mình muốn biểu đạt sắc thái cùng khái niệm trong tác phẩm. Nhìn bản thảo trong máy vi tính dần dần trở nên đẹp đẽ hoa lệ, đột nhiên cô liền cảm thấy vui mừng, vui mừng vì những bản thiết kế kia vẫn còn được đầu óc mình nhớ kỹ từng chi tiết, hình như cô cũng chưa từng quên vì lẽ đó hiện tại cô cũng có thể tận lực dùng nó.

"Cô cảm thấy nơi này thế nào?"

"Chiếc quần thêu búp hoa mặc dù là năm ngoái lưu hành, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy sẽ lại nổi lên phong trào này."

"Tầm này phê duyệt lần này, giống như quá mức phức tạp."

"Hơn nữa phức tạp cũng không sao, chúng ta cần ghi chú thêm vài ký hiệu."

"Ừm, bên này đây?"

"Cái này thiết kế được, phía trước là thiên sứ, mặt sau chính là ma quỷ, mê hoặc đến chết được."

Hai người nghiêm túc thảo luận, đối với mỗi một kiện tác phẩm đã nhiều lần châm chọc sửa chữa. Một tuần trôi qua, có thể nói là họ mất ăn mất ngủ,

hầu như không ngủ đủ, tiêu hao hai trăm phần trăm nhiệt tình để hoàn thành bản thiết kế lần này. Úy Hải Lam đem bản thiết kế bằng điện tử lưu lại trên bàn, sau đó trực tiếp đóng gói mang về nhà.

Mặc dù là cuối tuần, cô cũng không hề nghỉ ngơi.

Úy Thư Hòa đến đây tìm cô, thấy cô bận bịu nên kháng nghị nói: "Chị hai, cuối tuần mà chị vẫn còn làm việc nữa sao?"

"Gần đây có đợt tuyên truyền nên khá bận." Úy Hải Lam lúc này mới ngẩng đầu lên, quay đầu lại nói.

"Vậy cũng không thể mỗi ngày đều vội vàng làm việc như vậy chứ, chung quy phải nghỉ ngơi. Chị hai, chị theo em đi luyện đàn đi, coi như là thả lỏng một chút có được hay không?" Úy Thư Hòa lại tiến lên quần lấy cô, khuôn mặt đáng yêu khiến người khác không nỡ quyết tâm từ chối.

Trở lại lúc này, cô xác thực cũng có chút suy sụp, Úy Hải Lam đáp "Được."

Thu dọn đồ đạc xong, đem cất những bản thiết kế điện tử trong người, Úy Hải Lam theo Úy Thư Hòa đi đến phòng luyện đàn.

"Chị hai, em luyện đàn đã có chút thành thạo."

"Thật không?"

"Đương nhiên, đúng rồi chị hai, trên đường đi tìm chị, em đụng phải tiền sinh Lôi, em đã hỏi anh ấy có muốn nghe em đánh đàn hay không? Anh ấy nói được, vậy trước hết mình đến phòng luyện đàn đi."

"Thư Hòa." Úy Hải Lam bỗng nhiên hô một tiếng, Úy Thư Hòa quay đầu nhìn về phía cô, cô u sầu hỏi "Em rất quen với anh ta sao?"

"Cũng không có." Úy Thư Hòa lắc đầu, một đôi mắt to trong suốt chớp chớp "Chỉ có điều có lúc anh ấy sẽ đến trường học thăm em, ngược lại em cũng sẽ mua thật nhiều thức ăn vặt. Chị hai, em hỏi anh ấy có phải đang cùng chị nói chuyện yêu đương không, chị đoán anh ấy nói thế nào?"

Nói chuyện yêu đương? Úy Hải Lam khó chịu không kịp trả lời vấn đề của cô ấy, đột nhiên dừng bước đề lại bả vai của cô, vẻ mặt kiên quyết cản dận "Thư Hòa, em phải đồng ý với chị sau này dù anh ta có đến trường học tìm em thì em tuyệt đối cũng không cho anh ta đến, biết không?"

"Dạ được." Úy Thư Hòa ngoan ngoãn đồng ý, lại ngơ vờ hỏi "Nhưng tại sao?"

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút nói "Bởi vì anh ấy rất bận."

"Em biết anh ấy là luật sư, ừm, sau này nếu anh ấy đến thì em cũng liền không cho anh ấy đến." Úy Thư Hòa cũng không suy nghĩ nhiều, ngoan ngoãn đáp.

Úy Hải Lam "Ừm" một tiếng, nhìn khuôn mặt đơn thuần ngây thơ của Úy Thư Hòa trong lòng có chút hỗn loạn.

Tại sao anh ta lại muốn đến trường học?

Sao anh ta lại đến thăm Úy Thư Hòa?

Hai người vừa đi vào phòng đàn cũng liền nghe thoang thoang đâu đó âm thanh tiếng đàn.

Anh dùng ngón tay đề theo phím đàn.

"Keng —— "

Rèm cửa sổ được kéo ra che khuất nửa căn phòng, thảm màu đỏ sậm, Lôi Thiệu Hành nghiêng người đứng ở đó đập lên chiếc giá chân đạp kiểu cũ của chiếc đàn Piano, cánh tay thon dài tùy ý hạ xuống chỉ vừa đụng vào phím đàn. Anh vẫn duy trì tư thế kia không tiếp tục giờ lên. Nghe được tiếng bước chân, anh cũng từ từ ngẩng đầu lên, tóc đen che khuất con ngươi đen, mi mắt cũng hơi cong lên.

Trong nháy mắt, Úy Hải Lam cảm thấy anh đang ở trong tầm mắt mình.

Nhưng cặp mắt kia nhanh chóng có tiêu cự mờ hồ, ánh mắt xuyên thấu qua hai người hoặc là quay vòng ở giữa các cô.

Úy Hải Lam có chút buồn phiền nhíu đôi mi thanh tú lên.

Úy Thư Hòa mở miệng nói: "Tiền sinh Lôi, em dẫn chị đến rồi."

"Đàn đi, hôm nay anh chính là người nghe đàn." Lôi Thiệu Hành cười cười trả lời, đi thẳng đến chiếc ghế bên cạnh, tùy ý ngồi xuống, hai chân tréo qua.

Úy Thư Hòa kéo Úy Hải Lam bước vào.

Úy Thư Hòa luyện nhạc đã mấy ngày nên quả nhiên có tiến triển.

Mà Úy Hải Lam chính là đệ nhất thủ (ý là người có sở trường đàn) của ca khúc “Hoa lan thảo”, vì lẽ đó cũng thuận tiện dạo đàn giống như tất cả đều trở về. Chỉ khác là cảm phổ đã từng thuộc nằm lòng kia lại không cách nào hiện ra. Tựa như có quá nhiều chuyện, quá nhiều người, từ từ sẽ biến mất hoặc đã rời khỏi đây. Cô cũng sẽ nhớ mãi không quên, dĩ nhiên ngay trong lúc lơ đãng, bỗng nhiên cũng liền không nữa nhớ tới.

Đàn tranh thanh sắc lạnh lạnh, đàn dương cầm vui vẻ nhịp nhàng, đàn và người càng cực kỳ tương xứng.

Rốt cục, hai người phối hợp điều chỉnh đã biểu diễn hoàn chỉnh ca khúc kia.

"Tiên sinh Lôi, chúng em đàn thế nào?" Nghĩ đến lúc trước, theo như lời anh nói, lần này Úy Thư Họa khẩn cấp hỏi, cũng nghĩ chắc là có chút tiến bộ.

Lôi Thiệu Hành lặng lẽ không nói, chỉ thông dong mỉm cười.

Úy Thư Họa chậm chạp không chờ được đến khi anh mở miệng, lại hỏi "Lần này chim nhỏ hẳn là sẽ không bị dọa chạy mất, chẳng lẽ anh còn muốn đóng cửa sổ?"

Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, vỗ tay mấy lần, trầm giọng phun ra hai chữ "Không sai."

Úy Thư Họa khá hài lòng, lộ ra nụ cười vui tươi.

"Các em đàn ca khúc này thật giống ca khúc....?" Anh thuận miệng hỏi.

"Ừm, là “Hoa lan thảo”?"

"Có thể hát hay không?"

"Được ạ."

"Vừa hát vừa đàn, làm lại một lần đi."

"Như vậy cũng được." Úy Thư Họa cũng muốn biểu diễn tiết mục, nếu như vừa đàn vừa hát thì lại càng thêm hoàn mỹ. Quả nhiên cô nghe lời vừa đàn một lần, lại nhẹ nhàng cất tiếng hát, giọng nữ nhịp nhàng êm tai như tiếng hót của chim sơn ca "Tôi từ trong núi đến, mang theo hoa lan thảo, loại nhỏ nhắn trong vườn, hi vọng hoa nở sớm..."

Úy Thư Họa chăm chú đàn hát, căn bản cũng không lưu ý đến điều gì khác.

Mà Úy Hải Lam lại yên tĩnh ngồi ở một bên, ánh mắt của cô không chút biến sắc quét về phía đối diện anh. Tầm mắt của anh lại ngóng nhìn Úy Thư Họa. Cả người cô kinh hoàng như là nhận ra được chuyện gì không nên xảy ra, nhất thời đứng ngồi không yên. Bỗng nhiên, anh thăm thăm nhìn về phía cô, đôi mắt thâm thúy trói chặt cả người cô.

"Thế nào? Có được hay không?" Sau khi đàn hát kết thúc, Úy Thư Họa hưng phấn hỏi.

"Được." Lôi Thiệu Hành chỉ thốt ra một chữ.

"Chị hai, chị cảm thấy thế nào?"

"Rất hay." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói "Thư Họa, chị có chút khát nước, em giúp chị rót cốc nước được chứ?"

"Được." Úy Thư Họa lập tức chạy ra khỏi phòng luyện đàn.

Úy Hải Lam thẳng tắp nhìn về phía Lôi Thiệu Hành bình tĩnh nói: "Thư Họa nói với em, anh đã đến trường học thăm cô ấy, ngược lại cô ấy đưa thật nhiều đồ ăn vật cảm ơn anh đã quan tâm nó. Có điều anh bận bịu như thế, sau này cũng không cần phải phiền phức như vậy."

"Không phiền, không một chút nào phiền phức." Lôi Thiệu Hành cười nói "Anh quan tâm Thư Họa, đó là việc nên làm."

Con người căng thẳng Úy Hải Lam, anh ta lại hừng hờ hỏi ngược lại "Sao vậy? Em sợ anh ăn cô ấy à?"

"Tốt nhất anh không cần làm loạn."

Lôi Thiệu Hành đứng dậy, từ từ đi tới trước mặt cô. Anh đưa tay mon tron tóc cô nhưng chỉ là một đoạn ngắn như vậy, không giống như lúc trước, tóc dài nhu thuận luôn phủ xuống, anh sâu xa nói: "Tại sao lâu như vậy mà tóc em chưa dài ra nữa? Phải chờ bao nhiêu năm nữa đây? Có điều cũng không quan trọng, anh còn có nhiều thời gian, có thể chậm rãi nhìn tóc em ngày càng dài ra."

Lôi Thiệu Hành cúi đầu, tiện đà vỗ về khuôn mặt cô, ngón tay lượn qua khoe môi phấn hồng "Anh đến thăm cô ấy, em ghen sao?"

"Yên tâm, anh còn muốn ăn em hơn." Anh như ác ma dùng giọng nói bình thường tà tứ vang lên bên tai cô, ngón tay anh luồn vào trong miệng cô.

Úy Hải Lam theo bản năng vung mở tay anh, cảm thấy trong miệng buồn nôn đến khó chịu.

Cô ngẩng đầu trừng mắt về phía anh, người đàn ông này đúng là biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Khiến Anh Ủng Công Vui Vẻ (3)

Lôi Thiệu Hành lại nắm lấy cánh tay cô, cô bị kéo mạnh, chiếc ghế phát sinh âm thanh kêu kẹt nghe chói tai không ngớt. Anh đưa cô về hướng vách tường, dùng thân thể cao to tinh tráng trầm trọng áp chế cô, hai cổ tay cô đều bị anh nắm chặt nhấn trên tường.

Chỉ sợ Úy Thư Họa lại đột nhiên quay lại, Úy Hải Lam tức giận quát lên "Thả ra!"

"Được, em nói vài câu êm tai thì anh liền thả ra." Lôi Thiệu Hành cúi đầu nhìn cô, mỉm cười bằng hai con mắt.

Úy Hải Lam lạnh lùng lườm anh một cái.

"Ô? Không nói sao?" Lôi Thiệu Hành trêu tức nói "Sự kiên trì của anh cũng có hạn, vào lúc này nếu như em không nói, anh sẽ lập tức thay đổi. Nếu như bị người khác bắt gặp được thì ngược lại anh thật ra cũng không ngại, chỉ sợ sẽ dọa đứa trẻ kia."

Úy Hải Lam theo dõi khuôn mặt anh cười yêu mị, hít sâu vào một hơi, nãy liệt ép phần bất mãn trong lòng mình xuống, cũng không muốn vào lúc này giáng một đòn lên người anh "Anh..."

"Anh không có tên sao?" Anh đột nhiên ngăn cô lại.

"Lôi Thiệu Hành..."

"Bỏ họ của anh ra."

Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là làm theo ý anh "Thiệu Hành, anh ngọc thụ lâm phong (mặt đẹp như ngọc - dùng để nói về các bậc tôn quý), anh tuấn tiêu sái (có dáng vẻ khôi ngô tuấn tú, đường đường phong độ)..." Cô liền tiếp nói vô số những câu khen ngợi, những từ ngữ trong đầu có khả năng nghĩ đến thì cô đã toàn vận dụng hết cả nhưng anh vẫn một bộ như cũ tiếp tục về mặt kia. Cô im lặng bỗng nhiên nghĩ đến một câu Viên Viên đã từng nói ngoài miệng, bật thốt lên "Người gặp người thích, xe thấy xe chò, hoa thấy hoa nở."

"Ha ha." Lôi Thiệu Hành nở nụ cười vô cùng sung sướng.

Úy Hải Lam có chút lúng túng, anh đem đầu Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, dựa vào người cô, cầm chống lên bả vai cô "Thì ra trong lòng em, anh là người tốt như vậy sao? Thật là ngại quá, ngại quá."

Người này da mặt vẫn đúng là không phải dây bình thường. Úy Hải Lam yên lặng nói mớ.

Bỗng nhiên, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, cô nhất thời ngẩn ra, thân thể cũng thuận theo đó thanh tĩnh lại.

Nhưng anh lại thăm thẳm lên tiếng, câu nói đơn giản đầu tiên lại chạm đến nội tâm của cô "Anh và tiểu tử họ Thẩm kia, ai tốt?"

Úy Hải Lam nhất thời chần chừ một lúc, vừa muốn mở miệng, lại bị anh hôn lên cổ. Anh đột nhiên hôn hung mãnh như vậy, để lại dấu ấn màu hồng khiến cô cảm thấy đau đớn. Không ngừng dẩy đưa lôi kéo, dù cách một lớp quần áo nhưng anh vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối chế phục cô. Anh còn lỗ mãng hôn môi cô, nâng lên khuôn mặt nhỏ của cô và hôn trán cô, hôn mắt của cô, hôn mũi của cô, hết thấy tất cả, anh hôn qua từng cái, đôi môi cô đơn cũng lọt vào trong môi cô.

Cô cắn vào bờ môi, nghiêng răng hô lên tên của anh "Lôi Thiệu Hành!"

"Xuyt! Nghe nè, có tiếng bước chân!" Anh thì thầm bên tai cô dặn dò.

Úy Hải Lam cuống lên, hiện tại quần áo cô xốc xếch, bộ dáng này nếu như bị Úy Thư Họa nhìn thấy thì cô phải làm sao bây giờ?

Úy Hải Lam có chút bối rối, gặm môi gọi tên của anh "Lôi Thiệu Hành."

Lôi Thiệu Hành liếc cô một chút, chỉ cảm thấy một trận tinh lực dâng lên. Quần áo bị anh gỡ bỏ, óng ánh trên da thịt dấu ấn của anh, cô còn nhẹ nhàng cắn bờ môi của chính mình đến sắp cắn chảy ra máu, cũng đỏ chót lên một mảng. Khuôn mặt cũng nhiễm đỏ ửng, hình ảnh tuyệt đẹp này thu vào mắt anh khiến hai mắt anh đỏ đậm.

Tiếng bước chân dần dần đến gần, anh vội vàng dùng bàn tay lớn của mình che chở cô, mang theo cô đến phía sau tủ.

"Chị hai, em mang nước vào rồi." Úy Thư Hòa đi vào, nhìn xung quanh bốn phía nhưng cũng không nhìn thấy hai người, hiếu kỳ thì thầm "Ồ? Lại đi đâu rồi?"

Trong không gian chật hẹp, chen chúc đến thở không nổi, Lôi Thiệu Hành ôm chặt cô, lưng Úy Hải Lam khấn cấp tựa vào vách tường. Tư thế của bọn họ phải nói có bao nhiêu dây dưa thì đúng là có bấy nhiêu dây dưa, thực sự là chật đến mức không để lại một khe hở. Dù cách một lớp quần áo nhưng cô thậm chí cũng có thể cảm nhận được anh đang gắng gượng, dĩ nhiên cứ như vậy đẩy cô ra.

Đầu anh dán vào cổ của cô, anh bắt đầu liếm cô, Úy Hải Lam cảm giác mình sắp điên rồi, loại ngứa ngáy tê dại kia lại khiến cô suyt chút nữa liền muốn bật thốt rên lên, cô vội vàng đưa tay che miệng mình. Mà anh càng hăng hái, cương quyết hơn thật sâu như muốn để lại dấu ấn trên mảnh da thịt cô, tìm đập càng ngày tăng lên, hoảng đến không chịu được, hô hấp cũng gấp rút không thể kìm nén nổi.

Mãi đến tận khi tiếng bước chân đã đi xa, cũng không còn nghe thấy gì nữa, Úy Hải Lam mới vững tin rằng Úy Thư Hòa đã thật sự đi rồi, lúc này mới quát lên "Thả tôi ra!"

"Qua cầu rút ván đây?" Lôi Thiệu Hành cười hỏi, trong mắt đầy rẫy tràn lan tình dục.

Úy Hải Lam luôn luôn không thích cùng anh tranh luận, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

"Anh cảm thấy nơi này thật tốt, đủ kích thích, hay là mình làm ngay tại đây chứ?" Anh khàn giọng nói, bàn tay lớn đã xé bỏ quần của cô, thăm dò vào nơi riêng tư của cô.

Úy Hải Lam lại cảm thấy bụng mình một trận đau đớn, hạ thân sóng triều bắt đầu túa ra.

Trong nháy mắt chạm được vào nơi ẩm ướt, chất lỏng sền sệt, anh đưa tay ra nhìn lên, một vệt máu tanh màu đỏ.

Nhưng lần này Úy Hải Lam lại trở nên lúng túng, lại giận dữ và xấu hổ tức giận, tất cả tâm tình đều hiện ra không chút biến sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lôi Thiệu Hành vuốt tay, vết máu kia cũng cấp tốc khô cạn. Anh lôi cô ra khỏi vị trí phía sau tủ, cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Úy Hải Lam nhìn anh ngơ ngác rồi đi, sau đó cô cũng đi về phía Tường Vi uyển.

Cuối cùng Úy Thư Hòa cũng tìm được cô, hỏi cô đi chỗ nào.

Úy Hải Lam thuận miệng nói muốn đi dạo trong vườn một chút, Úy Thư Hòa lại hỏi là cô đi cùng tiên sinh Lôi sao, lúc này bụng dưới của Úy Hải Lam trướng đau, sao cô quên được những chuyện này, lung tung gặt đầu. Úy Thư Hòa nhướng cao lông mày, ngồi bên cạnh cô hỏi: "Chị hai, hai người đang yêu nhau à?"

Úy Hải Lam trầm tĩnh trả lời "Em đừng hỏi chị, hãy đi hỏi anh ta."

"A? Nhưng anh ấy muốn em tới hỏi chị." Úy Thư Hòa một mặt ngây thơ "Em có cảm giác hai người đang nói chuyện yêu đương, vậy sau này không gọi anh ấy là tiên sinh Lôi nữa, trực tiếp gọi là anh Lôi đi."

Úy Hải Lam không nói thêm gì, vẫn là câu nói kia, anh ấy rất bận, không nên quấy rầy.

Buổi tối hôm đó, Úy Thư Hòa quần quít lấy Úy Hải Lam, hỏi cô cảm giác yêu đương là một loại cảm giác thế nào, hỏi cô yêu là gì, làm sao mới được coi là người yêu. Úy Hải Lam suy nghĩ hồi lâu, không thể làm gì khác hơn là đem nguyên văn trong một quyển sách nói ra, Úy Thư Hòa nghe xong mơ hồ không ngót, như hiểu mà như không hiểu.

Một đời chỉ ít cũng nên có một lần.

Vì người kia mà quên đi chính mình.

Không cầu có kết quả, không cầu đồng hành, không cầu đã từng nắm giữ, thậm chí không cầu anh ta yêu mình.

Chỉ cầu cho gặp phải người đó ở thời tuổi trẻ của mình, thời gian đẹp nhất trong đời mình.

...

Mà phía bên này công ty, Úy Hải Lam là nhà thiết kế hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên, kể cả Chung Anh cũng cùng hoàn thành, hai người đều được tán thưởng biểu dương.

Jaren nhìn tác phẩm trong máy vi tính hết sức vui vẻ, hài lòng nói: "Úy Hải Lam, Chung Anh, hai người làm rất khá, thiết kế tác phẩm rất thời thượng cũng rất sáng tạo, có thể hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy, tôi cảm thấy rất ngạc nhiên. Phần này sẽ lưu ở chỗ tôi, tôi sẽ trực tiếp chuyển lên trên để xin ý kiến tiếp theo. Lần này tuyên truyền không giống lần trước, những người lãnh đạo đều rất coi trọng. Hơn nữa, giám đốc Lăng cũng sẽ đi tới Xuân Thành dự họp tuyên bố."

Công ty Nguyên Tường là công ty con dưới trướng công ty thời trang Elaine.

Mà công ty thời trang Elaine lại nổi danh đỉnh đỉnh trong thị trường thời trang trong nước lại có địa vị vô cùng quan trọng.

Dựa vào đó, dưới cờ Elaine có tổng cộng hơn mười công ty con thuộc các nơi khác nhau, phân bố đều các nơi trong toàn quốc.

Giám đốc của công ty to lớn này lại là phụ nữ.

Tin tức có liên quan đến vị giám đốc Lăng này tự nhiên cuộn cuộn không ngừng, thường xuyên bị các công nhân viên nói đến.

Giám đốc Lăng có tên đầy đủ gọi là Lăng Dung.

Tuổi tác không rõ, lại ít dự họp tiệc rượu, càng tuyệt đối không công bố tin tức trên truyền thông khiến người khác vô cùng tò mò.

Chỉ có một lần duy nhất đưa tin, đó là một quyển tạp chí nổi tiếng về phụ nữ, cô được mời là nhân vật đại biểu thành công trong sự nghiệp, tiếp nhận rồi suy tầm. Người phụ nữ trong hình chỉ được Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q u u y d o n, chụp nghiêng một bên, mái tóc đen quăn hướng về một bên, nét cười của cô vô cùng mỹ lệ, ôn hòa ấm áp. Cô mặc quần lụa trơn màu trắng, có phong cách bảo thủ, cả người nhìn qua sáng sủa dị thường.

Lúc mọi người nhìn thấy, tất cả đều gào to lên, hẳn là khen ngợi chủ nhân xinh đẹp.

Thế nhưng họ cũng ngờ vực, tại sao một mỹ nữ ôn nhu như vậy lại có thể trở thành chủ nhân lão luyện của công ty đây? Bất luận từ góc độ nào cũng nhìn không ra đó là một nữ cường nhân (một mỹ nhân mạnh mẽ.).

Hai người đáp một tiếng, ra khỏi văn phòng.

Các đồng nghiệp vẫn còn bận rộn trò chuyện, nhìn thấy hai người bọn họ nhanh như vậy đã thoát ra ngoài thì cũng làm như không cam lòng.

Không biết là ai đột nhiên rống lên một câu "Có bản mẫu làm tham khảo, đương nhiên bản thiết kế sẽ nhanh hơn."

Ngay tức khắc, Ủy Hải Lam nhớ lại chuyện lúc trước, cô cũng không lưu tâm giống như việc đó chẳng là gì. Cô trấn định tự nhiên trở về vị trí làm việc của mình.

Ngược lại Chung Anh lại rất thẳng thắn, có thể bởi cô đang trong vai trò hợp tác với Ủy Hải Lam.

Chung Anh vọt thẳng đến trước mặt người kia, khí thế kêu to tên người nọ, sau đó chất vấn: "Có thể ăn vậy nhưng nói không thể nói lung tung được. Chúng tôi nhọc nhằn khổ sở lâu như vậy, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, mỗi phân đoạn tôi đều có tham dự, cô có chứng cứ gì nói như vậy? Tham khảo gì chứ? Được, đến thời điểm ra thành phẩm, nếu cô có thể tìm ra người mà chúng tôi tham khảo thì đến lúc đó cô lại hò hét cũng không muộn. Hiện tại đừng đứng đây ăn nói bậy bạ."

Người kia bị cô nói một trận như thế cũng xui xuống, nhất thời tắt hỏa, nói quanh co vài câu, lại không nói thêm nữa.

Chung Anh trở lại vị trí của mình, liếc mắt về hướng Ủy Hải Lam ra hiệu, ý nói xem ai còn dám nói loạn huyên thuyên nữa.

Đại khái là sau ba ngày, trong công ty lại truyền ra tin tức.

Có người nói là vị giám đốc Lăng kia đã đến Xuân Thành.

Hơn nữa, ngày hôm nay còn có thể đích thân tới công ty thẩm tra dò xét.

Mọi người tự nhiên không dám thất lễ, từng người thu dọn đáng vẻ rộn ràng của mình, cũng tiên thủ thu dọn bàn làm việc chỉ sợ người kia đột nhiên tập kích, vậy coi như không được.

Chờ qua mười giờ, rốt cục vị giám đốc Lăng kia cũng đến rồi.

"Nhanh! Toàn bộ đứng lên! Nhanh!" Có người vội vã la lên.

Mọi người quả nhiên đồng loạt đứng lên với ngàn vạn sự tò mò trong lòng, giám đốc Vu cùng với tổng giám đốc cùng đi, vị kia chỉ nổi tiếng trong tạp chí với hình ảnh xuất hiện là phụ nữ thành lĩnh gây chú ý trong tầm mắt của bọn họ.

Ủy Hải Lam đứng ở phía sau nhìn thấy cô ấy.

Chỉ cần một chút, trong đầu liền nhảy ra một câu.

Bốn chữ.

Nghiêng nước nghiêng thành.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Khiến Anh Ủng Công Vui Vẻ (4)

Thời tiết nóng bức, bên trong đại sảnh tỏa ra hơi lạnh, vì lẽ đó có chút mát mẻ.

Lăng Dung mặc chiếc váy màu hồng nhạt mang tính chất tơ tằm, nhìn ra cũng có thể nhận ra đây chính là hàng thượng hạng. Váy không được thiết kế hình chữ V, cũng không để lộ cánh tay, ngay cả làn váy cũng dài đến đầu gối. tuy đúng quy củ nhưng phần tạo nhả kia rất rõ ràng lộ ra. Hôm nay cô búi tóc cao lên cũng không quyến rũ như trong tạp chí nhưng trông thật sang trọng quý phái, cô chỉ trang điểm nhàn nhạt, đôi mắt to sáng ngời, hai bên gò má có một vài sợi tóc rơi xuống, lại dịu dàng cong lên trông cô vui tươi lại không mất vẻ đoan trang.

Mọi người nhìn thấy một vị nữ giám đốc như vậy thì tất cả đều bị kinh diễm (kinh hoàng và hoảng sợ).

Lúc nhìn thấy cô ấy trên tạp chí, mọi người chỉ cảm thấy chính là một cô gái đẹp.

Nhưng nhìn thấy ngoài đời thực, họ mới kinh ngạc phát hiện cô gái này thật ra quá đẹp, cô như tiên nữ giáng thế.

Lăng Dong bình tĩnh đứng đó, hướng về phía mọi người mỉm cười.

Nụ cười kia cực kì nhạt nhẽo cũng rất là ám áp, như gió xuân tươi mát bình thường mang đến hương thơm càng khiến người ta buột lòng, buồn phiền cũng thuận theo đó tan biến đầu mất.

Cô như loài hoa thược được màu trắng chứa đựng ánh sáng chói lóa như thế.

Có một câu nói liên quan đến loài hoa thược được này, giờ đây dùng trên người cô đúng là vô cùng chuẩn xác “Hoa loa kèn đoan trang quan niên hoa, phục cổ thừa dung điện bách hoa” (ý nói những năm tháng tươi đẹp như hoa trong cuộc đời chính là tuổi thanh xuân của đời người)

Khuôn mặt quản lý tươi cười đầy nhiệt tình hướng về mọi người nói "Các vị, mọi người hãy nhiệt liệt hoan nghênh giám đốc Lăng đến công ty thị sát."

Tiếng vỗ tay vang dội như sấm rền vang cả một mảnh trời.

Lăng Dung đồng dạng đứng ngay phía trước cũng mở miệng, giọng nữ khinh bạc mang theo một tia mạnh mẽ, ánh mắt cô cũng chớp mắt đảo qua bốn phía nhìn hết tất cả mọi người nói: "Đây là lần đầu tiên tôi đến Nguyên Tường cũng là lần đầu tiên được gặp mọi người, tôi rất vui vì các vị đều là nhân viên của Nguyên Tường, cũng vui mừng vì các vị đã vì Nguyên Tường phấn đấu khổ cực mỗi một ngày cho đến tận hôm nay. Mỗi một lần thành công đều bắt nguồn từ các vị, chúng tôi cũng không thể phủ nhận công lao của mỗi người nơi đây. Ở đây, tôi đại diện cho toàn thể lãnh đạo của tổng công ty cảm ơn các vị, mọi người cực khổ rồi."

Chỉ mấy câu nói chân thành của Lăng Dung đã khiến mọi người lại lần thứ hai vỗ tay, cô hẳn là cảm thấy kiêu ngạo.

"Ngược lại, tôi tin tưởng lần tuyên truyền này Nguyên Tường chúng ta sẽ bộc lộ tài năng, tuyệt đối sẽ không kém hơn bất kỳ một công ty nào, tài năng chúng ta thực sự giống như cái tên vậy." Lăng Dong không nhanh không chậm nói, nụ cười nơi khóe miệng lại hiện ra vô cùng hoàn mỹ, đôi mắt to đen càng óng ánh.

Mọi người vừa nghe xong, nhất thời cảm thấy ý chí tràn đầy.

Úy Hải Lam trước sau đứng ở phía sau cũng vỗ tay theo mọi người, lắng nghe lời nói của vị giám đốc Lăng này. Sau đó nhìn thấy quản lý cùng giám đốc dẫn cô ấy đi tham quan phòng thiết kế, cô yên lặng ngồi trở lại vị trí của mình. Bầu không khí trở nên đặc biệt nghiêm túc, mỗi người đều có biểu hiện bồi hồi dường như muốn ra trận đánh giặc. Một hồi chiến tranh không có khói thuốc súng như mới vừa vang lên tiếng trống trận, kết cục chỉ cho phép thắng không cho phép bại.

Cô không thể không cảm thán, e sợ đây chính là sức quyến rũ nhân cách.

So với sự bận rộn của các đồng nghiệp, Úy Hải Lam lại có vẻ ung dung rất nhiều. Cô cũng đã sớm hoàn thành bản thiết kế, hiện giờ cô chỉ tiếp nhận một chút việc vặt nhỏ vụn.

"Úy Hải Lam, cô vào đây một chút." Qua hồi lâu, Jaren đột nhiên mở cửa hô to.

"Được." Úy Hải Lam theo tiếng bước lên, mọi người đang chú ý cô bước vào bên trong văn phòng.

Chờ đến khi cửa vừa được đóng lại, mọi người dồn dập ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập thâm ý.

Phải biết vị giám đốc Lăng kia vẫn còn ở đây mà Jaren liền cứ như thế gọi cô ấy vào. Lúc trước có người đồn rằng Úy Hải Lam vừa bắt đầu phỏng vấn đã được điểm chỉ nhưng sau đó không biết xảy ra chuyện gì lại còn được tuyển vào đây, hơn nữa còn được xuất ngoại đi New York huấn luyện. Thêm vào đó, khi cô bị tin đồn rằng có vụ sao chép bê bối thì giám đốc cũng không sa thải cô ấy, có thể thấy được có mối quan hệ mờ ám trong đó. Lúc đầu

còn có người cho rằng cô chính là tay sai của giám đốc nhưng nhìn thấy thế nào cũng không giống, lại cảm thấy mặc dù là giám đốc có coi trọng cô ấy nhưng anh ta cũng không thể thiên vị như thế. Bây giờ lãnh đạo cấp cao vừa đến cũng không điểm đến tên ai cứ liên một mực điểm tên cô ấy, chắc hẳn trong này có vấn đề gì đó khiến người ta không thể không hoài nghi.

Trong phòng làm việc, Ủy Hải Lam nhìn thấy ba người.

Quản lý cùng giám đốc đương nhiên cô cũng quen thuộc.

Mà vị giám đốc Lăng kia đang ngồi trên ghế salon, tư thế ngồi cũng cực kỳ tao nhã, cô cũng đang cầm trong tay một phần văn kiện. Nhìn loại văn kiện to nhỏ kia, Ủy Hải Lam cũng nhận ra chắc hẳn là thành phẩm thiết kế của cô đã được phê duyệt. Cô đi đến gần một chút, nhẹ giọng la lên "Giám đốc Lăng, quản lý, giám đốc."

Jaren mở miệng giới thiệu "Giám đốc Lăng, trong tay cô chính là bản thiết kế được phê duyệt do chính người này sáng tạo."

Lăng Dung từ từ ngẩng đầu lên, tầm mắt từ bản phê duyệt dời đến khuôn mặt cô, nụ cười điềm đạm.

Chỉ trong tích tắc như vậy, Ủy Hải Lam lại nhận ra được cô ấy đang nhìn kỹ mình. Ánh mắt như vậy, cô đã từng trải qua quá nhiều, vì lẽ đó có thể có cảm giác rõ ràng như vậy. Lúc trước trong nhà tổ chức tiệc rượu, mỗi khi vừa đến thời điểm ra trận, cô bị ông nội nắm tay dẫn ra cũng phải chịu ánh mắt bốn phương tám hướng như vậy quan tâm, Ủy Hải Lam cũng không thích lắm vì luôn cảm giác mình như là quái vật.

Ông nội nói: "Lam nhi, cháu phải nhớ kỹ, người khác nhìn cháu thì cháu cũng phải nhìn trở lại, tuyệt đối không được dời đi tầm mắt trước họ, bằng không cháu sẽ thua."

Sau đó dần dần lớn lên, rốt cục cô cũng bắt đầu quen, ung dung mặc cho người khác đánh giá.

Theo lẽ thường, đối phương đều sẽ không chịu được sự chăm chú trong ánh nhìn chú ý của cô.

Ông nội cũng không phải không có lý mà chính rất là được lợi.

"Chào cô." Ủy Hải Lam lễ phép chào hỏi, hai mắt thẳng tắp nhìn lại cô ấy.

"Chào cô." Lăng Dung mỉm cười trả lời, sau đó giơ tay lên cầm bản thiết kế xoay ngược lại hướng về cô "Đây là bản thiết kế của cô sao?"

"Vâng, đây là tác phẩm của tôi." Ủy Hải Lam nhẹ giọng đáp.

Lăng Dung khẽ mỉm cười, hài lòng nói: "Tôi cảm thấy bản thiết kế của cô rất xuất sắc, tôi dự định lấy bản thiết kế này làm series lễ phục."

Trong nháy mắt thần kinh đang căng thẳng đột nhiên được nói lỏng, Ủy Hải Lam cười nói "Cảm ơn cô đã thích nó."

"Cô tên là gì?"

"Ủy Hải Lam."

"Cô làm trong công ty này được bao lâu rồi?"

"Gần một năm."

"Vậy ra cô vẫn là người mới, đúng là tiền đồ vô lượng (ý là con đường tương lai phía trước đầy triển vọng)." Lăng Dung gục gặt đầu đôi mắt này giờ đối diện cô rốt cuộc cũng lướt qua cô tìm đến phía sau Jaren, cười tươi trêu đùa "Giám đốc, không ngờ anh lại thu nhận học sinh đây. Thực sự là không được, Trường Giang sống sau đề sống trước. (sự vượt trội của giới trẻ về sức khỏe, tài năng...vượt lớp cha anh)"

"Ha ha, cũng còn tốt hơn là sống xô đập chết trên bờ cát." Jaren sảng lãng mỉm cười, trong mắt tràn ngập ánh sáng so với ánh mặt trời còn cực nóng hơn. Đây chính là kiêu ngạo của người chủ "Ủy Hải Lam, cô ấy chính là nhà thiết kế ưu tú, tôi tin tưởng một ngày nào đó cô ấy sẽ leo lên sân khấu quốc tế."

Trong lòng Ủy Hải Lam nhất thời ấm áp, hiểu ý mà cười.

Ngày đó, tâm trạng Ủy Hải Lam lại đặc biệt tốt.

Mà qua rất nhiều ngày sau, tâm tình cô vẫn tốt lên như vậy, lại không có chậm chậm tàn đi.

Rảnh rỗi vào cuối tuần, Ủy Hải Lam chủ động đi tìm Ủy Thư họa muốn cùng cô luyện cầm.

Đương nhiên Ủy Thư Họa cũng rất vui vẻ, bình thường trong yến cũng chỉ có tam phu nhân nói chuyện với cô mà bây giờ lại có người làm bạn, cô cũng không ngừng trò chuyện, ríu ra ríu rít như Tiểu Ma tước dính bên người Ủy Hải Lam dừng lại không được "Chị hai, một lúc nữa chúng ta sẽ cùng đi nuôi cá đi. Chị hai, những lời lúc trước chị nói với em, em nghe vẫn không hiểu. Chị hai, tiên sinh Lôi gần đây rất bận sao? Sao em không gặp được anh ấy?"

Ủy Hải Lam đi cùng cô nuôi cá, cô nói với Ủy Thư Họa rằng có vài thứ chỉ có thể hiểu chứ không thể nói ra, đến một lúc nào đó cô bé sẽ hiểu rõ ràng. Mà nếu như không hiểu thì cả một đời này cũng sẽ không hiểu. Còn vị tiên sinh Lôi kia, Ủy Hải Lam vẫn nói như trước, anh ấy rất bận, đừng quấy rầy

anh ta.

Úy Thư Hòa ngồi ở tầng đá trong rừng rậm xem cá kim ngư, hai tay nâng quai hàm mình lên, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Úy Hải Lam nhưng chỉ thấy ánh mắt cô mang ý cười, cô bé nhẹ nhàng mở miệng nói "Chị hai, gần đây trông tâm trạng của chị rất tốt, có phải là có chuyện vui gì hay không?"

Úy Hải Lam không tỏ rõ ý kiến chỉ nói: "Cũng không phải chuyện tốt đẹp gì."

"Hả? Đó là chuyện gì?" Úy Thư Hòa hiếu kỳ hỏi dò.

Úy Hải Lam đột nhiên nói "Thư Hòa, em còn nhớ không? Chị đã đồng ý với em rằng sau này sẽ thiết kế quần áo cho em."

"Đương nhiên là nhớ, hơn nữa còn phải là độc nhất vô nhị trên thế giới này." Úy Thư Hòa không quên bổ sung.

Úy Hải Lam quay đầu sờ đầu nhỏ của cô bé, xán lạn nở nụ cười "Sẽ có ngày đó."

"Chị hai, em nhất định chờ chị, em giỏi nhất là chờ đợi." Úy Thư Hòa ngoan ngoãn trả lời, lại như nghĩ đến điều gì, vẻ mặt hiện ra mấy phần ngượng ngùng, tha thiết nói "Đúng rồi, tuần sau là đến ngày diễn xuất trong buổi lễ thành lập trường, chị có muốn tới xem em biểu diễn hay không? Em một mình đứng trên sân khấu cảm thấy có chút run rẩy, nếu như có chị ở đây, em liền không sợ."

"Được, chị nhất định đến."

Ánh mặt trời rất khô nóng không một ngọn gió thổi qua, bốn phía rừng rậm um tùm trông thật tĩnh mịch.

Úy Hải Lam ngược đầu nhìn lên bầu trời màu xanh lam bầu trời, những tầng cây che đi một chút chỉ có thể nhìn thấy một mảng nhỏ màu xanh lam nhưng dù là như thế cũng sáng chói cả một góc trời.

Ngày thành lập trường lại trùng hợp được tổ chức vào cuối tuần.

Thời tiết rất tốt, trong trường học người ta đi lại tấp nập.

Úy Hải Lam một mình đến đây, mặc áo T-shirt cùng quần jean đơn giản, cô cũng không hề trang điểm mà nhanh chóng hòa mình vào như sinh viên đại học.

Úy Thư Hòa đã đứng trước cổng trường chờ đợi cô, xa xa nhìn thấy cô, cô bé vui sướng chạy vội tới kéo cô đi vào trường học "Chị hai, cũng chưa đến lượt em diễn, đại khái là phải chờ một lúc. Trước tiên em dẫn chị đi tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi, đợi đến giờ diễn xuất thì chúng ta sẽ hội đường là được. Em cũng đã nhờ bạn học giành chỗ rồi."

Đương nhiên Úy Hải Lam cũng không có ý kiến, nghe cô bé sắp xếp thỏa đáng, cô chỉ cảm thấy vui mừng.

Úy Thư Hòa dẫn cô đến ngồi ở bồn hoa gần đó, Úy Hải Lam nhìn nơi này có chút ấn tượng, lần trước người kia cũng dẫn cô đến đây.

Sẽ không phải...

Chính lúc trong lòng đang ngờ vực thì quả nhiên nhìn xung quanh lại thấy xuất hiện một bóng dáng tiêu sái quen thuộc đang bước đến gần.

Hai người đi tới trước mặt anh, Úy Thư Hòa cười nói "Sao hai người lại trùng hợp thế?"

Lôi Thiệu Hành bất thành linh phun ra bốn chữ "Cô ấy không hẹn anh." (Trong tiếng Trung, chữ "thả" nghĩa là cô ấy, nguyên câu chỉ có bốn chữ, thế nên khi dịch sang tiếng Việt thì là năm chữ).

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Khiến Cô Không Vui (5)

Nếu hiện tại trong miệng cô có nước thì cô nhất định sẽ phun hết ra ngoài.

Úy Hải Lam quả thực không dám tin, người đàn ông này sao sẽ nói những lời như vậy, cái gì gọi là "Cô ấy không hẹn anh"?

Lúc này ánh mắt của Lôi Thiệu Hành lại tàn nhẫn tìm về phía cô.

Úy Thư Hòa cười đến sung sướng, một đôi mắt to linh động đứng giữa hai người vòng tới vòng lui, chỉ cảm thấy bọn họ thực sự là mờ ám. Không nhận được sự tò mò, cô thân mật ôm cánh tay Úy Hải Lam vừa mở miệng liền ngay cả xung hô cũng sửa lại, cười híp mắt hỏi "Anh Lôi, anh hãy nói cho em

biết có phải anh đang nói chuyện yêu đương với chị em không?"

Úy Hải Lam nhủ mày.

Lôi Thiệu Hành thông dong mỉm cười, đáy mắt hình như có tia sáng mơ hồ di động "Anh không dám nói."

"Tại sao không dám?"

Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh nhạt của người phụ nữ bên cạnh, lại trực tiếp đem vấn đề này vớt cho cô "Hay là em hỏi chị hai em đi."

"Chị hai, chị nói cho em chứ? Hai người không phải đang yêu đương sao?" Lúc trước Úy Thư Hòa không có được đáp án, hiện tại đồng thời bắt được hai người ở đây không truy hỏi kỹ càng sự việc, cô thế không bỏ qua.

Úy Hải Lam có chút buồn phiền bị cô bé cuốn lấy không biết nên làm thế nào cho phải.

"Từ từ đã, chị không trả lời thì em coi như chị ngầm thừa nhận." Úy Thư Hòa hét lên, đếm tới ba, cô vui vẻ kêu lên "Anh Lôi, anh có muốn tiến tới với chị hai em không?"

Lôi Thiệu Hành chậm rãi cười gật đầu.

Lúc này, có điện thoại vang lên.

Úy Thư Hòa theo tiếng bắt máy liền vội vàng gấp rút rời đi, nói cho bọn họ biết nửa giờ sau đến sảnh tổ chức đại hội.

Bốn phía âm u dị thường mơ hồ có thể nghe thấy xa xa ngoài thao trường của sân bóng rổ náo nhiệt sôi trào. Gió thổi rừng cây lạnh lẽo rung từng tiếng vang, nơi này đẹp như một bức tranh hội họa. Úy Hải Lam vẫn đứng bất động, nếu vẫn không ai mở miệng trước đoán chừng sẽ vẫn đứng đó vì xưa nay cô rất biết chịu đựng, từ nhỏ đến lớn vẫn như vậy.

"Anh cũng mới vừa biết chúng ta hóa ra là đang nói chuyện yêu đương đấy." Lôi Thiệu Hành cân nhắc nói, đứng dậy đi về phía cô, kéo cô qua phía mình ngồi xuống "Anh còn tưởng rằng mình chính là đôi vợ chồng già."

Úy Hải Lam vẫn không nói gì nhưng cũng bị lời nói của anh làm ảnh hưởng.

Tính toán thời gian bất tri bất giác cũng đã bốn năm.

Từ năm cô bắt đầu mười tám tuổi, ngay cả sinh nhật của chính mình cô cũng đều không nhớ tới thì làm sao cô lại nhớ những sự việc như thế này. Năm đó sỡ dĩ cô gả cho anh cũng là vì do sự lựa chọn trong tình thế cấp bách. Lúc đó cô như một người sắp chết chìm vớ được cọc gỗ trôi nổi, đương nhiên cô phải gắt gao nắm chặt lấy không chịu buông tha. Thực ra cô cũng đã từng nghĩ tới đoạn hôn nhân này có thể đi được bao lâu, nếu một ngày nào đó kết thúc, cô cũng không có năng lực chống đỡ nổi một nửa kia của Căn Viên nữa. Cô cũng không dám suy nghĩ nhiều, cũng như không thể suy nghĩ nhiều, chỉ có thể đi một ngày tính toán thêm một ngày.

Nếu vậy, cũng coi như đã xong nửa cuộc đời này rồi vậy.

Úy Hải Lam hơi xuất thần, bả vai bỗng nhiên chìm xuống, anh đã đem đầu mình dựa về phía cô.

Úy Hải Lam liếc mắt nhìn anh, hai mắt anh khép chặt, lông mi thật dài dày đặc cong lên, cái trán đến sống mũi rồi đến chiếc cằm, từng cái hiện ra thật hoàn mỹ, độ cong đẹp đẽ anh tuấn. Có thể anh chỉ đang chớp mắt, nhắm mắt dưỡng thần nhưng từ góc độ này nhìn tới, khác với sự giả tạo thường ngày, giờ đây thay vào đó là nụ cười nhàn nhạt, tuấn nham lại có mấy phần đáng yêu như trẻ con.

Bất tri bất giác cô cũng thanh tỉnh lại.

"Đó không phải là học sinh trong trường, tớ cũng chưa từng thấy."

"Ừm, tớ có cảm giác bọn họ đã từng học ở đây, có thể là học trường (đàn anh khóa trên) cùng học tỷ (đàn chị khóa trên)."

"Cậu đi đi!"

"Tớ không dám, chúng ta cùng đi chứ?"

Bên tai truyền đến giọng nói của hai nữ sinh trò chuyện, Úy Hải Lam lại âm trầm quay đầu.

Hai người kia nhìn thấy cô phát hiện ra mình cũng khiếp đảm mỉm cười, sột sỏ đến gần.

Úy Hải Lam nghi ngờ nhìn các cô, nhẹ giọng hỏi "Có chuyện gì sao?"

Hai người kia đùn qua đẩy lại một phen, một người trong đó cầm camera bước lên, có biểu hiện ngượng ngùng "Cái kia... Học tỷ, chúng em muốn mời học trưởng giúp một chuyện."

"Hà?" Lôi Thiệu Hành thăm thẳm nhìn lại, giọng nam khàn khàn gọi cảm nỉ non.

Ánh mắt cô gái tỏa ánh sáng, nhiệt tình nói: "Học trưởng, anh có thể làm người mẫu cho chúng em không?"

"Người mẫu?"

"Đúng, chúng em thuộc nhiếp ảnh xã đoàn. Gần đây muốn chụp một bộ ảnh nam tính thế nhưng vẫn chưa tìm được người mẫu thích hợp."

"Học trưởng, anh sẽ đồng ý chứ?"

Lôi Thiệu Hành khẽ ngẩng đầu nhìn hai nữ sinh trước mặt mình, thần tình kia ảm áp khinh nhu cười nói "E là không được."

"Tại sao vậy? Có phải là không có thời gian? Chúng em có thể phối hợp tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng anh."

"Đúng nha, đúng nha!"

Hai nữ sinh không tha thứ nói.

Úy Hải Lam xem như là hiểu được, thì ra là như vậy. Cô làm ra dáng vẻ một người ngoài cuộc, làm dáng liền muốn đứng dậy "Các người cứ thảo luận, tôi đi một chút."

Lôi Thiệu Hành lại đưa tay khoát lên bả vai cô, không cho cô đi chỉ nói câu đầu tiên khiến người ta rít gào "Anh sợ cô ấy sẽ tức giận."

Chuyện này quả thật chính là lời kịch nên xuất hiện trong phim ảnh mới phải.

"A! Hóa ra học trưởng sợ học tỷ tức giận."

"Học tỷ, chúng em muốn mời bạn trai của chị làm người mẫu, xin nhờ chị, có thể hay không?"

"Xin học tỷ yên tâm! Không cần cời quần áo!"

"Van cầu chị đáp ứng chúng em đi ạ!"

Úy Hải Lam cứ như vậy liền bị anh ta đẩy hết trách nhiệm vào mình.

Nhìn ánh mắt hai nữ sinh tha thiết, Úy Hải Lam thực sự cảm thấy khó khăn, mà kẻ cầm đầu bên cạnh lại đang nhàn hạ mỉm cười.

Trầm mặc trong chốc lát, Úy Hải Lam chợt cười nói "Được."

"Um! Quá tốt rồi! Cảm ơn chị! Chị đồng ý rồi!" Hai người khua tay múa chân.

"Không sao, muốn anh ấy cời quần áo cũng có thể."

"A a a a? Có thật không? Có thật không?"

Hai người đã kêu lên sợ hãi, đột nhiên nhìn về phía Lôi Thiệu hành.

Trong nháy mắt, Lôi Thiệu Hành cau mày, trên khuôn mặt anh tuấn có một vết buồn phiền. Anh quay đầu nhìn về phía cô, mà cô cũng đồng thời ngẩng đầu nhìn lại. Trong mắt của cô loé lên mấy phần giao hoạt, còn có dáng vẻ một mực rất vô tội trầm tĩnh như thể hiện mọi chuyện không liên quan đến cô. Khuôn mặt nhỏ nhắn vô thần lại bỗng nhiên liền tỏa ra ánh sáng, đẹp đến nỗi khiến anh quên cả mở miệng.

Anh đột nhiên đứng dậy, bỏ lại hai chữ "Đi thôi."

"Học trưởng, anh còn chưa cho tụi em biết số điện thoại."

"Hay là chị cho em số điện thoại của anh ấy đi."

"Luu một số chứ?"

"Vừa nãy chúng em còn chụp bức ảnh của hai người đấy."

Mặc cho hai nữ sinh kia la lên, Lôi Thiệu Hành kéo cô bước nhanh chân rồi đi. Đợi được khi bỏ xa hai người kia rồi, anh đột nhiên vây cô vào trong ngực, cúi đầu nói mở "Sao? Cởi quần áo?"

"Anh không thể cời à?" Úy Hải Lam từ tốn nói.

Anh bỗng nhiên nở nụ cười, ở bên tai cô nói "Cởi, đương nhiên muốn cởi nhưng chỉ cởi cho một mình em xem."

Anh thổi khí khiến trong phút chốc nhịp tim cô đập nhanh hơn nửa nhịp.

Bên trong sảnh đang biểu diễn các tiết mục đa dạng.

Toàn bộ hội đường ngồi đầy người, bọn họ ngồi phía bên trái dựa vào vị trí hành lang thuận tiện một lúc rồi đi. Ủy Hải Lam nhìn tiết mục đàn, ngón tay khéo léo từng một đường chỉ cách thời gian Ủy Thư Hòa biểu diễn xem ra còn một ít thời gian. Vũ đạo, hát, tiểu phẩm, khúc allegro (những khúc nhạc có tiết tấu vô cùng nhanh), bọn họ cũng lẳng lặng ngồi thưởng thức diễn xuất trong khán phòng.

Mãi đến tận khi người chủ trì nêu tên Ủy Thư Hòa thì mới thấy cô bé từ từ lên đài.

Chính giữa sân khấu bày ra một chiếc đàn dương cầm, Ủy Thư Hòa cúi đầu chào mọi người, sau đó vào chỗ. Cô bắt đầu biểu diễn, ca hát xướng âm run rẩy. Cô như đang tìm bóng người nào đó trong đám người kia và cuối cùng cô cũng tìm được. Ủy Hải Lam ở dưới đài gật đầu với cô bé, cô lộ ra nụ cười mỉm, rốt cục cũng thanh tĩnh lại bắt đầu tự nhiên biểu diễn.

Theo nhịp hát xướng, khán giả dưới đài cũng cùng nhau vỗ tay hát đệm.

"Tôi từ trong núi đến mang theo hoa lan thảo, loại hoa nhỏ nhắn trong vườn hi vọng hoa nở sớm. Một ngày, nhìn ra hoa thì hoa lan vẫn như cũ, hoa lan làm ấm áp gian phòng, hàng đêm không quên chờ mong xuân hoa nở, có thể thỏa mãn những lời ước nguyện, lại lan tỏa hương thơm khắp nơi."

Ủy Hải Lam cũng không hát theo chỉ nhẹ nhàng vỗ tay, thầm thì từng giai điệu.

Ca khúc này, ba chị em cô từ khi còn bé đã từng cùng hợp xướng. Vào lúc ấy, hoa đào nở rộ, không buồn không lo.

Cô như có như không nghe giọng nữ thăm thẳm truyền đến, Lôi Thiệu Hành quay đầu nhìn sang chỉ thấy cô với nụ cười sung sướng, tâm tình cũng biến chuyển tốt đẹp theo cô.

"Cảm ơn mọi người!" Khúc nhạc kết thúc, Ủy Thư Hòa thui thủi đứng lên hướng mọi người chào hỏi.

Ủy Hải Lam ngồi trong thính phòng cũng giờ ngón tay cái lên với cô bé.

Anh thoáng nhìn trong nháy mắt chỉ cảm thấy tính trẻ con đến ngốc nghếch, ngốc nhưng lại có chút đáng yêu.

...

Đầu tháng chín, cuối cùng cuộc tuyên truyền cũng đã định ra thời gian chính xác để chính thức tổ chức buổi lễ long trọng này.

Có vô số tân khách đến dự họp trong đó càng có hai thương giới nổi tiếng, ngay cả chính ủy cũng dẫn phu nhân cùng đến tham dự. Các bà mai dòn dập đến sớm nếu không sợ rằng đông đúc đến nỗi nước chảy không lọt. Mà điều khiến người ta chú ý nhất đương nhiên còn có tham dự của luật sư nổi tiếng Lôi Thiệu Hành, anh cùng chính ủy và phu nhân ông ta cùng đến dự họp, cũng không mang theo bạn gái.

Tất cả công nhân viên đều ở phía sau đài bận rộn, đợi khi thời gian vừa đến, hội trường là một vùng tăm tối, sau đó sáng lên óng ánh ánh đèn.

Ủy Hải Lam bôn ba ở khu người mẫu đích thân xử lý mọi thứ.

Âm nhạc vừa vang, cô vỗ tay nói "Các cô gái, theo tiết tấu từng người một ra trận thôi."

Từng người mẫu ngắn nắp xinh đẹp bước lên đài, Ủy Hải Lam ở hậu trường yên lặng làm việc, đáy mắt nhấp nháy thoáng tình anh tỏa ra ánh sáng.

Hẹn một ngày kia hẳn là sẽ không quá xa.

Kết thúc buổi trình diễn, tất cả các nhà thiết kế từng người một bước ra khỏi hàng.

Tiếng vỗ tay như sấm dậy, Ủy Hải Lam theo chân mọi người đi ra sân khấu, ánh đèn lóng lánh, cô chẳng khác nào đưa thân vào thiên đường. Trong chớp mắt xoay người rời khỏi sàn diễn, trong lúc lơ đãng quay đầu, cô nhìn thấy anh đang ngồi ở vị trí dành cho khách quý lại làm động tác thủ thế hướng về cô.

Anh khẽ mỉm cười, hướng về cô giờ ngón tay cái lên.

Trước mắt nhất thời sáng ngời, Ủy Hải Lam hướng về anh nở nụ cười xán lạn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Khiến Cô Không Vui (6)

Cuộc tuyên truyền cũng theo đó kết thúc hoàn toàn thuận lợi và dĩ nhiên lễ chúc mừng cũng tự nhiên không thiếu được.

Ở đại sảnh khách sạn Xuân Thành diễn ra buổi tổ chức lễ chúc mừng, tất cả các tân khách đều đến dự họp đông đủ. Các lãnh đạo cao cấp, quản lý, giám đốc, bao gồm các nhân viên có tham gia đến cuộc tuyên truyền lần này, tất cả đều nằm trong hàng ngũ ứng viên. Ủy Hải Lam cũng dự họp tiệc rượu, cô cũng không mặc trang phục cầu kỳ chỉ là bộ trang phục công sở nhẹ nhàng như khi đi làm.

Buổi tiệc rượu thật náo nhiệt, Ủy Hải Lam đứng trong góc tối không ai chú ý đến.

Bên cạnh cô còn có người cùng họp tác - Chung Anh.

"Ủy Hải Lam, cô biết không, cô thật sự khiến tôi rất ngạc nhiên. Tôi vốn cho rằng cô chỉ là một người mới nhưng không nghĩ tới cô thế mà còn quá xuất sắc. Cuối cùng tôi đã rõ vì sao giám đốc lại yêu quý cô như thế, cũng rõ tại sao chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như vậy mà cô có thể được điều đến New York huấn luyện." Chung Anh ở bên cạnh chậm rãi nói: "Cô tuyệt đối có tư cách này. Ủy Hải Lam, tôi mời cô một ly."

Chung Anh cầm hai ly rượu mới, một ly đưa cho cô "Đây nào, uống một ly đi!"

Ủy Hải Lam nhìn cô ấy đưa ly rượu cho mình đột nhiên nghĩ đến ngày đó ở quán bar uống say, lại do dự nhẹ giọng nói: "Cổ họng tôi có chút không thoải mái, ngày hôm nay tôi không muốn uống rượu."

"Không thể được, không uống rượu làm sao xã giao đây?" Chung Anh nhún mày nói.

Ủy Hải Lam hơi lúng túng một chút, nhớ lại trong danh sách khách mời lần này có anh đến tham dự, cô uống một ly chắc sẽ không có vấn đề gì nên liền không từ chối nữa, nhận ly rượu cùng cô ấy khẽ chạm. Bỗng nhiên, cô cảm thấy bên cạnh mình có hai dòng ánh mắt nóng rực thẳng tắp phóng tới, cô không nhận được quay đầu tìm kiếm.

Rất xa liền nhìn thấy Lôi Thiệu Hành đứng trong đám người kia đang phong thanh chuyện trò cười nói rôm rả. Anh so với những người đàn ông kia có phần cao hơn một cái đầu. Anh mặc bộ tây phục màu đen, bên trong cũng cùng màu sắc, nhìn chung từ trên xuống dưới đều là màu đen khó tránh khỏi sẽ làm người khác cảm thấy ngột ngạt nhưng xuyên trên người anh, không những không hiện ra nặng nề, trái lại càng đặc sắc.

Người đàn ông này, trời sinh ra chính là rất thích hợp màu đen.

Anh ung dung độ sức với đoàn người nhưng tầm mắt như ẩn nấp đối diện nhìn cô.

Sau đó, anh làm như hướng về phía trước mời rượu tân khách.

Thế nhưng ở góc độ này nhìn tới, phảng phất như anh đang giơ ly rượu lên với cô, ra hiệu cho cô có thể uống thả cửa.

Bởi vì anh cũng ở đây.

Anh chú ý mình, lại làm cho cô kích động càng muốn né tránh.

"Đói bụng không? Có muốn cùng đi ăn một chút gì hay không?" Chung Anh đột nhiên hỏi.

"Được." Ủy Hải Lam vội vàng theo tiếng, cũng vội vã thu tầm mắt lại.

"Ăn đồ ăn đi, một bữa cả một ngày, cũng thật đói bụng."

Hai người bước chậm rãi đến bàn ăn bày ra các món đặc sản, Ủy Hải Lam gấp một chút đồ ăn, mới vừa ăn vài miếng, Jaren liền chạy về phía cô gọi đi.

Mấy nhà lãnh đạo công ty đang thảo luận lần tuyên truyền đợt này, mà trước hết họ nhắc tới series lễ phục Nguyên Tường có thiết kế vô cùng đặc sắc khiến mọi người muốn tận mắt gặp được nhà thiết kế. Jaren không thể làm gì khác hơn là chạy đây đó tìm người, thật vất vả mới tìm được cô đang đứng bên cạnh bàn ăn, lại gấp rút dẫn theo cô chạy về, cũng không dám để lãnh đạo cấp cao chờ quá lâu.

Ủy Hải Lam vừa đến liền nhìn thấy một đám lão tổng, dĩ nhiên trong này cũng có Lăng Dong.

Lăng Dong đi tới bên cạnh Ủy Hải Lam, mỉm cười hướng về phía mọi người giới thiệu "Vị này chính là tiểu thư Ủy Hải Lam, nhà thiết kế mới của công ty Nguyên Tường."

"Tiểu thư Ủy, chào cô."

"Xin chào."

"Tiểu thư Ủy, lần này series lễ phục thực sự rất đẹp."

"Cảm ơn đã khen ngợi."

Cứ như vậy Ủy Hải Lam liền bị giám đốc Jaren dẫn dắt, hết giới thiệu với ban hội đồng quản trị lại quay vòng với các vị lãnh đạo trung gian, lại chào hỏi lẫn nhau. Suốt buổi tối, mọi lời khen ngợi cùng biểu dương không dứt bên tai, cuộc tuyên truyền lần này cô cũng thu được không ít lời khen ngợi của mọi người. Tiếng cười nói không ngừng, nét cười của cô dần dần tỏa ra.

"Tiên sinh Lô, anh xem chuyện này rốt cuộc có thể giải quyết được hay không đây?" Người đàn ông cẩn thận từng li từng tí hỏi dò, hiển nhiên là muốn cầu cạnh anh.

"Nơi này không phải sở Sự Vụ không nên nói chuyện công việc." Lô Thiệu Hành thông dong mỉm cười, hời hợt nói một câu.

Người đàn ông kia chỉ im lặng không tiếp tục nói nữa chỉ sợ quấy rầy sự hăng hái của anh ta.

Lô Thiệu Hành ném thử ly rượu, đôi mắt hình chim ưng liếc nhìn về hướng kia, một chút cũng muốn nhìn thấy cô.

Cô đứng giữa mọi người bị nhiệt tình chen chúc vây quanh. Thình thoảng cô cùng Jaren nhẹ giọng nói chuyện, nụ cười trên mặt so với ngày đó anh nhìn thấy ở sở Sự Vụ còn xán lạn hơn. Nếu nói lúc đó cô nở nụ cười xinh đẹp như nụ hoa chòe nở thì giờ khắc này nụ cười kia chính là hoa Phù Dung đang nở, thanh linh mỹ lệ khiến người ta sáng mắt lên.

Lô Thiệu Hành khẽ nhếch khóe miệng tựa như cô như vậy khiến anh hết sức hài lòng.

Nhưng một giây sau, con người anh chợt mù mịt.

Cô giống như một vật phát sáng, từ từ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Lô Thiệu Hành không chút biến sắc thu hồi ánh mắt, ngửa đầu đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Thời gian mới qua chín giờ rưỡi, tiệc rượu vẫn còn tiếp tục, cũng không phải quá muộn nhưng Ủy Hải Lam nhận được điện thoại của Vương San nói cô hãy lập tức ra khách sạn, xe đã đợi ở ngoài cửa. Sau khi cúp máy, Ủy Hải Lam tìm không thấy bóng dáng của người nọ, cô không thể làm gì khác hơn là lấy lý do quá mức mệt nhọc hướng về các vị lãnh đạo xin thứ lỗi.

Trước khi đi, cô cũng không quên chào Chung Anh.

Chung Anh lắc đầu cảm khái nói: "Cô cũng vậy, dù có khó khăn suy sụp đến mấy cũng phải cố gắng, cơ hội tốt như vậy mà."

Ủy Hải Lam cười cười, nói một tiếng bye bye rồi đi.

Cơ hội này, nếu thuộc về mình thì cô cũng liền muốn tóm chặt, còn nếu không thuộc về mình thì cưỡng cầu cũng vô dụng.

Ngay phía lối ra cửa bên hông khách sạn, chiếc xe kia liền ngừng lại đậu đối diện ven đường.

Dưới ánh đèn mờ mờ, thân xe bao hàm vòng sáng.

Cô ngồi xuống mà anh đã sớm ở trong xe.

Khởi động xe hướng về phía trước, qua vài con đường cái, Lô Thiệu Hành mới mở miệng hỏi: "Sao vậy? Ngày hôm nay rất vui về sao?"

Trên mặt của cô vẫn mang theo nụ cười rõ ràng kia như chưa từng tản đi.

Anh cho rằng cô sẽ trầm mặc nhưng lần này cô lại nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Nửa đường mưa phùn mờ mờ, loại mưa này trời miền day đưa không ngớt, cũng dịu dàng trôi đi tất cả.

Phía trước chính là Cẩm Viên, cuối đường tức là...

Ủy Hải Lam đột nhiên hô to "Đậu xe."

"Tiểu thư Ủy, còn chưa tới." Hà Dịch trả lời.

"Tôi biết còn chưa tới nhưng tôi muốn tự mình đi." Ủy Hải Lam biết Hà Dịch không cách nào quyết định, lại quay đầu nhìn về phía anh "Uống một chút rượu, tôi muốn đi dạo một chút."

Nét cười của cô như đóa hoa quỳnh, chỉ sợ sẽ nháy mắt liền trôi đi, Lô Thiệu Hành hững hờ mở miệng: "Đậu xe."

Cô thuận miệng hỏi: "Có muốn cùng đi hay không?"

Lô Thiệu Hành trầm mặc sau đó trầm giọng nói: "Không."

Ủy Hải Lam "Ừm" một tiếng, trong lòng như có một tia thất lạc.

Một mình mở cửa xuống xe, cô thông thả tự tại đi dưới làn mưa lất phất ẩm áp.

Xe vẫn chậm rãi đi theo phía sau cô, Lôi Thiệu Hành cũng không xuống xe chỉ ở trong xe yên lặng nhìn cô. Đèn xe rọi sáng bóng dáng cô uyển chuyển dang hai cánh tay nghiêng tiếp nước mưa gột rửa, trên đường không một bóng người, một người từ bên trái đi tới bên phải, xung bá cả một con đường. Nếu trên mặt đất bất chợt xuất hiện vũng nước, cô liền dùng sức giẫm xuống khiến bọt nước bắn lên tung tóe.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô vui vẻ bước chậm trong mưa tựa như đứa bé vui sướng như thế thì bỗng nhiên không nhận được bốp cổ tay cười khẽ, thế nhưng sau đó lại lập tức trầm mặc như cũ.

Cuối cùng, anh nhấm điều thuốc trên môi.

Trong khói thuốc lượn lờ, anh làm như đang trầm tư gì đó.

Chờ đến khi bóng người kia bình an đi vào Cẩn Viên, anh mới đem tàn thuốc vứt bỏ ra ngoài cửa sổ.

Xe lập tức quay đầu rời đi.

Chưa từng có buổi trình diễn thời trang nào náo nhiệt như thế, điều này càng khiến Ủy Hải Lam bước đầu lên ngôi. Ngay hôm đó do giám đốc Lăng chỉ điểm, Ủy Hải Lam cùng Chung Anh được dẫn vào trong tổng công ty Elaine. Đây chính là một chuyện vui chưa từng có bởi vì tổng công ty là con đường trực tiếp thông với quốc tế, có thể tiếp xúc được càng nhiều tin tức thời trang càng tốt. Lúc trước cũng bởi vì không đủ nhân lực nên Chung Anh bị tạm thời điều phối lại đây, lần này cũng coi như giành lấy vinh quang.

"Sao vậy? Cô không muốn đi sao?" Chung, die,n; da.nlze.qu; ydo/nm..Anh nhìn thấy vẻ mặt cô nghiêm túc thì ngờ vực hỏi.

Ủy Hải Lam lắc đầu "Không phải, tôi phải bàn chuyện này với người nhà mình một chút."

Chuyện được công bố đến mức rất đột ngột, hơn nữa ngay lập tức phải trả lời không cho suy nghĩ nhiều.

Nếu cơ hội đến thì đương nhiên cô cũng không cho phép mình bỏ qua như vậy.

Ủy Hải Lam không suy nghĩ nhiều, cũng nhanh chóng đáp lại.

Xế chiều hôm đó, hai người bọn họ sớm tan tâm, trở về thu dọn đồ đạc, ngày kế lên chuyến bay đi tới tổng công ty đưa tin.

Ủy Hải Lam đem tin tức này nói cho Ủy Thư Hòa, cũng nói cho Viên Viên.

Ngay lúc đó Viên Viên cũng đang làm việc nên nhỏ giọng dặn dò "Cậu muốn đi Thân Thành? Lúc nào trở về? Tổ phòng chừng qua mấy ngày nữa sẽ đính hôn, cậu nhớ đừng vắng mặt, nếu không tớ bốp chết cậu."

Ủy Hải Lam đồng ý rằng cô nhất định sẽ đến, bỗng nhiên có cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh.

Vào buổi tối, cô ngồi ngay phòng khách tầng dưới lẳng lặng chờ đợi. Mãi đến tận khi Triệu Nhân từ hầm băng trở về, lúc này cô mới đứng dậy. Đã lâu hai người cũng chưa từng trò chuyện với nhau, bây giờ đột nhiên mặt đối mặt càng trở nên lúng túng khác thường. Vẫn luôn là như vậy, từ khi sáu tuổi, cô càng đợi thì bà càng tỏ ra thờ ơ, lạnh lùng.

"Mẹ, con bị điều đến tổng công ty ở Thân Thành, ngày mai sẽ đáp chuyến bay." Ủy Hải Lam rót cục cũng mở miệng.

Triệu Nhân nhìn cô một chút, cũng không nói gì, đi thẳng lên lầu.

Đột nhiên, Ủy Hải Lam phát hiện cảm giác thất lạc cũng không theo cô nhiều như cô dự đoán.

Mà sự chậm rãi này, cô cũng bắt đầu quen thuộc.

Khác với Xuân Thành bốn mùa tươi vui, Thân Thành chào đón cô với một không khí nóng bức khó chịu, vừa ra khỏi sân bay, nhiệt nóng trong người cũng muốn sắp thoát ra. Sắc trời rất đen xem ra có một hồi mưa xối xả sắp tới, ngồi xe đi một đường thật nhanh, khắp nơi đều là nhà cao tầng, thành phố phồn hoa này cũng không chút nào kém cạnh hơn New York.

Chờ đến khi cô ngồi trên giường, Ủy Hải Lam mới liên lạc với Vương San.

Cô cũng không phải muốn hỏi dò ý kiến của người kia mà chỉ muốn chuyển tin tức đến anh rằng cô quyết định muốn đi.

Hơn nữa, cô đã đến Thân Thành.

Không bao lâu, Vương San xác nhận "Tiểu thư Ủy, tiền sinh Lôi nói anh ấy biết rồi."

"Hả? Không nói gì nữa sao?"

"Không có ạ."

"Chỉ là nói biết rồi thôi?"

"Vâng."

"..."

Úy Hải Lam không nghĩ tới anh sẽ có cách nói chuyện tốt như thế, dù sao người kia luôn luôn tâm tình bất định.

Ngoài cửa sổ, đột nhiên mưa rào tầm tã rơi xuống, cảm giác không tên cũng có chút bất an chột bao quanh lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Khiến Cô Không Vui (7)

"Vào thời Xuân Thu, nước Chu vào thời chiến đầu tiên là bị chiếm đóng làm thuộc địa của nước Sở, khi ấy Sở Hiếu Vương được phong làm vua Sở Tương Hoàng Hiết, Thân Thành chính là mảnh đất ông được phong. Tương truyền Hoàng Hiết sai người khai thông đi qua Đại Giang, sau này con sông này liền được gọi là sông Xuân Thân, khu vực này thì lại được gọi là "Thân", đó là lý do có tên Thân Thành."

Một bà lão làm lao công họ Lý hơn năm mươi tuổi nhân rồi, sau giờ trưa luôn thích kéo những nhân viên mới của công ty đến giảng giải điển cố Thân Thành.

Trong công ty, những nhân viên kỳ cựu tự nhiên sẽ không để ý đến bà, đại khái là cảm thấy bà quá dài dòng.

E rằng lời nói này không biết phải nói qua bao nhiêu lần.

Thế nhưng người mới da mặt mỏng, bà lại như ông lão lại như bậc trưởng bối, rốt cuộc phải bắt các cô ngồi đó lắng nghe, kiên nhẫn đợi bà giảng giải.

Một lần, hai lần còn có thể nhưng sau ba lần, bốn lần, các nhân viên mới nhìn thấy bà cũng bắt đầu né tránh.

Chỉ có Úy Hải Lam, mỗi khi gặp bà, không sợ người khác làm phiền mà nghe bà nói đầu đuôi.

Lúc sắp hết giờ nghỉ trưa, bà Lý mới bằng lòng buông tha cô, một bên vỗ vào tay nhỏ bé của cô, một bên cười nói "Tiểu thư Úy, cháu có thích Thân Thành không?"

Úy Hải Lam trầm mặc mỉm cười.

Trở lại làm việc, Chung Anh vội vàng tiến tới, bày ra một bộ dáng chịu không nổi "Úy Hải Lam, cô thật là người chịu đựng giỏi. Sự chịu đựng của cô đúng là đệ nhất thiên hạ, cô vô địch rồi, tôi thật khâm phục, cũng chịu thua cô rồi. Giờ nghỉ trưa yên lành như vậy mà cô bị người khác dẫn vật nhiều lần như vậy, lần sau đừng để ý tới."

"Được."

"Lần nào cậu cũng đều nói cẩn thận. Tôi bận bịu chết rồi, một lúc nữa nói sau." Chung Anh nhận tập tài liệu do người đồng nghiệp đưa tới, bắt đầu vui đầu gian khổ làm việc.

Úy Hải Lam "Ừm" một tiếng, nhìn chăm chăm vào màn hình, không biết phải làm gì.

Tổng công ty so với Nguyên Tường càng thêm bận rộn nhưng Úy Hải Lam lại không theo dự đoán bận rộn như vậy.

Cả ngày trôi qua, cô chỉ làm một ít việc.

Hầu hết thời gian, cô đều dờ ra ở vị trí của mình.

Nhân viên của nơi này quần áo nón nầy vô cùng chỉnh tề, nam thì nhất trí mặc âu phục, mà nữ lại có vẻ ngoài thể hiện thành phần tri thức, họ không ngoại lệ đều trang điểm khuôn mặt mình thật tinh xảo. Không có quá nhiều đồ trang sức, thế nhưng kim cương trên lỗ tai nhất định đều là thật, sử dụng ví da, các loại linh kiện nhỏ, tất cả đều là những vật phẩm có đẳng cấp. Sau khi vào công ty, đề tài nghe được từ nhóm đồng nghiệp nữ đàm luận nhiều nhất chính là tháng này mua gì, tháng sau có kế hoạch mua gì. Nghĩ đến giá tiền, Úy Hải Lam nhin không được ngạc nhiên thờ dài, đây cũng có thể xem là toàn bộ tiền lương.

Bầu không khí buồn tẻ, lạnh lùng không một mối quan hệ.

Bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, từ kiểu tóc đến sơn móng tay, các nữ đồng nghiệp đều có thể đem ra coi như đề tài câu chuyện. Lại nhìn một nhóm nam đồng nghiệp, một cách nói chuyện hoàn toàn như người ở chốn Thân Thành này, loại giọng nói ầm ập, trọng tâm câu chuyện chuyển hướng vào phòng ở và xe cộ, người nào mua một xe chiếc mấy triệu, người nào có phòng mới thuộc đoạn đường hoàng kim, phảng phất ngoại trừ hai thứ này sẽ không có cái gì tốt để bàn luận.

Tới chỗ này một tuần, Thân Thành mưa dầm không ngừng, có vẻ không dứt.

Ngoài cửa sổ, toàn bộ thành thị tất cả đều đắm chìm kéo dài nước mưa, tựa như sẽ không bao giờ dừng lại.

Úy Hải Lam đột nhiên cảm thấy rất mê man, cô tới nơi này đến cùng là vì cái gì.

Lẽ nào chỉ là tới nơi này ngắm phong cảnh sao?

Sau khi tan việc, Chung Anh hẹn bạn bè ra ngoài, Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là một mình bước đi thông thả trở về nơi ở.

Đi tàu ngầm, trên đường cần đổi chỗ ngồi, mọi người đều là những khuôn mặt xa lạ. Cô đứng ở một góc, yên lặng thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn thấy cửa xe thủy tinh chiếu ra hình bóng của mình, lại cũng đồng dạng xa lạ. Không rõ nguyên do, đột nhiên cô muốn thoát khỏi kích động. Vừa mới đến trạm, cô lại trực tiếp xông ra ngoài, sải bước chạy đi trong lòng đất cứng kia.

Cái thành phố này quá mức ngột ngạt khiến người khác cảm thấy hít thở không thông.

Cuộc sống ở New York, Úy Hải Lam chưa từng cảm thấy cô độc cùng quanh quẩn, bây giờ suy nghĩ lại một chút, có thể là do có Vương San một mực vẫn ở bên cạnh cô. Mỗi ngày trở về, luôn luôn sẽ có một người chờ, mặc dù không nói câu nào nhưng cũng cảm thấy cực kỳ an tâm. Kỳ thực từ nhỏ đã là mỗi người một gian phòng nên cô cũng sớm quen thuộc. Nhưng đến sau này, cô mới phát hiện thì ra không thể hoàn toàn theo thói quen, một người không chỗ nào dựa vào cảm giác cũng như là một vệt u hồn. Mặc dù biến mất, chỉ sợ cũng sẽ không có người lưu ý.

Về tới nơi ở, Úy Hải Lam như lên con diên, quét sạch sẽ cả gian phòng.

Mệt đến nỗi không còn khí lực để suy nghĩ tiếp cái khác, vội vã tắm gội, ngã đầu liền ngủ thiếp đi.

Cuộc sống như thế một mực duy trì liên tục, nhiều lần diễn ra cùng một tiết mục, khô khan chán nản.

Lại một lần nữa, sau khi bà Lý kể xong phần quen thuộc đến nỗi có thể đọc thuộc lòng, lại hỏi lần nữa: "Tiểu thư Úy, cô thích Thân Thành sao?"

Úy Hải Lam trầm mặc như trước.

Nhưng cô biết, cô không thích thành phố này.

Cô muốn trở về, trở lại cái thành thị bốn mùa như mùa xuân thành thị, trở lại cái gia đình không có ai chờ đợi mình.

Úy Hải Lam không biết mình vẫn có thể nhẫn nhịn bao lâu, thế nhưng cô biết, mỗi một ngày cô đều phải vượt qua trọng đau khổ.

"Úy Hải Lam, cô đem mấy phần tài liệu này đi đến bộ phận phát triển."

"Được."

Úy Hải Lam nhận tập tài liệu do người đồng nghiệp kia đưa tới, đứng dậy đi tới bộ phận phát triển.

Công ty rất lớn cho nên đi đoạn đường thật lâu. Đi qua hành lang gấp khúc sáng ngời, trước mặt gặp được hai người cũng trong trang phục thành phần tri thức. Mà trong đó cô gái nhỏ nhắn xinh xắn kia lại làm cho Úy Hải Lam cảm thấy quen thuộc.

"Luu Tiệp?"

"Úy Hải Lam?"

Hai người hầu như đồng thời lên tiếng, vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

"Tại sao cậu lại ở chỗ này?" Luu Tiệp ngạc nhiên bước về phía cô hào hứng hỏi.

"Tôi bị điều đến tổng công ty rồi." Úy Hải Lam nói thật.

"Thật tốt, cậu bị điều đến tổng công ty rồi?"

"Ừm, còn cậu?"

"Tôi còn ở chi nhánh bên kia Tô Thành, vẫn như cũ không thay đổi. Lần này đến tổng công ty chính là đến giao đồ."

Từ sau khi kết thúc đợt huấn luyện ở New York, các cô cũng chưa từng gặp mặt. Ngày kết thúc lễ tốt nghiệp đó đột nhiên có sự cố bất ngờ, Úy Hải Lam vội rời đi mà cô ấy la lên ở phía sau cũng không nghe thấy. Thời điểm hai người ở New York mỗi ngày gặp mặt, vừa về nước cũng quên lưu lại số điện thoại của nhau, cũng bất vô âm tín. Bình thường lại vội vàng làm việc, sự chậm trễ này khiến bọn họ đã lâu không gặp mặt, đột nhiên chạm mặt chỉ cảm thấy như gặp lại bạn cũ, thực sự rất vui vẻ.

"Hiện tại cũng không thể trò chuyện nhiều, còn phải đi làm việc. Lưu lại số điện thoại đi, sau khi tan việc sẽ liên hệ." Lưu Tiệp vừa cười vừa nói.

Hai người trao đổi số điện thoại cho nhau, cũng vội vã từ biệt.

Đây là lần đầu tiên, Úy Hải Lam đến Thân Thành có chút chờ mong sau giờ tan tầm.

Tầng dưới cùng của cao ốc, Lưu Tiệp đang ngồi nghỉ ngơi trên ghế chờ đợi. Nhìn thấy cô từ bên trong thang máy bước ra, lập tức đứng dậy.

Úy Hải Lam đi tới trước mặt cô, hai người vừa nói vừa cười đi ra khỏi tòa cao ốc.

Đêm nay, Lưu Tiệp cũng ở bên này ngủ lại cùng Úy Hải Lam.

Chiếc giường nhỏ hai người chen lấn, mặc dù không rộng lắm nhưng giấc ngủ lại cực kỳ yên tâm.

Cách một ngày, Lưu Tiệp bắt đầu rủ rê cô: "Hải Lam, dù sao cũng cuối tuần, nếu không hôm nay cậu cùng đi với tớ đến Tô Thành chơi? Hơn nữa cũng không xa, ngồi xe tốc hành nửa giờ liền đến. Tớ dẫn cậu về nhà ăn cơm, mẹ tớ nấu cơm ăn rất ngon! Đi thôi? Đi thôi? Qua một đêm, ngày mai lại trở về."

Tâm Úy Hải Lam cũng dao động liền theo cô ấy cùng đi.

Đúng chín giờ xe đi chuyển, trên đường nói chuyện cười đùa, ngồi chưa ấm chỗ cũng đã đến nơi.

Lưu Tiệp cũng báo cho người nhà một tin nhắn, nói là muốn dẫn bạn về.

Úy Hải Lam còn có chút khần trương, thực ra cô rất ít khi đi về nhà người khác, duy nhất quen thuộc cũng chỉ có Viên Viên. Mà Viên Viên không có mẹ, ba Viên lại là người đàn ông trầm mặc đang hoàng, rất ít nói chuyện với cô bất cứ điều gì. Chờ đến khi vào nhà Lưu Tiệp, vừa thấy được mẹ Lưu, tất cả khần trương và lo lắng vào thời khắc ấy cũng hóa thành hư không.

"Mẹ, chúng con đã trở về. Đây là bạn con - Úy Hải Lam, chính là người bạn cùng đi New York học khóa huấn luyện với con mà con đã từng nhắc qua với mẹ rồi." Lưu Tiệp xả giọng ồn ào.

"Ai nha! Cuối cùng cũng đến rồi. Tiệp, nhanh lên một chút, mời bạn vào nhà ngồi thôi, mẹ đưa cho bạn con đôi dép, vừa hay mấy ngày trước mẹ mua đôi mới, con mau lấy cho bạn con mang đi. Cháu gái à, cháu uống gì? Coca hay là Sprite? Muốn đá không?" Mẹ Lưu nhiệt tình khiến Úy Hải Lam ngại ngùng cả người, tay chân luống cuống.

"Mau vào ngồi đi, cứ coi như là nhà mình." Lưu Tiệp dẫn Úy Hải Lam bước vào lại hô to "Mẹ, mẹ đừng làm đồ uống, Hải Lam chỉ uống nước lọc."

"Uống nước lọc sao? Yes Sir!" Mẹ Lưu cầm dép khom lưng đưa tới trước mặt cô, lại đi rót nước cho cô.

Úy Hải Lam cúi đầu nhìn đôi dép trước mặt, lại tiếp nhận ly nước từ tay bà đưa tới, cảm động đến không biết nên nói gì, một lát mới nói "Cảm ơn dì."

"Đừng khách sáo, Tiệp nhà chúng ta nói rồi, người tốt như cháu đã giúp nó không ít. Đứa nhỏ này từ nhỏ đều ở bên cạnh dì đến lớn, chưa từng rời khỏi, vừa nghe nói nó muốn đi nước ngoài, dì rất lo lắng, ít nhiều cũng nhờ có cháu chăm sóc nó..." Mẹ Lưu nói rất nhiều lời cảm kích.

Úy Hải Lam nâng ly nước lên nhìn mẹ con các cô, hai người vô cùng thân thiết tựa sát vào nhau, đột nhiên cảm thấy thật hâm mộ.

Một ngày này, Lưu Tiệp dẫn Úy Hải Lam đi lâm viên (khu trồng cây cảnh) dạo một chút.

Tô thành xưa nay lấy nước từ trên núi chảy xuống tứ lỵ, lâm viên trang nhã mà nổi tiếng thiên hạ. Trong Lâm viên đa số treo tám biển, câu đối, thi họa các loại, không có chỗ nào mà không làm đẹp thêm cho các tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ ở lâm viên này. Nơi này, các quán xá đều có tên dễ nghe "thập bát mạn đà la hoa", "tam thập lục uyên ương", "thương lăng đình", "thúy linh lung".

Toàn bộ thành thị thanh u an nhàn, phong cách cổ xưa mỹ lệ khiến Úy Hải Lam mê luyến.

Trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng, nói thế quả nhiên không giả.

Tối về, ba Lưu cũng xuống ca trở về.

Sinh hoạt thông thường như vậy, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận cũng là cảnh Úy Hải Lam hiếm khi cảm nhận được.

Rời đi ngày đó, Lưu Tiệp cười khanh khách nói: "Hải Lam, đã đi Tô Thành rồi, lần sau chúng ta cùng đi Hàng Thành đi."

Úy Hải Lam đồng ý.

Một người ngồi trên xe trở về, chạy trong nháy mắt, Ủy Hải Lam như cảm thấy nổi tịch mịch đang tấn công mình.

Nơi nào có nhà mới là thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Khiến Cô Không Vui (8)

Đêm trước Quốc khánh, Viên Viên gọi điện thoại tới.

"Ủy Hải Lam, thời gian đính hôn đã chọn xong, ngày hai mươi lăm tháng này." Viên Viên hết sức phấn khởi nói cho cô biết tin tức tốt này.

"Yên tâm, tớ nhất định đến. Nếu như không đến, vậy cậu liền bóp chết tớ."

"Hừm, làm sao tớ cam lòng bóp chết cậu? Tớ đánh tiếng bắt chuyện với cậu trước, đến lúc đó nhắc lại với cậu, bảo đảm cậu muốn quên cũng không quên được." Viên Viên cười phẫn nộ lại reo lên "Lần này chỉ là đính hôn, cũng không cần tặng tiền lì xì hay tặng quà nữa, đến thời điểm kết hôn, tớ nhất định sẽ muốn. hắc hắc... đến lúc đó cậu còn phải làm phù dâu cho tớ."

"Đương nhiên, cũng chỉ có tớ có thể làm phù dâu cho cậu thôi. Nếu cậu để cho người khác làm, tớ đây liền bóp chết cậu." Ủy Hải Lam kiên quyết nói.

Viên Viên lại lườm bà trong chốc lát, ngược lại hỏi "Được rồi, cậu đi Thân Thành thế nào? Bận rộn hay thong thả?"

Ủy Hải Lam cầm điện thoại di động, trong lòng một hồi cay cay nhưng chỉ nói "Tớ không quen nơi đây."

"Vậy cậu trở về đi, chạy như vậy cũng quả thực không tốt, cậu đưa ra một chút ý kiến với công ty xem có thể gọi mình về không cùng lắm thì từ chức không làm. Nhân tài ưu tú như cậu vậy, đi đâu mà không nổi tiếng." Viên Viên an ủi một phen, sau cùng nói: "Nếu không.... tuần sau tớ đi thăm cậu?"

"Đừng, công ty gần đây bận việc, làm xong lần này, tớ sẽ trở về, đến lúc đó sẽ liên lạc."

Tháng mười quốc khánh, tổng công ty bên này vừa lúc bắt được một khoản hạn mục, cho nên công nhân bộ phận thiết kế tất cả đều cũng không có thời gian nghỉ ngơi.

Thật vất vả chịu đựng đến trung tuần tháng mười, lúc này mới được nghỉ dài hạn ba ngày, cộng thêm hai ngày cuối tuần tổng cộng năm ngày. Ủy Hải Lam rốt cục có thể trở về Xuân Thành, trước khi cô rời đi, cô đưa ra lời thỉnh cầu về việc gọi cô về công ty Nguyên Tường với quản lý. Quản lý hoang mang không biết vì sao cô có ý muốn trở về, Ủy Hải Lam cũng không nói thêm gì, quản lý đối với cô rất khách khí chỉ nói sẽ liên lạc với Nguyên Tường, nếu như bên kia còn thiếu vị trí thiết kế mà chưa có ai thay thế bổ sung thì như vậy đến lúc đó sẽ lại sắp xếp.

Ủy Hải Lam mỉm cười gật đầu, thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc xế chiều, Ủy Hải Lam lại bị quản lý kêu vào phòng làm việc.

"Ủy Hải Lam, bây giờ cô đến chỗ của giám đốc Lăng." Quản lý nói như thế.

Ủy Hải Lam tuy không hiểu nhưng vẫn đi.

Phòng làm việc của giám đốc Lăng ở tầng mười tám của cao ốc đồ sộ này, cao ốc có tổng cộng hai mươi tầng, tầng mười chín là phòng họp, tầng hai mươi là sảnh hội họp. Vào thời điểm nội bộ công ty tổ chức yến tiệc có thể sử dụng, nhân viên bình thường, ở tình huống, die,n; da.nlze.qu;ycdo/mn..bình thường tuyệt đối không thể đến tầng mười lăm trở lên bởi vì bắt đầu từ tầng này đều là phòng hành chính của các lãnh đạo cao cấp.

Đây là lần đầu tiên Ủy Hải Lam đi tới tầng mười tám.

Vừa ra thang máy, một luồng khí lạnh xông ra có vẻ cực kỳ âm đạm.

Có thể là do người ở thừa thớt chăng?

Trợ lý nhìn thấy người đến, mỉm cười đứng dậy "Tiểu thư Ủy phải không? Mời đi bên này."

"Cảm ơn."

Trợ lý đẩy cửa phòng làm việc ra, dẫn Ủy Hải Lam đi vào "Giám đốc Lăng, tiểu thư Ủy đã tới."

Lăng Dung ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị vẫn là dáng vẻ nghiêm trang, phong thái thoải mái, người phụ nữ như vậy vô luận là đến nơi nào, mặc dạng y

phục gì đều giống như một bức tranh vẽ xinh đẹp, loại phiêu dật mỹ cảm này phảng phất như bả sinh. Cô mỉm cười hướng về phía Úy Hải Lam nói: "Lại đây ngồi đi."

Úy Hải Lam hướng cô gật đầu, đi tới trước mặt cô ngồi xuống.

Lăng Dung mở miệng yếu ớt "Vừa rồi nghe quản lý nói cô có yêu cầu được trở về Nguyên Tường, có phải có khó khăn gì hoặc là nơi nào không hài lòng?" Lâm như sợ cô sinh nghi lại nói bổ sung "Dù sao cô là người tôi chọn lựa, dẫn cô mang tới đây mà không bao lâu cô lại muốn trở về, cuối cùng tôi cũng có một chút chuyện muốn hỏi."

Úy Hải Lam lặng yên rồi mới lên tiếng "Không có gì, chỉ là ở chỗ này không quen."

"Thói quen có thể thay đổi. Ai cũng không phải vừa sinh ra sẽ đi, đều từ từ sẽ đi, cô nói có phải không?"

"Cô đã có liên quan tới lĩnh vực thời trang này rồi, mà hiện tại đã là nhà thiết kế, như vậy cô nên biết các cô lúc nào cũng có thể sẽ đi lại. Nếu có một ngày leo lên được sân khấu quốc tế, như vậy thì sẽ đi nước ngoài. Đến lúc đó, lẽ nào cô cũng bởi vì không quen sẽ bỏ qua sao?" Lăng Dung không nhanh không chậm nói, nụ cười trên mặt lại có lực uy hiếp "Nếu như đây chính là khả năng chịu đựng, tôi thực sự cảm thấy thất vọng, xem như đã nhìn lầm người."

Úy Hải Lam cũng không bị lời nói của cô ta kích, trầm tĩnh nhìn cô, từ tốn nói: "Nếu như tới tổng công ty chỉ là để xử lý một ít tài liệu hằng ngày, làm những công việc đơn giản, như vậy tôi cảm thấy mình vĩnh viễn cũng không có khả năng leo lên được sân sân khấu quốc tế. Giám đốc Lăng, tôi không biết có phải tổng công ty đối đãi với tất cả nhân viên mới đều là như vậy hay không, thế nhưng tôi chỉ biết, đối với tôi nơi đây so với Nguyên Tường còn không có tiềm lực phát triển."

Lời nói này tuyệt đối không phải hành động theo cảm tính mà nói ra được, từ ngày thứ ba gia nhập vào công ty thì cô đã có cảm giác này.

Người cùng bị điều tới đây là Chung Anh, mỗi ngày đều có bộ dáng vội vàng, mọi thứ tiếp xúc đều là những trang phục một đống đầu nhát.

Mà cô không thể nghi ngờ là bị lạnh nhạt rồi.

Cô thà rằng trở về Nguyên Tường cũng không muốn tiếp tục ở chỗ này.

Khuôn mặt tuyệt sắc của Lăng Dung vẫn quét qua nụ cười, lạnh lùng cùng cô nhìn nhau "Nguyên Tường bên kia đã không có chỗ trống. Cô trước hết nên ở chỗ này làm quen một chút, sẽ không bao lâu tôi sẽ có nơi sắp xếp cho cô."

Úy Hải Lam không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đồng ý.

Thời tiết tháng mười hoa quế nhẹ nhàng tung bay, từ Thân Thành bay trở về Xuân Thành bất quá chỉ cách mấy ngàn dặm, chỉ là ba giờ, thậm chí cũng không có vượt biển nhưng vì sao lại xa xôi như phía xa bên kia địa cầu? Đi ra cửa lớn phi trường, ngay cả không khí đều quen thuộc ấm áp, cô đeo kính râm, bước dài lên xe taxi.

Buổi tối gần tám giờ, vẫn ngồi ở trên xe, Úy Hải Lam liền gọi điện thoại cho giám đốc Jaren.

Anh là thầy của cô, vào lúc này cô khẩn cấp cần anh giảng giải.

"Úy Hải Lam, là cô, cô trở về chưa? Ngày mai tôi sẽ phải đi Milan, đã không ở Nguyên Tường rồi. Như vậy đi, nếu như cô có rảnh rồi, có thể ra gặp mặt, ngược lại mọi người đều ở đây." Đầu dây bên kia âm ỉ, giọng nói Jaren hỗn loạn vang lên, xem ra mọi người đang vui vẻ làm cuộc hội họp ly biệt này.

Úy Hải Lam nhớ anh ngày mai muốn đi, nếu không gặp lần này chỉ sợ cũng không còn cơ hội nên cô lập tức đáp ứng. Cũng không kịp trở về Căn Viên mà trực tiếp nói sự phụ chuyển hướng đi trước đến quán như đã hẹn. Đêm Xuân Thành sâu thẳm hun hút, gương mặt được mon trốn bởi làn gió mát ẩm áp ẩm ướt. Trên đời này không có buổi tiệc nào không tan, một ngày nào đó mỗi người đều phải trở về với đất mẹ.

Chờ đến khi vào phòng, nhìn thấy những đồng nghiệp đã lâu không gặp, tâm tình nhất thời sáng khoái rộng rãi.

Úy Hải Lam mỉm cười hoà nhập ngồi xuống, cô cũng không có uống rượu chỉ là muốn uống một chút.

Mọi người vô cùng nhiệt tình, vội hỏi đông hỏi tây.

"Úy Hải Lam, tổng công ty bên đó như thế nào?"

"Ừm, tốt vô cùng."

"Bây giờ cuối cùng cậu cũng đi trên đường ray quốc tế rồi, không chừng cũng sớm tiến vào lối mới."

Úy Hải Lam cười cười, trong này đau khổ vui sướng chỉ sợ cũng chỉ có mình biết.

"Cũng là cậu có tiền đồ nhất, nhanh như vậy liền leo lên được rồi."

"Đến đây, chúng tớ mời cậu một ly. Đừng uống nước trái cây, uống rượu đi."

Úy Hải Lam vội về mặt xin lỗi xông đến mọi người lắc đầu nói: "Mới vừa xuống máy bay, đầu còn có chút đau, thật không thoải mái, lần này hãy bỏ qua tớ đi."

Nghe cô nói như vậy, mọi người cũng không miễn cưỡng, bắt cô dùng nước trái cây thay rượu.

"Giám đốc, chúc mừng anh đi Milan." Úy Hải Lam đem ly chuyển hướng về phía Jaren, đứng dậy chào anh.

Jaren rất vui vẻ, đứng dậy đáp lễ "Tốt, Úy Hải Lam, cô cũng làm tốt."

"Tôi biết rồi." Úy Hải Lam gật đầu.

Trong lúc nhất thời ăn uống linh đình, mọi người hát lên bài hát.

"Việc bên kia, cô nhớ kỹ cẩn thận tỉ mỉ từng điểm, đừng cứ mãi quên đông quên tây, thiết kế chuyển này không được sai sót bất kỳ phần nào. Còn cô nữa, thời gian dài như vậy rồi, phương diện thiết, die,n; da.nlze.qu;yo/mn.kể không nên quá bảo thủ, phải tìm điểm đột phá. Còn cô nữa... “ Jaren uống nhiều, điem qua từng người. Vào thời điểm đến Úy Hải Lam, anh dừng lại có chút kích động nói: "Tôi cảm thấy cô có thể đi, cô nhất định có thể đi, cũng đừng làm cho tôi thất vọng, tôi ở Milan chờ cô.."

Uống một ly tiếp một ly, tất cả mọi người cũng ngả xuống.

Bầu không khí sung sướng tận hứng nhưng có một tia thương cảm trong đó, sợ là ly biệt nên luôn là như vậy.

"Ai? Nơi đây còn thiếu một người."

"Ai vậy?"

"Lộ Yên."

"Để tôi gọi điện thoại cho cô ấy."

"Tiểu tử cậu là người có năng lực nhất, vẫn cùng Lộ Yên liên lạc."

"Đó là không làm được người yêu thì còn có thể làm bạn."

Bên này có người gào to reo lên, lấy điện thoại di động ra gọi vào số điện thoại của cô ấy, sau đó liền nhìn thấy anh ta vui cười hướng về phía điện thoại, mà điện thoại cũng bị qua tay từng người, thay phiên truyền lại cho các đồng nghiệp. Sự di chuyển này cũng đã đến trong tay Úy Hải Lam, cô cũng không tiện không tiếp, mọi người đều chào hỏi nói: "À, Lộ Yên, tôi đưa điện thoại cho Úy Hải Lam."

Úy Hải Lam nghe điện thoại ân cần thăm hỏi "Lộ Yên, đã lâu không gặp."

"Úy Hải Lam, thực sự là đã lâu không gặp. Nghe nói cô được điều đi tổng công ty rồi, chúc mừng cô. Được rồi, hiện tại tôi đang quay quảng cáo ở Tam Á, Du An cũng tới rồi, anh ấy đang tắm, hay là tôi nói anh ấy đến chào cô." Giọng nữ êm ái của Lộ Yên từ đầu kia từ từ truyền đến.

Úy Hải Lam bỗng nhiên phát hiện tại sao chính mình rốt cục có thể bình tĩnh đến như vậy, cô lười phải để ý tới nhiều chuyện nên trực tiếp nói một câu "Không cần."

"Úy Hải Lam! Cô chánh cái gì? Cô có gì tốt để chánh?" Cô ta đột nhiên phản nộ lên tiếng.

"Oh." Úy Hải Lam lên tiếng "Tôi chuyển điện thoại cho Tiểu Cao."

"Cô cho rằng thật sự xuất sắc như vậy? Nếu như không phải do Lôi Thiệu Hành, cô có thể đi New York huấn luyện không? Đừng có nằm mộng!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Khiến Cô Không Vui (9)

Trong nháy mắt Úy Hải Lam bối rối.

Rốt cuộc cô ấy đang nói gì đấy?

"Nếu như không phải bởi vì Lôi Thiệu Hành, cô có thể nhanh như vậy thực sự nổi tiếng về thiết kế? Cô có thể được điều đến tổng công ty? Tôi cho cô biết, không có Lôi Thiệu Hành đứng phía sau cô, cô chẳng là cái thá gì. Cô ngay cả Nguyên Tường cũng đều không vào được. Thật có bản lĩnh như vậy, cô cũng đừng dựa vào anh ta. Thực sự là nực cười!" Mấy câu nói của Lộ Yên vừa vội vừa nhanh, căn bản là thốt ra hoàn toàn không có suy nghĩ nhưng cũng chứng minh cô ấy đã sớm biết được tình huống.

Trong lòng Úy Hải Lam cứng lại, giọng nói cũng lạnh vài phần "Cô nói cái gì?"

Bên kia đột nhiên trầm mặc không tiếng động, giống như một loại tĩnh mịch, tịch liêu như vậy.

Lộ Yên như ý thức được mình nói sai, chột cúp máy.

Bên tai một chuỗi mờ mịt, trong lòng Úy Hải Lam nhất thời tối tăm, lạnh lẽo.

"Ồi! Đến phiên tớ!" Đồng nghiệp Tiểu Cao sẽ phải nhận lấy điện thoại, nhìn về phía cô.

Úy Hải Lam đã hoàn toàn không có tâm tư, trống rỗng đưa điện thoại di động qua.

Tiểu Cao tự tay nhận, đặt ở bên tai "Alo" một tiếng nhưng bên kia sớm đã ngắt liên lạc "Chuyện gì xảy ra? Còn chưa nói chuyện đã ngắt máy?"

"Đưa điện thoại di động cho tớ, tớ xem một chút." Người nọ nhận trở về lại nhấn số một lần nữa.

Nhưng bên kia đã ở trạng thái tắt máy không có cách nào kết nối được.

"Tám phần là mất nguồn, gần đây Lộ Yên quay quảng cáo ở Tam Á, có thể rất bận rộn."

"O! Làm sao cậu lại kiêu ngạo đặc ý như thế? Cảm giác giống như người đi quay quảng cáo chính là bạn gái cậu."

"Tôi đây là mừng thay cho cô ấy, tôi bảo đảm đến lúc đó Lộ Yên sẽ thành công. Đợi cô ấy trở thành minh tinh, tớ cũng có tư cách khoe khoang rồi. Sau này bộ phim điện ảnh lên TV, chỉ vào TV này, chỉ vào bảng quảng cáo ở rạp chiếu phim mình có thể nói, có nhìn thấy không đại minh tinh Lộ Yên, bạn của tôi."

"Được, cậu khoác lác đi!"

Mọi người la hét ầm ĩ, tiếp tục uống không dứt.

Úy Hải Lam lẳng lặng ngồi tại chỗ, đối mặt với chiếc bàn rượu đã uống đến tã tời, đột nhiên cảm thấy có chút muốn ngất xỉu.

Nhưng cô rõ ràng không uống rượu.

Khoảng chừng mười một giờ, mọi người mới tan tiệc.

Mấy người chặn xe lại đỡ Jaren ngồi lên.

Úy Hải Lam chạy về phía anh một tay chặn lấy cửa xe không cho anh đóng cửa.

"Giám đốc, anh nói cho tôi biết, lúc tôi vào Nguyên Tường, có phải bên trên có người đánh tiếng?" Úy Hải Lam thấp giọng nói.

Những đồng nghiệp phía sau chỉ cho là cô đang cáo biệt, ai cũng không chú ý.

Jaren đã uống gục, xiêu xiêu vẹo vẹo ngã vào ghế sau xe, hai mắt mờ hồ đồ lên mở to, giọng nói của anh cũng mập mờ không rõ, tự lảm bảm "Úy Hải Lam.. Tôi đã nói với cô... Thực tế ngay từ đầu... công ty chỉ tuyển một người... chỉ tuyển một người... bất quá..."

"Tiểu thư, nơi đây không nên đỗ xe, tôi phải khởi động xe." Sư phụ (ở đây là chỉ tài xế) nhanh chóng nói.

Úy Hải Lam nóng nảy "Bất quá cái gì?"

"Bất quá bên trên quả thực nói có thể tuyển cô..." Jaren nói xong câu này, tài xế quát "Cô đóng cửa xe đi, chỗ này không cho đậu xe."

Nữ đồng nghiệp nghe được tiếng hô, tiến lên một bước đóng cửa "Sư phụ, xin lỗi."

Úy Hải Lam im lặng đứng tại chỗ, tro mắt nhìn xe taxi kia từ trước mặt mình chạy qua.

"Cũng trở về đi thôi, chúng ta cũng trở về đi." Mọi người rời rít đón xe, mỗi người đi một ngã.

"Úy Hải Lam, bái bai."

"Ừm."

"Tiểu thư, có muốn đón xe hay không?" Một chiếc taxi dừng ở bên cạnh cô, sư phụ thăm dò hỏi.

Úy Hải Lam hoảng sợ hoàn hồn, chột chui vào trong xe.

"Đi đâu?"

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, cô cũng không biết chính mình muốn đi đâu, nhưng lúc này, cô chỉ muốn tìm đến người kia hỏi rõ mọi chuyện.

"Trước tiên anh cứ chạy về phía trước."

"Được."

Úy Hải Lam muốn trực tiếp liên lạc với anh, tuy nhiên lại phát hiện cô căn bản cũng không có số điện thoại của anh. Từ trước đến nay cảm thấy không cần thiết, anh không chủ động liên lạc với cô thì cô cũng chắc là sẽ không tìm anh nhưng bây giờ cô đột nhiên ảo não như vậy, vì sao cô không có số điện thoại của anh, làm sao lại không có? Tại sao có thể không có?

Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là tìm Vương san.

Vương San giống như đã ngủ rồi lại bị đánh thức, giọng nói phả lệ khàn khàn "Tiểu thư Úy."

"Cho tôi số điện thoại của tiên sinh Lôi." Úy Hải Lam nói. Vương San sững sốt một chút giống như vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, một lát sau mới nói "Tiểu thư Úy, cô có chuyện gì không? Tôi có thể thay cô chuyển lời."

"Tôi muốn tự mình nói với anh ấy, cho tôi số điện thoại của anh ấy." Úy Hải Lam biết cô ấy từ trước đến nay chỉ phụng mệnh người kia mà làm việc, cho nên cô cũng nên biết điều, cũng sẽ không cố chấp ra lệnh cho cô ấy đi làm cái gì. Nhưng giờ phút này, lần đầu tiên cô dùng giọng nói mạnh mẽ cứng rắn như vậy.

"Xin cô chờ một chút, tôi sẽ liên lạc lại với cô." Vương San nghe ra giọng nói của cô không giống bình thường nên vội vã nói.

Xe một đường đi về phía trước, cô đã đợi lại đợi, điện thoại di động trong lòng bàn tay sắp bị cầm bẻ. Đột nhiên một trận rung lên, tiếng chuông thậm chí cũng còn chưa vang lên cô liền vội vàng bắt máy, rồi sau đó nghe Vương San nói: "Tiểu thư Úy, tiên sinh Lôi ở Vạn Kinh, cô từ Thân Thành trở về chưa? Bây giờ đang ở đâu tôi tới đón cô?"

"Không cần, tự tôi đi." Úy Hải Lam khắc chế tâm tình, trực tiếp cúp điện thoại.

Lúc này, sư phụ đang lái xe phía trước hoang mang hỏi "Tiểu thư, rốt cuộc là đi đâu? Tôi đi phía trước đã thật xa rồi."

Úy Hải Lam nói ra địa chỉ.

"Ồi, tại sao cô lại đến chỗ cao như vậy? Nói sớm thì tôi liền đổi đường rồi, cái này đúng là toi công mà." Sư phụ nói thảm mấy câu.

Úy Hải Lam bừng tỉnh không nghe thấy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng đêm thâm thúy phản chiếu ra một gương mặt uể oải mệt mỏi.

Quang cảnh đêm khuya thật tốt, còn nhiều, rất nhiều khách phía trước đang phong hoa tuyết nguyệt (ý là tình yêu trai gái), Vạn Kinh đắm chìm trong tửu sắc (rượu ngon và gái đẹp). Úy Hải Lam không sợ hãi bước vào, phục vụ cũng vội vàng bước đến chào hỏi. Quanh mình tiếng người huyền ảo, ca múa mừng cảnh thái bình, đan chéo vào nhau phức tạp, làm cho người ta hoa cả mắt. Cô từ từ quét mắt nhìn, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn về phía thang lầu xoay tròn. Một tầng lại một tầng, đèn thủy tinh xa hoa đang chớp chớp sáng chói trên đỉnh đầu.

Cô cũng không để ý tới người phục vụ chỉ bỏ lại một câu "Tôi tìm người" rồi thẳng chạy lên lầu.

"Cô tìm ai? Tôi có thể dẫn cô đi." Người phục vụ cấp bách chạy theo cô.

Úy Hải Lam cứng rắn một chữ cũng không nói thêm, trực tiếp xông vào.

Lúc này trước phòng bao có mấy vệ sĩ mặc âu phục đen.

Úy Hải Lam đột nhiên liền nghĩ đến bốn năm trước, cô cũng một mình như vậy đi tới nơi này, vì vậy người nọ cứ như vậy xông vào thế giới của cô. Tất cả tựa hồ cũng từ ngày đó bắt đầu, bánh răng vận mệnh không ngừng chuyển động, hướng về phía cô như quỹ tích chuyển động chưa từng dự liệu, cô không cách nào ngăn cản, cô không đủ sức.

"Tiểu thư! Nơi này không thể tùy tiện vào!" Người phục vụ vội vàng hô to.

Úy Hải Lam vừa muốn tiến lên đã bị mấy người áo đen kia ngăn lại, cô lạnh lùng quét về phía bọn họ, thong dong nói "Tôi tìm tiên sinh Lôi."

Mấy tên kia lại vẫn không nhúc nhích, chỉ ngăn cô không cho cô đi vào.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trang điểm xinh đẹp từ hành lang gấp khúc đầu kia đi tới.

"Ồi chào! Tiểu thư trợ lý, thì ra là cô! Tiễn sinh Lôi còn sai tôi đứng chờ ở cửa, vừa đi đến phòn rửa tay lại bỏ lỡ mất." Người phụ nữ vui mừng đi tới trước mặt Ủy Hải Lam cười nói "Lần trước đi quá gấp, cũng không kịp hỏi cô số điện thoại. Tôi cảm thấy cách lúc trước cô nói rất hữu dụng, ngày hôm nay lại tiếp tục chỉ giáo một chút."

Lúc này mới không có ai ngăn cản, Ủy Hải Lam theo cô ấy thuận lợi đi vào.

Bước qua cửa, căn bản cũng không nghe được âm thanh bên ngoài. Trong không gian rất huyền ảo, cả nam lẫn nữ đều ở đây vui đùa.

Liếc mắt có thể nhìn thấy hai người đàn ông đang chơi bóng.

Một người trong đó là Tần Trần.

Một người khác đang bày tư thế duyên dáng ngắm chính xác, gậy golf ở trong tay qua lại không ngớt, một cái dùng sức đánh ra chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng, cầu vào lỗ.

Cách biệt thời gian gần một tháng, không ai trong bọn họ liên lạc lẫn nhau, cứ như vậy gặp mặt.

Lôi Thiệu Hành cảm phần xoa vào da đầu trơn bóng của gậy golf, thậm chí cũng không có ngẩng đầu lên.

Ủy Hải Lam kiên cường ép mình bình tĩnh trở lại.

Lôi Thiệu Hành không nhanh không chậm nhìn về phía cô, ánh mắt trong nháy mắt đây đưa ở chung một chỗ. Hai người cứ như vậy nhìn nhau trong chớp mắt, anh nắm gậy golf tầm mắt trở về nhìn vòng quanh bàn cầu tìm điểm đánh cầu tốt nhất. Rồi sau đó đổi một vị trí, đi tới bàn cầu bên kia bày ra tư thế đánh cầu anh tuấn, giờ gậy lên đánh.

Nhóm người này sớm cũng không nhận ra cô, ai cũng không để ý.

Ủy Hải Lam đi qua chơi đùa cùng mọi người, mùi rượu ngát trời khiến cô cau mày. Rốt cục, cô đi tới bên cạnh anh, mở miệng nói "Tôi muốn nói chuyện một chút với anh."

"Có chuyện gì em cứ nói."

"Tôi muốn nói chuyện riêng với anh một chút." Cô lại bổ sung hai chữ.

"Anh đây không rảnh đâu, em không thấy anh đang bận bộn?" Lôi Thiệu Hành thờ ơ trả lời, vẫn như cũ trông coi vào ván cờ "Có chuyện gì em cứ nói, không có chuyện gì thì cứ dừng lại hóng mát đi."

Ủy Hải Lam một tay nắm chặt gậy golf của anh, không để cho anh tiếp tục.

"Nói chuyện gì? Em cứ nói đi." Giọng nói của anh đột nhiên lên cao thu hút sự chú ý của người khác.

Ủy Hải Lam vốn đang khắc chế tâm tình, bị anh một kích như vậy nhưng lại không có cách nào nhẫn nại được nữa. Cây gậy golf này bị cô cầm thật chặt, cô nhìn vào hai mắt của anh lạnh giọng chất vấn "Là anh sắp xếp tôi vào Nguyên Tường."

Trong nháy mắt Lôi Thiệu Hành sợ run, anh nhanh chóng hoàn hồn, cười hỏi ngược lại "Thế nào? Cho em vào đó còn không được?"

Ủy Hải Lam đến là để hỏi cho rõ ràng, cô tới là yêu cầu đáp án. Anh chỉ đơn giản nói ra hai câu cũng đã giải đáp thắc mắc. Cô đã sáng tỏ sự thật như thế, sự thật liền như thế mà thôi. Ván này đã chơi đúng một năm rốt cục cũng có kết quả. Mà cô chính là con cờ, đến cuối cùng tuy là thắng nhưng bất quá cũng chỉ là một trận không vui.

Ủy Hải Lam từ từ buông lỏng tay ra, một cây, buông một cây ra, cô đang điều hòa chính mình để mình cư xử một cách tinh tế.

Chẳng qua trong nháy mắt, Ủy Hải Lam tự nhiên cảm giác mình đã bình tĩnh lại, nhàn nhạt trả lời "Rất tốt, cảm ơn anh, thật cảm ơn anh."

Cô nên cảm ơn anh khiến cô không vui.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Khiến Cô Không Vui (10)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Sự phồn thịnh cuối cùng lại là công dã tràng, lại là một hồi mây khói.

Nếu như nói từ lúc ban đầu, vừa bắt đầu chính là do anh an bài, như vậy cô rốt cục cũng có thể hiểu, tại sao trong thời gian ngắn như vậy, cô có thể đi Newyork huấn luyện, tại sao trong thời gian ngắn như vậy, cô có thể thực sự được điểm tên điều đi đến tổng công ty. Nhưng chuyện gì xảy ra? Làm sao cô sẽ bắt đầu khổ sở, tâm tính thiện lương giống như thiếu mất thứ gì, tất cả kiêu ngạo, tất cả cố gắng, tất cả khổ cực, đến giờ phút này, lại buồn cười trở thành số 0.

"Không quấy rầy anh." Cô hướng về anh khẽ mỉm cười.

Tay anh cầm gậy golf cứng lại, đôi mắt hình chim ưng hơi nheo lại "Nếu đã tới cũng đừng vội đi."

"Không, em đi về." Ủy Hải Lam nhàn nhạt nói.

"Trở về gấp như vậy làm gì?" Lôi Thiệu Hành thông dong mở miệng, lúc nói chuyện, lắc cổ tay kéo ra một độ cung, va chạm qua lại vừa loảng xoảng bang một tiếng, viên kia bị nhắm chính xác ngay qua cầu không có làm lẫn xuống cửa động.

"Em không muốn chơi, hơn nữa hơi mệt chút, làm tiêu tan sự hứng thú của các anh cũng không tốt." Ủy Hải Lam trả lời vài ba câu, rồi đi với thái độ kiên quyết như vậy, một cái xoay người làm bộ như muốn rời đi.

Thuận tiện là một âm thanh dọa người làm cho lòng người kinh ngạc.

"A ——" Các cô gái lên tiếng hét die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;oyo/nm..chối tai, chỉ thấy gậy golf đã bị cắt thành hai khúc.

"Chuyện gì xảy ra?" Tất cả những người đàn ông quanh đó cũng hoài nghi không dứt.

Ủy Hải Lam đang cước bộ dừng lại, sống lưng nhất thời toả ra làn tràn lạnh lẽo, cảm thấy một lực đạo giết người giống như ánh mắt bắn thẳng đến.

"Anh cho phép em đi?" Giọng nam trầm thấp đột nhiên vang lên.

Ủy Hải Lam tỉnh tỉnh cố chấp, vẫn như cũ liều mạng, giống như cô căn bản cũng không nghe thấy, tiếp tục bước đi nín thở một đường chạy như điên.

Mà sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, cách cô càng ngày càng gần, chẳng qua là chỉ mấy sải bước, Lôi Thiệu Hành liền chạy vội tới phía sau cô. Tay Ủy Hải Lam mới vừa đụng lấy chốt cửa, anh chợt giơ tay lên chống lại mép cửa, cửa lớn lúc đầu để lại một khe hở, cứ như vậy bị anh cứng rắn đẩy tới, hơi thở anh điên cuồng ép xuống "Đợi đó cho anh!"

Lôi Thiệu Hành dùng lực một cái đã nắm được cổ tay cô, lực đạo này lớn đến nỗi khiến cô cau mày.

Anh nắm cô đi tới chỗ ghế sa lon, lực lớn khiến cô té ngã, từ trên cao nhìn xuống liếc cô một cái.

Ủy Hải Lam nhìn thấy dung nhan anh tuần quét qua nụ cười nhưng ánh mắt của anh cũng lo lắng vậy "Anh không cho phép em đi thì em phải ở chỗ đó không được phép đi."

"Đừng chọc anh." Đáy mắt Lôi Thiệu Hành lạnh lẽo vô tình.

Một nhóm người này đều là người tinh mắt, nhìn tình hình có chút không ổn, từng người cũng nhao nhao đứng dậy tìm lý do rời đi.

"Nơi này để lại cho cậu." Tần Trần luôn luôn ít nói, ôm bạn gái đi.

Đoàn người lần lượt rời khỏi, quanh mình chợt liền yên tĩnh đến thần kỳ.

Ủy Hải Lam mím môi không nói thêm gì nữa, cô chỉ như vậy nhìn anh. Ánh mắt của cô xen lẫn đa tình khiến cho anh nhất thời thấy tim đập nhanh.

"Em sẽ từ chức." Hồi lâu, cô mới khạc ra bốn chữ này.

"Ha ha!" Lôi Thiệu Hành bật cười, nắm chặt cằm của cô nâng lên "Từ chức? Đừng dấn vật lung tung! Đầu năm nay tìm một công việc an ổn cũng không dễ dàng, em như một đóa hoa thể này cũng đừng bôn ba chung quanh, ban ngày không có chuyện gì xem trang web một chút hoặc cùng người ta tâm sự, ngày qua ngày cũng không tốt sao?"

"Em đã quyết định từ chức rồi." Ủy Hải Lam lạnh lùng phản bác, vung mở bàn tay to của anh ra.

"Này, thật đúng là muốn làm chuyện này?" Lôi Thiệu Hành mở miệng châm biếm, lời lẽ lạnh lùng cứng rắn như gai nhọn sắt bén, tất cả như đâm vào trái tim của cô "Khá lắm! Em từ bỏ! Bản thân anh cũng muốn nhìn một chút xem em có năng lực gì? Em thật cho là mình có thể làm tốt như vậy? Nếu không có anh bảo vệ, em có thể thuận buồm xuôi gió như vậy? Em có thể đi được Newyork? Em có thể nhanh như vậy có tên tuổi trong ngành thiết kế? Anh cho em biết, coi như là chưa tới năm năm mươi năm, em vẫn còn là một phụ tá nhỏ nhoi, vĩnh viễn cũng không tiến lên được. Nhà thiết kế thời trang quốc tế sao? Em nằm mơ đi."

Úy Hải Lam bị đâm vào nỗi khổ, giống như là một con nhím phòng bị đang bắt đầu phản kích, cô tức giận quát lớn "Em cầu anh sao? Em khiến anh đảm bảo cho em sao? Coi như năm năm mười năm là một phụ tá nhỏ, vậy thì thế nào? Em cho anh biết, em không lạ gì, em cần bản cũng không thích."

"Bày cho em con đường tốt, em còn không thích?" Lôi Thiệu Hành giận đến nỗi con ngươi chống đỡ.

"Không thích! Không thích! Dù cho cả đời này em đều là phụ tá nhỏ nhoi thì như vậy mắc mớ gì tới anh." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Hải Lam đỏ lên, cặp mắt to kia loang lổ ngũ sắc dưới ánh đèn vô cùng sáng lóng lánh.

Cô tức giận hô lớn chấn động vào lỗ tai của anh, nụ cười của Lôi Thiệu Hành mê người, cũng ôn tồn nói "Chuyện liên quan gì tới anh sao?"

"Hiện tại anh sẽ để cho em biết, rốt cuộc chuyện có liên quan đến anh hay không? Thì ra là do anh đối đãi với em thật tốt quá cho nên em ngay cả chính mình họ tên gì em cũng quên sạch." die,n;da.n*****Sóc***Là*****Ta*****Ize.qu;ydro/nh..Lôi Thiệu Hành nhanh chóng còi ra mấy nút áo sơ mi, rồi sau đó hai ba lần giờ trò xé y phục của cô, ngón tay thon dài dạo chơi chung quanh để cho cô vừa đau lại nhột.

Lôi Thiệu Hành cười lạnh vừa phát ra âm thanh, lại vừa vờn về cô vừa chất vấn "Rốt cuộc chuyện không liên quan đến anh mà. A? Em ngược lại nói cho anh nghe hiểu một chút đi."

"Anh đừng như vậy!"

"Nói cho anh! Rốt cuộc chuyện có liên quan đến anh hay không?"

"Đừng như vậy..."

Úy Hải Lam không thể chống đỡ được lực đạo của anh, bị anh đè chặt căn bản cũng không có biện pháp đứng dậy. Hai bàn tay như có điện ở trên người cô dạo chơi, lúc đầu vốn là đùa vai của cô, rồi sau đó từ từ dòi xuống, như cuồng phong bão táp đem thân thể của cô nhào nặn mềm như sợi bông. Cô một bên nhưng lại bị anh chơi đùa mềm thành một vùng nước.

Lúc trước hoan ái bị thuốc khống chế, cô đã sớm quên mình chủ động như thế nào, chỉ biết là vẫn muốn vẫn muốn, cô bây giờ hoàn toàn thanh tĩnh, có một loại âm thầm sợ hãi, một loại giống như đã từng quen biết sợ hãi, tập kích vào đầu óc cô. Ánh mắt của cô dần dần hoảng hốt, giọng nói nghẹn ngào "Lôi Thiệu Hành, anh đừng như vậy..."

"Lôi Thiệu Hành..."

Hai mắt của cô thể hiện một mảnh ướt át, luôn miệng phát ra giọng nói mang theo sự quyến rũ khác thường phá lệ kêu tên anh uyển chuyển nghe thật cảm động. Lôi Thiệu Hành vốn đang đè ép một bụng tức giận, đột nhiên sự tức giận đó cũng tiêu hơn phân nửa, bàn tay theo làn váy liền dò xét đi vào, nâng mông cô lên liền đem quần lót cô tuột đến bắp chân, trầm giọng nói: "Đi Thân Thành cũng không nói với anh. Thời gian dài như vậy, em cũng không biết gọi điện thoại cho anh? Trở về liền trút giận lên anh, em làm sao cứ gây chuyện như vậy? Hừm?"

"Ách!" Úy Hải Lam cũng hít vào một ngụm khí lạnh, trong thân thể đột nhiên có dị vật khiến cô cả người co rút.

Bên trong cô chặt chẽ không thông, xúc cảm ám áp tỉ mỉ bao lấy ngón tay anh tuy là khô khốc nhưng cũng có tư vị tuyệt diệu.

"Không muốn!" Úy Hải Lam kêu thành tiếng, bắt an giấy dựa thân thể.

"Đừng giờ trò! Đây cũng không phải lần đầu, còn kiểu cách như vậy làm gì."

Úy Hải Lam ngẩn ra, tất cả thanh âm nghẹn ngào kia đều tiêu tan.

Ngón tay của anh vẫn còn rong ruổi ở trong thân thể của cô, việc cô giấy dựa không thể nghi ngờ chính là chất xúc tác khiến cho anh càng thêm đắm sâu tới.

Cô rốt cục không nhịn được đau đớn, cầm bàn tay to của anh "Đau!"

Nhìn thấy cô bởi vì đau đớn mà nhăn đầu lông mày, Lôi Thiệu Hành chậm lại một chút vẫn là rút tay ra.

Ánh mắt đảo quanh mình, anh đi về phía quầy bar thuận tay lấy ra một chai rượu chưa từng được mở. Xoay trở lại nắp bình, anh tự mình ngửa đầu uống vài ngụm, rồi sau đó trở về trước mặt cô.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô đút cô uống "Uống một chút."

"Em không uống." Úy Hải Lam nghiêng đầu cưỡng lại.

"Uống rượu liền hết đau." Anh đang bên tai cô phả hơi nóng.

Úy Hải Lam phản ứng không kịp nữa, anh liền vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dám đem miệng chai hướng về phía cô ép cô uống. Cô cắn chặt hàm răng, đóng chặt đôi môi, quát cường phản kháng. Những thứ chất lỏng cay xè kia, tất cả đều phun mạnh ra, vẩy lên khuôn mặt cô, theo chiếc cằm thon chày xuôi xuống, nhanh chóng làm ướt y phục cô.

Y phục ướt sũng dán lên thân thể của cô như thế, giống như là tầng thứ hai da thịt.

Bàn tay to của anh bắt đầu dờn xuống, dao động ở trên lưng cô khiến cô một trận run rẩy, anh đem cô ngã trên ghế sa lon.

Úy Hải Lam bị thân thể nặng nề của anh áp chế, căn bản là không cách nào nhúc nhích.

"Lôi Thiệu Hành! Anh vô si! Anh biến thái!" Vào thời gian cô mơ hồ không rõ mống người, anh đã lột sạch cô.

"Cùng em ân ái chính là biến thái?" Anh tà tà cười một tiếng đã cầm bình rượu này uống gần nửa bình.

Úy Hải Lam đột nhiên cảm thấy trên người một mảng ướt át, anh lại đem rượu đổ tất cả trên người cô, cô không khỏi quát to một tiếng "A!"

"Kêu lên, gọi lớn tiếng một chút." Anh cúi đầu hôn cổ của cô, đôi môi nóng bỏng hấp thụ da thịt cô, đem tất cả chỗ rượu kia di chuyển hôn môi cô.

Cô giãy dụa thân thể tránh né, môi của anh lại không để cho cô tránh được, ngậm trước ngực cô hai đóa hoa nhẹ nhàng mút thỏa thích, anh một đường đi xuống hôn tới, thậm chí cho đến bắp đùi của cô, tay nhỏ bé của cô đỡ lên đầu vai anh thờ dốc, hai đôi môi run lên, một thân thể mê người phơi bày trước mặt anh, nhìn thấy anh dục hòa đốt người, cổ họng căng thẳng.

"Xấu hổ?" Anh lại đến bên tai cô cọ xát vào đó "Tiểu đồng tây (vật nhỏ), có phải muốn hay không?"

"Không muốn! Không muốn! Không muốn!" Cô lắc đầu gằm nhẹ.

"Thật không?" Bàn tay của anh nhẹ nhàng xoa chỗ kín của cô, giữa ngón tay lần nữa thăm dò vào, cô đã hơi ướt, anh thuận lợi chen vào, qua lại rút ra vài cái, cảm thụ cô dần dần bao dung mình.

"Như vậy cũng không muốn?" Anh dùng sức rút ra, Úy Hải Lam thật sự không nhịn được, phát sinh thanh âm nức nở. Anh lại thử thăm dò ngón tay thứ hai, dịch thể dính dính dần dần đã làm ướt anh, cô lại khó chịu nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại. Anh không tự chủ thả chậm động tác, chỉ dùng tay ngón tay khiêu khích cô, mà cô dần dần cảm thấy đau đớn hơn rồi lại có cảm giác tê dại khác thường.

Anh lại một lần một lần hỏi, cô một lần lại một lần thét.

Úy Hải Lam bị anh hành hạ gần như muốn sắp ngất đi, tiếng nói cũng dần khàn giọng.

Cuối cùng, anh thực sự cũng chịu không nổi, phe phẩy đầu vai của cô "Có muốn không?"

Trải qua nhiều lần bị anh lay động như thế, đầu của cô vô ý thức hạ xuống.

Lôi Thiệu Hành không nói hai lời, một tay cởi quần của mình, một tay kia nâng cô lên, lập tức thâm nhập hoa tâm, cô chịu không nổi kích thích này, thân thể bắt đầu run rẩy, cả người cong thành con tôm, rơi trên ghế sa lon. Anh ở trong thân thể cô tiến nhanh thần tốc, đùa bỡn vào nơi nhạy cảm mềm mại nhất của cô.

Anh thô lỗ cạy mạnh đụng phải mấy chục lần, lại tựa như không cảm thấy thỏa mãn, ôm lấy cả người cô.

Mà một chân trên của cô còn treo móc không kịp cởi quần lót nhỏ.

Anh xé một cái vứt bỏ trên mặt đất.

Úy Hải Lam bị anh đặt dọc theo bên cạnh bàn, cô chỉ ngồi được một nửa, cả người hầu như nằm ở tình trạng bay lên không trung. Toàn thân cô đã sớm xụi lợ không có khí lực, anh tách thân thể của cô, lần nữa đem chính mình chôn sâu trong đó, cô đã bị mất quyền lực, tùy ý cho anh nghiêm khắc ra vào, nhiều lần dẫn vật. Thân thể anh càng ngày càng nóng, cọ xát trên làn da mềm mại của cô, chỉ cảm thấy vừa nóng lại buồn bực, anh kéo qua hai tay của cô ôm lấy cổ của mình.

Chiếc bàn hình tròn bị đung đưa trái phải, hô hấp của cô tựa như không phải là của chính mình.

"Ừm" Cô khó nhịn rên rỉ khiến anh càng thêm dừng cảm, trước mắt càng là một mảnh trống không, vật cứng trong thân thể lặp đi lặp lại nhiều lần động tác, nghiêm khắc cướp đoạt cô.

Thời gian dài trôi qua, đột nhiên cảm giác một dòng nhiệt lưu tràn vào thân thể của mình, anh cúi đầu ngậm vành tai của cô, thẳng đứng như đang chịu cực hạn trong các giác quan. Hai loại die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydro/mn.cảm giác đan xen vào nhau, dường như lại giao hòa, dường như lại mâu thuẫn, bỗng nhiên không biết là dịch thể của người nào, sau đó theo bắp đùi của cô tất cả như đang chảy xuôi xuống, sự hưng phấn như chạy thẳng một mạch vào đầu dây thần kinh.

Có loại cảm giác sắp chết đi, anh đang nắm thế chủ đạo bên dưới, không biết là địa ngục hay vẫn là thiên đường.

"Thoải mái không?" Anh ở bên tai cô thấp giọng hỏi, hơi thở nóng rực.

Úy Hải Lam đã nói không ra lời, chịu không nổi mà xụi lợ trong lòng anh, mảnh mai mà thờ gấp.

Thế nhưng anh lại cũng không lập tức thối lui ra khỏi thân thể của cô, ôm cô bước đi thong thả vào phòng tắm. Cứ như vậy đứng ở đài sen tắm rửa, cô không có lực ngã xuống, anh quát lạnh một tiếng "Nếu em té xuống, buổi tối ngày hôm nay cũng đừng nghĩ đến ngủ."

Úy Hải Lam không nhìn được run một cái, anh gắng gượng đẩy vào trong thân thể của cô.

Ra khỏi phòng tắm, Lôi Thiệu Hành đem cô ôm đến phòng bên trong.

Úy Hải Lam vén chăn lên, bao lấy mình kín mít.

Anh đang lỏa thể cầm khăn lông lau tóc.

Tóc lau tới khoảng bảy, tám lần anh hất khăn lông, ngồi lên giường.

Lôi Thiệu Hành cúi đầu nhìn về phía cô, cô nhu tình giống như đứa trẻ khả ái để cho anh không nhìn được đưa tay day nhẹ, chạm nhẹ "Sau này đừng nói lời nào khiến anh phiền não, không chừng ngày nào đó anh giận, không cần em nữa thì làm sao bây giờ đây?"

"Anh hỏi em một lần nữa, rốt cuộc chuyện có liên quan đến anh hay không?"

Úy Hải Lam lặng lẽ trầm mặc, nhỏ nhẹ gật đầu.

Lôi Thiệu Hành hài lòng hôn lên khuôn mặt của cô.

Ánh mắt Úy Hải Lam trống rỗng, ánh mắt xuyên thấu nhìn anh, tự lẩm bẩm "Tại sao?"

"Em không cần biết."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Rất Yêu Rất Yêu Em (1)

Một đêm này, Úy Hải Lam ngủ vô cùng không an ổn, suốt đêm không ngừng gặp ác mộng dây dưa cô. Đến khi tỉnh lại, chẳng những không có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, ngược lại còn bộc phát ra uể oải, thân thể càng đau đớn đến không chịu được. Đầu giường bày ra một bộ quần áo sạch sẽ, hiển nhiên là để lại cho cô, cô đứng dậy mặc vào. Tẩy không sạch mùi vị giống như cả đời này chỉ sợ cũng không còn cách nào xóa bỏ nó. Cô dĩ nhiên cũng có thể coi thường, dứt khoát buông lỏng không để ý tới.

Mở cửa phòng, Vương San sớm đã chờ lâu.

Tất cả rèm cửa sổ đều được kéo ra, bên trong phòng sớm đã được dọn dẹp ngăn nắp sạch sẽ.

Úy Hải Lam hơi nheo lại đôi mắt.

"Tiểu thư Úy, cô đã tỉnh." Vương San nhẹ giọng hỏi, trong tay vẫn cầm hai loại đồ vật như trước.

Một ly nước còn có một viên thuốc nhỏ màu trắng.

Úy Hải Lam trầm mặc đi tới, uống nước nuốt thuốc xuống.

Trong chớp nhoáng này, cô bỗng nhiên có chút minh bạch, cô với anh bất quá chính là "hồ chi tắc tới huy chi tắc khứ nữ nhân" (Nói đơn giản một chút chính là khi bạn cần người nào đó thì hô lên, anh ta sẽ đến bên cạnh bạn. Mà khi bạn không cần anh ta nữa, chỉ cần vung tay khiến anh ấy rời đi) mà thôi. Một tờ hôn nhân bất quá cũng chỉ lừa mình dối người bị chê cười, chỉ là do cô dùng ma túy độc dược, cô lấy cái gì đi cứu lại Cần Viên, cô lấy cái gì đi bảo vệ vật ông nội trần quý nhất. Anh nếu muốn ly hôn, cô phải làm thế nào đây? Nếu muốn lên tòa án, theo trên hợp đồng, đại khái anh có thể phân cho cô một nửa giá trị Cần Viên. Kết quả là cô vẫn như cũ không thể bảo vệ được.

"Tiểu thư Úy, dùng bữa sáng."

"Không, tôi trở về nhà ăn."

"Tiên sinh Lôi nói nhất định phải khiến cho cô ăn xong rồi mới đi."

Úy Hải Lam giống như người máy đi đến bàn ăn, cầm lấy muỗng cũng không cần gấp đồ ăn, cứ như vậy chỉ dùng nửa bát cháo, sau đó lau miệng nói "Có thể đi được chưa?"

Vương San sùng sốt, cái này cũng coi như là dùng qua "Có thể."

Uý Hải Lam đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Tầng cao nhất của Ngũ Nhạc Thành, phía trước cửa sổ sát đất có bóng người nghỉ chân.

Ánh mặt trời tà tà chiếu vào chòm tia sáng, cánh tay anh thon dài rũ xuống, rèm cửa sổ nhất thời buông xuống, anh xoay người sang chỗ khác, hình dáng cao to mạnh mẽ rần rờ đồ sộ.

Lôi Thiệu Hành liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, giọng nam của đôi phương lạnh lùng vang lên "Không phải cô ấy, cô ấy vẫn còn ở Tam Á, không hề rời đi."

"Tốt nhất là không phải cô ấy." Lôi Thiệu Hành mỉm cười nói, đã có mùi vị khát máu, sau đó lại bỏ lại một câu nghe ngang rồi đi "Có thể thu lưới rồi."

Người đàn ông kia một mình đứng lặng phía trước cửa sổ, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ, dưới tấm kính là một đôi mắt lợi hại sắc sảo.

Sáng sớm, bầu trời cực kỳ xanh thẫm trong suốt như bị nước tẩy qua.

Uý Hải Lam một đường chạy về phía Tường Vi Uyển.

Cô vẫn cúi đầu, cho nên cũng không nhìn thấy trên ban công lầu ba có người đang nhìn mình.

Uý Hải Lam vừa đi vào vườn, trên thang lầu bỗng có người đi thẳng xuống.

Triệu Nhân một thân màu trắng, loại ánh sáng màu này còn xuyên thấu có chút trắng nhạt, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, có loại cảm giác ấm áp toả ra ngoài. Bà từ từ đi xuống lầu, dáng người thướt tha, đi lại mềm mại. Cô ngẩng đầu nhìn lại, màn ảnh bỗng nhiên cắt đến khi còn bé, bà vẫn có dung nhan như vậy, chưa từng thay đổi chút nào, vẫn xinh đẹp như vậy.

Uý Hải Lam đứng ở phía dưới bậc thang, cứ như vậy si ngốc nhìn bà chậm rãi đi xuống.

Không đợi cô mở miệng la lên, Triệu Nhân lại phát hiện cổ cô có vết tích đỏ thẫm. Dấu vết này là gì, sao Triệu Nhân lại không rõ? Bà chột xích lại gần, lại nhìn cẩn thận. Uý Hải Lam như ý thức được có điểm không thích hợp, toàn thân cũng bắt đầu không khỏe, kéo cao cổ áo, khăn cấp mở miệng nói: "Mẹ, con lên lầu."

"Đứng lại cho mẹ." Triệu Nhân quát một tiếng.

Uý Hải Lam vốn đang đi bộ nhanh hơn lại không tự chủ được ngừng lại, cũng giống như khi còn bé. Từ nhỏ đã sợ và nổi giận, chỉ muốn bà luôn vui vẻ, chỉ cần bà lạnh lùng la lớn thì cô sẽ sợ hãi. Nhưng bà đột nhiên lộ ra nụ cười, bà chỉ hài lòng vui vẻ vài ngày, cho là bà đã lạnh lùng nhưng lại còn có bản năng như vậy.

Triệu Nhân quay đầu đi tới bên cạnh cô, tự tay kéo cổ áo của cô.

Uý Hải Lam nhất thời cả kinh, sắc mặt một hồi phát xanh phấp hờng, cũng cắn môi dưới.

"Con lên đây!" Triệu Nhân bắt lại tay cô, kéo cô trở về phòng.

Lúc này, Uý Hải Lam nhìn bà nắm chặt tay mình nhưng vào lúc này lại tham luyến nghĩ muốn nhẹ nhàng cầm lại. Ngón tay của cô uốn lượn thành tư thế cô quạnh như thế, còn không kịp, bà cũng đã buông lỏng tay ra. Cô chỉ cảm thấy trống vắng, ngón đầu chạm vào đôi mắt sinh ra tức giận trong lòng bỗng nhiên có chút lạnh lạnh.

"Cởi quần áo cho mẹ." Triệu Nhân lạnh giọng ra mệnh lệnh.

Uý Hải Lam không khỏi sợ run lên, hoảng hốt nhìn trước mặt bà, viên mắt bắt đầu đỏ lên, cô run rẩy la lên "Mẹ..."

Triệu Nhân trực tiếp kéo quần của cô nhìn, quả nhiên ngay cả trên đùi đều là vết tích.

"Mẹ..."

Sắc mặt Triệu Nhân xinh đẹp lạnh lùng, đưa tay chỉ vào cô phẫn nộ chất vấn "Con thành thật trả lời, những dấu vết này là ai lưu lại?"

Uý Hải Lam chỉ như vậy nhìn bà nhưng không có thốt lên bất kỳ thanh âm nào.

Ánh mắt Triệu Nhân tràn đầy bi phẫn và buồn bực, bà cuống quýt quay đầu, vào trong tìm thứ gì, rốt cục liếc thấy cây chổi lông gà đặt ở trên bàn. Chỉ bước nhanh vài bước đã đến phía trước cầm lấy chổi đi trở về, khí thế hung hăng hướng cô ra mệnh lệnh "Quy xuống!"

Uý Hải Lam không khỏi run lên, hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống ở trước mặt bà.

"Mẹ." Cô nhẹ giọng la lên.

"Đừng gọi tôi như thế, tôi không chịu nổi, tôi không có tư cách làm mẹ của cô." Triệu Nhân cuồng loạn phản bác, giọng nữ bèn nhon trực tiếp đâm rách màng tai, dường như muốn khiến cô lui về vách núi, lui về phía sau một bước chính là vực sâu không đáy, vĩnh viễn cũng không thể xoay người.

"Mẹ, hãy nghe con nói..." Cô vẫn kêu lên, không ngừng kêu.

"Tôi nói cô đừng gọi tôi! Đừng gọi tôi! Bây giờ cô đều có hình dáng ra sao? Nói cái gì? Còn có cái gì để nói? Cô như thế chính là không biết tự ái!" Triệu Nhân bức tức quát cây chổi rơi trên người cô, bà đánh rất hung mãnh, không nương tay, một cái lại một cái, tất cả đều quát trên người cô, bà vừa đánh, vừa điên cuồng thét lớn "Từ nhỏ đã nói cho cô biết, phụ nữ nên yêu quý chính mình, không thể tùy tiện như vậy. Cô đem lời của tôi như gió thoảng bên tai? Cô có nghe được hay không? Hiện tại cũng còn chưa kết hôn, cô lại cùng đàn ông ngủ, cô biết chắc người kia sẽ đối xử với cô tốt không? Cô thực sự làm mất hết mặt mũi của tôi! Còn nói không có làm chuyện xấu xa này. Này cũng học được nói láo rồi!"

Triệu Nhân quát lớn, Uy Hải Lam từ trước đến nay đều là yên lặng thừa nhận.

Nhưng hôm nay, không biết làm sao trong lòng ủy khuất lập tức dâng lên.

Cô không cách nào kể ra, cô không biết nên nói hết ra như thế nào.

Nước mắt đã xoay quanh ở viền mắt, Uy Hải Lam lại can đảm đưa chúng ép trở vào, vừa mở miệng, thanh âm cũng đã khàn khàn, cô cắn răng nghiến lợi nói "Minh làm ra quyết định chính mình sẽ thừa nhận! Đây không phải là mẹ nói sao? Tự con có thể thừa nhận, hưởng hờ con cũng không có làm sai."

"Cô không có làm sai? Cô còn nói cô không có làm sai? Cô và đàn ông ngủ một đêm, đây là không có làm sai? Về sau cô đừng nhận tôi là mẹ. Cô muốn như thế nào tất cả đều tùy cô. Tôi lại cũng không quản cô nữa." Triệu Nhân thấy cô tranh luận phản bác, tức giận càng dâng lên. Mỗi một cái đánh tiếp đều dùng hết toàn lực.

Uy Hải Lam nghẹn ngào gào thét "Không phải nói tùy con sao? Tại sao còn muốn quản con? Mẹ có thể mặc kệ con, từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng không quản con mà."

Cô đột nhiên rít gào khiến Triệu Nhân giật mình, động tác trong tay cũng nhất thời dừng lại.

Tĩnh mịch như vậy, trầm mặc một hồi lâu sau, có tiếng cười vang lên, Triệu Nhân cười đến buồn bã điên cuồng, bà cười cười, chiếc chổi trong tay rơi xuống.

Đôi mi thanh tú của Uy Hải Lam chợt căng thẳng, nhìn thấy khoảng không mờ mịt, trong lòng càng chua xót.

Nhưng lúc này, lời xin lỗi nùng nịu như vậy, bất luận thế nào cô cũng không thể nói được.

Cô thì thào la lên nhưng không phát ra âm thanh: Mẹ...

"Tại sao tôi có thể có đứa con gái như cô, tôi không có đứa con gái như vậy, tôi không có đứa con gái này, sớm biết tôi đã không nên sinh ra cô..." Triệu Nhân lầm bầm nói liên tục như thế bốn câu.

Một câu cuối cùng lạnh lùng truyền vào lỗ tai, rốt cục làm cho Uy Hải Lam tan nát cõi lòng, chia năm xẻ bảy không cách nào chấp vá lại được nữa. Thân thể đau đớn đã sớm không kể, đau lòng mới là vết thương trí mạng nhất, trước mắt đã sớm loang lổ mờ nhạt, cô xông lên quát: "Nếu con đáng ghét như vậy, tại sao còn muốn sinh ra con? Mẹ nên sớm bóp chết con, đồ phải nhìn thấy con, chán ghét con, đồ phải nhìn thấy con khiến mẹ mất mặt, đồ phải tức giận với con như vậy. Ngược lại mẹ cũng không yêu thích con, con sẽ không nên được sinh ra ở trên thế giới này."

Mấy câu nói kiên quyết kia lại lần nữa làm bà kinh động, Triệu Nhân hoàn hồn nhìn lên chỉ thấy hai mắt cô đỏ bừng, chứa đầy nước mắt, vô hạn thống khổ cùng bi thương.

Nhưng cô không rơi lệ, một giọt cũng không có.

Triệu Nhân vươn tay, muốn thay cô lau giọt nước mắt từ khóe mắt.

Mà cô lại giơ tay lên gạt đi, tay Triệu Nhân dừng tại giữa không trung, nhẹ nhàng mà run rẩy.

Uy Hải Lam thật sâu nhìn chăm chú vào bà, kiên quyết thu hồi ánh mắt, đứng dậy chạy ra khỏi phòng.

Tiếng bước chân hốt hoảng đi xa, Triệu Nhân đứng ngơ ngác tại chỗ.

Mơ hồ trong lúc đó, bà như nhớ lại cô bé nhỏ nhắn kia.

Cô bé chải tóc đuôi ngựa khá ái lệ ra khuôn mặt sáng bóng, cười rộ lên đặc biệt ngọt ngào.

Thành tích cuộc thi tuyệt dốc, cô không dám đến tìm bà. Càng lên trung cấp, bài thi cũng càng ngày càng khó, muốn cảm kết quả thỏa mãn cũng càng ngày càng không dễ dàng. Nhiều lần không thể lấy kết quả tốt, bà chưa mở miệng hỏi, cô cũng đã khóc. Cô đang cảm bài thi, kiên quyết cam đoan với bà, lần sau nhất định sẽ được kết quả tốt.

Khi đó, bà nói gì?

Bà nói: 99 điểm và 0 điểm cũng không khác nhau mấy.

Bà nói: Không cho phép khóc, về sau không cho phép khóc ở trước mặt mẹ.

Bà nói: Nếu khóc thì mẹ không cần con nữa.

Lúc đó cô bé lập tức thu tiếng khóc, không dám khóc nữa.

Triệu Nhân cẩn thận hồi tưởng lại mấy năm nay, quả thực cô bé cũng chưa từng khóc ở trước mặt bà.

Một lần cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Rất Yêu Rất Yêu Em (2)

Năm ngày nghỉ, Úy Hải Lam không bước chân ra khỏi nhà.

Cô tự nhốt mình ở trong phòng, không cho người nào quấy rối, cũng không muốn nói chuyện với bất cứ ai. Kỳ thực cả một khoảng thời gian dài, cô cứ như vậy đem chính mình khóa lại trong không gian nhỏ nhỏ. Thế giới của cô chỉ có gian phòng này. Trừ chỗ này thì bất cứ cái gì cũng không thuộc về cô, cô chẳng có cái gì cả, chỉ có hai bàn tay trắng.

Liên tiếp mấy ngày, cô dĩ nhiên cũng không có ngủ.

Mất ngủ là một chuyện đau khổ nhưng dù có làm thế nào cũng ngủ không được.

Bỗng nhiên có người gõ cửa, giọng nữ chính là Vương San "Tiểu thư Úy, cô có ở đây không?"

Úy Hải Lam trầm mặc lại, không thể làm gì khác hơn là trước tiên đi ra mở cửa. Nhìn thấy là Vương San, căn bản cũng không cần cô mở miệng cũng biết người nọ phái cô ấy tới "Tôi thay quần áo, chờ đã."

Xe từ từ lái ra khỏi Căn Viên, ánh mặt trời vẫn xán lạn chói mắt như thế.

Đã rất nhiều ngày Úy Hải Lam đều chưa từng ra khỏi cửa, đột nhiên phải tiếp nhận ánh mặt trời, thật là chịu không nổi, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa. Cúi đầu, cô nhanh chóng ngồi vào trong xe. Vừa lên xe, một luồng khí lạnh kéo tới, lông trên người nổi lên, chưa kể mình vốn không khỏe, sắc mặt cơ bản tái nhợt càng lộ vẻ thảm đạm.

Vương San nhìn thấy đáng vẻ khổ sở của cô, lo lắng hỏi: "Cô khó chịu chỗ nào? Có cần phải đi bệnh viện?"

"Không cần, lái xe đi." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói.

Đó là một hoa viên tư nhân thuộc vùng ngoại ô Xuân Thành, mặt cỏ được xây khá rộng còn có hồ nước trong suốt. Trước mắt là bầu không khí vô cùng tươi mát, đi một hồi mới đến. Úy Hải Lam đi theo Vương San trên con đường đá cuội nhỏ, che dù bước chậm đi về phía trước. Vốn thoải mái một chút nhưng ánh mặt trời khô nóng bộc sười phía dưới lại làm cho cô lần nữa có cảm giác không khỏe.

"Tiểu thư Úy, ở phía trước rồi." Vương San thỉnh thoảng nhắc nhở, quay đầu nhìn về phía Úy Hải Lam chỉ thấy trán cô đang toát ra mồ hôi. Vương San lấy khăn giấy đưa cho cô nói "Lau một chút thôi."

"Cảm ơn." Úy Hải Lam nhận khăn lau, có thể cô biết đây là mồ hôi lạnh.

Không biết đi bao lâu rồi, thật vất vả đi tới được một mảnh cỏ xanh mới gần với hồ nước. Có người ở ven hồ cầm cần câu cá vô cùng nhàn nhã. Ô che nắng đủ màu sắc, phía dưới còn có hai cô gái đang nằm. Một người trong đó là người phụ nữ đang cùng người đàn ông trò chuyện, cũng chính là Tần Trần cùng bạn gái anh.

Mà ngược lại người phụ nữ kia lại đưa lưng về phía cô.

Vóc người cùng đường cong hoàn mỹ, bóng lưng khiến người người mơ màng.

Người phụ nữ nhìn ra bờ hồ còn có một hình bóng khác đang ngồi.

Ô che nắng lấp đi ánh nắng mặt trời, định ra bóng tối màu xám tro, Lôi Thiệu Hành ngồi trên ghế, tay cầm một nhánh cần câu. Hôm nay anh không chính thức mặc âu phục, chỉ một thân trang phục nhân nhả nhẹ nhàng. Áo T-shirt màu đen cổ lật phối với chiếc quần màu xanh nhạt, anh mang kính râm viền bạc làm hiện ra chiếc mũi anh tuấn, vẫn đẹp đẽ như vậy.

"Tiểu thư Úy, tiền sinh Lôi đang ở bên kia." Vương San nhẹ giọng nói, cũng dừng bước.

Úy Hải Lam "Ừm" một tiếng, thẳng hướng bọn họ đi tới.

Cô gái nhìn thấy người đến, hoạt bát mở miệng lên tiếng chào hỏi "Chào."

Tần Trần từ từ quay đầu lại thoáng nhìn người đến là cô, khẽ gật đầu, xem như là chào hỏi rồi.

Úy Hải Lam mỉm cười, cũng không nói gì, cũng không muốn nhiều lời.

Người phụ nữ vốn đưa lưng về phía cô nghe được động tĩnh, cũng rất cục nghiêng người sang.

Ánh mắt Úy Hải Lam đối diện nhìn người phụ nữ kia, trong nháy mắt ngưng.

Người phụ nữ đang nhìn cô, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta hai mắt tỏa sáng, ánh mắt của cô không có nửa điểm kinh ngạc, chỉ là bày ra nụ cười nhạt. Vẫn là cách ăn mặc tao nhã, quần dài lụa trắng, tay áo thực nữ, sát mép tay áo là nếp uốn tinh tế, còn viền nụ hoa xinh đẹp. Hôm nay cô đem mái tóc quấn xoắn xoăn, mềm mại kéo xuống về một bên, bộ dáng giống như trong tạp chí.

Lăng Dung vốn nên ở Thân Thành nhưng dĩ nhiên lại xuất hiện ở nơi này.

"Tiểu thư Úy, chào cô." Lăng Dung chủ động mở miệng.

Úy Hải Lam đáp: "Giám đốc Lăng, chào cô."

"Ngày nghỉ không đi ra ngoài chơi sao?"

"Hơi mệt, cho nên ở nhà nghỉ ngơi."

"Thì ra là vậy."

"Ừm"

Nói chuyện đơn giản vài câu, đột nhiên liền lúng túng im lặng, cũng không biết nên tiếp tục nói chuyện như thế nào.

Lại nhìn người đàn ông xa lạ kia, vẫn như trước không chút thay đổi, cứ như vậy ngồi ở đó, nhàn hạ thoải mái mà câu cá của anh, đáng vẻ câu cá lại hơi có chút giống Khương Thái Công (*), có cảm giác khiến người nguyện ý mắc câu.

(*) Khương Thái Công, tức Khương Thượng, sống vào đầu thời nhà Chu, còn gọi là Khương Tử Nha, là công thần giúp Chu Văn Vương, Chu Võ Vương diệt nhà Thương.

Lúc Khương Thượng không được Chu Văn Vương trọng dụng đã ẩn cư tại một nơi bên bờ sông Vị thuộc tỉnh Thiểm Tây, khu vực thuộc cai quản của thủ lĩnh Chu tộc là Cơ Xương (tức Chu Văn Vương). Ông hy vọng Cơ Xương chú ý đến mình, qua đó tạo dựng sự nghiệp.

“Thả câu bờ sông Vị” của Đới Tiến (1388 – 1462), Bảo tàng Cung điện Quốc gia Đài Loan

Ngày ngày Khương Thượng đi thả câu bên sông Vị. Thông thường những người đi câu cần câu phải có lưỡi câu và móc mồi câu rồi thả xuống nước, lừa cá dớp mồi. Nhưng lưỡi câu của Khương Thượng lại thẳng tắp và không có mồi câu, cũng không thả chìm xuống nước mà để cách mặt nước tới hơn ba thước. Ông vừa giong cao cần tre vừa lầm bầm: “Cá muốn sống à, nếu bọn người muốn thì hãy tự mắc vào cần câu đi!”

Cho đến một hôm, Chu Văn Vương ngồi xe, dẫn theo con trai cùng binh lính đi săn ở bờ bắc sông Vị. Khi tạt ngang bắt gặp Chu Văn Vương thấy bộ dạng câu cá kỳ lạ của Khương Thượng thì không thể không chú ý, thế rồi lệnh cho tùy tùng đến xem thử. Tùy tùng đến bên cạnh Khương Thượng nhưng Khương Thượng không thèm nhìn, vẫn vừa bình thần câu cá vừa lầm bầm: “Câu này, câu này, cá không cắn câu, tôm tép đến quấy rối!”

Sau khi Chu Văn Vương nghe người lính bẩm cáo lại liền phái một viên quan to đến hỏi dò, nhưng Khương Thượng vẫn không để ý, miệng vẫn lầm bầm: “Câu này, câu này, cá lớn không cắn câu, cá nhỏ đừng quấy rối!”

Sau khi viên quan trở ra bẩm cáo với Văn Vương, lúc này Văn Vương mới chợt hiểu ra, cảm thấy kẻ đi câu này có thể là bậc hiền tài liền đích thân đến thăm hỏi. Sau khi nói chuyện mới biết thì ra chính là Khương Thượng, một người tài giỏi, tinh thông binh pháp.

Văn Vương vui mừng nói: “Khi tổ phụ còn sống từng nói với ta rằng sẽ có một người hiền tài đến giúp Chu tộc hưng thịnh. Thì ra chính là Ngài. Tổ phụ của ta đã trông mong Ngài từ rất lâu rồi”. Nói xong, Văn Vương liền mời Khương Thượng lên xe rồi cùng hồi cung.

Vì Khương Thượng là người mà tổ phụ của Văn Vương trông ngóng từ lâu, nên sau đó mọi người đều gọi ông là Thái Công Vọng; trong dân gian gọi ông là Khương Thái Công.

Sau này Khương Thái Công phò tá Văn Vương hưng bang lập quốc, còn giúp Võ Vương tiêu diệt triều Thương vô đạo. Được Võ Vương phong đất Tề, thực hiện nguyện vọng dựng công lập nghiệp.

Theo secretechina

Úy Hải Lam đứng dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi túa ra một trận.

Lăng Dung nhìn cô đầu đầy mồ hôi, sắc mặt lại không được tốt, tựa hồ không nhìn nổi "Lôi, tiểu thư Úy đã tới."

"Dung Dung." Lôi Thiệu Hành rốt cục mở miệng la lên, giọng nam dồi dào từ tính ôn nhu dị thường, không nhìn thẳng cô.

Anh xưng hô thân mật lại làm cho Úy Hải Lam ngạc nhiên nhưng cô nghe qua những phụ nữ kia gọi anh là "Thiệu Hành", "Lôi", tuy nhiên lại chưa từng nghe anh hét lên với đối phương. Lúc này, một tiếng "Dung Dung", đơn giản chỉ hai chữ cho thấy tầm quan trọng của đối phương.

Lăng Dung an tĩnh đi về phía anh, anh tự tay kéo cô ngồi xuống, phảng phất động tác như vậy là tự nhiên.

Hai người kẻ vai ngồi đó, mặc dù không dựa sát vào nhau nhưng lại hài hòa ấm áp khác thường.

"Một mình ngồi ở đây làm gì?"

"Anh biết đó, em cũng chưa từng câu cá như thế này."

"Anh có thể dạy em."

"Ừm, em làm khán giả là tốt rồi."

Một cặp nam anh tuấn nữ mỹ nhân, hình ảnh rất duy mỹ, cũng rất là phù hợp.

Tiếng nói chuyện của hai người nhẹ nhàng từ trong gió truyền đến, Úy Hải Lam tự đem chính mình hóa thành một đoàn không khí.

Úy Hải Lam không có tâm tư suy nghĩ nhiều đến cái khác, cũng không biết là có phải bởi vì ánh mặt trời quá mức khô nóng khiến cho cô cảm thấy ảm đạm, cho nên hình ảnh trước mắt cũng bắt đầu dần dần mờ nhạt.

Cô đột nhiên nghĩ đến năm ấy một thân một mình đi đến trường đại học báo danh.

Kéo rương hành lý, không có người nào tiễn đưa, cô càng không thể quay đầu.

Đã từng lấy đó là thành tựu mơ ước để bắt đầu đường đi, cô bỏ ra trăm phần trăm nhiệt tình nhưng không ngờ thực sự là một giấc mộng.

Giấc mộng này thật sự là quá mức hoa lệ cũng quá mức tốt đẹp.

Tình mộng, tất cả vinh quang cùng sung sướng này đều vẫn tồn tại như cũ.

Có thể cô chưa phát hiện sự thỏa mãn mà ngược lại, cô đã nếm được sự không cam lòng cùng bất đắc dĩ.

Úy Hải Lam không tự chủ được nắm chặt nắm tay, đứng ngơ ngác tại chỗ. Đầu cô càng ngày càng ảm đạm, cô cảm giác mình sắp chóng mặt không nổi.

"Uống nước không?"

"Không."

"Em khát nước, em đi uống chút nước." Lăng Dung vừa cười vừa nói, đứng dậy đi về chỗ của mình.

Nhưng cô mới vừa đứng dậy, liền nhìn thấy Úy Hải Lam loạng choạng loạng choạng đứng ở dưới ánh mặt trời. Mái tóc ngắn đều bị mồ hôi thấm ướt, khuôn mặt nhợt nhạt kia bị phôi đỏ bừng, đáng dấp vô cùng thương cảm. Mà cô ấy còn gượng chống đỡ, bộ dáng quật cường như vậy càng khiến người ta thương tiếc trong lòng, muốn bảo vệ che chở thật tốt.

Lăng Dung bước chân đi tới trước mặt cô, nhẹ giọng nói: "Đừng đứng như vậy, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

Úy Hải Lam đã bị phôi nắng đến hôn mê, trước người đờ xuống một cái bóng, che chút ánh mặt trời, cô nhìn không rõ đối phương, dùng sức mở to hai mắt, lúc này mới ý thức được cô ấy là người nào.

"Ừm." Tại lúc chính mình muốn ngã xuống trước, Úy Hải Lam lựa chọn thỏa hiệp.

Lăng Dung dẫn cô cùng ngồi xuống, từ thùng nước đá được trang bị đầy đủ lấy ra một chai nước đá đưa cho cô "Cho cô."

"Cảm ơn." Úy Hải Lam khát nước khó nhịn, cảm kích nhận chai nước uống.

Cô một hơi uống sạch hết một chai, Lăng Dung lại lấy một chai, cô lại lần nữa tiếp nhận, lại uống đến gần nửa chai.

Chất lỏng lạnh lẽo trong nháy mắt tưới lên cơ thể bị nhiệt nóng thiêu đốt, Úy Hải Lam lúc này mới cảm giác có một chút thư thái, lần nữa nói cảm ơn cô.

"Không cần khách sáo." Lăng Dung ung dung thông thả uống vài ngụm, đi trở về bên cạnh Lôi Thiệu Hành.

Hai người cũng vừa trò chuyện giống như trước vậy, chủ đề thảo luận về đầu tư các loại, như là liên doanh hợp tác, rõ ràng so với liên doanh hợp tác còn có phần ăn ý thân mật hơn một chút.

"Ngồi lâu, chân anh đều đã tê rần."

"Được rồi, em với anh đi dạo quanh đây một chút đi."

"Được."

Lôi Thiệu Hành đặt cần câu, bày một vị trí cố định, chắc chắn sẽ không rơi xuống, lúc này mới đứng lên.

Người bạn gái bên cạnh Tần Trăn nhìn thấy bọn họ muốn đi dạo tản bộ, cô sớm đã ngồi không yên, lập tức phụ họa nói: "Anh Tần, chúng ta cũng đi một chút nha, em ngồi suốt một buổi chiều rồi."

Tần Trăn lặng lẽ đứng dậy, bạn gái cười híp mắt khoác cánh tay anh.

"Tiểu thư Úy, có muốn cùng đi hay không?" Lăng Dung quay đầu hỏi.

Ánh mắt của bốn người trong nháy mắt hướng về phía cô.

Phía dưới kính râm, Lôi Thiệu Hành nheo lại đôi mắt, Úy Hải Lam vừa muốn mở miệng, anh lại nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xám của cô, nói "Đợi đó."

Úy Hải Lam chỉ cười cười, không cần phải nhiều lời nữa.

Bốn người cứ như vậy nhanh nhẹn đi xa.

Nhìn bọn họ đi xa, mấy ngày cũng chưa từng chợp mắt Úy Hải Lam cảm thấy mệt mỏi đến không chịu được. Một tay chống đỡ đầu, mí mắt nặng nề đến không còn cách nào mở nổi, ý chí tan vỡ, chỉ nói chính mình chợp mắt một hồi. Nhưng một cái híp mắt như thế không ngờ ngủ đến mê man, thẳng đến khi bọn họ quay trở lại cũng không phát hiện.

"Chao ôi! Vị tiểu thư kia đang ngủ nha?" Bạn gái Tần Trăn vô cùng kinh ngạc hô lên, cười duyên rúc vào trong lòng Tần Trăn.

Lôi Thiệu Hành âm u nhìn tới chỉ thấy trên ghế co ro một bóng dáng. Cả người lún sâu vào trong đó, đầu nhỏ nghiêng sang một bên, tóc trên trán che luôn con mắt. Cô lặng yên im lặng hô hấp, tay chân nhỏ nhắn, tất cả đều yếu ớt như vậy. Cô lẳng lặng ngồi ở nơi đó, tạm ngăn cách với thế giới bên ngoài mà ngủ, quanh mình hết thảy đều không quan hệ, bất cứ người nào cũng đừng mơ tưởng tiến nhập vào thế giới của cô.

Ánh mắt Lăng Dung từ bóng người đang ngủ kia dời đến bên cạnh anh, qua tấm kính màu đen, cô nhìn không rõ anh, anh vẫn còn đang mỉm cười, độ cong khóe miệng vẫn như trước.

Ánh mắt của anh thủy chung chăm chú nhìn cô ấy.

Rốt cuộc, anh làm như sốt ruột.

Lôi Thiệu Hành đi tới trước mặt cô, thoáng chốc nắm cô lên, gắng gượng xông vào thế giới của cô.

Úy Hải Lam ngủ mơ hồ, đang lúc nửa tỉnh nửa mê mở mắt, đầu đau như sắp nứt thì tay anh buông lỏng, cả người cô ngã trên mặt đất.

"Đứng lên!" Anh gầm lên một tiếng, cúi đầu xuống nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Rất Yêu Rất Yêu Em (3)

Úy Hải Lam cả người vô lực, mấy ngày chưa từng ngủ khiến cho thể lực cô hầu như tiêu hao. Thế nhưng lại có một cỗ sức mạnh rất tàn bạo hung hăng

bức bách cô, ra lệnh khiến cô nhất định phải đứng lên. Cô một tay nắm lấy ghế tựa, tập tễnh từ trên mặt đất đứng lên. Thật vất vả mới đứng dậy, lại lao đảo một cái, cánh tay của anh đứng lúc đuổi ra.

Kính râm được lấy xuống, khoảng cách gần như vậy nhìn về phía cô, Lôi Thiệu Hành giờ mới phát hiện tơ máu che kín hai mắt của cô, nhìn đôi mắt như vậy báo trước cô đã mấy ngày mấy đêm chưa từng được nghỉ ngơi tốt. Lại thấy tinh thần cô uể oải, dáng vẻ không ngủ đủ lại thêm đáng dấp gầy yếu thiếu dinh dưỡng, ngực bỗng nhiên xông đến một cổ tức giận, ngay cả mình cũng cảm thấy không hiểu.

Úy Hải Lam hoàn hồn trở về, bên tai lại là một trận gào thét chói tai "Tại sao em như vậy?"

"Em rất khỏe." Úy Hải Lam bình tĩnh mở miệng, vẻ mặt không việc gì.

"Chỉ có chút chuyện, còn sống dở chết dở như vậy?" Lôi Thiệu Hành lạnh giọng chất vấn, vầng trán nhíu lại một chỗ.

Quả thực là không phải chuyện quan trọng gì.

Người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không hiểu.

Úy Hải Lam nhìn về phía anh, vẫn lời nói kia "Em rất khỏe."

"Được được được, nếu em nói rất khỏe, vậy thì cút về Thân Thành đi. Đừng ở chỗ này muốn chết muốn sống, nhìn thấy phiền." Lôi Thiệu Hành lần thứ hai buông tay ra, lạnh giọng cười nói.

Thân thể Úy Hải Lam hơi lắc, lần này không ngã xuống nữa.

"Em không đi Thân Thành." Cô kiên quyết nói.

"Có đi hay không, không phải do em."

"Em không đi!"

"Em muốn chọc anh phiền đúng không?" Lôi Thiệu Hành nhìn chằm chằm vào cô chất vấn.

Úy Hải Lam lại không lên tiếng, cô không biết mình còn có thể nhẫn nhục chịu đựng như vậy bao lâu, cô như bị kéo cung mà anh chính là người giương cung, anh càng ngày càng gấp, cô một ngày nào đó sẽ bị bẻ gãy. Tốt nhất cô nên kiên định lập trường, hoặc là thông thả rời khỏi nơi này nhưng giờ khắc này, cô còn phải chịu hành hạ.

Trầm mặc trong chốc lát, Úy Hải Lam chung quy vẫn trở về ba chữ "Biết rồi." (Từ gốc 知道了, âm Hán Việt là "tri đạo liễu" nghĩa là biết rồi)

Lôi Thiệu Hành nhìn sắc mặt lạnh nhạt xinh đẹp, bỗng nhiên quay đầu nhìn phía Lăng Dung hỏi "Dung Dung, cô ấy đã xong việc bên Thân Thành chưa?"

Lăng Dung trả lời "Vốn là đã xong, có điều ngày hôm qua có khách chỉ điểm mời cô ấy thiết kế."

"Ai?"

"Tam tiểu thư công ty nhà họ Ôn, Ôn Tĩnh Đồng. Đại khái là vào thời điểm diễn ra tiệc rượu lần trước, cô ấy nhìn thấy bộ lễ phục trên người em, vì lẽ đó lần này cố ý đến." Lăng Dung mỉm cười nói.

Lôi Thiệu Hành nói: "Từ chối thôi."

Úy Hải Lam lặng lẽ nghe bọn họ nói chuyện, giọng anh lướt nhẹ khiến cho cô khinh thường đưa tay nắm thành quyền.

"Lần này là ngũ thiếu gia nhà họ Hạ ra chỉ thị cho Bảo Nhi gửi điện báo."

Lôi Thiệu Hành suy nghĩ chốc lát, nhíu mày lại, trầm giọng nói: "Ngày mai sẽ trở về, thiết kế xong lễ phục lập tức gọi về Xuân Thành."

"Được." Dung Dung không chút biến sắc gật đầu.

Tầm mắt Lôi Thiệu Hành một lần nữa quay lại nhìn cô, cô ăn mặc vô cùng kín, ống tay áo ngay cả cổ áo đều hơi cao, trời nóng như vậy, nhìn qua vô cùng bức mình, cô giống như thiếu dưỡng khí. Anh chỉ cảm thấy chóng mặt, bắt được cánh tay của cô vén cao tay áo "Em không nóng à? Tay áo cuộn lên không được sao?"

Anh ra tay rất nhanh, trong chớp mắt kéo cao tay áo của cô, Úy Hải Lam không kịp ngăn cản.

Anh cúi đầu nhìn chỉ thấy lộ ra đoạn cánh tay, rõ ràng là dấu vết bị roi quất, nhìn thấy mà giật mình.

Trong mắt Lôi Thiệu Hành loé lên ánh sáng ngờ vực nhưng cô vội vã hất tay của anh ra, đem vén tay áo xuống dưới "Em về trước thu dọn đồ đạc."

Úy Hải Lam gấp gáp vội vàng xoay người, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lôi Thiệu Hành hình như có động tác nhưng cuối cùng vẫn không đuổi theo. Anh đứng tại chỗ, nhìn bóng người run rẩy rời đi xa.

Vàng trán anh tuấn càng nhúu càng chặt.

"Lôi, em có chút đói bụng, có thể đi ăn cơm không?" Lăng Dung đi tới bên cạnh anh hỏi.

Lôi Thiệu Hành hơi nhăn trán.

Bốn người rời khỏi mảnh hoa viên này tiện đà đi tới tiệm cơm.

Mấy chiếc xe qua lại lẫn nhau, hai chiếc xe chạy theo hướng nam, một chiếc khác chờ theo Ủy Hải Lam nhưng nhắm hướng đông mà chạy.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn thẳng phía trước, âm u hỏi "Dung Dung, là em nói sao?"

Lăng Dung vốn đang ngồi yên tĩnh bên cạnh, đột nhiên nghe thấy giọng anh trầm thấp vang lên, cả người chợt ngẩn ra.

Sự ngạc nhiên vừa mới bình phục lại lần nữa bắt đầu sóng lớn.

Cô với anh quen biết nhiều năm như vậy, xưa nay cô chưa từng thấy anh có dáng vẻ như lúc này, người đàn ông này thì ra ngoại trừ nụ cười ngoài môi cũng có thể có tâm tình khác, anh biết giận, sẽ cau mày khi tức giận. Anh đối với cô luôn luôn ôn nhu săn sóc, càng tín nhiệm cô, anh tín nhiệm cô gần như đến mức không cách nào tưởng tượng nổi, có thể nói là trăm phần trăm vô điều kiện. Thế nhưng giờ khắc này, anh lại mở miệng, điều này làm cho cô cảm thấy có cảm giác khó chịu.

Không biết là do dự cái gì, suy nghĩ cái gì, một lát sau Lăng Dung cũng không có đáp lại.

Qua hồi lâu, Lăng Dung thăm thăm hỏi ngược lại "Anh giận rồi?"

Lần này đổi thành anh trầm mặc không lâu, sau đó mới nói "Không muốn có lần sau nữa."

Lăng Dung không khỏi run rẩy, cô đột nhiên ý thức được cô bé kia đối với anh chính là một nhân vật vô cùng đặc biệt.

Xe từ từ chạy về phía trước, nhấn chìm cuộn cuộn lớp bụi bặm.

Kỳ nghỉ còn chưa kết thúc sẽ phải chạy về Thân Thành, Ủy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là thu thập đồ đạc. Nghĩ lại từ lúc trở về đến nay, cô vẫn chưa từng gặp mặt Viên Viên, vì vậy liền gọi điện thoại tìm cô ấy. Đáng tiếc là, điện thoại di động của cô ấy đang ở trạng thái tắt máy nên cô đành gửi tin nhắn để lúc cô ấy trở về sẽ gặp nhau. Chỉ là ngày hôm đó đợi đến lúc đi ngủ, Viên Viên cũng không có điện lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ủy Hải Lam điện tới nhà Viên Viên.

Ba Viên là người tiếp: "Hải Lam, công ty Viên Viên có việc nên đi công tác rồi, vài ngày sau mới trở về."

Vừa nghe tình hình như vậy, Ủy Hải Lam cũng không nói thêm gì, chỉ thăm hỏi ba Viên, sau đó cũng liền cúp máy.

Đúng giờ, Ủy Hải Lam chạy tới sân bay, ở phòng chờ dành cho khách tìm thấy Lăng Dung.

"Chào buổi sáng."

"Sớm vậy."

"Ăn sáng rồi sao?"

"Ừm, ăn rồi."

"Đây là một ít tư liệu đơn giản của khách hàng, cô xem qua một chút."

"Được."

Cuộc trò chuyện đơn giản qua đi, hai người không nói câu nào nữa.

Từ Xuân Thành lại bay trở về đến Thân Thành, xuống máy bay thậm chí chưa kịp thả hành lý xuống liền lập tức chạy đến công ty.

Ủy Hải Lam đi theo Lăng Dung đi vào cao ốc tổng công ty Elaine.

Lúc này chính là mười giờ hai mươi phút sáng, hai người vừa đến văn phòng, qua chừng năm phút đồng hồ thì có khách hàng đến đây. Thời gian coi như là chuẩn xác, xem ra là đã sớm hẹn xong.

"Tiểu thư Ôn, chào cô."

"Giám đốc Lăng, đã lâu không gặp."

"Tiểu thư Ôn gần đây càng ngày càng xinh đẹp."

Lăng Dung chủ động bước lên tiếp đón, mỉm cười tự nhiên bắt chuyện với cô ấy.

Đó là một cô gái ăn mặc tinh xảo khí chất cao nhã, dịu dàng không gì sánh được, nụ cười vừa vặn tốt đẹp vui tươi, lúc vung tay nhấc chân cũng tự nhiên có một luồng phong cách quý phái.

Trong đầu Ủy Hải Lam nhất thời hiện lên hình ảnh tư liệu mình đã được xem qua trước.

Ôn Tịnh Đồng, tam tiểu thư xí nghiệp nhà họ Ôn, là người đứng đầu có thành tích tốt nhất, thân cao 164 cm, cân nặng 45 kg, tốt nghiệp từ đại học California thuộc nước Mỹ... Ngoại trừ những giới thiệu cơ bản này, còn có thêm mấy chục trang giới thiệu về chụp ảnh, quay phim thời trang gần đây, cô thường xuất hiện ở các loại hội họp, mỗi khi xuất hiện đều là tiêu điểm chú ý khiến người ta mê say.

Vị tiểu thư Ôn Tịnh Đồng này quả nhiên không tầm thường.

Nhưng giữa người và người, có lúc cảm giác đầu tiên cực kỳ chuẩn xác.

Cô cùng vị tiểu thư Ôn cũng không phải rất ăn nhịp cho lắm.

Ủy Hải Lam đồng thời cũng chú ý tới một tiểu thư trợ lý đi theo phía sau cô.

Cô bé kia, toàn bộ mái tóc được sắp xếp về phía sau, cẩn thận tỉ mỉ buộc tóc đuôi ngựa, lộ ra một khuôn mặt trái xoan, nét mặt trắng nõn tự nhiên. Khi trời cực nóng, cô còn ăn mặc một thân tây phục ngay ngắn, bên trong phối áo sơ mi trắng, quần tây sát người màu đen phác họa ra vóc người của cô, tuy là rất có khí khái nhưng có thể cũng coi như là lỗi lổm có hứng thú. Cô mang một đôi giày da bằng phẳng cùng màu, vóc dáng rất cao, vền vền có thể nhìn ra được đại khái so với cô cao hơn năm centimet.

Theo trang phục, xem ra hẳn là trợ lý hoặc là vệ sĩ.

Cô gái làm như chú ý thấy cô đang quan sát, trở về khuôn mặt tươi cười.

Con mắt của cô như mèo lười biếng ngây thơ như thế.

"Tôi đến vì muốn giới thiệu một chút, vị này chính là nhà thiết kế Ủy Hải Lam." Lăng Dung làm một động tác tay mỉm cười nói.

"Tiểu thư Ôn, chào cô." Ủy Hải Lam không nhanh không chậm đưa tay ra chào hỏi.

Ôn Tịnh đồng chỉ nhẹ nhàng nắm lại, liền nhanh chóng thả ra "Lúc trước nhìn thấy giám đốc Lăng mặc lễ phục rất khác biệt, cũng rất đẹp, vì lẽ đó cũng muốn mời cô thay tôi suy nghĩ về trang phục thiết kế."

"Cảm ơn tiểu thư Ôn thương thức, tôi rất vinh hạnh." Ủy Hải Lam bình tĩnh mỉm cười đáp lại, thì ra cô cũng có thể bình tĩnh tự nhiên như vậy xử sự với người ngoài.

"Ngồi xuống nói đi."

Nhóm người dồn dập ngồi vào chỗ, ngoại trừ vị tiểu thư trợ lý kia vẫn đứng bên cạnh Ôn Tịnh Đồng.

"Tôi cần một bộ lễ phục đầy đủ đặc sắc để dự họp tiệc rượu, đoàn trang hào phóng là hàng đầu, thế nhưng cũng cần điểm áp quần phượng (ý là xinh đẹp khiến người người hâm mộ). Còn về phượng diện tiền bạc, chỉ cần tôi thỏa mãn, bao nhiêu đều không là vấn đề." Ôn Tịnh Đồng không nhanh không chậm mở miệng, tốc độ nói không nhanh cũng không chậm, cuối cùng dùng nụ cười mỉm để kết thúc.

Ủy Hải Lam đại khái có hiểu biết, nhẹ giọng hỏi "Tiểu thư Ôn, tôi muốn biết tiệc rượu lần này có hình thức gì?"

"Tiệc mừng thọ ông cụ." Ôn Tịnh Đồng nói.

"Được rồi, tôi đã rõ, như vậy tôi sẽ mau chóng đưa ra bản thảo để cô xem qua."

"Nhắc nhở với cô một chút, tiệc rượu sẽ diễn ra vào thứ năm, nghĩa là cô chỉ có bảy ngày. Được rồi, vậy cứ như thế, tôi cũng phải đi rồi." Không cho cô nói thêm gì nữa, Ôn Tịnh Đồng trực tiếp chặn lại miệng cô.

"Ô Nam, đưa số điện thoại cùng địa chỉ khách sạn cho tiểu thư Ủy." Ôn Tịnh Đồng nói lớn.

Cô gái bên cạnh vẫn trầm mặc không lên tiếng, chỉ là gật đầu, sau đó lấy từ trong người quyền sở ghi chép cùng bút nhanh chóng viết xuống chữ số.

Bút kia lại có hình dáng đáng yêu ngây thơ đầy tính trẻ con.

Tô Nam dùng hai tay trình lên, Ủy Hải Lam lập tức đứng dậy nhận.

"Tiểu thư Ủy, yên ổn chờ tin vui của cô." Ôn Tịnh Đồng uyển chuyển đứng dậy, thanh nhã đi ra.

Ủy Hải Lam cúi đầu nhìn về giấy ghi chép, mặt trên là chữ viết mạnh mẽ thanh tú.

"Biết mình nên làm như thế nào sao?" Lăng Dung hỏi.

Ủy Hải Lam cẩn thận cất tờ giấy ghi chép xong, ngẩng đầu nhìn về phía cô, trấn tĩnh ung dung nói: "Tôi sẽ còn thời gian ba ngày để ra bản thảo thiết kế, một ngày thuận tiện để tiểu thư Ôn sửa chữa, còn lại ba ngày, hai ngày ra lễ phục, một ngày mặc thử đồng thời làm sửa chữa cuối cùng."

Lăng Dung nhìn cô gái trước mặt thông minh nhạy bén này cũng nửa vui nửa buồn.

Lăng Dung sắp xếp cho cô được đơn độc làm việc, Ủy Hải Lam cũng không đi đến bộ phận mình mà liền ở tại tầng mười tám. Chỉ trong ba ngày liền muốn thiết kế ra một bộ lễ phục đặc sắc khác biệt, đây cũng không phải là chuyện tùy tiện, thiết kế càng không thể tiện tay làm bừa được.

Vào thời điểm chạng vạng tối, Lăng Dung đến hỏi dò "Lễ phục thiết kế như thế nào rồi?"

Ủy Hải Lam đang muốn rời đi, nhìn cô từ tốn nói "Tôi còn cần một ít thời gian."

"Hãy thả lỏng." Lăng Dung dặn dò vài câu "Được rồi, cô đi về nghỉ ngơi trước đi."

"Giám đốc Lăng, tạm biệt." Ủy Hải Lam nhẹ giọng đáp, ngực bỗng nhiên một trận khó chịu, không nhịn được ho khan vài tiếng.

"Sao vậy? Có phải là bị cảm lạnh?"

"Đại khái là gần đây có một chút, hơn nữa ngủ không ngon. Tôi không có chuyện gì, cảm ơn giám đốc Lăng quan tâm."

"Chú ý thân thể, nhanh lên một chút đi về nghỉ ngơi đi."

Ủy Hải Lam mỉm cười đi qua người cô.

Một cú điện thoại gọi đến, tiếng chuông di động vang lên thật đặc biệt.

Lăng Dung tiếp nhận, giọng nói ôn nhu hô lớn với đối phương "Lôi."

"Thân thể không thoải mái?"

"Không có." Lăng Dung không khỏi cười khỏ, người đàn ông này thực sự không hiểu rõ phong tình (có vẻ tình tứ). Cô cầm điện thoại di động, trong nháy mắt ý nghĩ từ trong đầu nổi lên, nhẹ nhàng nói "Có điều, tình trạng cơ thể của tiểu thư Ủy xem ra cũng không phải quá tốt, đại khái là gần đây quá mệt mỏi, vì lẽ đó bị bệnh, anh có muốn gọi điện thoại hỏi thăm cô ấy một chút?"

Lôi Thiệu Hành cười hỏi ngược lại "Cô ấy sinh bệnh, mắc mớ gì đến anh nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Rất Yêu Rất Yêu Em (4)

Ủy Hải Lam mới ra khỏi tòa cao ốc công ty liền đụng phải bà Lý.

"Cháu cũng đi tàu điện ngầm sao?"

"Dạ."

"Chúng ta cùng đi thôi?"

"Được."

"Đi chậm một chút, xe đang nhiều, lại đây, bà dẫn cháu đi, lúc băng qua đường phải cẩn thận chút." Bà Lý ngoại trừ ngoài miệng lái nhai nhưng đối xử với mọi người cũng rất ôn hòa, độ lượng.

Ủy Hải Lam bước chậm đồng hành theo bà, cả người đột nhiên trở nên bình tĩnh.

Thân Thành phồn hoa, xe cộ chạy băng băng rất nhanh, hai bên đại thụ cành lá sum xuê, xanh um tươi tốt, trông rất đẹp mắt.

"Cháu biết đây là cái gì không? Bạch ngọc lan kết trái đấy." Bà Lý chỉ hướng những cây đại thụ ven đường.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy trên cây kết đầy trái, từng chuỗi màu hồng lục giao nhau treo đầy đầu cành, nhìn qua hết sức xinh đẹp.

"Thời điểm tháng năm tháng sáu, ngọc lan nở hoa, hoa nở có hương thơm có đẹp, chờ đến tháng mười liền kết quả, cháu xem một chút những trái này, trưởng thành thật tốt..." Bà Lý lái nhái kể ra, Úy Hải Lam nhìn một gốc cây ngọc lan, bỗng nhiên trong lúc đó trong đầu hiện lên ánh sáng hào quang chói lọi, mơ hồ bức tranh vẽ chậm rãi bề ngoài nổi lên, rốt cục nở rộ nụ cười.

Lần đầu tiên cảm thấy thành phố này, kỳ thực bên trong cũng không lạnh lùng đến độ hư hỏng như vậy.

Chỉ ít cây ngọc lan này thật đẹp khiến cho lòng người dao động.

Chờ đến chiều ngày thứ ba, đầu tiên Úy Hải Lam đi đến phòng làm việc báo cáo.

"Có phải có khó khăn gì hay không? Cứ nói thẳng ra không sao cả." Lăng Dung mỉm cười hỏi.

"Giám đốc Lăng, ngày mai có thể đến thăm tiểu thư Ôn, không có vấn đề gì."

"Cô đã thiết kế xong?" Lăng Dung quả thật có chút không dám tin tưởng.

Thời gian ngắn như vậy, thời cơ cấp bách trước mắt mà cô dĩ nhiên lại có thể nhanh mạnh như vậy?

Úy Hải Lam gật đầu "Dạ."

Lăng Dung làm như không tin, mở miệng nói "Tôi thật sự cảm thấy rất tò mò đối với tác phẩm thiết kế của cô, hãy mở ra cho tôi xem một chút đi."

"Tôi muốn đem lễ phục mới diện Die nda n****Sóc***Là****Ta****I e q u u y d o n,kiến lần đầu này cho tiểu thư Ôn." Úy Hải Lam trấn định tự nhiên, cũng không tính giao ra dạng bản thảo này cho bất cứ người nào thường thức.

Lăng Dung lặng lẽ nói: "Như vậy cũng được, cô liên hệ với tiểu thư Ôn chưa?"

"Hẹn một giờ chiều mai." Úy Hải Lam nhẹ giọng trả lời.

Lăng Dung trầm mặc một lát, lúc này mới gật đầu.

Đúng giờ ngày hôm sau, đoàn người đi tới khách sạn Ôn Tĩnh Đồng trọ.

Tên của quán này, Úy Hải Lam cũng không xa lạ, bởi vì Xuân Thành cũng có, chính là Trung Hoa chi tinh (ngôi sao Trung Hoa). Cô vẫn cho Trung Hoa chi tinh chỉ thành lập ở Xuân Thành, thật không ngờ thì ra còn có chi nhánh. Liên lạc thuận lợi, Tô Nam đến đây giúp đỡ, vẫn không nói lời nào, chỉ đưa tay ra dấu ý bảo mời các cô vào trong.

Căn phòng cao tầng phạm vi nhìn cực kỳ tốt.

Liếc nhìn lại, biển mây lượn lờ, mênh mông vô biên.

Trung Hoa chi tinh ở Thân Thành lại cách điệu hơn so với Xuân Thành, biến hoá theo phương tây, mang đậm phong cách kiểu Âu châu.

Căn phòng trong phòng khách, Ôn Tĩnh Đồng đang tiếp điện thoại, chưa đến gần, chỉ nghe thấy tiếng cười vui của cô, sung sướng truyền đến, nhìn ra được tâm tình của cô vô cùng tốt. Nhìn thấy người đến, vội vã mắng một tiếng "Diệc Hàn, người thiết kế lễ phục mới tới, không thể trò chuyện được nữa, lát nữa sẽ gọi điện thoại cho anh."

Ôn Tĩnh Đồng cúp điện thoại di động, mở miệng bắt chuyện "Mời ngồi. Tô Nam, còn không mau đi pha cà phê."

Tô Nam gật đầu.

"Không nên phiền phức như vậy." Lăng Dung cười nói.

"Đây là do Diệc Hàn sai người từ Bra-xin mua về hạt cà phê xay, các cô cũng ném thử mùi vị."

"Vậy không khách khí."

Ánh mắt tinh mịch của Ôn Tĩnh Đồng vừa chuyển, quét về Úy Hải Lam, mở miệng nói: "Có thể xem lễ phục dạng bản thảo rồi."

Úy Hải Lam mỉm cười mở ra máy vi tính xách tay bên cạnh mình, thuận thực điểm ra phần mềm để thuận tiện tiến hành tùy thời sửa chữa.

Màn hình xoay ngược lại, bức bản thảo kia liền rộng mở lộ ra trước mắt mọi người.

Khăn đội đầu thời cổ xưa yêu kiều thướt tha, thái dương có hai lọn tóc đen rơi xuống, phần lót màu trắng, môi có màu mận chín. Mà món lễ phục cũng có màu sắc tương tự, hội tụ phía trước một phong cách in hoa lên sườn xám trong thiên nhiên đại phồn hoa rực rỡ này. Màu vàng rực rỡ hòa cùng dòng nước màu xanh da trời về nên bản thiết kế đóa hoa ngọc lan lớn, tuyến sông như bị vỡ ra chảy ào ạt, màu bạc lóe lên lấp lánh lại trang điểm thêm một đôi khuyên tai hoa ngọc lan dài khoa trương trước ngực, hơi thở cổ kính đánh sâu vào hiệu quả thị giác làm cho người ta lập tức giật mình, một cổ tươi đẹp không cách nào ức chế sau đó từ trong lòng thẩm thấu ra bên ngoài.

Trong mắt Ôn Tịnh Đồng sáng lên, sâu kín hoàn hồn, nhìn chăm chăm món lễ phục hỏi "Làm sao cô sẽ nghĩ đến thiết kế sườn xám?"

"Phụ nữ Đông Phương đặc biệt có khí chất thích hợp nhất với sườn xám, tôi muốn đây là tác phẩm mà cô gái ở bất kỳ quốc gia nào đều không thể so sánh được. Ngược lại, đại đa số người dân ở Thân Thành cũng yêu thích hoa ngọc lan cho nên liền lấy đó làm nét đẹp để chỉnh sửa. Bộ lễ phục này, tôi gọi nó là "Ngọc Lan lãng la" (ý nói là lưới hoa ngọc lan), không biết tiểu thư Ôn có hài lòng hay không?" Úy Hải Lam nhẹ giọng hỏi.

Tô Nam đưa cả phê tói, mỗi người một ly.

"Nếm thử mùi này xem có nguyên chất hay không?" Ôn Tịnh Đồng cũng không vội trả lời, mà là nâng ly lên mời mọi người thưởng thức.

Lăng Dung lấy tư thế ưu nhã bung ly cả phê lên, thưởng thức một hớp cả phê lại trả về chỗ cũ "Quả nhiên mùi vị rất tốt, Ngũ thiếu thực là tri kỷ."

"Ha ha." Ôn Tịnh Đồng đắc ý cười khế, trọng tâm câu chuyện lại chuyển tới lễ phục "Tôi cảm thấy bộ lễ phục này thực không tệ, cô quả thực hao tâm suy nghĩ rồi. Tốt lắm, mau mau làm xong đưa tới cho tôi thử một chút, nếu như nơi nào không ổn thì cũng có thể sửa chữa, nếu không lỡ đâu, buổi tiệc có khả năng không tốt."

"Tô Nam, đưa tờ giấy nhỏ cho tiểu thư Úy." Ôn Tịnh Đồng lại ra mệnh lệnh, sau đó nhìn về Lăng Dung, sắc mặt giả vờ khó xử nhưng cũng hờ hững đắc ý "Giám đốc Lăng, lúc trước Diệc Hàn có tuyển mấy khoản châu báu đưa tới, tôi cũng không biết cái nào tương đối thích hợp, cô thay tôi quyết định, tôi biết ánh mắt cô rất tốt."

"Tiểu thư Ôn mới có ánh mắt thật tốt, ngược lại bản thân tôi cũng muốn nhìn một chút những châu báu kia." Lăng Dung thuận theo cô đứng dậy đi về hướng gian phòng.

Trên bàn trang điểm trong phòng bày đầy châu báu đồ trang sức đeo tay, hai người đi tới gần, Ôn Tịnh Đồng mở ra hộp trang sức đeo tay, nơi nơi ánh sáng ngọc kim quang rực rỡ, huy hoàng chói mắt. Lăng Dung nhẹ nhàng cầm lên một chiếc nhẫn, đôi mắt đẹp sắc bén phân biệt được những thứ châu báu này đến từ danh gia, mỉm cười nói "Ngũ thiếu đối xử với tiểu thư Ôn thật tốt, phần kim cương này thật là xinh đẹp."

Hai người khách sáo trò chuyện xã giao vài câu, Lăng Dung thuận miệng hỏi "Tiểu thư Ôn cảm thấy món lễ phục như thế nào?"

"Thật muốn nói lời trong lòng, tôi thật là hài lòng, tiểu thư thiết kế này quả thật là một nhân tài. Ồi? Cô nhìn chính xác hay không, cái kia có đẹp không?"

"Cái này không tệ, sẽ không quá phô trương, thiết kế cũng tinh xảo tỉ mỉ."

Giọng nữ êm ái của Ôn Tịnh Đồng khoan thai vang lên, Lăng Dung theo tiếng trả lời.

Trời mới biết Ôn Tịnh Đồng rối rắm với việc lựa chọn trình độ lễ phục luôn rất hà khắc nhưng mới vừa rồi cô ấy lại dĩ nhiên hoàn toàn không đề xuất sự thay đổi nào.

Giờ khắc này, cô rốt cuộc biết vì sao anh ta lại tốn công tốn sức rồi.

Cô bé kia, rốt cuộc có một ngày sẽ nở rộ hào quang, anh ta đang sợ sao?

Bên ngoài phòng khách, Tô Nam đem giấy nhắn tin nhỏ đưa cho Úy Hải Lam. Cô nhận xong, cất đi nhẹ giọng nói cảm ơn.

Tô Nam cười lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

Trong lòng Úy Hải Lam có chút hoài nghi, lẽ nào cô ấy không biết nói chuyện sao?

"Được, vậy tôi sẽ chờ lễ phục đưa tới."

"Tiểu thư Ôn, hẹn gặp lại."

"Tô Nam, tiễn khách."

Mọi thứ sau đó đều thuận lợi như vậy, từ việc nhanh chóng may đến mặc thử cũng không có làm ra sai lầm lớn nào. Thành Diệc na da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n,phẩm bộ lễ phục đặc biệt này phải phù hợp với cô ấy, khiến cho Ôn Tịnh Đồng nhìn qua càng thêm xinh đẹp.

Cuối cùng lại xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.

"Bên hông này hơi thu lại một chút."

"Được."

Úy Hải Lam lập tức cảm lễ phục quay trở lại công ty, mà đây đã là lần thứ ba chỉnh sửa rồi.

Từ quán rượu quay trở lại công ty, Úy Hải Lam lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, được phép thanh tỉnh trở lại, cho nên thân thể bệnh tật lại đột nhiên lộ ra vẻ mệt mỏi. Ngồi trên xe, lần nữa lại ho khan. Lúc trước đã cũng chưa được nghỉ ngơi tốt, hơn nữa lại chạy về đây, sau vẫn bận thiết kế, vừa phí tâm lại hao tổn tinh thần, hơn nữa chất lượng giấc ngủ không tốt khiến cho cô cảm thấy thân thể càng ngày càng mệt mỏi. Rất lâu, rõ ràng rất muốn ngủ nhưng vô luận như thế nào cũng ngủ không được, đây mới là điều buồn bực nhất.

Chờ đến công ty, Úy Hải Lam chạy thẳng đến thang máy.

Cửa vừa muốn đóng lại đã có người ngang ngược đưa tay ra.

Mà người đàn ông kia, tóc đen trong mắt đen, thân hình cao lớn đè xuống một vệt bóng đen, để cho một không gian vốn có sức chứa mười hai người đột nhiên lập tức trở nên chật hẹp. Anh hồ hững đứng ở bên cạnh cô, liếc mắt vào màn hình, ấn đè lên con số "18" liền một đường đi tới.

Thang máy ngừng đến tầng mười, Úy Hải Lam dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Gương mặt tái nhợt ở trước mắt kia chợt lóe lên, vẻ mặt anh mờ mịt.

"Giám đốc Lăng, tiên sinh Lôi tới." Trợ lý đẩy cửa thông báo.

Lăng Dung đang phê duyệt tài liệu, lập tức ngừng việc của mình, ngẩng đầu nhìn về phía anh "Lôi, sao anh lại tới đây?"

Lôi Thiệu Hành đến gần cô, nhìn đáng dấp cô bận rộn, cười nhạt nói "Tới thăm em."

"Anh tới thật không đúng dịp, em lập tức phải ra sân bay."

"Đi đâu?"

"Pháp, bên kia có một khách mời."

"Được, vậy em bận rộn, anh cũng không giữ lại, trở về sẽ liên lạc lại." Lôi Thiệu Hành cũng không dừng lại, mỉm cười bước đi.

Lăng Dung giật giật môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Sau khi nghe được tiếng đóng cửa nắm chặt bút trong tay.

Anh vậy mà lại không mở miệng nói muốn đưa cô ra sân bay, đây là vì ai mà phá lệ (Bỏ lễ lối cũ)?

Tồn gần nửa giờ, Úy Hải Lam nhanh chóng sửa xong lễ phục, lại lần nữa chạy tới quán rượu. Chạy tới chạy lui mấy lần, cô cũng cảm thấy có chút chịu không nổi, choáng váng đầu lại hoa mắt, tự mình đi về phía trước, căn bản cũng không để ý quanh mình.

Mới vừa đi ra cao ốc, có người lại đột nhiên xông ra, kiên quyết ngăn đường đi của cô, kéo cô hướng sang một bên.

Lôi Thiệu Hành đưa lại hộp lễ phục trong tay cô lại cho cấp dưới của mình, hơi hột nói một câu, tự ý thay cô quyết định.

"Chuyện còn lại, giao cho người khác là được rồi."

"Việc của em còn chưa hoàn thành."

"Không cần em."

Vừa dứt lời, Úy Hải Lam nắm bàn tay anh, nghiêm khắc cắn lên mu bàn tay anh.

"Sao em lại cắn người?" Anh nhú mày gầm lên, chợt buông tay, cúi đầu nhìn lên thấy trên mu bàn tay có một dấu răng thật sâu cắn đến chảy máu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Rất Yêu Rất Yêu Em (5)

Úy Hải Lam can đảm trừng mắt về phía anh, trả về cho anh bốn chữ "Học theo anh." (*)

(*) Từ gốc "跟你学的." (âm Hán việt "Cân nhĩ học đích") nghĩa là “học theo anh.”

Lôi Thiệu Hành sững sờ, bỗng nhiên nở nụ cười "Cái tốt không học, hư hỏng lại học rất nhanh." Anh vừa nói lại vừa vô lại áp sát vào cô, thấp giọng nói: "Vậy lúc nào học anh thì hãy cởi quần cho anh, lại giống như anh thân thiết hôn em và em cũng hôn lại anh như thế, sau đó sẽ chủ động đi vào đó, ngồi trên người anh..."

Lời anh còn chưa nói hết, Úy Hải Lam không thèm để ý trực tiếp coi thường, trái lại chạy về phía tên thuộc hạ đang còn đứng tại chỗ "Cái này đưa cho tôi."

Thuộc hạ không dám có hành động.

"Còn không nhanh đưa tới?" Lôi Thiệu Hành quay trở lại bên cạnh cô, trầm giọng dặn dò.

"Vâng, tiền sinh Lôi."

"Anh sẽ đưa."

"Em nói rồi không cần anh."

"Có phải em nghe không hiểu anh nói gì? Hay là nhất định phải chọc anh phiền? Anh sai người ta thay em giao tới còn không tốt sao? Em không mệt à? Ngày nắng to, em đứng ngay dưới nắng da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n, cửa lớn này, rồi giăng co với một món y phục rách rưới như vậy, có cái gì tốt để tranh giành?" Lôi Thiệu Hành có chút tức giận, nghe con người lại hướng về phía cô thấp giọng quát.

Úy Hải Lam nắm nhẹ nắm đấm, giọng cô rất nhẹ rất suy yếu nhưng vẫn kiên quyết như vậy "Em đã nói rồi chính em sẽ đưa. Đây là công việc của em, em muốn đích thân mình hoàn thành. Dù cho chỉ còn lại bước cuối cùng, chỉ cần không phải em phụ trách cũng không tính là hoàn thành. Ở trong mắt anh, cái này có thể chỉ là một món y phục rách rưới không có bất kỳ giá trị gì nhưng đối với em mà nói, đây là phải trả giá tâm huyết."

"Vậy trước tiên chính em soi gương đi, khuôn mặt em trắng như là người chết thì em còn đưa đến cái gì? Về phần em, dáng dấp em như vậy sao? Có thể kiếm vài đồng tiền? Đàng hoàng ngây ngô chơi đùa, thời gian hưởng thụ thoải mái, mà em liền muốn lãng phí chính mình." Lôi Thiệu Hành chưa từng có dáng dấp chờ đợi qua một người phụ nữ, bên cạnh đều là chủ động lấy lòng, mà cô chính là thái độ không thèm khát, điều này làm cho anh cảm thấy càng phần nộ.

Vẫn nhẫn nại không thèm để ý, cô lại lần nữa nhanh chóng đứng ngay ở bờ vực tan vỡ.

Úy Hải Lam lạnh lùng nhìn anh, nhẹ giọng nói: "Lôi Thiệu Hành, giấc mơ thế này, vĩnh viễn anh sẽ không hiểu."

Hai mắt của cô đông lạnh một mảnh nhưng anh rõ ràng nhìn thấy đáy mắt cô đầy dứa cùng thống khổ, cuộn cuộn sóng lớn, giống như là một con thú bị thương. Mà hai chữ kia như bình thường đâm vào ngực anh, ký ức mơ hồ hiện lên để anh ngờ ngợ nhớ đến điều gì đó, Lôi Thiệu Hành nhất thời trầm mặc.

"Đưa tôi!" Úy Hải Lam quay về phía thuộc hạ quát lên.

Đối phương khá khó xử, vội vàng nhìn về phía Lôi Thiệu Hành "Chuyện này..."

"Đưa cho cô ấy!" Lôi Thiệu Hành rút cục mở miệng.

Thuộc hạ như thờ phào nhẹ nhõm trao hộp lễ phục cho cô giống như ném củ khoai lang bỏng nào đó. Úy Hải Lam cầm hộp lên, lại cẩn thận từng li từng tí nắm chặt nhanh chân sải bước đi qua người anh.

Cô càng chạy càng xa, đáy lưng thẳng tắp xoay về hướng ánh mặt trời chói chang như vĩnh viễn kiêu ngạo không bao giờ nói bại trận.

Lôi Thiệu Hành không nhịn được rủa thầm một tiếng, bước nhanh chân đuổi theo "Anh đưa em đi."

Nhìn thấy cô lạnh lùng đối mặt, con người anh căng thẳng "Bằng không, em đừng hòng đi."

Cuối cùng, từng người thỏa hiệp thoái nhượng một bước.

Một lần nữa làm chút sửa chữa nhỏ bé, rốt cuộc tác phẩm cũng được Ôn Tĩnh Đồng tán thành. Cô mặc lễ phục vào, quay về phía tấm gương quay một vòng, tình tứ đánh giá quan sát sau đó cười gật đầu, thỏa mãn nói: "Lúc này tốt lắm, eo bên này thu không nhiều, một phần cũng không thiếu. Bộ lễ phục thực sự là càng nhìn càng đẹp."

"Tiểu thư Úy." Cô xoay người lại gọi.

Úy Hải Lam đứng bên cạnh cô, nghe thấy cô nói "Lần sau tôi còn muốn yêu cầu cô thiết kế lễ phục."

"Hoàn toàn tình nguyện." Úy Hải Lam nhẹ giọng đáp, màu sắc trước mắt có chút tươi đẹp.

"Tô Nam, tiễn tiễn thư Úy."

"Không cần, chính tôi có thể tự mình đi."

Tuy là vậy, Tô Nam vẫn đưa cô xuống lầu dưới.

Úy Hải Lam phát tay từ giữa cô ấy, muốn báo cáo cho Lăng Dung nhưng điện thoại do trợ lý tiếp.

"Tiểu thư Úy, giám đốc Lăng nói cô cứ trực tiếp trở về Xuân thành, không phải tới công ty báo cáo."

"Ừm."

Úy Hải Lam có chút mờ mịt, hẳn đây là thời điểm nên vui vẻ, cực khổ mấy ngày rồi, cuối cùng cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ thiết kế nhưng tâm tư lại đột nhiên trống rỗng giống như có món đồ gì bị người khác lấy mất.

Đi ra khỏi cửa lớn khách sạn xoay tròn, phía sau xe cửa hạ xuống, xa xa người kia liền ngồi trong xe hút thuốc. Trời nóng bức, anh cũng không sợ nóng cứ như thể mở ra. Tự thể anh hút thuốc rất tự nhiên, hững hờ ngậm lấy điếu thuốc. Làn khói màu trắng lượn lờ ngay khe giữa hai ngón tay anh, dưới lớp khói bụi mờ hồ không rõ.

Lôi Thiệu Hành hầu như nhìn thấy cô đầu tiên, vẻ mặt cô trông rất uể oải.

Úy Hải Lam lập tức nháy mắt, lúc này mới đi tới.

Cô rất mệt cũng không có sức lực tranh chấp, chỉ muốn về nơi ở của mình cố gắng ngủ một giấc, đúng là cô thật sự buồn ngủ.

Đầu tiên là đến tiệm ăn cơm, cô chỉ ăn nửa bát nhỏ mà cơm hầu như cũng không chạm đến. Anh lại một mình ăn say sưa ngon lành cũng không để ý tới cô.

Lại nhìn cô một lần, tinh thần rất suy sụp, một bộ dáng vẻ rầu rĩ không vui.

Anh cực kỳ phiền muộn, mở miệng chất vấn "Chuyện gì xảy ra? Quần áo đều thiết kế xong rồi, cũng để em tự mình đưa tới, mọi chuyện đều hoàn thành, mà em còn có gì không vui vẻ? Ăn một bữa cơm mà mất hứng như vậy, em đang ý định chọc anh đây sao? Thiết kế xong cũng không được, không thiết kế cũng không được, người phụ nữ này rốt cuộc sao lại khó như thế? Rốt cuộc em muốn thế nào? Em hãy nói một chút."

Úy Hải Lam hết chịu đựng nổi sự mệt mỏi bất thành lời nói: "Em buồn ngủ, muốn ngủ."

Lôi Thiệu Hành trầm mặc, nhìn một bụng hờn dỗi nhưng dù là không phải là người châm lửa cũng không cách nào phát tiết.

Cuối cùng, anh đặt chiếc đĩa hướng lên mặt bàn, tính tiền.

Xe dừng lại rất lâu ở trước cổng nhà lớn, Úy Hải Lam xuống xe, Lôi Thiệu Hành cũng xuống xe. Cô có chút mệt mỏi, hoang mang nghĩ anh đến làm gì.

"Em ở lâu mấy?" Lôi Thiệu Hành đi tới bên cạnh cô hỏi.

"Lâu hai."

"Phòng mấy?"

"Thứ hai."

Lôi Thiệu Hành lại không lên tiếng, trực tiếp đi lên lầu.

Úy Hải Lam đứng thật ngơ vờ, cũng đi vào theo.

Thang máy vừa tới, anh trực tiếp lên cầu thang.

Úy Hải Lam đi theo phía sau anh "Anh vào đây làm gì?"

"Sao em hỏi những lời ngốc vậy? Không phải emDie nd da n****Sóc***[Là****Ta****[e q uu ydo n, buồn ngủ sao?"

"Em buồn ngủ nhưng anh muốn làm gì?"

"Anh đến dỗ em ngủ, vui chứ?"

"Em không cần có người dỗ."

"Chuyện này không phụ thuộc vào em rồi."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện bất tri bất giác đã đến cửa phòng.

"Mở cửa."

"Em thật sự không cần người đỡ."

"Vậy em đỡ anh?"

"Anh có ý gì?"

"Anh phải ở chỗ này ngủ."

Cô có nghe lầm hay không? Anh đường đường là một đại luật sư như thế lại muốn ngủ ở một nơi bình dân thế này?

Úy Hải Lam có chút ngất, hoảng hốt, anh lại muốn ngủ cùng cô.

Nghĩ tới đây, cô nhũn mày nói "Giường ở chỗ em rất nhỏ, chen không nổi hai người, hay là anh đến khách sạn ngủ đi."

"Anh không sợ chen, càng chen càng tốt, anh phải ngủ ở chỗ này, chẳng lẽ trong phòng này còn có đàn ông?" Dáng người Lôi Thiệu Hành dong dỏng cao dựa tường, lưu manh nói "Mau mở cửa ra, đứng ngay hành lang còn ra thể thống gì nữa, một lúc nữa sẽ có người khác nhìn thấy."

Úy Hải Lam cứ như thế nghiêm mặt nhìn anh.

Giằng co hồi lâu, lòng kiên trì của Lôi Thiệu Hành có lẽ bị gãy vỡ "Được, anh cam đoan với em, cả buổi tối hôm nay, anh tuyệt đối không động vào em! Xong!"

Úy Hải Lam còn đang do dự, cô dĩ nhiên không tin anh, hoặc là xưa nay cô đều chưa từng tin anh.

Lôi Thiệu Hành bỗng nhiên thu lại nụ cười, trầm tĩnh nhìn cô. Anh chăm chú thâm trầm nhìn cô như hổ đen hút người khác xuống.

Sau đó, anh thăm thẳm nói "Anh cam đoan chuyện gì với em thì nhất định đều sẽ làm được."

Cặp mắt đen nhánh như bảo thạch kia, lúc này so với ngôi sao còn sáng hơn.

Trong nháy mắt ngẩn ngơ, cô lại có chút bị lòng tin thuyết phục.

Chỗ rẽ ngay hành lang uốn khúc đột nhiên truyền đến âm thanh vui cười, xem ra có ai đang đi tới, Úy Hải Lam chỉ sợ bị người khác nhìn thấy vội vàng móc ra chìa khoá mở cửa.

Hai hàng lông mày nhũn chung một chỗ mãnh liệt nhìn cô, Lôi Thiệu Hành có chút khịt mũi coi thường, giờ khắc này lại không vội vã đi vào.

Âm thanh vui cười càng ngày càng rõ ràng, Úy Hải Lam liếc nhìn anh, anh vẫn dựa tường, hai mắt phát ra tia sáng. Cô cắn môi, trở tay liền muốn đóng cửa.

Mà anh đứng lúc dùng tay chống đỡ, nhạy bén xâm nhập, bất mãn nói: "Em cứ không muốn nhìn anh như vậy sao?"

"Em đi tắm" Úy Hải Lam bước thong thả vào phòng tắm.

Mới vừa xả nước, anh ở bên ngoài gõ cửa "Một người tắm có thể quá tẻ nhạt hay không? Có muốn cùng tắm hay không?"

Úy Hải Lam không muốn nói chuyện với anh khiến anh trực tiếp cầm cái chén nhựa đập cửa.

Cái chén "bang" một tiếng rơi trên mặt đất, anh đứng cách một cánh cửa cười đến hoa mắt.

Đợi cô tắm xong đi ra, Lôi Thiệu Hành đã cuộn chân lại ngồi trên sàn nhà đang mở TV, bộ tây phục bị vứt qua một bên, quần áo trong giỏ khay áo cũng mở ra một nửa.

"Lại đây ngồi." Anh vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh.

Úy Hải Lam nghĩ có phải anh đang coi chính mình thành chủ nhân nơi này?

Cô không nghe lời anh mà ngồi vào bên giường.

Trên TV đang phát ra tin tức, ánh mắt Lôi Thiệu Hành từ từ dời xuống, di chuyển tới trên người cô. Anh ngẩng đầu nhìn về phía cô, mái tóc ướt đầm nhỏ nước xuống, mùi táo thơm tươi mát dễ ngửi. Cô mặc chiếc áo ngủ màu đỏ khiến cô trong trắng nổi bật làn da màu hồng. Dáng vẻ ôn nhu rất đẹp, anh càng có loại cảm giác ấm áp.

Lôi Thiệu Hành đột nhiên nắm chặt tay cô, cô ngẩn ra, anh đã kéo cao ống tay áo của cô lên.

Những vết roi nhìn thấy mà giật mình khi trước đã nhạt đi chút ít, không rõ ràng như vậy nhưng lại phảng phất như tiến vào trong mắt anh, không cách nào xoá bỏ.

Úy Hải Lam muốn rút tay về nhưng anh không cho.

Cô lại muốn kéo tay áo xuống, anh vẫn không cho.

Lôi Thiệu Hành kéo tay nhỏ của cô hướng về khuôn mặt của chính mình, thấp giọng hỏi "Đau không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Rất Yêu Rất Yêu Em (6)

Úy Hải Lam đã sớm quên đi mùi vị đau đớn bằng roi quất này, sợ rằng so với thân thể bị thương với vết thương trong lòng căn bản cũng không đáng nhắc tới. Cô không trả lời, chỉ như vậy nhìn anh nhưng lại cảm thấy buồn cười. Chẳng lẽ những thứ này không phải là do anh tạo thành ư? Để cho cô xuất hiện với thân phận người tình của anh, khiến cô dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa.

Khóe miệng nâng lên một đường cong, cô mở miệng nói "Đây không phải là điều anh muốn nhìn thấy sao?"

Lôi Thiệu Hành lập tức buông lỏng tay của cô ra.

Vốn coi như không khí hòa hợp, trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì.

Bọn họ giống như hai con nhím làm đau nhói đối phương lẫn nhau, chưa thấy đầm đìa máu tươi cũng không chịu từ bỏ ý đồ.

Tóc chưa khô, Úy Hải Lam liền nằm xuống, quay lưng đi không nhìn anh nữa.

Một lát sau, sau lưng vang lên tiếng thút thít, theo đó là tiếng nước mắt chảy.

Tin tức đã sớm kết thúc, hiện nay đang quảng cáo một bộ phim vừa ra mắt cũng không biết tên, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng âm nhạc và lời kịch giữa nam và nữ.

Chợt âm thanh dừng lại toàn bộ.

Úy Hải Lam căn bản cũng không có ngủ, chỉ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, cảm thấy bên tai một hồi yên lặng, trong lòng lại dấy lên cảm giác lo lắng.

Thời gian dài yên lặng không tiếng động, ngay sau đó ngửi thấy mùi thuốc lá.

Anh đang hút thuốc lá.

Gian phòng không có ánh sáng, Lôi Thiệu Hành yên lặng rút ra châm điếu thuốc. Ánh sáng ở ngón giữa lóe lên, giữa những cái chớp tắt là ánh sáng anh đang nhìn cô.

Thân thể cô gầy ốm, trong bóng tối nho nhỏ co lại thành một đoàn.

Đến một ngum khói cuối cùng hít vào phổi, một loại cảm giác nóng bức cháy lên, dụi tàn thuốc, Lôi Thiệu Hành đứng dậy lên giường. Úy Hải Lam cảm giác có động tĩnh, khẩn trương nghiêng người, thế nhưng anh lại từ phía sau ôm lấy cô, ôm luôn cả người và chân cùng nhau, tất cả cũng không buông tha. Chiếc giường này cũng hết sức hẹp, anh xông vào khiến cho giường lớn phát ra tiếng vang kéo kẹt, chỉ hai cô bé thôi cũng lộ vẻ chật chội, mà hiện tại huống chi anh là một người đàn ông mạnh khỏe.

"Không phải anh đã bảo đảm sao?" Cô tức giận chất vấn.

"Bảo đảm không động vào em nhưng không bảo đảm không thể ôm em ngủ." Giọng anh trầm thấp gần như vậy.

"Chen lẩn như vậy, làm sao ngủ?"

"Em có thể nằm sấp lên người anh ngủ." Anh lại muốn đem cô lên thân mình, không để cho cô xuống phía dưới.

Úy Hải Lam lúng túng nằm trên người anh, chỉ muốn đi xuống "Giường để anh ngủ, em ngủ trên sàn nhà."

Lôi Thiệu Hành vịn eo của cô không để cho cô rời đi "Hoặc là ngủ chung giường, hoặc là ngủ chung dưới sàn nhà, em chọn một."

"Em không muốn nằm." Cô cắn răng nói.

Quả nhiên Lôi Thiệu Hành ôm cô đặt vào vị trí bên cạnh, bàn tay to của anh vòng qua hông của cô, khẽ vuốt sống lưng của cô "Ngủ đi."

Trên người anh tỏa ra mùi bạc hà đã từng ngửi qua, nhàn nhạt quần quanh về phía cô, có loại hiệu quả ổn định tâm thần. Cô vốn đang gượng chống lại không ngủ nhưng đầu óc hỗn loạn, trước mắt cũng mờ mờ, ý thức cũng dần dần không rõ. Cố gắng lờ mờ một cái, cô cuối cùng không chống cự nổi một đã ngủ. Từ nhỏ cô luôn ngủ chỉ có một mình, chưa từng có người làm bạn, lại càng chưa có ôm cô ngủ như vậy bao giờ.

Thế nhưng cả đêm, lại giống như kỳ tích, cảm giác có một giấc ngủ tốt như vậy, ngủ thẳng tới khi mặt trời lên cao.

Trong khoảnh khắc mở mắt ra, ánh mắt đối nhau, một nụ cười mỉm rõ ràng hiện lên trong mắt.

"Chào buổi sáng." Anh khàn khàn giọng mở miệng, đáy mắt hân hân là dịu dàng vô hạn.

Úy Hải Lam sợ run lên, rồi sau đó lập tức từ trên giường bò dậy, lúc đi ngang qua anh vẫn còn nhìn thấy căn bản anh cũng không có mặc bất kỳ y phục nào, trực tiếp ngủ trần truồng, cô vội vàng chuyển mắt sang hướng khác nói "Chào", liền chạy về phía phòng tắm.

Đợi đến khi cô nửa mặt ra ngoài, chỉ thấy anh nửa nằm ở trên giường, trên người đắp chăn phủ giường của cô, ngược lại chỉ che bộ vị trọng điểm nào đó thôi. Nhưng chân anh thẳng dài, cùng với cơ bụng bên chắc, nhìn thế nào đều cảm thấy hấp dẫn người khác. Thân là thiết kế, cô cũng từng gặp qua không ít người mẫu nam nhưng nói thật vóc dáng của người đàn ông này đúng là rất được, không trách được lần đó ở trường học, hai cô bé nữ sinh kia lại nhìn trúng anh.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, cô đi về phía trái, anh liền nhìn chăm chăm đến bên trái, cô đi về hướng bên phải, anh liền chăm chăm nhìn về bên phải. Gian phòng vốn nhỏ cũng không thể vẫn sống trong phòng tắm mãi không ra. Cô cũng không biết nên nói những gì, định bắt đầu dọn dẹp hành lý, mà anh cứ như vậy nhìn cô thu dọn từng món quần áo cho vào trong túi xách.

Cuối cùng hành lý cũng đã thu thập xong, mà anh vẫn còn không nói một lời.

Cặp mắt kia vẫn như cũ nhìn thẳng vào cô khiến cho cả người cô sợ hãi.

Úy Hải Lam rốt cuộc không chịu nổi "Rốt cuộc anh đang nhìn cái gì?"

Lôi Thiệu Hành đột nhiên cười, nụ cười này khiến cho da đầu cô tê dại một hồi, anh đột nhiên mở miệng, mỉm cười mà nói "Giúp anh đi mua quần lót."

Úy Hải Lam sững sờ một chút, thứ gì vậy? Mua cái gì?

Một hồi lâu, cô mới mờ mờ hỏi ngược lại "Cái gì?"

"Anh nhờ em thay anh đi mua quần lót."

"Em không đi." Cô một mực không chịu, trời mới biết cô cho tới bây giờ cũng chưa từng đi mua giúp đàn ông.

"Vậy anh mặc cái gì? Đột nhiên tới chỗ này, cùng em ngủ một đêm, anh còn bị em cắn một cái, lại đưa em đến khách sạn đón em đi ăn cơm. Anh phục vụ em ăn, phục vụ em uống lại dỗ em ngủ rồi, em thay anh đi mua quần lót cũng không được à? Em nhất định phải thay anh đi mua, nếu không một lát làm thế nào anh đi ra ngoài?" Lôi Thiệu Hành tự mình nói một tràng.

"Em lại không khiến anh đến."

"Nghe nói em bị bệnh, anh còn không tới xem một chút?" Lời này giống như là bật thốt lên, sau khi nói xong, anh nhíu mày.

Chẳng lẽ là anh đến gặp cô? Úy Hải Lam có chút hồ nghi, nhẹ giọng nói "Em không ngã bệnh."

"Dạ dạ dạ, là do anh chăm lo mà quá, khỏi phải nói nhiều, mau thay anh đi mua."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên "Không phải anh cũng có quần lót sao?"

"Vậy em không thay quần lót?"

"Anh..... Hôm nay cũng đừng thay."

"Hôm qua lúc tắm đã làm ướt, làm sao mặc?"

"Anh sai trợ lý thay anh đi mua."

"Anh không quen bọn họ."

"Thư ký Vương....."

"Thì ra còn dám sai cô ấy từ Xuân Thành chuyển phát nhanh tới đây cho anh sao?" Lôi Thiệu Hành chợt vén chăn lên đứng dậy, hét lên một tiếng "Em đi hay không đi?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Hải Lam quét qua một chút màu hồng, nắm lấy túi xách xông ra ngoài "Em đi thì đi."

Trong nháy mắt cửa đóng lại, Lôi Thiệu Hành ở trong phòng cười mỉm.

Úy Hải Lam tức giận sải bước như chạy, muốn tránh né tiếng cười tùy tiện của anh.

Đây là một cửa hàng tiện lợi cách đó không xa.

Khách hàng không nhiều lắm, lác đác mấy người ra vào.

Mỗi lần có người ra vào, cửa tự động sẽ phát ra tiếng "Keng".

Úy Hải Lam xấu hổ đi tới trước giá hàng đồ dùng dành cho đàn ông, lúng túng nhìn quanh lựa chọn. Rốt cuộc muốn mua loại nào? Die nd da n***Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, Cứ như vậy chỉ ngây ngốc đứng hồi lâu, giùng giàng làm ra quyết định.

Thôi, đều mua tất cả thôi.

Vì vậy, cô cầm một đồng quần lót đi tính tiền.

Trước quầy thu tiền, nhân viên phục vụ có chút giật mình nhưng vẫn yên lặng quét băng giá.

"Tiểu thư, toàn bộ những thứ này đều muốn hết sao?"

"Ừm."

"Có muốn bỏ vào túi hay không?"

"Muốn."

Giọng Úy Hải Lam cực kỳ nhẹ, trả tiền xong cầm lấy túi cũng liền chạy nhanh ra bên ngoài.

Đạo qua một vòng trở lại nơi ở, cô lấy cả túi bỏ tại trên giường, cũng không dám nhìn anh, cứ như vậy cúi đầu thờ đốc nói: "Màu xanh dương nhạt, màu trắng, màu đen, màu đỏ, ca rô, sọc, tứ giác, tam giác, kiểu dáng màu sắc nào cũng đều có, anh tự mình chọn đi."

"Ồ? Em đang dự định mở cửa hàng quần lót sao?" Lôi Thiệu Hành đang đắp chăn phủ giường nằm trên giường nhàn nhã xem ti vi, tà tà nhìn lướt qua, khiêu khích cười cười nói.

"Ai mở cửa hàng quần lót? Chỉ vì em muốn dễ dàng cho anh thôi."

"Nhiều như vậy, làm sao mặc hết?"

"Vậy anh mặc mỗi cái một lần duy nhất là được, mỗi ngày mặc một cái, thay ra liền vứt bỏ."

"Không vứt, không vứt, làm sao anh lại vứt bỏ, em mua cho anh, dù mặc hư, anh cũng phải giữ lại, cắt kỹ trân quý mấy thập niên, dầu gì cũng là một món đồ cổ." Lôi Thiệu Hành chậm rãi khoan thai từ từ kéo chiếc túi, tìm kiếm bên trong, vừa tìm vừa hỏi "Mặc cái nào? Em nói một chút?"

"Cũng không phải là em mặc." Úy Hải Lam lại im lặng đối với lời anh mới vừa nói.

"Em không phải là thiết kế sao? Mau giúp anh chọn một cái."

Úy Hải Lam chỉ muốn anh mặc quần áo từ tế nhanh một chút, cũng không thèm nhìn tới, tiện tay cầm một cái "Cái này."

Lôi Thiệu Hành nhìn vào chiếc quần lót bên trong túi, cười đều nói: "Thì ra là em thích anh mặc màu đỏ."

"Người nào thích?" Cô chợt nghiêng đầu, đã nhìn thấy mình cầm cái quần lót, khổ nỗi lại chính là màu đỏ.

Nín lặng ba giây, cô lấy quần lót nhét vào người anh.

"Màu đỏ thật đẹp, không phải sao?" Lôi Thiệu Hành bắt đầu tháo bao bì, cũng không tính toán cứ như vậy mặc vào.

Úy Hải Lam nghiêng người qua không nhìn anh nhưng anh cố tình chỉ mặc cái quần lót đi tới trước mặt cô lúc ẩn lúc hiện.

Đột nhiên có người gõ cửa.

Úy Hải Lam nghi ngờ đứng dậy đi mở cửa, không biết là ai.

"Chào cô, đây là y phục của tiên sinh Lôi." Chính là tên thuộc hạ hôm qua cô đã gặp, đối phương cung kính nói.

Úy Hải Lam nhận lấy y phục, mỉm cười đóng cửa.

Trong phòng tắm, Lôi Thiệu Hành mặc cái quần lót màu đỏ chói mắt kia đang đánh răng. Anh dùng bàn chải đánh răng chính là của cô, nhất thời cô liền có một loại cảm giác cắn răng nghiền lợi.

Anh đang cố ý.

Lôi Thiệu Hành xoa xoa khuôn mặt, đi tới trước mặt cô, gương mặt đẹp trai cực kỳ tươi mát, liếc nhìn y phục trên tay cô, thuận thể ôm cô cười nói "A, tốc độ rất nhanh, mới mười phút đã đưa tới. Đứng rồi, anh đã mua vé máy bay cho em rồi, bây giờ tới."

Úy Hải Lam buồn bực không lên tiếng.

"Đói bụng rồi, em nói nên đi ăn gì?" Anh đã mặc quần áo tử tế, lại biến trở về một Lôi Thiệu Hành anh tuấn cao lớn.

Úy Hải Lam vẫn buồn bực như cũ, cứ như vậy nhìn anh chăm chăm.

"Đi, trước tiên dẫn em đi ăn, sau đó sẽ đi chơi một chút."

"Có nhớ chỗ này hay không? Thật ra Tô Thành cùng Hằng Châu cũng không tệ, chỉ là thời gian trôi qua quá nhanh." Anh đi tới trước mặt cô, chỉ thấy cô mở to mắt, đen nhánh tròn sáng, anh không nhịn được đưa tay vò rối tóc của cô, cúi người nhẹ nhàng la lên "Giống tiểu cầu (chú chó nhỏ)."

Úy Hải Lam gạt tay anh "Anh mới là tiểu cầu."

"Vây sau này gọi em là Tiểu Lam thôi." Ánh mắt của anh dịu dàng như gió tháng năm, lăm lăm la lên "Tiểu Lam."

Úy Hải Lam sùng sốt.

Tiếng xung hô này chỉ có Triệu Nhân gọi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Rất Yêu Rất Yêu Em (7)

Ra khỏi nơi trọ cũng không có tài xế đến đây đưa đón.

Lôi Thiệu Hành thân cao, chân cũng dài, cho nên cất bước tương đối lớn. Hai người vốn sánh vai đi bên nhau, bất tri bất giác anh liền nhanh hơn cô mấy bước. Úy Hải Lam cũng không quan tâm mặc anh đi ở phía trước. Cô từ từ ngẩng đầu nhìn về phía anh, như anh bây giờ, ăn mặc đều rất tùy ý, chỉ đơn giản nhìn thấy bóng lưng cảm thấy anh bình thường chính là một anh chàng đẹp trai. Nhưng anh một lần quay đầu lại thì rất nguy hiểm, một khuôn mặt yêu nghiệt gieo họa cho nhân gian.

"Muốn ăn gì?"

Anh đang phía trước trầm giọng hỏi, Úy Hải Lam trầm mặc không một tiếng động.

Lôi Thiệu Hành nghiêng đầu liếc cô một cái, hỏi lần nữa "Đến cùng là ăn cái gì?"

Rốt cuộc, cô trả về hai chữ "Tùy ý."

"Tùy ý? Có món gì gọi là tùy ý sao? Làm sao anh lại không biết đây? Em hãy nói cho anh nghe xem, tùy ý là cái gì?" Lôi Thiệu Hành thông thả hỏi.

Úy Hải Lam đột nhiên nhớ đến một bộ phim, thật sự nhìn không được, cau mày nói "Sao anh lại giống như Đường Tăng?"

"Ồ? Hoà thượng mặt trắng đó đặc biệt phong lưu?" Lôi Thiệu Hành cười trả lời.

"Phong lưu?" Úy Hải Lam ngạc nhiên, Đường Tăng phong lưu nơi nào?

"Ông ta còn không phong lưu sao? Dọc trên đường đi Tây Thiên, ông có bao nhiêu thiếu nữ, một đôi tay cũng đếm không hết."

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, nếu thật sự Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q u u y d o n, là như thế, sự phong lưu của Đường Tăng này cũng càng giống như anh.

Lôi Thiệu Hành chợt thả chậm bước chân, cô đi về phía trước một bước, bàn tay to của anh tự nhiên đưa ra, ngay sau đó cầm bàn tay nhỏ bé của cô, bước chân của hai người lại rất tỉ mỉ "Ồi? Thế nào anh lại giống như Đường Tăng?"

Chính lúc này phải đi qua đường cái, hai bên đường đều có người đi đường, xe cộ càng thêm qua lại không dứt.

Lôi Thiệu Hành dắt tay cô, cứ như vậy đi qua lối dành cho người đi bộ thật dài.

Úy Hải Lam hơi hoảng hốt, trong trí nhớ của chính mình chưa từng có người nào có thể dắt tay cô băng qua đường như vậy. Từ trước đến giờ, ba cô lúc nào cũng vội vàng, ít tiếp xúc, mẹ cô lại không bước chân ra khỏi nhà, nếu trùng hợp đi ra ngoài cũng chỉ là do cô đi theo bên cạnh bà. Chỉ có ông nội sẽ dắt tay cô xuống xe, hoặc là từ thang lầu xoắn ốc đi xuống xuất hiện trước mặt tân khách. Ba chị em bọn họ từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng có xe đưa đón, cho nên cũng sẽ không đi qua bao nhiêu đường. Đợi đến khi trưởng thành lại càng không có người nào dám có hành vi như thế.

Thật ra khi còn bé, mỗi lần nhìn thấy trên đường có cha mẹ dắt đứa bé, cô đều sẽ rất hâm mộ.

Đó là một loại cảm giác như thế nào, cô chưa từng cảm thụ qua.

Giờ phút này, bàn tay to của anh, cho dù là trời rét căm căm nhưng cũng vẫn khô ráo có lực như cũ.

Cho dù nhắm mắt lại cũng không sợ lạc đường.

"Hỏi em đấy! Đang suy nghĩ gì?" Lôi Thiệu Hành nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt cô hoảng hốt mờ mịt, nói lớn tiếng mấy phần.

Úy Hải Lam sâu kín hồi hồn, thỉnh linh trả lời "Em cảm thấy được anh và ông ta dài dòng như nhau."

"Vật nhỏ này đúng là không có lương tâm, hỏi em muốn ăn cái gì còn chê anh dài dòng?" Lôi Thiệu Hành liếc xéo cô một cái, nhìn quanh một vòng, lại nhìn quán cháo cách đó không xa nói: "Được rồi, em nói tùy ý thì tùy ý thôi, vậy thì đến chỗ kia ăn đi, có được hay không?"

Úy Hải Lam gật đầu một cái.

Tiệm cháo tuy nhỏ nhưng vẫn còn sạch sẽ.

Dựa vào ghế sofa sát tường, hai người mặt đối mặt ngồi xuống, mấy nhân viên phục vụ phía sau đưa thực đơn tới trước.

Trong lòng Úy Hải Lam sáng tỏ, xem ra vừa bị vẽ bề ngoài của anh đầu độc.

"Tùy ý." Lôi Thiệu Hành thốt trở về hai chữ.

"À?" Nhân viên phục vụ lập tức tròn to hai mắt.

"Cô ấy nói tùy ý thì cô cứ tùy ý mang lên đi." Anh khẽ mỉm cười, trong nháy mắt đối phương như bị miểu sát(*)

(*) bắt nguồn từ game online mà nhân vật có thể giết chết đối thủ chỉ trong vòng vài giây.

Nhân viên phục vụ ngược lại hỏi: "Tiểu thư, muốn dùng món gì?"

Úy Hải Lam không cách nào cũng không thể làm gì khác hơn là lật xem thực đơn, vừa nhìn vừa nói "Cháo trứng muối thịt nạc có được hay không?"

"Tùy ý."

"Hoành thánh?"

"Tùy ý."

"Mì sợi?"

"Tùy ý."

"Sủi cảo hấp?"

"Tùy ý."

"....."

Cuối cùng Úy Hải Lam đã hiểu, anh đang tìm cớ, cô cũng không để ý tới anh, toàn gọi món ăn đúng sở thích của mình. Đợi đến khi thức ăn vừa lên, hai

người mỗi người cầm một phần. Sức ăn của cô vốn không lớn, húp nửa chén cháo, lại ăn hai cái sủi cảo hấp thì cũng đã no rồi. Nhìn lại anh đang ngồi đôi điện lịch sự ăn mấy thứ linh tinh, không có phát ra bất kỳ âm thanh nào, thái độ đúng mực tuyệt vời kết hợp với lễ nghi cao quý. Cô đột nhiên nghĩ, chắc anh cũng được sinh ra trong một gia đình thế gia vọng tộc.

"Ăn no rồi?" Anh ngừng đầu hỏi.

"Ừm."

Úy Hải Lam đáp một tiếng, mà anh trực tiếp cầm nửa chén kia cô ăn còn dư lại vừa thông thả ung dung húp.

Quanh mình, vài ánh mắt thỉnh thoảng bắn tới, Úy Hải Lam nhìn anh, không biết làm sao mà trên khuôn mặt nóng lên.

"Bây giờ là một giờ, sáu giờ chúng ta ra phi trường, còn năm tiếng có thể đi dạo một chút." Sau khi ăn com xong, anh mỉm cười nói.

Úy Hải Lam cũng không hỏi anh muốn đi đâu, quả thật là theo anh rồi.

Ra khỏi tiệm cháo, Lôi Thiệu Hành điện một cuộc điện thoại, cô đứng ở phía sau cũng không nghe rõ anh nói cái gì. Sau đó tắt điện thoại, anh bỏ lại một câu "Đi theo anh, đừng để lạc mất."

Kỳ tích chính là anh vào trạm xe lửa.

"Có tiền xu không?"

"A, có."

Úy Hải Lam móc ra tất cả tiền xu cho anh, mà anh đã hướng về máy bán vé tự động ở phía trước để mua vé. Điều này thật sự là rất khó tưởng tượng, anh như vậy - một người đàn ông nắm giữ tiền bạc cùng quyền thế, luôn luôn ra vào đều có xe riêng, tài xế phụ, thư ký riêng, cư nhiên bây giờ lại ngồi xe điện ngầm. Trong đám người chen lấn, vóc dáng anh thật cao lại có vẻ bất mắt như vậy.

Xe điện ngầm khởi động, trong buồng xe là luồng gió lạnh, người lại chen người.

Đến mỗi một nơi đều có một nhóm người đi xuống và một nhóm người khác bước lên.

Bọn họ đơn giản ngồi vào vị trí, vai đụng tới vai.

Đúng lúc có một đôi vợ chồng già, tóc trắng phơ cặp tay bước vào ước chừng bảy mươi tuổi rồi.

Đồng thời, hai người cùng đồng loạt đứng lên.

"Nơi này có thể ngồi." Hai người lại vừa trăm miệng một lời, liếc mắt nhìn nhau.

"Cậu trai trẻ, cảm ơn cậu và bạn gái cậu." Hai vợ chồng hơn hờ nói cảm ơn và ngồi xuống.

Úy Hải Lam lúng túng mỉm cười, khuôn mặt Lôi Thiệu Hành như không việc gì, mỉm cười nói "Đừng khách khí."

"Chúng ta qua bên kia, nơi này quá chật." Anh nhẹ nhàng ôm chầm lấy cô, ở bên tai cô nhỏ giọng mê sảng. Anh ôm cô đứng ở lối đi nhỏ trong buồng xe, lại thoáng một cái anh dùng thân thể che cho cô, vậy cô ở trong lòng mình, không để cho người khác chen lấn đến cô.

Xưa nay Úy Hải Lam đều không thích xe điện ngầm Die nda n****Sóc***Là****Ta*****l e q uu ydo n,nhưng lúc này trên người anh lại phát tán ra vị bạc hà hòa tan vào phần hơi thở vắng lạnh kia khiến cho cô có cảm giác an bình.

Đột nhiên, buồng xe tắc lư, dưới tình thế cấp bách, cô đưa tay kéo vạt áo của anh.

"Nắm chặt, cẩn thận đừng để bị đụng đầu." Giọng nam trầm thấp cách đỉnh đầu quanh quẩn vang lên, lại trực tiếp kéo vòng tay của cô ép lên hông mình.

Lập tức, tay chân cô có chút luống cuống.

Thật vất vả mới xuống được, Lôi Thiệu Hành dẫn cô đi về phía trước một đoạn.

Úy Hải Lam phóng tầm mắt nhìn tới, chỉ thấy bên cạnh tòa nhà hình tháp cao vút trong mây có một tòa kiến trúc hình tam giác mờ ảo, mặt ngoài lại có vô số bản thiết kế về hải ngư (cá biển). Loáng thoáng có thể thấy được mấy chữ kia to đùng, đại dương Aquarium. Như vậy Aquarium là nơi cô đã từng tới, lúc còn rất nhỏ, cô theo Triệu Nhân cùng đi Hongkong. Lúc ấy không nghĩ rằng đó cũng là một lần duy nhất.

Lôi Thiệu Hành trực tiếp kéo cô đi vào Aquarium.

Nhân viên làm việc nhìn thấy người đến là anh, cung kính lên tiếng "Tiên sinh Lôi."

Úy Hải Lam còn đang đắm chìm trong ký ức thì đã được anh dẫn vào đường hầm ngắm cảnh.

Công nghiệp thủy tinh khổng lồ đúc thành đường hầm đáy biển thật dài, bốn phía đều là màu xanh biếc của nước và đồng cỏ, toàn bộ bao vây bọn họ giống như đang đi vào chỗ sâu nhất ở biển cả. Ủy Hải Lam lặng lẽ đứng trước gương thủy tinh nhìn những chú cá nhỏ xinh đẹp bơi qua bơi lại trong nước biển đột nhiên có một ý niệm nhảy ra ngoài, rồi sau đó lại chợt lạnh lẽo, phần mừng rỡ này cũng từ từ tiêu tán.

Muốn trở về gặp Triệu Nhân, không biết nổi tức giận trong lòng bà đã nguôi ngoai hết chưa.

Lôi Thiệu Hành sắc mặt không đổi nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy cô nhìn như đang dạo chơi ở biển cá nhưng vẻ mặt lại có chút tự nhiên không vui. Tròng mắt anh căng thẳng, vừa kéo cô đi về phía chỗ sâu trong đường hầm.

Từng cửa hàng một, tất cả đều đi dạo qua một lần, cô vẫn thủy chung không lên tiếng.

Mà anh nhìn cô càng ngày càng phiền muộn, trực tiếp gọi chủ quán.

"Được, tiên sinh Lôi." Chủ quán mỉm cười lên tiếng, lập tức đi làm việc.

Trải qua không lâu lắm, chủ quán quay ngược trở lại "Tiên sinh Lôi, tiểu thư, mời đi bên này."

Đó là một sảnh ngắm cảnh, chính giữa có hồ nước lớn, hồ nước màu xanh lam. Nhưng không có du khách nào ngắm cảnh trong phòng chỉ có hai nhân viên làm việc. Mà ở trong hồ, hai hình dáng màu đen đang vui vẻ dạo chơi trong hồ. Nhìn kỹ lại hẳn là hai chú cá heo màu xám tro nhạt, chiều cao chừng hai thước, linh hoạt cơ mẫn. Làm như nhận thấy được có người đến gần, hai chú cá heo trước sau từ trong nước nhảy lên, phì phì phát ra âm thanh tự nhiên.

Lôi Thiệu Hành dắt tay của cô đi tới thính phòng ngồi xuống.

Anh đi mua kem cho cô, hai loại hình tròn, chocolate và vị dâu tây.

Dưới sự chỉ huy của nhân viên, cá heo thông minh khéo léo làm ra một loạt biểu diễn.

Lôi Thiệu Hành thưởng thức màn biểu diễn của cá heo một lát, nghiêng đầu nhìn về cô.

Ánh mắt Ủy Hải Lam ngắm nhìn hai con cá heo này, đáy mắt xen lẫn mấy phần mong đợi.

Giờ phút này, ở trong mắt Lôi Thiệu Hành, cô chỉ là một đứa bé, thực sự khát vọng thứ gì nhưng lại không thể.

"Không thích cá heo sao?" Anh nhỏ giọng hỏi.

Cô cầm cây kem "Thích."

"Đó là không thích kem?" Tầm mắt của anh rơi vào cây kem chưa được cô nếm thử, cũng nhanh chóng muốn được hòa tan.

"Thích."

"Sao không ăn?"

Ủy Hải Lam lặng lẽ nhìn cá heo dạo chơi, nhẹ giọng nói "Ăn xong rồi cũng không còn."

"Đứa ngốc, còn có thể mua nữa."

Cô lặng yên nói: "Thật lâu cũng chưa người nào đối xử tốt với em như vậy."

"Tốt với em cũng không được?" Anh bắt đầu dĩ cười hỏi.

Rốt cuộc cô cũng liếm một hóp dâu tây, đôi môi tràn ra vị kem màu hồng, thì thảo nói "Cho nên, giống như không có thói quen này rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Rất Yêu Rất Yêu Em (8)

Nhìn cô yên lặng ngồi bên cạnh mình, cô dùng đôi tay cẩn thận từng li từng tí cầm kem, sợ sẽ rớt, cô không nỡ ăn quá nhanh, sợ ăn xong cũng không có lại nên không thể làm gì khác hơn là từ từ liếm một hơi, cô nói rằng thật lâu cũng chưa từng có người nào đối xử với cô tốt như vậy, cho nên giống như không quen. Cô tựa như rất dễ dàng thỏa mãn, thể nhưng sự thỏa mãn như vậy lại khiến cho anh trong chớp mắt có cảm giác ngực chợt cứng lại.

Khuôn mặt béo mập của cô biết điều như vậy làm cho tim anh mơ hồ đập nhanh.

"Tiểu Lam" Lôi Thiệu Hành trầm trầm kêu lên tên của cô, âm thanh này lại dịu dàng đến nỗi bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng nổi).

Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn về phía anh, anh cũng đã ở gần cô, khuôn mặt anh tuấn lại càng gần cô hơn nữa. Bàn tay của anh đỡ lấy lưng ghế dựa, cặp mắt đen nhánh sáng ngời thâm thúy muốn đem người định trụ làm cho không người nào có thể dời tầm mắt đi. Cô giật mình, mà anh cách cô càng ngày càng gần, gần đến nỗi gần như sẽ thấy rõ ràng dấu vết mờ mờ nơi khoe mắt anh, đây là lúc die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.quydo/nm.. đánh nhau lưu lại sao, hoặc giả là vật kỷ niệm của thuở thiếu thời nghịch ngợm.

Ngón tay của anh dùng sức siết chặt ngay sống ghế, hai mắt của anh nhìn chăm chăm cô như sắp cúi xuống sát vào cô, đột nhiên Lôi Thiệu Hành dừng lại.

"Em xem em kìa, ăn gì cũng không biết lau miệng sao? Lần này không phải tiểu cầu, vậy thì giống như con mèo nhỏ rồi." Anh dùng ngón tay lau đi vết kem dính trên khoe miệng cô, động tác của anh nhẹ như vậy, ôn nhu như vậy giống như sợ quấy nhiễu đến cô, ngay cả đầu ngón tay đều quanh quẩn sự dịu dàng, để cho cô cảm thấy một dòng điện khẽ vuốt qua toàn thân, dao động đến tận trong lòng.

"Anh mới là tiểu cầu (con cún con), tiểu miêu (con mèo nhỏ)." Úy Hải Lam nói không nên lời vội vàng lấy khăn giấy trong túi ra lau.

"Bây giờ còn không?" Cô lau miệng loạn xạ, mọi cử chỉ ưu nhã trước sau như một vào giờ khắc này chợt biến mất, cũng không biết đang khấn trương cái gì.

"Còn."

"Hiện tại thế nào?" Cô tiếp tục lau.

"Còn."

"Làm sao lại vẫn còn?" Cô lăm bắm một câu, càng lau càng dùng thêm sức.

Lôi Thiệu Hành rốt cuộc chịu không nổi mà buồn cười ra tiếng, khiến cô hoài nghi liếc mắt nhìn, lúc này mới phát hiện thì ra anh đang đùa cô, nhất thời có chút tức giận, tim đập cũng nhanh hơn, khuôn mặt càng nổi lên ửng đỏ. Vô ý thức lại chu cái miệng nhỏ nhắn, cô đang cầm kem, tự nhiên ăn không để ý anh nữa.

Lôi Thiệu Hành thật sâu sắc chăm chú nhìn cô liếc mắt, ánh mắt đảo qua gò má khá ái hình trái táo, di chuyển xuống phía dưới chạm đến đôi môi hồng khê lâu bầu, đôi mắt căng thẳng, anh đột nhiên đứng dậy, hơi hột nói một câu, tự nhiên rời đi "Anh đi hút thuốc."

Úy Hải Lam không để ý, mặc dù anh không phải thuộc dạng đàn ông thuốc không rời tay nhưng chuyện này cũng bình thường.

Chỉ là lúc này.....

Thế nhưng cô cảm thấy anh muốn hôn mình.

Cá heo lần nữa từ trong nước vui sướng nhảy lên, tiếng kêu của bọn nó vui thích êm tai như vậy, che giấu tiếng bước chân anh rời đi, che giấu tiếng tim đập đột nhiên tăng nhanh.

Trong hành lang bên ngoài toilet, Lôi Thiệu Hành châm điếu thuốc yên lặng hút.

Anh mỉm cười tuấn nham hồi phục tỉnh lặng, nghiêm trang lộ ra vài phần thờ ơ, nghiêm khắc hít một hơi, bình phục như vậy cũng không nên có rung động.

Anh nghiêng người dựa tường, trong đầu hiện lên hình ảnh kia, vẻ mặt có chút khổ não, khoe miệng lại nâng lên đường cong.

Đây là thế nào.....

Hút xong một điếu thuốc, anh mới quay trở lại nhìn về chỗ ngồi của mình.

Màn biểu diễn cá heo đã kết thúc, nhân viên làm việc đang cho hai chú cá heo ăn cá nhỏ.

Kem trong tay cô cũng ăn xong rồi, dùng giấy lau tay đem gấp thành một con ếch nhỏ.

Úy Hải Lam quá mức chuyên tâm gấp giấy, cho nên cũng không nhìn thấy có người tới.

Cô lấy con ếch nhỏ kia đặt trong lòng bàn tay mình, nhằm chán đùa nghịch.

Đột nhiên, có người cầm một cái bắt được nó.

Úy Hải Lam quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tay Lôi Thiệu Hành cầm con ếch bằng giấy, kéo hai cái đuôi bên trái phải làm lại nhiều lần như vậy.

"Sao lại gấp món đồ chơi này?"

"Không nói cho anh."

"Ờ? Còn sĩ diện? Nói cho anh biết thôi."

"Anh làm sao? Anh muốn học?"

"Gấp chút cho vui, không phải thật sự có ý gì chứ?"

"Em còn lâu mới dạy anh."

"Anh không thể làm gì khác hơn là đem con ếch này mở ra."

"....."

Úy Hải Lam cứ như vậy trơ mắt nhìn anh đem con ếch mở ra, anh nghiêm túc nghiên cứu phương pháp gấp giấy nhưng không biết, anh nhíu mày, một người đàn ông cao lớn lại đẹp trai như vậy, lúc này cũng có tính trẻ con có chút buồn cười, cô thật sự không nhận được, che miệng nở nụ cười "Ha ha, bộ dạng này của anh rất buồn cười, khiến cho em nghĩ đến hoàng tử ếch....."

"Hả?" Anh hoài nghi lên tiếng, tờ giấy kia còn nắm trong tay "Thì ra anh là hoàng tử?"

Úy Hải Lam quay mặt qua chỗ khác, lần nữa nói không nên lời đứng lên tức giận nói: "Anh mới không phải hoàng tử, nhiều nhất chỉ là con ếch."

"À? Vậy có phải là một câu chuyện xưa hay không?"

"Đúng vậy."

"Chưa từng nghe qua."

"Câu chuyện này anh chưa từng nghe qua?"

"Không ai kể chuyện xưa cho anh nghe, em hãy kể cho anh." Lôi Thiệu Hành đem tờ giấy kia nhét trở về cho cô, tiện thể mặt dày nói "Lại nữa rồi."

"Em còn lâu mới kể." Úy Hải Lam cầm tờ giấy nói.

"Thật không kể?"

"Không....." Úy Hải Lam mới vừa phun ra một chữ, cả người đã bị anh ôm ngang lên, cô sợ hãi kêu lên "A! Anh làm gì nữa? Á! Thả em xuống!"

"Nếu em không kể, anh sẽ ném em vào trong nước."

"Anh dám!"

"Anh có gì không dám!" Anh quả nhiên hướng hồ nước đi tới, không hề có ý đùa giỡn.

Úy Hải Lam cũng không muốn ở chỗ này bị làm ướt sũng, không thể làm gì khác hơn là đầu hàng "Em nói, em nói, anh thả em xuống."

"Xem kìa, em nói sớm có phải tốt hơn không? Chính là yêu hạt chiết đằng (ý là thích bị người khác hành hạ, giày vò)." Lôi Thiệu Hành cười nói, lại đi trở về chỗ ngồi thả cô xuống.

Úy Hải Lam mím mím môi, chỉ cảm thấy anh diễn hình được tiện nghi còn ra vẻ.

Cô khẽ sắp xếp lại mạch suy nghĩ, rồi sau đó yếu ớt nói "Gần cung điện của quốc vương nọ có một mảnh rừng rậm cực kỳ u ám. Dưới tàng cây có một đầm nước, đầm nước rất sâu. Vào thời điểm trời nóng, tiểu công chúa thường thường đi tới nơi cánh rừng này, một mình chơi bóng, cầu rơi vào trong đầm nước, cô gặp một con ếch....."

Cô nói xong tập trung tinh thần, mà anh lẳng lặng lắng nghe, chỉ là nghe đến đoạn đó, khuôn mặt anh tuần đang mỉm cười lại hiện ra mấy phần ngưng trọng (đột nhiên cứng lại).

Tình hình như vậy, như thế nào cô đã từng gặp qua mấy lần.

"Thật ra thì con ếch nhỏ này bị một mụ phù thủy ác độc làm ma pháp, ngoại trừ tiểu công chúa ra thì ai cũng không thể giải cứu anh ta ra khỏi đầm nước."

"Ngoại trừ tiểu công chúa thì ai cũng không thể?" Anh trầm giọng hỏi.

"Ừm." Cô nhàn rồi buồn chán, lần nữa lấy giấy xếp thành con ếch.

"Thật?"

"Thật." Ủy Hải Lam kiên quyết gật đầu, trong chuyện xưa đúng là nói như vậy.

"Như vậy sau đó thì thế nào?"

"Sau đó, Quốc vương sẽ để cho hoàng tử dẫn theo tiểu công chúa ngồi xe ngựa trở về tòa thành." Cô nheo mắt lại, giống như là một đôi ánh trắng khả ái sáng long lanh, óng ánh sáng trong.

"Cuộc sống hạnh phúc ở cùng một chỗ?" Lôi Thiệu Hành nhìn chăm chăm con ếch bằng giấy trong tay cô, thờ ơ hỏi.

"Đúng vậy."

Anh đưa con ếch bằng giấy kia qua, ánh mắt cực kỳ quanh co thâm thúy, mỉm cười nói "Anh đoán, chiếc xe ngựa kia nhất định rớt xuống vách đá."

"Nói bậy, bình an đi tới nơi." Cô dựa vào lý lẽ biện luận, nhú đôi mi thanh tú lên.

Lôi Thiệu Hành cầm con ếch bằng giấy bỏ vào trong túi, đứng dậy nói "Đi thôi, dẫn em đi ăn một chút gì, còn phải đuổi kịp máy bay."

Thời điểm rời khỏi Aquarium đã là bốn giờ rưỡi chiều.

Không có quá nhiều thời gian, cuối cùng đi đến bờ sông ngắm phong cảnh.

Bọn họ ở nhà hàng bờ sông dùng bữa tối cho hai người, da.n*****Sóc***Là*****Ta*****Ize.qu,ydo/nn..người, còn lại đi bộ tới một khoảng sân rộng ở phía đông.

Phía đông là nước sông cuộn cuộn mênh mông, còn phía tây lại là một tòa nhà có phong cách khác nhau. Nước sông rộng lớn mênh mông chảy gấp rút, chạng vạng tối gió thổi hiu hiu đến, mang theo mùi vị ẩm ướt của nước sông. Cô ngắm nhìn thủy triều nước sông, mà anh quay người đứng dựa vào lan can nhìn đôi diện tòa nhà có kiến trúc to lớn nguy nga.

Ủy Hải Lam nhìn thuyền bè một hồi lui tới, xoay người lại, chỉ thấy anh vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào những kiến trúc kia, cô nhàm chán ngắm nhìn, thuận miệng nói "Bên kia là kiến trúc thời Gothic phải không?"

"Ừm, vậy bên cạnh em biết không?"

"Thời La Mã?" Cô cũng không rõ lắm, hồ nghi đáp.

"Thời Baroque." Anh nặng nề nói, không mang theo một chút do dự.

Ủy Hải Lam có chút ngạc nhiên, anh làm sao biết chứ?

"Cái này?"

"Âu châu thời Trung Cổ."

"Cái kia?"

"Thời Louie 15."

Ủy Hải Lam giật mình không thôi "Làm sao anh biết?"

"Kiến trúc Gothic toàn thân có phong cách cao vút gầy gò, tiêu chuẩn hơn người cùng những món trang sức rườm rà hình thành nhịp điệu nhất quán. Kiến trúc Baroque có ngoại hình tự do, theo đuổi động thái, yêu thích trang sức cùng điêu khắc lộng lẫy, sắc thái mãnh liệt thường dùng xen kẽ với không gian mặt cong cùng không gian hình bầu dục. Nó hầu như chú ý đến sự hoa lệ, một loại kiến trúc trang sức....." Giọng nam anh nồng đậm theo gió bay tới, đầy mắt anh có ánh sáng rực rỡ, vô cùng hoa mắt.

Đợi khi anh nói từng cái một, Ủy Hải Lam nhìn anh nói "Anh không phải học kiến trúc chứ?"

Nếu không, làm sao sẽ rõ ràng như vậy đây?

Nhưng anh không phải luật sư sao?

Lúc này tiếng chuông trùng hợp vang lên, Lôi Thiệu Hành nhận điện thoại, đáp một tiếng, rồi sau đó bước chân đi về phía trước "Xe tới."

Ủy Hải Lam đi theo, chậm rãi theo phía sau anh từ đi tới.

Quả nhiên, nhìn thấy chiếc xe hơi kia có rèm che đứng ở cách đó không xa ven đường.

Vì sao anh không sớm sai tài xế đưa đón, mà không cần phải chen lấn lên xe điện ngầm, rõ ràng như vậy đơn giản hơn không phải sao?

Tạm biệt Aquarium, tạm biệt bờ sông, từ đường sân rộng thẳng tắp lái về phía phi trường.

Lên máy bay vào khoang thuyền, bầu không khí lại bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Bảy giờ tối mười giờ, ba giờ sau bình an tới nơi.

Vừa ra cửa chính phi trường, Xuân Thành cũng mưa rền gió dữ tia chớp giật nảy liên tục.

Vương San đến đón, hai chiếc xe đậu ở đó hiển nhiên là muốn mỗi người một chiếc.

Lúc tạm biệt, bước chân Úy Hải Lam cứng lại, gọi anh lại "Lôi Thiệu Hành."

Anh quả nhiên ghé mắt, cô nhấp máy môi nói "Xe ngựa không có rớt xuống vách núi, không tin anh đọc sách đi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Rất Yêu Rất Yêu Em (9)

Úy Hải Lam ánh mắt đen láy nhìn anh, mà anh cũng nhìn lại cô, gương mặt tuấn mị, đường nét đẹp mắt, một luồng tia chớp trong nháy mắt đánh xuống, thế nhưng cô lại cảm thấy trong mắt anh tràn đầy cô đơn, giống như đời này kiếp này vĩnh viễn cũng không cách nào tản đi. Lại cẩn thận nhìn lên, anh đã mỉm cười mê người, chỉ là thăm thì một câu "Trước tiên ngồi vào trong xe" cũng không quay đầu lại nghênh ngang rời đi.

Sau đó, Úy Hải Lam vẫn luôn không quên câu nói kia của anh.

Một giây sau khi xoay người, anh nói truyện cổ tích đều là lừa trẻ con.

"Tiểu thư Úy, cô đã được gọi về Nguyên Tường, thứ hai cũng có thể đi báo cáo." Xe chạy về Cẩm Viên, Vương San nhẹ giọng nói.

"Ừm." Úy Hải Lam không có bất kỳ ý kiến nào.

Dù sao, dù sao cô đã sớm thân bất do kỷ (muốn làm việc gì đó nhưng không thể).

"Tôi đưa cô vào trong." Vương San lấy ô ra, làm bộ dáng sẽ phải xuống xe.

"Không cần." Úy Hải Lam đưa tay ngăn trở, lấy trong tay cô ấy cái ô, sấn sát nói "Tự tôi cũng có thể đi vào, cũng không phải là rất xa. Dưới trời mưa lớn như thế này, cô vừa đi ra ngoài liền sẽ bị dính ướt, hãy nhanh chóng về nghỉ ngơi đi."

Không đợi Vương San có phản ứng, cô đã mở cửa xe ra.

Vương San hạ cửa sổ xe xuống, hướng về cô khẽ mỉm cười "Tiểu thư Úy, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Tiếng sấm đã tiêu tán, thỉnh thoảng có tia chớp xẹt qua bầu trời đêm, giống như là muốn nghiêm khắc bỏ ra. Mưa rơi xuống như thác lũ, chảy qua các loại cây ở Tường Vi uyển, cô cũng sớm bị nước mưa dính ướt sũng, cả người ẩm ướt, nước mưa chảy xuôi làm ướt sàn nhà gạch men sứ. Cô lập tức thu ô về, bỏ ô vào thùng ngay cửa.

Trên tầng lầu tối đen, không có mở đèn.

Cô nhấn đèn tường, ánh sáng một đường chiếu sáng thang lầu.

Úy Hải Lam đi tới, thời điểm đi qua lầu ba, bước chân có hơi dừng lại. Ở trước cửa gian phòng đó, cô đứng rất lâu, mấy lần muốn gõ cửa, ngón tay đều phải giằng lại ở hướng ván cửa nhưng chung quy cũng không có rơi xuống. Nước mưa làm tóc ướt sũng, nhóp nhép dán lên gương mặt hết sức khó chịu. Có thể ngay cả hô hấp cũng trở nên cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu bà, hoặc như là sợ bà biết cô đang ở ngoài cửa.

Qua hồi lâu, cô vẫn thả tay xuống.

Quên đi, ngày mai trở lại.

Hiện tại cũng đã trễ thế này rồi, bà nhất định đã ngủ, nếu đánh thức bà, vậy cũng không tốt.

Trong lòng tìm vô số lý do đến đây cho sự qua loa tắc trách của mình, Úy Hải Lam lên lầu.

Tắm rửa chải đầu sạch sẽ, cô đi tới trước cửa sổ nhìn xung quanh bầu trời đêm.

Ngoài cửa sổ, vẫn như trước có tia chớp xẹt qua, mưa xối xả nhưng dần dần chuyển nhỏ, tí tách tí tách dưới đất.

Úy Hải Lam nằm xuống, cái giường này đã làm bạn với cô rất nhiều năm, vô luận là ở đâu, vẫn là nơi đây khiến cô an tâm.

Ở nơi này ít ngày, loại cảm giác này càng phát ra mãnh liệt.

Càng bồn bả ở bên ngoài, càng muốn quay trở về.

Bởi vì biết trên thế giới này luôn luôn có một nơi có thể trở về, cho nên cái gì cũng đều nhẫn nại.

Úy Hải Lam nằm xuống lập tức có chút mệt mỏi, hai mắt nhắm lại liền muốn ngủ.

Nhưng tại sao, anh lại nói như vậy đây?

Ngủ một đêm, Úy Hải Lam lấy hết dũng khí đi tìm Triệu Nhân, tuy nhiên không có ai lên tiếng trả lời. Cô chờ từ sáng sớm đến buổi chiều, giống như bà vẫn chưa từng xuất hiện. Cô còn tưởng rằng bà đi hăm băng, cho nên cũng không hỏi thăm người nào. Đến buổi tối, thật sự là nhịn không nổi, lúc này mới hỏi thăm người làm trong vườn.

"Có nhìn thấy phu nhân hay không?"

"Tiểu thư Úy, trước đó vài ngày phu nhân sau khi đi ra cửa cũng chưa trở về." Người làm trả lời như vậy.

Cái gì? Không trở về?

Úy Hải Lam vừa nghe, trong lòng thật luống cuống "Bà ra cửa khi nào? Sao lại chưa trở về? Lúc ấy bà có nói gì không?"

"Lúc ra cửa phu nhân cũng không nói gì, đại khái là sau khi tiểu thư rời đi được một ngày, phu nhân cũng đi theo." Người làm tính toán một chút thời gian, trả lời từng cái một.

Trong đầu chợt nảy ra một ý niệm, bà nhất định là tức giận.

Úy Hải Lam gấp đến độ không biết nên làm thế nào mới tốt, lập tức lấy điện thoại di động ra muốn gọi điện thoại cho bà, xem sẽ có ai nhận máy hay không. Tiếng tút tút ở đâu bên kia vang lên thật lâu một hồi, lòng của cô cũng từ từ chìm xuống son cốc nhưng đầu kia đột nhiên tiếp nhận, cô giống như lại được hồi sinh.

"Mẹ." Cô vội vàng kêu.

Mà ở đầu kia, Triệu Nhân chỉ "Ừm" một tiếng.

Nghe ra là giọng nói của bà, Úy Hải Lam cũng thoáng yên tâm, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Bởi vì mỗi ngày đều gặp mặt, cho nên Úy Hải Lam rất ít khi cùng bà nói chuyện thông qua điện thoại. Bình thường mặt đối mặt cũng ít khi nói chuyện với nhau, hiện tại cách xa như vậy lại càng thêm bàng hoàng.

"Mẹ, mẹ đang ở đâu?" Một hồi lâu, cô mới khàn khàn hỏi thăm.

Cảm tạ Thượng Đế, bà bình an vô sự.

Giọng nữ của Triệu Nhân lạnh lẽo vang lên khiến cho cô vốn tràn đầy chân thành bị đóng băng ngưng đọng "Mẹ ở đâu, con không cần phải biết."

"Mẹ, con lo lắng mẹ....."

"Mẹ rất khỏe, càng sẽ không gặp chuyện không may, con không cần phải lo lắng."

Trong chốc lát bỗng nhiên nói gì, toàn bộ thiên ngôn vạn ngữ cũng tựa như vô dụng. Úy Hải Lam chỉ cảm thấy chỗ cổ họng mình như có đồ vật gì đó chặn lại, vô cùng khó sở. Sau khi lớn lên, cô sẽ rất ít làm nũng như vậy, cô nắm chặt điện thoại di động, nhẹ giọng nói "Mẹ, mẹ không nên tức giận, lần trước là do con sai rồi, con không nên nói như vậy, mẹ không cần tức giận, là con không nghe lời, là con không ngoan, mẹ về là tốt rồi? Mẹ đang ở đâu, con tới đón mẹ! Về sau con cũng sẽ nghe lời, mẹ không cần giận con, mẹ....."

Cô nói rất nhiều rất nhiều, một câu cuối cùng "Mẹ đừng rời khỏi con" còn tắc nghẹn, không cách nào nói ra được.

Quanh mình bỗng nhiên vắng vẻ không tiếng động, cái gì cũng đều nghe không thấy.

Tiếng hít thở của cô cùng tiếng tim đập đều biến mất hết nhưng là tiếng hít thở của người nào đó trầm trọng truyền đến.

Qua hồi lâu, Triệu Nhân nói "Mẹ muốn ở một mình một thời gian ngắn, con không cần tới tìm mẹ."

"Mẹ....." Cô hô một tiếng, mà điện thoại đã bị cắt đứt.

Úy Hải Lam lại nhấn gọi lại, lại nhanh chóng bị cắt đứt, cô không dám điện lại chỉ sợ bà sẽ phiền.

Nhưng bây giờ, cô lại nên làm gì bây giờ?

Úy Hải Lam tự nói với mình phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo, cô lại nhấn một tin.

Một tin nhắn, cô hết xóa lại nhắn, lặp đi lặp lại cuối cùng mới xác nhận gửi đi.

Chỉ là tám chữ —— Mẹ, Tiểu Lam chờ mẹ về nhà.(*)

(*) Nguyên văn là “Mụ mụ, Tiểu Lam chờ người về nhà.” Mà mụ mụ trong tiếng việt chính là mẹ nên câu này có tám chữ.

Thật vất vả không rảnh vào cuối tuần, Úy Hải Lam vẫn như cũ đứng ngồi không yên. Cô bắt buộc chính mình ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giờ, cô phải chờ đợi Triệu Nhân trở về.

Cô gọi điện thoại cho Viên Viên, muốn tìm cô ấy để gặp mặt.

Điện thoại vừa thông suốt, cô còn chưa kịp mở miệng, Viên Viên ở đầu kia cũng đang đau khóc thành tiếng.

"Viên Viên, cậu làm sao?" Tâm tình Úy Hải Lam vốn nóng lòng, bây giờ nghe thấy cô ấy khóc như vậy, chỉ cảm thấy khổ sở không chịu nổi "Nói cho tớ biết, cậu đang ở đâu?"

"Chính là ở nhà tớ....." Cô khóc thút thút nói.

"Tớ lập tức tới tìm cậu."

Úy Hải Lam vội vàng chạy tới nhà Viên Viên, gió thổi qua bên tai đều cảm thấy đau.

Vừa đến nhà họ Viên, lại phát hiện ba Viên cũng ở đây.

Người đàn ông trung niên này, mặc dù không nói rằng quá anh tuấn cao lớn nhưng từ trước đến giờ đều có khí phách, lúc này tóc lại hoa râm, cặp mắt kia hằn lên tia máu, chứng minh cũng lâu lắm rồi ông ngủ không được ngon giấc. Mà trong phòng càng truyền ra tiếng khóc bi thương, chính là Viên Viên, tiếng khóc của cô khiến người nghe lo lắng.

"Chào bác Viên."

Ba Viên chỉ gạt đầu một cái, trở nên trầm mặc.

Bỗng nhiên ông không nhìn được hướng về phía cánh cửa gian phòng đang đóng chặt tức giận quát "Còn khóc! Khóc cái gì mà khóc! Suốt ngày chỉ biết khóc khóc khóc! Đi làm cũng không đi, đem cơm cho cũng không ăn, lại không thấy con ngủ, Con có thấy phiền hay không? Có tiền đồ hay không? Người ta không cần con nữa thì con còn ở nơi này khóc! Ba làm sao lại sinh ra đứa con gái như con chứ?"

"Vậy ba đừng xía vào việc của con! Ba cứ để cho con chết là được!" Viên Viên mở cửa phòng, cuồng loạn rống lên, hai mắt của cô sưng đỏ.

Ba Viên tức giận đến đỏ mặt, cầm dép lên muốn đánh cô "Cái đứa con gái bất hiếu này! Hôm nay ba liền đánh chết con!"

"Bác Viên! Con theo Viên Viên nói cho rõ ràng, bác không nên tức giận." Úy Hải Lam vội vàng khuyên can, kéo ông đến ghế dựa ngồi xuống.

Cô lại đi về phía Viên Viên, ôm cô đóng cửa lại.

Trong phòng rất đen rất tối, tất cả rèm cửa sổ đều bị kéo lại, còn có một cỗ mùi vị ẩm mốc, không biết qua bao nhiêu ngày chưa có mở cửa sổ. Viên Viên đang ngơ ngác ngồi trên giường, Úy Hải Lam chỉ nhìn thấy khắp giường đều là ảnh chụp, một tấm lại được pho bày ra. Cô cầm một tấm lên xem, mơ hồ có thể thấy được người thiếu niên và thiếu nữ thân mật sóng vai ngồi bên nhau, bọn họ mặc đồng phục học sinh, hướng về phía ống kính lộ ra nụ cười ngây ngô trẻ trung ngọt ngào.

Viên Viên cứ như vậy nhìn chằm chằm những bức hình kia, nước mắt vẫn chảy xuống.

"Viên Viên." Úy Hải Lam đi tới bên cạnh cô, thay cô lau nước mắt "Đừng khóc, nói cho tớ biết, rốt cuộc chuyện thế nào?"

Viên Viên cũng không trả lời câu hỏi của cô, mà là cầm một tấm hình lên thì thào nói ra "Cậu xem tấm này, cậu còn nhớ không? Khi đó chúng ta đi tham gia cuộc thi khoa học kỹ thuật, sáng tạo hòa tienne, không biết chuyện làm sao, vào thời khắc cuối cùng, hòa tienne của tớ không thể bắn ra được, gấp đến

độ cũng nhanh chóng muốn khóc, Từ Minh Lăng tới, hai ba lần đã giúp tớ làm xong." Cô lại đổi một tấm khác, tiếp tục kể ra "Cậu nhìn cái này nữa, khi đó thi cấp ba, tớ chỉ sợ thành tích mình không tốt, không thể cùng anh ấy thi cùng một chỗ, đêm nào tớ không học bài, anh ấy cũng liền thay tớ học bù. Cậu nhìn nữa....."

Viên Viên hoảng hốt nói rất nhiều, một lát khóc, một lát cười.

Đáng vẻ cô như vậy, từ trước đến nay Úy Hải Lam chưa từng gặp qua, chưa từng có.

"Nhưng làm sao, làm sao vậy....." Viên Viên thì thảo hỏi, trong tay của cô cầm bức ảnh chụp người đàn ông mình yêu, nước mắt lách cách rơi vào trên tấm ảnh "Tớ cho là chúng tớ sẽ một mực bên nhau, tớ cho là chúng tớ sẽ không tách ra, tớ cho là anh ấy yêu tớ, cũng giống như tớ yêu anh....."

"Làm sao anh lại đột nhiên cùng người khác rồi, làm sao anh lại yêu người khác đây?" Hai mắt Viên Viên đầm lệ, xoay người chọt đánh về phía Úy Hải Lam.

"Làm sao anh ấy lại không cần tớ nữa?" Cô như đứa bé bình thường ở trong ngực khóc lớn, trong lòng Úy Hải Lam cũng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Rất Yêu Rất Yêu Em (10)

Úy Hải Lam bình phục lại tâm tình, nhẹ nhàng kéo cô ra, hai tay đè xuống đầu vai cô, cúi đầu hỏi "Viên Viên, không cho phép khóc."

"Ô ô!"

"Không cho phép khóc, cậu khóc, tớ cũng cảm thấy khổ sở, hãy nói với tớ, đây rốt cuộc là chuyện gì? Không nên như vậy, được chứ?" Úy Hải Lam nâng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lau đi nước mắt cho cô, giọng cô ôn nhu khiến cho Viên Viên càng thêm chua xót khổ sở, cô cố gắng gạt đầu nhưng nước mắt vẫn rơi xuống.

"Từ Minh Lăng thích người khác?" Úy Hải Lam nhẹ giọng hỏi, lời ba Viên nói với cô ấy lúc nãy nên sau đó cô cũng đã nghe được chuyện như thế.

"Ừm."

"Anh ta quyết định?"

"Ừm." Cô lại nghẹn ngào.

"Làm sao lại đột nhiên như vậy?"

Viên Viên dùng sức hô hấp, lúc này mới có thể mình mẫn nói chuyện, vừa nói, nước mắt không tự chủ được rơi xuống "Đáng lẽ lúc đầu chúng tớ muốn đính hôn rồi, tớ cũng đang chọn lễ phục, có một ngày tớ hỏi anh ấy, mặc dạng lễ phục nào thì đẹp nhất, anh ấy không nói lời nào, chỉ nói nói tớ, trở về rồi nói. Sau đó, quả nhiên anh ấy trở về nhưng lại nói muốn chia tay với tớ. Tớ hỏi anh ấy tại sao thì anh nói anh và người khác đang ở cùng một chỗ. Tớ hỏi là ai thì anh không nói lời nào. Tớ liền hỏi anh có phải là cô bé lần trước hay không, anh thậm chí chấp nhận. Tớ đã gặp cô bé kia, đáng đáp thật xinh đẹp, vẫn cùng chúng tớ dùng cơm. Lúc ấy anh ấy giới thiệu nói là bạn bè nhưng tớ có cảm giác xấu, thật sự, Hải Lam, lúc đó tớ thật có dự cảm xấu. Quả nhiên, anh ấy nói với tớ rồi, anh nói anh và cô bé kia đã ở chung với nhau một khoảng thời gian rồi."

"Tớ hỏi anh tại sao như vậy, tớ nói chúng tớ không phải đều muốn đính hôn sao? Tại sao có thể đột nhiên thay đổi như vậy? Tại sao anh có thể nói chia tay vào lúc này?"

"Anh nói không thích tớ cứ bám dính người, không hiểu chuyện, không thành thực, không lý trí. Anh còn nói tớ ngốc, sao lại từ chức rời khỏi Lâm Ân. Lúc đó tớ chỉ nghĩ, cậu và luật sư Lôi nói yêu đương, tớ ở lại nơi đó cũng rất lúng túng, đến lúc đó nếu hai người ở cùng một chỗ, tớ chính là nhờ vào quan hệ mới leo lên được, còn nếu như chia tay rồi, tớ làm thế nào có thể ở lại nơi đó đây? Cậu là người bạn tốt nhất với tớ, mà tớ cuối cùng vẫn đứng bên cạnh cậu. Cậu nói tớ không đúng sao? Lẽ nào tớ làm sai sao? Tớ không muốn chẳng lẽ chính là ngốc sao?" Lúc đầu Viên Viên nói xong cảm giác bất bình, căn rằng nghiêng lợi hận không thể đem anh ta cắn chết.

Nhưng cuối cùng, ánh mắt cô mờ mịt vô cùng ủy khuất lẩm bẩm hỏi "Không phải tớ vẫn như vậy sao? Từ ngày đầu tiên biết Từ Minh Lăng chính là như vậy. Cho tới bây giờ tớ đều chưa từng thay đổi. Tại sao anh ấy có thể thay đổi một cách bất thường như vậy đây? Tại sao anh ấy có thể?"

Nếu như không phải là biến cố bất thành linh này, Úy Hải Lam sẽ không biết nguyên nhân thực sự khiến Viên Viên từ chức.

Nhìn cô gái nhỏ đã từng có tinh thần sáng láng phấn chấn mà hiện tại lại có bộ dáng chán chường thất bại, trong lòng cô đau đớn càng sâu, chỉ muốn bảo vệ cô trong ngực mình, quý trọng cô thật tốt, cô nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy, vỗ về lưng của cô ấy, từng tiếng từng tiếng kêu "Viên Viên, đừng khóc, đừng khóc."

"Ô ô! Hải Lam, Hải Lam....." Viên Viên ôm lấy cô, ở trong lòng cô khóc đến sắp hít thở không thông.

Rất lâu sau đó, cô mới vô lực ngủ thiếp đi.

Úy Hải Lam đỡ cô lên giường, kéo chăn đắp thay cô ấy, về mặt cô ngán lẹ, tiều tụy đến nỗi không chịu được, cô ngồi ở bên cạnh một hồi lâu, lúc này mới đóng cửa rời đi.

Trong phòng khách, ba Viên trầm mặc hút thuốc, mặt ủ mảy chau.

Úy Hải Lam đi ra phía trước "Bác Viên, Viên Viên ngủ rồi."

"Ừm."

"Có chuyện gì, bác cứ gọi điện thoại cho cháu, số này vẫn là số lúc trước, không có đổi. Cháu cũng được gọi về đây làm việc rồi, lúc nào cũng có thể rảnh rồi."

"Tốt rồi."

"Bác yên tâm, Viên Viên sẽ yên lành."

Ba Viên nhẹ gật đầu thế nhưng khóe mắt lại có chút ẩm ướt, lòng chua xót không dứt "Hải Lam, may nhờ có cháu qua đây, nếu không ... bác cũng không biết nên làm gì bây giờ. Nó đã chùng nẩy ngày không ngủ được rồi, hiện tại ngủ là tốt rồi, ban đầu bác cũng thấy thằng bé Từ Minh Lăng kia cũng không tệ, có thể chăm sóc Viên Viên, nhưng không nghĩ đến....." Ông than thở một tiếng, yếu ớt nói "Hôn sự này thôi phỏng khoác lác rồi, chúng ta cũng không yêu cầu tiền bạc từ gia đình bọn họ, cũng không yêu cầu bất cứ thứ gì, chỉ là Viên Viên có chấp, từ nhỏ đã nhận thức chấp nhận yêu đến mức liều chết."

Trong lúc bất chợt Úy Hải Lam nhớ lại thời điểm cùng học khi đó, hai người đều nhìn trúng một kiểu túi bút.

Cô đặc biệt thích màu xanh dương, mà cô ấy lại đặc biệt thích màu hồng nhạt.

Đáng tiếc Từ Minh Lăng đã muộn một ngày, chiếc túi bút màu hồng kia đã bị người khác mua mất.

Lúc ấy cô buồn bực giận dỗi chùng nẩy ngày.

Từ Minh Lăng lại lần nữa mời cô chọn một kiểu dáng khác, cô không muốn, đổi một màu sắc khác, cô cũng không muốn. Vì thế hai người còn âm ỉ, anh chê cô phiền, giờ tính trẻ con, vì một túi bút mà lại như vậy sao. Cũng vì vậy hai người liên chiến tranh lạnh chùng nẩy ngày, cho đến sau này, Từ Minh Lăng tìm khắp những cửa hàng lân cận mới mua được một chiếc túi bút cùng kiểu cùng màu, lúc này cô mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Khi đó Úy Hải Lam cảm thấy ở một phương diện nào đó, Viên Viên cùng Thẩm Du An giống nhau y hệt.

Nếu như có cả một cánh rừng rậm, hai người bọn họ sẽ chọn một gốc cây, nhất định đứng phía trên kéo lên.

Tạm biệt ba Viên, tâm tình Úy Hải Lam rất nặng nề.

Cần viên vắng vẻ, Tường Vi uyển cũng vắng vẻ, cô đột nhiên nhớ Triệu Nhân da diết.

Ngày hôm sau lại một lần nữa trở về Nguyên Tường, các đồng nghiệp vẫn là nhóm người đó không có thay đổi, cho nên rất quen thuộc. Giám đốc mới là một người phụ nữ trung niên hợp thời, đối xử với mọi người cũng rất thân thiết dễ gần nhưng trong lòng Úy Hải Lam cảm giác có chút khó chịu. Thậm chí có nhiều lần, trong lúc lơ đãng cô nhìn về phía gian phòng làm việc kia, luôn cảm giác người đang ngồi bên trong còn là Jaren. Nhưng cô biết, đã là chuyện không thể nào.

Sau khi tan việc, Úy Hải Lam cũng sẽ đi thăm Viên Viên.

Cảm xúc của Viên Viên hình như ổn định rồi, chỉ là vẫn không ăn cơm như cũ, khóc cũng đến không còn hơi sức mới có thể nằm xuống ngủ.

Ba Viên không yên lòng, ở nhà làm bạn với cô. Vừa xin phép nghỉ nhiều ngày, ngân hàng bên này cũng có ý kiến nhưng cũng không còn cách nào khác, sau lại đơn giản từ chức. Mỗi ngày ông nấu cơm cho cô ăn, người đàn ông năm mươi mấy tuổi lại lập tức già nua giống như là hơn sáu mươi rồi.

Nhiều lần ăn cơm, ăn được một nửa, Viên Viên lại khóc.

Tất cả nước mắt đều rơi vào trong chén.

Mới đầu ba Viên còn có thể tức giận mắng nhiếc trách cứ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật sự là tức giận. Nhưng mắng mãi lại trở thành âm thanh nghẹn ngào, lại run run nói "Con đừng khóc! Nếu khóc làm tổn thương mắt mình thì nên làm sao bây giờ? Là do ba không chăm sóc tốt cho con, là ba không chăm sóc tốt cho con...con ăn cơm thật ngon....."

Viên Viên nghe xong lời này, khóc đến càng thêm đau lòng.

Trải qua mấy ngày nay cô chỉ biết tranh cãi ầm ĩ với ba mình, hồi lâu đều chưa từng nói chuyện rõ ràng, còn cầm chiếc đĩa, hai tay dằng chén, nước mắt lã chã rơi xuống "Ba, con ăn cơm, hiện tại con liền ăn cơm, con sẽ không để cho ba đau lòng. Chờ mấy ngày nữa, con phải đi tìm việc làm, con phải nuôi ba, con phải nuôi ba, con nhất định sẽ cho ba cuộc sống tốt nhất."

Cô dùng sức bóp cơm, mơ hồ nói những lời không rõ, bộ dáng kia thật sự làm cho người ta khổ sở.

Ba Viên "Ài" một tiếng, giống như không nhìn được rồi, lập tức đứng dậy đi lau mặt.

Úy Hải Lam lặng lẽ ngồi một bên, trước mắt cũng là sương mù mông lung.

Một ngày kia sau khi tan việc, Úy Hải Lam vẫn như cũ chạy tới nhà Viên Viên. Nhưng vừa mới lên lầu chỉ thấy trong hành lang tụ tập rất nhiều người đang vây xem. Trong gian phòng đó, không ngừng có khói đen xông ra khiến người ta nước mắt chảy ròng. Cô lập tức quỳnh lên, tưởng đã xảy ra chuyện, vừa nói "Xin nhường đường một chút", dùng sức đi vào bên trong muốn nhìn tình trạng một chút.

Ba Viên với bộ mặt tro than đang cùng cảnh sát đến làm khẩu cung "Việc đó chỉ là đốt ảnh chụp, sợ ý đốt rèm cửa sổ, không có chú ý, dạ dạ dạ....."

"Bác Viên." Úy Hải Lam hô một tiếng.

"Hải Lam, cháu đã đến rồi, Viên Viên ở bên trong đây." Ba Viên trả lời cô, lại tiếp tục trả lời vấn đề của cảnh sát.

Úy Hải Lam gật đầu một cái, không quấy rầy nữa, trực tiếp đi vào gian phòng.

Phòng ngủ bị đốt một nửa, cũng không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng như vậy, chỉ là hiện tại tất cả đều ướt sũng. Mỏ radio, trong radio mở nhạc xoay tròn, MC nói giọng nữ dễ nghe, giới thiệu ca khúc. Viên Viên liền ngồi xổm giữa một đồng phế tích, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng trông thật buồn.

Úy Hải Lam đi tới, nửa ngồi ở trước mặt cô.

Viên Viên không ngẩng đầu, vẫn còn dọn dẹp những thứ tro tàn kia, một tấm hình chỉ chừa lại một nửa, đó là khuôn mặt tuấn dạt nhẹ nhàng khoan khoái của Từ Minh Lăng, cô đã sớm đốt sạch một nửa. Cô nhìn chăm chăm vào bức hình, si ngốc nói: "Bây giờ một tấm cũng không còn, cũng không còn....."

Đột nhiên, điện thoại của ai đó chợt vang lên.

Úy Hải Lam nhìn thấy số lạ, nghi ngờ bắt máy, nghe được bên kia truyền đến giọng nam thật thấp "Tiểu thư Úy Hải Lam phải không? Xin chào, tôi là luật sư được phu nhân Triệu Nhân ủy thác, phu nhân Triệu đưa ra ý muốn giải trừ quan hệ mẹ con với cô, không biết khi nào thì cô rảnh rồi tới chỗ luật sư tôi được....."

Người kia nói cái gì, tất cả cô đều không nghe được, điện thoại di động đột nhiên đập xuống đất, màn ảnh lập tức chớp tắt, rồi sau đó nhảy ra một màn đen hắc ám.

Viên Viên từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy cô lệ rơi đầy mặt.

"Hải Lam, làm sao cậu khóc? Đừng khóc, về sau tớ không bao giờ đốt hình nữa, không bao giờ đốt nữa....." Viên Viên nóng nảy.

Úy Hải Lam nhắm nạy mà nghẹn ngào một tiếng, sau đó cũng không khống chế mình được nữa, lập tức giữ chặt Viên Viên.

Ở nơi này đang lúc trong phòng cháy sạch đen thui, hai người ôm nhau khóc lớn tiếng.

Âm nhạc đang điều chỉnh thả vào trong ca khúc làm cho người ta càng thêm khổ sở.

"Muốn vì em làm một chuyện, để cho em vui vẻ hơn.

Cũng may trong lòng của em, vẫn còn có tên của anh.

Rất yêu rất yêu em, cho nên sẽ nguyện ý,

Không ràng buộc em, bay về nơi có hạnh phúc....."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Ai Có Thể Gắn Bó (1)

Trên đường ngồi xe, Úy Hải Lam lại lần nữa mở điện thoại di động ra, màn ảnh cho thấy không có ai điện lại. Cô lại từng lần một gọi điện thoại cho Triệu Nhân, cố gắng muốn bắt được liên lạc với bà nhưng bà lại thủy chung nằm trong trạng thái tắt máy như là đã sớm có chuẩn bị, sợ cô sẽ điện thoại lại. Sau khi lặp lại động tác nhấn gọi vài chục lần, cô rốt cuộc nhận rõ sự thật, nhận rõ sự thật bà không cần cô. Cho nên liền rời đi kiên quyết như vậy, không cho cô bất kỳ chỗ trống nào.

Úy Hải Lam trở về gọi điện thoại lại cho luật sư nổi tiếng này.

Đối phương nói như thế này "Tiểu thư Úy, không biết chừng nào thì cô có thể rảnh rồi?"

Úy Hải Lam đã không còn lòng dạ nào đi làm "Tùy ý lúc nào tôi đều có thể rảnh rồi."

"Một giờ chiều nay như thế nào?"

"Có thể."

"Ừm."

Cúp điện thoại, trong lòng Úy Hải Lam một mảnh cô đơn.

Đêm nay cô chỉ có một mình ở trong vườn.

Đi qua Mai Khôi uyển không có một bóng người, lại đi qua Đinh Hương uyển, Úy Hải Lam bước đi thông thả đi vào thăm tam phu nhân, bệnh tình tam phu nhân bộc phát nặng, sắc mặt die,n;da.n****Sóc***[à****Ta****lze.qu;ydo/nm.. vô cùng tái nhợt. Nhìn thấy cô, bà rất vui mừng, kéo cô vào nói chuyện một hồi. Úy Hải Lam dạn dò trấn an mấy câu cũng tự ý rời đi. Phía trước là Thanh Y Viên, cửa vườn lại nặng nề khóa sắt, không cho cô vào. Cô đơn độc đi tới, cuối cùng quay vòng trở về Tường Vi uyển. Ngẩng đầu nhìn về phía sân thượng lầu ba khắc hoa chạm trở mơ hồ như nhìn thấy bóng dáng người nào đó đang chờ.

Nhưng cô biết, người kia đã không ở đây.

Úy Hải Lam xin phép công ty nghỉ, đúng giờ đi đến sở như đã hẹn gặp.

Cô điềm đạm mặc áo màu trắng chấm bông, xứng với chiếc quần màu xanh giống như trước đây còn là học sinh.

Trợ lý đón tiếp cô, mời cô đi tới phòng họp.

Úy Hải Lam lẳng lặng ngồi trong chốc lát, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng bước chân, trong nháy mắt tay nắm cửa chuyển động, cả người cô lo lắng khẩn trương. Khi cửa vừa mở ra, cũng trong lúc đó cô đứng dậy, chiếc một tay chặn bàn, bắt an nủ chặt y phục, ngẩng đầu nghênh đón người tới.

Đầu tiên là khuôn mặt hình chữ điền tiến đến, cũng chính là người luật sư được ủy thác vụ án lần này – luật sư Chu.

Sau đó mới là trợ lý.

Người cuối cùng vào là một người phụ nữ, vẫn là bộ y phục ngày ấy cô nhìn thấy, cái loại màu trắng gạo lộ ra nhàn nhạt màu hồng. Triệu Nhân tươi đẹp, trên mặt không có nửa điểm hứng thú, xưa nay vẫn là vẻ mặt không thay đổi gì, lúc này nhìn qua xa xôi như vậy giống như xa vút, bình thường không thể chạm đến. Bà lạnh nhạt đi tới, liếc cô một cái, ngồi xuống ở đối diện cô.

"Tiểu thư Úy, mời ngồi." Luật sư Chu nói.

Úy Hải Lam phục hồi tinh thần lại, nhìn Triệu Nhân chằm chằm ngồi xuống.

Thời gian cách xa nhau, cô chưa từng quên trận cãi vả ngày hôm đó, từng đêm cô đều nghĩ đến bà. Nếu như lúc đó cô không hành động theo cảm tính như vậy, nếu như cô kiềm chế, nếu như cô không chọc giận bà, như vậy thì làm thế nào lại có việc gặp nhau như hôm nay, cho nên, tất cả đều là lỗi của cô.

Luật sư Chu mở miệng nói rất nhiều, không có gì khác chính là giải thích việc giải trừ quan hệ mẹ con một cách cặn kẽ.

Đợi ông nói xong, Úy Hải Lam mở miệng nói: "Luật sư Chu, tôi muốn cùng mẹ tôi đơn độc nói chuyện một chút."

"Phu nhân Triệu, bà thấy thế nào?"

"Tôi thấy không cần."

Trong lòng Úy Hải Lam đầy chua xót.

Triệu Nhân vẫn như trước không đồng ý, luật sư có chút khó xử nhưng cũng không có cách nào.

Trong chốc lát không nói gì với nhau, Úy Hải Lam đột nhiên đứng lên, bỏ lại câu nói đầu tiên "Tôi sẽ không đồng ý, dù là lệnh truyền tôi lên toà án cao cấp, tôi cũng sẽ không đi."

"Tiểu thư Úy....." Phía sau là tiếng gọi vội vàng của luật sư Chu, cô làm như không nghe thấy.

Trước mắt bóng dáng hiện lên, vẻ mặt đông lạnh của Triệu Nhân có hơi tan mất, không cách nào miêu tả buồn bã vô cùng sự không nỗ lực tích tụ trong mắt.

Lúc làm việc, Úy Hải Lam rất chăm chỉ. Cô thức dậy rất sớm, là người đầu tiên đến công ty, chủ động thay các đồng nghiệp châm cà phê cùng nước trà, tất cả đều làm tốt cho dù là loại chuyện nhỏ sao chụp (photocopy) tài liệu, cô cũng tranh giành làm. Chính vì bắt đầu buổi họp báo, toàn ngành quả thật rất bận rộn, cũng không ai để ý đến sự thay đổi của cô.

Đồng nghiệp đang lén lút nghỉ ngơi, xem tin tức một hồi, đột nhiên gào to ra tiếng "O? Úy Hải Lam, cậu thật khủng khiếp, lên báo đây."

"Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật."

"Viết những gì?"

"Úy Hải Lam, cậu nhất định đã chọc mẹ cậu tức giận rồi? Thế mà lại đăng báo muốn giải trừ quan hệ mẹ con." Đồng nghiệp hi hi ha ha nói.

"Thôi đi! Bớt đi! Tại sao có thể là Úy Hải Lam của chúng ta?"

"Đầu năm nay người trùng tên trùng họ cũng rất nhiều."

Úy Hải Lam vốn đang cúi đầu thiết kế mẫu, tay cầm con chuột cứng lại, nhẹ nhàng run rẩy. Cô không nói gì tiếp, cũng không có để ý tới. Chỉ là nhìn thấy có người đi tới bên cạnh cô, cô lập tức hô "Tiểu Vương, có phải cậu muốn đi đưa hóa đơn không?"

"Đúng vậy."

"Để tớ giúp cậu đi đưa."

"Không cần, cậu còn bận việc của mình."

"Tớ đi!" Úy Hải Lam mạnh mẽ cầm lấy hóa đơn trong tay cậu ta, xách túi lên liền đi.

"Lần này không phải đi đến xưởng Nam Giao mà là Đông Giao."

Úy Hải Lam không đi thang máy, mà chạy như điên xuống lầu. Cô chỉ đang cho là xưởng Nam Giao liền chạy đi Nam Giao, không ngờ tới nơi mới biết là Đông Giao. Lần này chạy không một lần, lại quay đầu chạy trở về. Đưa xong hóa đơn, nhìn thời gian đã là gần tới.

Đầu tháng mười một, thời tiết bắt đầu mát mẻ, cũng là mưa không ngừng.

Trước tòa cao ốc công ty có quầy sách báo, Úy Hải Lam chần chờ dừng bước lại, đứng là muốn tiến lên mua một tờ báo.

Vui vẻ đi tới đầu đường, cô tìm được tin tức đầu tiên.

Giấy trắng mực đen công khai với mọi người, bà với cô giải trừ quan hệ.

Có người lái xe qua bên người cô, có lẽ xe chạy quá nhanh nên nhẹ nhàng đụng vào cánh tay của cô. Tay cô thoáng buông lỏng, chiếc ô trong tay liền rơi trên mặt đất.

Mưa vẫn rơi, cô đứng tại chỗ, tất cả những chữ nghĩa kia đều thành công làm xương cốt cô bị cắn xé đau đớn.

Cô bình phục cố gắng làm việc, tất cả tâm tư tập trung vào đó, tựa như chỉ có như vậy mới có thể khiến cô quên được những ghi chép đau khổ kia.

"Khụ khụ."

"Úy Hải Lam, cậu ngã bệnh à?"

"Không có."

"Tớ thấy sắc mặt cậu không được tốt, cẩn thận một chút."

"Ừm."

Cô rất ít nói chuyện, càng ngày càng ít.

Chủ động yêu cầu đi đến nơi bố trí buổi họp báo, cô die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;yo/mn.. vẫn lao lực như cũ.

"Úy Hải Lam, làm bên này đi."

"Được."

"Lên cao một chút."

"Ừm."

"Lấy cái rương kia cho tôi."

Úy Hải Lam xoay người mang cái rương tới nhưng mới vừa đi mấy bước, đầu văng mất hoa, lập tức ngã nhào trên đất. Bên cạnh có người vọt tới, vội vàng hỏi cô có sao không. Cô lắc đầu, ngồi nghỉ ngơi một lát, bổ sung chút thể lực, lại tiếp tục công việc giống như mình trở thành người sắt, liều mạng như vậy.

Chỉ qua mười phút, một người nữ phụ tá chạy đến.

"Tiểu thư Úy, cô khỏe không, tôi là Khang Lệ, tiên sinh Lôi sai tôi tới chăm sóc cô."

Úy Hải Lam đang chăm chú vào việc trên tay, căn bản cũng không có để ý đến cô ta, chỉ nói một câu "Cô ngồi sang một bên là được."

Thời gian ba ngày sau đó, dù là lúc ăn ngủ hoặc giả là đi nhà cầu, tất cả mọi chuyện Khang Lệ cũng đều cùng đi.

Tan việc về nhà, cô ấy cũng đi theo cô trở về Căn Viên.

Tầng dưới cùng của Tường Vi uyển cũng có một gian phòng, cô liền dọn dẹp ở đó.

Khang Lệ đối với cô giống như một tác cũng không rời, thay vì nói là chăm sóc, không bằng nói là giám thị thì thích hợp hơn.

Mỗi ngày vào buổi tối, Khang Lệ sẽ gọi điện thoại trình báo "Tiên sinh Lôi, tiểu thư Úy ăn cơm đúng giờ, bây giờ đã đến về nhà..... Dạ, không có gì khác thường, dạ, tôi biết rồi."

Có lẽ năng lực chịu đựng có hạn của thân thể đã đến cực hạn, một buổi chiều ngày kia ở hội trường, Úy Hải Lam rốt cuộc mệt lả, cuối cùng rơi vào trạng thái suy sụp. Lúc trước thật vất vả mới khiến hết ho khan, mà giờ lại bắt đầu phát tác, cổ họng bắt đầu khô khốc khô sở, uống nước cũng sẽ đau đớn, ngay cả cơm cô cũng không ăn.

"Tiểu thư, cô uống thuốc đi?"

"Đề đó trước đi."

"Tiểu thư, cô đói chưa, ăn một chút gì chứ?"

"Ừm, một lát tôi sẽ ăn."

Khang Lệ cứ vây quanh ở bên cạnh Úy Hải Lam, đồng nghiệp chung quanh nhìn thấy tình hình như thế, tất cả đều đã thành thói quen. Đã nhiều ngày, mọi người đối đãi với cô cũng không giống lúc trước, hiện nay nhìn lại mới biết cô thật sự có hậu đãi (người phía sau làm hậu thuẫn). Giám đốc mới tới cũng không dám có hai lời đối với cô, cô muốn làm cái gì thì làm cái đó, trợ lý thân cận lại đi theo 24h, cho dù ai cũng sẽ suy đoán, cô hẳn phải là thiên kim tiểu thư nhà nào?

Mà cô hoàn toàn coi thường tất cả quanh mình, chỉ tự mình làm việc.

"Tiểu thư!" Khang Lệ nóng nảy, bắt đầu dĩ không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng rời đi.

Đúng là Khang Lệ không muốn tùy tiện gọi điện thoại cho tiên sinh Lôi, cho nên cô chỉ có thể chạy tới sở Sự Vụ.

Thật vất vả chạy tới sở Sự Vụ, Khang lệ mới vừa chạy vội vào, chạm mặt liền nhìn thấy ba người.

Người đàn ông đẹp trai cao lớn chính là Lôi Thiệu Hành.

Bên cạnh anh, một người trong đó là thư ký Vương San.

Mà một người nữa, cũng là một cô gái xinh xắn tóc ngắn. Da thịt của cô cực kỳ trắng nõn, loại trắng đó, tuyệt đối sẽ làm cho người ta ước ao. Ánh mắt của cô có vẻ hơi mệt mỏi lo âu, một đôi mắt to cũng hết sức sáng ngời, cả người lộ ra một cổ hơi thở điềm tĩnh, chỉ liếc mắt một cái sẽ sinh lòng yêu thích.

Khang Lệ vội vàng dừng bước nói "Tiên sinh Lôi, tiểu thư bị bệnh!"

"Bị bệnh thì tìm bác sĩ. Ngay cả điểm thông thường này cũng không hiểu?" Lôi Thiệu Hành vẫn mỉm cười như cũ, lại chỉ khiến cho cảm thấy lạnh lẽo.

"Nhưng tiểu thư không chịu đi bệnh viện." Khang Lệ có vẻ khó xử.

"Thư ký Vương, cô đưa cô ấy đi bệnh viện đi. Nói cho cô ấy biết, nếu như không đi, tôi lập tức phá hủy Căn Viên." Lôi Thiệu Hành trầm giọng ra lệnh, bước chân đi đến phía trước, cũng không quay đầu lại.

Thư ký Vương cúi đầu đáp một tiếng, lập tức xoay người đi cùng Khang Lệ.

Cô gái tóc ngắn yên lặng đi theo phía sau, không khỏi có chút hồ nghi.

Cho đến khi lên xe, cô gái cũng không nhận được nói "Tiên sinh Lôi, nếu như anh có chuyện, có thể lưu lại một đêm, ngày mai lại xuất phát."

Lôi Thiệu Hành mỉm cười với cô, từ từ nói "Lái xe!"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Ai Có Thể Gắn Bó (2)

Ở hội trường tràn đầy những bóng dáng bận rộn.

Khang Lệ dẫn Vương San đến.

Hai người đến khiến mọi người chăm chú nhìn.

Hắn là mọi người rất tò mò.

Vương San xa xa nhìn lại, liếc mắt liền nhìn thấy một cô gái đang kéo màn che trong hội trường. Cô lấy thân mà đứng, cả người nhìn qua không có tinh thần, chân mày nhíu lên làm như đang nhẫn nhịn chịu đựng cái gì, sắc mặt của cô thật không tốt. Vương San vội vàng chạy vội tới bên cạnh cô, nhẹ giọng gọi "Tiểu thư Úy."

Úy Hải Lam không quay đầu lại, cũng không ghé mắt nhìn, vẫn như cũ cố chấp làm việc đang dang dở trong tay mình.

"Tiểu thư Úy, nghe nói cô không ăn cơm, hơn nữa lại ngã bệnh, tôi đưa cô đi bệnh viện." Trên đường đi, từ miệng Khang Lệ Vương San đã biết đại khái tình huống.

Úy Hải Lam xoay người lại cầm cờ lê, cố định đinh ốc, hời hợt nói: "Tôi không sao."

"Tiểu thư Úy!" Vương San lại gọi một tiếng, tự tay kéo tay cô.

Chân mày Úy Hải Lam nhíu lên càng thêm thu hẹp lại, có chút không kiên nhẫn nhưng lại vẫn duy trì thái độ đúng mực, nhẹ giọng nói: "Thư ký Vương, tôi thật sự không có việc gì, chỉ là cảm vật, không phải là bệnh nặng gì không cần khẩn trương như vậy. Cơm tôi sẽ ăn, thuốc cũng sẽ uống, trước tiên chờ tôi hoàn thành công việc này được chứ?"

Vương San ôn hòa khuyên vài câu, Úy Hải Lam vẫn như cũ khư khư cố chấp, ý thức được mình vô dụng nhưng lại sợ người nọ trách tội, cô cũng không tiện dằn dò. Không thể làm gì khác là Die nd da n****Sóc***Là****Ta****] e q uo ydo n, đem nguyên văn câu nói kia ra, âm thanh giảm thấp xuống "Tiên sinh Lôi nói nếu cô không đến bệnh viện, lập tức liền phá hủy Căn Viên."

Quả nhiên, động tác của cô bỗng nhiên dừng lại.

Úy Hải Lam nhìn chăm chăm màu sắc màn che, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Người kia chỉ biết dùng chiêu này ra uy hiếp cô.

Trầm tư trong chốc lát, cô đứng là buông xuống cờ lê, xoay người đi về phía người phụ trách "Thật xin lỗi, thân thể tôi khó chịu muốn xin nghỉ đi bệnh viện."

"Cô đi nhanh một chút, chú ý nghỉ ngơi, nghỉ phép thêm mấy ngày nữa cũng không vấn đề, hết bệnh thì trở về làm." Về mặt người phụ trách tươi cười nịnh nọt cũng không dám đắc tội với cô.

Dù sao, cô cũng đặc biệt được bên trên trực tiếp chiếu cố.

Khang Lệ đã thu thập đồ đạc xong, Úy Hải Lam theo hai người các cô rời đi.

Ba người vừa đi, mọi người không nhìn được bàn luận về cô.

"Rốt cuộc cô ấy là ai?"

"Không biết."

"Tôi nghe nói là thiên kim tiểu thư nhà họ Úy."

"Nhà họ Úy nào?"

"Chính là nhà họ Úy có tài sản kếch sù."

"À? Việc đó không phải mấy năm trước đã sụp đổ sao?"

"Ai biết được, bọn họ chính là hào môn thế gia, dù có suy sụp cũng rất có tiền."

"Giám đốc Lăng cũng đều phải nể mặt cô ấy, tôi cảm thấy hậu thuẫn phía sau cô ấy cũng không nhỏ."

"Được rồi, đừng nói nữa, mau làm việc đi, nói nhiều rồi dễ dàng phạm sai lầm, cẩn thận lại ầm ĩ."

.....

Một khu bệnh viện trung tâm Xuân Thành, trong không khí tràn đầy mùi nước khử trùng khó ngửi.

Trong phòng làm việc của bác sĩ Mạnh Hòa Bình giúp cô kiểm tra toàn bộ thân thể, sau đó từ trong ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ bệnh lý. Tập hồ sơ này vẫn ở bên chỗ của anh chưa bị lấy đi. Anh đặt bút lên sọt soạn viết, cúi đầu nói: "Tình trạng thân thể của cô hiện tại rất không lạc quan, dinh dưỡng không đầy đủ, thiếu máu, mất nước, tạm thời không có triệu chứng phát sốt nhưng phải nghỉ ngơi thật tốt."

"Bác sĩ Mạnh, có cần chích không?" Vương San hỏi.

"Tạm thời không cần, chỉ cần truyền mấy ngày thuốc dinh dưỡng, bổ sung thể lực và sự thiếu nước trầm trọng này." Mạnh Hòa Bình đã gọi y tá đi lấy thuốc.

Úy Hải Lam lặng lẽ ngồi ở trên ghế, từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện.

"Đến phòng bệnh nằm thôi." Mạnh Hòa Bình nói.

Úy Hải Lam im lặng đứng dậy, phối hợp đi ra khỏi phòng làm việc đi đến phòng bệnh.

Mạnh Hòa Bình ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng cô rời đi, trầm giọng nói "Bệnh nhân kẻo tiếp."

Một mình nằm trong phòng bệnh, Úy Hải Lam nằm trên giường bệnh, mặc cho y tá giúp cô ghim kim treo ngược bình nước, cô vô cùng an tĩnh. An tĩnh như vậy khiến Vương San cảm thấy lạ.

"Tiểu thư Úy, có phải cô có chỗ nào khó chịu hay không?"

Úy Hải Lam lắc đầu, trong nháy mắt mu bàn tay bị bén nhọn đau đớn, kim châm vào mạch máu, sau đó một dòng chất lỏng lạnh như băng rót vào thân thể, đơn giản nhắm hai mắt lại. Trong ký ức của cô, cô sẽ rất ít tới bệnh viện, từ nhỏ cũng rất ít bị bệnh. Nhưng cô không thích nơi lạnh lẽo này, không khí xa lạ, màu trắng xa lạ, những thứ này đều khiến cho cô muốn rời đi.

Có lẽ là quá mức mệt mỏi, cho nên không bao lâu Úy Hải Lam liền ngủ mất.

Túi xách bên cạnh đột nhiên truyền ra tiếng chuông, hai người còn chưa kịp hành động, cô đã bị đánh thức.

Úy Hải Lam xuống giường định cầm lên, Khang Lệ vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra đưa qua "Tiểu thư, để tôi giúp cô cầm túi, cô không cần đứng lên."

Tiếng chuông vẫn còn không ngừng kêu gào, Úy Hải Lam liếc nhìn màn ảnh, chuỗi mã số đã từng xuất hiện. Cô nhận điện thoại, không đợi đối phương mở miệng, giọng nữ vang lên mạnh mẽ dứt khoát nói "Tôi nói một lần cuối cùng, dù là lệnh truyền ép tôi đến tòa án cấp cao, tôi cũng sẽ không đi."

Tiếng nói vừa ngừng, khuôn mặt trong treo lạnh lùng hiện ra phần nộ, tức giận cầm điện thoại tháo ra.

Rầm——

Điện thoại di động chia ra thành hai nửa, đập xuống đất.

Úy Hải Lam lại nằm xuống, hai mắt nhắm lại không thèm nói gì.

Hai người không ngờ rằng cô sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy, thật sự lại càng hoảng sợ.

Ai cũng không dám nói chuyện.

Vương San trầm tĩnh nhớ lại những lời cô mới vừa nghe thấy, mặt không biến sắc.

Truyền hết nước trở lại Căn Viên, cách qua nhiều giờ, Ủy Hải Lam yên ổn ăn chút gì lại ngủ, Khang Lệ ở trong phòng chăm sóc cho cô, sợ cô sẽ cần gì.

Vương San đi xuống lầu, lén gọi một cuộc điện thoại.

"Tiểu thư Ủy đã truyền thuốc dinh dưỡng, cũng ăn cơm rồi, đang ngủ." Cô nói rõ sự thật, lặng yên lại nói "Tiên sinh Lôi, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, hôm nay tiểu thư đã đập điện thoại di động."

Ở đầu kia, anh chỉ giữ trầm mặc, cũng không nói gì liền tắt máy.

Sau rất nhiều ngày, Ủy Hải Lam đều ở trong nhà nghỉ ngơi. Cô không tiếp tục đi làm, trừ ăn ra chính là ngủ. Thật ra thì cuộc sống như thế cũng không có cái gì không tốt, lười biếng lại tự do, còn không lo buồn nghĩ đến kế sinh nhai, càng không cần mỗi ngày đi sớm về trễ, lúc nào cũng đều có người phục vụ, phải nói cỡ nào vừa lòng cùng thoải mái.

Nhưng cô không còn cười nữa, một lần cũng không có.

Chủ nhật, Ủy Thư Hòa trở về thăm, kinh ngạc nói "Chị hai, chị làm sao vậy?"

Ủy Hải Lam chỉ nói mình bị cảm một chút.

"Uống thuốc chưa?"

"Uống rồi."

"Còn khó chịu không?" Ủy Thư Hòa kéo tay cô, lo âu hỏi.

Ủy Hải Lam lắc đầu.

"Vậy cũng tốt, chị phải nghỉ ngơi thật tốt, như vậy thân thể mới có thể nhanh chóng khỏe. Trước đó vài ngày, em đã đến chỗ của chị cả rồi, ba tốt vô cùng, di hai cũng tốt vô cùng, tất cả mọi người đều tốt vô cùng....." Ủy Thư Hòa thì thào nói rất nhiều, Ủy Hải Lam lẳng lặng lắng nghe, bất chợt lại nói "Đúng rồi, chị hai, lúc trước không phải em đã từng diễn vào ngày kỷ niệm thành lập trường ư? Thấy cô cùng tất cả bạn học nói em biểu diễn được, còn thưởng cho em một phần thưởng biểu diễn tốt nhất. Thật may là có chị luyện tập với em. Ảnh đây rồi, cố ý rửa ra một tấm đưa tới cho chị."

Ủy Thư Hòa lấy từ trong túi ra ảnh chụp, Ủy Hải Lam nhận lấy nhìn lên.

Trên đài ngọn đèn rực rỡ tụ tập, cô đang khảm đàn dương cầm, góc độ lấy rất tốt, tiêu điểm điều chỉnh mặc dù không rõ ràng nhưng lại có loại mỹ cảm mông lung.

"Đẹp không?"

"Đẹp."

"Chị hai, photo album đâu? Ở đâu? Em bỏ vào giúp chị." Ủy Thư Hòa nhìn quanh mình, chỉ thấy trên giá sách có đặt một quyển photo album. Cô lấy qua, ngồi bên cạnh cô lật xem.

Toàn bộ một quyển photo album, phần lớn là chụp vào thời điểm ông nội còn sống.

Giao thừa năm nào cũng đều chụp ảnh gia đình, mọi người đứng chung một chỗ, lấy ông nội làm trung tâm, mỗi người đứng dàn ra hai bên. Trong này còn có rất nhiều người nhà, ông nội, ba, ba vị phu nhân nhà họ Ủy, ba chị em bọn họ. Ủy Hải Lam chụp hình ít nhất, khi còn bé còn hoàn hảo chụp nhiều một chút, sau khi lớn lên liền ít đi.

Ủy Thư Hòa đem hình chụp của mình bỏ vào, trong lúc rảnh rồi lại lật xem phía dưới.

Nhìn thấy một tấm trong đó, cô cười hỏi "Chị hai, lúc này chị bao nhiêu tuổi?"

Ủy Hải Lam ghé đầu nhìn lại.

Tấm hình kia, chính là cô và Triệu Nhân du ngoạn ở Hồng Kông, ảnh chụp là lúc ở Aquarium.

Ủy Thư Hòa ở lại chốc lát rồi đi, Ủy Hải Lam lúc này mới cầm hình đến xem.

Bản thân Triệu Nhân vốn cũng không thường chụp hình, cho nên cũng chẳng hề có ảnh lưu niệm. Thế nhưng nhân viên chụp hình khi đó làm việc rất nhanh tay, ảnh chụp vừa ra tới, vì vậy không muốn cũng không được. Cô còn nhớ rõ thời điểm nhận lấy hình chỉ cảm thấy giống như là nhận được bảo

bối, không nỡ làm dơ hay vò nát, mỗi lần trước khi ngủ, đều muốn nhìn trộm một chút.

Trong hình, bà còn đeo móc chìa khóa hình cá heo trên cổ.

Úy Hải Lam xuống giường, như nổi điên vậy, tìm hai nửa móc chìa khóa đã vỡ.

Cô lấy tất cả học tủ mở ra, lật tung xóc xếch, rốt cuộc cũng tìm được.

Ngày hôm đó vào ban đêm, không biết chuyện gì xảy ra Úy Hải Lam đột nhiên lại bắt đầu sốt cao.

Vương San muốn cô đi bệnh viện nhưng cô mơ hồ nói "Tôi không đi..... Tôi không đi bệnh viện..... Tôi nơi nào cũng không đi..... Cũng không đi đâu cả....."

Nếu là có người đỡ cô đứng lên, cô sẽ nổi điên cãi lộn.

Liên tiếp hai ngày, Vương San thật sự là không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là điện thoại đến bên kia Hong Kong "Chuyển lời đến tiên sinh Lôi, tiểu thư sốt cao không hạ, cũng không chịu uống thuốc."

Đêm đã khuya, hừng đông buông xuống, Tường Vi uyển gian phòng lầu bốn đèn vẫn sáng.

Một bóng người cao lớn mở rộng cửa đi vào.

Vương San có chút kinh ngạc, thật không ngờ anh sẽ lập tức gấp rút chạy về nên đứng dậy hô lên "Tiên sinh Lôi."

Lôi Thiệu Hành một thân âu phục màu đen, gương mặt tuấn mị trong ánh sáng bao phủ hoàng hôn. Anh phát phát tay, Vương San lập tức lui ra ngoài.

Anh đi tới mép giường, cúi đầu nhìn chỉ thấy cô hô hấp suy yếu.

Lôi Thiệu Hành lại đến gần một chút.

Lúc này mới nhìn thấy cô một tay cầm một tấm hình, một tay kia cầm chặt móc chìa khóa hình cá heo đã vỡ thành hai mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Ai Có Thể Gắn Bó (3)

Giờ phút này Úy Hải Lam trong mắt Lôi Thiệu Hành lại yếu đuối như vậy.

Cô hô hấp yếu ớt, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì phát sốt mà trở nên đỏ bừng, dù cặp mắt nhắm nhưng bởi vì bất an cho nên mí mắt một mực nhảy lên, lông mi cũng nhẹ nhàng run rẩy. Cô nắm thật chặt tấm hình kia, ngón tay dùng hết sức móc lại cho nên cũng nổi lên nếp nhăn. Một cái tay khác còn móc chiếc chìa khóa hình cá heo, liều mạng cầm chặt giống như ai đó sẽ cướp đi của cô như vậy.

Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn móc chìa khóa, ánh mắt nhìn về phía tấm hình kia.

Bỗng nhiên vật gì dần dần sáng tỏ.

Lôi Thiệu Hành lặng yên trong nháy mắt, tự tay ôm ngang người cô.

Làm như nhận thấy được có người động vào mình, Úy Hải Lam ảo não thờ nhẹ, bắt đầu giãy dựa phản kháng "Tôi không đi bệnh viện..... Tôi không đi..... Tôi không đi bệnh viện....."

"Em sốt rồi, phải đi bệnh viện!" Lôi Thiệu Hành nhỏ giọng nói, cả người và chân cũng bị ôm lấy.

Úy Hải Lam giãy dựa thân thể, khổ sở mở mắt, đầu rất hôn mê, bóng dáng trước mắt mơ hồ như vậy, cô nhìn không rõ nhưng mùi vị bạc hà quen thuộc kia khiến cho cô hiểu rõ người đến là ai. Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,cô cố hết sức níu lấy vật áo anh, khổ sở nói "Em không đi bệnh viện, em không muốn đi, em không muốn đi, em không đi."

"Nhất định phải đi!" Gương mặt Lôi Thiệu Hành trầm xuống, nói như đinh chém sắt.

"Em....."

"Em câm miệng cho anh!" Rốt cuộc anh cũng không thể kiên nhẫn nữa, cắn răng quát.

"Không đi....."

"Cũng không phải do em quyết."

"Không đi....."

"Anh nói phải đi!"

"Em không đi, em không đi....." Ủy Hải Lam đã hầu như mơ hồ, toàn bộ sức lực cuối cùng mới vừa rồi cũng dùng hết, giờ phút này cả người mềm nhũn vô lực. Cô bị anh một đường ôm xuống lầu, trong miệng không ngừng kêu ba từ kia, cô khổ sở nhủ khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng vẻ hết sức khổ sở.

Lôi Thiệu Hành không nói một lời, chạy vội tới lầu dưới hướng về phía Vương San quát "Xe đâu?"

"Lập tức tới ngay!" Vương San cả kinh, lập tức cho xe đến trước vườn.

Lôi Thiệu Hành ôm cô ngồi xuống.

Xe nhanh chóng lái ra khỏi Căn Viên, hướng về phía bệnh viện.

Wang San ngồi ở phía trước, nghiêng đầu nhìn về kính chiếu hậu, chỉ thấy anh ngồi ở ghế sau xe, vẻ lo lắng đến dọa người.

"Em không đi....." Giọng nói của cô càng ngày càng nhẹ, yên tĩnh trong xe giống như là vật nhỏ nước nỏ nghẹn ngào khóc thút thít.

Lôi Thiệu Hành ôm lấy cô, vững vàng vòng quanh thân thể anh, không để cô lay động bởi vì xe chạy lắc lư.

"Lôi Thiệu Hành....." Cô dựa vào lồng ngực anh, nỉ non kêu tên anh "Em không thích bệnh viện....."

Nghe được lời nói của cô, anh có loại cảm giác cười khổ không thôi. Ồn ào không đi bệnh viện cũng bởi vì không thích? Đây coi như là lý do gì? Nhưng anh cũng không còn cố tình lớn tiếng với cô nữa, anh Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q uu ydo n,nhè nhẹ vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nhỏ giọng nói: "Tiểu Lam ngoan, ngã bệnh phải đi bệnh viện, em nghe lời có được hay không?"

Ủy Hải Lam lẩm bẩm mê sảng vài tiếng, dần dần bình tĩnh lại.

Nửa đường Vương San liên lạc với Mạnh Hòa Bình, chờ đến khi bọn họ chạy tới bệnh viện, Mạnh Hòa Bình đều đã sớm ở đó.

Đang lúc nửa đêm, trong bệnh viện rất yên tĩnh.

Lôi Thiệu Hành ôm Ủy Hải Lam đến phòng bệnh, Mạnh Hòa bình cũng lập tức lên trước kiểm tra tình trạng, rồi sau đó sai y tá treo nước truyền dịch.

Mạch máu Ủy Hải Lam rất nhỏ, hơn nữa không dễ dàng tìm, lúc trước đã treo dịch thuốc dinh dưỡng ở mu bàn tay, tìm mãi cũng không tìm thấy nơi nào có thể ghim kim, y tá chỉ có thể thử nơi lúc trước đã từng ghim qua, liên tục ghim hai cái, lúc này mới thuận lợi treo được bình truyền dịch. Người ngã bệnh luôn yếu ớt nhất nhưng cô can đảm không kêu đau, mím chặt môi, ngay cả tiềm thức đều quật cường mạnh mẽ như vậy.

Khi thấy bình nước truyền được treo lên, lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Ủy Hải Lam nằm trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Ở bên ngoài, ngay hành lang uốn khúc, Lôi Thiệu Hành đang muốn hút thuốc lá, Mạnh Hòa Bình nói: "Nơi này là khu vực cấm hút thuốc."

Hai người không thể làm gì khác hơn là đi tới khu hút thuốc.

Lôi Thiệu Hành lấy thuốc, Mạnh Hòa Bình đốt mồi lửa. Anh hút một hơi, trầm giọng hỏi "Bệnh tình của cô ấy có nghiêm trọng không?"

"Chỉ là phát sốt, tâm tư có chút uất ức giận dữ, những thứ khác thì không có gì." Mạnh Hòa Bình cẩn thận tắt cái bật lửa, mình cũng không hút nữa.

Lôi Thiệu Hành lặng lẽ hút, dặn dò một câu: "Được rồi, cậu đi về nghỉ trước đi."

"Được." Mạnh Hòa Bình làm bộ dáng muốn đi, dừng bước chân lại, quay đầu nói "Mấy ngày nay, Tinh Tinh vẫn gọi điện thoại hỏi tôi, có phải cậu rất bận hay không, nói cậu thật lâu cũng chưa từng liên lạc với cô ấy." Anh dừng một chút, lại nói: "Đại ca, có rảnh rồi thì hãy đi xem cô ấy một chút thôi."

Lôi Thiệu Hành chỉ "Ừm" một tiếng.

Hôn mê ngủ cả đêm, Ủy Hải Lam yếu ớt tỉnh lại.

Rửa mặt đơn giản, Vương San đưa tới cháo nóng thanh đạm cho cô ăn.

Trong miệng đắng chát, Ủy Hải Lam không đói bụng, làm sao ăn cũng không trôi. Chỉ mới ăn vài ngụm, cô liền buông muỗng xuống "Tôi không muốn

ăn."

"Bác sĩ nói chén cháo này nhất định phải ăn hết." Vương San nhẹ giọng nói.

Úy Hải Lam cau lại chân mày, cố nén lại ăn hai ngụm, đẩy chén sang một bên, thật sự là không muốn đụng đến.

Vương San hơi lúng túng một chút, việc này nên phải làm gì đây.

"Tiên sinh Lôi." Cửa phòng bệnh đột nhiên bị người mở ra, Khang Lệ đứng bên ngoài, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy người tới.

Đã nhiều ngày mưa dầm không ngừng, không khí lạnh lẽo nhanh chóng ập tới, cho nên nhiệt độ thấp rất nhiều người mặc áo jacket chống lạnh. Một buổi sáng tĩnh mịch, Lôi Thiệu Hành liền chạy đến. Anh mặc áo sơ mi sạch sẽ, âu phục thật mỏng, rất lịch sự, tóc đen buông xuống, Úy Hải Lam ghé mắt vừa nhìn có cảm giác anh cao lớn khác thường.

Lôi Thiệu Hành đi tới bên cạnh cô, quét mắt về phía chén cháo hầu như chỉ ăn vài hớp, mỉm cười nói "Ăn nhanh đi."

Lặng lẽ không lên tiếng, Úy Hải Lam mới nói "Em không ăn được."

"Được, anh dứt em ăn, em giống như một đứa trẻ con." Lôi Thiệu Hành bắt đầu dĩ nói, trực tiếp cời âu phục, rồi sau đó bung chén ngồi ở mép giường. Anh cầm thìa, kín đáo cầm lên một muỗng cháo đưa tới bên miệng cô.

Trong phòng bệnh còn có người đang ở đây, Úy Hải Lam có chút xấu hổ, bực dọc một hồi lâu, bắt đầu dĩ nói "Em không ăn cháo trắng."

"Thì ra là ngại không có mùi vị à? Được, thư ký Vương, nhanh đi lấy chút đường trắng." Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, lập tức phân phó.

Vương San sững sốt một chút, vội vã đi lấy đường trắng quay trở lại.

Lôi Thiệu Hành múc chút đường trắng khuấy cháo, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q uu ydo n,tỉ mỉ hòa đều, lại múc muỗng cháo đầu tiên đưa đến bên miệng cô "Lần này có thể ăn không?"

"Tự em ăn." Úy Hải Lam phụng phịu nói.

Nhưng anh cố tình một mực không cho, cố chấp muốn tự mình làm "Nào, há miệng, ăn."

Giọng điệu này thật sự giống như đang dỗ con.

Vương San sững sững đứng bên cạnh bất động, Khang Lệ đã sợ ngây người.

Ông trời ơi, đây là Lôi Thiệu Hành sao? Làm sao có thể? Lại còn dứt người khác húp cháo?

Chiếc muỗng kia treo bên miệng cô thật lâu, ánh mắt anh dịu dàng đến bất khả tư nghị (khó mà tin nổi), mọi người ở đây đều cho rằng cô sẽ luôn luôn làm căng như vậy nhưng Úy Hải Lam lại đột nhiên có hành động, há miệng ăn cháo.

Ai cũng không nói gì, hai người cứ một người dứt cho một người ăn như vậy.

Mãi cho đến tận khi thấy đầy bát cháo, Lôi Thiệu Hành tiện tay đem chén đặt xuống, hài lòng mỉm cười "Lúc này mới nghe lời."

Úy Hải Lam xoa xoa cái miệng nhỏ nhắn, trong dạ dày một dòng nước ấm ngọt dịu chảy qua, cả người hình như có chút hơi sức.

Nhìn ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ, cô mở miệng nói "Em muốn ra ngoài phơi ánh nắng mặt trời."

Úy Hải Lam vừa muốn xuống đất, Lôi Thiệu Hành lại ngăn cô lại "Thư ký Vương, tìm một chiếc xe lăn tới đây."

"Không cần....." Cô ngạc nhiên không dứt, cô cũng không phải bệnh nặng đến bán thân bất toại mà.

Nhưng người đàn ông kia luôn luôn đều là nói một không hai, không cho người khác thương lượng.

Vì vậy, Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là ngồi lên xe lăn, cứ như vậy bị anh đẩy xuống lầu.

Bên ngoài sân cỏ tòa cao ốc bệnh viện, không khí vô cùng tươi mát, mặt trời vừa lên cao, nhiệt độ tăng trở lại đôi chút. Cô đắp mền, đi tới một nơi yên tĩnh thì dừng lại. Phía trước một cô bé đi tới dắt tay cha mình, vừa khóc vừa lau nước mắt "Ba, lần sau con nhất định đạt được 100 điểm."

"Được, chúng ta cố gắng thi 100 điểm." Cha cô lộ ra vẻ mặt thương yêu, dẫn cô gái nhỏ từ bên cạnh đi qua bọn họ.

"Thi 100 điểm, con sẽ cầm bài thi cho mẹ xem, mẹ xem xong nhất định sẽ vui mừng, như vậy bệnh sẽ nhanh khỏe lên một chút."

Úy Hải Lam nhìn hai cha con đi qua mình, đột nhiên thì thào nói "99 điểm cùng 0 điểm cũng không khác nhau."

Lôi Thiệu Hành thờ ơ nhìn về phía cô, trong giây lát trí nhớ cực nhanh quay trở lại tới một ngày cách đây rất nhiều năm trước.

Trong góc vườn, một bóng dáng nhỏ nhỏ ngồi chồm hổm ở góc tường khóc thút thít. Trái phải hai bên đều là bụi cỏ, cây đại thụ màu xanh lục che trời thành bóng mát, tiếng khóc cô mơ hồ truyền đến đánh thức anh. Anh cũng không lập tức xuống cây mà đang mạnh mẽ nằm Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, trên nhánh cây.

Anh cũng giống như bây giờ cúi đầu nhìn xuống như vậy.

Chỉ thấy cô đang cầm một tờ bài thi, khóc đến hai mắt đầm lệ, tự nhủ bảo đảm lần sau nhất định phải thi max điểm.

Anh nhìn rõ ràng chữ số màu đỏ trên bài thi, 99 điểm.

Mặc dù không phải là max điểm nhưng đã rất tốt. Không phải mỗi lần kiểm tra đều được max điểm, có đứa trẻ nào không có một hai lần thất bại đâu. Huống chi điểm tốt như vậy thì tại sao cô lại khóc. Anh nhìn chốc lát, cô vẫn không có ý dừng khóc.

Khi đó, anh nghĩ: cô bé này khóc thực sự.

Rốt cuộc anh không nhịn được nhảy xuống khỏi cây, đột nhiên xuất hiện trước mặt cô.

Cô bị cái nhảy làm cho phát hoảng, lập tức lau nước mắt, khôi phục vẻ mặt cao ngạo trước sau như một.

Anh nói: khóc cái gì, ai có thể mỗi lần đều 100 điểm, em không phải là thần cũng không phải là Thượng Đế.

Cô nhỏ nhắn trước mặt chậm rãi lớn lên, Úy Hải Lam đột nhiên nói: "Em muốn vào trong."

Lôi Thiệu Hành mặt không biến sắc nhưng cũng không hề đưa cô vào.

Khang Lệ đẩy cô dần dần đi xa, bóng lưng của cô có chút phờ phạc rồi rụi.

Lôi Thiệu Hành thu hồi tầm mắt, ném cho Vương San một câu "Thông báo cho các luật sư, không có sự chấp thuận của tôi thì không cho phép thụ lý vụ án của Triệu Nhân."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Ai Có Thể Gắn Bó (4)

Úy Hải Lam ở bệnh viện liên tiếp rất nhiều ngày.

Sốt cao vẫn tri tri ở đó không lui, cô cũng vẫn rất hỗn loạn.

"Dạ, tiên sinh Lôi, sốt vẫn chưa hạ." Liên tiếp mấy ngày, Vương San luôn nhất trí đáp lời.

Mạnh Hòa Bình mỗi ngày đều tới kiểm tra, rốt cuộc cũng không nhịn được nhủ mảy, cảm thấy đau đầu đối với sự phát sốt kéo dài này của cô. Biện pháp gì cũng đều dùng, thuốc gì cũng đều dùng nhưng không thấy tốt hơn. Cô cứ nằm ở trên giường như vậy, miễn cưỡng ăn chút gì, liền nằm ngủ thật lâu, mọi người chỉ sợ cô sẽ tiêu hương ngọc tử (chỉ người con gái đẹp nhưng yếu mệnh).

Y tá càng lắc đầu thờ dài "Cứ phát sốt như vậy nữa, chỉ sợ là đầu óc đều sẽ cháy hỏng."

Vương San vô cùng lo lắng, nghĩ mình nên làm thế nào bây giờ.

Mạnh Hòa Bình nói với Vương San, đây là tâm bệnh.

Trong lòng còn tích tụ, dù là thuốc tốt hơn chẳng nữa nhưng đều không thể chữa khỏi.

Úy Hải Lam giống như đang trong một giấc mộng.

Giấc mộng này rất trầm luân cho nên cô vẫn chưa tỉnh lại. Trong mộng, cô không ngừng tìm lối ra. Bốn phía rất là u ám, loại u ám đó đưa tay không thấy được năm ngón. Cô không biết phía Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n, trước có vách núi hay không, hoặc là hồ nước, chỉ có thể mờ mịt chạy về phía trước, cô không dám dừng lại, chỉ sợ dừng lại sẽ không có hơi sức tiếp tục.

Nhưng dần dần, cô cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Cô sắp chạy hết nổi rồi.

Bỗng nhiên có ai đang gọi cô.

Tay cô bị người nào cầm thật chặt.

Úy Hải Lam mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy Úy Thư Hòa.

"Chị hai, chị hai....." Úy Thư Hòa nhẹ nhàng gọi cô, bỗng nhiên vui mừng nói "Rốt cuộc chị đã tỉnh."

Úy Hải Lam nhẹ giọng mê sảng "Thư Hòa."

"Chị hai, làm sao lại nhập viện rồi? Tại sao không nói với em? Em không biết, chị có bị nặng không? Có phải rất khó chịu hay không?" Khi còn bé thể chất Úy Thư Hòa tương đối kém, cho nên thường xuyên sẽ bị bệnh, chuyện truyền dịch đối với cô bé mà nói là chuyện xảy ra như cơm bữa. Chỉ là khi trưởng thành, ốm đau cũng dần rời xa cô. Chỉ là có điều đau đớn lúc nhỏ quá mức khắc sâu khiến cho ký ức cô hãy còn mới mẻ.

Ánh mắt Úy Hải Lam hỗn độn rốt cuộc có chút ánh sáng "Chị không sao."

"Dì cả đâu? Tại sao không đến? Em muốn đi tìm dì, cùng dì đến đây nhưng dì không có ở Căn Viên này." Úy Thư Hòa hỏi.

"Bà có chuyện đi ra ngoài." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói.

Úy Thư Hòa cầm tay cô, ngây thơ nói: "Vậy khi nào bà trở lại? Chị ngã bệnh, nhất định rất nhớ bà, trước kia thời điểm em bị bệnh cũng đều rất cần mẹ."

Úy Hải Lam trong lòng chua xót, kiên cường nặn ra nụ cười "Cũng nhanh thôi."

Nhưng liền chính cô cũng đều không biết, rốt cuộc ngày nay có còn xa lắm không, bà mới có thể trở lại.

"Chị hai, vậy chị nhất định phải nhanh chóng khỏe lên, nếu không ... dì nhìn thấy chị ngã bệnh, dì sẽ thêm nhiều lo lắng, nhiều khổ sở, nhiều áy náy, dì không ở bên cạnh chị."

Nghe được Úy Thư Hòa nói như vậy, Úy Hải Lam chợt ngăn ra.

Đúng vậy, cô không thể để cho bà lo lắng khổ sở đau lòng.

Úy Hải Lam nhẹ nhàng cầm tay của cô, yếu ớt gặt đầu.

Sau ngày hôm đó, tình trạng của Úy Hải Lam từ từ có chuyển biến tốt, sốt cao từ từ hạ đi, ăn cơm cũng khá nhiều.

Y tá chỉ nói là kỳ tích, Mạnh Hòa Bình cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Khoảng tám giờ đêm, đúng giờ y tá đến giúp cô thay cặp nhiệt kế, nhìn nhiệt kế nói: "Ai da, thật tốt quá, rốt cuộc cũng hạ sốt."

"Thật vậy chăng?" Vương San ngạc nhiên hỏi.

"Hiện tại phải càng nên cẩn thận, không thể lại để sốt nữa, sốt cứ như vậy không dứt cũng thật không hay." Y tá ở bên cạnh nói thầm, lấy viên thuốc cho cô uống.

Úy Hải Lam thuận theo uống nước uống thuốc, hết sức phối hợp.

"Nghỉ ngơi sớm một chút." Y tá dặn dò mấy câu, rời khỏi phòng bệnh.

Vương San lấy điện thoại di động ra ấn một mã số, sau đó đưa cho cô "Tiểu thư Úy, tiên sinh Lô đi công tác ở nước ngoài cho nên không thể vội trở về nhưng anh ấy rất lo lắng cho cô, chính cô nói với anh ấy đôi câu chứ?"

Úy Hải Lam nhất thời trầm mặc.

"Xin chuyển điện thoại cho tiên sinh Lô, tiểu thư muốn nói chuyện với anh ấy." Vương San trực tiếp gọi trước mặt cô, không đợi cô đồng ý liền đem điện thoại di động nhét vào tay cô.

Tay chân Úy Hải Lam nhất thời luống cuống.

Vương San làm một động tác tay, ý bảo cô mau mau cầm lấy.

Trong lúc bối rối, Úy Hải Lam đưa điện thoại di động đặt lên tai.

Đầu kia cũng yên lặng không tiếng động, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

Lúc này mới phát hiện, bọn họ chưa từng nói điện thoại, một lần cũng không có.

Trong nháy mắt, đầu óc trống rỗng, Úy Hải Lam lúng túng mấy giây, khe khẽ mở miệng khạc ra bốn chữ "Em đã hạ sốt."

Thậm chí cũng không chờ anh đáp lại, cô vội vàng tắt điện thoại.

Vương San ngạc nhiên nói "Chỉ một câu thôi à?"

"Ừm."

"....."

Vương San có chút im lặng, thu điện thoại di động nói: "Vậy cô nghỉ ngơi thật tốt."

Úy Hải Lam lập tức nằm xuống, đắp chăn ngủ.

Tắt đèn phòng, lòng cô vẫn còn căng thẳng nhảy lên.

Úy Hải Lam không khỏi ảo não, chiếc điện thoại này làm sao sẽ khiến cô khản trương như vậy đây?

Lại qua một tuần, triệu chứng mất nước tất cả đều có chuyển biến tốt đẹp, lúc này mới được bác sĩ Mạnh Hòa Bình đồng ý cho xuất viện.

Khang Lệ đang thu dọn đồ đạc, Vương San ở bên cạnh hỏi han về bệnh tình.

Mạnh Hòa Bình lạnh nhạt nói "Bảo đảm giấc ngủ, mỗi ngày ba bữa đúng giờ, nhớ ăn uống hấp thu dinh dưỡng đều đều, đừng bao giờ tái diễn việc không uống nước không ăn cơm, công việc cũng phải có hạn chế. Tôi cho cô một thực đơn, những thực vật này ăn nhiều chút có thể bổ sung Vitamin."

Anh đưa thực đơn cho cô, Vương San đưa tay tiếp nhận.

Úy Hải Lam thay xong quần áo từ phòng tắm từ từ đi ra, loại đồng phục bệnh nhân màu trắng kia quả thật làm cho cô khó chịu. Cô mặc chiếc áo lông mềm mại, bắt mắt màu đỏ, cũng không phải quá diêm lệ, mà chỉ là thâm trầm màu đỏ sậm, nổi bật lên sắc mặt hồng nhuận của cô rất nhiều.

Cô đi tới trước mặt Mạnh Hòa Bình nhẹ giọng nói cảm ơn "Cám ơn anh, bác sĩ Mạnh."

Từ trước đến giờ Mạnh Hòa Bình trầm mặc ít nói, không nhiều lời chỉ gật đầu một cái, làm bộ đáng sẽ phải rời đi.

Úy Hải Lam nhìn anh đi qua mình, mơ hồ có loại cảm giác rất mãnh liệt.

Vị bác sĩ Mạnh này hình như đối với cô có chút bài xích.

Úy Hải Lam cũng không nghĩ nhiều, có lẽ là cô đa tâm.

Mạnh Hòa Bình mở cửa, chỉ thấy người đứng bên ngoài là một cô gái xinh xắn lạnh lợi, hết sức đáng yêu, đang cầm một bó hoa tươi trong ngực, tay cô dừng tại giữa không trung, làm như đang muốn gõ cửa. Ánh mắt đối nhau, trong nháy mắt có chút xấu hổ, khuôn mặt dâng lên chút đỏ ửng đẹp mê người.

Người tới chính là Úy Thư Họa.

Úy Thư Họa nhìn số phòng, nghĩ mình không có đi sai nhưng vẫn mở miệng hỏi "Nơi này có phải phòng bệnh của Úy Hải Lam không?"

"Ừm." Mạnh Hòa Bình đáp một tiếng, rời đi trước.

Úy Thư Họa lập tức nhìn thấy Úy Hải Lam đang đứng trong phòng bệnh, ngọt ngào gọi "Chị hai."

Tiếng gọi êm ái của cô vang vọng từ phía sau truyền đến, Mạnh Hòa Bình mới ý thức được cô bé lúc nãy thì ra là em gái của cô ấy.

Úy Hải Lam có chút giật mình, lại càng thêm mừng rỡ, Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n,không nghĩ tới lại gặp được Úy Thư Họa "Sao em lại tới đây? Hôm nay không có giờ học sao?"

"Buổi chiều vừa hay không có tiết, cho nên em liền tới đây. Nếu như không phải là thư ký Vương cho em biết, em còn không biết hôm nay chị sẽ xuất viện." Úy Thư Họa cầm bó hoa đưa cho cô, mỉm cười nói "Chị hai, hoa Bách Hợp này tặng cho chị, chúc mừng chị hồi phục."

Úy Hải Lam cầm bó hoa tươi, ngửi thấy một hồi hương thơm.

"Chị hai, chúng ta về nhà đi."

"Được."

Hai người thân mặt tựa sát đi ra, Ủy Hải Lam nghiêng đầu nhìn về Vương San, khẽ mỉm cười với cô ấy.

Vương San cũng tươi cười đáp trả.

Thật vất vả từ bệnh viện trở về Cần Viên, Ủy Hải Lam cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Chỉ là vừa vào Tường Vi uyển, bao nhiêu sầu lo lại ập vào lòng. Khi đi qua lầu ba, Ủy Thư Hòa lại hỏi về Triệu Nhân. Ủy Hải Lam vẫn như cũ lập lờ đáp lại kiểu nước đôi (ý là có tính chất lập lờ không dứt khoát, khiến cho hiểu thế này hay thế khác đều được), cô cũng không ở lâu, ngày đó liền đi đến trường học.

"Trợ lý Khang, cô có nhìn thấy đồ của tôi hay không?" Ủy Hải Lam ở trong phòng tìm nửa ngày, rốt cuộc mở miệng hỏi.

"Thứ gì?" Khang Lệ có chút không hiểu.

"Một tấm hình còn có móc chìa khóa."

Khang Lệ bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng lấy tới đưa đến trước mặt cô "Có phải tấm này hay không?"

Ủy Hải Lam nhận lấy nhìn lên, quả nhiên là tấm hình chụp chung ở Aquarium. Đã có nếp nhăn, không còn bằng phẳng như vậy nữa. Triệu Nhân lạnh lùng dung nhan xinh đẹp, vẫn như cũ rõ ràng dứt khoát. Mà cô đứng ở bên cạnh bà, cười đến vui vẻ như vậy. Cô cẩn thận từng li từng tí vuốt lên nếp nhăn càng thêm quý trọng mền yêu.

"Còn có móc chìa khóa đâu?" Cô vừa hỏi.

"Móc chìa khóa? Màu xanh dương phải không?"

Ủy Hải Lam gật đầu "Đúng, màu xanh dương, vỡ thành hai nửa rồi, có nhìn thấy hay không?"

Khang Lệ hình như nghĩ tới rằng lúc trước có nhìn thấy cô nắm chặt trong tay không buông. Nhưng sau đó tiên sinh Lôi trở lại ôm cô đi bệnh viện thì giống như không còn, cũng không biết nhét vào nơi nào. Có lẽ là lúc đi bộ đã rơi trên mặt đất rồi. Cách một ngày sau, bị bọn người làm quét tước dọn dẹp cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

"Không có nhìn thấy." Khang Lệ lắc đầu nói.

Trong nháy mắt, Ủy Hải Lam lộ ra vẻ mặt vô cùng mất mát.

Vương San lại cầm hộp trang sức tinh xảo đi vào, nhìn thấy hai người nghiêm túc, nhẹ giọng hỏi "Sao vậy?"

Khang Lệ đem chuyện vừa rồi kể lại, Vương San đi tới trước mặt cô, mỉm cười nói "Cô xem có phải đây là thứ cô muốn?"

Hộp trang sức mở ra.

Toàn cảnh là kim quang lấp lánh, chính là lần đó anh mời người cố ý thiết kế series trang sức cá heo, sáng chói không thể tả được.

Những thứ châu báu này, cô căn bản cũng chưa từng cầm về, lại càng chưa từng đeo qua.

Ủy Hải Lam chăm chú nhìn lại, lại đột nhiên giật mình.

Chiếc nhẫn, dây chuyền, lắc tay..... giữa những thứ đồ trang sức này lại có một thứ có vẻ âm đạm màu xanh dương nhưng lại hoa mắt như thế.

Lại là móc chìa khóa hình cá heo nhỏ.

Cô vội vàng cầm lên nhìn, trên đuôi cá heo quả nhiên có dấu hiệu Aquarium HongKong.

Ủy Hải Lam quả thật không dám tin.

Điều này sao có thể?

Không có vết rách, hoàn hảo vô khuyết, còn mới tinh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Máu Đen: Gà Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Ai Có Thể Gắn Bó (5)

Úy Hải Lam cầm móc chìa khóa này cũng muốn hỏi khi nào anh trở lại, thế nhưng lời vừa đến khóe miệng, đúng là vẫn nuốt trở vào.

Quên đi, người kia từ trước tới nay luôn là người tới vô ảnh đi vô tung (đến và đi đều không để lại dấu vết gì).

Vương San đem hộp trang sức để xuống, cùng Khang Lệ đồng thời rời đi.

Úy Hải Lam liền cho mọi thứ vào trong ngăn kéo khóa lại, vẫn như trước không có ý định đeo.

Mà ngoại trừ móc chìa khóa hình con cá heo nhỏ mới tinh kia được cô để trong túi xách tay khóa lại.

Ở trong nhà tĩnh dưỡng mấy ngày, thân thể Úy Hải Lam hoàn toàn hồi phục.

Trải qua mấy ngày nay, cô đều không sử dụng điện thoại di động, càng không nhận điện thoại của ai, cũng không liên lạc qua người nào.

Vừa mở máy, tất cả đều là Viên Viên nhắn tin điện tới.

Úy Hải Lam gọi điện thoại lại, Viên Viên vội vàng hỏi cô gần đây đi đâu nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Cô cũng không muốn để cho cô ấy lo lắng, liền đem chuyện mình bị bệnh giấu đi. Hai người trò chuyện được một lát, Viên Viên nói cho cô biết mình muốn đi phỏng vấn. Cô nói cô ấy cố gắng lên, chúc cô phỏng vấn thành công. Die nd da n****Sóc***[Là****Ta****]e q uu ydo n, Cúp điện thoại, Úy Hải Lam nghỉ lại cuối cùng cô ấy cũng tỉnh lại, trong lòng thật vui mừng.

Chỉ là không biết, Viên Viên mặt ngoài miễn cưỡng vui vẻ nhưng sau lưng vết thương bị che đậy lúc nào sẽ kết vảy.

Tâm tư Viên Viên bị nội thương làm sao có lúc nào bình tĩnh an bình?

Mà điều khiến Úy Hải Lam cảm thấy kỳ lạ chính là luật sư Chu cũng không điện thoại lại. Nhìn mã số điện thoại của Triệu Nhân, cô chần chừ do dự nhưng không gọi nữa. Nếu vẫn như cũ ở trạng thái tắt máy, việc này sẽ khiến cô càng thêm khổ sở. Lặng lặng suy nghĩ hồi lâu, tâm tư cũng không hề suy nghĩ nữa.

Khang Lệ vội vàng gõ cửa vào, mở miệng nói, "Tiểu thư Úy, phu nhân trở về."

"Bà ở nơi nào?" Úy Hải Lam đột nhiên đứng dậy, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng.

"Phu nhân dẫn theo rất nhiều người đang hướng đi về phía hầm băng."

Úy Hải Lam hồ nghi không dứt, nghĩ đây là chuyện gì. Vì vậy liền đi về phía hầm băng trước để xem kết quả. Vốn là sân sau vắng lạnh tịch liêu nhưng bởi vì lúc này đột nhiên đã có nhiều người xâm nhập mà náo nhiệt lên. Xa xa, Úy Hải Lam liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc nhớ nhưng kia đứng ở phía trước, bước chân của cô lập tức tăng nhanh chút, hai bước làm thành một chạy bộ đến.

Úy Hải Lam vội vàng chạy vội tới bên cạnh bà, nhẹ giọng gọi "Mẹ, mẹ đã trở về."

Triệu Nhân cũng không để ý gì tới cô, khoác chiếc áo bông chống lạnh thật dày vào người đi vào hầm băng.

Úy Hải Lam theo bản năng cũng đi theo bà muốn đi vào nhưng cũng quên mất bà luôn luôn không thích cô vào bên trong.

Triệu Nhân dừng lại bước chân lạnh lùng quát "Không cho phép vào!"

Thân thể Úy Hải Lam lập tức cứng đờ, chỉ như vậy nhìn bà đi vào hầm băng.

"Tiểu thư, nơi này khí lạnh quá nhiều, đứng dựa bên này chút, cô mới vừa bớt bệnh, sẽ không chịu được gió thổi mạnh như vậy." Khang Lệ dám can đảm kéo cô đứng sang bên cạnh một chút.

"Sao lại không trang bị ở đây?"

"Nhất thiết phải cẩn thận."

"Nhắc cái rương lên phải cực kỳ chú ý, nơi này là tượng băng! Đừng làm vỡ!"

"Biết!"

Tổ trưởng chỉ huy công nhân nhóm bốc vác, Úy Hải Lam nhìn thấy từng cái rương lớn được mang vào, rồi sau đó lại bị mang ra ngoài. Cả một buổi chiều, cô cứ như vậy nhìn mọi người cố gắng hết sức nhưng không biết nên làm cái gì mới phải, cô cũng không thể lên trước cùng Triệu Nhân nói chuyện, trong lòng rất khủng hoảng, cho là bà tới đây mang đồ rồi đi khỏi nơi này.

Cho đến một cái rương cuối cùng cũng bị mang đi, Triệu Nhân từ trong hầm băng đi ra.

Trên mặt của bà, che kín một tầng sương lạnh, da thịt bị đông cứng trắng bệch.

Úy Hải Lam nhìn bà cời áo khoác bông xuống, động tác kia thật ưu nhã, rồi sau đó bà từ bên người cô từ từ đi qua.

Cô lập tức vọt tới trước mặt Triệu Nhân, ngăn cản đường đi của bà.

Lúc này Triệu Nhân mới liếc mắt nhìn cô, chỉ thấy bà nguyên bản cũng không quá gầy gò, rõ ràng khuôn mặt ôm lấy chiếc cằm thon nhọn, trán cũng vừa nhú lại. Mà cử động bà hơi nhỏ nhẹ lại làm cho lòng Úy Hải Lam như bị níu chặt, còn chưa kịp nói thêm gì nữa, liền bị lời nói lạnh lùng của bà một phen làm đau nhói "Tôi đã không có bất cứ quan hệ gì với cô nữa."

Một tiếng quát lớn này khiến trong lòng cô lạnh lẽo.

Khang Lệ cả kinh, không ngờ rằng phu nhân lại nói như vậy. Cô lặng lẽ nhìn về phía tiểu thư, lại thấy khuôn mặt cô không chút thay đổi, chỉ có cặp mắt kia hồng đến không thể tưởng tượng nổi.

Úy Hải Lam cho là mình sẽ khóc nhưng đột nhiên phát hiện hoàn toàn không có cảm giác gì.

Cảm giác đau đã chết lặng thôi.

Úy Hải Lam không nói nửa câu, mặc cho bà từ bên cạnh mình đi tới.

Cô cũng không quay đầu lại nhìn quanh, chỉ là nghe tiếng bước chân của bà dần dần cách xa biến mất.

Gió lạnh thổi phát qua, Khang Lệ lên tiếng gọi "Tiểu thư, nơi này gió lớn, hay là nên trở về phòng thôi."

Từ sân sau trở lại phòng ngủ Tường Vi uyển.

Úy Hải Lam một mình ở trong phòng trầm tư ngẩn người.

Cô chưa từng quên lời nói hôm đó.

Tại sao tôi có thể có người con gái này, tôi không có đứa con gái như vậy, tôi không có đứa con gái này, sớm biết cũng không nên sinh hạ ra cô.....

Trên thế giới này, có cái gì thuộc về cô?

Vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi, vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi, vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.

Ánh mắt Úy Hải Lam cực kỳ mờ mịt vô phương ứng đối, không khỏi cảm thấy một hồi lạnh lẽo, cô bọc chăn đứng ở phía trước cửa sổ nhìn chỗ ngồi này trong vườn ngày mùa đông.

Hình như chỉ có chỗ ngồi này mới được trong vườn trăm năm, cả cuộc đời sẽ không bao giờ ruồng bỏ cô.

Chỉ là qua năm sau, cô vẫn còn ở đây hay không?

Khoảng cách đến lễ Giáng Sinh chỉ còn có chút thời gian, Úy Hải Lam rút cuộc nhận được điện thoại công ty.

Giám đốc mời cô nâng xem xét buổi trình diễn thời trang cuối cùng một mùa năm nay.

Buổi họp báo cùng ngày đó, Úy Hải Lam đến đúng giờ.

Thăm dò một đường, từ cửa chính mãi cho đến trong hội trường, hết sức nguy nga. Úy Hải Lam cũng chưa hề được mặc trang phục chính thức, chỉ tùy ý ăn mặc, tạm thời làm việc với thân phận dự họp. Mới vừa ký tên xong, chỉ nghe thấy tiếng kêu gào truyền đến từ sau lưng, cô không khỏi quay đầu lại nhìn chăm chú.

Cuối thăm dò, tuần nam mỹ nữ(*) dắt tay thoáng xuất hiện.

(*) Tuần nam: người đàn ông đẹp trai

(*) Mỹ nữ: người phụ nữ xinh đẹp

Người đàn ông một thân âu phục, tính chất cầu kỳ, khi giơ tay nhắc chân đều hiện lên vẻ lịch lãm tuyệt vời dịu dàng, trên mặt anh thông dong mỉm cười, giống như hướng về phía ai cũng sẽ không tức giận. Mà người phụ nữ bên cạnh anh, vòng vèo búi tóc thật cao, gương mặt xinh đẹp, lễ phục quần lấy ngực rõ ràng làm hiện ra hai ngọn núi, Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n, eo nhỏ đùi đẹp, vóc người cùng tướng mạo đều là mỹ nhân trong những nhân tài kiệt xuất.

"Tiểu thư Hình Ninh, có tin tức truyền ra rằng cô muốn cùng ông chủ điện ảnh và truyền hình Hoàn Mỹ hủy bỏ kết hôn, đây rốt cuộc là thật hay giả?"

"Nghe nói cô nhận diễn vở kịch cổ trang mới, điều này có phải cũng biểu thị cô chính thức thoát khỏi Hoàn Mỹ?"

"Tiểu thư Hình Ninh, cô và tiên sinh Lôi có quan hệ như thế nào?"

"Tiên sinh Lôi, hai người là người yêu sao?"

"Tiểu thư Hình Ninh, Lôi tiên sinh, xin trả lời được không?"

Rất nhiều ký giả vây quanh, Lôi Thiệu Hành gần đây bị công kích xôn xao vì công khai xuất hiện với ngôi sao nổi tiếng Đỗ Hình Ninh.

"Ha ha, hôm nay tôi chỉ đến xem buổi họp báo, về phương diện công việc tôi cũng không muốn trò chuyện nhiều, xin mọi người bỏ qua cho tôi đi. Về phần quan hệ giữa tôi và tiên sinh Lôi, các người thấy thế nào?" Đỗ Hình Ninh rút vào bên cạnh Lôi Thiệu Hành, một bộ dáng thẹn thùng làm người khác hài lòng. Mà thái độ cô mập mờ như thế không thể nghĩ ngờ rằng ngày mai sẽ trở thành tin tức giải trí đầu trang trên các tờ báo lớn.

Lôi Thiệu Hành vẫn như cũ mỉm cười, từ đầu đến cuối không nói thêm gì dẫu Đỗ Hình Ninh đi tới chỗ ngồi ký tên.

Hai người cùng nhau ký tên, lại dặt tay đi vào hội trường.

Dòng người bắt đầu tuôn ra, tất cả người từ hai phía đều hướng ra bên tường chật chội.

Úy Hải Lam không có cách nào bị biến người đẩy ra mép ngoài, cả người cơ hồ dán vào trên tường, căn bản không có cách nào nhúc nhích.

"Tiên sinh Lôi, tiểu thư Hình Ninh....."

Tiếng kêu gào không ngừng, lối vào hội trường khó đi dù chỉ nửa bước.

Các nhân viên an ninh ở phía trước duy trì trật tự, rốt cuộc cũng mở ra một con đường để hai người bọn họ thuận lợi đi về phía trước.

Đỗ Hình Ninh bị chen chặt cứng bước chân rã rời, đơn giản hướng gần tới lồng ngực của Lôi Thiệu Hành.

Cô mềm mại đáng yêu như vậy khẽ dựa sát vào anh, chỉ nghe không dứt tiếng lách cách cùng với đèn flash chói mắt.

Lôi Thiệu Hành hướng về phía ống kính mỉm cười, nụ cười kia quá mức mê người, phụ nữ quanh anh còn có chút choáng váng. Mà anh từ từ đi qua đám người, ánh mắt liếc nhìn góc nhà dán lên một bóng người, chột tròng mắt căng thẳng, hai mắt lộ ý cười gom lại vài phần ánh sáng, mặt không chút biến sắc quan sát cô.

Giờ phút này tình hình của Úy Hải Lam có chút chật vật, bị chen chặt cứng đến sắp hít thở không thông.

Úy Hải Lam cũng nhìn thấy anh, mà anh đang đi qua bên cạnh cô, cô không tránh né, cứ như vậy nhìn thẳng đối diện cùng anh, lại gặp ánh thoáng qua.

Một cuộc trình diễn thời trang long trọng, náo nhiệt mở màn, lại kết thúc mỹ mãn.

Úy Hải Lam ngồi ở chỗ ngồi tân khách, mà phía trước ngay chỗ ngồi khách quý của bữa tiệc loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng hai người kia sóng vai đang ngồi bên nhau.

Vào thời điểm tám màn buổi họp báo rơi xuống, có người đi tới bên cạnh cô nhẹ giọng nói "Giám đốc mời cô qua."

Úy Hải Lam cầm túi xách đứng dậy, trong lúc lơ đãng tìm thấy cái móc chìa khóa tròn này, cô dừng lại đưa tay lấy nó xuống, lúc này mới theo người nọ đi.

Đó là một văn phòng trên lầu.

Úy Hải Lam đi vào liền nhìn thấy giám đốc đang ngồi bên trong cười với cô một cách hết sức nịnh nọt.

Không đợi cô mở miệng, đối phương vội vàng nói "Hải Lam, buổi sáng ngày mai chín giờ, cô đi đến phòng nhân sự công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ báo cáo, nói là công ty thời trang Elain phái đến. Đây chính là một cơ hội tốt, cô sẽ được tiếp xúc với rất nhiều minh tinh, cũng có thể đề bạt cô nổi tiếng."

Úy Hải Lam không nói thêm gì, chỉ cho là công việc thôi.

Đi ra khỏi hội trường cao ốc, trước mặt lại chạm mặt bọn họ.

Đỗ Hình Ninh ôm cánh tay anh khẽ cười nói gì đó.

Lôi Thiệu Hành thỉnh thoảng lên tiếng, cũng nhìn thấy người đối diện đi tới là cô. Ánh mắt anh ở trên người cô thăm dò, làm như đang tìm cái gì.

Có lẽ là bởi vì không tìm được thứ đồ mà mình mong đợi, cho nên lạnh lẽo trừng mắt nhìn cô một cái.

Úy Hải Lam hồ hững nhìn hai người thân mật rời đi.

Cuối cùng, móc chìa khóa màu xanh dương này lại lần nữa bị thả vào lại trong hộp trang sức.

Chân chò trong nháy mắt, rốt cuộc cũng khóa lại.

Thì ra là có rất nhiều thứ, cho dù là giống nhau như đúc nhưng vẫn không phải thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Ai Có Thể Gắn Bó (6)

Chín giờ sáng ngày hôm đó, đúng lúc Úy Hải Lam đi về phía điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ báo cáo.

"Xin chào, tôi là nhân viên do công ty thời trang Elaine phái đến....." Úy Hải Lam đi tới phòng nhân sự mới vừa mở miệng, vừa mới nói được nửa câu liền bị người ta cắt đứt.

Người nọ đang xử lý tài liệu, đôi tay thật nhanh đang gõ bàn phím.

Đối phương cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói: "Nhà thiết kế Elaine đúng không? Bây giờ cô lên lầu bảy."

Úy Hải Lam cũng không nói nhiều, chỉ xoay người rời đi.

Rốt cuộc đã tìm được phòng làm việc lầu bảy, đi tới trước mặt quản lý.

Người quản lý Đinh Gia là một phụ nữ trung niên chừng bốn mươi tuổi, trong công việc lúc nào cũng giỏi bắt bẻ. Bà ngồi ở trên ghế nhìn người tới, ánh mắt sắc bén quan sát cô một phen, lúc này mới không nhanh không chậm nói "Cô tên là gì?"

"Tôi gọi là Úy Hải Lam."

"Úy Hải Lam." Đinh Gia đọc một lần tên cô, giọng nữ tiếp theo âm vang có lực "Được, tôi nhớ kỹ cô. Tôi là quản lý toàn ngành Đinh Gia, bắt đầu từ hôm nay trở đi, tôi chính là cấp trên của cô, tất cả đều phải nghe tôi sắp xếp, có vấn đề gì trực tiếp nói ra, có nghe thấy hay không?"

Úy Hải Lam đáp lời nói "Nghe thấy."

"Nhiệm vụ gần đây của cô chính là phụ trách ký hợp đồng mới việc thiết kế trang phục cho ba nữ nghệ sĩ." Đinh Gia ra lệnh, rồi sau đó gọi trợ lý "Cô dẫn cô ấy đi làm quen chung quanh đây."

Trợ lý dẫn Úy Hải Lam lượn một vòng toàn bộ phận, rồi sau đó đi tới một gian phòng luyện múa.

Trong phòng luyện múa để âm nhạc sống động, ba cô bé trẻ tuổi xinh đẹp nhảy múa dưới sự chỉ đạo của cô giáo dạy nhảy. Họ không trang điểm, vẻ mặt hướng lên trời, mặc trang phục vũ đạo bó sát người, áo lót ngực màu đen cực ngắn lộ ra chiếc rốn mê người, rồi sau đó là chiếc quần thun màu đen. Mồ hôi bọn họ chảy tràn tỏa ra nhiệt tình thanh xuân.

Dưới ánh đèn bọn họ đặc biệt chói mắt như vậy.

Úy Hải Lam nhìn như nhập thần.

Trợ lý lên tiếng chào hỏi liền để cô ở lại, còn mình lại rời đi.

Úy Hải Lam đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn này ba cô bé khiêu vũ.

Cho đến khi âm nhạc kết thúc, cô giáo dạy vũ đạo vỗ tay một cái, họ mới ngừng lại, từng người một té xuống đất, từng ngum từng ngum thờ dốc.

"Tốt lắm, các cô gái, các cô phải cố gắng lên, bắt đầu từ hôm nay trở đi phải gia tăng lực độ huấn luyện, mỗi người mỗi ngày chạy cầu thang hai mươi lần....."

"A?"

"Năm gập bụng hai trăm cái....."

"A?"

"Còn có....."

Ba cô gái đã nhú gương mặt, khổ sở không chịu nổi.

Một cô bé tóc ngắn trong đó như muốn dò đi sự chú ý của cô giáo chỉ về hướng cô gái đang đứng cạnh cửa gọi lên "Thưa cô, cô ấy là ai?"

Lúc này cô giáo mới nghiêng đầu nhìn lại, nhìn thấy trong chiếc áo choàng là dung nhan của một cô gái lạnh lùng.

"Cô là?"

Úy Hải Lam khẽ gật đầu với cô ấy, tiến lên một bước nói: "Chào các cô, tôi là nhân viên thiết kế trang phục mới tới - Úy Hải Lam."

"Xin chào, tôi là cô giáo dạy nhảy của các cô ấy – cô Kel-ly, cũng phụ trách chăm sóc sinh hoạt hàng ngày cho họ." Kel-ly mỉm cười nói.

"Tôi là Tiểu Tuyên."

"Tôi là Tiểu Ưu."

"Tôi là Tiểu Chân."

Ba cô bé vui vẻ giới thiệu mình theo thứ tự, rồi sau đó vừa trề miệng một lời nói "Chúng tôi là Pret-ty -Girls."

Quang cảnh trưa nay, Úy Hải Lam hiểu được ba cô bé trong đội được phân công rõ ràng, mỗi người phối hợp với nhau, phát huy đặc sắc hợp ca. Tiểu Tuyên múa hát uyển chuyển phụ trách trung tâm, Tiểu Ưu thanh sắc cao vút phụ trách phần cao âm, mà Tiểu Chân với chất giọng thuần phác phụ trách phần giọng trầm thấp.

Theo sự đặc sắc của ba người, Úy Hải Lam phải định ra phong cách tạo hình cho họ.

Cô báo cáo với quản lý "Bước đầu đặt ra vì Tiểu Tuyên vui tươi như gió, Tiểu Ưu xinh đẹp như gió, Tiểu Chân lại đẹp trai như gió. Đây là một ít bản thảo, xin mời quản lý Đình xem qua."

Đình Gia nhận lấy tài liệu xem xét, từng trang từng trang được lật qua, cuối cùng nói "Được, trước tiên cô làm một bộ trang phục tuyên truyền ra ngoài thử để xem hiệu quả, dự tính là số này."

Úy Hải Lam nhìn bà trấn định thủ thế thì nhú lại chân mày.

"Có vấn đề gì?" Đình Gia thấy cô chần chờ, lên tiếng hỏi.

"Không có." Úy Hải Lam nhận lấy tài liệu.

Dự toán(*) này đúng là thấp.

(*) Dự toán, đơn giản chỉ là các bảng tính chi phí cần thiết để xây dựng công trình hoặc hạng mục công trình.

Thông qua mấy ngày tiếp xúc, Úy Hải Lam cũng có thể làm quen với ba cô bé này. Họ rất rộng rãi, hơn nữa biết ăn nói, theo Kel-ly đánh giá, họ chính là ba con vịt nhỏ. Ba người họ chỉ mười tám tuổi, mới vừa trưởng thành, Úy Hải Lam hoang mang hỏi họ làm sao sẽ quyết định làm nghệ sĩ?

"Bởi vì muốn trở thành minh tinh."

"Bởi vì muốn đứng trên sân khấu có rất nhiều người xem, muốn nghe tiếng hoan hô tiếng vỗ tay tiếng hét chói tai."

"Bởi vì muốn chứng minh mình có thể."

Thời điểm bọn họ nói lời này, con mắt lóe sáng óng ánh, cực kỳ đẹp mắt.

Úy Hải Lam nhìn ba cô bé hoạt bát này đột nhiên cảm thấy bị điều tới đây cũng thật có ý nghĩa.

Nếu như các cô mộng làm thiên sứ.

Như vậy nơi này chính là Dreamworks.

Vịt con xấu xí, cuối cùng không phải cũng biến thành thiên nga sao?

"Chị Úy, lần này tuyên truyền chúng tôi mặc dạng trang phục thế nào?"

"Đúng vậy nha, chị Úy, có phải là rất đẹp hay không?"

Ba cô bé mới vừa luyện múa xong, túm tụm bên cạnh Úy Hải Lam ríu rít hỏi thăm

Úy Hải Lam hướng về các cô mỉm cười, nhẹ giọng nói "Mọi thứ đều giao cho chị, các em chỉ cần biểu diễn thật tốt là được rồi."

Ba cô gái tràn đầy lòng tin gật đầu.

Úy Hải Lam tổng hợp dự tính, lập ra phương án tiết kiệm nhất. Cô tự mình chọn mua vải vóc, sau đó xách theo mấy túi lớn, ngồi xe bus chạy về công ty. Cố ý tiết kiệm mấy vòng chế tác thành phẩm từ nhân công, cũng không mời thêm thợ gia công mà chính mình tự đến công ty trực tiếp sản xuất đơn sơ ở khâu sản xuất. Trước kia thời điểm ở trường học, cô cũng từng sử dụng qua máy may, chỉ là qua thời gian dài như vậy chưa từng tiếp xúc cho nên cũng có chút ngượng tay rồi.

"Ai? Bên trong là ai?" Đột nhiên, một người phụ nữ ngạc nhiên chất vấn.

Cô là nhân viên quản lý công nhân phụ trách phòng ngầm dưới đất.

Úy Hải Lam ngẩng đầu lên nói: "Chào cô."

"Cô là nhà thiết kế trang phục à?" Người phụ nữ này ở Hoa Hạ đã nhiều năm rồi, tự nhiên cũng có chút hiểu biết, chỉ là cô cảm thấy hết sức kỳ lạ, bây giờ phần lớn nhà thiết kế trang phục đều tự mình dự đoán các minh tinh nên mặc trang phục nào cũng như nón nây và đạo cụ nhưng sẽ không đích thân chuẩn bị trang phục. Tất cả hầu như đều giao cho bên ngoài chế tạo sản xuất.

"Ừm, tôi là nhà thiết kế cho Pret-ty-Girls."

Cô gái không đọc được tiếng Anh, nói thảm một câu "Mới ra sao? Trước giờ cũng chưa nghe nói qua. Được rồi, cô đừng ở quá muộn, nơi này mười giờ sẽ đóng cửa, đến lúc đó sẽ không thể ra được. Tôi đi trước, lúc cô đi nhớ khóa cửa, nếu mất đồ, tôi sẽ không chịu trách nhiệm."

"Được." Úy Hải Lam nhìn cô đóng cửa rồi đi, tiếp tục vui đầu gian khổ làm.

Phân đoạn sản xuất thành phẩm vô cùng thông thả, cần trăm phần trăm tỉ mỉ, phần lớn thời gian làm việc của Úy Hải Lam đều tiêu hao ở căn phòng làm ra thành phẩm này.

Thời điểm nghỉ trưa, các cô sẽ cùng nhau ăn cơm.

Ba cô vừa lấy cặp lồng đựng cơm, vừa nói chuyện.

"Thứ sáu có thông báo."

"Đây cũng là thông báo đầu tiên chúng ta nhận được."

"Còn được lên TV khiêu vũ ca hát, chỉ suy nghĩ thôi cũng đủ khản trương rồi."

Ba người vui cười tranh cãi ầm ĩ, ngược lại hỏi: "Chị Úy, trang phục tuyên truyền của chúng ta lúc nào có?"

Úy Hải Lam uống một ngụm nước, nuốt cơm xuống "Yên tâm, chị sẽ hoàn thành trước thứ sáu."

"Chị Úy, chị sẽ đi cùng chúng em phải không?" Tiểu Diệp nhiu mày hỏi, hai người khác cũng nhảy mắt theo.

"Phải xem tình huống, nếu như cho phép, vậy chị sẽ đi cùng các em." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói.

Buổi chiều thứ năm, quả nhiên Úy Hải Lam đã hoàn thành xong trang phục tuyên truyền, dẫn ba người các cô đi tới nơi sản xuất.

Cửa vừa mở ra, chỉ thấy trên giá áo treo ba bộ quần áo mới tinh xinh đẹp.

Ba bộ trang phục tuyên truyền đều lấy màu hồng nhạt là màu chủ đạo, quần dài duyên dáng nóng bỏng cực ngắn cùng với chiếc thắt lưng anh tuấn bảy phần hòa hợp với nhiều loại mẫu đang thịnh hành. Trang phục lại thể hiện đầy đủ tính cách hoàn mỹ của ba người nhưng đồng thời cần phải tiến hành sửa chữa chi tiết, không đủ che giấu nét riêng của ba người các cô. Dự toán cũng thật sự quá thấp, cho nên tính chất không đặc biệt cầu kỳ mấy.

"Em thích bộ này."

"Bộ này rất đẹp trai, xứng với em nhất."

"Em muốn đi xem thử một chút."

Ba người lập tức lấy y phục thay.

Úy Hải Lam nhìn khuôn mặt cùng dáng vẻ vui tươi, chỉ cảm thấy những ngày này cố gắng cũng không uổng phí.

"Chúng ta mặc vào cho cô Kel-ly xem một chút đi."

"Được."

"Chị Úy, chúng ta đi."

Ba người kéo Úy Hải Lam chạy tới phòng luyện múa.

Mới vừa đến đại sảnh tầng dưới cùng của cao ốc liền nhìn thấy bên ngoài chen lấn vô số ký giả. Bọn họ bị nhân viên bảo vệ ngăn ở ngoài, không cho phép vào, chỉ có đèn flash không ngừng nhanh chóng chớp nháy, tiếng gọi ầm ĩ càng thêm liên tục không ngớt. Trong đại sảnh tất cả những người vốn đang đi lại cũng đều ngừng lại, tò mò dừng chân nhìn một màn tình cảnh này.

Trong tiếng kêu gào, dưới sự hộ vệ của nhân viên bảo vệ, một bóng dáng uyển chuyển thoát thân thuận lợi khỏi đám ký giả điên cuồng đang ngăn chặn trung tâm cửa chính.

"Tiểu thư Hình Ninh, mời đi bên này." Có người lập tức chào đón phía trước, thái độ vô cùng xu nịnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Ai Có Thể Gấn Bó (7)

Đỗ Hình Ninh mang giày cao gót cao mười tám, một chiếc áo đầm màu đen bó sát người, lại tháo xuống cặp mắt kính cực lớn, vài sợi tóc lại nhẹ nhàng rũ xuống phủ sau tai, dáng vẻ thướt tha theo người nọ vào thang máy. Dường như cô không bị bất kỳ ảnh hưởng nào, bước chân với tốc độ chậm rãi đều đặn, khuôn mặt vẫn tràn đầy nụ cười, phong dung không vội vã.

"Đó là Đỗ Hình Ninh sao?"

"Đúng, không sai, chính là cô ấy."

"A a a? Thật sự là Đỗ Hình Ninh."

"Cậu cũng đừng làm mất mặt như vậy có được không, dù gì bây giờ chúng ta cũng là nghệ sĩ rồi."

"Nhưng tớ rất thích cô ấy đóng phim, cô ấy thật xinh đẹp nha."

"Cậu thích cô ấy cũng bởi vì khuôn mặt của cô ấy xinh đẹp?"

"Đúng vậy."

"....."

Tiểu Diệp hơi im lặng, Tiểu Chân lại liếc mắt với thái độ bất nhả (thiếu lễ độ).

Tiểu Tuyên lại hoang mang hỏi "Nhưng kỳ lạ là sao Đỗ Hình Ninh lại đến Hoa Hạ?"

"Có phải cậu mới vào làng giải trí hay không? Ngay cả điều này cũng không biết?" Tiểu Diệp không chịu nổi câu mày, ngược lại nói "Chị Úy, chị hãy nói cho cậu ấy biết, nhớ phải dạy dỗ cậu thật tốt."

Lần này đổi thành Úy Hải Lam cũng lúng túng bất đắc dĩ "Ừm, thật ra thì chị cũng không rõ lắm."

Tiểu Diệp làm nét mặt "để cho tôi chết đi".

Tiểu Chân mở miệng nói "Gần đây tin tức giải trí xôn xao như vậy mà chẳng lẽ mọi người không xem phim sao?"

Mặc dù Úy Hải Lam thích xem phim nhưng cũng không đặc biệt đam mê phim nào. Mà nhà họ Úy xưa nay không hề bàn luận về những thứ này, cho nên cô càng không chú ý. Hôm nay mặc dù bị điều đến Hoa Hạ nhưng mấy ngày này vội vàng thiết kế lại gấp gáp tạo ra thành phẩm để truyền, người quen không nhiều lắm, không ai nói chuyện này với cô, mà cô càng không có thời gian để tìm hiểu những thứ bất quá kia.

Bốn người vừa đi lên lầu, vừa nghe Tiểu Chân sống động kể chuyện.

"Lúc đầu Đỗ Hình Ninh không phải là một bảo bối cực kỳ xinh đẹp của Hoàn Mỹ sao? Nhưng lúc trước dường như cô ấy đã từng ầm ĩ với Hoàn Mỹ rồi, có lẽ là tranh chấp kinh tế thôi. Sau lại cũng không biết lý do vì sao, cũng liên quan đến đại luật sư Lôi. Luật sư Lôi có tiền có quyền lại có địa vị, lần này có anh ấy đứng phía sau nên cô ấy liền trực tiếp trở mặt cùng Hoàn Mỹ, muốn hủy bỏ hợp đồng. Nghe nói cô ấy đã ủy thác cho luật sư Lôi ở sở

Sự Vụ tiếp nhận vụ này, hơn nữa anh ấy cũng đã ra mặt."

"A a, rất đẹp trai, bên cạnh là luật sư Lôi đó sao?" Tiểu Tuyên hỏi.

"Làm sao có thể? Luật sư Lôi đã không nhận vụ án nữa, anh ấy chắc chắn sẽ không nhận."

Tiểu Diệp nói: "Nhưng mà tớ lại nghe ba tớ nói, trước đó vài ngày luật sư Lôi vẫn còn ở Hồng Kông nhận một vụ án, hình như là vụ án kinh doanh thương mại thôi."

"Vậy thì tớ không rõ lắm, dù sao tin tức không đề cập nói luật sư Lôi nhận. Nhưng luật sư Lôi thật sự đối xử với cô ấy không tệ, trước đó vài ngày trong buổi tuyên truyền công ty Nguyên Tường thuộc chi nhánh của Elaine, không phải luật sư Lôi đã cùng sánh vai với Đỗ Hình Ninh rồi sao? Mặc dù bạn gái của luật sư Lôi khá nhiều nhưng có khi nào các cậu thấy anh ta cùng ai đó cùng xuất hiện trong trường hợp như thế này chưa?"

"Phải rồi, hình như không có."

"Vậy thì đúng rồi."

"Oa, tớ cảm thấy giống như cô bé lọ lem vậy."

"Hừ, Đỗ Hình Ninh giống cô bé lọ lem chỗ nào?"

Bên tai truyền đến tiếng cười của ba người, Ủy Hải Lam cẩn thận suy nghĩ lại, quả nhiên đúng như họ nói.

Mặc dù người đàn ông kia không ngừng có những tai tiếng xấu nhưng quả thật chưa từng thấy qua anh ta cố ý dẫn ai cùng mình xuất hiện nơi công chúng.

Cho dù là Lăng Dung cũng dường như không có.

Anh gọi Lăng Dung là Dung Dung, cô lại cho là mối quan hệ giữa bọn họ cũng không phải nông cạn.

Nhưng bây giờ, chuyện này là sao nữa?

Ủy Hải Lam có chút không hiểu nổi nhưng cô cũng không muốn tìm hiểu. Dù anh như thế nào cũng đều không liên quan đến cô, cô không cần phải để ý.

Thứ sáu ngày hôm đó, Ủy Hải Lam đi đến đài truyền hình.

Họ cũng không nghỉ ngơi nên Ủy Hải Lam cũng theo bên cạnh các cô.

Ba người rất khẩn trương, lo lắng nín thở y phục.

"Chị đi ra ngoài mua cà phê, đừng lo lắng." Ủy Hải Lam nghĩ rằng cà phê có tác dụng ổn định tâm thần nên đứng dậy đi ra ngoài.

Hành lang yên tĩnh, mơ hồ có thể nghe giọng nữ truyền ra từ màn hình trong rạp.

Ủy Hải Lam hỏi thăm nhân viên làm việc xem nơi này có máy bán hàng tự động hay không, đối phương chỉ cho cô hướng đi.

Ủy Hải Lam nói tiếng cảm ơn, lại hướng về phía kia.

Nhưng cô vừa đi qua cửa quẹo, chạm mặt nhìn thấy người đến chính là Vương San.

"Tiểu thư Ủy, xin đi bên này."

Ủy Hải Lam tự nhiên biết là ai mời cô qua, cô không nói thêm gì, đi theo cô ấy.

Đó là một gian phòng nghỉ ngơi riêng biệt, rộng rãi sáng ngời, thiết bị đầy đủ hết.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, gương mặt anh tuần lễ lại một nụ cười nhẹ nhàng như mây khói.

Lôi Thiệu Hành không chút để ý nhìn cô, một lát chợt mở miệng "Cuối cùng cũng dài hơn một chút."

Ủy Hải Lam mặc một áo khoác ngoài màu cà phê đậm, bên trong là chiếc áo bó sát người màu đen cân xứng với chiếc quần jeans ôm trọn đôi chân thon nhỏ. Tóc của cô không còn là loại xốc xếch rơi rớt mà đã dần dần dài ra, đại khái đã đến đầu vai rồi. Cô chưa từng để ý bề ngoài của mình thế nào, chỉ nghĩ luôn luôn sạch sẽ ngăn nắp chỉnh tề thì tốt rồi, mỗi sáng sớm thức dậy chỉ chải tóc đơn giản gọn gàng. Tóc của cô rất mềm, sợi tóc rũ xuống hai má, đáng vẻ và phong cách lạnh lùng làm lộ ra con người tràn đầy vẻ đẹp trung tính, cũng không thiếu tia mềm mại đáng yêu, trông vô cùng mê hoặc.

Đương nhiên Ủy Hải Lam không biết mình có biến hóa rất nhỏ, cô chỉ cho rằng anh đang chú ý đến mái tóc của cô, cứ để mặc anh nhìn như vậy.

Chờ giây lát, anh lại không nói thêm gì nữa, rốt cuộc cô không muốn tiếp tục giằng co nữa.

"Không có chuyện gì, vậy em còn bận rộn." Ủy Hải Lam giật khoe môi, nhẹ nhàng nói xong, làm bộ đáng muốn rời đi.

Lôi Thiệu Hành trầm giọng quát lên "Đứng lại."

Bước chân cô hơi dừng lại, anh hướng về phía cô ra lệnh "Em qua đây."

Ủy Hải Lam cũng không muốn qua đó sợ anh sẽ làm ra cử động thất thường gì "Có việc gì thế?"

Trong nháy mắt, đôi mắt Lôi Thiệu Hành căng thẳng, nhìn thấy rõ ràng cô đang phòng bị và kháng cự nên cảm thấy bất mãn, mặt không biến sắc cười nói "Có chút khát nước, rót cho anh ly nước."

Khát nước còn không tự mình rót sao? Ủy Hải Lam âm thầm nói nhưng vẫn rót ly nước đưa cho anh.

Lôi Thiệu Hành đưa tay nhận ly nước, tay cô vừa muốn thu hồi thì một tay anh đưng chặn, một tay khác lại vội vàng kéo cô ôm vào ngực. Ủy Hải Lam kinh ngạc, lập tức ngã vào lòng ngực anh. Hơi thở anh vây quanh cô mãnh liệt, bá đạo nhốt chặt eo cô, bàn tay còn dịu dàng vỗ nhẹ làm như muốn trấn an cô.

Ủy Hải Lam lâm nguy không loạn, trầm tĩnh nói "Em đang làm việc, phải đi mua cà phê."

"Tiểu Lam." Lôi Thiệu Hành thân mật gọi tên cô, nhìn chăm chú vào ánh mắt cô nói "Anh muốn ở chỗ này muốn em, không ai có thể ngăn cản được anh. Về sau anh gọi em đến đây thì em nên ngoan ngoãn tới đây, đừng để cho anh đợi. Nếu có lần sau nữa thì....."

Anh nhếch mép lên, giọng nam trầm thấp mấy phần, mơ hồ nói "Vậy anh không thể làm gì khác hơn là trừng phạt em."

Anh dễ dàng nhận ra tâm tư của cô, điều này làm cho Ủy Hải Lam ngay cả hô hấp cũng đều phải cẩn thận, lặng yên nói "Em muốn đi mua cà phê."

"Không cần mua, nơi này có." Anh liếc về hướng một bên học tủ.

Lúc này Ủy Hải Lam mới nhìn thấy trên tủ bên cạnh bày rất nhiều thức uống "Vậy em đưa cho họ."

"Được."

Tay của anh buông lỏng, Ủy Hải Lam tưởng rằng anh chịu thả cô rồi nên vội vàng đứng dậy.

Anh lại đột nhiên kéo túi xách cô qua, thậm chí cũng không hỏi ý kiến, lập tức giật mạnh rồi sau đó đem tất cả đồ trong túi xách dốc hết ra mặt đất.

Ủy Hải Lam chỉ thấy đồ vật rơi rải đầy mặt đất, ánh mắt càng thêm rét lạnh.

Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng cầm túi xách giật giật thêm hai cái, không còn đồ nào rơi ra nữa, anh mới thả tay.

Túi xách kia cũng rơi xuống.

Rốt cuộc anh đang làm gì?

Ủy Hải Lam chợt có chút tức giận không hiểu nổi.

"Nơi này là phòng nghỉ của tôi, vì sao tôi không thể vào?" Người phụ nữ bất mãn vang lên tiếng trách mắng, kèm theo tiếng âm ỉ tranh chấp.

"Cô tránh ra cho tôi." Một tiếng gầm lên, cửa phòng nghỉ bị người khác mở ra.

Tiết mục của Đỗ Hình Ninh đã làm được một nửa, cô trên đường trở lại nghỉ ngơi thì nhìn thấy người phụ nữ đứng ở cửa, nhận ra đó chính là thư ký Vương San, lập tức mừng rỡ, biết là tiên sinh Lôi tới. Nhưng khi cô đến gần, Vương San lại ngăn cản không cho cô vào. Lúc đầu Đỗ Hình Ninh vẫn thể hiện sắc mặt vui mừng, sau lại liền không cách nào nhịn được phát ra tính khí nóng giận, cô càng thêm tò mò trong phòng này rốt cuộc có chuyện bí mật gì.

Đỗ Hình Ninh bước nhanh vào, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trong phòng.

Đi nhiên cũng nhìn thấy người phụ nữ xa lạ đứng bên cạnh cùng với vô số đồ vật rơi rải đầy đất.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

"Tiên sinh Lôi." Vương San vội vàng chạy theo vào.

Lôi Thiệu Hành phát tay, Vương San cúi đầu lui ra ngoài, anh xoay về phía Đỗ Hình Ninh khẽ mỉm cười "Đột nhiên tới thăm, trước đó lại không lên tiếng chào hỏi, em tức giận sao?"

Anh cười giống như thể hòa tan băng tuyết, Đỗ Hình Ninh mới vừa rồi còn tức giận nảy sinh mà giờ đây trong nháy mắt khuôn mặt cũng hòa hoãn, dịu

ngoan lắc lắc đầu.

"Nhặt đồ vật của em, lập tức rời khỏi đây." Lôi Thiệu Hành nhìn Đỗ Hình Ninh nhưng lời này lại nói với một người khác.

Úy Hải Lam cúi người xuống, yên lặng nhặt lên mấy thứ của mình.

"Thiệu Hành, cô ấy sao vậy?" Đỗ Hình Ninh đi tới bên cạnh anh ngồi xuống, nghi ngờ hỏi "Có phải trộm thứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Ai Có Thể Gắn Bó (8)

Úy Hải Lam luôn luôn xem việc ăn cắp làm hổ thẹn, cảm giác người có tay có chân có thể tự lực cánh sinh, tuyệt đối không làm loại chuyện đó. Nghe được cô ta nói như vậy, cô lạnh lùng đứng dậy.

Chỉ một ánh mắt cũng đủ khiến đối phương ngậm miệng.

Đỗ Hình Ninh cảm thấy run lên, nói không ra lời.

Lôi Thiệu Hành nhìn ánh mắt lạnh như băng của cô lại cảm thấy rất thú vị, nụ cười càng sâu.

Úy Hải Lam từng nghe mẹ Phúc nói, cặp mắt như vậy gọi là mắt đào hoa. Nếu người đàn ông nào có một đôi mắt như vậy, nhất định sẽ dây dưa không rõ cùng vô số phụ nữ khác, ngược lại cũng thế.

Xem ra, chuyện hôm nay quả thật không giả.

Úy Hải Lam chỉ cảm thấy buồn cười, không phải lúc đó chính cô cũng đắm chìm vào sự dịu dàng của anh ta sao?

Cô nhin không được lộ ra nụ cười cũng là tự giễu.

Đôi mắt Lôi Thiệu Hành nghiêm nghị, trầm giọng nói "Không lấy cà phê sao?"

Úy Hải Lam cầm lấy ba lon cà phê, thông dong lạnh nhạt "Cảm ơn", lại yên lặng rời đi.

"Thiệu Hành, anh biết cô ấy sao?" Đỗ Hình Ninh không nhin được hỏi.

Lôi Thiệu Hành ghé mắt liếc cô, chỉ cười không nói.

Lại thêm một ánh mắt lạnh lùng, Đỗ Hình Ninh lần nữa nói không ra lời.

Chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc người phụ nữ kia là ai?

Mất chút thời gian, Úy Hải Lam mới cầm cà phê quay trở về. Ba cô gái kia đã sớm nóng lòng chờ đợi, mỗi người nhận một chai, vội vàng khui ra uống. Chất lỏng từ lon cà phê ầm ập tỏa ra, mùi thơm cà phê nồng nặc tràn đầy trong không khí.

"Tại sao ba người các cô lại uống cà phê? Rời xuống trang phục thì làm sao?" Kelly không vui quát lên, vội vàng chạy vào cầm mỹ phẩm trang điểm lại cho họ.

Úy Hải Lam áy náy giải thích "Thật xin lỗi, tôi thấy họ quá khân trang nên mới đi mua."

"Không phải vậy, là do chúng em muốn uống."

"Được rồi, đừng nói nữa, tôi cũng không trách ai nhưng lần sau phải nhớ. Các cô vẫn là người mới, ngàn vạn lần không thể xảy ra sai lầm." Kei-ly cảnh thận dặn dò.

Trang điểm kỹ càng xong, ba người lại đi tới rạp thu hình chờ đợi.

Úy Hải Lam cũng đi theo bọn họ, lặng lẽ đi tới hậu trường. Cô và những nhân viên làm việc ở đài truyền hình đứng đó lẳng lặng xem băng ghi hình thu lại cảnh đang phỏng vấn Đỗ Hình Ninh.

"Về chuyện hủy bỏ hợp đồng ở Hoàn Mỹ, tiểu thư Hình Ninh có lời gì muốn nói không?" Người MC hỏi.

Đỗ Hình Ninh mỉm cười, khuôn mặt lập tức hiện ra mấy phần khổ não, có nước mắt hiện lên ngay hốc mắt, nghẹn ngào nói "Thật ra tôi rất cảm ơn Hoàn Mỹ đã nâng đỡ tôi qua nhiều năm như vậy, không có Hoàn Mỹ đã không có tôi của ngày hôm nay. Thế nhưng trên đời không có buổi tiệc nào không tàn, chỉ có thể nói duyên phận giữa tôi và Hoàn Mỹ đã hết. Sau này ở điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, tôi cũng sẽ cố gắng quay phim. Còn về bộ phim cổ trang hợp tác cuối cùng với Hoàn Mỹ, hi vọng sẽ không làm phụ lòng khán giả cũng như những fan đam mê điện ảnh."

Úy Hải Lam không thể không bội phục.

Diễn viên có lúc rất mạnh mẽ, khốc và cười đều có thể không chế như thường.

"Được rồi, lần này chỉ hỏi đến đây thôi, một lần nữa cảm ơn tiểu thư Hình Ninh."

"Đừng khách sáo."

Buổi phỏng vấn cũng thuận lợi kết thúc, Đỗ Hình Ninh cũng tự nhiên thanh thản rời khỏi nơi thu hình.

Mọi người cũng tự giác nhường đường, Đỗ Hình Ninh mỉm cười đi theo. Lúc đi ngang qua bên cạnh cô, cô ta có ý liếc nhìn tấm bảng tên của cô.

Chức danh: Nhà thiết kế điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ.

Tên họ: Úy Hải Lam

Ánh mắt Đỗ Hình Ninh quét qua cô, nụ cười kia bộc phát ngọt ngào, thông dong rời đi.

Buổi tuyên truyền lần đầu của Pret-ty-Girls xem như tiến hành thuận lợi, ngoại trừ bởi vì khản trương mà lúc bắt đầu lại gặp chút ít sai sót nho nhỏ, còn lại đều hết sức thuận lợi. Điệu nhảy kết thúc, sức sống lan tỏa bốn phía, ba cô bé mỉm cười rời đi trước ống kính, bề ngoài vui vẻ nhưng trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

"Thế nào? Thế nào? Thật khản trương oh!"

Úy Hải Lam giờ ngón tay cái lên về phía các cô bé.

Thế nhưng động tác này trong nháy mắt lại làm cô nhớ anh.

Trên sân khấu vịnh quang chói mắt kia đã từng có người làm động tác như thế với cô.

Tại sao cô bắt đầu nhớ anh, Úy Hải Lam hơi mất hồn.

Đây là thế nào?

Cuối tuần qua đi, ngày thứ hai, Úy Hải Lam bị gọi đến phòng làm việc của quản lý.

Trong phòng làm việc ngoại trừ Đinh Gia, còn có hai người khác.

Ngôi sao lớn Đỗ Hình Ninh cùng với phụ tá riêng của cô ấy.

Úy Hải Lam giữ bình tĩnh gật đầu chào hỏi mọi người, Đinh Gia mở miệng nói: "Úy Hải Lam, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ phụ trách việc thiết kế trang phục cho tiểu thư Hình Ninh."

Đỗ Hình Ninh mặc quần lụa mỏng màu vàng nhạt, dáng vẻ thướt tha mềm mại ngồi ở đó, đôi bắp đùi trắng nõn xinh đẹp khẽ nghiêng sang bên phải, nụ cười của cô diễm lệ đoan trang, vẻ mặt càng thêm ôn hòa, mỉm cười nói "Thì ra trang phục của Pret-ty-Girls là do cô thiết kế. Tiểu thư Úy, hôm qua chúng ta từng gặp mặt một lần, thật là trùng hợp."

Tuyệt đối cô ta có chuẩn bị mà đến.

Nhưng trong nháy mắt, Úy Hải Lam đã giữ tâm trạng bình tĩnh, nụ cười tươi tắn vẫn nở rộ như cũ "Có thể trở thành nhà thiết kế trang phục cho tiểu thư Đỗ, tôi cảm thấy rất vinh hạnh."

Đỗ Hình Ninh mặt không biến sắc lườm cô một cái như là đối với cô có điều bất mãn.

"Vậy thì tốt, bây giờ cô liền theo tiểu thư Hình Ninh,, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.tất cả nghe theo lệnh của tiểu thư Hình Ninh." Đinh Gia cố ý lặp lại cách xưng hô.

Úy Hải Lam lập tức hiểu ý, đổi cách nói chuyện "Tiểu thư Hình Ninh, tôi muốn đi tạm biệt Pret-ty-Girls."

Đinh Gia mạnh mẽ từ chối "Không cần tạm biệt, tôi sẽ thông báo cho họ."

Đỗ Hình Ninh lại dịu dàng lên tiếng "Quản lý Đình, không sao, vừa đúng hôm nay tôi cũng rảnh, thuận tiện cùng đến để làm quen với các em."

"Được tiểu thư thưởng thức, đó cũng là hạnh phúc của các cô ấy. Ủy Hải Lam, cô dẫn tiểu thư Hình Ninh đi đi." Đình Gia nịnh nọt cười nói, nhìn ba người rời đi. Thật ra đối với mình tình, Đình Gia căn bản sẽ không khách khí như vậy nhưng đối với Đỗ Hình Ninh thì khác. Phía sau Đỗ Hình Ninh chính là đại luật sư Lôi, mà đại luật sư Lôi phụ trách sở sự vụ và điện ảnh Hoa Hạ, ai có mối giao tình với anh ấy thì dĩ nhiên cũng không nên đắc tội.

Trong phòng luyện múa, dưới sự dạy dỗ của Kelly, ba cô bé vất vả cần cù luyện tập.

Đó là động tác áp chân căn bản, ba cô bé không có năng khiếu nhảy bẩm sinh nên kêu khổ thấu trời.

"A! Đau quá! Em thật sự không được! Cô ơi, cô ơi, cho em nghỉ ngơi một chút."

"Không được dừng!"

"Cô ——"

Kel-ly đứng đối diện họ, nét mặt không vui quát lên "Cô đã nói không được ngừng! Các em không nghe rõ sao?"

"Nhưng....." Tiểu Chân vội vàng nháy mắt ra dấu.

Kel-ly quá mức nghiêm túc lại đang chuyên chú cho nên cũng không có chú ý người tới. Nhìn thấy sự ra hiệu của Tiểu Chân, cô nghi ngờ nghiêng đầu, lập tức ngạc nhiên.

"Tiểu thư Hình Ninh." Kel-ly vội vàng nghênh đón.

"Này, chào mọi người, có phải quá rầy các cô luyện tập?" Đỗ Hình Ninh cười cười đi vào, ba cô bé lắc đầu liên tục.

Kel-ly lập tức đưa tới chiếc ghế cho Đỗ Hình Ninh ngồi.

Đỗ Hình Ninh nói: "Các cô tiếp tục luyện tập đi."

Ba cô lại ngoan ngoãn tiếp tục luyện tập, hiện nay có ngôi sao lớn đích thân đến xem nên bọn họ cũng không giống như trước. Tiểu Tuyên mê phim của cô ấy nên càng cố gắng ra sức tập luyện. Sau khi các động tác căn bản đã luyện xong, Đỗ Hình Ninh đột nhiên mở miệng, nhẹ giọng hỏi "Lúc trước các cô đã có luyện qua khiêu vũ chưa?"

"Chưa từng." Ba người thành thật trả lời.

"Không trách được lại kém như vậy, thật là khó cho cô giáo dạy vũ điệu cho các cô." Nụ cười của cô thật chói mắt, một câu nói khiến chung quanh mình im ắng yên tĩnh.

Đỗ Hình Ninh ưu nhã ngồi đó, ha ha cười khẽ, giọng nữ dịu dàng đáng yêu cực kỳ bén nhọn thâm thúy nói "Thế nhưng có một số việc dù cố gắng thế nào cũng vô ích. Vịt con xấu xí sở dĩ sẽ biến thành thiên nga trắng là bởi vì nó nguyên bản chính là thiên nga, còn khi nguyên bản là vịt con xấu xí thì vĩnh viễn cũng không thể biến thành thiên nga trắng được. Tốt hơn là cố gắng lên đi, có lẽ các cô sẽ là ngoại lệ. Đúng rồi, nhà thiết kế trang phục của các cô hiện tại sẽ đi theo tôi."

Kel-ly tựa như đang nhẩn nại không nói một lời.

Ba cô bé đứng đó, vành mắt đỏ hồng ứa nước mắt.

Ủy Hải Lam nhẹ nắm quả đấm, trong đầu thoáng qua khuôn mặt xinh đẹp với mơ ước sẽ trở thành hiện thực, đứng dậy cùng lúc với Đỗ Hình Ninh, cô tiến lên một bước bỏ áo khoác trên người ra. Rồi sau đó lẳng lặng đi tới bên cạnh các cô, thoải mái dùng chân nâng lên, động tác của cô êm ái không mất sức, mỗi một động tác đều chuẩn, cuối cùng kết thúc hoàn mỹ thành chữ mở (开), một tư thế luyện tập thành thạo khiến mọi người nhìn thấy ngây người.

Đỗ Hình Ninh không khỏi kinh ngạc, trầm mặc không tiếng động.

Ủy Hải Lam đứng ở giữa phòng múa, nhẹ nhàng đứng dậy. Ánh mắt của cô quét qua mọi người, cuối cùng dừng ở chỗ ba cô bé khẽ nhếch khóe miệng "Chị học múa đã tám năm, đã lâu không có luyện qua rồi, mới vừa nãy chữ mở (开) cũng không chuẩn. Múa là việc kiên trì bền bỉ, không cố gắng tất nhiên là không thành công. Không chỉ là múa, trên thế giới này tất cả thành công đều cần kiên trì."

"Nói cho chị biết, các em sẽ kiên trì sao?" Ủy Hải Lam nhẹ giọng hỏi.

"Sẽ!" Ba người đồng thanh trả lời, kiên quyết như vậy.

Kel-ly rất vui vẻ.

Hai con mắt của cô óng ánh có thần, Ủy Hải Lam nghiêng đầu nhìn về phía Đỗ Hình Ninh, mỉm cười mê người "Tiểu thư Hình Ninh, thật xin lỗi làm chậm trễ thời gian của cô rồi."

Sắc mặt của Đỗ Hình Ninh hết sức khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Ai Có Thể Gấn Bó (9)

Những ngày sau đó, Ủy Hải Lam vẫn đi theo bên cạnh Đỗ Hình Ninh. Thế nhưng càng ngày cô càng phát hiện mình không phải nhà thiết kế mà nói cô chính là bảo mẫu thì thích hợp hơn. Mỗi ngày đến chỗ nhà trọ Đỗ Hình Ninh báo cáo, trong lúc báo cáo thì chân phải chạy bung trà dâng nước, tất cả trở nên không còn phù hợp với phạm vi công việc của cô nữa nhưng cô cũng đã sớm nghĩ tới kết quả sẽ như thế này.

"Ủy Hải Lam, cô mới đi theo tôi nên đối với thói quen cuộc sống của tôi cũng chưa hiểu rõ lắm, con người của tôi thực ra rất tùy ý, cũng không phải lên mặt gì. Mấy ngày sau, chờ cô hiểu rõ tôi hơn, tôi lại mời cô thiết kế trang phục. Dù nói những nhà thiết kế như các cô muốn làm ra một bộ y phục cũng phải có cảm xúc, tôi nghĩ trang phục cũng phải được tạo ra dựa theo tính tình của người mặc nó, cô nói có đúng không?" Đỗ Hình Ninh mỉm cười nói.

Cô ấy nói đường hoàng, Ủy Hải Lam cũng không muốn tranh luận với cô ta chỉ đáp lại theo cô.

Dù Đỗ Hình Ninh gây khó dễ như thế nào, cô cũng không nói tiếng nào.

Ngày hôm đó, Ủy Hải Lam được đi theo đến công ty Hoa Hạ.

Đỗ Hình Ninh cùng với trợ lý nhỏ giọng trò chuyện riêng ở phía sau.

"Tiểu thư Hình Ninh, lần này chính là MV quảng cáo chúc mừng tròn sáu năm của công ty truyền hình Hoa Hạ, hôm nay sẽ có rất nhiều người sẽ đến ứng tuyển."

"Ừm, tôi biết, tôi nhất định phải nắm chặt cơ hội này." Đỗ Hình Ninh lấy phấn trang điểm dặm lại, giọng nói nghe ra bình thường nhưng lại như là đang trong tình thế bất buộc.

Hai người vẫn còn nói chuyện gì đó nữa, Ủy Hải Lam nghe được lần quay phim thử MV này rất quan trọng. Đã không phải là quảng cáo bình thường, nếu như thuận lợi trúng cử vào vai nữ chính của MV này thì như vậy đương nhiên có thể trở thành hình tượng phát ngôn viên cho Hoa Hạ. Dù là mình tính nào cũng đều muốn trở thành một công ty trụ cột, đây cũng là chuyện dễ hiểu.

"Nghe nói MV lần này lấy cốt truyện xưa cũ thể hiện....."

"Đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Bình thường MV sẽ chọn một chút chuyện tình xưa mà." Không đợi trợ lý nói hết, Đỗ Hình Ninh lướt nhẹ nói.

"Lần này không giống."

"Làm sao?"

"Tôi nghe được MV lần này lấy chuyện tiền sinh Nhiếp Văn Hồng cùng tiểu thư Phương Dao sửa đổi làm bối cảnh."

"Cô chắc chắn?"

"Chín mươi chín phần trăm."

"Ồ! Tôi nghe nói năm đó chuyện của bọn họ rất rầm rộ."

"Đâu chỉ vậy, khi đó tiểu thư Phương Dao cũng đã từng âm ỉ với Hoàn Mỹ, tương tự tình cảnh của cô vậy, chỉ điểm này cũng đủ chiếm điểm tiện nghi rồi."

Cửa sổ xe có khe hở, mùa đông gió rét thổi qua đỉnh đầu.

Ủy Hải Lam vẫn thùy chung trầm mặc lắng nghe.

Nói tới ngành giải trí điện ảnh và truyền hình, ở Xuân Thành, đứng đầu vẫn là Hoàn Mỹ.

Hoàn Mỹ đã có lịch sử hơn mười năm phát triển, cũng có thể nói Xuân Thành chính là đầu rỗng trong toàn giới điện ảnh, kể từ khi Thẩm Thương cùng mấy người anh em đồng sáng lập một đường ngao nghề phát triển đến bây giờ, lĩnh vực phát triển liên quan đến nhiều ngành nghề chiếm cứ cả một phương thiên hạ. Mà hiện tại người đảm nhiệm chủ tịch chính là Thẩm Văn Bằng, riêng hội đồng quản trị có năm vị nguyên lão (người có chức vị cao),

sau là các quản lý ngành. Hoàn Mỹ đã có thể nói là công ty gia tộc, chính vì thế năm đó đã thành lập nguyên lão, hơn phân nửa con cái trong gia đình đều đảm nhiệm chức vụ.

Dĩ nhiên cũng bao gồm cả Thẩm Vân Bằng cùng con mình Thẩm Kiều và Thẩm Du An.

Mà truyền hình điện ảnh Hoa Hạ lại chỉ trong vòng sáu năm lại từ từ phát triển.

Thật sự phải nói rằng điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ chính là trường hợp kỳ lạ hiếm thấy.

Giám đốc điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ là người Xuân Thành, cụ tổ đời này sang đời khác vốn kinh doanh về sách, sở hữu mấy nhà xuất bản lại có xưởng in riêng. Quy mô công ty không tính là quá lớn nhưng cũng không coi là nhỏ, thuộc tầng trung. Mà bây giờ đến đời này coi như cũng không tệ, mấy năm qua vươn mình trở thành giới thương nghiệp truyền kỳ ở Xuân Thành này làm đề tài câu chuyện.

Truyền hình Hoa Hạ thuộc nhà họ Nhiếp.

Nhà họ Nhiếp có hai anh em.

Anh trai là Nhiếp Văn Hồng, em trai là Nhiếp Văn Thành.

Nhiếp Văn Hồng lấy vợ là Phuong Dao, hơn nữa lại sinh ra một con gái.

Tình yêu năm đó giữa Nhiếp Văn Hồng và Phuong Dao có thể nói là vô cùng náo động.

Nhiếp Văn Hồng sinh ra trong gia đình gia giáo mà Phuong Dao lại là một cô nhi không nơi nương tựa, vào bậc cao trung liền bỏ học. Bởi vì có dáng dấp xinh đẹp khả ái nên có thể tiến vào giới diễn viên. Bảy năm trước hai người đã quen biết nhau, sau đó đã xảy ra chuyện không thể ngăn cản, đẩy áp lực dư luận lên cao bao gồm cả sự áp bức uy hiếp từ phía công ty, có thể nói yêu đến xúc động lòng người.

Khi đó Phuong Dao đang “hot”, là nghệ sĩ kiếm lợi nhiều nhất cho Hoàn Mỹ, không chỉ tiếng hát nghe cảm động mà kỹ thuật diễn cũng rất tuyệt. Cô đã nằm trong giải mười một bộ phim ăn khách nhất, được vang danh là nữ thần điện ảnh.

Mà vì bảo toàn danh tiếng của nghệ sĩ, công ty nghiêm lệnh cấm Phuong Dao thừa nhận tình yêu.

Nhưng Phuong Dao bắt đầu tính toán rồi đi chỉ vì muốn cùng Nhiếp Văn Hồng bên nhau cả đời.

Làm sao Hoàn Mỹ lại chịu bỏ qua cho cây hái ra tiền này? Họ đã đưa ra cái giá trên trời mới chấp nhận hủy bỏ hợp đồng.

Vì người phụ nữ mình yêu, Nhiếp Văn Hồng đem tất cả tài sản mình nắm trong tay ra. Ngoài cảm động, Phuong Dao cũng đem tất cả tiền dự trữ tích góp được trong những năm gần đây đưa đến.

Lúc này hai người mới thoát khỏi khổ ải, có thể ở bên nhau.

Nhưng kể từ đó, nhà họ Nhiếp lâm vào khó khăn về tài chính.

Sau đó, em trai Nhiếp Văn Thành du học trở về, đưa ra ý kiến muốn tự lập công ty kinh doanh, được sự ủng hộ của hai người, hơn nữa lại thuận lợi thu hút đầu tư của các nhà đầu tư liên minh nước ngoài.

Truyền hình Hoa Hạ chính là có nguyên do như thế.

Phuong Dao kết hôn sinh con gái lại tiếp tục làm việc, lại trở thành trụ cột cho truyền hình Hoa Hạ, hấp dẫn một lượng fan hâm mộ mộ.

Mà tình yêu của hai người bọn họ cũng được tán dương như một duyên số của cô bé lọ lem.

Thần thoại bất bại Phuong Dao vẫn duy trì cho đến hai năm trước.

Đó là một cuộc tai nạn xe cộ bất hạnh.

Phuong Dao dẫn con gái ra ngoài chơi, ở dưới bánh xe cô dùng thân mình che chở cho Nhiếp Đồng, còn mình bất hạnh mất mạng, tuổi chỉ gần hai mươi bảy.

Từ đó Nhiếp Văn Hồng rời xa nơi đầy rẫy thương tâm này, lần nữa xử lý nghiệp xuất bản, bôn ba ở các thành thị.

Truyền hình Hoa Hạ do em trai Nhiếp Văn Thành toàn quyền tiếp nhận, đảm nhiệm chức chủ tịch.

Công ty dưới sự dẫn dắt của Nhiếp Văn Thành lại từ từ lớn mạnh, được nhiệt liệt chào đón vang dội, sau đó tập trung vào truyền thông, đầu tư đưa vào hoạt động điện ảnh, phim truyền hình, nghệ sĩ điều hành, đĩa nhạc, giải trí lĩnh vực marketing, hơn nữa cũng đạt được thành tích tốt, hôm nay cũng đã ký hợp đồng với hơn mấy trăm nghệ sĩ.

Những năm gần đây, Hoa Hạ càng lúc càng dẫn đầu bá chủ trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình.

Đây là duyên số của cô bé lọ lem sao?

Úy Hải Lam nghe chuyện Nhiếp Văn Hồng cùng Phương Dao yêu say đắm, bên tai lại đột nhiên vang lên lời nói của người kia.

Anh nói truyện cổ tích đều là chuyện lừa trẻ con.

"Đưa trẻ kia đâu?" Đỗ Hình Ninh tùy ý hỏi.

Người trợ lý nói "Sau khi tiên sinh Nhiếp bỏ đi, tiểu thư Nhiếp Đồng đi theo Nhiếp Văn Thành."

"Em trai sẽ dẫn theo con gái của anh mình sao?"

"Dạ, hình như là vậy."

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Đỗ Hình Ninh vội vàng bắt máy, giọng nữ vang lên uyển chuyển êm tai "Thiệu Hành à, sao hôm nay lại rảnh rồi gọi điện thoại cho em vậy? Dạ, tốt lắm, chiều nay em có một buổi quay phim thử, em đang ở công ty Hoa Hạ..... Sao? Anh đến sao? Được rồi, người ta đợi anh nha....."

Dây dưa nói được một lúc, Đỗ Hình Ninh mới tắt máy, nghiêng đầu nhìn về phía trước nhìn cô.

Khuôn mặt Úy Hải Lam vẫn như cũ không biểu cảm, giống như cô căn bản không hề biết người đàn ông trong điện thoại kia, mà tâm tư của cô quả thực đã ở rất xa xôi.

Cô bé lọ lem quả thật đã được ở bên hoàng tử, tuy nhiên cô bé không thể sống hết đời hạnh phúc bên hoàng tử được.

Đây chính là kết thúc cuối cùng.

Chờ đến công ty, đi đến tầng trệt – tầng tuyển chọn - mới phát hiện, hôm nay các minh tinh đều là đương gia hoa đán (dàn diễn viên gạo cội xuất sắc) của đài truyền hình Hoa Hạ.

Các cô gái đứng chung một nơi trò chuyện, không thể thiếu sự ganh đua so sánh lẫn nhau, âm thầm tranh đua. Người nào gần đây tương đối gặp vận may, người nào gần đây không sa ngã, được ai theo đuổi tặng thứ gì, biệt thự, xe thể thao, kim cương..... Toàn khu đại sảnh cực kỳ náo nhiệt, các mỹ nữ tụ tập theo từng nhóm, không khí tràn ngập các loại nước hoa, phảng phất khiến người ta cảm thấy gay mũi.

Đỗ Hình Ninh vừa đến, mọi người lập tức im bật.

Cô nhếch cằm, âm thầm bước về phía vị trí của mình.

Đi ngang qua một nữ minh tinh khác, cô cực kỳ khiêu khích liếc cô ta một cái, nhẹ giọng nói "Một lát Thiệu Hành tới thăm tôi, cô cũng là bạn bè, vậy có muốn uống chung trà?"

Sắc mặt nữ minh tinh biến hóa, cười trả lời "Không cần, tôi có hẹn."

"Ha ha, thôi vậy." Đỗ Hình Ninh ngồi xuống vị trí của mình, cũng không chào hỏi bất kỳ ai mà chính mình nghịch điện thoại di động.

Mọi người nhìn thấy tình hình như thế cũng không còn ai dám đến gần.

Mà người nữ minh tinh mới vừa rồi có thể khiến Đỗ Hình Ninh chủ động mở miệng nói chuyện chính là tình nhân cũ của đại luật sư Lô, hiện tại người mới cùng người cũ đối đầu khó tránh khỏi việc cạnh tranh không ai nhường ai.

Úy Hải Lam lẳng lặng đứng trong góc, trầm mặc nhìn những phụ nữ quanh mình.

Sau một lúc lâu, không biết là ai đột nhiên reo lên "Ngài Nhiếp đến."

Mọi người như ong vỡ tổ chen chúc nhau rời đi.

Đỗ Hình Ninh không kịp phản ứng, đứng lên quá nhanh, chân cũng đã tê rần "Ai da, chân của tôi, các cô nhanh đỡ tôi ra ngoài."

Úy Hải Lam cùng người trợ lý mỗi người một bên đỡ Đỗ Hình Ninh.

Bên ngoài là một mảnh tối đen.

Đỗ Hình Ninh quay đầu nhìn lại, đáy mắt bỗng nhiên sáng ngời, vội vàng gạt tay hai người ra linh hoạt xông vào đoàn người.

"Thiệu Hành!"

Âm thanh mềm mại vang lên khiến đoàn người vốn đang ngăn ở phía trước đều thức thối tán ra.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy hai người đàn ông dắt tay một cô gái nhỏ phần trán ngọc điều (*) cô gái nhỏ bước chậm đi tới.

(*) Gương mặt đẹp như điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giữa.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành tự nhiên nhìn về hướng cô gái đang chạy tới gần anh, cuối cùng lại nhìn về phía Úy Hải Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Ai Có Thể Gắn Bó (10)

Đỗ Hình Ninh giống như con bướm nhanh nhẹn chạy như bay về phía anh, chưa kịp đến gần lại bị một hình dáng nho nhỏ chặn đường.

"Cô là ai?" Cô gái nhỏ héch gương mặt xinh đẹp lên, ngây thơ cao ngạo hỏi.

Đỗ Hình Ninh có chút xấu hổ dừng bước lại, nhìn cô gái nhỏ trước mặt, lại nhìn về phía sau lưng cô bé thấy hai người đàn ông, ánh mắt liếc về hướng Nhiếp Văn Thành, âm thầm suy đoán cô bé nhỏ này chắc chắn là con gái của Nhiếp Văn Hồng và Phương Dao - Nhiếp Đồng, đại tiểu thư công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ. Cô lập tức nở nụ cười, dịu dàng nói "Chị là Đỗ Hình Ninh, em có thể gọi chị là chị Hình Ninh."

"Tôi không có chị. Cô không cần nhận thân thích vậy." Cô gái nhỏ cũng không cho cô một chút thể diện.

Đỗ Hình Ninh lúng túng một lát.

"Đồng Đồng! Không được vô lễ!" Tiếng trách mắng nhẹ nhàng vang lên ngay sau đó.

Người đàn ông mới mở miệng chính là giám đốc công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ - Nhiếp Văn Thành.

Nhiếp Văn Thành hai mươi sáu tuổi, sinh ra có khuôn mặt anh tuấn, màu da trời cho. Anh không phải loại vẻ mặt ma quỷ làm điên đảo mọi người mà là một vẻ mặt phong lưu nho nhã (có dáng vẻ của người có học thức), cả người mang theo một cỗ phong độ của người trí thức, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái, cũng có cảm giác an tâm. Anh cũng không mang giày Tây, chỉ một thân đẹp trai cùng trang phục đen thoải mái nhưng cũng làm nổi bật lên vẻ nho nhã đẹp mắt của anh.

Nhiếp Đồng bĩu môi, quật cường không chịu nói xin lỗi, ngược lại bám dính lấy Lôi Thiệu Hành.

Lôi Thiệu Hành mở miệng nói "Thôi, đồng ngôn vô kị (không kiêng kỵ đối với lời của trẻ nhỏ)."

"Không sao." Đỗ Hình Ninh khẽ mỉm cười.

"Chúng ta đi vào thôi." Nhiếp Đồng lại lần nữa kéo tay Nhiếp Văn Thành, dắt tay hai người đàn ông đi vào đại sảnh.

Đoàn người rời rít theo vào, những nữ minh tinh kia chiếu ánh mắt hướng tới Đỗ Hình Ninh mang theo chút há hê.

Đỗ Hình Ninh vốn rạng rỡ cũng trở nên tái mét.

Những nữ minh tinh quay phim thử trong đại sảnh ngồi bên trái, hàng ở giữa là đạo diễn giám chế, bên phải là Nhiếp Văn Thành, Nhiếp Đồng cùng với Lôi Thiệu Hành.

"Chú Lôi, tại sao hôm nay chú đến đây?" Nhiếp Đồng cũng rất thân mật với Lôi Thiệu Hành, ngồi trên đùi anh hỏi không ngừng.

"Bởi vì biết Đồng Đồng muốn đến nên chú cũng đến." Lôi Thiệu Hành dịu dàng nói.

"Có thật không?"

"Thật."

"Vậy tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm có được không?"

"Được."

"Cũng chỉ có cháu, chú ba, còn có chú Lôi, ba người chúng ta... oh."

Nhiếp Văn Thành nghiêng đầu nói "Đồng Đồng, mau ngồi đằng hoàng, không phải con đến quay phim thử sao?"

"Biết rồi ạ." Nhiếp Đồng đáp một tiếng, từ trên đùi anh bò xuống, khéo léo ngồi trên ghế giữa hai người, không nói thêm gì nữa.

Buổi quay phim thử chính thức bắt đầu, đạo diễn này đem kịch bản MV lần này giải thích đơn giản "Vai nam chính và nữ chính đã từng trải qua bao nhiêu trắc trở, cuối cùng cũng ở cùng một chỗ. Sau đó nữ chính vì cứu con gái mình nên bất hạnh mất mạng, sau khi chết linh hồn trở lại trong phòng, vẫn ở bên cạnh làm bạn với con gái mình. Mà nam chính vẫn lưu lại bên ngoài, nhất thời không thể nào chấp nhận được sự thật người vợ của mình đã chết đi, cho đến một năm sau, anh ta rốt cuộc cũng trở lại. Linh hồn nữ chính đã gặp được hai cha con thân yêu ôm nhau đoàn tụ, cuối cùng cũng an tâm biến mất."

"Chủ đề MV lần này là "Chuyến du lịch đầy yêu thương"."

"Bây giờ bắt đầu tuyển chọn vai nữ chính, nếu không có ý kiến gì, được rồi, rút thăm quay phim thử." Giám chế trầm giọng nói xong, lập tức có người giơ tay.

"Cháu có vấn đề." Giọng nữ ngây thơ chất phác tràn đầy tức giận.

Mọi người theo âm thanh nhìn lại, chỉ thấy chính là tiểu công chúa Nhiếp Đồng của công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ.

Nhiếp Đồng chợt nhảy xuống ghế, nắm chặt quả đấm đi tới trước mặt giám chế, bất mãn hỏi: "Tại sao nam chính sẽ tha thứ cho con gái mình? Tại sao linh hồn của nhân vật nữ chính lại muốn làm bạn bên cạnh con gái mình? Nếu như không phải do cô bé thì căn bản nữ chính cũng không chết, cho nên bọn họ nhất định phải ghét cô ấy, vô cùng ghét. Bọn họ hẳn phải rất hối hận vì đã sinh hạ ra đứa bé này, nếu như không sinh ra nó thì nữ chính cũng sẽ không chết. Kịch bản này không đúng, cuối cùng vai nam chính nhất định không trở về, cả đời cũng không trở về."

"Chuyện này....." Giám chế đầu đầy mồ hôi.

Nhiếp Văn Thành đứng dậy kéo cô lại "Đồng Đồng, cháu ngoan ngoãn ngồi xuống."

"Nhưng kịch bản không đúng. Vai nam chính phải cả đời không trở về mới đúng. Bọn họ chắc chắn sẽ không tha thứ cho đứa bé kia." Nhiếp Đồng cố chấp la ầm lên.

Nhiếp Văn Thành dứt khoát ôm lấy Nhiếp Đồng, ngồi trở lại vị trí.

Nhưng Nhiếp Đồng vẫn còn không ngừng tranh cãi ầm ĩ "Kịch bản không phải như thế. Kịch bản này không đúng."

"Đồng Đồng! Không được ồn ào!"

"Không phải như vậy, không phải như thế....."

Bên trong đại sảnh vốn đã một mảnh yên tĩnh, lại đối với tình huống này đột nhiên càng trở nên yên lặng.

"Aizz, nếu như không phải là vì cứu cô bé, năm đó Phương Dao cũng sẽ không chết."

"Thật là đáng tiếc, cô ấy còn trẻ tuổi như thế."

"Tôi nghe nói Nhiếp Văn Hồng vẫn chưa trở về, đoán chừng không chấp nhận nổi sự thật thôi."

Mọi người nhẹ giọng bàn tán, Úy Hải Lam trầm tĩnh đứng phía sau đám người kia, trực tiếp nhìn về phía cô bé kia.

"Oa ô!" Nhiếp Đồng đột nhiên khóc "Kịch bản không phải như thế."

"Không được khóc, nếu cháu lại khóc, chú sẽ không để cháu diễn vai của cô bé kia."

"Không diễn thì không diễn."

Nhiếp Văn Thành nhất thời cũng không có cách, Nhiếp Đồng vẫn còn khóc thút thít.

Lôi Thiệu Hành cũng gia nhập vào hàng ngũ khuyên lơn nhưng Nhiếp Đồng vẫn như cũ cố chấp khóc lớn "Kịch bản không đúng! Tại sao cô bé kia có thể được hạnh phúc?"

Nhóm các nữ minh tinh cũng từng người bắt đầu an ủi cô bé.

Vốn là phải nghiêm túc quay phim thử lại lập tức có sự thay đổi.

"Đồng Đồng! Đừng khóc, ngoan ngoãn nghe lời nha." Đỗ Hình Ninh đi lên phía trước.

Nhiếp Đồng nhìn lên thấy cô, càng khóc lớn hơn "Không được gọi tên tôi."

Đỗ Hình Ninh kìm nén hóp một ngụm hơi thở, nụ cười trên mặt cứng ngắc.

Hai người đàn ông không còn cách chỉ lui về một bên, Nhiếp Văn Thành hướng về phía mọi người buông lời "Ai có thể dụ dỗ cô bé, nữ chính MV lần này sẽ nhất định trao cho người đó."

Điều này khiến các nữ minh tinh muốn mượn cơ hội thăng tiến, lại càng thêm tích cực vỗ về.

Nhưng tất cả đều không có hiệu quả, Nhiếp Đồng khóc đến ác liệt, có thể nói là kinh thiên địa khiếp quỷ thần (ý là làm người khác sợ hãi đến nỗi kinh động đến bề trên)

Chợt có người cười khẽ một tiếng.

Tiếng cười của cô cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác, hình thành quanh mình một bầu không khí đối lập rõ ràng.

Mọi người nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng mảnh khảnh dựa vào cửa.

"Ha ha." Ủy Hải Lam nhẹ nhàng cười, cô giống như đang xem một màn kịch.

Mọi người hết sức không hiểu, nhìn thấy cô từ từ đi tới, cả người lộ ra một cỗ khí thế lạnh lùng không ngôn ngữ nào miêu tả được. Rốt cuộc cô đi tới trước mặt Nhiếp Đồng, tất cả các nữ minh tinh đều lui ra. Cô khẽ cúi đầu giống như đang nhìn một động vật nhỏ đáng thương, mắt phượng xinh đẹp nhìn cô bé với ánh mắt lạnh lùng.

"Có phải em cho rằng khóc mấy tiếng sẽ có người đến an ủi, cảm giác như thế nhất định rất hay?" Ủy Hải Lam mỉm cười hỏi.

Nhiếp Đồng vẫn còn đang khóc sục sùi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng nhìn cô "Tôi còn lâu mới cần an ủi."

"Vậy sao? Nếu không cần an ủi thì tại sao lại khóc trước mặt bao nhiêu người như vậy? Em chỉ nên tìm chỗ không người để khóc thỏa thích, như vậy sẽ không ai đến quấy rầy." Ủy Hải Lam nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt nhìn xuống cô bé, Nhiếp Đồng khóc đến cặp mắt đỏ bừng.

Nhiếp Đồng rống to "Chị tránh ra!"

"Thật ra chị cảm thấy em nói cũng không sai, kịch bản không nên là dạng như vậy, nhất định là viết sai rồi. Người mẹ vì cứu đứa bé mà chết, người cha đi xa tha hương đây đó, nhất định phải ghét đứa bé kia lắm, em nói có đúng hay không?" Ủy Hải Lam ngao nghể cười, toàn thân Nhiếp Đồng cũng kinh sợ.

"Dù là cha mẹ cũng sẽ có lúc thật ghét con mình, điều đó không có gì lạ." Ủy Hải Lam nhẹ nhàng nói, mỗi câu nói ra cũng dần làm cho Nhiếp Đồng dần ngừng khóc thút thít "Theo chị thấy, người cha trong kịch bản cũng vĩnh viễn sẽ không muốn tha thứ cho cô bé ấy đâu, còn về phần đứa bé kia....."

Cô hơi dừng một chút, sâu kín nói "Cô bé ấy nên cô độc cả đời, không có ai muốn làm chỗ dựa cho cô bé cả."

"Chị nói bậy." Nhiếp Đồng hướng về phía cô lớn tiếng la hét, nước mắt đọng ở viền mắt không hề rơi xuống nữa.

"Rõ ràng rất đáng ghét. Cô bé không nên được sinh ra."

"Chị cái gì cũng không biết. Mẹ đi, đương nhiên ba có mối khổ sở nhưng mỗi ngày ông đều có gọi điện thoại cho tôi. Vào sinh nhật, cũng sẽ trở về thăm tôi. Cho dù là ngồi máy bay suốt đêm cũng sẽ trở về. Ông ấy chỉ là quá bận rộn thôi."

"Vậy thì thế nào? Chẳng qua là cảm thấy em đáng thương thôi."

"Không phải như chị nói."

"Không cần ngốc như vậy, bọn họ chính là chán ghét em."

"Không phải! Mỗi ngày lúc gọi điện thoại, ông đều nói với tôi Đồng Đồng, ba yêu con nhất." Nhiếp Đồng mắt không chế kêu gào, kinh ngạc bùm miệng.

Mà cô chưa bao giờ chịu nói nhiều hơn một câu với ông ấy, cứ vậy liền đem cúp luôn điện thoại.

Dù là ba trở về gặp cô, cô cũng không chịu đi ra ngoài với ông, tình nguyện nhốt mình ở trong phòng.

Cô sợ.

Cô sợ mình bị ghét.

Ủy Hải Lam nhìn cô bé hai hàng nước mắt lưng tròng, thần nhiên cười "Nhìn xem, không phải em cũng biết đáp án sao?"

Đôi mắt đầm lệ tràn ra khóe mắt, Nhiếp Đồng khóc không ra tiếng.

Nhiếp Văn Thành im lặng nhìn một màn này.

Lôi Thiệu Hành cũng ngưng tròng mắt, nhìn cô hoảng hốt nở nụ cười khiến trong ngực anh len vào một nỗi buồn bực vô cớ.

"Nước mắt này, nhất định chỉ khóc ở trước mặt người mình yêu mến thôi, nếu không sẽ mất tác dụng." Ủy Hải Lam mỉm cười thay cô bé lau nước mắt còn đọng nơi khóe mắt, thì thào nói.

Vào thời điểm không ai có thể để mình dựa dẫm, việc khóc thút thít đều là xa xỉ phẩm.

Quá mức quý giá, cô không thể tham lam muốn sở hữu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (1)

Đôi mắt Nhiếp Đồng đắm lệ nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, dùng sức gạt nước mắt đang còn quanh vành mắt.

Trong lễ tang của mẹ, tất cả khách mời đều lộ ra vẻ tiếc hận, không một ai trách cứ cô. Bọn họ luôn mỉm cười ôm cô, đều nói đây chẳng qua là sự việc ngoài ý muốn, không liên quan đến Đồng Đồng. Mỗi người, ai ai cũng đều nói vậy. Cô không biết nên tin người nào, từng khuôn mặt tươi cười đều giống như đeo mặt nạ.

Tang lễ qua đi mấy ngày, cha cũng liền bỏ đi.

Cô cho rằng ông không thương mình, cô cho rằng ông ghét mình.

Cô cho là.....

Nhiếp Đồng vội vàng giơ tay lên lau mắt, cô hít mũi rồi cuộc không hề khóc thút thít nữa.

Nhìn thấy cô ngừng khóc, Ủy Hải Lam từ từ đứng dậy làm bộ như muốn rời đi.

Nhiếp Văn Thành mở miệng kêu cô "Chờ một chút!"

Ủy Hải Lam vốn cũng không nghe thấy, vẫn thẳng hướng chạy ra bên ngoài đại sảnh.

Sau lưng lại có người nhẹ nhàng kéo vạt áo cô, cô quay đầu lại nhìn chỉ thấy đó là Nhiếp Đồng.

Nhiếp Đồng như búp bê khả ái, sau một trận khóc lớn, khuôn mặt còn đỏ hồng, quệt miệng nói "Chú em đang gọi chị."

Lúc này Ủy Hải Lam mới chú ý tới người đàn ông đang đi về phía mình.

Giám đốc công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ - Nhiếp Văn Thành.

Mà vừa quay đầu nhìn lại, trong lúc lơ đãng ánh mắt cũng lướt về phía trước cửa sổ sát đất dừng lại ngay chỗ Lôi Thiệu Hành.

Mùa đông, giữa ánh mặt trời ảm áp lại lộ ra một tia lạnh lạnh bao phủ toàn bóng dáng cao lớn của anh, từ phía sau lưng phát ra vòng sáng nhàn nhạt, khuôn mặt anh tuấn lại bao phủ trong âm u, chỉ có cặp mắt đen nhánh kia cực kỳ sáng rõ. Ánh mắt của anh nóng ấm như vậy, nụ cười cũng ảm áp, tàn mạn trông mất ở chỗ sâu nhất nhưng lại như thâm thúy tích góp vàng sáng.

Rõ ràng khoảng cách gần như vậy, vẫn khiến cho cô có cảm giác xa cách mấy ngàn mấy vạn dặm.

Khoảng cách xa xôi như vậy, cô cũng đã từng trải qua rồi.

Khi đó, cô đang ở trên con đường lớn.

Mà anh đang trong màn hình.

Hôm nay, anh đang ở trước mặt cô lại giống như ngày đó.

Nhưng cô lại nhìn ra anh có một tia đau lòng?

Làm sao có thể chứ?

Nhất định là ảo giác thôi.

Nhiếp Văn Thành cũng đã đi tới trước mặt cô, ngăn trở tầm mắt của cô, rồi sau đó nắm bàn tay nhỏ bé của Nhiếp Đồng, trầm giọng hỏi "Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tên là gì?"

"Úy Hải Lam."

"Nữ chính MV lần này chính là cô." Nhiếp Văn Thành thoải mái nói.

Các nữ minh tinh chung quanh đã sợ ngây người, lập tức trợn mắt, chỉ cảm thấy cảm giác bất bình. Đang yên lành quay phim thử, thật không ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim (*), thật sự là cơ hội tốt. Huống chi cũng không biết Trình Giảo Kim này là ai, một chút danh tiếng cũng không có, hoặc là căn bản cũng không phải người trong nghề.

(*) Thường dùng cho những người có hành động phá bình gây rối.

Đỗ Hình Ninh lập tức cắn răng nghiêng lợi, neho lại đôi mắt đẹp, cười nói "Giám đốc Nhiếp, cô ấy chỉ là nhà thiết kế tạo hình cho tôi, không thích hợp lắm."

Nhiếp Văn Thành trầm tĩnh liếc về hướng cô, ôn tồn nói "Có thích hợp hay không là do tôi quyết định."

"Đồng Đồng, cháu cảm thấy được không?" Nhiếp Văn Thành vừa cúi đầu hỏi.

Nhiếp Đồng quất cái miệng nhỏ nhắn, hình như tiểu công chúa vốn kiêu ngạo có chút ngượng ngùng, giằng co cả nửa ngày rồi mới lên tiếng "Được lắm."

Úy Hải Lam vừa muốn mở miệng, một giọng nam trầm thấp đậm đà đột nhiên vang lên "Không được."

Lôi Thiệu Hành lạnh lùng đứng đó, bộ âu phục được cắt may hoàn mỹ làm nổi bật dáng người cao lớn rắn rỏi của anh, tuy luôn luôn dịu dàng nhưng lúc này lại âm độc (âm hiểm và độc ác) đến kinh người.

Mọi người vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc đây là thế nào?

"Chú Lôi, tại sao không được?" Nhiếp Đồng hoang mang hỏi.

Lôi Thiệu Hành trầm mặc nhìn Úy Hải Lam, trong tầm mắt của anh như chỉ có cô tồn tại, thế nhưng chỉ trong nháy mắt, hoàn toàn không suy nghĩ bật thốt lên "Cô ấy không đủ xinh đẹp."

Nhiếp Văn Thành cố ý nhìn cô gái phía trước, toàn thân khoác áo choàng, tóc đen như gấm, cho thấy cô được bảo hộ rất kỹ. Lại nhìn một chút khuôn mặt của cô, quả thật không tính là người đẹp nhất nhì nhưng trên người của cô có một loại cảm giác đặc biệt làm cho người ta muốn đến gần nhưng lại không thể, trong lòng hết lần này đến lần khác vẫn còn rất khó chịu.

"Cháu cảm thấy rất xinh đẹp, rất đẹp, là xinh đẹp nhất nơi đây." Nhiếp Đồng không vui cãi lại, lại vô tình đứng bên cạnh Úy Hải Lam.

Úy Hải Lam chợt cười, nhẹ giọng nói: "Một chữ trong đoạn quay phim MV này tôi còn không biết, cho nên không thích hợp lắm, tôi nghĩ tôi có quyền từ chối."

Giọng cô thân thiện lướt nhẹ, cơ hội tốt như vậy mà cô cũng không chút nào lưu luyến, cứ thế từ bỏ.

"Nếu như vậy không thể làm gì khác hơn là sẽ tiếp tục tuyển chọn." Nhiếp Văn Thành thấy cô trả lời không có nửa điểm do dự, cũng không có ý làm khó.

Giám chế lập tức lên tiếng khiến các nữ minh tinh trở về vị trí cũ, tiếp tục quay phim thử.

Úy Hải Lam lạnh nhạt đi ra đại sảnh, rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Sự xuất hiện của cô lại đưa tới một chấn động nho nhỏ, rồi sau đó lại nhanh chóng bị quên lãng, cuối cùng như chưa từng xuất hiện qua. Vì thế không ai chú ý đến nữa.

Trong đại sảnh các nữ minh tinh phát huy toàn bộ bản lĩnh của mình, dù thế nào cũng muốn nắm chắc MV này.

Sau khi từng người thử sức, trải qua sự bình chọn của ban giám khảo, cuối cùng chọn lựa ra ba người để giám đốc Nhiếp xem qua.

Mà nguyên nhân chủ yếu Nhiếp Văn Thành tập trung vào chính là phần lớn vì Nhiếp Đồng, anh liền đem danh sách cho Nhiếp Đồng xem "Đồng Đồng, cháu nghĩ ai sẽ làm nữ chính?"

"Cháu xem ai xinh đẹp nào." Nhiếp Đồng làm ra vẻ người lớn nói, lại làm cho người ta không nhịn được bóp cổ tay cười một tiếng.

Ba nữ minh tinh được mời vào đại sảnh, trong đó cũng có Đỗ Hình Ninh.

Nhiếp Đồng nhìn họ nửa ngày, chỉ cảm thấy người chị vừa mới này xinh đẹp nhất, cô không quyết định chắc chắn được, ngược lại hỏi "Chú Lôi, chú cảm thấy người nào xinh đẹp nhất?"

Lôi Thiệu Hành bắt đầu cười một tiếng, ánh mắt quanh quẩn quét tới, tùy ý chỉ một ngón tay.

Anh đang chỉ cô gái kia, chính là Đỗ Hình Ninh.

Lần này trong lòng Đỗ Hình Ninh thầm vui, nghĩ tới mình có hy vọng, càng thêm hả hê tự đắc.

Đối với Đỗ Hình Ninh, Nhiếp Đồng thật sự vui không nổi, như chợt nghĩ đến cái gì, cô vội vàng kéo tay áo Nhiếp Văn Thành.

Quả nhiên Nhiếp Văn Thành cúi đầu xuống, cô bé lặng lẽ hỏi "Chú à, chị mới vừa rồi có phải là trợ lý của cô ấy hay không?"

Nhiếp Văn Thành hơi nhớ lại "Coi như là vậy."

"Oh." Nhiếp Đồng gật đầu một cái, miễn cưỡng nói "Tốt lắm, vậy thì là cô ấy đi."

Tiểu công chúa chỉ một ngón tay, bổ nhiệm (được quyết định giữ một chức vụ) Đỗ Hình Ninh.

Đỗ Hình Ninh vốn nghĩ mình không được Nhiếp Đồng ưa thích, có thể MV lần này có chút khó nắm bắt, không nghĩ tới hiện tại mọi vật thay đổi, nhất thời vui mừng nói cảm ơn "Mọi người, tôi sẽ cố gắng hết sức."

"Hừ, dù sao tôi cũng không cảm thấy chị xinh đẹp." Nhiếp Đồng bổ sung thêm một câu.

Tâm tình Đỗ Hình Ninh cũng thật tốt, dù cô bé nói gì cũng không so đo.

Buổi quay phim thử kết thúc, các nữ minh tinh rời rít dẫn theo từng người trợ lý rời đi.

Nhóm người dần rời đi, bên ngoài đại sảnh chỉ còn lại Đỗ Hình Ninh, trợ lý riêng cùng với Ủy Hải Lam.

Nhiếp Đồng nói "Chú Lôi, không phải chúng ta sẽ cùng đi ăn cơm sao?"

Lôi Thiệu Hành cười gật đầu "Cháu muốn đi đâu dùng cơm?"

"Ừm, cũng không biết, để cháu suy nghĩ một chút." Nhiếp Đồng nhìn thấy Đỗ Hình Ninh còn đứng ở đó, liền đi tới kéo tay Lôi Thiệu Hành.

Cuối cùng nhóm người cũng đi ra khỏi đại sảnh.

Đến tầng dưới cùng của tòa cao ốc, Đỗ Hình Ninh quay về phía các cô phân phó "Các cô có thể tan việc."

Ủy Hải Lam khẽ gật đầu, xoay người liền muốn rời đi.

Nhiếp Đồng lại nói "Đội đã nào...!"

Mọi người không thể làm gì khác hơn là dừng bước chờ đợi tiểu công chúa lên tiếng, Nhiếp Đồng hướng về phía Đỗ Hình Ninh nói: "Tại sao chị còn chưa đi?"

Cùng một buổi chiều, có thể nói Đỗ Hình Ninh đã nhiều lần bị thiệt thòi, bị một đứa bé làm mất hết mặt mũi nhưng cô vẫn phải nhịn, chỉ có thể mỉm cười.

"Thiệu Hành, không phải anh muốn cùng em dùng bữa tối sao?" Đỗ Hình Ninh hỏi.

"Chú Lôi đã hẹn tôi cùng chú ba dùng bữa tối, chị đi một mình đi." Nhiếp Đồng rõ ràng gạt bỏ cô.

Lôi Thiệu Hành dặt tay Nhiếp Đồng, mỉm cười trả lời "Hôm nay có thể không được, hôm khác thôi."

"Vậy nhớ liên lạc với em." Đỗ Hình Ninh kìm nén tức giận mỉm cười.

Nhiếp Đồng vừa nhìn về Ủy Hải Lam, có vẻ không được tự nhiên lại không biết làm như thế nào lại reo lên, ánh mắt lại có chút khát vọng "Ừm, có phải chị tan việc rồi không? Vậy có muốn cùng đi ăn cơm hay không?"

Nhiếp Văn Thành hết sức kinh ngạc.

Trời mới biết tiểu nha đầu này sinh ra đều có tính tình người lạ chớ tới gần, thế mà bây giờ lại chủ động mời khách?

Lôi Thiệu Hành lặng lẽ nhìn cô, chợt nín thở chăm chú.

Tất cả mọi người đều đang đợi cô, Ủy Hải Lam nhàn nhạt nói "Hôm nay sợ rằng không được."

"Oh." Nhiếp Đồng có chút mất mát.

Úy Hải Lam vẫy tay về phía cô bé, Nhiếp Đồng nghi ngờ đi về phía cô. Cô khẽ khom lưng, thăm thì bên tai cô bé "Lần sau chỉ có chị và em đi thôi, chúng ta cùng nhau đi, đây là bí mật nha."

Nhiếp Đồng cười, sung sướng gật đầu.

"Hẹn gặp lại." Úy Hải Lam mở miệng chào tạm biệt, thoải mái rời đi.

Đỗ Hình Ninh cùng trợ lý cũng rời đi.

Nhiếp Văn Thành cúi đầu hỏi "Đồng Đồng, không phải cháu không thích cô ấy sao? Tại sao còn chọn cô ấy làm nữ chính?"

"Cháu sẽ không nói cho chú biết." Nhiếp Đồng kiêu ngạo quay mặt qua chỗ khác.

Nhiếp Văn Thành cũng không hỏi tới, tiểu nha đầu này luôn luôn tinh quái.

"Đồng Đồng, cháu ngồi xe của ai?" Lôi Thiệu Hành nói.

"Đương nhiên là của chú Lôi."

Lôi Thiệu Hành đưa tay ôm lấy Nhiếp Đồng, bước nhanh chân ra khỏi tòa cao ốc, vừa đi vừa nhỏ giọng hỏi "Cô gái vừa nãy đã nói gì với cháu?"

"Bí mật! Không nói cho chú biết!" Nhiếp Đồng rất có nguyên tắc trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (2)

Buổi quay MV《Chuyến du lịch đầy yêu thương》đã chính thức bắt đầu.

Ngoại trừ phải giúp Đỗ Hình Ninh theo dõi bảng thông báo ở ngoài, Úy Hải Lam lại có thêm một nhiệm vụ, đó chính là phụ trách thiết kế tạo hình cho vai nữ chính và vai con gái của nữ chính trong MV này. Úy Hải Lam cố gắng phối hợp cùng giám chế để trong thời gian ngắn nhất làm ra những phục sức(*) theo yêu cầu. Vì để làm nổi bật sự hoạt bát của nữ nhân vật chính, cho nên một bộ váy dài bằng lụa trắng là hoàn mỹ nhất. Mà về phía trang phục của vai nam chính là do nhà thiết kế tạo hình của diễn viên nam sắp xếp.

(*)Quần áo mặc vào người và các đồ đeo trên người cho đẹp

Về phần con gái của nữ nhân vật chính, còn cần trang bị thêm nhiều phục sức.

Bao gồm ở tai nạn xe cộ, ở tang lễ, trong nhà một loạt cảnh tượng chung từ tứ phía bên ngoài.

Diễn viên nhí là do cô công chúa nhỏ của công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ - Nhiếp Đồng thủ diễn.

Thật ra cũng có phải người chuyên thiết kế tạo hình cho Nhiếp Đồng nhưng cô công chúa nhỏ lại mở miệng trực tiếp chỉ định Úy Hải Lam.

"Ừm..... Chị trang điểm cho em, ừm..... có được hay không?" Nhiếp Đồng ăn mặc khá ái cùng chiếc quần ống rộng đi tới trước mặt cô. Lúc nói lời này, thậm chí cô bé cũng không nhìn về phía cô, hai tay chấp sau lưng, cặp mắt không biết nghiêng mắt nhìn ở nơi nào, chân còn bắt chọt phải đất giống như đang rất thận trọng.

Úy Hải Lam cười, nhẹ giọng nói "Được."

"Oh, vậy chị mau lên." Nhiếp Đồng đáp một tiếng, lập tức xoay người chạy xa.

Úy Hải Lam nhìn bóng dáng cô bé chạy xa, không nhịn được nở nụ cười tươi.

Dự toán lần này cũng hết sức phóng khoáng, thậm chí Pret-ty -Girls cũng không so sánh nổi, giám chế lại buông lời tiền không là vấn đề, chủ yếu là đạt được hiệu quả hài lòng. Sau khi thành công trong việc gấp gáp tạo ra đồng phục, hẹn thời gian thử đồ, cô lại cầm hộp trang phục đi tới công ty Hoa Hạ, sau khi hỏi thăm chuyên gia dẫn cô vào phòng làm việc của giám đốc.

Trong phòng làm việc của giám đốc, Úy Hải Lam nhìn thấy Nhiếp Văn Thành, còn có Nhiếp Đồng.

Tấm bình phong sơn thủy, còn có giá sách trưng bày, hương thơm nồng nặc.

Nhiếp Văn Thành đang xử lý tài liệu, mặc dù thân là giám đốc nhưng anh luôn mặc những trang phục tùy ý như vậy, nghiêm túc ở nơi làm việc, toàn thân lại làm cho người ta có cảm giác buông lỏng thoải mái, không khẩn trương như vậy. Mà Nhiếp Đồng liền khéo léo ngồi một bên đọc sách, an tĩnh không nói một lời, trên ghế sa lon còn thả một túi xách nho nhỏ, xem ra mới vừa tan học.

"Tiểu thư Úy, mời ngồi." Nhiếp Văn Thành ngẩng đầu lên, mỉm cười la lên.

Nhiếp Đồng vốn còn tưởng là nhân viên nào, dù sao nơi này thường xuyên đều có người ra vào, cho nên căn bản cũng không có để ý. Vừa nghe cách xưng hô này, lập tức nhìn quanh, quả nhiên nhìn thấy cô, cô bé buông quyển sách xuống, cũng không vội vàng chạy về phía cô chỉ yên lặng ngồi ở đó nhìn cô.

Úy Hải Lam đến gần mấy bước, mở miệng nói: "Y phục đã xong, tôi vội đem tới để tiểu thư Nhiếp Đồng mặc thử."

Nhiếp Văn Thành làm một động tác tay, vừa hô một tiếng "Đồng Đồng, cháu cùng tiểu thư Úy đi thử y phục."

Quả nhiên, Nhiếp Đồng nghe lời đi theo cô vào gian phòng nhỏ.

Một lát sau, tiểu công chúa ăn mặc hoạt bát đáng yêu đi ra.

Đó là bộ trang phục thứ nhất, mặc trong lúc sắp xếp hiện trường tai nạn xe cộ trong MV.

Mũ lưỡi trai xinh xắn, áo khoác vẽ hoa văn phim hoạt họa, phối hợp với dây đai, còn có đồ trang sức nhỏ rất khác biệt có hình dáng viên kẹo, Nhiếp Đồng hết sức vui mừng, yêu thích không buông tay reo lên "Bộ này thật đáng yêu nha."

Nhiếp Đồng nhảy nhót nhót đi tới trước mặt Nhiếp Văn Thành, lại nắm chiếc điện thoại di động trên bàn vừa nhảy cả tung chạy về phía gian phòng nhỏ muốn đi chụp hình "Ủm! Cháu muốn chụp hình cho chú Lôì xem! Chú à, cho cháu mượn điện thoại di động của chú."

Nhiếp Văn Thành bất đắc dĩ mỉm cười "Tôi nghĩ Đồng Đồng rất hài lòng, y phục không có vấn đề gì, để ở chỗ này được rồi."

"Vậy tôi đi trước. Hẹn gặp lại."

"Ủm"

"Cháu đã gửi cho chú Lôì rồi, gửi đi thành công." Nhiếp Đồng say mê cuồng nhiệt âm ỉ kêu gọi, Úy Hải Lam xoay người về phía gian phòng nhỏ nói lớn "Tiểu thư Nhiếp Đồng, chị đi trước."

Một giây kế tiếp, Nhiếp Đồng nhô đầu ra "Oh" một tiếng.

Úy Hải Lam vội vã muốn đến giúp đỡ Đỗ Hình Ninh nên vội vã rời đi.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, Nhiếp Đồng nhìn cuộc gọi đến hiển thị nên nhanh chóng bắt máy, vui sướng hỏi "Chú Lôì, đây là y phục chụp MV mới vừa đưa tới."

"Đồng Đồng, chỉ có một tấm này thôi?"

"Chú Lôì, chú còn muốn xem sao? Cháu chụp nữa nha."

"Ủm, ý của chú là có chụp hai người hay không?"

"Chú muốn xem hình cháu và chú chụp cùng nhau phải không?"

"....."

Bởi vì Nhiếp Đồng còn phải đi học, cho nên mọi việc quay MV đều được sắp đặt vào cuối tuần.

Quay phim từ đường cái đến nhà trọ vùng ngoại ô, vai nam chính lấy bối cảnh khá phức tạp, cho nên tổ diễn kịch phải quay vòng các nơi. Buổi quay phim coi như thuận lợi, trừ việc Nhiếp Đồng sẽ thỉnh thoảng phát giận. Tiểu công chúa ở Hoa Hạ nổi danh không thể chọc vào, từ nhỏ ăn sung mặc sướng, hơn nữa mẹ lại qua đời, cha bận công việc, chú ba lại rất mực cưng chiều, đã tạo cho cô bé tính nuông chiều, ý lại kiêu căng lại không dễ thân cận.

"Tại sao chị luôn muốn đụng chạm vào tôi? Đừng chạm vào tóc tôi, đáng ghét chết đi được!" Nhiếp Đồng tức giận kêu la, lại gạt tay Đỗ Hình Ninh ra.

Trong lúc quay phim, Đỗ Hình Ninh không ngừng muốn lấy lòng vị tiểu công chúa này, chỉ tiếc nhiều lần thất bại, chẳng những không thể hòa hợp mà ngược lại càng khiến Nhiếp Đồng càng ngày càng bài xích.

Các nhân viên làm việc chung quanh nhìn chăm chú về phía các cô, Đỗ Hình Ninh lúng túng mỉm cười, lại càng hận đứa bé nhỏ này muốn chết.

Nhiếp Đồng bung dây cột tóc ra, đầu tóc dài xõa ra tán loạn "Tôi muốn gội đầu."

"Được, được, được." Trợ lý cũng không còn cách nào khác, chỉ muốn mau mau vỗ về cô bé.

"Tôi muốn chị ấy tắm cho tôi." Tay nhỏ bé của Nhiếp Đồng chỉ về hướng Úy Hải Lam.

Trợ lý có điểm khó xử, Úy Hải Lam mỉm cười chạy về hướng họ.

"Phiền cô." Trợ lý nói lời xin lỗi.

Phòng tắm chỗ nhà trọ này cũng không rộng, Nhiếp Đồng liền giẫm lên băng ghế đứng trên bục, còn Úy Hải Lam đang đợi nước đầy. Thật ra cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gội đầu cho ai, trong trí nhớ của cô nhiều nhất là má Phúc nhưng thời điểm gần nhất là Triệu Nhân. Tuy tay của bà đều không có nhiệt độ nhưng lau lên tóc của cô thì lại trở nên cực kỳ ấm áp.

"Nước lạnh hay không?"

"Không lạnh."

"Vậy chúng ta bắt đầu tắm thôi."

"Được."

"Tay phải che lỗ tai, nếu không nước sẽ chảy vào."

Nhiếp Đồng nghe lời bịt tai lại, Úy Hải Lam lại tỉ mỉ rửa sạch.

Đợi đến khi gội đầu xong, Úy Hải Lam lấy khăn lông lau cho cô. Nhiếp Đồng yên tĩnh khác thường, đứng trên ghế nhỏ hưởng thụ động tác của cô "Tiểu thư Nhiếp Đồng, chúng ta đi sấy khô tóc được không?"

Nhiếp Đồng "Ừm" một tiếng.

Hai người vừa quay đầu lại, lại thấy Lôi Thiệu Hành đứng trong phòng khách. Không biết anh đến khi nào, xem tình hình giống như đã đến một lúc, luôn luôn im hơi lặng tiếng xuất hiện, lúc rời đi cũng không để lại dấu vết. Anh đang nhìn họ, vẻ mặt dịu dàng không thể tin được, giống như thoáng hiện tia nắng mặt trời trong ngày mùa đông.

Nhiếp Đồng vui vẻ reo lên "Chú Lôi."

"Nhóc điên." Lôi Thiệu Hành nhìn cô đầu tóc bù xù, lẩm bẩm kêu.

"Cháu không phải nhóc điên, lập tức đi sấy tóc khô thôi." Nhiếp Đồng lôi Úy Hải Lam vội vàng chạy ra.

Bên ngoài là ánh nắng mặt trời rực rỡ, trong phòng khách tràn đầy âm thanh vù vù.

Những nhân viên kia đều biến mất hết rồi.

Giờ khắc này, trong mắt Lôi Thiệu Hành chỉ có bóng dáng một lớn một nhỏ kia.

Nhiếp Đồng ngồi trên ghế, mà Úy Hải Lam đứng trước mặt Nhiếp Đồng, cô đang cầm máy sấy tóc để sấy tóc cho cô bé. Tóc Nhiếp Đồng còn ướt rơi rớt, theo gió nóng từ từ được thổi khô. Bên tai còn có tiếng ong ong, anh tĩnh lặng đứng tại chỗ, vững vàng lưu lại hình ảnh này trong đầu.

"Buộc đuôi sam(*) một bím hay là hai đây?" Úy Hải Lam dịu dàng hỏi.

(*) Xem thêm tại [\[url\]https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=https://zh.wikihow.com/%25E7%25BC%2596%25E8%25BE%25AB%25E5%25AD%2590&prev=search\[/url\]](https://translate.google.com/translate?hl=vi&sl=zh-CN&u=https://zh.wikihow.com/%25E7%25BC%2596%25E8%25BE%25AB%25E5%25AD%2590&prev=search[/url])

"Ừm, một đẹp hay hai đẹp?" Nhiếp Đồng có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

"Nếu vậy chị tết thành một bím tóc cho em thôi."

"Được."

Úy Hải Lam chải tóc cho cô, hiền thực chia tóc ra ở hai bên cổ, mỗi bên bắt chéo kết thành bím tóc, cuối cùng buộc nơ con bướm nhỏ nhỏ loại dây màu hồng lên.

"Tốt rồi."

"Oa!" Nhiếp Đồng đang cầm bím tóc mình, hướng về chiếc gương soi "Thật là xinh đẹp!"

Úy Hải Lam thấy cô vui vẻ như vậy, không khỏi lộ ra nụ cười.

"Chú Lôi, nhìn có được hay không?" Nhiếp Đồng nghiêng đầu vui mừng hỏi.

Tầm mắt Lôi Thiệu Hành đồng thời để mắt nhìn kỹ hai người, nhìn bím tóc của Nhiếp Đồng, lại nhìn nụ cười của cô, sâu kín nói: "Đẹp lắm."

"Tiểu thư Nhiếp Đồng, gọi đầu xong chưa? Có thể bắt đầu làm việc không?" Đạo diễn đi vào, nhìn thấy Lôi Thiệu Hành cũng ở đây, cung kính lên tiếng chào "Tiên sinh Lôi."

Nhiếp Đồng nhảy xuống ghế, đi tới trước mặt đạo diễn nói: "Thật xin lỗi, khiến mọi người đợi lâu, cháu gọi đầu xong rồi."

Cô lễ phép nói xin lỗi như vậy khiến đạo diễn thật sự bị giật mình "Không sao, không sao."

"Được rồi, ai vào chỗ này, bắt đầu quay!"

Nghe đạo diễn mở miệng lên tiếng, Ủy Hải Lam vội vàng đi ra khỏi nhà trọ, trước mặt lại bị ngăn cản bởi một bóng người. Cô đi bên trái một bước, muốn tránh anh ra nhưng anh cũng dời một bước. Cô biết anh đang cố ý ngăn chặn mình, vì vậy ngẩng đầu nhìn về anh "Em muốn đi ra ngoài, buổi quay cũng lập tức sẽ bắt đầu rồi."

"Anh biết." Lôi Thiệu Hành lạnh nhạt mở miệng.

Trong mắt anh tràn đầy dịu dàng, làm mê hoặc tâm trí (tâm tư & ý chí), Ủy Hải Lam lại nghe anh nói: "Buổi tối cùng nhau ăn cơm."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (3)

Ủy Hải Lam mím mím môi, nhất thời không biết nên nói gì.

"Có đồng ý hay không?" Thế nhưng anh lại mở miệng hỏi, thậm chí không đợi cô phục hồi lại, Lôi Thiệu Hành cúi đầu xuống, mỉm cười nói "Em nhất định phải đồng ý, nếu không anh sẽ ở chỗ này hôn em"

Ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào bờ môi cô.

Ủy Hải Lam đột nhiên có chút sợ hãi, nhịp tim chợt tăng nhanh, trong mắt anh lóe ra ánh sáng nguy hiểm, có thứ gì đó đang rục rịch. Cho đến bây giờ anh là người nói một không hai(*), đã nói ra thì nhất định sẽ làm được, nghĩ tới đây, cô lại không dám do dự chần chờ, vội vàng nói: "Em đồng ý rồi."

(*) nói một không hai: loại người có tính dứt khoát, đã nói là làm.

"Một lát không được đi trước." Giọng nói Lôi Thiệu Hành rất trầm thấp, giống như có chút thất vọng.

"Ừm."

Lúc này anh mới nghiêng người nhường bộ, Ủy Hải Lam tăng nhanh bước chân nhưng vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Đỗ Hình Ninh đứng ở phía trước, ánh mắt sắc bén thẳng tắp bắn về phía cô, giống như muốn ăn sống nuốt tươi cô. Mới vừa bị tiểu công chúa ồn ào đòi đi gọi đầu, Đỗ Hình Ninh trở về nghỉ ngơi trong xe cho nên cũng không biết Lôi Thiệu Hành tới. Không ngờ cô vừa đến đây liền nhìn thấy bọn họ mập mờ chung đụng, hai người còn giống như đang nói chuyện gì.

Ủy Hải Lam bình tĩnh như cũ, lặng lẽ đi ra ngoài.

Thời điểm đi ngang qua cô, Đỗ Hình Ninh giữu cột hờ lạnh một tiếng. Rồi sau đó, giọng nữ mềm mại từ phía sau truyền đến "Thiệu Hành, vì sao đến lại không nói cho em biết chứ?"

Nhiếp Đồng mới trang điểm lại phần, thoáng chút nhảy ra "Chú Lôi không phải tới thăm cô mà chú đến thăm tôi đấy."

Đỗ Hình Ninh chỉ có thể duy trì nụ cười.

Nhiếp Đồng đi về phía Lôi Thiệu Hành, thân mật cầm bàn tay to của anh, há hê nhũ mào hướng về phía Đỗ Hình Ninh "Chú Lôi, cháu có thể chụp tốt, chú ở bên ngoài chờ cháu."

"Tiểu thư Nhiếp Đồng, chúng ta nên bắt đầu thôi, tiên sinh Lôi, tiểu thư Hình Ninh, thật ngại quá." Đạo diễn cười nói.

Đỗ Hình Ninh rời đi trước, ngay sau đó Lôi Thiệu Hành cũng đi ra ngoài.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa xong, trong phòng Nhiếp Đồng rốt cuộc cũng bắt đầu quay. Mà bên ngoài phòng, Đỗ Hình Ninh đang rúc vào bên cạnh Lôi

Thiệu Hành, làm nũng nói "Lần sau tới phải báo trước, anh cứ trực tiếp gọi điện thoại cho em. Tối nay, chúng ta cùng đi ăn cơm phải không?"

"Làm việc cho tốt." Lôi Thiệu Hành chỉ ầm ập đáp lại bốn chữ.

Đỗ Hình Ninh chỉ coi như anh đồng ý, lập tức như mở cờ trong bụng.

Sau một lúc lâu, Đỗ Hình Ninh cũng bị đạo diễn gọi vào trong phòng tập trung.

Lôi Thiệu Hành ngồi một mình, cũng không nói chuyện. Vào thời điểm trùng hợp, anh sẽ liếc mắt nhìn về hướng người phụ nữ đứng bên kia. Tháng mười hai, giữa trưa trời mùa đông, mặc dù ánh mặt trời vẫn còn ầm ập nhưng gió lạnh thổi tới vẫn nghe vù vù. Úy Hải Lam mặc áo khoác ngoài, thân thể đơn bạc run rẩy trong gió rét. Hình như cô rất sợ lạnh, cho nên thỉnh thoảng lại xoa xoa đôi tay, muốn chống đỡ lại rét lạnh.

Anh trầm giọng phân phó "Rót cho tôi ly nước nóng."

"Được, tiên sinh Lôi." Người bên cạnh chính là trợ lý riêng của Đỗ Hình Ninh - A Tú.

Đội cô đem ly nước nóng quay trở lại, Lôi Thiệu Hành lại nói "Đưa cho cô ấy."

A Tú thuận thế vừa nhìn không khỏi sững sờ nhưng vẫn chạy vội đi "Nước cho cô đây."

Úy Hải Lam đang cảm thấy lạnh, ly nước nóng này đến thật kịp lúc "Cảm ơn."

"Tiên sinh Lôi nói tôi đem tới." A Tú nhẹ giọng nói một câu, ánh mắt kia mang theo nhiều thâm ý.

Úy Hải Lam bụng ly nước, nghi ngờ nghiêng đầu nhìn lại, thế nhưng anh lại hướng mắt nhìn thẳng, căn bản cũng không hề nhìn cô. Cô cúi đầu xuống chỉ cảm thấy phần ầm ập kia theo đầu ngón tay rót vào trong lòng, ngay sau đó lại nóng rực lên. Cô cũng không hề uống nữa, cứ như vậy vẫn cầm trên tay.

Trong lúc quay, Nhiếp Văn Thành cũng chạy đến.

Mọi người ở đây nhìn thấy ông chủ đến, rồi rít thăm hỏi.

Nhiếp Văn Thành mỉm cười gật đầu, rồi sau đó ngồi xuống bên cạnh Lôi Thiệu Hành, hai người trò chuyện gì đó, quan hệ dường như không tệ.

Cảnh quay chỉ còn lại hai nam nữ chính trong ống kính, quay hết cảnh Nhiếp Đồng chạy như bay ra "Chú à, chú tới rồi."

"Cẩn thận kéo ngã." Nhiếp Văn Thành ôm cô bé vào ngực, giọng nói thật cưng chiều.

"Cháu chụp rất tốt rồi, chúng ta có thể đi chưa?" Nhiếp Đồng lanh lợi nói, đột nhiên nhìn bốn phía thấy Úy Hải Lam đang đứng cách đó không xa.

Úy Hải Lam nhìn thấy cô bé vẫy tay với mình thì liền đi qua.

Nhiếp Đồng nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay chị đã giúp em gội đầu, sấy tóc, lại buộc tóc thành bím cho em, em mời chị đi ăn cơm có được hay không? Ừm, chú ba và chú Lôi cũng đi."

Úy Hải Lam cố nén cười, chỉ cảm thấy cô bé thật sự rất đáng yêu, nghĩ đến người nợ mới vừa rồi cứng rắn muốn cô và anh buổi tối cùng nhau ăn cơm, giờ phút này cảm thấy có nhiều người cũng rất tốt.

"Chẳng qua chị còn chưa tan sở đấy." Lúc cô mở miệng nói chuyện cũng không chú ý có người nào đó đang lờm mình.

"Việc này thì có gì đâu, tôi cho phép cô tan việc." Nhiếp Văn Thành vô vị nói.

Công ty này do nhà bọn anh mở, toàn bộ nhân viên tan việc cũng do anh định đoạt.

"Vậy tôi đi nói với tiểu thư Hình Ninh một tiếng."

"Không cần... cô ấy vẫn còn đang quay phim, không nên quấy rầy, chúng ta đi thôi." Nhiếp Đồng vội vàng kéo Úy Hải Lam dẫn cô đi.

"Chị còn chưa lấy túi xách."

"Cô đi lấy túi xách ra đây!" Nhiếp Đồng hướng về phía người trợ lý bên cạnh la ầm lên, người nợ vội vàng mang tới.

Cứ như vậy Nhiếp Đồng dắt tay Úy Hải Lam đi, hào hứng chạy ra khỏi nơi chụp ảnh.

Từ đầu đến cuối, Lôi Thiệu Hành cũng không nói nửa câu, giữa bọn họ ngay cả một ánh mắt trao đổi cũng không có. Về mặt anh thông dong vẫn như cũ lộ ra nụ cười nhưng cặp mắt lại nặng nề, hai mắt lại đang tiết lộ giờ phút này anh đang rất không vừa lòng.

Đội đến khi Đỗ Hình Ninh chụp xong hết phân cảnh trong MV, bốn người họ đã sớm đi khỏi không còn thấy bóng dáng.

Đỗ Hình Ninh vừa định gọi điện thoại, lại phát hiện cô chỉ có số điện thoại văn phòng ở công ty anh và số của thư ký anh thôi.

A Tú chạy tới, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư Hình Ninh, tiên sinh Lôi đã đi rồi."

"Đi cùng ai?"

"Anh ấy và giám đốc Nhiếp, còn có tiểu thư Nhiếp Đồng cùng đi, còn có....." A Tú ngập ngừng, Đỗ Hình Ninh quát một tiếng, cô mới tiếp tục nói "Còn có Ủy Hải Lam."

Lại là cô ta! Đỗ Hình Ninh tức giận không kiềm chế được "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Tiểu thư Nhiếp Đồng nói bởi vì Ủy Hải Lam đã gội đầu chải tóc cho cô ấy nên mời cô ấy đi dùng cơm, sau đó cứ đi như thế. Chỉ là....." A Tú vừa giúp cô mặc áo khoác, vừa nói "Chỉ là mới vừa rồi tiên sinh Lôi có sai em đi rót ly nước, em nghĩ anh ấy khát nước, thế nhưng khi nước đem tới, anh lại nói em đưa cho Ủy Hải Lam."

"Cái gì? Đây là sự thực?" Đỗ Hình Ninh sợ ngây người.

Nhìn thấy trợ lý gật đầu, trong lòng Đỗ Hình Ninh khơi dậy ngàn tảng sóng.

Rốt cuộc Ủy Hải Lam kia có thân phận gì? Giữa cô ta và Lôi Thiệu Hành có mối quan hệ thế nào?

Đỗ Hình Ninh không cam lòng cùng ghen ghét, giống như một đốm lửa đang bùng cháy lên.

Ngày hôm đó, Lôi Thiệu Hành lái xe tới nhưng vì xe chỉ có hai chỗ ngồi cho nên Ủy Hải Lam và Nhiếp Đồng đều ngồi xe của Nhiếp Văn Thành. Nhiếp Đồng định dùng cơm ở một nhà hàng hải sản cao cấp. Chờ khi đến nơi, một tay Nhiếp Đồng dắt Ủy Hải Lam, một tay dắt Nhiếp Văn Thành hào hứng chạy vào phòng ăn.

"Chị có thích ăn hải sản không?"

"Rất tốt."

"Đó chính là không thích?"

"Không phải, chẳng qua chỉ cảm thấy có chút phiền toái."

"Oh, thì ra là cảm thấy phiền, không quan trọng, chú em rất lợi hại, chú sẽ lựa tất cả tôm thịt ra cho em ăn, một lát em cũng nói chú làm cho chị."

Nhất thời Ủy Hải Lam có chút lúng túng, ngược lại Nhiếp Văn Thành cũng không nói gì.

Lôi Thiệu Hành phải đậu xe, cho nên anh đến chậm một chút so với bọn họ.

Đội đến anh quay trở lại, một màn này đập vào mắt anh. Cô và bọn họ đi chung với nhau, hẳn là một đôi rất xứng đôi chóai mắt, chợt có loại tức giận vọt lên khiến anh cảm thấy chợt đau xót, nụ cười cũng không tự giác tan mất mà một nỗi hận không được xông lên kéo cô ra xa, anh nắm chặt nắm tay mình.

Bầu không khí trong bữa cơm này rất là kỳ quái.

Lôi Thiệu Hành giữ yên lặng, ít khi lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Ngược lại Nhiếp Văn Thành trước sau như một, cũng không nói chuyện nhiều, chỉ vội vàng phục vụ tiểu tử tông.

"Ừm, về sau chị cứ trực tiếp gọi em là Đồng Đồng." Nhiếp Đồng không được tự nhiên nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ "Em gọi chị là chị Hải Lam có được không?"

"Được."

Lôi Thiệu Hành bất thành linh lên tiếng "Gọi cô ấy là cô."

"Tại sao?" Nhiếp Đồng không hiểu hỏi.

Lôi Thiệu Hành nhìn lại về phía cô, ánh mắt quét nhìn Ủy Hải Lam, cứng rắn khắc ra mấy cái chữ "Cô ấy lớn hơn cháu rất nhiều."

"Nhưng cháu thích gọi là chị." Nhiếp Đồng dẩu môi nói, nhiệt tình đẩy chiếc khay đầy tôm ở phía Ủy Hải Lam về hướng Nhiếp Văn Thành, rõ ràng là muốn anh làm "Chú, chú cũng giúp làm phần của chị Hải Lam luôn."

"Không cần, tự chị có thể." Ủy Hải Lam vội vã cự tuyệt, làm sao cô lại không biết xấu hổ như vậy?

Mà lúc này, Lôi Thiệu Hành đột nhiên ra tay, đem khay tôm đặt trước mặt mình "Chú cháu rất bận, phần này để chú làm."

Ngược lại Nhiếp Văn Thành lại kêu to "Không vội, không vội, để tôi."

Vì vậy, bàn tôm đáng thương bị cướp đoạt.

Cuối cùng khay tôm trở về trước mặt Úy Hải Lam, cô đứng dậy bụng trở về.

"Tự tôi làm." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói ra, không nhanh không chậm đeo bao tay vào bắt đầu động tác. Người bình thường ăn tôm hùm cũng sẽ hết sức nhếch nhác nhưng cô không có nửa điểm bất nhã, vẫn ưu nhã như cũ, bỏ đi phần đầu đuôi tôm, rồi sau đó lựa ra thịt tôm cho vào trong chén.

Ba người nhìn cảnh này không chớp mắt, lại có chút ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (4)

Một chén nhỏ thịt tôm được bóc tỉ mỉ sạch sẽ, Úy Hải Lam lại đẩy chén đưa cho Nhiếp Đồng. "Ủm... Ăn đi."

"Oa ——" Nhiếp Đồng vui mừng kêu lên, miệng khen không dứt "Chị Hải Lam thật là giỏi, chị Hải Lam làm rất tốt, chị Hải Lam so với chú còn lợi hại hơn."

Úy Hải Lam được cô bé khen ngợi có chút ngượng ngùng nhưng trong lòng lại rất sung sướng.

Nhiếp Văn Thành thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ lễ đầu "Vây chén này, chú đành tự ăn một mình rồi."

"Dạ!" Nhiếp Đồng tìm được nứ dựa mới, dĩ nhiên không để ý tới anh.

Bản lĩnh sai bảo người khác của tiểu công chúa là nhất, bảm dính cô muốn này muốn nọ.

"Đồng Đồng, không thể như vậy." Nhiếp Văn Thành không nhịn được quát khế, vừa hướng về phía Úy Hải Lam xin lỗi cười nói "Thật xin lỗi, làm phiền cô quá."

"Không sao, tôi rất thích đứa bé này." Úy Hải Lam khế mỉm cười.

Nhiếp Văn Thành yên lặng nhìn cô, bỗng nhiên lại phát hiện ra một điều.

Cô gái này thật ra rất xinh đẹp.

Lôi Thiệu Hành cũng giữ yên lặng, tự nhiên ăn mấy thứ linh tinh, lạnh nhạt ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy cô đưa tay vén sợi tóc, n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;yo/nn. tóc mơn trớn sau tai, động tác này dịu dàng uyển chuyển. Cô ngồi ở bên cạnh Nhiếp Đồng xấu hổ ngượng ngùng, lại có nét đẹp phong tình khác khiến cho người ta chớp mắt si mê.

"Chị Hải Lam, em muốn ăn kem."

"Được, chúng ta cùng đi."

Úy Hải Lam dắt tay Nhiếp Đồng tự đi về phía tủ kem, hai bóng người thân thiết dần xa.

Đột nhiên có cuộc điện thoại gọi đến, Nhiếp Văn Thành đứng dậy đi ra chỗ yên tĩnh.

Lúc này Lôi Thiệu Hành mới đặt dao nĩa xuống, ánh mắt tìm kiếm về hướng kia, đúng là anh đi về hướng các cô.

"Ủm, trông có vẻ ngon đấy."

"Em muốn ăn loại nào?"

"Muốn ăn dâu tây còn có chocolate."

"Không thể ăn nhiều dâu, chỉ có thể chọn một."

"À? Vây em chọn cái nào đây."

Nhiếp Đồng đứng ở trước quầy, ánh mắt chờ mong nhìn thùng kem, nhìn quanh tự suy nghĩ thật lâu nhưng cũng không ra quyết định chắc chắn được

"Nhưng em đều muốn ăn hai loại."

Đột nhiên, sau lưng vang lên giọng nam trầm thấp "Vậy thì mỗi loại một nửa."

Hai người đồng thời nghiêng đầu chỉ thấy Lôi Thiệu Hành đứng ở phía sau.

"Đúng vậy... oh." Nhiếp Đồng búng tỉnh hiểu ra, hướng về phía người phục vụ nói: "Tôi muốn một nửa chocolate, còn có một nửa dâu tây. Chị Hải Lam, chị thì sao?"

Úy Hải Lam đáp một tiếng "Chị cũng giống vậy."

"Hai cây giống nhau." Nhiếp Đồng đưa ra hai ngón tay, tập trung tinh thần nhìn người phục vụ làm ra kem hình tròn.

Nhưng vào lúc này, Lôi Thiệu Hành đột nhiên âm thầm dừng lại gần bên cạnh cô.

Úy Hải Lam không kịp chuẩn bị, mà anh mạnh mẽ cúi đầu, thân hình cao lớn che tầm mắt, cực kỳ nhanh chóng rồi hạ xuống một nụ hôn trên má cô.

Động tác của anh quá nhanh, không ai phát hiện.

Nụ hôn này nhạt đến độ không thể phân biệt, anh vừa thân nhiên rời đi, Úy Hải Lam kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn theo, nhiệt độ trên gương mặt lại một lần nữa lên cao.

"Chị Hải Lam, kem ngon lắm." Nhiếp Đồng reo lên.

Lúc này Úy Hải Lam mới phục hồi lại tinh thần.

Hai người trở lại bàn ăn, hai người đàn ông đang cười nói, thỉnh thoảng ánh mắt nhìn chăm chú.

Nhiếp Đồng đang vui sướng ăn kem.

Úy Hải Lam nhìn thấy miệng cô bé đầy kem, vừa muốn cầm khăn ăn thì trước mặt lại có người chủ động đưa tới. Cô ngẩng đầu thấy người đang ngồi đối diện chính là anh. Lôi Thiệu Hành cong lên khoe miệng, đường cong đẹp mắt, trong mắt của anh lóe ra tia sáng long lanh, cô vội vàng nhận lấy khăn ăn lau miệng cho Đồng Đồng.

Nhưng sau đó, cô cố ý tránh né, không dám nhìn thẳng vào mắt anh nữa.

Thậm chí ngay cả cô cũng không nghĩ ra, đây là thế nào?

Thời điểm tính tiền, Nhiếp Đồng nghiêm túc nói: "Chú, chú tính tiền giúp con, khi trở về con sẽ trả lại."

Úy Hải Lam hết sức ngạc nhiên, Nhiếp Đồng mới vô cùng kiêu ngạo khoe khoang "Ổng heo của em có rất nhiều tiền, lần sau còn có thể mời chị Hải Lam dùng cơm."

Nhiếp Văn Thành cười cười, gọi người phục vụ đến.

Nhưng đối phương lại nói "Vị tiên sinh này đã tính tiền rồi."

"Chú Lôi, vậy cháu nợ chú tiền, lần sau chú phải nhắc cháu trả cho chú."

"Được, chú nhất định nhớ ký." Lôi Thiệu Hành cười nói.

Đoàn người ra khỏi phòng ăn, mỗi người sẽ phải đi một ngã.

Nhiếp Đồng nói: "Chị Hải Lam, chị trọ ở đâu?"

"Chị ở Thành Đông."

"Chú, chúng ta đưa chị Hải Lam về nhà."

"Chị tự bắt xe về là được." Tiểu thư Úy, tôi đưa cô về thôi." Nhiếp Văn Thành dặt tay Nhiếp Đồng, âm áp cười nói.

Úy Hải Lam đang không biết nên làm sao từ chối thì Lôi Thiệu Hành từ từ mở miệng "Tôi đang muốn đi Thành Đông, để tôi đưa cô ấy về."

"Chú Lôi, chú nhất định phải đưa chị Hải Lam về đến nhà bình an vô sự." Nhiếp Đồng lăm bắm dặn dò, vừa kéo tay Úy Hải Lam nhỏ giọng nói "Chị Hải Lam, lần sau chỉ có em với chị, hai người chúng ta đi cùng nhau, là bí mật nha."

"Được." Úy Hải Lam cười.

Xuân Thành, chín giờ tối đắm chìm trong bóng đêm lạnh giá, trông cũng cực kỳ yên lặng thanh tĩnh.

Anh mở nhạc, một loại âm nhạc nhẹ nhàng an bình.

Chờ đến Thành Đông, lúc này xe chạy thẳng vào Căn Viên.

Cô xuống xe, anh cũng xuống xe.

Úy Hải Lam có chút hoài nghi, nghĩ thầm không phải anh sẽ ngủ ở chỗ này chứ? Dù sao lần đó ở Thân Thành cũng đã có vết xe đổ rồi.

Lôi Thiệu Hành nhìn ra cô đang sầu lo, đường hoàng nói "Còn chưa đưa em về nhà bình an."

Hai người cùng nhau đi vào Tường Vi uyển không một bóng người. Phía trước, xa xa có thể nhìn thấy vườn, Lôi Thiệu Hành nói: "Đêm nay không tính."

"Cái gì?"

"Ngày mai hai chúng ta ăn cơm riêng với nhau."

Úy Hải Lam không trả lời, anh lại nói "Em cũng phải phục vụ anh giống như phục vụ Đồng Đồng vậy."

Úy Hải Lam không nói gì liếc về phía anh, anh cũng không phải là đứa bé, hưởng chi, có khối người nguyện ý phục vụ anh, cần gì phải tìm cô đây.

"Đi đi, em lên đi."

"Ah."

Quả nhiên Úy Hải Lam bước vào vườn, anh lại bắt được cánh tay của cô, hai hàng lông mày rậm nhũu lại "Cứ đi như thế, một câu nói cũng không có à?"

"Vậy được rồi, Lôi Thiệu Hành, ngủ ngon." Cô gọi luôn cả tên cả họ của anh, giọng nói còn có chút miễn cưỡng như qua loa cho xong.

Trán càng ngày càng nhũu chặt, Lôi Thiệu Hành lặng lẽ nói: "Đúng rồi, cuối cùng Đồng Đồng thì thầm nói với em gì vậy?"

"Bí mật! Không nói cho anh biết!" Úy Hải Lam trực tiếp bỏ lại một câu, sai bước chạy vào vườn.

"Nói cho anh biết sẽ chết à? Hẹp hòi!" Giọng anh lên tiếng lảm bảm từ phía sau truyền đến, cô không nhin được cười vui.

Lôi Thiệu Hành nhìn cửa đã đóng, lúc này mới tức giận trở về.

Trên đường có một hòn đá nhỏ, anh mạnh mẽ đá một cước về phía không trung, bay thật xa là xa.

Vèn vèn cách một ngày, Úy Hải Lam phát hiện thái độ Đỗ Hinh Ninh đối với mình càng ngày càng vô cùng tệ, có thể nói là lựa xương trong trứng gà(*). Đồng phục rõ ràng không có vấn đề, trên thông báo ở nửa giờ cuối bắt cô phải sửa đổi. Buổi chiều đói bụng, nhất định phải ăn điểm tâm đặc biệt ở Bắc Thành, cô chỉ đành chìm vào die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;ymo/nn.. gió lạnh bốn ba ra thành thị mua giúp cô ta. Vậy mà mới vừa mua về rồi, cô lại nhàn nhả để bên cạnh, nói là đợi lát nữa sẽ ăn. Một lần này, chờ đến khi kết thúc, điểm tâm trực tiếp bị ném đi rồi.

(*) Người cầu toàn có thể tóm tắt trong câu nói chung - lựa xương trong trứng nghĩa là sự theo đuổi hoàn hảo, trong con mắt của họ mọi thứ phải đạt được sự hoàn hảo thậm chí sự hoàn hảo đó có thể quá mức cần thiết.

"Làm sao cô lại như vậy? Rõ ràng tôi nói nơi này phải bỏ lại, rộng như vậy làm sao thể hiện ra vóc dáng của tôi."

"Tiểu thư Hinh Ninh, theo yêu cầu của cô là bỏ lại, như vậy bộ lễ phục rất có thể sẽ bó đến rách. Đến lúc đó xảy ra tình trạng gì, tôi sẽ không chịu trách nhiệm"

"Cô!" Đỗ Hinh Ninh chỉ có cảm giác mình bị châm chọc, cô tự hào nhất là vóc người của mình.

"Tiểu thư Hinh Ninh, cô thấy nên làm gì?" Úy Hải Lam nhàn nhạt hỏi.

Đỗ Hinh Ninh nhất thời không nói ra lời, nín nhịn tức giận mấy ngày không thể phát tiết, cô gờ tay liền muốn tát "Cô lại dám nói chuyện với tôi như vậy?"

Úy Hải Lam sớm có sự phòng bị, lưu loát đưa tay ngăn cô ta lại, bắt lấy cổ tay cô.

"Cô buông tay!" Sắc mặt Đỗ Hinh Ninh ửng hồng.

"Tiểu thư Hinh Ninh, nghệ sĩ quan trọng nhất chính là chú ý đến hình ảnh, nếu như cô ra tay, ngày mai lên báo trang đầu thì làm thế nào? Chủ đề sẽ là gì? Nữ minh tinh điện ảnh nổi tiếng Đỗ Hinh Ninh ra tay khi dễ nhà thiết kế tạo hình nho nhỏ sao? Như vậy không được tốt lắm, sẽ phải gánh chịu hậu quả nhỏ đấy!" Úy Hải Lam mỉm cười buông lỏng tay.

"Rầm rầm!" A Tú gõ cửa đi vào "Tiểu thư Hinh Ninh, cảnh quay kia đã xong rồi, cô nên ra thôi."

"Hừ! Sửa lại cho tôi!" Đỗ Hình Ninh căm giận nói.

Úy Hải Lam chỉ trả lại nụ cười.

Trong đại sảnh công ty, đoàn người đều đến đông đủ.

Nhiếp Đồng cũng gọi Lôi Thiệu Hành đến, vì anh là người đầu tiên xem cô diễn xuất.

Đỗ Hình Ninh đến liền nhìn thấy Lôi Thiệu Hành, dĩ nhiên cũng nhìn thấy tiểu công chúa đáng ghét kia.

Nhiếp Đồng tìm phía sau cô, không thấy Úy Hải Lam nên trực tiếp kéo Lôi Thiệu Hành rõ ràng có ý muốn chiếm đoạt. Cô ngồi ở hàng trước, bên trái là Nhiếp Văn Thành, bên phải là Lôi Thiệu Hành.

"Chú Lôi, chú thích cô ấy sao?"

"Người nào?"

"Cô ta!" Nhiếp Đồng chỉ về hướng Đỗ Hình Ninh nơi xa kia.

Lôi Thiệu Hành hỏi ngược lại "Đồng Đồng, cháu thích cô ấy sao?"

"Không thích."

"Nếu không thích, tại sao còn chọn cô ấy làm nữ chính?"

Nhiếp Đồng ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác "Chọn cô ấy... vậy thì có thể gặp chị Hải Lam nhiều hơn rồi."

Nhiếp Văn Thành nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy nụ cười đang trên khuôn mặt anh Tuấn của Lôi Thiệu Hành trở nên trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (5)

MV được chụp vô cùng hoàn mỹ cũng đạt được nhiều sự khen ngợi.

Sau đó tin tức từ các đài truyền hình lớn truyền ra, hơn nữa các tòa cao ốc thương mại cũng làm đợt tuyên truyền. Cùng lúc đó, ba diễn viên chủ yếu lại trở nên nổi tiếng. Nhiếp Đồng một bước thành ngôi sao nhỏ tuổi, giới truyền thông rồi rít đưa tin, Nhiếp Văn Thành sợ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của cô bé liền đề ép tin tức xuống. Nhưng tiểu công chúa lại lắc lắc tay, còn hết sức phấn khởi nói muốn thừa kế nghiệp của mẹ, sau này cũng muốn làm diễn viên.

Vai nam chính vốn là minh tinh khá nổi, lần này lại càng thành công vang dội.

Đỗ Hình Ninh cũng không ngừng có tên trên bảng thông báo, một tên lại một tên, mới vừa đổi nơi làm việc gia nhập Hoa Hạ lại lập tức Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u ydo n,chiếm được một vị trí nhỏ trong công ty khiến những nữ minh tinh khác cùng công ty vừa đố kị vừa phẫn hận, cô cũng hết sức kiêu ngạo hải lòng, ra vào cũng phô trương không ít. Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, mặt mũi Đỗ Hình Ninh lại sáng sủa, tâm tình cô tựa như tốt hơn rất nhiều. Vì vậy những ngày tiếp theo đó, cuộc sống của Úy Hải Lam trải qua cũng tương đối thoải mái.

Ngày hôm đó, khi đang phòng chụp ảnh chụp chân dung, ngoại trừ Đỗ Hình Ninh đang ở ngoài, còn có một nữ minh tinh khác - Tang Nhân.

Lúc trước Tang Nhân cũng đóng một bộ phim cộng thêm mấy quảng cáo mà đột nhiên lại nổi danh, sau này lại liên tiếp không nhận được kịch bản phù hợp cho nên nhân khí(*) dần dần xuống dốc.

(*) Nhân khí (人氣): độ phổ biến, độ nổi tiếng của minh tinh.

Trước mắt, người mới người cũ đụng nhau, trong đó còn xen lẫn một tầng quan hệ khác, cho nên không thể so sánh một cách bình thường được.

Họ đều là bạn gái xì căng đan của đại luật sư Lôi.

"Aizz, hôm nay thật náo nhiệt, Đỗ Hình Ninh đụng phải Tang Nhân."

"Đúng vậy, lúc trước không phải Tang Nhân vì có tiền sinh Lôi đầu tư nên mới nhận được kịch bản sao? Sau này khi tiền sinh Lôi bỏ rơi cô ấy, cô liền

lập tức ít được chú ý rồi."

"Không có thực lực cũng chỉ có kết cục này, bộ dáng xinh đẹp có ích lợi gì đâu."

"Chính là vậy nhưng tiên sinh Lôi đối xử với Đỗ Hình Ninh thật đúng là tốt. Tôi nghe nói bình thường anh ta đều đến thăm."

"Chẳng lẽ là thực sự yêu rồi?"

"Ai biết, thật thật giả giả."

Trong phòng rửa tay yên tĩnh, hai nữ nhân viên đang bắt quái (nhiều chuyện) với nhau.

Sau khi hai người rời đi, Ủy Hải Lam từ một phòng khác đi ra, lẳng lẽ rửa tay.

Trong phòng chụp ảnh, chế độ đãi ngộ của Đỗ Hình Ninh đương nhiên tốt hơn so với Tang Nhân, cũng có đến hai người trợ lý giúp đỡ, nhiếp ảnh gia đều vây quanh bên cạnh cô trò chuyện. Ủy Hải Lam đi tới, giúp cô mặc trang phục. Đỗ Hình Ninh soi gương, hài lòng đi về phía sân quay hình. Mà bên kia, Tang Nhân chưa được thông báo nên mới đến sớm chút, thật không ngờ Đỗ Hình Ninh lại chậm chạp chưa xong, không thể làm gì khác hơn là rảnh rỗi ngồi chờ đợi cô ấy chụp xong mới đến gần được.

Tang Nhân ngồi thất lâu, bực mình đứng dậy rời đi, không tiếp tục gây ngốc ngồi ở chỗ này nữa.

Nhìn Đỗ Hình Ninh bày ra vẻ mặt ngây thơ vui vẻ trong màn ảnh, Ủy Hải Lam thờ ơ lạnh nhạt.

Cô đột nhiên cảm giác được có vài người ngay cả làm thiên sứ bị sa đọa đều không được.

"Các cô nhanh chóng sửa lại những bộ y phục này một chút."

"Được." Ủy Hải Lam cùng với trợ lý mới đến - Tiểu Chương ở bên cạnh sửa sang lại.

Người nọ sợ ý làm rơi dịch phần lót, khăn trương lấy ra lại bịt miệng, không dám gọi ra ngoài, nhỏ giọng ồn ào nói "Làm ao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tôi xong đời rồi. Nếu như bị tiểu thư Hinh Ninh biết, tôi thật sự xong đời, không được ở lại công ty nữa, cũng mất chén cơm luôn."

Môi người đều biết Đỗ Hình Ninh đối xử nghiêm khắc với nhân viên không phải chỉ một ngày hay hai ngày.

Úy Hải Lam cau mày nói: "Giao cho tôi giải quyết."

Ủy Hải Lam nâng bộ lễ phục lên chạy về hướng phòng nghỉ của Đỗ Hình Ninh, chiếc túi của cô đặt ở bên trong.

Ngay cửa queo bên ngoài hành lang chỉ nghe thấy giọng của một cô gái truyền đến.

Có lẽ tất cả mọi người đều vây quanh phòng chụp ảnh để nhìn thấy phong thái của Đỗ Hình Ninh nên nơi này cực kỳ yên tĩnh, cũng đột nhiên phát ra tiếng ghen ngào của phụ nữ.

"Lôi, tại sao anh đối xử với em như vậy? Em chộc giận anh chỗ nào để anh ghét bỏ em? Em có thể thay đổi. Tại sao sau đêm hôm đó anh cứ đối xử với em như vậy? Anh đừng như vậy, em sẽ nghe lời." Cô gái đưa lưng về phía cô đang ôm một người đàn ông. Người đàn ông rõ ràng mới vừa đến, nửa đường bị chặn lại, mái tóc đen ngang ngang tung bay, anh không nói tiếng nào lạnh lùng đẩy cô gái ra.

Thật không đúng lúc Ủy Hải Lam lại bắt gặp một màn này.

Một nam một nữ này chính là Lôi Thiệu Hành cùng với Tang Nhân.

Tang Nhân lần nữa dấy dứa với anh, buồn bã bị thương khóc lóc kể lể "Lôi, anh không cần người ta sao?"

Tang Nhân cảm thấy rất uất ức, dù sao sờ dĩ cô được nổi tiếng cũng nhờ anh. Nhưng cô thật sự không nghĩ ra, vì sao đêm hôm đó sau khi hoan ái với anh trong rạp xong thì anh lại đột nhiên không hề để ý tới cô nữa. Hiện tại Đỗ Hình Ninh đỏ rực cả nửa bầu trời, mà cô nếu lại tiếp tục xuống dốc thì sớm muộn cũng sẽ rời khỏi giới nghệ sĩ này, cô không thể tiếp tục như vậy nữa.

Lôi Thiệu Hành nắm cánh tay của cô, vừa muốn kéo cô ra khỏi lòng ngực mình, ánh mắt bỗng nhiên thoáng nhìn liếc thấy bóng dáng phía cuối hành lang nên đông tác chậm lại.

Ủy Hải Lam trấn định tự nhiên đang cầm lễ phục, cô không xoay người rời đi, ngược lại trực tiếp nghênh đón. Ánh mắt vốn kinh ngạc lại trong nháy Die nd da n****Sóc***Là****Ta*****l e q u u y d o n, mắt bầy ra lạnh nhạt, đẩy mắt lại nhóm lên một đám lửa, giống như là đang nhìn một người xa lạ chưa từng gặp qua. Bước chân cô chậm rãi đi về phía bọn họ nâng lên khóe môi.

Tang Nhân cũng chú ý tới người đang đến.

Mà cô ta chẳng những không giữ một khoảng cách, hơn nữa lại còn bám dính vào trong lòng ngực anh như muốn chứng minh điều gì.

"Thật ngại quá." Ủy Hải Lam xin lỗi lên tiếng chào hỏi, ung dung đi qua bên cạnh bọn họ.

"Lôi, anh thật sự không cần người ta sao?" Tang Nhân vẫn còn tha thiết hỏi, ý đồ níu kéo.

Bỏ qua bóng dáng đột nhiên biến mất kia, lúc này Lôi Thiệu Hành mới nâng cằm cô lên.

Tang Nhân nhìn thấy anh mỉm cười, vẻ mặt mê người, tim không khỏi có chút đập nhanh.

Người đàn ông này, đáng đáp thật sự rất đẹp.

"Lôi." Cô thì thảo reo lên, chỉ cho rằng anh đang hồi tâm chuyển ý (thay đổi thái độ).

Đáy mắt đông lạnh một mảnh, Lôi Thiệu Hành vẫn đang mỉm cười, nụ cười của anh rõ ràng ảm áp, lại làm cho Tang Nhân rung mình, anh nắm cằm của cô, sâu kín nói: "Nếu như không muốn biến mất trong giới văn nghệ, tốt nhất hãy tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt, rõ chưa?"

Tang Nhân sợ ngây người, dạ một tiếng, lập tức chạy như điên rời khỏi đó.

"Ha ha." Lôi Thiệu Hành cười khế một tiếng.

Đến khi Ủy Hải Lam xử lý xong phần lót dịch trên lễ phục chạy về phòng chụp ảnh, Đỗ Hình Ninh vừa vận chụp xong cảnh quay, chỉ còn lại một cảnh quay cuối cùng.

"Thế nào rồi?" Tiểu Chương gấp đến độ sắp khóc.

Ủy Hải Lam mặt không biến sắc gặt đầu, rồi sau đó đem váy lễ phục đưa cho Đỗ Hình Ninh.

"Thiệu Hành, hôm nay anh không được đi trước." Đỗ Hình Ninh cười duyên hướng về chỗ Lôi Thiệu Hành đang ngồi, lấy ra bộ lễ phục vào phòng thay đồ.

Lôi Thiệu Hành vẫn như cũ nói ra bốn chữ "Làm việc cho giỏi."

"Chuyện gì xảy ra?" Thay xong lễ phục, lúc này Đỗ Hình Ninh mới phát hiện ra làn váy có một mảnh hồng nên không vui chất vấn.

Vốn đây là bản thiết kế chiếc váy bông màu trắng mà toàn thân cũng đều làm lộ ra chiếc lưng khá ái, là thiết kế để lại dấu ấn cô gái nhỏ xinh xắn. Mà bản thiết kế này, cô tốn khá nhiều tâm tư, cố ý dùng nhiều mảnh thủy tinh dán lên. Trên làn váy, ngoài những nơi bông bênh, còn lại đều trơn bóng không có gì nhưng bây giờ lại lộ một vết bôi đỏ mọng, đó là màu hoa văn đặc biệt phun sơn, xa xa mới có thể nhìn rõ là màu đỏ môi son, nhìn gần chỉ ứng đỏ một mảnh.

Trợ lý mới sợ hãi không biết nên nói làm sao.

Ủy Hải Lam lẳng lặng đi tới trước mặt cô, giúp cô sửa lại làn váy, trầm tĩnh nói: "Tiểu thư Hình Ninh, đột nhiên cảm thấy thiết kế bộ lễ phục này nên khéo léo thêm một chút, môi cô đặc biệt xinh đẹp, tôi chỉ muốn vẽ đôi môi đỏ mọng của cô trên làn váy, không tin, cô có thể thử nhìn xem."

Đỗ Hình Ninh đứng trước gương nhìn thử toàn thân, quả nhiên nhìn thấy đôi môi đỏ mọng như ẩn như hiện.

"Tiểu thư Hình Ninh! Có thể chụp chưa?"

Đỗ Hình Ninh miễn cưỡng chấp nhận, lần nữa trở lại trước camera.

Ánh sáng trong phim trường đánh vào chói mắt, Đỗ Hình Ninh rục rờ mỉm cười đẹp không gì sánh được, mọi người chú ý tập trung nhìn về phía cô.

Tang Nhân cũng không xuất hiện nữa, đoán chừng trở về phòng của mình rồi.

Đột nhiên, có người đến gần bên cạnh cô "Ủy Hải Lam "

Ủy Hải Lam nghiêng đầu nhìn cô, A Tú nói "Tiên sinh Lôi gọi cô qua."

Ủy Hải Lam chú ý tới ánh mắt A Tú, so với trước kia ánh mắt này càng có chứa đầy thâm ý, lại còn nhiều thêm một tầng dịch ý. Cô liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ngay ngắn trên ghế kia, nhẹ giọng trả lời "Bây giờ là thời gian làm việc, tôi và tiên sinh Lôi không quen biết nên tôi cũng không cần đi qua đó."

Người nọ đành phải đem nguyên lời văn chuyển đến, Lôi Thiệu Hành mặt không biến sắc nhìn phía trước.

Lại một lát sau, điện thoại Ủy Hải Lam vang lên.

Dĩ nhiên là quản lý Đình Gia, bà bắt đầu bắt mẫn quở trách "Cô sao vậy? Tiên sinh Lôi gọi cô qua, sao cô không qua? Không phải cô không biết toàn bộ mọi vấn đề về luật pháp ở Hoa Hạ đều do tiên sinh Lôi quản ư? Đừng để tôi xảy ra chuyện gì, nếu không cấp trên cũng không tiện tiếp tục giao phó."

Úy Hải Lam tắt máy, bỗng nhiên có cổ tức giận xuất hiện.

Cô đành đi tới bên cạnh người kia, mở miệng hỏi "Tiên sinh Lôi, xin hỏi có chuyện gì?"

Lôi Thiệu Hành lại đột nhiên hỏi "Tức giận?"

Úy Hải Lam ngẩn ra, không biết anh đang nói gì "Không có."

"Thật không có?"

"Tuyệt đối không có."

"Thật không?"

"Nếu em tức giận thì nói với anh." Lôi Thiệu Hành không nhanh không chậm quay đầu, nhìn chăm chăm gò má giận hờn của cô, lại cứ thế đột nhiên nói "Anh không tìm người khác, về sau chỉ tìm em, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (6)

Anh đang nói gì?

Cái gì gọi là "Anh không tìm người khác, về sau chỉ tìm em"?

Tâm tư Úy Hải Lam trong chớp mắt hỗn loạn, chợt cúi đầu, đã thấy anh đang nhìn mình, đôi mắt đen bóng kia cứ nhìn cô chăm chăm. Không có chút bất an, chỉ cảm thấy trong mắt anh tràn đầy treu đùa giễu cợt, cô khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói "Sao em lại tức giận? Tiên sinh Lôi nói đùa."

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành mãnh liệt, không nói thêm gì nữa.

Úy Hải Lam thấy anh hỏi xong liền trở về vị trí của mình.

"Tiểu thư Hình Ninh, nhìn bên này, ah, nhìn bên này!" Thợ chụp ảnh thấy cô không tập trung vào ống kính, mở miệng la lên.

Đang chụp hình, Đỗ Hình Ninh đã mất thần, tầm mắt vẫn hướng về góc bên kia. Cô không biết bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy vô cùng gai mắt. Quay đầu lại, cô đã khôi phục nét xinh đẹp mỉm cười "Tôi khát nước chút, xin cho tôi đi uống nước."

"Được, không thành vấn đề."

Trong lúc nghỉ ngơi, Đỗ Hình Ninh gọi A Tú Die nd da n****Sóc***Là****Ta*****l e q uu ydo ndến bên cạnh hỏi thăm, nhấp một hớp trà lại, tức giận nuốt xuống, thỉnh thoảng kê vào lỗ tai nhỏ giọng nói gì đó.

"Tôi biết rồi." A Tú đáp một tiếng, xoay người đi làm việc.

"Chị Úy, tiên sinh Lôi bảo cô qua đó nói gì vậy?" Tiểu Chương đứng bên cạnh tò mò hỏi.

Úy Hải Lam lặng yên một lúc, thuận miệng nói "Không có gì."

Thật vất vả bộ ảnh chân dung của Đỗ Hình Ninh cuối cùng cũng chụp xong, vội vàng chạy như bay đến bên cạnh Lôi Thiệu Hành, rất sợ anh chạy mất "Em đi thay quần áo, anh ngàn vạn lần đừng đi nha."

"Các cô có thể tan việc." Đỗ Hình Ninh lại hướng về phía người khác phân phó, tâm tình thật tốt.

"Hô! Thật tốt quá!" Tiểu Chương thở phào nhẹ nhõm, kéo Úy Hải Lam nói: "Chị Úy, hôm nay thật cảm ơn chị."

Úy Hải Lam vừa đi vừa xách túi ra bên ngoài "Không có việc gì."

"Hai cô đừng quên ngày mai bảy giờ tập hợp tại đài truyền hình, tiểu thư Hình Ninh đã lên chương trình sẽ lên đường đi đến công ty điện ảnh và truyền hình."

"Đã biết."

Hai người vừa muốn rời đi, sau lưng lại vang lên tiếng kêu thật lớn "Ồi! Tại sao sợi dây chuyền đá quý lại không thấy đâu?"

Mọi người vội vàng vây quanh bên cạnh cô, hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra.

Đỗ Hình Ninh đang tìm kiếm trong chiếc túi nhỏ của mình, vẻ mặt hết hoảng "Thật sự không thấy, mới vừa rồi còn để trong này."

"Tiểu thư Hình Ninh, dây chuyền có kiểu dáng như thế nào? Chúng tôi giúp cô tìm."

"Chính là sợi dây chuyền bạch kim(*) nhưng có đính hồng ngọc (viên ngọc màu đỏ hay còn gọi là rubi), đây là di vật của bà ngoại tôi rất quý báu, không thể làm mất được." Hai mắt Đỗ Hình Ninh đỏ lên, cắn môi nói.

(*) Bạch kim bản chất của nó đã là màu trắng có pha 1 chút xám. Khi sử dụng lâu ngày có thể tỉ lệ màu xám sẽ tăng dần, nhưng rất dễ xử lý, chỉ cần mang đánh bóng thì sẽ có lại màu như ban đầu.

"Nhanh lên, mọi người giúp một tay tìm một chút!"

Mọi người đem lật trợn phòng chụp ảnh lên nhưng cũng không tìm thấy dây chuyền bạch kim.

"Mới vừa rồi rõ ràng còn để ở trong túi xách, làm sao chỉ trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi?" A Tú nghi ngờ nói, ánh mắt dò xét quét về mọi người.

Đỗ Hình Ninh như sắp khóc "Ai nhặt được, hãy trả lại cho tôi đi, tiền thật sự không quan trọng, quan trọng là ... sợi dây chuyền kia."

Mọi người chỉ sợ mình trở thành kẻ bị tình nghi nên rối rít lấy tất cả đồ trong túi của mình đồ ra, cũng muốn chứng minh trong sạch.

Tiểu Chương cũng kéo túi ra, mặc cho A Tú kiểm tra.

Úy Hải Lam không nhúc nhích, càng không có ý để cho cô ta kiểm tra.

"Úy Hải Lam, cô không mở túi xách của mình ra sao?" A Tú hỏi.

Úy Hải Lam can đảm nhìn mọi người, tỉnh táo nói: "Tôi nghĩ tôi có quyền không giao túi ra để kiểm tra."

Quanh mình tiếng ồn ào huyên náo, chỉ cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ.

Úy Hải Lam khinh thường với cách chứng minh sự trong sạch như vậy, chỉ cảm thấy đây là nhục nhã "Trừ phi các người gọi cảnh sát, nếu không tôi sẽ không để cho các người kiểm tra."

"Tiên sinh Lôi, anh là luật sư, anh nói xem, tôi có quyền lợi này hay không?" Úy Hải Lam trực tiếp gánh nặng ném cho anh.

Trầm tĩnh ngồi một bên, người đàn ông không nói một lời.

"Có." Lôi Thiệu Hành mỉm cười đối mặt, phun ra một chữ, anh nhìn một màn biến hóa này chỉ xem như đang xem kịch vui.

Úy Hải Lam lại cảm thấy rất chán ghét, điệu bộ anh như thế sẽ làm cô nghĩ đến ngày đó.

Nụ cười anh vẫn như vậy, máu lạnh như vậy, mượn miệng cô ra lệnh cho mọi người rời khỏi Cẩn Viên.

Cô ghét râu ria của anh, chán ghét anh làm bộ đáng tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay anh.

"Có phải cô chột dạ?" A Tú nóng nảy nói.

"Quên đi, quên đi, mất rồi thì coi như xong đi." Đỗ Hình Ninh đã rơi nước mắt, khóc đến vô cùng đau đớn.

Mọi người nhìn thấy người đẹp khóc, trong lòng dĩ nhiên không đành lòng, lại cảm thấy cô thật sự là kỳ lạ. Dù sao mọi người cũng cho kiểm tra rồi thì tại sao cô lại không cho, mà càng không để người khác kiểm tra thì lại càng có hiềm nghi, chỉ cảm thấy sợi dây chuyền kia đang ở trong túi xách của cô, rồi cuộc có người mở miệng nói "Cô mở túi ra cho mọi người xem một chút là được, không cần thiết phải gọi cảnh sát."

A Tú nói: "Cô đã lấy đúng không?"

"Thật sự không lấy thì cũng không sợ mở ra kiểm tra."

Lời đàm tiếu không ngừng vang lên, Úy Hải Lam hít thở sâu một hơi chỉ cảm thấy ngày càng phiền muộn lại mở túi xách ra.

Thế nhưng khi khóa kéo được mở, lại có ánh sáng màu đỏ chói mắt bắn thẳng vào mắt, thoáng cái làm cả thương hai tròng mắt của cô.

Úy Hải Lam cứng người lại, nhất thời không có phản ứng.

Chuyện này là sao nữa?

Vì sao trong túi xách của cô lại có một sợi dây chuyền?

A Tú cầm sợi dây chuyền kia lên, lập tức chạy trở lại bên cạnh Đỗ Hình Ninh "Tiểu thư Hình Ninh, có phải sợi dây chuyền này hay không?"

Sợi dây chuyền bạch kim được chế tác hết sức tinh tế, viên rubi tỏa sáng lóe ra hào quang vô cùng óng ánh.

Đỗ Hình Ninh vui vẻ rơi lệ, vội vàng cầm lấy nâng niu trong tay "Chính là cái đó."

Nhất thời náo loạn một mảnh, tất cả mọi ánh mắt phần nộ chỉ trích đều nhìn về phía Ủy Hải Lam, im lặng tố cáo cô là tên trộm thật sự.

"Tại sao có thể làm như vậy?"

"Thật là không có đạo đức!"

"Lấy trộm đồ của người khác là đáng xấu hổ nhất."

Đột nhiên Ủy Hải Lam có loại bất đắc dĩ dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa, lại tìm được dây chuyền ở trong túi xách của cô mà cô rõ ràng cũng chưa từng cầm qua.

"Không có việc gì, tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi." Đỗ Hình Ninh khóc đến vừa thấy đã thương, đáng về uất ức vô tội đã động lòng người.

"Còn không mau nói xin lỗi với tiểu thư Hình Ninh."

"Tiểu thư Hình Ninh không muốn so đo với cô, chính cô cũng nên biết điều."

"Hiện tại bằng chứng đã đầy đủ, không thể cãi chày cãi cối được nữa."

Bỗng nhiên quanh mình một mảnh u ám ép tới khiến cô sắp không thể thở nổi.

Ủy Hải Lam vẫn nhớ kỹ lời của ông nội, ông đã từng dẫn cô đến cạnh biển đứng ở trước đá ngẫm nhìn ra xa biển cả yên bình, ánh sáng rạng rỡ lẫn tăn ngoài khơi, gió biển trên biển từ từ hiu hiu lất phất. Ông nắm tay cô, trầm giọng nói cho Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q uu ydo ncô biết, một người có thể không có quyền, có thể không có tiền, có thể hai bàn tay trắng nhưng tuyệt đối không thể không có tôn nghiêm.

Tại New York, cô từng đứng trước mặt nhiều người như vậy, vì chuyện bán thiết kế chính miệng nói xin lỗi.

Thế nhưng cô chưa từng thừa nhận cô sai rồi.

Bởi vì căn bản cô cũng không phạm sai lầm.

Vào lúc này, tình cảnh cũng tương tự như vậy lại khiến cô trải qua lần nữa.

Ủy Hải Lam cuộn chặt nắm tay, lạnh lùng nói: "Không phải tôi lấy, tôi cũng không biết tại sao nó ở trong túi xách của tôi."

Giải thích cỡ nào cũng không thể khiến người ta tin, ngay cả chính cô cũng đều cảm thấy buồn cười.

Nhưng cô nhất định phải nói.

"Mạnh miệng cái gì? Cô mau thừa nhận đi."

"Tôi không lấy!"

"Tiểu thư Hình Ninh cũng không trách cô...cô thừa nhận nói xin lỗi, không phải chuyện cũng được giải quyết rồi sao? Lần sau đừng như vậy nữa!"

"Tôi nói tôi không có lấy." Ủy Hải Lam cắn răng nói, tay níu chặt khóa túi xách, nắm chặt đến nỗi cũng sắp làm rách rồi.

Từng khuôn mặt xa lạ, không một ai bằng lòng tin tưởng cô, tất cả bọn họ đều nhận định là cô. Thật ra nhắc tới cũng đúng, nếu như đổi lại cô là người đứng xem ở đây, cô cũng nhất định sẽ tin như thế thôi. Nhưng thế giới này thật sự đều biến thành màu đen sao? Không có một chút ánh mặt trời nào sao?.....

Nhưng vào lúc này, có người sâu kín mở miệng.

Thanh âm của anh rất trầm thấp nhưng giữa một tràng âm thanh bén nhọn lại lộ ra nét đặc biệt.

"Cô ấy sẽ không lấy." Lôi Thiệu Hành nở nụ cười, ngưng mắt(*) nói.

(*) Ngưng mắt: chăm chú nhìn

Nghe được lời anh, mọi người vô cùng kinh ngạc.

Thế mà đại luật sư Lôi lại lên tiếng?

Hơn nữa còn khẳng định nói cô ấy sẽ không lấy?

Đỗ Hình Ninh ngừng khóc, đang cầm dây chuyền bạch kim, leng keng(*) nhìn Lôi Thiệu Hành.

(*) leng keng: tựa như tiếng kim loại kêu

Ánh mắt của mọi người càng thêm dao động bởi hồi, nhất thời không rõ tình trạng hiện tại.

Mà lúc này lòng Ủy Hải Lam đang tĩnh lặng lại đột nhiên nhảy lên giống như bị đè ép vật gì, buồn bực khiến cô sắp không thể thở được. Trước mắt vô số khuôn mặt tối đen lần lượt lướt qua, trong tầm mắt cô, hình ảnh khuôn mặt đẹp trai chột tóa ra ánh sáng, càng ngày càng chói mắt, mang u ám từng bước mở ra rọi sáng toàn bộ thế giới của cô.

Lôi Thiệu Hành làm như vô cùng phiền não, bất đắc dĩ nói: "Tôi tặng cô ấy châu báu kim cương, cho đến bây giờ cô ấy đều không muốn."

"A?" Mọi người mở to hai mắt, không dám tin.

Khuôn mặt Đỗ Hình Ninh khẽ biến, một hồi hiện lên xanh mét.

Ủy Hải Lam mím chặt cánh môi, càng thêm hốt hoảng.

Ánh mắt tò mò quanh cô, vào lúc này bỗng nhiên khiến cô không chịu nổi, cũng không biết làm sao, cô chỉ thầm nghĩ mình phải mau mau rời khỏi đây.

Ủy Hải Lam nắm chặt túi xách chột xoay người, tông cửa xông ra ngoài.

Chỉ để lại một đám người vô cùng hiếu kỳ(*).

(*) Hiếu kỳ: ham thích điều lạ, tò mò

Lôi Thiệu Hành lại cười, một tay ôm lấy đầu, vẻ mặt đầy hứng thú.

Chạy mất dạng rồi? Thật không giống như tác phong của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (7)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Ủy Hải Lam cuống quýt chạy ra khỏi phòng chụp ảnh, không kịp đợi ngồi xe bus trực tiếp đón một chiếc taxi đi. Tài xế ở phía trước hỏi đi đâu, cô cuống quýt vội nói ra. Xe rời khỏi tòa cao ốc, lúc này cô mới định thần, xác định người kia sẽ không đột nhiên đuổi theo. Nhưng vì sao anh lại nói trước mặt nhiều người thậm chí còn nói những lời như vậy.

Lần đầu tiên, cô cảm thấy phiền lòng.

Đang lúc hoài nghi, một cuộc điện thoại tới.

Ủy Hải Lam lấy điện thoại di động ra nhìn, một chuỗi dãy số xa lạ.

Suy nghĩ xem đó là ai, cuối cùng vẫn nhận, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trẻ con trong trẻo quen thuộc, vui sướng hô to "Chị Hải Lam."

Thật không ngờ sẽ là Nhiếp Đồng, Ủy Hải Lam ngạc nhiên không thôi "Đồng Đồng?"

"Ừm, là em, chị Hải Lam, khi nào chị sẽ rảnh rồi? Chúng ta cùng đi ra ngoài."

Ủy Hải Lam tính toán sắp xếp hành trình gần đây, ngày mai sẽ phải theo Đỗ Hình Ninh đi chụp ảnh, đại khái mấy ngày cũng sẽ không trở về, cô suy nghĩ nói "Cuối tuần này như thế nào?"

"Được! Đó là thứ bảy hay chủ nhật?"

"Em nói đi, Đồng Đồng muốn ngày nào?"

"Thứ bảy này được không?"

"Được."

Hai người thương lượng thời gian và địa điểm hẹn gặp, trước khi cúp máy, tiểu đại nhân Nhiếp Đồng còn dặn dò "Chị Hải Lam, đây là số của Diệc Na da n****Sóc***Là****Ta****l e q u y d o n, em, bình thường lúc đi học em không dùng nhưng chủ nhật em nhất định sẽ mang theo, nếu không ... chị sẽ không tìm được em. Số này chỉ có ba, chú ba, chú Lô, còn có chị Hải Lam nữa, chỉ bốn người biết... oh, tuyệt đối không được nói cho người khác biết."

Úy Hải Lam hoàn toàn nhận lời.

Đứa bé sáu tuổi này thật đúng là không phải thông minh bình thường đâu.

Ngoài cửa sổ là bầu trời trong xanh, trước mắt lại hiện lên khuôn mặt người nọ thông dong mỉm cười.

Anh giống như một câu đố vĩnh viễn đoán không ra.

Mà cô chỉ có thể tùy ngộ nhi an(*).

(*) Tùy ngộ nhi an: có thể thích ứng trong mọi tình cảnh.

Ngày hôm sau bảy giờ, Úy Hải Lam cùng Tiểu Chương đứng giờ đi tới đài truyền hình tập hợp.

Thái độ của Tiểu Chương đối với cô so với ngày trước càng thêm khách sáo lễ phép, rồi lại có đáng về muốn nói lại thôi.

Nghĩ cũng đúng bởi vì chuyện ngày hôm qua, Úy Hải Lam cũng không chủ động nhắc tới.

"Sao còn chưa tới? Bây giờ mấy giờ rồi?" Đợi đã lâu, Tiểu Chương không nhịn được oán trách.

Ước chừng đợi đến chín giờ, Đỗ Hình Ninh mới dẫn A Tú chạy đến.

Tiểu Chương than thở nói thầm một câu: "Đợi hai tiếng đồng hồ, có làm hay không?"

Từ rất xa, Úy Hải Lam liền phát hiện ánh mắt của Đỗ Hình Ninh so với ngày trước càng thêm sắc bén, ánh mắt như vậy mang theo ghen ghét, đã xem cô như kẻ địch. Cô chỉ cười cho qua, làm tốt công việc của mình, càng ngày càng phát hiện, mình cũng có tố chất làm diễn viên, ít nhất, so với trước kia cô trở nên bình tĩnh hơn.

Hôm nay tiết mục thu hình là phát sóng trực tiếp, sắp đặt biểu diễn đơn khúc (hát một mình).

Cho nên để phối hợp hiệu quả, trang phục lần này Đỗ Hình Ninh xuất hiện dưới ống kính chính là bộ lễ phục cô đã yêu cầu sửa chữa lại số đo.

Đỗ Hình Ninh thân thiện tự nhiên lại thành thực lão luyện trò chuyện cùng MC.

Sau cùng, lời của người MC xoay chuyển dẫn tới tiết mục cuối cùng.

Âm nhạc lập tức vang lên, tiếng nhạc nhẹ nhàng hoạt bát, bốn người bạn nhảy chạy lên sân khấu. Đỗ Hình Ninh đi một mạch về phía trung tâm sân khấu, ngay dưới ánh đèn pha chói lóa vừa ca hát vừa nhảy múa, tư thế của cô bày ra vô cùng tươi đẹp, từng thứ thể hiện trên màn ảnh đều đẹp nhất. Cô căn bản cũng không để ý đến thứ khác, một động tác chuyển động mạnh chợt đến.

Ở phía sau Úy Hải Lam yên lặng nhìn cô, nhìn chăm chăm nơi ngực trên bộ lễ phục không khỏi có chút lo lắng.

"Tôi bỏ rơi tình yêu, bỏ rơi á....." Đang hát đến thời điểm ca trào, sườn lễ phục đột nhiên bị căng rách, Đỗ Hình Ninh đang hát bài nhạc hot nhất, trong chốc lát cũng không chú ý đến thiết kế quần ngực khiến cho nửa người trên bị còi sạch rất nhanh, cả bộ quần áo cứ như vậy bị tuột xuống, hai ngọn núi dân nhũ thiếp(*) lộ ra ngoài trước mặt mọi người, cũng trong nháy mắt được thu vào màn ảnh.

(*) nhũ thiếp: còn được gọi là miếng dán ngực là một loại được sử dụng trên núm vú ngực của cơ thể con người để bao phủ quảng vú để đạt được hiệu quả của đồ lót vô hình. Nó làm cho mọi người cảm thấy thoải mái, an toàn, xinh đẹp và có hiệu ứng trang trí về mặt hiệu ứng hình ảnh. Thời trang, hợp thời trang, thuận tiện và bắt kịp với thời gian. Núm vú có nhiều hình dạng và thông số kỹ thuật khác nhau, chẳng hạn như: mịn, tím, ngôi sao năm cánh, tròn, lòng bàn tay, môi, bộ rùa, táo, bướm, hoa, rất nhiều hình dạng của núm vú chỉ để làm cho bạn trông trẻ trung và xinh đẹp. Núm vú có núm vú dùng một lần và có thể tái sử dụng.

"A ——" Đỗ Hình Ninh ý thức được y phục mình căng rách, sợ hãi khẽ kêu lên vội vàng che ngực.

Nhân viên làm việc đứng nhìn ngây người tại chỗ.

Úy Hải Lam vội vàng chạy tới, mấy người che chở Đỗ Hình Ninh bước vào phòng nghỉ.

Phía sau truyền đến giọng nói vội vàng của người MC "Tiết mục đặc sắc sẽ tiếp tục sau màn quảng cáo."

Trong phòng nghỉ, Đỗ Hình Ninh đã tức giận đến tận cùng, giận dữ lại càng tăng cao.

"Tại sao vậy? Tôi thuê các người tới làm gì? Một bộ y phục cũng không làm được? Có phải các người ăn cơm trắng? Thật là chẳng có ích lợi gì. Buổi truyền hình phát sóng trực tiếp lại để lộ ra điểm này? Làm thế nào tôi đi ra ngoài gặp người khác? Tôi nói cho các cô biết, các cô phải hoàn toàn chịu trách nhiệm." Đỗ Hình Ninh quở trách một tràng, toàn bộ chỉ trách tội lên hai người bọn họ.

Tiểu Chương vốn nhất gan, hèn nhất khóc to "Tiểu thư Hình Ninh, thật không ngờ sẽ như vậy, xin lỗi."

"Xin lỗi? Cô nói có lời này có phải là vô ích rồi không?" Khuôn mặt Đỗ Hình Ninh tái xanh, cô càng phẫn hận mình sớm biết thế nên chăm sóc một chút, để ngực mình trông đẹp hơn một chút.

Tiểu Chương vẫn còn mạnh mẽ nói xin lỗi "Xin lỗi, xin lỗi."

Úy Hải Lam vốn nãy giờ một mực im lặng rồi đột nhiên mở miệng, trầm tĩnh nói "Tiểu thư Hình Ninh, về chuyện lễ phục, lúc trước tôi cũng đã nói, nếu như sửa đổi theo yêu cầu của cô rất có thể sẽ gặp phải tình huống như hôm nay. Lúc ấy, rõ ràng tôi cũng khuyên can, hơn nữa cũng đã lên tiếng nhắc nhở cho cô cũng như giải thích rõ ràng. Nếu như xảy ra việc gì ngoài ý muốn, trách nhiệm là ở cô."

Đỗ Hình Ninh trầm lặng cả nửa ngày, một câu nói không ra lời.

Mấy lần trước, dù ăn mặc thế nào cũng không xuất hiện sai lầm nào, cho nên cô càng miễn cưỡng gắng gượng, thật không ngờ bộ lễ phục lại căng rách.

Cô lại nhận thấy mình không đủ lập trường nên chỉ có thể vừa tức giận uất ức khó ngăn cản, cầm lễ phục nhét vào trên ghế sa lon. Cô vừa muốn nói sẽ sa thải tất cả các cô nhưng vừa nghĩ tới tất cả sự việc xảy ra hôm qua thì chỉ vào Tiểu Chương nóng nảy nói: "Cô, lập tức biến cho tôi, tôi không cần cô."

"Tiểu thư Hình Ninh!"

"Cút!"

Tiểu Chương khóc lóc xách túi đi ra.

A Tú nói: "Tiểu thư Hình Ninh, bây giờ chúng ta phải đi đến trung tâm điện ảnh và truyền hình."

Trung tâm điện ảnh và truyền hình có khoảng cách xa hơn Xuân Thành khoảng một trăm cây số, ngồi xe cần mấy giờ đồng hồ. Rồi sau khi đến trung tâm, còn phải lên đường núi. Chiếc xe nhỏ chỉ có hai cái nón, Đỗ Hình Ninh và A Tú mỗi người một cái nhả lên, Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn đành một thân một mình leo núi. Thật ra đây cũng không phải là việc khó khăn gì nhưng một đồng đồ còn để lại cho cô xách phía sau, việc này tương đối bất tiện rồi.

Mất hơn nửa giờ bò lên, lúc này Úy Hải Lam mới đến được đỉnh núi.

Do cảnh quay là vở kịch cổ trang cho nên vừa lên núi cũng có thể nhìn thấy các diễn viên mặc trang phục bông bành như tiên. Mà xung quanh lại đặt những cỗ máy chụp hình hiện đại, các diễn viên còn đang đeo găng tay ẩm áp, đeo Die nda n****Sóc***Là****Ta*****I e q u u y d o n, chụp tại, tình hình này cũng có cảm giác vô cùng trừu tượng, không thể phân biệt rõ rốt cuộc là mình đã chuyển kiếp rồi hay là bọn họ vẫn đang chờ được chuyển kiếp.

Úy Hải Lam cảm thấy rất mới lạ, dù sao đây là lần đầu tiên cô được đích thân đến quay ngoại cảnh.

Đột nhiên, một giọng nữ ôn nhu giống như đã từng quen biết từ bên cạnh truyền đến "Ồi? Úy Hải Lam, có phải là cô hay không?"

Nghe được tiếng gọi âm ỉ, Úy Hải Lam quay đầu tìm kiếm.

Cô nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp màu hồng, đẹp đến nỗi khiến người tâm động tâm thán(*), loại trang phục diễn bằng tơ lụa màu hồng, từng tầng voan mỏng, búi tóc bướm bướm rủ xuống cổ, hai lọn tóc đen thùy mị ở trước ngực, lông mi còn điểm nốt ruồi son một màu đỏ thắm, da thịt cô trắng nõn, lung linh chuyển động, giống như tiên từ từ trong tranh đi ra bông bành sâu thẳm, tuyệt đẹp tựa như người thường không thể nhìn thấy được.

(*) tâm động tâm thán: khiến cho lòng người than thở, ở đây có thể hiểu làm cho người khác bị phân tâm.

"Tiểu thư Lộ Yên, nhanh khoác vào đi, nơi này gió rét."

"Cám ơn."

Mà cô gái kia chính là Lộ Yên.

Vở kịch cổ trang này chính là vở muốn chúc mừng Hoàn Mỹ nên sẽ được trình chiếu trước năm sau, đang bước vào giai đoạn sắp hoàn thành. Lúc trước một trong những diễn viên chủ yếu là Đỗ Hình Ninh nhưng bởi vì liên quan đến việc chuyển hãng nên chậm chạp không đến tham dự buổi quay này. Sau

đó, Hoàn Mỹ đã cắt đi phần diễn chủ yếu của cô, xem cô như nhân vật phụ, cho nên cô chỉ có cảnh quay sau cùng.

Cho tới bây giờ Úy Hải Lam cũng chưa từng chú ý đến giới điện ảnh, cho nên cũng không biết cô sẽ ở đây.

"Du An! Anh xem ai tới này!" Lộ Yên cũng vừa reo lên.

Trong đám đông một người đàn ông ngọc thụ lâm phong (giống như một cây ngọc bích, đẹp và đầy màu sắc, ở đây mô tả thêm một người đàn ông đẹp trai) đi tới, mái tóc mềm mại, đen nhánh mịn màng, ánh mắt màu nâu sẫm, dưới ánh mặt trời trong suốt đẹp mắt. Anh khoác áo gió mỏng, vẫn như cũ không thay đổi, ngay cả khi nhiệt độ xuống thấp cũng vẫn không lo lạnh lẽo.

Thẩm Du An đang đến gần Lộ Yên, vừa ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy cô ở phía trước.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh vẫn sâu sắc và thâm thúy như vậy.

Nếu như không phải đột nhiên tình cờ gặp phải ở chỗ này, thậm chí Úy Hải Lam cũng sắp nhanh chóng quên mất. Cô sống một mình trong trời đất nhỏ bé này, người khác không giao thiệp với cô thì cô cũng tuyệt đối sẽ không bước chân ra. Mà cô thờ hờn hển, có chút chật vật đứng một bên, trong tay túi lớn túi nhỏ, tóc tai cũng nhất định rất xốc xếch. Nhưng cô lộ ra nụ cười, không phải cố ý, không phải muốn chứng minh thứ gì, chỉ là nụ cười mừng rỡ gặp lại bạn cũ.

Mà cô cười lại làm cho Thẩm Du An khẽ ngẩn ngơ.

"Đã lâu không gặp."

"Đã lâu không gặp."

Anh khe khẽ mở miệng, cô cũng nhẹ nhàng đáp lại.

Úy Hải Lam nhớ lại những việc đã qua chỉ cảm thấy có chút xa xôi, mà bây giờ cô có thể vân đạm phong thanh(*) đối diện anh rồi.

(*) Vân đạm phong thanh: nhẹ nhàng như mây khói, ý nói thoải mái tự do tự tại

Chỉ một câu, một câu đơn giản, đã lâu không gặp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (8)

Trong nháy mắt Thẩm Du An cũng đang nghĩ tới năm đó.

Khi đó, cậu và Từ Minh Lăng là anh em, Từ Minh Lăng và Viên Viên là thanh mai trúc mã, mà cô và Viên Viên lại là bạn thân ngồi cùng bàn. Cậu vẫn còn nhớ rõ tình trạng lúc mình gặp cô, cô và Viên Viên từ trong phòng học đi tới, cô vốn ít lời, dù nói chuyện cũng chỉ một hai câu như vậy hơn nữa câu nói lại rất ngắn.

Lúc này, cô đứng ở trước mặt anh nhẹ nhàng một câu "Đã lâu không gặp", không còn sự lạnh nhạt hay lạnh lùng khiến trong lòng anh cảm thấy ảm áp.

"Ừm, sao cậu lại ở đây?" Anh hỏi.

"Bây giờ tớ là nhà thiết kế cho tiểu thư Hình Ninh." Cô nói đúng sự thật.

Thẩm Du An gật đầu một cái, Lộ Yên cũng hoài nghi nói "À? Sao cô lại làm nhà thiết kế tạo hình cho cô ấy? Không phải cô đang ở tổng công ty sao?"

Giọng điệu cứng rắn của Lộ Yên vừa ra khỏi miệng, chợt phát hiện chính mình cũng thật không đúng, lập tức thu giọng lại.

"Công việc đòi hỏi." Úy Hải Lam cười cười, ngắn gọn lên tiếng trả lời cũng không muốn nói gì thêm.

Ở phía trước A Tú vẫy tay về phía cô, cô chỉ cho rằng cô ta tìm không thấy người nên hỏi "Úy Hải Lam, sao cô lại chậm như vậy? Cô đứng ở đó làm gì? Còn không mau tới đây nhanh một chút."

"Được!" Úy Hải Lam vội vàng trả lời, lại nhẹ giọng một câu "Vậy tôi có việc đi trước."

Thẩm Du An nhìn thấy cô cầm nhiều đồ như vậy, bước đi có dáng vẻ rất tổn sức, không nói lời gì, chủ động xách bao lớn bao nhỏ, nhỏ giọng nói "Tớ cầm vào giúp cậu."

"Không cần." Úy Hải Lam nghĩ như vậy cũng không tốt, dù sao bây giờ cậu ấy cũng là bạn trai của Lộ Yên.

"Không có việc gì." Thẩm Du An kiên quyết nói.

Lộ Yên ở bên cạnh nói: "Du An, Hải Lam cầm nhiều đồ như vậy, anh cũng nên giúp cô ấy một chút thôi."

Úy Hải Lam khẽ mỉm cười với cô, về mặt Lộ Yên có một tia bất mãn.

"Đề ở đâu vậy?" Thẩm Du An hỏi.

Úy Hải Lam cùng theo cậu ta vào nơi chụp ảnh, ngược lại cậu quay về hướng A Tú hỏi "Đồ đề ở đâu?"

"À? A! Đề ở đây là được rồi!" A Tú có chút ngây người, si ngốc phục hồi tinh thần. Cô nghĩ thế nào cũng không thông, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n, người nổi nghiệp tương lai Hoàn Mỹ, công tử Thẩm lại đích thân giúp một tay, hơn nữa còn giúp một nhân viên thiết kế tạo hình không có danh tiếng. Trời ạ! Không thể tưởng tượng nổi!

Thẩm Du An đề đồ xuống giúp cô, cũng không đợi cô nói cảm ơn, cậu đi trước nói "Cậu có khát không?"

"Tớ có mang nước." Cô vỗ vỗ vào bình nước ngay túi đeo lưng trong hành lý.

Thẩm Du An gạt đầu một cái.

"Du An!" Lộ Yên ở phía sau la lên, Thẩm Du An không còn kịp nói thêm gì nữa, nói thật thấp "Tớ đi trước."

"Được."

Úy Hải Lam nhìn cậu xoay người đi về hướng Lộ Yên, còn lại cô bắt đầu thu xếp đồ đạc.

Đỗ Hình Ninh vừa mới trang điểm xong thay trang phục diễn, cô từ miệng A Tú nghe được tin đồn về chuyện liên quan đến công tử Thẩm giúp cô ấy mang đồ vào, liền vội vàng đi tới bên cạnh cô, dùng theo ánh mắt dò xét vô cùng nghi hoặc hỏi "Úy Hải Lam, rốt cuộc cô là ai?"

"Tiểu thư Hình Ninh, tôi là nhà thiết kế tạo hình cho cô."

"Cô và Lôi Thiệu Hành có quan hệ như thế nào?"

Úy Hải Lam chỉ cười không nói, Đỗ Hình Ninh nghĩ ngợi nói "Không phải chân trước cô bị Thiệu Hành bỏ rơi lại chân sau cùng công tử Thẩm chứ?"

"Đây là chuyện riêng của tôi, tôi cũng không cần xin phép chứ?" Úy Hải Lam vẫn mỉm cười như cũ.

"A! Tôi cho cô biết, đừng có nằm mộng, hãy soi gương lại đi, muốn khuôn mặt không có khuôn mặt, muốn vóc người không có vóc người." Đỗ Hình Ninh châm chọc nói.

Úy Hải Lam trấn định nói "Người nằm mơ dường như không phải tôi đâu."

Bị cô ám chỉ mình, ánh mắt Đỗ Hình Ninh mãnh liệt liếc ngang cô.

"Tiểu thư Lộ Yên, tiểu thư Hình Ninh, hai cô chuẩn bị xong chưa, chúng tôi muốn khai mạc." Đạo diễn cầm loa kêu lớn.

Hai người Lộ Yên và Đỗ Hình Ninh cùng nhau bước ra, hai người đeo dây thép, liếc nhìn lại thực sự giống như tiên tử từ trên trời bay xuống. Hai bóng người đập ngọn cây, đập nóc nhà, nhanh nhẹn xoay tròn rơi xuống. Thế nhưng nếu so sánh, kỹ thuật diễn xuất của Đỗ Hình Ninh rõ ràng hơn Lộ Yên một bậc.

"Úy Hải Lam, cô đi hâm nóng một bình trà gừng, một lát tiểu thư Hình Ninh muốn uống." A Tú phân phó nói.

Úy Hải Lam cũng không từ chối, bưng bình trà đi về phía sau.

Ở nơi này tổ quay phim cũng mở ra một gian phòng có đầy đủ tiêu chuẩn tiêu tảo (*), dễ dàng điểm nóng đồ, nếu không như vậy giá rét đỉnh núi, nếu là ngã bệnh, vậy thì phải không bù mất. Cơ hồ tất cả người đều đi quan sát quay chụp, cho nên nơi này không có người nào. Úy Hải Lam đem bình trà bỏ vào chung trong các âm áp.

(*) tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất.

Úy Hải Lam vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Thẩm Du An.

Cô cười nói "Cậu đến chỗ này làm gì?"

"Tớ đến đưa canh." Thẩm Du An hạ tay xuống, quả nhiên cô nhìn thấy hơi nóng chung cách thủy bốc lên trong chén sứ xinh đẹp.

Loại men sứ Thanh Hoa có màu trắng ngọt ngào là loại cô thích nhất, Úy Hải Lam nói: "Chén sứ này thật sự quá đẹp."

"Lộ Yên thích." Thẩm Du An thuận miệng trả lời, sau đó lại đột nhiên nói một câu "Lam, chuyện lần trước, tớ rất xin lỗi."

Úy Hải Lam dĩ nhiên biết cậu đang nói gì, cô lại bắt đầu giả ngốc "Chuyện gì? Tớ đều quên hết rồi. Không phải cậu cũng thừa biết con người của tớ rất mau quên sao?"

Thẩm Du An cười, nụ cười của cậu vẫn giống như ngày trước, trong suốt đẹp mắt.

Úy Hải Lam nhìn nụ cười của cậu, cong khóe mắt.

"Úy Hải Lam, sao cô lại chậm chạp như vậy?"

"Tiểu thư Hình Ninh, tôi là nhà thiết kế tạo hình, không phải trợ lý của cô. Nếu như không hài lòng, có thể sa thải tôi." Úy Hải Lam vô vị nói.

Cùng lắm là bị điều trở về hậu trường Hoa Hạ, sau này quản lý sẽ sắp xếp người khác phụ trách.

"Cô tài giỏi như thế làm sao tôi lại muốn sa thải cô?" Tuy khuôn mặt Đỗ Hình Ninh mỉm cười nhưng thực ra đang cắn răng nghiền lợi nói, thay vì để cho cô làm mưa làm gió tại nơi cô không nhìn thấy, không bằng giữ cô ở bên cạnh càng khiến cho người người an tâm. Cô khép vạt áo, ánh mắt quét về phía cặp đôi thân mật, cố ý nói: "Công tử Thẩm đối với bạn gái thật tốt."

Úy Hải Lam không nhanh không chậm nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Du An đang khoác áo cho Lộ Yên, cử chỉ của anh săn sóc dịu dàng như vậy, Lộ Yên như chìm nhỏ nép vào người đứng bên cạnh anh, thoạt nhìn hai người xem ra quả nhiên rất xứng đôi. Viên Viên đã từng nói, Lộ Yên đoán chừng coi cô như tình địch. Hiện tại vật đổi sao dời, cô ta không tiếp tục gây sự với cô, xem ra có lẽ thật là như vậy.

Thật ra như vậy chưa chắc không phải là một kết quả tốt.

Sau thời gian ba ngày, cũng không có xảy ra tình trạng nào ngoài ý muốn. Chỉ có một lần, Úy Hải Lam nhìn thấy A Tú đang lục lọi túi xách của mình, Die nda n****Sóc***Là****Ta****le q u ydo n,cô yên lặng đi tới phía sau chụp bả vai của cô ấy, A Tú lại càng hoảng sợ, Úy Hải Lam nhàn nhạt nói "Chị Tú, chị ở đây tìm cái gì đây? Nói cho em biết một tiếng, em giúp chị tìm."

"Không có..ha ha." A Tú cười xấu hổ.

Úy Hải Lam dĩ nhiên không phải kẻ ngốc, lần trước về chuyện dây chuyền ruby đã khiến cô có chút cảnh giác, căn bản là một cuộc mưu tính, nếu không, A Tú cũng sẽ không gọi bọn họ bắt đầu vào thời điểm bảy giờ tập hợp, toàn bộ chỉ trước hai giờ, ánh mắt cô lạnh lùng nói "Chị Tú, có câu ngạn ngữ không biết chị đã từng nghe qua chưa?"

"Câu gì?"

Úy Hải Lam nâng lên khóe môi, nụ cười này chợt khiến A Tú cảm thấy lạnh lạnh, cô nhẹ nhàng phun ra "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm."

A Tú không khỏi run run, một cổ lạnh lẽo xông đến từ lòng bàn chân cô.

Giữa trưa thứ sáu, đoàn kịch chụp xong, sau khi hoàn thành cảnh cuối cùng thì cũng kết thúc công việc.

Rốt cuộc Úy Hải Lam cũng có thể trở về nghỉ ngơi.

Nhìn thời gian vẫn còn sớm, cô liền đứng ở một bên chờ.

Đột nhiên, trong đám người lại chuyển động một cách khác thường.

Rồi sau đó chỉ nghe thấy có người kêu "Tiên sinh Lôi, vì sao ngài lại tới đây?"

Trong lúc nhất thời, mọi người rối rít tò mò quay đầu lại ngắm nhìn.

Đám đông vây quanh một đầu, người đàn ông thân hình cao lớn, phong thái bất phàm từ từ thoảng hiện. Áo khoác lông thượng hạng màu đen ửng trắng, bên trong cũng là áo len cùng màu, xứng với chiếc quần tây màu tro, đôi giày da kia vút sáng, cứ như vậy anh mỉm cười đi tới, vóc người trời sinh giống như muốn lộ ra thân hình cao ráo tuyệt mỹ nhất trong đám người mẫu đỉnh cấp kia.

Lôi Thiệu Hành hướng về mọi người mỉm cười gật đầu, ánh mắt của anh thẳng tắp nhìn về một chỗ.

Anh đang thẳng hướng đi về phía cô.

Thấy anh đến gần, Úy Hải Lam chợt có chút hoảng hốt.

Trong nháy mắt, anh đi tới trước mặt cô, dưới ánh mắt của mọi người, anh mở miệng hỏi "Xong việc rồi sao?"

Nhiều người đang nhìn như vậy, Ủy Hải Lam nhẹ giọng trả lời "Tiểu thư Hình Ninh cũng sẽ nhanh chóng kết thúc công việc rồi."

"Anh hỏi em đấy." Anh thỉnh thoảng nói.

Ủy Hải Lam lập tức lúng túng, đang suy nghĩ anh đột nhiên huỳnh hoang xuất hiện như thế rốt cuộc là muốn làm gì "Cũng nhanh thôi."

"Được, vậy anh đợi em."

Lẽ nào anh đợi cô tan việc?

Ủy Hải Lam nghi ngờ liếc anh một cái, thế nhưng anh lại lấy áo khoác ngoài cời xuống, khoác lên trên người cô "Mới vừa đến, có chút nóng, em khoác giúp anh."

Anh thuận miệng nói một câu, cũng mập mờ và thân mật khác thường, cô vội vàng lấy áo khoác treo trên tay mình.

Mọi người đã cảm thấy kinh ngạc, lúc trước không phải có tin đồn đại luật sư Lôi cùng Đỗ Hình Ninh đang hẹn hò sao? Thế nào lại cùng nhà thiết kế tạo hình của Đỗ Hình Ninh đây?

"Tiên sinh Lôi, mời ngồi." Lập tức có người đưa đến một cái ghế.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười gật đầu, rồi sau đó một tay kéo cô qua, lại ép cô ngồi xuống ghế.

"Em đứng được rồi." Cô vừa muốn đứng dậy, thế nhưng anh lại mạnh mẽ đè đầu vai cô lại, không cho phép cô đứng lên.

"Làm sao anh có thể để cho người phụ nữ của mình đứng được?" Anh đứng bên cạnh cô, cặp mắt nhìn về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng không chớp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Chim Di Trú Khó Di Chuyển (9)

Ủy Hải Lam lại rất kinh ngạc đối với cách xưng hô của anh, hình như gần đây, anh ở chỗ này kỳ quái thế nào, thỉnh thoảng lại phát bệnh. Cô cũng không muốn trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, nóng lòng muốn phải sạch quan hệ với anh, chịu đựng một Đỗ Hình Ninh đã đủ, nếu như lại thêm mấy người, sợ rằng cô sẽ đau đầu nhức óc, càng sẽ thêm phiền.

Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói "Em không mệt, em không muốn ngồi."

"Anh muốn em ngồi thì em ngồi cho anh." Giọng Lôi Thiệu Hành lạnh mấy phần, giống như có điều bất mãn.

Nhân viên làm việc nhìn thấy anh ép cô ngồi, vội vàng lại đưa đến thêm một cái ghế.

Lôi Thiệu Hành mới từ từ ngồi xuống, kiều ngạo bất chèo hai chân. Chân anh rất dài rất thẳng, cho nên tư thế ngồi vô cùng tự nhiên.

"Này này, tiên sinh Lôi có quan hệ với cô gái kia thế nào vậy?"

"Không biết nha."

"Cô ấy không phải là nhà thiết kế tạo hình của Đỗ Hình Ninh sao?"

"Đúng vậy, không phải tin tức mới nhất truyền đại luật sư Lôi đang hẹn hò cùng Đỗ Hình Ninh sao? Làm sao bây giờ lại đối tốt với một nhân viên tạo hình như vậy?"

"Chẳng lẽ là bom khói?(*)"

(*) Trong ngôn ngữ nói, "bom khói" được sử dụng để mô tả ngôn ngữ và hành vi gây nhầm lẫn cho mọi người, cảm giác rằng hai người sử dụng cách này để che giấu.

"Có thể, rất có thể."

Quanh mình xì xáo bàn tán, đã bàn luận âm ỉ, trọng tâm đề tài vây quanh mối quan hệ lộn xộn của ba người kia, thật sự là tiến tới ko được, dừng cũng không xong.

Không phải Úy Hải Lam không nghe được những Die nd da n****Sóc***Là****Ta****I e q u u y d o n, chuyện linh tinh kia nhưng cô vẫn duy trì trấn tĩnh, không sợ các loại ánh mắt, vẫn bình tĩnh không nói một lời.

Dù sao miệng mọc trên mặt người khác, nói hay không nói đều là do bọn họ.

Nhưng có nghe hay không, toàn bộ đều do chính cô.

Úy Hải Lam đơn giản không để ý, nhàn hạ nhìn các diễn viên tại hội trường đang quay.

Qua hồi lâu, Lôi Thiệu Hành lặng lẽ đưa ánh mắt quan sát cô. Cô ngồi ở bên cạnh anh, có lẽ là bởi vì nguyên nhân thời tiết rét lạnh, gương mặt ửng hồng, ngay cả chóp mũi cũng ửng đỏ, không cảm thấy buồn cười, chỉ có chút đáng yêu. Cô nghiêm túc nhìn phía trước, đáy mắt có tính trẻ con ngạc nhiên cùng chấp nhất, không đếm xỉa đến những chuyện xung quanh mình.

"Tiểu Lam." Anh đột nhiên mở miệng.

Úy Hải Lam chú ý lực tập trung về phía trước, nhất thời chưa hoàn hồn.

"Tiểu Lam." Anh lại gọi, lần này trực tiếp đưa tay véo nhẹ má phẩn của cô.

Úy Hải Lam chợt gặp phải sự tấn công, vội vàng nghiêng đầu, vừa bụm mặt lại bị anh bóp gương mặt của mình, phần hân trừng mắt liếc anh một cái.

Ánh mắt của cô vốn là mắt xéch xinh đẹp, trừng một cái liền ngọt ngào sáng lên, Lôi Thiệu Hành nhìn hai mắt của cô, lâu bầu nói "Thật nhảm chán."

Úy Hải Lam đột nhiên có cảm giác quạ đen bay đầy trời, anh đây là đang làm nũng?

"Nhảm chán, anh đi ngủ là được." Cô thật sự không nghĩ ra hoạt động giải trí nào, chỉ cho rằng đây là phương pháp đơn giản hữu hiệu nhất để giải quyết vấn đề.

"Em ngủ với anh sao?" Anh híp lại tròng mắt, thu hết ánh sáng.

Úy Hải Lam lại háy anh một cái, thu hồi tầm mắt, không để ý đến anh nữa.

Lôi Thiệu Hành nghiêm chỉnh ngồi thẳng "Thật sự rất nhảm chán, em kể chuyện cười đi, kể một lần, sao hả?"

Anh lại bắt đầu bóp mặt của cô, Úy Hải Lam bị anh ôn ào, không thể làm gì khác hơn đáp "Anh đừng lộn xộn."

Quả nhiên Lôi Thiệu Hành thu tay về, chờ đợi đoạn sau.

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, rồi cuộc nói: "Chim cánh cụt đi tìm gấu Bắc cực chơi, từ cực nam đến cực bắc phải mất thời gian mười năm. Chim cánh cụt đi tới nửa đường nhớ ra quên đóng cửa, không còn cách nào khác đành lại quay trở về đóng cửa. Sau đó lại lần nữa tiếp tục lên đường đi đến Bắc Cực, như vậy vừa đi liền mất mười lăm năm, chờ đến khi đến trước cửa nhà gấu Bắc cực, cuối cùng chim cánh cụt gõ cửa."

"Tùng tùng tùng, gấu Bắc cực, gấu Bắc cực, chim cánh cụt đang gọi."

"Cuối cùng gấu Bắc cực mở cửa hỏi, sao thế?"

"Chim cánh cụt nói gấu Bắc cực, gấu Bắc cực, chúng ta cùng đi chơi có được không?"

Úy Hải Lam nghiêng đầu liếc về hướng bên cạnh anh, thấy anh đang nhìn mình, về mặt cô nghiêm túc nói "Gấu Bắc cực không chút nghĩ ngợi, lập tức đóng cửa lại, chỉ nói hai chữ —— không chơi."

"Hết rồi?" Lặng yên một hồi lâu, Lôi Thiệu Hành sâu kín hỏi.

"Ừm, hết rồi."

"Cứ như vậy là xong?"

"Xong rồi."

"Thật không có tinh thần gì, con gấu Bắc cực kia nhất định là cãi nhau cùng chim cánh cụt cho nên mới không đồng ý đi chơi."

Úy Hải Lam nhất thời im lặng "Anh cũng không phải là gấu Bắc cực, làm sao lại biết bọn chúng cãi nhau?"

"Không có cãi nhau sao?" Lôi Thiệu Hành bưng tỉnh hiểu ra, chợt cười một tiếng, tựa đầu lại gần bên tai cô, nhỏ giọng nói "Tiểu Lam, Tiểu Lam, vậy chúng ta cùng đi chơi có được không?"

Anh cười rục rờ như vậy, giọng điệu của anh cung chịu như vậy giống như mật ngọt rót trong lòng, Úy Hải Lam trầm mặc, phun ra hai chữ "Không chơi!"

Lôi Thiệu Hành không nhịn được cười khẽ một tiếng, ánh mắt kia cực kỳ dây dưa.

"Nói thật, ngày mai cùng đi chơi có được không?"

"Không được."

"Vậy ngày mốt?"

"Không được."

Hai người cứ đầu võ mồm không thèm để ý đến ai như vậy, Ủy Hải Lam không nhận ra mình lại lần nữa trở thành tiêu điểm.

Cho đến khi đạo diễn kêu "Cắt", bọn họ vẫn chưa ngừng nghỉ.

Đỗ Hình Ninh hạ kính xuống, vội vàng khoác thêm áo chống lạnh, vừa ra khỏi đám người lại nhìn thấy một màn hai người thân mật lập tức ghen ghét dữ dội. Sau sự kiện sợi dây chuyền ngày hôm đó, cô cũng nhận định Ủy Hải Lam là người phụ nữ bị vứt bỏ, cô không thể để cho người phụ nữ này giống như đóm lửa nhỏ, gió xuân thổi tới sẽ lại hồi sinh. Cô bước nhanh chân vội chạy lên, ôn nhu nói "Thiệu Hành, anh đến đón em sao? Xa như vậy, thật ra cũng không cần cố ý tới đâu."

Lôi Thiệu Hành không nói không rằng, ánh mắt của anh quét về nơi nào đó, làm như đang đợi cái gì.

Lúc này, bên kia cũng truyền tới tiếng gọi âm ỉ "Quản lý Thẩm, ngài đã tới."

Lúc này Lôi Thiệu Hành cũng hướng về phía Đỗ Hình Ninh cười cười, nụ cười này cũng lạnh nhạt khách sáo, rồi sau đó anh từ từ đứng dậy, thuận thế nắm cánh tay Ủy Hải Lam lên, vừa mở miệng lại khiến Đỗ Hình Ninh tái mặt "Tiểu thư Đỗ, vậy cô ấy cũng xong việc rồi, tôi có thể dẫn người đi không?"

Đỗ Hình Ninh đã ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không ngờ tới tình hình sẽ thế này.

"Có thể....." Nụ cười trên mặt Đỗ Hình Ninh gượng gượng, lúng túng không chịu được.

Lôi Thiệu Hành dắt tay Ủy Hải Lam, nhân tiện cầm lấy chiếc túi cô để ở một bên, cứ như vậy dẫn cô ra khỏi đám người.

Ủy Hải Lam bị anh một đường lôi kéo yên lặng đi về phía trước, chạm mặt Thẩm Du An.

Mấy ngày nay Thẩm Du An cũng chưa hề tới đây, hôm nay kết thúc công việc trên đỉnh núi này nên anh tới. Mặt lạnh như sương, yếu ớt thờ hờn hờn, Diệc da n****Sóc****Là****Ta****l e q u y d o n, anh cũng nhìn thấy bọn họ, cô và anh cứ như vậy liếc mắt nhìn nhau, mà đôi mắt màu nâu đột nhiên âm ảm rồi lại phát ra ánh sáng, tuy vẫn như cũ mỉm cười, lại có loại phiền muộn khác, buồn bã như vậy cô cũng từng nhìn thấy qua ở chỗ quán cà phê hôm đó.

Lôi Thiệu Hành chợt thả chậm bước chân, đi qua bên cạnh Thẩm Du An, hai người trầm mặc gật đầu chào hỏi. Anh mặt không biến sắc ghé mắt nhìn về cô, chỉ thấy cô bình tĩnh không động, nụ cười thoáng ảm ảm khiến anh không nói được là tự vị gì, bước chân lại không khỏi tự chủ nhanh hơn.

Lộ Yên đứng bên trái đằng trước anh nhưng cũng không có mở miệng, chỉ như vậy nhìn anh.

Thẩm Du An mù mịt nhìn về phía cô, đi tới gần cô.

Nghe nói, ở tại thời điểm nào đó hai đường thẳng song song cũng sẽ có khả năng giao tập (xuất hiện cùng một lúc).

Nhưng giao tập qua đi cũng đầy một khoảng cách xa hơn, vĩnh viễn không thể tiếp tục gặp nhau.

Đi ở đường núi, liếc nhìn bậc thang nối dài dường như mệnh mông vô tận.

Tay Lôi Thiệu Hành vẫn thủy chung dắt tay nhỏ bé của cô, Ủy Hải Lam không nói gì, làm như đang trầm tư, hoặc giả là không muốn đánh vỡ phần an nhàn khó có được này. Dù sao giữa bọn họ, sẽ có rất ít sự hòa bình lẫn nhau như vậy. Đi gần một nửa đường, vẫn im ắng yên tĩnh, rốt cuộc anh không nhịn được mở miệng, cũng không chút để ý hỏi "Thế nào? Không vui à?"

"Không có." Ủy Hải Lam nhẹ giọng trả lời.

Lôi Thiệu Hành nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không có quá nhiều hào hứng, chỉ cho là cô đang đè nén nên quát to "Tức giận thì tức giận, nói ra sẽ chết sao?"

"Thật sự không có." Ủy Hải Lam không hiểu, chẳng lẽ nhất định phải thừa nhận là có?

Lôi Thiệu Hành quắc mắt dừng bước lại, xoay người nhìn về phía cô.

Ủy Hải Lam đứng cao hơn anh một nấc thang, dù vậy cũng vẫn không cao hơn anh. Bốn phía là đều là màu xanh, không khí trong lành, tràn đầy mùi thơm của cỏ cây, anh cúi đầu, mà cô ngẩng đầu lên, âm thanh của anh nháy mắt chìm xuống mấy phần "Nhìn thấy tiểu tử họ Thẩm kia, em có gì muốn

nói? Có phải là gặp mặt kẻ thù sẽ rất tức giận?"

Lôi Thiệu Hành ngưng mắt nhìn cô chằm chằm, muốn nhìn thấy cô tức giận nhưng cô may mắn cũng không có, không tìm được nửa điểm dấu vết.

Úy Hải Lam cũng nhìn anh một hồi lâu, lông mi anh dần dần nhú lại, mà cô nhàn nhạt mỉm cười, ôn hòa nói "Tại sao lại là kẻ thù, vốn cũng không phải là chuyện ghê gớm gì. Đột nhiên gặp nhau, em nhìn thấy cậu ấy sống rất tốt, em cũng cảm thấy vui mừng. Làm bạn bè không có gì qua được con tim. Nếu như cánh trong lòng, hơn nhiều năm về sau nhớ tới, có lẽ sẽ cảm thấy tiếc nuối. Dù không liên lạc cũng không sao chỉ là nếu như muốn đi, nhất định phải tự mình nói cho em biết, nếu không sẽ y như đứa ngốc."

Có gió thổi qua, giọng cô nhẹ nhàng vòng quanh, cô có điều ngụ ý, anh không phải không nghe rõ.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên lại kéo tay cô qua, cùng đi xuống núi.

Úy Hải Lam chỉ đành phải theo bước anh, trong thoáng chốc nghe anh nói "Em tuyệt đối không phải là đứa ngốc."

Cô nghe thấy được một mùi thơm ngát, không biết thuộc về cánh rừng cây này, hay là thuộc về anh, lại khiến cho cô đột nhiên an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154

Ngày thứ bảy đó, Úy Hải Lam đúng hẹn liên lạc với Nhiếp Đồng.

Ngay công vườn thú, quả nhiên Úy Hải Lam nhìn thấy có người đang tha thiết chờ mình.

Nhiếp Đồng đội chiếc nón xinh xắn, đeo ba lô nhỏ, cô buộc tóc đuôi ngựa nghịch ngợm, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trĩnh hết sức xinh đẹp. Đứng bên cạnh cô là một cô gái có lẽ là người phụ trách đưa cô bé đến đây, ăn mặc cũng rất nghiêm chỉnh lễ độ, thậm chí là một khuôn mặt vô cùng diễm lệ (xinh đẹp).

"Chị Hải Lam" Xa xa Nhiếp Đồng nhìn thấy người đến liền reo to, chạy như bay về phía cô.

Úy Hải Lam nghênh đón cô, cũng tự nhiên dắt bàn tay nhỏ bé.

"Có phải chờ lâu lắm rồi hay không?"

"Không, em cũng vừa mới đến."

Hai người đến gần một chút, cô gái xinh đẹp kia lên tiếng "Xin chào, tiểu thư Nhiếp giao cho cô, đến lúc tiểu thư liên lạc tôi...tôi sẽ đến đón."

"Cô thật dài dòng, biết rồi, đi nhanh đi." Nhiếp Đồng hiển nhiên không thích cô ấy vội vã đuổi người.

"Tôi đi đây." Cô gái kia cũng không tức giận, mỉm cười rồi đi.

Úy Hải Lam chú ý tới đôi phương nhìn chằm chú, ánh mắt ấy giống như Đỗ Hình Ninh, đối với cô tràn đầy đề phòng. Khi cô cảm thấy có chút nghi hoặc thì lại nghe thấy Nhiếp Đồng nói "Em không thích cô ta."

"Tại sao?" Úy Hải Lam hỏi ngược lại.

"Cô ta yêu chú mới đối xử với em tốt như vậy, em ghét cô ấy." Nhiếp Đồng bĩu môi nói.

Úy Hải Lam hiểu ra, thì ra là thế cho nên cô gái kia mới căm thù cô.

Hai người mua vé vào cửa, thuận lợi vào vườn tham quan. Theo bản đồ chỉ dẫn, họ đi theo đoàn du khách ngồi lên xe đi tham quan khu mảnh thú.

Nhân viên làm việc chỉ dẫn khách, họ được chỉ đến một chiếc xe phía sau.

Vừa mới lên xe, Nhiếp Đồng đột nhiên hô to "Chú Lôi, sao chú ở chỗ này?"

Úy Hải Lam hoài nghi nhìn lại, chỉ thấy Lôi Thiệu Hành ngồi yên tĩnh ở vị trí phía sau, ăn mặc tùy ý nhẹ nhàng, vẫn là một khuôn mặt tuấn đạt (đẹp trai) như trước.

Đột nhiên nghĩ đến hôm qua, anh lái xe đưa cô trở về Cần Viên, anh hỏi cô có muốn cùng đi chơi, cô nói không muốn, anh lại quán lấy cô hỏi tại sao. Bỗng một cuộc điện thoại gọi đến giải vây cho cô, anh không hỏi tới nữa, mà cô cũng biết điều xuống xe, bóng lưng anh cũng trực tiếp mất hút. Không

nghĩ tới chỉ trong chớp mắt, anh lại xuất hiện tại nơi này.

Lôi Thiệu Hành vẫy tay về hướng Nhiếp Đồng, lại vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Nhiếp Đồng buông lỏng tay, chạy vội tới bên cạnh anh ngồi xuống "Chị Hải Lam, ngồi bên này."

Úy Hải Lam không thể làm gì khác hơn là đi tới ngồi vào chỗ trống bên cạnh Nhiếp Đồng, đó là vị trí cạnh cửa sổ cô luôn luôn ưa thích.

"Chú Lôi, có phải bởi vì cháu đã kể cho chú nghe giáo viên yêu cầu cháu viết bài về động vật nên chú đoán hôm nay cháu sẽ đến vườn thú?"

Lôi Thiệu Hành nhẹ bóp lỗ mũi xinh xắn của cô, chỉ cười không nói.

"Ôi! Thật vui nha! Hôm nay có chú Lôi còn có chị Hải Lam cùng đi ra ngoài chơi!" Nhiếp Đồng nhảy cẫng hoan hô.

Tài xế bắt đầu khởi động mà xe lại chỉ chờ ba người bọn họ, xe không nhanh không chậm tiến vào khu vườn mảnh thú. Bên trên là con đường nhỏ rộng rãi có thể nhìn thấy sư tử oai hùng, còn có con báo nhỏ đang nhanh chóng chạy trốn. Trên đường xe ngừng lại, con gấu chó bò đến bên cạnh xe, đột nhiên đứng lên, dọa Nhiếp Đồng giật mình, cô bé nghẹn ngào gào lên "A! Thật là đáng sợ!"

Úy Hải Lam vội vàng bảo vệ cô.

Mà bên cạnh lại có cô tay bên chắc có lực lộ ra, ôm cả cô vòng vào trong ngực anh, giọng nam trầm thấp vang lên "Đồng Đồng, cháu xem, kính thủy tinh đã bao phủ rồi."

Nhiếp Đồng vốn luôn luôn tin tưởng anh tuyệt đối, lúc này mới từ khe hở nhìn ra quả nhiên con gấu chó kia cũng không tấn công nữa nhưng móng vuốt vẫn nằm ở cửa sổ, vẫn thật rất đáng sợ.

"Còn rất đáng sợ." Một tay Nhiếp Đồng ôm lấy Úy Hải Lam, một tay ôm lấy Lôi Thiệu Hành.

Úy Hải Lam nghiêng đầu quay đi, mà anh cũng đồng thời nghiêng đầu nhìn lại, hai người vừa nhìn nhau như vậy, khuôn mặt anh mang theo nụ cười dịu dàng, cô ngẩn ra, vội vã từ biệt.

Từ khu dã thú đi ra, ba người đi tới khu vườn thú hiền lành.

Nhiếp Đồng là một cục cưng cực kỳ tò mò, vấn đề xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Úy Hải Lam và Lôi Thiệu Hành trả lời không xuể, lại bị tiểu công chúa làm cho hoa mắt chóng mặt.

"Tại sao hươu cao cổ lại có chiếc cổ dài như vậy?"

"Bởi vì nó muốn ăn thứ gì đó." Úy Hải Lam trả lời.

"Vậy nó có thể cúi đầu xuống ăn mà."

"Nhưng chân của nó cũng dài, nếu như cổ không dài thì cũng không thể ăn rồi."

"Chân kia và cổ cũng ngắn một chút, không phải là tốt hơn rồi sao?"

"Cái này cần phải hỏi hươu cao cổ mẹ đi." Úy Hải Lam bối rối nói.

"Tại sao trên người ngựa vằn là những đường vằn?"

"Bởi vì nó được gọi là ngựa vằn." Lôi Thiệu Hành trả lời.

"Vậy nó cũng có thể có chấm tròn, tại sao lại là một đường đen một đường trắng vậy?"

"Nó vượt ngục (chạy trốn) ra ngoài."

"Vượt ngục là cái gì?" Tiểu gia hỏa tò mò tròn to hai mắt, vừa hỏi "Tại sao chân con voi lớn như vậy?"

"Cháu cứ nói đi?" Lần này, hai người đồng thời lên tiếng.

Nháy mắt đến trưa, Nhiếp Đồng đói bụng, ba người nghiên cứu xem nên ăn cái gì, dĩ nhiên là toàn bộ đều nghe theo tiểu công chúa.

Nhiếp Đồng suy nghĩ một chút, quanh co nói "Em có thể ăn KFC không?"

Úy Hải Lam thật sự cứng lại, bởi vì cô lớn như vậy, rất ít khi sẽ đi ăn KFC.

Chờ đến quán KFC, Lôi Thiệu Hành ôm lấy Nhiếp Đồng cho phép tiểu công chúa tùy ý gọi.

Nhiếp Đồng gọi một phần ăn trẻ em, vui vẻ nhận lấy món đồ chơi, theo Lôi Thiệu Hành đi về phía Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam nhìn hai người từ từ đi tới, thế nhưng đột nhiên cảm thấy ảm áp.

Nhiếp Đồng cầm cọng khoai tây dính sốt cà chua, ăn một cách sung sướng vô cùng, vừa ăn vừa lầu bầu nói "Chú không khi nào dẫn cháu tới đây ăn, chú nói đây đều là những đồ ăn không tốt cho sức khỏe, sao lại là đồ bỏ đi, rõ ràng ăn ngon như vậy, còn có đồ chơi nữa. Ngày mai đi học, cháu sẽ cầm đến trường học cho bạn bè xem."

Đột nhiên, một cọng khoai tây dính tương được đưa đến trước mặt Ủy Hải Lam và Lôi Thiệu Hành.

Nhiếp Đồng "A" một tiếng, hai người hiểu ý đồng thời há mồm ăn.

"Người bạn nhỏ, có muốn cùng ba mẹ chụp chung không đây?" Một người già trang trọng phim hoạt họa đi tới, trong tay cầm máy chụp hình.

Ba mẹ?

Lôi Thiệu Hành đang uống nước đá, thiếu chút nữa thì phun ra ngoài.

Ủy Hải Lam còn đang cắn cánh gà, chột ngậy người một chút.

Ngược lại Nhiếp Đồng hết sức trấn định tự nhiên, lại phản khởi lên tiếng "Được!"

Vì vậy, ba người đang sóng vai ngồi trên ghế sofa, Nhiếp Đồng ôm hai người, người chụp hình đếm ba tiếng, cùng nhau kêu "Chụp".

Hình cũng nhanh chóng được chụp, Nhiếp Đồng nhận lấy nâng niu xem kỹ ở trong tay mình.

Nhưng hai người đều không nói chuyện, Nhiếp Đồng cười lên "Ha ha, cháu cảm thấy hai người giống như ba mẹ của cháu thật vậy."

"Vậy thì thay đổi cách xưng hô đi, đừng cả ngày gọi chị nữa." Lôi Thiệu Hành không chút để ý nói, Ủy Hải Lam nhăn đầu lông mày.

"Không cần." Nhiếp Đồng hùng hồn nói "Chị Hải Lam rõ ràng cũng còn rất trẻ."

"Vậy chú rất già sao?"

"Chú trẻ hơn so với ba cháu nhưng già hơn so với chú ba của cháu." Tiểu gia hỏa từ trước đến giờ đều thành thực thẳng thắn, Ủy Hải Lam cúi đầu buồn cười.

Lôi Thiệu Hành phần hận cắn một miếng Hamburger, cảm thấy mùi vị như nhai sáp nến.

"Được rồi, chú Lôi đẹp trai giống chú ba của cháu vậy." Nhiếp Đồng trấn an một câu, Ủy Hải Lam lần này không nhịn nổi, cười khẽ một tiếng.

Lôi Thiệu Hành thấy cô cười đến pháo hoa nở rộ sáng lạng vô cùng, buồn bực nhỏ nhỏ cũng trở thành hư không.

Từ KFC đi ra, Nhiếp Đồng nói muốn đi xem biển rộng.

Lôi Thiệu Hành liền lái xe tiến về phía bờ biển.

Đây là ảm áp sau giữa trưa mùa đông, gió biển cũng biến thành nhũn nhụi mềm mại mang theo liên tục tình ý.

Xe dừng lại, Lôi Thiệu Hành vừa muốn mở miệng, Ủy Hải Lam lại chậm chạp ra hiệu. Lôi Thiệu Hành yên lặng nhìn lên, thì ra là Nhiếp Đồng đã nằm trên đùi cô ngủ thiếp đi. Chạy một ngày trời, cô bé cũng mệt mỏi. Hai người cứ như vậy ngồi yên lặng một lát, anh nhỏ giọng nói "Có muốn xuống đi dạo một chút hay không?"

Ủy Hải Lam chỉ chỉ Nhiếp Đồng.

Lôi Thiệu Hành nói: "Đoán chừng cô bé còn phải ngủ một lát nữa, xe dừng nơi này, cũng không đi xa."

Ủy Hải Lam thấy cũng tốt, vì vậy lấy tấm thảm da lông ngắn đắp lên cho Nhiếp Đồng cùng bước xuống xe.

Hai người cũng không đi xa, chỉ đi về phía trước một đoạn đường ngắn.

Chỗ đây đá ngầm, Lôi Thiệu Hành bò lên, xoay người đưa tay ra về hướng cô "Đưa tay cho anh."

Ủy Hải Lam chần chờ nhìn anh không chịu đưa bàn tay ra, thế nhưng anh lại không kiên nhẫn đã nắm cô lôi đến.

Lôi Thiệu Hành ngồi trên đá ngầm, cũng kéo cô ngồi xuống cùng.

Phía trước là một mảnh biển rộng mịt mờ vô biên, không biết nước biển muốn trôi về nơi nào. Mùa đông mặt trời khá rõ, ánh chiều tà dần dần tỏa ra ánh

nắng chiều chói lọi đến hoa mắt, chiếu sáng khắp một mảng, đẹp không gì tả nổi. Mà trên không trung, một đoàn chim di trú nhanh nhẹn bay tới, từ phương bắc xa xôi giá rét bay đến quê hương ấm áp.

Gió biển có chút lạnh, Úy Hải Lam nhẹ nhàng run run nên anh lại khoác áo choàng trên người cô, tỉ mỉ khép chặt áo lại.

Lần này, cô cũng không tiếp tục từ chối.

"Đây là chim gì?" Anh mở miệng hỏi.

Úy Hải Lam nói: "Chim di trú, vào thời điểm mùa đông chúng bay tới, qua đông sẽ bay đi, cũng sẽ không lưu lại."

"Nếu như anh là một con chim di trú, anh nhất định sẽ lưu lại."

"Tại sao?"

Lôi Thiệu Hành khẽ nheo tròng mắt, chợt nói "Bởi vì nơi này có một mảnh đại dương mệnh mệnh xanh thẳm."

Nơi nơi đều là bầy chim bay lượn, ở nơi mùa đông này, lòng cô đột nhiên rung động.

Năm sau, vẫn còn người kia chăng?

Cô ngẩng mặt nhìn ra biển rộng, chờ đợi xuân về hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155

Ở trong xe, Nhiếp Đồng vốn đang buồn ngủ lại âm thầm tỉnh lại. Cô bé xoa xoa hai mắt đang buồn ngủ tỉnh táo trở lại, mơ hồ nhìn quanh, lẩm bẩm gọi hai người nhưng không có ai đáp lại. Càng không nhìn thấy bọn họ, cô bé có chút hốt hoảng, một cảm giác mất mát thật sâu tự nhiên ập đến giống như lại một lần nữa bị người khác vứt bỏ.

Từ trên ghế Nhiếp Đồng ngồi dậy, ghé đầu ngó ra ngoài cửa sổ.

Chợt cô nhìn thấy cách đó không xa trên mảng đá ngầm mờ hồ có hai bóng người đang ngồi.

Hai người kia ngồi tựa sát nhau, người đàn ông ôm đầu vai của người phụ nữ, che chở ôm cô vào trong ngực mình. Cô gái khoác chiếc áo của người kia, mái tóc bay tán loạn ở sau lưng, hai người một cao một thấp, bóng lưng cũng cực kỳ phối hợp xứng đôi. Rồi sau đó, người đàn ông khẽ vuốt đầu của cô gái, còn cô gái cũng liến từ từ nghiêng đầu, rót cuộc tựa đầu vào vai anh.

Lúc này đang là hoàng hôn, ánh trời chiều đẹp vô cùng.

Ánh nắng chiều ở bờ biển vô cùng đẹp khiến cho người ta say mê, vô số chim di trú họp nhau thành quần thể, phong cảnh đồng nhất giống như là bức họa, vô cùng hùng vĩ.

Nhiếp Đồng nằm ngay cửa sổ xe, không khỏi nhìn đến mắt hờn.

Cô vội vàng mở cửa xe, nhảy xuống xe đi về hướng hai người chạy như điên.

"Chú Lôi! Chị Hải Lam!" Nhiếp Đồng sung sướng reo lớn.

Tiếng gọi trẻ thơ thoải mái âm ỉ sâu thẳm truyền đến, hai người đồng thời nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhiếp Đồng héch khuôn mặt tươi cười chạy đến.

"Ai, bị phát hiện rồi!" Lôi Thiệu Hành bất đắc dĩ than thở một tiếng.

Úy Hải Lam ngăn ra, nghiêng đầu nhìn lại, lại thấy khuôn mặt anh tràn đầy dịu dàng, loại dịu dàng đó lại nhấp nhô như sóng nước, lạnh lẽo dưới mặt biển, chất chứa vô hạn ấm áp. Anh như vậy, cô rất hiếm khi được nhìn thấy, ngoài mặt anh luôn mỉm cười che giấu phần âm độc cùng lạnh lùng kia, cho nên nụ cười của anh đều không mang hơi ấm. Nhưng giờ phút này, cô vui nhìn thấy anh như vậy.

"Các người thật là xấu, len lén đi ngắm biển cũng không nói cho cháu biết." Cô bé bắt đầu oán trách.

"A! Ai bảo một con heo nhỏ ngủ thiếp đi!"

"Cháu muốn qua bên kia chơi."

Ba người bước chậm đi tới bờ cát.

Nhiếp Đồng sung sướng chạy đến phía trước, túi đeo lắc lư trên lưng.

Lôi Thiệu Hành liền cùng Ủy Hải Lam yên tĩnh đi theo ở phía sau, Nhiếp Đồng bướng bỉnh vốc lên một nắm cát, ném về phía nơi xa, lại lặp lại động tác này nhiều lần, làm không biết mệt.

Nhiếp Đồng vừa chơi đùa, vừa khẽ ngâm nga một ca khúc.

Tiếng hát trẻ con ngọt ngào tinh khiết, nhẹ nhàng quanh co bên tai, nghe hết sức hay.

Cô bé hát

Tôi muốn lớn nhanh một chút, để không cần xem đồng thoại (truyện dành cho trẻ em).

Chờ hoàng tử dẫn tôi cưỡi ngựa trắng.

Có phải ngắn lệ tình yêu kẻo sáng hơn? Trước khi được hạnh phúc, công chúa sẽ chịu bi thương?

.....

Cô một mực lặp lại câu hát kia, suy nghĩ muốn nhanh lớn lên một chút.

"Đồng Đồng." Ủy Hải Lam lặng yên, vẫy tay về hướng cô bé.

Nhiếp Đồng lập tức chạy chậm đến trước mặt cô, Ủy Hải Lam nửa ngồi nửa quỳ xuống, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của cô bé "Tại sao lại muốn lớn nhanh một chút?"

Nhiếp Đồng nói thật "Chú Lôi nói lớn lên sẽ không sợ cô đơn."

Trong nháy mắt Ủy Hải Lam ngạc nhiên, rồi sau đó nghiêng đầu nhìn về phía Lôi Thiệu Hành đang đứng. Anh đứng nghiêm trong gió, tóc đen như mực, làm nổi bật rặng trời chiều cùng bầu trời ngọc bích, cổ áo sơ mi phiêu lãng theo gió, hai tay anh đút vào trong túi áo khoác, cả người trầm mặc cứng lại lộ ra một tia cô đơn rồi mất hút không dấu vết trong biển rộng bao la.

"Chị, có phải đúng như vậy không?" Nhiếp Đồng hỏi.

Ủy Hải Lam suy nghĩ một chút "Ừm, trưởng thành sẽ không sợ cô đơn nữa."

Nhiếp Đồng than thở "Khi nào em mới có thể lớn lên đây?"

"Nếu Đồng Đồng cảm thấy cô đơn thì có thể tìm ba."

Nhiếp Đồng đột nhiên không nói thêm gì nữa, Ủy Hải Lam cẩn thận dè dặt hỏi "Không gọi điện thoại cho ba sao?"

"Mỗi ngày ba đều điện thoại tới." Nhiếp Đồng nhẹ giọng nói ra, lại nói thêm một câu kỳ lạ "Nhưng em không biết nói gì."

"Sắp đến Lễ Giáng Sinh rồi, hẹn ba đi chơi như thế nào?"

"Ba rất bận rộn." Cô bé tỏ vẻ nặng nề, giọng nói khó nén như đưa đám.

"Đồng Đồng có muốn gặp ba hay không?"

Nhiếp Đồng buồn buồn gật đầu một cái, hơi xấu hổ.

"Nếu muốn thì nói cho ba biết, không nói thì ba vĩnh viễn sẽ không biết." Những lời này nói ra miệng, Ủy Hải Lam mới giật mình dường như có chút quen thuộc.

Lôi Thiệu Hành đứng sau lưng, không nói tiếng nào.

"Vậy nếu như ba không muốn gặp mặt em thì sao đây?" "Làm sao có thể chứ."

"Có khả năng như vậy." Nhiếp Đồng cắn môi nói, khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập cực kỳ quật cường, cô ngập ngừng nói "Bọn họ đều nói sau này ba còn kết hôn, chú ba cũng sẽ kết hôn, cũng sẽ có đứa bé cho riêng mình, cho nên, cho nên....."

"Cho nên....." Ủy Hải Lam cười, đồng ý lời của cô bé, lại ôm cô vào trong ngực "Nhất định phải nắm chặt thời gian này, vào lúc có thể cùng ba chung sống thì nhất định phải quán chặt, về sau mới sẽ không tiếc nuối. Ba không có Đồng Đồng bên cạnh cũng cảm thấy rất cô đơn, Đồng Đồng làm bạn với

ba thì ba cũng không cô đơn nữa."

"Lần sau, ba lại điện thoại đến thì sẽ hẹn đi chơi."

"Ừm."

Trời chiều rơi xuống đỉnh núi, Lôi Thiệu Hành lái xe đưa Nhiếp Đồng về nhà.

Nhiếp Văn Thành tạm thời ra nước ngoài để giải quyết chút việc nên cũng không ở nhà, sẽ có vị tiểu thư kia trông chừng Nhiếp Đồng, thậm chí còn chuẩn bị bữa ăn tối phong phú. Hai người ở lại dùng cơm, lại chơi một lát, nhìn một chút thời gian cũng đã tối, lúc này mới đứng dậy rời đi, Nhiếp Đồng lưu luyến không rời vẫy tay từ biệt.

Trở lại đến Căn Viên, Lôi Thiệu Hành cũng không vội vã rời đi mà một đường đưa cô đến cửa Tường Vi uyển giống như ngày đó vậy.

Ban đêm trong vườn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi chỉ nghe được tiếng bước chân.

Chờ đến trước vườn, Úy Hải Lam nhẹ giọng một câu "Ngủ ngon", liền đẩy cửa gỗ được chạm khắc tinh tế và đi vào.

Cô vừa muốn trở tay đóng cửa, lại có người đột nhiên đưa tay cứng rắn chống lên.

Úy Hải Lam quả thật không kịp phản ứng, mà anh không biết từ lúc nào đã đi tới phía sau cô. Cô có chút kinh ngạc, đang suy nghĩ anh muốn làm gì.

Lôi Thiệu Hành thân hình cao lớn ngăn cản tầm mắt, cản ánh trăng màu bạc, cản ngôi sao lóe lên, trong phòng không có mỡ đèn càng thêm tối tăm. Chỉ có ánh mắt của anh đen bóng không thể tin được, anh lạnh nhạt mở miệng, lại không biết từ đâu phát ra một câu "Gạt người."

Úy Hải Lam hoài nghi, không hiểu anh đang nói gì.

Thế nhưng anh lại nói "Thật sự không cô đơn?"

Tròng mắt Úy Hải Lam căng thẳng "Dĩ nhiên."

"Thật sự?"

"Ừm, em cũng không phải là trẻ con." Cô nói xong khẳng định như vậy, ánh mắt mơ hồ lại tiết lộ cảm xúc.

Lôi Thiệu Hành nhìn cô một hồi lâu, mạnh mẽ chen chân vào trong nhà, cô lui về phía sau mấy bước, anh tóm lấy cổ tay cô, lôi cô đến gần, trời đất quay cuồng bị anh ôm thật chặt, áp vào vách tường, anh đang bên tai cô lẩm bầm mê sảng "Tiểu Lam thích nói dối."

Cô ngăn ra giống như bông chốc bị vạch trần khiến cô cựa mạnh không cách nào trốn tránh, khiến cô từ quật cường trở nên nhỏ bé, khiến sự ảm nẫn của cô tan thành bọt bong bóng không thể tiếp tục phản bác. Trong nội tâm nơi mềm mại nhất lại bị người kia nắm được, khiến cho cô một chữ cũng không thể nói ra được, chỉ cảm thấy cô đơn đang cắn nuốt chính mình, thực sự muốn nắm bắt chút gì.

Cô trốn tránh, cũng không tiếp tục kháng cự, vô lực buông lỏng tay.

"Vậy em không phải vậy....."

Nói dối.....

Anh đột nhiên nâng mặt cô, hôn môi cô, triền miên ôm hôn, nuốt hết lời nói của cô.

"Chúng ta làm đi, như thế nào?" Giọng nói của anh gần như vậy, xa thế kia.

Úy Hải Lam bị anh hôn cả người vô lực, ngay sau đó bị anh ôm eo, đi lên lầu. Anh đang nhìn cô, ở nơi ban đêm trầm tĩnh này, sự cô đơn đột kích mà người đàn ông này khiến cho suy nghĩ của cô biến thành trống không, quên mất tất cả. Cô có chút hoảng hốt, nhớ lại trong đêm ấy, anh ôm cô đi xuống lầu bệnh viện, mặc dù ý thức mông lung nhưng gò má anh nặng nề, cô còn có thể phân biệt rõ.

Phòng của cô chưa từng bị người đàn ông nào chân chính bước vào.

Mà anh cứ như vậy xông vào.

Nơi nơi đều là sứ thanh hoa trắng ngọt ngào, lạnh lạnh, không có nhiệt độ, đã ở cùng cô toàn bộ hơn hai mươi năm trời, cô đã tạo thành thói quen yên tĩnh như vậy.

Anh ép cô trên giường lớn mềm mại.

Anh mò về phía cổ áo của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ nhẹ cởi cúc áo ra.

Cô bắt được tay của anh.

Úy Hải Lam giống như đang kháng cự, hai tay nắm chặt thành quyền, móng tay nhún sâu vào lòng bàn tay, lại hơi đau đớn để cho mình vào thời khắc này cần phải tỉnh táo, không thể trầm luân, không thể buông lỏng, không thể bị hấp dẫn. Cô chăm chú nhìn vào ánh mắt anh, nhìn vào đáy mắt anh nói từng chữ từng câu "Thời điểm cô đơn không phải mỗi người đều giống nhau."

Về mặt Lôi Thiệu Hành bình tĩnh, hai mắt cũng lóe lên tia sáng khác thường, động tác ngón giữa cứng lại.

Anh trầm mặc không tiếng động, dường như đang kháng cự điều gì.

Tay của anh lưu luyến mon tron cánh hoa trên môi cô, cũng không tiếp tục liêu lỉnh nữa, chỉ hôn lên trán cô, nói một tiếng "Ngủ ngon".

Trong mắt anh lóe lên dây dưa, cô cũng không rõ.

Cuối cùng, anh bỗng nhiên đứng dậy.

Úy Hải Lam vẫn còn nằm trên giường, nghe tiếng bước chân anh rời đi, rồi sau đó là tiếng đóng cửa, cô cảm thấy có chút loạn, tim vẫn còn mơ hồ dao động, chứng tỏ khi nãy bản thân phóng túng cùng chần chừ, muốn được anh ôm để đuổi sự cô đơn ra khỏi ý niệm trong đầu mình, cô đây là thế nào.....

Nhưng sợ rằng cô mãi mãi không bao giờ quên được.

Đã từng có một người, ở mảnh biển rộng thâm trầm này, ở tầng đá ngầm đó, nói những lời như vậy với cô.

Giống như chim di trú di chuyển thành đoàn lại bất ngờ lạc đàn trở thành một dạng vô dụng như vậy.

Nếu như anh là một con chim di trú, anh nhất định sẽ lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156

Sáng sớm chủ nhật bị tỉnh táo vì một cuộc điện thoại.

Úy Hải Lam tưởng là ai nhưng nhìn tên biểu hiện trên màn hình khiến cô nhanh chóng tròn tròn mắt.

Chính là Úy Mặc Doanh rất lâu chưa từng liên lạc qua.

"Một tiếng nữa, gặp ở quán trà Thanh Phong." Úy Mặc Doanh nói với cô như thế, không đợi cô mở miệng liền độc tài cắt đứt, tựa như cá tính hấp tấp của cô vậy.

Quán trà Thanh Phong có không gian đơn độc lịch sự tao nhã, Úy Mặc Doanh lẳng lặng ngồi bên trong. Một bộ váy tơ hoa hồng nhưng nặc trên người cô nhìn qua cao quý đại khí(*), áo khoác ngoài màu đen hồ hững trên người, cô chỉ ngồi như vậy cũng không hề uống trà. Trước mặt cũng có một bình trà mới vừa được pha lên, còn bốc hơi nóng, một luồng khói trắng lượn lờ bay lên, khuôn mặt cô bị khói trắng che khuất hơi mơ hồ.

(*) Người đại khí nói năng đúng mực, tâm lòng thoáng đảng rộng mở, đối nhân xử thế hài hòa tự nhiên, thái độ sống ôn hòa, không vội vàng cũng không lười biếng

Úy Hải Lam đi vào.

Vừa mới ngồi xuống, Úy Mặc Doanh liền chủ động mở lời "Vốn công ty bị khủng hoảng."

Chỉ một câu nói khiến Úy Hải Lam hiểu ra mục đích đến đây lần này của cô ấy, cô bình tĩnh hỏi ngược lại "Cho nên?"

Gương mặt cô thông dong tỉnh táo khiến Úy Mặc Doanh cô càng ngày càng tức giận giống như mình lại một lần nữa thất bại, trong lòng khó dần, gương mặt chợt lãnh nhạt băng sương(*), như có ý nhẫn nại điều gì, lại nhỏ giọng nói ra "Không phải năm đó miếng đất ở Thành Tây em đã bán rồi sao? Vậy trước tiên hãy lấy khoản tiền đó ra để giúp đỡ."

(*) lãnh nhạt băng sương: khuôn mặt lạnh băng (người lạnh lùng băng giá ko để lộ cảm xúc ra bên ngoài.)

Thì ra là có chủ ý với khoản tiền kia.

Úy Hải Lam nhẹ giọng nói "Khoản tiền kia là của em, dựa vào cái gì để lấy ra giúp chị?"

Đây là lần đầu tiên Úy Mặc Doanh thấp giọng khấp nép mở miệng nói chuyện với cô, không ngờ cô lại dùng thái độ này không để cho mình có chút mặt mũi, lại ngại vì tình hình quần bách nên cô vẫn nhẫn nại "Em nên biết công ty là tâm huyết của ông nội và ba mình, tuyệt đối không thể bị suy sụp."

"Đây là vấn đề của chị, là do chị kinh doanh thất bại." Úy Hải Lam sắc bén chỉ ra sự thật.

Úy Mặc Doanh bị nói trúng chỗ đau, sắc mặt càng trở nên khó coi, "Chẳng lẽ em trơ mắt nhìn công ty bị đóng cửa sao?"

"Em sẽ suy nghĩ một chút." Úy Hải Lam lạnh nhạt bỏ lại những lời này.

"Em đừng quên sở dĩ có khoản tiền kia cũng là do ông nội trao cho em. Nếu như không muốn ông nội không yên dưới lòng đất thì em nên lấy số tiền kia ra." Úy Mặc Doanh cuộn chặt nắm tay, ánh mắt đẹp nhẫn nại tức giận, bật thốt lên. Sau đó cô nhắc vẩy từ từ đứng dậy.

Cô tùy ý đi qua trước mặt, Úy Hải Lam yên tĩnh ngồi tại chỗ, có chút lạnh lẽo.

Thế nhưng trong phòng rõ ràng còn mờ mấy sợi.

Úy Hải Lam một mình ra khỏi quán trà, từ từ đi ra đường cái nhiều người qua lại.

Thật ra sao cô lại không biết tầm quan trọng của công ty?

Cần Viên cũng như công ty đều là tâm huyết cả đời của ông nội và ba mình, mà vườn này đối với ông nội và ba lại càng có ý nghĩa. Ba cô khổ tâm bỏ kinh phí đầu tư cho công ty, dù thành bại đều nhọc lòng. Năm đó, hai người chỉ chọn một, cô là người được chọn trước. Nhiều kỷ ức như vậy, cũng nhiều món đồ không thể dứt bỏ như vậy, đó là ngôi nhà duy nhất của cô.

Chỉ cách bốn năm, phong ba của việc phá sản đó lại kéo nhau quay về sao?

Úy Hải Lam đi tới đi lui, tâm tư đã xác định liền đứng đầu đường chặn chiếc xe taxi lại. Báo nơi đến xong, tài xế nhấn đạp chân ga hướng về phía trước. Từ thành đông đến thành tây, thành phố này chia thành hai thái cực, dọc theo đường đi phong cảnh cũng vùn vụt trôi theo, cô cũng không lòng dạ nào thường thức.

Ngoại ô thành tây, dân phong (phong tục về đời sống của người dân) bên này vốn giản dị, đại khái đều từ những phòng nhỏ xây lên phòng hai tầng ba tầng.

Thật ra Úy Hải Lam cũng không có ấn tượng gì về những thứ này, trong trí nhớ của cô, cô chưa từng tới đây.

Sở dĩ cô biết chỗ này là từ miệng Khang Lệ.

Cô thật sự không tin mẹ mình ở nơi này, cô chỉ đến tìm vận may.

Ít nhất, cô cũng không có dũng khí gọi điện thoại cho bà.

Lúc trước Triệu Nhân từng đích thân dẫn người đến Cần Viên mang tượng đá đi, sau này bà cũng không trở lại, chỉ lần lượt phái công nhân đến chuyên chở.

Khi đó trợ lý Khang Lệ còn làm bạn ở cạnh cô.

Có một lần, cô ấy đến gần công nhân bốc vác hỏi địa chỉ, sau đó nói cho cô biết.

Lúc ấy cô cũng liền nhớ kỹ.

Thế nhưng cô cũng chưa từng đi thăm bà, có thể tâm đã nguội lạnh rồi.

Nếu như không phiền đến bà thì bà mới có thể vui vẻ, như vậy cho dù có xa nhau cũng đều là chuyện bà chấp nhận, cuối cùng cũng có thể làm được việc tốt.

Theo trí nhớ, Úy Hải Lam tìm kiếm số nhà, sau đó nhìn thấy một ngôi nhà trệt dàn hàng thành ba gian.

Nhà trệt như vậy quanh mình xem ra hết sức đơn sơ, cuộc sống bây giờ đại khái đều bình lặng tốt đẹp, cho nên cũng không có ý xây lầu.

Úy Hải Lam đến gần một chút, cũng không dám lên tiếng.

Cuối cùng, cô mới gõ vào cánh cửa.

Thời điểm nhìn thấy Triệu Nhân, cô quả thật sửng sốt, mẹ của cô vẫn là bộ dáng giống như trong trí nhớ của cô, cho dù ở tại nơi có dạng như nhà trệt này, bà cũng vẫn xinh đẹp như trước. Triệu Nhân cũng không ngờ rằng cô sẽ đến, vừa mở miệng, âm thanh tự nhiên có dạng lạnh lùng "Cô đến đây làm gì?"

Bà cũng không mời cô vào, lạnh nhạt đến nỗi không bằng cả người xa lạ.

Nếu là người xa lạ còn có thể lên tiếng chào hỏi, ít nhất không phải lạnh lùng như thế này.

Nhưng Úy Hải Lam cũng có thể bình tĩnh đối mặt, chỉ nhàn nhạt nói "Con đến hỏi mẹ lấy đồ."

"Thứ gì?" Triệu Nhân hỏi.

"Mẹ đã giữ thẻ ngân hàng của con."

"Cô muốn làm gì?"

"Đây là đồ của con, con có quyền cầm về."

Ánh mắt Triệu Nhân đột nhiên trở nên rất phức tạp, giống như vui mừng, giống như bi thảm, nhất thời khó phân biệt "Đây là tiền của nhà họ Úy!"

Lời nói của bà như đâm cô bị thương, trong lúc vô hình lại như muốn cô lập cô rồi.

"Vốn công ty đang gặp khủng hoảng," Cô giải thích đơn giản.

Triệu Nhân cũng không nói gì, xoay người vào nhà, lập tức lại quay trở lại đưa tấm thẻ tới trước mặt cô, Úy Hải Lam nhận lấy, trả lời một câu "Con đi đây."

Triệu Nhân không nhiều lời nữa, cô chần chờ một chút, lúc này mới yên lặng rời đi.

Úy Hải Lam thẳng hướng về nơi đến, đường ruộng nhỏ hẹp, xen kẽ ngang dọc khắp nơi, từng bụi cỏ hoang khô héo mọc đầy rẫy, mà mỗi một lần rời đi, cô chưa từng quay đầu lại.

Nhưng nếu cô quay đầu lại sẽ phát hiện bóng dáng kia vẫn như cũ còn ở đó.

Cặp mắt kia rung rung nhìn theo.

Thật lâu cũng chưa từng biến mất.

Úy Hải Lam không muốn tiếp tục chạm mặt Úy Mặc Doanh, trực tiếp nói thẳng với cô ấy sẽ chuyển tiền qua tài khoản.

Trước khi cúp máy, Úy Mặc Doanh kiên quyết nói "Em yên tâm, đây là lần cuối cùng tìm em."

Úy Hải Lam trầm mặc không nói gì.

Sắp đến lễ giáng sinh, Đỗ Hình Ninh và tổ quay phim thuộc công ty điện ảnh và truyền hình Hoàn Mỹ cuối cùng cũng khai mạc một bộ cổ trang. Ngày hôm đó, gió bắc thổi lạnh lẽo, nơi phim trường của điện ảnh và truyền hình là hiện trường chiến tranh khói lửa, từng bóng dáng trong trang phục sắc hồng ấy cực kỳ mê người, cảnh diễn lại có nhạc đệm minh họa. Cảnh vừa quay xong, Úy Hải Lam lấy áo khoác chạy về phía Đỗ Hình Ninh, mới vừa khoác áo cho cô ấy lại chỉ nghe một tiếng vang thật lớn đình tại nhức óc.

Ngay sau đó, sân khấu xây dựng quanh mình đột nhiên sụp đổ, áp về hướng hai người.

"A!" Đỗ Hình Ninh hoảng sợ kêu to thành tiếng.

Khả năng ứng biến của Úy Hải Lam vốn mạnh, vội vàng đẩy Đỗ Hình Ninh ra, còn mình trong nháy mắt bị vật cứng đè xuống.

"Mau cứu người! Mau lên!" Đạo diễn gấp rút hét to, chỉ huy nhân viên làm việc cấp cứu.

Mọi người nhất thời rối loạn, Lộ Yên cũng sợ ngây người, sững sờ đứng một bên không biết làm sao.

Mà lúc này, trong đám người kia xuất hiện một bóng dáng cao lớn nhanh chóng chạy tới, bất chấp tất cả xông về phía đồng đồ nát.

Tốc độ của anh quá mức nhanh nhẹn, Lộ Yên chỉ cảm thấy một trận gió vụt tới.

Cô chăm chú nhìn lên, mới nhận rõ anh là ai.

Hiện trường là một mảnh hò hét ầm ĩ.

Bộ dáng Thẩm Du An từ chỗ không nhướn nặng nề lo âu, mà giờ anh như nổi điên lấy những vật cứng kia ra, đây là hình dáng Lộ Yên chưa từng nhìn thấy qua. Mấy người hợp lực kéo Úy Hải Lam đang có ý thức không rõ từ trong đồng hoang tàn ra, nhìn khuôn mặt tươi cười tái nhợt của cô, sai bước xoay người, vừa lớn tiếng quát "Xe! Xe đâu?"

"Lam! Cậu làm sao vậy? Có nặng lắm không? Lam?" Anh đang nóng nảy la lên, một đường ôm cô chạy như điên.

Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ đến năm đó, anh cũng ôm cô chạy như vậy.

Khi đó, ánh nắng tươi sáng, người thiếu niên này giống như một luồng gió mát, cứ như vậy đi vào thế giới của cô.

Úy Hải Lam muốn nói với anh, cô không có việc gì nhưng đột nhiên cảm thấy rất đau, không kịp mở miệng nữa liền rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Thẩm Du An thấy cô ngất đi, lòng lại càng nóng như lửa đốt.

"Du An!" Lộ Yên đang gọi.

Thẩm Du An không quay đầu lại, trầm giọng trả lời một câu "Lộ Yên, anh đưa cô ấy đến bệnh viện."

Xe một đường chạy về hướng bệnh viện gần đó, bác sĩ và y tá vội vàng chẩn đoán bệnh. Đỗ Hình Ninh bởi vì bị Úy Hải Lam đẩy ra nên chỉ bị thương ngoài da một chút, mà Úy Hải Lam do lúc bị mọi người kéo ra nên dẫn đến cả vai cùng khớp các đốt ngón tay bị trật, ngoại trừ một chút va chạm bên ngoài, thật may cũng không có gì đáng ngại.

Tin tức truyền đi rất nhanh, vô số báo chí đứng trước phòng bệnh muốn phỏng vấn thăm hỏi.

Đỗ Hình Ninh đã hoảng sợ quá độ, chỉ vội vã trao đổi vài câu, được sự chấp thuận của bác sĩ nên vội vàng xuất viện trở về tịnh dưỡng.

Còn Úy Hải Lam, sau khi được bác sĩ trị liệu nắn trở lại các khớp xương về vị trí cũ, phải nằm ở phòng bệnh truyền nước biển.

Thẩm Du An lo lắng hỏi thăm "Sao rồi? Còn đau không?"

"Tớ không sao." Úy Hải Lam cười lắc đầu "Cậu trở về đi, Lộ Yên còn đang chờ cậu."

"Vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt." Thẩm Du An trầm mặc nói, quả nhiên cũng nghe lời đứng dậy.

Lúc này, có người đẩy cửa vào.

Lôi Thiệu Hành dẫn theo Vương San đến, quét mắt nhìn thấy không khí trong phòng bệnh hai người hòa hợp, khuôn mặt thể hiện nét lo lắng chợt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157

Du An nhìn thấy người tới, vẻ mặt trấn định tự nhiên, cũng không thể hiện điểm gì khác thường chỉ gật đầu chào. Sau đó anh nhìn Úy Hải Lam vẫn còn đang truyền nước biển trên giường bệnh trầm giọng nói "Hôm nay trong lúc quay phim xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, vì thế tôi đã đưa cô ấy đến bệnh viện, vai khớp xương bị trật nhưng đã nắn trở lại vị trí cũ. Luật sư Lôi, anh đến thật đúng lúc, tôi cũng vừa muốn đi."

Lôi Thiệu Hành trầm mặc lắng nghe, một tiếng nói cảm ơn cũng không có.

Thẩm Du An bước từng bước, lại như nghĩ đến điều gì, quay đầu lại dặn dò "Bác sĩ nói trên người cậu còn rất nhiều vết thương, nhớ thoa chai thuốc cao này, để lại vết sẹo sẽ không tốt."

Theo hướng cậu, Úy Hải Lam thuận thế nhìn lại, quả nhiên liếc thấy chiếc bình màu xanh đậm.

Bình thuốc màu xanh đậm này, Lôi Thiệu Hành cũng liền nhận ra được, chính là lúc còn ở Newyork anh giúp cô thoa thuốc. Thân bình có chữ viết song ngữ tiếng Trung lẫn tiếng Anh, mở bình ra có mùi vị bạc hà tác dụng rất tốt. Rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, thì ra là do cậu ta đưa.

Thẩm Du An xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, ánh mắt Lôi Thiệu Hành và cậu ta trong chớp mắt đối diện nhau, rồi sau đó chỉ thoáng qua.

Nhất thời lặng lẽ không tiếng động, anh đột nhiên quát lên "Nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Úy Hải Lam nhìn anh nói "Không phải mới vừa nói rồi sao? Lúc quay phim, xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, vì thế cậu ta đưa em đến Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n, bệnh viện, vai khớp xương bị trật nhưng đã trở lại vị trí cũ, không có chuyện gì lớn, truyền hai chai nước biển này xong, em liền có thể xuất viện."

"Anh hỏi em rốt cuộc chai thuốc cao này là gì?" Lôi Thiệu Hành cố chấp chất vấn.

"Cái gì?"

"Ở Newyork cũng thấy một bình như vậy, cũng do cậu ta đưa đến sao? Nói mau!"

Úy Hải Lam cảm thấy anh thật sự là chuyện bé xé ra to, chỉ là một lọ thuốc cao, làm sao phải như vậy?

Sự trầm mặc của cô tiêu biểu cho sự cam chịu, Lôi Thiệu Hành trong cơn giận dữ, lại nhanh chân bước đến phía trước, cầm chiếc bình kia ném vào thùng rác.

Anh dùng sức quá mức nghe loảng xoảng một tiếng, bình cũng đều vỡ tan nát.

Trong phòng bệnh tràn ngập nồng nặc mùi bạc hà.

Vương San đứng ở bên cạnh cũng không dám thở mạnh.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành lạnh lùng hỏi "Bị thương tại sao không nói với anh?"

Cô trả lời một câu "Không còn kịp nữa."

"Không còn kịp nữa? Được lắm! Coi như không còn kịp nữa, vậy còn đến bệnh viện thì sao đây? Bả vai được phục hồi còn bị treo bình nước biển, em nằm trên chiếc giường bệnh đó nói chuyện với người khác, chẳng lẽ cũng không có thời gian gọi điện thoại cho anh sao? Đừng nói với anh tay em không tiện, em chỉ có một cánh tay bị trật khớp. Còn nữa, túi này không phải luôn được đặt ở bên cạnh em sao? Điện thoại di động dùng để làm gì? Bày để chơi hay sao? Để cho đẹp mắt à? Trước kia cũng đã nói với em rồi, có chuyện gì hãy gọi điện thoại cho anh hay lại muốn bị mắng nữa?"

Lôi Thiệu Hành lạnh giọng hét lớn, chỉ thấy khuôn mặt cô bất cần, anh hận không bóp chết được cô "Em mau nói chuyện."

Xưa nay Úy Hải Lam không muốn nói thêm cái gì nhưng đối với việc đột nhiên bị anh quát mắng chỉ cảm thấy sắp phát điên, cảm xúc cũng bị áp bức đến ranh giới cuối cùng, rốt cuộc không nhịn được hét lại "Tìm anh? Làm sao tìm được anh? Gọi điện thoại cho anh? Làm sao gọi điện thoại cho anh? Anh cho phép em tìm sao? Em có số điện thoại của anh sao? Em điện thoại cho quý sao? Hay em phải liên lạc với thư ký Vương nói với cô ấy rằng em ngã bệnh, hãy thông báo với anh một tiếng? Em cũng không có yếu đuối như vậy, em không cần."

Cô nói vừa nhanh vừa vội, Lôi Thiệu Hành đột nhiên sững sờ.

Anh nhớ lại một lần kia cô ở quầy rượu bị người chuốc say, lúc ấy anh cũng chất vấn cô như vậy nhưng cô cũng không nói gì.

Không khí chột như đè nén, sau cơn chấn động rít gào giằng co đi qua, hai người ai cũng không nói gì nữa.

Cô tức giận không nhìn tới anh, mà anh cứ như vậy nghiêm mặt đứng đó cũng không nhúc nhích.

Vương San cảm thấy tình hình căng thẳng như vậy không thể hòa hoãn được, cẩn thận mở miệng "Việc đó, tiền sinh Lôi, tiểu thư Úy quả thật không có số điện thoại của ngài."

Lôi Thiệu Hành nhíu lông mi, lập tức trầm mặc rồi sau đó hỏi ngược lại "Sao cô lại không cho cô ấy?"

"Tôi....." Vương San nghẹn ngào, cô cũng không tiện nói vào lúc này nhưng thật ra anh không muốn tôi cho mà.

Lần này thật là ngậm bồ hòn làm ngọt (kẻ cam điếc), khổ mà không nói được.

"Điện thoại di động của em đâu?" Ngược lại Lôi Thiệu Hành tiến về phía Úy Hải Lam hỏi.

Úy Hải Lam quay mặt qua chỗ khác, cũng không muốn để ý đến anh.

"Anh lục trong túi à?" Đường như sợ cô tức giận, thấy cô không có phản ứng, Lôi Thiệu Hành lại tự nhiên nói. Lúc này anh mới lấy chiếc túi của cô tìm chiếc điện thoại di động.

Lôi Thiệu Hành cầm điện thoại di động đến gần mép giường, trước mặt cô nhấn một dãy số, sau đó thử gọi, áo ngoài của anh quả nhiên truyền ra tiếng vang, lúc này anh mới tắt đường dây, lại nói "Đây là số của anh, em hãy giữ cho kỹ."

Úy Hải Lam vẫn nghiêm mặt như cũ, không nói tiếng nào.

Lôi Thiệu Hành có chút tức giận, chỉ có cảm giác mình đã ăn nói rất khép nép rồi mà người phụ nữ trước mặt này còn không lưu tình, anh đưa điện thoại di động ném vào trong túi xách "Giữ hay không còn tùy em"

"Nước truyền dịch sắp xong rồi, tôi đi gọi y tá." Vương San vội vàng nói.

Y tá lập tức được mời tới, rút ống chai nước biển nhẹ giọng dặn dò "Nếu bả vai thấy đau thì phải tới bệnh viện kiểm tra, mấy ngày nay cũng đừng làm việc, nghỉ ngơi thật tốt."

Lôi Thiệu Hành chăm chú nhìn cô "Em nằm viện cho khỏe đi."

"Không cần, chỉ là vết thương nhỏ."

"Cũng trật khớp, còn là vết thương nhỏ à?"

"Không chết được." Cô thuận miệng nói một câu, anh tức giận buồn bực.

"Anh nói em ở thì em phải ở, đừng để anh nói nhiều." Lôi Thiệu Hành khề quát một tiếng, chủ nghĩa đàn ông bắt đầu phát tác.

Vương San vừa nghe, nhất thời ngoài mặt khổ sở.

Ai da, lần này thật xong đời, hóa ra là hòa bình đúng địa cầu (ý như cuộc đấu tranh giữa hai người ngang tài ngang sức) rồi!

Y tá không nhìn nổi đứng ra làm người hoà giải "Anh đẹp trai này, anh đừng lớn tiếng nữa, đây là bạn gái của anh sao? Bây giờ cô ấy là người bị thương, anh nên dịu dàng một chút."

Lôi Thiệu Hành bị một y tá dạy dỗ cũng không tức giận, thậm chí nói "Được, không ở thì không ở."

Vương San giúp cô cầm đồ, Lôi Thiệu Hành bước đến dìu cô.

Tính tình Úy Hải Lam bướng bỉnh lại dám không cho anh đỡ, Lôi Thiệu Hành càng thêm áp bức, không cho cô từ chối hết lần này đến lần khác nhất quyết bắt cô phải làm. Hai người cứ không được tự nhiên như vậy ra khỏi bệnh viện.

Trong Căn Viên, Khang Lệ đã ở đó rồi, xem ra cô ấy lại muốn tới chăm sóc cô.

Úy Hải Lam nằm lên giường, hai mắt nhắm lại muốn ngủ.

Lôi Thiệu Hành thấy cô như thế, trầm giọng nói "Sáng mai em đừng đi làm "

Quả nhiên Úy Hải Lam trong nhà nghỉ ngơi, Hoa Hạ cũng không điện thoại tới, rõ ràng đã chào hỏi rồi mà cô cũng chẳng buồn thông báo.

Liên tiếp ở nhà đợi mấy ngày, Úy Hải Lam rảnh rồi đến khó chịu, lại liên lạc với Viên Viên, đáng tiếc cô ấy đang đi công tác bên ngoài.

Lễ Giáng Sinh hôm đó, Lôi Thiệu Hành nói Khang Lệ dẫn cô đến.

Úy Hải Lam rất ít khi tới văn phòng luật của anh, tỉ mỉ tính toán, số lần như vậy đếm được trên đầu ngón tay. Lần đầu tiên là cùng Viên Viên tới phòng văn, lần thứ hai là sau buổi tiệc cùng Úy Mặc Doanh, lần thứ ba là chuyện huấn luyện ở Newyork nhưng cô chưa lần nào vào, lần cuối cùng này có liên quan đến Lộ Yên, anh còn giúp cô ra mặt.

Tòa kiến trúc vẫn rộng lớn bất mắt, Úy Hải Lam cảm thấy rất đẹp.

Xuống xe, Khang Lệ thấy cô vẫn còn ngửa đầu ngắm nhìn mái hiên có treo chuông phong linh cổ, cho là cô thích nên thuận miệng hỏi "Tiểu thư, phòng này đẹp không?"

"Ừm."

"Đây chính là do tiên sinh Lôi tự mình thiết kế." Khang Lệ cười nói.

Úy Hải Lam ngẩn ra, đột nhiên nhớ đến hôm đó ở Thần Thành, nói chính xác ra là kiến trúc được phân loại kỹ lưỡng.

Chẳng lẽ, đây là ước mơ của anh sao?

Vương San ra tiếp cô chỉ nói anh đang bận, cô nên chờ một chút.

Úy Hải Lam hết sức nhàm chán liền xem qua một chút.

Trên giá sách ngay đại sảnh đều là báo cáo của Lôi Thiệu Hành.

Những năm gần đây, tuy cô rất ít khi chú ý đến anh nhưng vẫn luôn để ý đến những tin tức có liên quan đến anh. Báo chí thời phỏng anh cao cao tại Diend da n****Sóc***Là****Ta****le q u u ydo n,thượng, thậm chí có khi lại khiến cô cảm thấy người đàn ông này không nên tồn tại ở thế giới này, mà là đang ở một đất nước khác, xa không thể đến được.

"Hu...hu...hu..." Trong góc, một đứa bé nhỏ đang khóc thút thít.

Ngồi bên cạnh là một phụ nữ vóc dáng gầy nhom, vừa giúp cậu bé lau nước mắt, vừa an ủi cậu, có lẽ là mẹ của bé.

"Mẹ, bụng con thật đói." Bé trai luôn khóc.

Người phụ nữ liên tiếp nhẹ giọng an ủi "Tiểu Chí, con nghe lời có được không?"

"Mẹ, con đói."

"Thật vất vả mới xếp hàng được, sắp đến chúng ta rồi, con nghe lời, chờ một lát chú luật sư nhận vụ án này xong, mẹ trở về làm thức ăn cho con được không?"

"Không được, không được, con muốn ăn chút gì."

"Không phải mẹ đã nói với con rồi sao? Bây giờ chúng ta nên tiết kiệm, không thể lãng phí. Mẹ còn phải lên tòa án với ba con, mà con còn phải đi học nữa, chúng ta không mua đồ ăn bên ngoài được không?" Người phụ nữ ngen ngào nói, lúc này bé trai mới tui thân gât đầu.

"Phu nhân Giang Mai, đến bà rồi." Cấp dưới hô một tiếng.

Người phụ nữ dẫn theo bé trai đi theo người nọ.

"Tiểu thư, tiên sinh Lôi tìm cô đấy." Khang Lệ chạy vội tới bên cạnh cô nói.

Trong phòng làm việc ở lầu năm, Lôi Thiệu Hành đang bận rộn.

Vừa đẩy cửa ra, có thể nhìn thấy anh cúi đầu với vẻ mặt trang nghiêm.

Úy Hải Lam đột nhiên giật mình, anh chăm chỉ làm việc lại có kiểu sức quyến rũ (sức quyến rũ) khác.

Mà anh đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng về phía cô khẽ mỉm cười "Anh thừa nhận đáng đáp anh thật đẹp trai, em cũng không cần nhìn đến si ngốc như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158

Úy Hải Lam không nói gì, làm sao người đàn ông này lại đẹp như vậy?

Lôi Thiệu Hành lại vẫy tay với cô, anh vẫn nhất quán(*) làm động tác này khiến cô có cảm giác mình giống như một động vật nhỏ nào đó, mà anh quả thật cũng đã từng nói qua với cô như vậy. Cô không bước tới, chỉ nhàn nhạt mở miệng "Không phải anh vẫn còn đang làm việc sao? Em không quấy rầy anh, em xuống dưới đợi."

(*) Có tính thống nhất từ đầu đến cuối, trước sau không mâu thuẫn, trái ngược nhau

"Đừng, anh sẽ nhanh chóng xong đây." Anh trầm giọng nói, cầm bút nhanh chóng ký tên "Phần văn kiện cuối cùng này xem xong có thể đi. Lúc này, em suy nghĩ xem ngày hôm nay chúng ta nên đi đâu ăn cơm, thuận tiện suy nghĩ lễ Giáng Sinh thích quà gì. Lúc đầu anh muốn có người tới đây cùng em, hiện tại không được, hai người kia không biết đi đâu rồi, chắc một lát cũng cũng không thể trở về được, tay em còn bị thương, anh cũng không tiện dẫn em đi chơi."

"Ai muốn tới đây?" Úy Hải Lam có chút hoài nghi.

Lôi Thiệu Hành cúi đầu xem tài liệu, đọc nhanh như gió, trầm mặc nói "Một nam một nữ."

"Người nào?"

"Chờ đến khi em biết, em sẽ cảm thấy rất có hứng thú với cô gái kia."

Anh cố ý nói úp mở, cô cũng không hề tiếp tục truy vấn(*).

(*) Hỏi ráo riết để tìm ra manh mối.

Úy Hải Lam đứng ở trước hồ cá xem những con cá xinh đẹp, không bao lâu anh xếp lại tài liệu, đứng dậy nói: "Được rồi, chúng ta đi."

Úy Hải Lam kinh ngạc, lúc này mới có bao lâu đâu, anh đã xem xong phần tài liệu kia rồi?

Lôi Thiệu Hành lấy áo khoác đi tới bên cạnh cô, thuận thế nắm cả bờ vai cô đi ra ngoài. Anh cố ý không chạm vào áo khoác ngoài mà bên trong còn đeo băng cả cánh tay của cô, cẩn thận dẫn cô ra ngoài. Bước chân của anh cũng rất nhỏ rất chậm, Úy Hải Lam không chịu nổi hỏi "Anh đạp con kiến

à?"

Lôi Thiệu Hành lườm cô một cái, lúc này mới bước nhanh hơn.

Mới vừa đi tới chỗ rẽ cầu thang ngay lầu hai, chỉ nghe thấy trong đại sảnh vang lên một hồi tiếng gào khóc thảm thiết, vô cùng thê lương.

Người phụ nữ ôm bé trai ngồi dưới đất, khóc đến khuôn mặt đều là nước mắt, thương tâm than vãn "Tôi sống thế nào được nữa? Cô nhi quả phụ chúng tôi làm thế nào tiếp tục sống được nữa? Các anh là luật sư, chẳng lẽ không thể ra mặt để ngăn chặn việc này sao? Thế giới này không có chân lý à? Mỗi người trong các anh đã thông đồng với nhau rồi cho nên vụ án này cũng không chịu nhận. Vĩnh Sinh ơi, anh ở trên trời nhìn xuống mà coi, lương tâm của những người này bị chó ăn mất rồi."

"Phu nhân Giang, bà mau dậy đi! Có lời gì từ từ nói."

"Thế giới này không có thiên lý (công lý) thì còn lời gì để nói."

Mặc cho nhân viên khuyên nhủ như thế nào nhưng người phụ nữ kia đều bỏ mặc, càng bộc phát khả năng khóc rống gay gắt.

"Bà đừng như vậy, nơi này là nơi công cộng. Nếu bà không chịu đứng lên, tôi chỉ có thể gọi bảo vệ đến."

"Các anh cứ gọi đi, tôi vừa ra khỏi nơi này sẽ lập tức lao vào sư tử đá bên ngoài để chết cho xem." Người phụ nữ buông lời tàn nhẫn nói.

"Oa ——" Bé trai cũng lớn tiếng khóc lên "Mẹ, con rất đói."

Trong đại sảnh hỗn loạn, nhất thời cũng không biết nên làm sao mới phải.

Úy Hải Lam nhìn cảnh tượng này, quả thật bị giật mình.

Rốt cuộc là chuyện gì lại khiến một người phụ nữ dẫn theo con trai nói ra lời nói dứt khoát như thế này?

Thư ký Vương lập tức nhanh nhẹn xử lý, lạnh giọng nói "Lập tức báo cảnh sát."

"Tiên sinh Lôi!" Có người nhìn thấy Lôi Thiệu Hành từ cầu thang đi xuống nên vội vàng hô to.

Trong phút chốc, mọi người vội vã cúi đầu kính chào anh.

Úy Hải Lam theo Lôi Thiệu Hành đứng ở khúc quanh, tay anh vẫn còn ôm hông cô, cô đứng bên cạnh liếc mắt nhìn về hướng anh chỉ thấy khuôn mặt anh lạnh lùng, không vì điều gì mà thay đổi tựa như tất cả mọi việc trước mắt đều không liên quan đến anh, lấy cái chết để uy hiếp chỉ là gió xuân mưa phùn, nếu thật chết rồi cũng sẽ không khiến anh có một chút rung động nào. Trong lúc nhất thời, cô như có loại ảo giác, anh giống như vua của một đất nước, bình chân như vại (ung dung trầm tĩnh) nhưng cũng máu lạnh vô tình.

Lôi Thiệu Hành ôm cô đi xuống lầu, Vương San vội vàng nghênh đón "Tiên sinh Lôi, nơi này để tôi xử lý."

Lôi Thiệu Hành không nói một lời, chỉ trầm mặc mỉm cười, ôm cô ra khỏi sở Sự Vụ.

Mà người phụ nữ vốn đang té ngồi trên mặt đất kêu khóc ầm ĩ kia lại đột nhiên đứng dậy chạy về phía bọn họ "Luật sư Lôi! Cầu xin anh cứu chúng tôi."

Người phụ nữ khóc đến khuôn mặt ướt đẫm, nước mắt hòa lẫn vào nhau "Luật sư Lôi, cả Xuân Thành này cũng chỉ có mình anh mới có thể cứu tôi. Anh nhân từ rộng lượng cứu lấy chúng tôi. Luật sư Lôi, tôi quý trọng cầu xin anh cứu lấy hai mẹ con chúng tôi, nếu không... chúng tôi cũng không biết phải sống như thế nào."

Lôi Thiệu Hành không thể không dừng bước, cúi đầu nhìn xuống người phụ nữ đang quỳ lạy trước mặt mình.

Nụ cười của anh ấm áp, trầm giọng nói "Thật xin lỗi, tôi đã không nhận vụ án nữa, bà có thể tìm luật sư khác trong sở Sự Vụ này."

"Luật sư Lôi! Không ai chịu nhận vụ án này! Luật sư Lôi! Tôi van cầu anh! Tôi đập đầu với anh!" Người phụ nữ đau khổ cầu khẩn, chặt vật bất đầu đập đầu xuống đất từng cái lại từng cái.

Nhân viên bảo vệ duy trì trật tự ở phía trước can đảm ngăn cản vây quanh người phụ nữ này ở giữa.

Lôi Thiệu Hành lấy thân che chở cho Úy Hải Lam, dẫn cô đi ra hướng cửa chính.

"Luật sư Lôi ——" Tiếng khóc thê lương từ phía sau truyền đến.

Úy Hải Lam muốn nói gì đó nhưng anh lại mở miệng trước cô "Không cần nhiều chuyện."

Giọng nói bình thường bốn chữ lại khiến mọi suy nghĩ trong lòng cô biến mất.

Úy Hải Lam vẫn hiểu tính tình của anh, từ trước đến giờ đã nói một thì không có hai, không quan tâm vào thời điểm nào, ngay cả khi người khác chết

trước mặt anh, anh cũng sẽ không hề liếc mắt nhìn. Cuộc đời muôn màu muôn vẻ, mỗi người đều có đau khổ và khó khăn của riêng mình, cô cũng không phải thần phật đại từ đại bi mà bất quá chỉ nhỏ bé như muối bỏ biển mà thôi, lấy đâu ra năng lực để cô đi cứu muôn dân trăm họ đây.

Khi cô bước ra cửa, trong nháy mắt lại có người nắm lấy vạt áo cô.

Úy Hải Lam lập tức kinh ngạc, chợt nghiêng đầu nhìn lại, nhìn thấy cậu bé kia.

Cậu bé chỉ khoảng bốn tuổi, gầy teo nho nhỏ, hơn nữa rất đen, giống như đã không ăn uống đủ chất dinh dưỡng trong thời gian lâu dài. Không thể so sánh cậu với Nhiếp Đồng, từ nhỏ Nhiếp Đồng được nuông chiều, cuộc sống cực kỳ tươi đẹp, thế nhưng cuộc sống của cậu lại rất đối chọi và gian khổ, cho nên ngay cả cặp mắt to cũng lộ ra một tia nhỏ bé đến đáng thương, bộ dạng rung rung nhìn cô đến đáng thương.

Cậu bé e dè mở miệng, giọng trẻ con trong suốt lại khiến cô có chút run sợ "Dì à, có thể giúp mẹ cháu một lần được hay không?"

Cứ như vậy Úy Hải Lam nhìn anh một hồi lâu, cô cảm nhận được bàn tay anh vịn bên hông cô càng nắm chặt lại, ý bảo cô đừng để ý đến, hãy bỏ mặc và rời đi.

Cô chần chờ kiên quyết dứt khoát xoay người lại.

Nhưng đứa bé kia lại cũng nắm lấy vạt áo Lôi Thiệu Hành vừa hô to "Chú à, giúp mẹ cháu được không?"

Nhìn thấy tình cảnh này, trong đầu Lôi Thiệu Hành loáng thoáng hiện lên tình cảnh năm đó, rõ ràng trí nhớ đang bị phong kín mà trong khoảnh khắc lại như gông xiềng đứt đoạn, thoáng chốc như nước thủy triều vọt tới, bỗng nhiên ép lồng ngực anh thành một cổ uất tức khiến trông mắt anh căng thẳng, trong nháy mắt bản thân không thể tự kiềm chế, về mặt nghiêm trang nặng nề.

Úy Hải Lam giằng co hồi lâu, vẫn không thể chịu nổi.

Cô nhìn anh nói "Có thể anh cho rằng em xen vào việc của người khác, cũng có thể nói rằng em không biết tự lượng sức mình, nhưng nếu như có thể anh hãy giúp bọn họ một chút."

Một hồi lâu sau, Lôi Thiệu Hành mới nói: "Cho anh một lý do trước."

Lúc này Úy Hải Lam mờ mịt, lại cũng không nghĩ ra lý do gì, chợt ánh mắt nhìn thấy lịch thể hiện ngày lễ Giáng Sinh bật thốt lên, "Coi như là tặng quà lễ Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, Giáng Sinh cho em được không?" Cô dừng một chút làm như sợ anh từ chối lại nói "Chính anh cũng mới vừa nói cho em suy nghĩ xem muốn quà tặng gì, không phải tùy ý em chọn sao?"

Lôi Thiệu Hành chăm chú nhìn cô, trầm mặc cười nói "Anh còn tưởng từ trước đến giờ lời anh nói em chỉ xem như gió thoảng bên tai thôi đấy."

"Vậy anh đồng ý?" Úy Hải Lam khẩn cấp hỏi, mặt mày mang vẻ vui mừng.

Tầm mắt Lôi Thiệu Hành di chuyển tới trước mặt đứa bé kia, thậm chí không để ý trên người cậu đầy vết bẩn, trực tiếp ôm cậu lên "Mới vừa rồi có nói đói bụng phải không?"

"Dạ." Bé trai có chút lo lắng gật đầu.

"Vậy chúng ta đi ăn cơm."

"Dạ."

Úy Hải Lam lộ ra một nụ cười, hướng ra phía sau hô to với người phụ nữ còn quỳ trên mặt đất khóc thút thít kia "Bà mau dậy đi! Vừa ăn cơm vừa nói."

Dường như người phụ nữ kia quá vui mừng nên nhất thời cũng mất phản ứng.

Cuối cùng vẫn là Vương San diu bà đứng lên "Phu nhân Giang, đứng lên rồi hãy nói."

Người phụ nữ há miệng to có lẽ là không tin, lẩm bẩm hỏi "Có thật không? Luật sư Lôi nhận vụ này thật sao?"

Người phụ nữ lại khóc thất thanh, lau nước mắt đi về phía Lôi Thiệu Hành.

Bốn người lục tục rời khỏi nơi vừa xảy ra chuyện, chỉ để lại cảnh mọi người há mồm tròn mắt không dám tin.

Ông trời ơi! Vậy mà tiền sinh Lôi lại nhận vụ án?

Phải biết rằng bao nhiêu người đã ra giá rất cao xin anh nhận án mà cho đến bây giờ anh đều không nhận.

Mọi người nhìn quanh chỉ thấy chiếc xe kia đã chở bọn họ đi xa.

Trong xe, người phụ nữ ôm đứa bé ngại ngần ngồi co rúc trong góc. Bé trai chưa bao giờ được ngồi trên xe hơi như vậy, đôi mắt quan sát qua lại bốn phía, thỉnh thoảng tò mò đụng chạm. Người phụ nữ vội vàng bắt lại tay nhỏ bé của cậu, không để cho cậu đụng chạm loạn xạ, vừa ngưng ngừng gật đầu

nói xin lỗi.

"Luật sư Lôi, mời ngài lên tòa án thì phí luật sư là bao nhiêu?" Người phụ nữ lắp bắp hỏi.

Người phụ nữ có chút sợ hãi, bà không biết người có tiền ăn một bữa cơm có giá bao nhiêu.

Úy Hải Lam ngồi bên cạnh thông minh lên tiếng "Như vậy đi, bà chỉ cần mời chúng tôi đến nhà của bà ăn cơm thôi."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Xây Đắp Duyên Phận Nửa Đời Sau (5)

Đọc theo đường đi, người phụ nữ kể ngắn gọn tình cảnh của mình.

Bà có tên là Giang Mai, chồng là Lý Vĩnh Sinh, con trai là Lý Chí.

Giang Mai làm nội trợ, ở nhà chăm sóc con trai A Chí, cũng thường xuyên nhận chút việc làm thêm về nhà. Mà chồng là Lý Vĩnh Sinh chạy xe cho một công ty vận chuyển hàng hóa. Mặc dù cuộc sống nghèo khổ nhưng ngày qua ngày đều yên tâm, trong khổ sở lại vui mừng, con trai lại thông minh hoạt bát cũng có thể coi như hạnh phúc một nhà ba người.

Không ngờ trong một đêm xảy ra biến cố lớn, người trụ cột trong nhà ngã xuống.

Mỗi ngày Lý Vĩnh Sinh phải làm việc quá mười tiếng, trong một lần giao hàng, vì mệt nhọc quá độ lỡ đứng phải phía sau của một chiếc xe trước mặt. Rồi sau đó hai bên xảy ra tranh chấp, Lý Vĩnh Sinh bị đối phương hung hăng đâm bảy nhát dao, đưa đến bệnh viện sau khi cấp cứu đã tử vong (chết). Hiện tại vụ án được cục công an nói chờ nghiệm thi(*) để làm báo cáo kiểm nghiệm, còn nói mấy ngày nay tương đối bận rộn, chờ sau khi hết bận lại tiếp tục điều tra vụ án, rõ ràng cho thấy đang kéo dài thời gian.

(*) còn gọi là giám định pháp y, hay Pháp y các hoạt động giám định trong lĩnh vực y khoa để phục vụ cho công tác pháp luật, phục vụ cho việc xét xử các vụ án với các hoạt động đặc trưng như khám nghiệm hiện trường, khám nghiệm tử thi, mô xác, xác định thương tật, tình trạng sức khỏe, các dấu hiệu thân thể bị xâm phạm, kiểm tra, xác định vật chứng, tang chứng.

Giám định pháp y là một ngành khoa học, nó sử dụng những thành tựu khoa học trong lĩnh vực y học, sinh học, hoá học, vật lý học, tin học... để đáp ứng những yêu cầu của pháp luật trong hoạt động tố tụng hình sự và dân sự thông qua hoạt động giám định khi được các cơ quan trưng cầu. Người làm công tác giám định này được gọi là giám định viên pháp y. (Theo wikipedia)

Giang Mai không thể làm gì khác hơn là dẫn con trai trực tiếp tìm tới hung thủ hại chết chồng mình, yêu cầu đòi một lời giải thích nhưng người nọ vốn cũng có gốc gác con cái gia đình giàu có, thậm chí còn tùy ý buông lời, nếu không phục thì có thể khởi tố, bọn họ không sợ lên tòa án. Giang Mai bất đắc dĩ lại dẫn theo con trai đi vòng quanh sở sự vụ, không ngờ người nào cũng chặn bà ngoài cửa tựa như đã liên kết từ trước.

Mấy ngày trước, Giang Mai từ miệng hàng xóm biết về Lôi Thiệu Hành, biết về sở sự vụ Lâm Ân liền muốn tới tìm xin giúp đỡ. Thế nhưng lại không ngờ đã không gặp được luật sư Lôi, xếp hàng cả một buổi chiều còn bị chặn ngoài cửa. Giang Mai nhất thời cảm thấy mờ mịt vô dụng, có cảm giác dù mình muốn sống cũng sống không nổi nữa.

Chuyện kể tiếp chính là bọn họ nhìn thấy một màn kia ngay đại sảnh.

"Tôi chỉ muốn đòi một lời giải thích, người không thể chết lãng phí như vậy được." Giang Mai ôm con trai bức tức bất bình nói, về mặt cổ chấp cũng cho thấy cách xử sự của người tự ái kiêu ngạo.

Úy Hải Lam không biết thế giới có nhiều hắc ám như thế nào nhưng lúc trước vụ án của Thomas Matthew lại khiến cô thừa nhận xã hội phức tạp, lòng người khó dò.

Lôi Thiệu Hành trầm mặc nghe xong cả quá trình, lại không nói thêm gì.

Nhà Giang Mai ở cực kỳ vắng vẻ thôn quê, một loại đường nhỏ trắng xi măng hết sức chật hẹp, xe chỉ dừng đầu đường không thể vào.

Vì vậy bốn người xuống xe.

Đọc đường phải đi qua chợ mua thức ăn.

Thật ra chỉ là nhóm người bán hàng rong tự động tổ chức họp lại thành một phố nhỏ, trước sau chỉ có 20m nhưng người mua thức ăn cũng rất nhiều, ăn mặc chất phác, dù là mấy hào cũng đều phải được tính toán rõ ràng. Cảnh tay Úy Hải Lam không tiện, thật ra cô cũng không hiểu muốn mua những thứ gì chỉ nhìn thấy cái gì liền chỉ cái đó. Đợi đến khi đưa tiền, Giang Mai vội vàng trả tiền, Úy Hải Lam vốn muốn ngăn lại nhưng Lôi Thiệu Hành lại cầm tay

cô, lắc đầu một cái.

Úy Hải Lam nhìn về phía đôi gò má của Giang Mai quật cường, một tay dắt con trai, một tay lấy tiền ra, mười đồng được xếp gọn gàng chỉnh tề.

Dù nghèo khổ đi nữa, người ta đều có tự ái của riêng mình.

Trong phút chốc Úy Hải Lam phát hiện, thì ra là người đàn ông này tuy ý định thâm trầm nhưng cũng hết sức tỉ mỉ.

Lên tầng hai đơn sơ, Giang Mai vừa rửa vừa nấu ăn, tất cả đều tự mình làm. Úy Hải Lam muốn vào giúp những việc nhỏ nhưng Giang Mai đều không cho, chỉ nói bọn họ là khách, loại chuyện như vậy sao có thể để cho bọn họ tới làm, cũng đuổi cô ra.

Úy Hải Lam không cách nào đành phải từ bỏ ý định.

Vừa đi vào phòng liền nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ đang ngồi vây quanh chiếc bàn.

Lôi Thiệu Hành chỉ vào vở chữ viết, đang dạy cậu học chữ. Cậu rất kiên nhẫn, lặp đi lặp lại cách phát âm, giọng nam trầm thấp đó nghe thật sự cảm động, lại đậm đà êm dịu. Lý Chí ngồi trên ghế, hai tay đan vào nhau để ở trên bàn, vẻ mặt thành thật, dưới sự dạy dỗ cậu làm bộ đọc chữ.

Úy Hải Lam nhìn thấy có chút ngây dại.

"Dì." Lý Chí phát hiện cô đầu tiên, nhỏ nhẹ kêu.

Úy Hải Lam vội vàng khôi phục lại bình thường, cũng không muốn để cho cậu phát hiện mình nhìn cậu chăm chăm ngây dại, như vậy sẽ rất mất thể diện.

Úy Hải Lam khẽ mỉm cười với cậu, đi qua một bên xem báo không muốn quấy rầy.

"Không được phân tâm." Lôi Thiệu Hành kêu to.

Lý Chí ngoan ngoãn "Oh" một tiếng, lại bắt đầu học đọc.

Bên trong là ánh sáng hoàng hôn, bên ngoài là bầu trời đêm thâm trầm, một cảnh đêm đông như vậy không tính là quá muộn, anh trước mặt lại cực kỳ khiến người động lòng.

Bận việc cả nửa ngày, Giang Mai làm bốn món mặn một món canh bung lên bàn, rau xanh không tẻ, có cá có thịt. Tay nghề Giang Mai cũng không tệ, mặc dù không so với những đầu bếp trong những nhà hàng lớn nhưng lại có hương vị lạ lẫm không diễn tả được, so với những thứ trong phòng ăn kia thì thức ăn còn ngon hơn nhiều.

Giang Mai lại ra sức gấp thức ăn cho Lôi Thiệu Hành và Úy Hải Lam, muốn cho bọn họ ăn nhiều chút.

"Mẹ, vừa rồi chú dạy con học chữ rồi." Lý Chí bới com, vui vẻ nói.

Giang Mai hỏi "Con học được sao?"

"Có chút biết, có chút không biết."

"Con cũng phải giỏi đọc sách, con xem chú thật tài, về sau cũng phải giống như chú đây." Giang Mai dặn dò nói, Lý Chí gật đầu.

Ăn no nê, lúc hai người rời đi, Giang Mai hỏi "Luật sư Lôi, vụ án này có thể thắng hay không?"

Lôi Thiệu Hành lại lần nữa trầm mặc.

"Chị Mai, chị yên tâm, anh ấy rất giỏi nhất định sẽ thắng." Úy Hải Lam mở miệng trả lời thay anh, lại lên tiếng bảo đảm.

Lúc này Giang Mai mới thờ phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Ánh trăng đẹp và tĩnh mịch, đường mòn cũng rất yên tĩnh hoang vu, người đi lại thưa thớt.

Hai người lẳng lặng đi, Úy Hải Lam liếc nhìn hỏi anh "Ừm, anh cũng thích trẻ con sao?"

"Không thích, đáng ghét chết đi, rất phiền." Lôi Thiệu Hành lạnh giọng nói.

Úy Hải Lam bĩu môi, học giọng nói của anh ngày đó "Nói dối thôi."

"Ai nói dối?" Anh hừ một tiếng.

"Anh." Úy Hải Lam đột nhiên đến gần bên cạnh anh, cũng đột nhiên nhón chân lên, ghé vào sát lỗ tai anh nói "Tiểu Hành thích nói dối."

Lôi Thiệu Hành cũng lập tức chậm chạp bước tới, thỉnh linh hỏi "Lúc nào em sẽ làm một bữa com cho anh?"

"Được, vì cảm ơn anh, chờ vụ án kết thúc, em sẽ làm cơm cho anh." Ủy Hải Lam quay đầu lại thét lên.

Lôi Thiệu Hành nhìn theo hướng cô nhún nhảy chạy đi, mái tóc màu đen bay lên giữa không trung, dưới bóng đêm này bóng dáng trắng tinh thanh khiết dừng lại trong đầu anh. Toàn bộ thế giới, tất cả đều trở thành hai màu trắng đen, cô là màu trắng duy nhất, tỏa ra ánh sáng chói lóa bắt mắt, anh tiếp tục nhìn về phía trước, cứ như vậy lảng lảng nhìn cô.

Nhưng một ngày kia, vụ án của Giang Mai lại phát sinh thay đổi.

Ủy Hải Lam có hẹn với Giang Mai, buổi trưa đứng giờ lại cùng nhau đi vào phía Sở Sự Vụ.

"A Chí đâu?"

"Tôi gửi nó ở nhà bên cạnh rồi."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, lại không ngờ nghe Vương San nói "Phu nhân Giang, tiên sinh Lôi nói tạm thời có một số việc nên anh ấy không thể nhận vụ án của bà được."

"Cái gì?" Giang Mai không chịu nổi đả kích này, lần nữa lại suy sụp "Tại sao có thể như vậy? Tối hôm qua, luật sư Lôi còn đồng ý mà."

"Tiểu thư Ủy, cô hãy mau nói cho tôi biết, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" Giang Mai hốt hoảng hỏi thăm.

Ủy Hải Lam lại đứng là ứng phó không kịp, không nghĩ tới đột nhiên anh có thể như vậy, nhìn khuôn mặt Giang Mai hoảng sợ không yên, lại muốn khóc thăm, lạnh giọng hỏi "Thư ký Vương, tiên sinh Lôi ở đâu?"

"Cô vẫn nên trở về đi." Vương San khuyên.

Đôi mày thanh tú của Ủy Hải Lam nhăn lại, làm bộ dáng muốn lên lầu.

"Cô không thể lên, tiên sinh Lôi đang tiếp khách, tiểu thư Ủy....." Vương San không dám động tay, chỉ sợ sẽ làm tổn thương đến cô.

"Được, vậy chúng tôi chờ ở đây." Ủy Hải Lam cũng không xông vào, quay đầu lại nói "Chị Mai, chị không cần lo lắng."

Hai người yên tĩnh ngồi trong đại sảnh chờ.

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc có người đi từ cầu thang xuống.

Ủy Hải Lam chợt ngẩng đầu lên chỉ thấy một người trong đó chính là Lôi Thiệu Hành.

Còn người đàn ông kia, vóc người mập mạp, tựa như rất giàu có đeo đồng hồ vàng, vượt qua ví da hàng hiệu. Hai người cười nói trò chuyện, một bộ dáng quen thuộc thân thiện không nhanh không chậm đi xuống. Ủy Hải Lam cũng không biết người đàn ông này nhưng Giang Mai bên cạnh lại cả kinh thất sắc "Tại sao là anh?"

Chính là tay hung thủ giết người có người cha giàu có kia.

Tạ Hữu Toàn với khuôn mặt nở nụ cười đi xuống lầu, về mặt kia tràn đầy khinh thường hướng về phía Giang Mai nói "Tôi đã sớm nói với cô rồi, tôi không sợ lên tòa án."

"Luật sư Lôi! Làm sao anh có thể nói chuyện không giữ lời? Không phải anh đã đồng ý nhận vụ án này rồi sao?" Giang Mai bị thương muốn khóc.

"Tối qua, không phải chúng ta còn cùng ăn cơm chung sao?" Ủy Hải Lam cũng mở miệng hỏi.

"Tôi chưa nói đã nhận vụ án này." Lôi Thiệu Hành tự nhiên cười, nụ cười kia rất lạnh, ánh mắt lạnh hơn, anh lại móc từ trong túi ra một xấp tiền rồi sau đó đưa về phía Giang Mai "Đây là tiền cơm ngày hôm qua, đủ chưa?"

Không đợi Giang Mai có phản ứng, Ủy Hải Lam lại lấy xấp tiền này.

Cô nhìn anh, nói không ra đây là cảm giác gì nhưng lại vô cùng thất vọng. Vì sao cô sẽ thất vọng, người này, từ trước tới nay luôn là người như thế.

Cô đột nhiên cười to, một nụ cười vô cùng rực rỡ.

Lại phát tay, xấp tiền bị ném lên không trung thật cao.

Trước mắt là một mảnh màu sắc rực rỡ, bay là tả rơi xuống, hình như cô không chỉ vứt số tiền này mà thôi.

Lôi Thiệu Hành vẫn mỉm cười như cũ, nhìn thấy đáy mắt cô ảo não cùng mất mát, cô đã nắm tay Giang Mai trầm mặc xoay người rồi đi trước mặt anh, cũng không hề quay đầu lại.

Chương 160: Xây Đắp Duyên Phận Nửa Đời Sau (6)

"Ô ô ô!" Vừa ra khỏi sở sự vụ, Giang Mai lại khóc.

Giang Mai vốn là người bi thương (buồn bã), cô cũng không phải dân bản xứ ở Xuân Thành này, vừa tròn hai mươi tuổi đi theo Lý Vinh Sinh, gả cho anh ta lại đi tới Xuân Thành, sau mấy năm khổ cực, hai người cũng có một đứa con trai. Tuy không có ai giúp đỡ nhưng cô cũng chưa từng oán hận, chỉ muốn bình thân nuôi lớn con trai mình, người một nhà cực khổ mấy đi nữa nhưng cũng hạnh phúc. Hôm nay ông trời không có mắt, chuyện xảy ra như vậy khiến cho cô ngay lập tức mất đi chỗ dựa duy nhất, thế giới của cô cũng sụp đổ hoàn toàn.

Giang Mai càng nghĩ càng đau lòng cũng khóc đến thương tâm.

"Chị Mai, chị đừng khóc, chúng ta sẽ nghĩ cách khác được không?" Ủy Hải Lam nhất thời mơ hồ, nhìn cô ấy khóc ra như vậy nên vội vàng lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô.

Giang Mai tức giận khó ngăn cản, một tay đẩy tay cô ra "Coi như tôi đã nhìn thấu, thế giới này không có một ai tốt. Cô cũng đừng giả mù sa mưa(*), cô và tên luật sư Lôi kia là một bọn, các người đều là đồng bọn. Vụ kiện của tôi cũng sẽ không ai chịu nhận. Hải cốt đáng thương của Vinh Sinh chưa lạnh, chết sẽ không nhắm mắt. Tôi cũng không cầu các người nữa. Tôi muốn đi Thượng Kinh, sẽ dẫn theo A Chí đi Thượng Kinh. Cho dù chết, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ."

(*) muốn nói một người giờ trò che mắt mọi người để che đậy chuyện xấu xa của mình

Giang Mai nói ra những lời hận thù, đưa tay lau nước mắt, bước chân căm giận bất bình tựa như thấy chết không sờn.

Ủy Hải Lam vội vàng kéo cô lại, chỉ sợ cô ấy thực sự sẽ nghĩ không thông.

"Cô buông ra!" Giang Mai quát, cảm xúc lần nữa lại mất khống chế.

Ủy Hải Lam cũng không buông tay, giọng nữ trong trẻo lạnh lùng lần ắt cô "Nếu như cô có chuyện không may, A Chí làm thế nào? Cậu bé còn nhỏ như thế, chỉ mới bốn tuổi, ba đi rồi, nếu như mẹ cũng đi, cậu bé nên làm gì? Chẳng lẽ cô sẽ đành lòng gửi cậu vào cô nhi viện sao? Chẳng lẽ cô muốn nhìn cậu lê loi hiu quạnh sao?"

Vừa nhắc tới con trai bảo bối của mình, Giang Mai càng thêm gào khóc "Cô cho rằng tôi muốn sao? Tôi không còn cách nào! Cô nói tôi nên làm gì? Tôi nên sống như thế nào!"

"Chị Mai, chị phải tỉnh lại, chúng ta sẽ nghĩ ra biện pháp, có được không?" Ủy Hải Lam lau nước mắt cho cô, kiên nhẫn khuyên nhủ "Vì A Chí, chị cũng không thể ừ rừ!"

Giang Mai ghen ngào một tiếng, khốn khổ gật đầu "Không luật sư nào chịu nhận vụ án, vụ này nên làm sao bây giờ?"

Ủy Hải Lam lập tức ngưng mắt (nhìn chăm chú vào một nơi nào đó), trong nháy mắt lại đang cân nhắc nghĩ tới một người "Chị Mai, tôi biết có một vị luật sư nhất định sẽ chấp nhận cùng chị lên tòa án."

"Người nào?" Giang Mai đang hỗn độn chợt ánh mắt có chút ánh sáng.

Mấy ngày trước, Ủy Hải Lam có gọi cho Viên Viên được biết cô ấy đang phải đi công tác không chắc đã về chưa nhưng vẫn liên lạc với cô, không ngờ hai ngày sau cô ấy mới trở về. Ủy Hải Lam vội vàng thuật lại ngắn gọn vụ án của Giang Mai một lần, không đợi cô mở miệng hỏi thăm, Viên Viên cảm phần nói "Chẳng lẽ còn không có vương pháp (luật pháp, chính sách pháp lệnh của nhà nước)? Cậu nói với người trong cuộc rằng vụ án này, tớ sẽ tiếp nhận."

Ủy Hải Lam cầu xin Giang Mai đợi hai ngày nữa.

Giang Mai mặt mày bất lực lại càng thêm mờ mịt cũng đành phải đồng ý.

Ngày hôm đó, Ủy Hải Lam dẫn Giang Mai đi đến chỗ của luật sư Viên Viên trong sở sự vụ.

Mặc dù Viên Viên đã sớm thi được bằng luật sư nhưng dù sao kinh nghiệm chưa đủ nên vẫn chưa có người nào chủ động liên lạc với cô, bây giờ chỉ là trợ lý cho luật sư. Đây cũng có thể nói là lần đầu tiên cô đơn độc nhận vụ án trở thành luật sư phụ trách vụ án, cô dẫn hai người đến phòng tiếp tân hỏi thăm tình huống cụ thể của Giang Mai.

Giang Mai cặn kẽ kể chuyện từ đầu đến cuối, Viên Viên cau mày nói "Đại khái tôi đã hiểu rõ, các cô chờ một chút, tôi đi đưa đơn kiện."

"Không có việc gì, cậu yên tâm." Ủy Hải Lam nhìn thấy cô hoảng loạn, cầm tay cô cho cô sức mạnh.

Hai người ở phòng tiếp khách đợi thật lâu nhưng chán chờ mãi cũng không đợi được Viên Viên.

Trong lòng Ủy Hải Lam đột nhiên có loại dự cảm xấu rất mãnh liệt.

Quả nhiên, có người chọt đẩy cửa ra, xông vào nói "Các cô đi nhanh đi, vụ án này không nhận."

"Tôi muốn gặp luật sư Viên." Ủy Hải Lam bình tĩnh nói.

"Các cô đi nhanh đi, đi nhanh một chút đi! Nếu không đi, tôi đành phải cho người mời các cô đi thôi." Người nọ lại bắt đầu đuổi người.

Trong lúc hai bên đang giằng co, Viên Viên lại đứng lúc xuất hiện, vẻ mặt cô nghiêm túc, lạnh giọng quát lên "Hải Lam, phu nhân Giang, các cô xuống dưới lầu chờ tôi."

Ủy Hải Lam ý thức được tình hình không đúng, đỡ Giang Mai rồi đi.

"Tôi sẽ nhanh chóng tới đó." Viên Viên dặn dò một câu, Ủy Hải Lam gật đầu.

Hai người ở bên ngoài sờ sự vụ chờ, Giang Mai giống như lo âu, không biết nên làm như thế nào cho phải, vội vàng hỏi Ủy Hải Lam có phải lại xảy ra chuyện gì nữa không. Ủy Hải Lam cũng không nói gì, chỉ an ủi cô ấy nên thoải mái buông lỏng tinh thần nhưng chỉ mình cô biết, chuyện này sợ rằng lại xảy ra rắc rối, không đơn giản như vậy.

Một lát sau, bên trong tòa nhà có người đi ra.

Chính là Viên Viên.

Viên Viên ôm một thùng giấy lớn, bên trong có chứa rất nhiều đồ hỗn tạp, có lẽ bởi vì dọn dẹp quá vội vàng, lại có lẽ là bởi vì tức giận quá mức nên áo khoác ngoài trên người cũng không cài kịp nút áo, chỉ dùng ngón tay mình kẹp một cặp công văn màu đen, đầu tóc ngắn kia bởi vì vừa bước vội nên bay lượn lên, cô ấy có khuôn mặt trái táo khá ái lại cực kỳ sinh động, màu đỏ hồng tràn đầy sức sống.

Ủy Hải Lam nhìn thấy cô đi tới, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra.

"Được rồi, tớ đã từ chức rồi khỏi văn phòng luật đầy lòng dạ hiểm độc kia rồi, phu nhân Giang, nếu như cô không ghét bỏ tôi...tôi đồng ý làm luật sư cho cô, cô thấy có được hay không?" Viên Viên xoay tay ném thùng giấy sang một bên giống như làm cho hả giận, rồi sau đó xoay về phía Giang Mai hỏi, một đôi mắt to sáng ngời vẫn như năm đó, vẫn như cũ chưa từng thay đổi.

"Được, được, sao lại không được chứ?" Giang Mai cực vui mừng đến phát khóc, vội vàng lau đi nước mắt "Cảm ơn luật sư Viên."

"Trời lạnh, mặc quần áo tử tế." Ủy Hải Lam nhẹ giọng dặn dò.

Viên Viên vội vàng mặc y phục lại, trả trả về cho cô nụ cười từ ái, lại thấy một tay cô băng cứng, không nhịn được hỏi: "Tay cậu thế nào vậy?"

"Mấy ngày trước không cẩn thận bị thương, chỉ là trật khớp, đã lành lặn tốt không có chuyện gì lớn." Hải Lam nói chi tiết khiến cô cũng an tâm.

"Vậy cậu về nghỉ ngơi đi."

"Tiểu thư Ủy, cô trở về đi, nơi này có luật sư Viên tiếp tôi được rồi."

"Không, tôi và các cô cùng đi."

Hai người biết không lại tính cổ chấp của cô nên ba người đón xe cùng đi về phía cục công an.

Đó là phân cục thành Nam, dấu hiệu bộ công an có vẻ cực kỳ trang trọng.

Ba người xuống xe cùng nhau đi vào.

Nhưng mà khiến cho người kinh ngạc chính là đứng trước cửa cục lại là một người.

"Ai vậy? Đó không phải là thư ký Vương sao?" Viên Viên là người đầu tiên phát hiện ra, cô nghi ngờ hỏi.

Giang Mai ngẩng đầu nhìn lên cũng nhận ra người phụ nữ đứng ở cách đó không xa. Khi đó ở văn phòng luật Lâm Ân, cô đã từng thấy cô ấy cho nên có chút ấn tượng.

Ủy Hải Lam cũng đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía trước.

Wang San vẫn ăn mặc nghề nghiệp như cũ, khoác chiếc áo bên ngoài, mái tóc ngắn ngang vai, mấy năm qua chưa từng thay đổi tác phong làm việc lưu

loát, là một người làm việc cẩn thận nhưng không mất ôn hòa. Bên cạnh đó, cô còn đi theo một người đàn ông luôn giầy Tây lịch sự trước sau như một, cũng anh tuấn không kém.

Vương San như đang đợi ai, ánh mắt chạm đến ba người các cô, rồi sau đó bước chân lại chủ động hướng về phía họ.

Hai nhóm người đang gặp nhau tại lối vào của cục công an.

Vương San mỉm cười nói "Tiểu thư Ủy, vị này là luật sư An Thừa, kể từ hôm nay sẽ phối hợp với luật sư Viên phụ trách vụ án này."

Viên Viên sững sờ, có chút không rõ tình huống.

Vốn là ngày đó đột nhiên nhận được điện thoại, Ủy Hải Lam cũng không nhắc tới Lôi Thiệu Hành chỉ nói cho cô biết có một vụ án. Sau khi nghe xong, cô cũng lập tức đồng ý nhưng cũng không hỏi thăm nữa câu. Thật ra thì theo quan hệ giữa cô ấy và luật sư Lôi, cô ấy phải nên tìm Lôi Thiệu Hành nhưng ngược lại cô lại tìm tới mình, chuyện tình trong này có nhiều điều suy đoán, đang suy nghĩ rằng có phải bọn họ đang cãi nhau hay không, kết quả tệ nhất chính là chia tay, cho nên vẫn im lặng không nói.

Giờ phút này, thư ký Vương đột nhiên xuất hiện còn nói ra một câu như vậy, Viên Viên thật bối rối.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Người đàn ông đưa tay ra về phía cô, trầm giọng nói "Luật sư Viên, xin chào, tôi là An Thừa, hợp tác vui vẻ."

"Xin chào, luật sư An." Viên Viên có chút kích động, phải biết trong sự vụ sở Lâm Ân, trừ Lôi Thiệu Hành thì An Thừa xuất sắc nhất. Từ sau khi Lôi Thiệu Hành không nhận vụ án nữa, An Thừa được nhận những vụ án tiếp nối không ngừng, anh ta chính là cục cưng trong giới luật sư, mọi người đều biết.

Viên Viên đưa tay trở lại bắt tay với anh, ánh mắt liếc về hướng Ủy Hải Lam, im lặng thể hiện sự lúng túng của mình.

Ủy Hải Lam nhất thời trầm mặc.

"Đi vào trước đi." Cuối cùng, cô nhẹ giọng nói.

"Tiểu thư Ủy, hôm nay là ngày cô đến bệnh viện kiểm tra định kỳ." Vương San lại nói.

Ủy Hải Lam nhăn lông mày, Viên Viên nói tiếp: "Nơi này có luật sư An phụ giúp tờ rồi, chắc chắn không có vấn đề gì đâu, Hải Lam, cậu hãy đi đi."

"Tiểu thư Ủy, khám bệnh quan trọng hơn." Giang Mai đáp một tiếng.

"Hãy giữ liên lạc." Ủy Hải Lam nói bốn chữ, không thể làm gì khác hơn là đi theo Vương San.

Hai ngày nay, cô cũng chưa gặp lại anh, chắc anh ta lại lưu luyến ở chốn phong hoa tuyết nguyệt (nơi ăn chơi vui vẻ hưởng lạc thú) nào đó rồi.

Chỉ là cô nghĩ cũng không hiểu, mọi chuyện hình như luôn không như trong dự liệu của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Xây Đắp Duyên Phận Nửa Đời Sau (7)

Edit: Sóc Là Ta - diễn đàn

Đó là trung tâm bệnh viện Xuân Thành.

Vẫn là bác sĩ Mạnh Hòa Bình, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, tính tình trầm mặc ít lời, trên người tỏa ra nhàn nhạt mùi nước khử trùng, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn khiến Ủy Hải Lam nhũn mày, anh tỉ mỉ kiểm tra vết thương khớp xương trên vai vừa liếc nhìn vừa hỏi.

"Cô nâng nhẹ cánh tay lên để tôi xem một chút." Mạnh Hòa Bình nói.

Ủy Hải Lam cử động làm theo mệnh lệnh của anh, thấy không có bất kỳ khác thường nào.

Sau khi Mạnh Hòa Bình kiểm tra hết, trầm giọng nói "Năm ngày sau, cô lại đến tái khám."

Vương San ở bên cạnh hỏi "Mạnh Hòa Bình, đến lúc đó có thể bỏ đeo băng rồi hả?"

Mạnh Hòa Bình chỉ gật đầu.

Vương San lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mạnh Hòa Bình lại cho chút thuốc hoạt huyết cùng với hiệu quả trị liệu thoa ngoài da, đưa qua cho cô.

Vương San vội vàng nhận lấy, xoay người đi.

Chờ sau khi cô đi, Mạnh Hòa Bình sâu kín ngẩng đầu nhìn về Ủy Hải Lam đang ngồi đối diện, giọng nói có chút cứng nhắc "Mấy ngày nay phải cực kỳ chú ý, không làm việc quá mạnh. Nếu như không cẩn thận, rất dễ sẽ lưu lại mầm bệnh, trật khớp một lần rất dễ sẽ có lần sau."

"Cảm ơn anh, bác sĩ Mạnh, làm phiền anh." Ủy Hải Lam nhẹ giọng nói cảm ơn.

"Không cần cảm ơn tôi, đây là nhiệm vụ của bác sĩ." Giọng nói Mạnh Hòa Bình yên ổn, hơi thở đều đặn.

"Dù sao cũng cảm ơn anh."

"Tôi chỉ hi vọng cô đừng gây rắc rối đến cho người khác thôi." Trong lời nói của anh có gai, không phải cô nghe không hiểu.

Ủy Hải Lam khẽ mỉm cười.

Mạnh Hòa Bình liếc thấy điểm tốt đẹp nhất của cô chính là nụ cười đầm đìa, có lúc chợt chăm chú nhìn cô.

Đây là lần đầu tiên anh ngưng mắt quan sát cô như thế, loại ánh mắt gấp rút kỹ càng này, Ủy Hải Lam có thể cảm giác được.

Mà cô gái trước mặt này, mái tóc đen ngang vai có thể coi là vừa vặn, cũng có thể gọi là dài. Nói về khuôn mặt cũng được coi là người đẹp nhưng làm sao cũng không tính là Thiên Tư Quốc Sắc (người con gái có sắc đẹp tuyệt trần), ít nhất so với Lăng Dung thì cô chênh lệch rất nhiều, không thể lấy làm ví dụ.

Nhưng làm sao lại khiến người kia có thái độ như thế đây?

Rốt cuộc là có điểm gì đặc biệt?

Ủy Hải Lam không nhanh không chậm hỏi "Đã tìm ra gì chưa?"

Mạnh Hòa Bình giật mình làm như không hiểu cô đang nói gì nhưng cô lại nói "Đủ để có thể mê hoặc đàn ông."

Mạnh Hòa Bình phục hồi tinh thần, mí mắt thu lại tiếp tục trầm mặc.

Mà lúc này, Vương San lấy thuốc xong quay trở lại "Không có chuyện gì nữa thì có phải đi được rồi hay không?"

"Có thể." Mạnh Hòa Bình trả lời.

Ủy Hải Lam thông dong bình tĩnh đứng dậy, nói một tiếng tạm biệt rồi rời đi.

"Bác sĩ Mạnh, tôi mới vừa chích cho bệnh nhân phòng 307 nhưng ông cụ không chịu, nhất định muốn gặp anh." Y tá phòng trực chạy về phía anh hô to.

Mạnh Hòa Bình cũng theo cô ấy ra khỏi phòng.

Hai người đi tới phòng bệnh.

Trên đường đi qua hành lang, Mạnh Hòa Bình nghiêng đầu vừa nhìn, chỉ thấy giữa trưa bầu trời sáng ngời, mặc dù ngày mùa hè màu xanh lam nhưng cũng là một mảnh quang đăng. Anh đang muốn thu hồi tầm mắt, trong lúc lơ đãng trông thấy hai bóng dáng thấp thoáng đang đi ra cửa bệnh viện, chính là nơi mới vừa rồi anh đứng cách hai người khi nãy.

Trong đầu Mạnh Hòa Bình hiện lên một khuôn mặt khác cười đùa động lòng người, không khỏi có chút phiền não.

Ra khỏi bệnh viện, Ủy Hải Lam nói: "Bây giờ đi đến cục công an."

Vương San cũng không phản đối, chỉ yêu cầu tài xế lui tới chỗ bọn họ đang đứng. Chờ đến cục công an, bọn người Viên Viên vẫn còn đang làm việc bận rộn. Bọn họ không tiện vào trong nên chỉ có thể ngồi lại trong xe chờ. Hơn nửa ngày sau mới thấy một nhóm người đi ra.

Ủy Hải Lam nhận ra được một người đàn ông trong số đó, chính là người đàn ông giàu có hôm đó ở sở sự vụ.

Vóc người béo phệ mập mập bên cạnh còn dẫn theo một chàng trai có vóc người trung bình, ăn mặc rất đúng mực, mái tóc trông có vẻ đường hoàng phô trương. Ngoài bọn họ ra, còn có mấy luật sư nữa cùng với mấy hộ vệ cao lớn cũng phô trương không kém.

"Bị cáo Tạ Vạn Kim, cha của bị cáo chính là Tạ hữu Toàn." Vương San ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

Mà phía sau bọn họ, còn có ba người khác cũng đi ra.

An Thừa với khuôn mặt nghiêm trang, Viên Viên cũng có vẻ mặt nghiêm nghị, hai người mạnh mẽ bước đi, nhìn qua cũng cực kỳ xứng đôi. Còn Giang Mai lại đi ở giữa hai người, bà cúi đầu cho nên không nhìn thấy vẻ mặt của bà. Ba người họ không nói gì, mỗi người tự mình bước đi.

Tình hình như vậy, trong mắt Ủy Hải Lam giống như một loại cảnh tượng trên TV, bị cáo và nguyên cáo tất cả đều có mặt sẵn sàng rồi. Hai bên luật sư đại diện cho chính nghĩa và thế lực xã hội đen, giờ phút này tuy không biết ai thắng ai bại nhưng cũng đẹp trai kinh người.

Đám người kia ngồi vào xe riêng, vội vã lái xe rời đi.

Lúc này Ủy Hải Lam mới xuống xe đón bọn họ.

Không đợi cô mở miệng, Viên Viên lộ ra nụ cười, Ủy Hải Lam thấy cô cười như vậy cũng hiểu được tình huống có lẽ cũng không tệ.

An Thừa nói: "Đi, chúng ta qua bên kia ngồi nói chuyện đi."

Thì ra ngay từ lúc An Thừa rời Lâm Ân, tự thành lập sở sự vụ cho riêng mình.

Thế nhưng sở sự vụ còn chưa khai trương, mà mấy ngày nay anh cũng đang trong kỳ nghỉ phép.

Đêm qua, anh vẫn còn ở Hawaii nhân nhà nghỉ phép, nửa đêm nhận được điện thoại của Lôi Thiệu Hành nói rằng muốn xin anh giúp một việc. Lại không ngờ anh ta muốn anh cùng nhận vụ án, hơn nữa còn không phải luật sư phụ trách chủ yếu mà chỉ là trợ lý. Lúc trước Lôi Thiệu Hành và anh có mối giao tình (tình bạn bè), khi anh ta mở lời vàng ngọc thì dĩ nhiên An Thừa sẽ đồng ý, đầu tiên là không tiện từ chối, sau đó cũng cảm thấy tò mò.

Đáp chuyến bay nhanh nhất trở về nước, An Thừa và Lôi Thiệu Hành chạm mặt, lúc sau thư ký Vương lại giúp đỡ hai người.

Vì vậy buổi chiều hôm nay mới có một màn này.

Nhưng những điều này, ngoài bọn họ đương nhiên là những người khác còn không biết.

An Thừa vừa lắp đặt thiết bị trong sở sự vụ mới, trong sở còn có chút mùi dầu, hai nhân viên bảo vệ nhìn thấy người tới, vội lấy chìa khóa mở cửa.

Đoàn người chuyển đến phòng họp, bắt đầu thảo luận vụ án.

Ủy Hải Lam cũng không hiểu luật, thật ra thì cô cũng chỉ lo lắng cho Giang Mai nên muốn phải hiểu một chút tình huống. Bản thân cô là người ngoài cuộc, đối với việc này cũng không tiện tham dự, thế nhưng lần này thật sự là đặc biệt, chỉ thấy ba người kịch liệt thảo luận bàn bạc, cô không nói tiếng nào ngồi bên cạnh lẳng lẳng lắng nghe.

"Chứng cứ đều đã có?"

"Ừm, đều ở đây, trong hai ngày này thu thập được khá nhiều bao gồm cuộc sống lẫn tính cách, thái độ làm người cùng với nhân chứng khẩu cung của bị cáo trước đó, quan trọng nhất là bạn gái mấy đời của anh ta đều bị anh ta bạo hành. Thật may là báo cáo khám nghiệm tử thi của tiên sinh Lý, giám định ban đầu của nhân viên nghiệm thi không bị tiêu hủy và đã được tôi thu thập. Hiện tại cũng đang xin quyền xét nghiệm tử thi từ thành phố cấp cao, đến lúc đó dù bị cáo có kháng án cũng sẽ không có vấn đề."

"Ngược lại tôi thật muốn xem, làm thế nào bọn họ kháng án được."

"Cảnh sát có thu thập được thứ gì tốt không?"

"Thứ tốt sao? Bọn họ chắc chắn còn chưa có động tay vào, đoán chừng bây giờ cũng sợ không kịp rồi, tất cả đều được thu thập về rồi. Luật sư Lôi trực tiếp đến chào hỏi những cấp trên ở thành phố rồi, ký giả luật cũng muốn tới phỏng vấn gã phú nhị đại (giàu có) này rồi. Trước kia cũng có một vụ án tương tự về quan nhị đại (quan nhân, người hoạt động trong nhà nước), sau đó hoàn toàn được sáng tỏ, dân chúng phản ứng kịch liệt. Còn có lực lượng quần chúng thật sự khổng lồ, bao nhiêu đôi mắt chờ mong."

"Luật sư Viên, luật sư An, đây là vụ giết người, có thắng chắc hay không?" Giang Mai cũng không hiểu những thứ này, bà không hiểu nhiều văn hóa, cũng chỉ mới tốt nghiệp trung học đệ nhất (trung học cơ sở từ lớp 6-9) nhưng nghe bọn họ trò chuyện vui vẻ như vậy, cũng nhìn ra một chút đầu mối, cảm thấy chuyện có chuyển biến rất lớn.

Viên Viên cười nói "Chị yên tâm, đây là vụ án giết người đầu tiên của tôi, nhất định thắng kiện."

An Thừa làm việc tương đối ôn hòa kín kẽ, anh cũng không bảo đảm, chỉ trầm giọng nói "Chúng tôi sẽ làm hết sức."

"Cám ơn! Cám ơn các người!" Giang Mai cảm kích, hơi trầm xuống.

Hai người lại tiếp tục thảo luận vụ án.

Trong lúc đó thư ký Vương rót trà, bung nước đến.

Viên Viên đang khát nước, nhận lấy vừa nhắc lên, cảm giác nước trà mùi thơm ngát vô cùng, cô tò mò hỏi "Thư ký Vương, cô lấy lá trà từ đâu?"

"Mang theo." Vương San nói.

"Cô còn mang cả lá trà bên mình sao?"

Vương San cười cười, vừa bung một ly đến trước mặt Ủy Hải Lam.

Ủy Hải Lam cũng cảm thấy khát nước, uống một hớp.

Chợt cô nhìn chén trà kia như có điều chợt hiểu.

Trí nhớ cực nhanh đến ngày đó, quán Trương Thái cũng có lá trà giống như lá trà hôm nay vậy, pha xong có sắc xanh nhạt sáng ngời, mùi vị thơm ngát lại nồng nặc. Sau đó ở là nhà người ta, bọn họ lúng túng mặt đối mặt, lần đó căn bản cô cũng không phân biệt, chỉ cho đó là nước lọc nên uống vào.

"Tiểu thư Ủy, lá trà này là do tiên sinh Lôi yêu cầu người ta đi Tô Thành mua, cô nếm thử xem mùi vị có được hay không?" Vương San ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

Ủy Hải Lam buồn buồn "Ừm" một tiếng, đúng là trăm vị hòa lẫn vào nhau.

Người đàn ông kia, hư cũng là anh, tốt cũng là anh, lật lọng phản lời, rồi lại âm thầm làm nhiều chuyện như vậy, thật thật giả giả khó mà phân biệt.

Điện thoại di động ở trong túi vang lên tiếng chuông, Ủy Hải Lam vội vàng bước đi thông thả ra khỏi phòng họp, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến bọn họ.

Đợi đến chỗ không người, cô mới nhìn thấy là một chuỗi số xa lạ.

Ủy Hải Lam bắt máy, chỉ nghe thấy đầu kia truyền đến giọng nam quen thuộc lại xa lạ "Bà vai như thế nào rồi?"

Giọng điệu của anh không phải rất tốt nhưng cô lại cảm thấy có loại dịu dàng ấm áp.

Bên kia rất yên tĩnh, anh lại "à" một tiếng, cho là tín hiệu không tốt.

Rốt cuộc cô cũng mở miệng, cũng đáp phi sở vấn (hỏi một đằng, trả lời một nẻo) "Mùi vị của lá trà rất ngon."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gà Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Xây Đắp Duyên Phận Nửa Đời Sau (8)

Mà bên kia bỗng nhiên một mảnh yên lặng, thật lâu cũng không nói gì.

Cuối cùng, Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói "Một lát anh tới đón em."

Cúp điện thoại, Ủy Hải Lam cảm điện thoại di động lưu lại số của anh. Lúc trước ở bệnh viện, cô vốn không để ý, lúc ấy trong lòng còn có chút phiền muộn nên cũng quên bằng luôn chuyện số điện thoại, sau đó anh lại chỉ liên lạc với trợ lý, cô cũng không nhớ ra.

Trở lại phòng họp, hai người Viên Viên và An Thừa vẫn còn đang trao đổi.

Giang Mai ngồi bên cạnh lắng nghe lúc hiểu lúc không.

Lại qua một lúc sau, Giang Mai nhìn thời gian không còn sớm, nghĩ mình còn phải chạy về chăm sóc con trai nên liền rời đi trước.

Ủy Hải Lam nhớ người kia nói sẽ đến đón mình, vì vậy cứ yên lặng ngồi tại chỗ chờ.

Trời mùa đông, ban ngày ngắn lại, mới gần sáu giờ sắc trời liền nhanh tối.

Rốt cuộc người nọ cũng khoan thai đi đến.

Cửa vừa mở ra, Vương San khiêm tốn nhường die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qy;do/mn.. đường, anh oai phong nghiêm nghị xuất hiện trước ánh mắt của mọi người.

Viên Viên mở miệng chào "Luật sư Lôi."

Lôi Thiệu Hành mỉm cười gật đầu với cô.

An Thừa cũng không nói nhiều, chỉ đứng dậy bắt tay với anh. Dù sao cũng đã từng có một khoảng thời gian làm đồng nghiệp với nhau nên cũng không lạnh nhạt khách sáo như vậy.

"Các người cứ tiếp tục." Lôi Thiệu Hành trầm giọng nói, đi thẳng tới bên cạnh Úy Hải Lam ngồi xuống.

Anh dừng lại gần đó, khí lạnh trên người cũng lan tỏa khiến cô không nhận được cau mày.

Úy Hải Lam nghiêng đầu liếc nhìn anh, thấy anh chỉ mặc âu phục, đẹp trai lạ thường nhưng lại quá mức lạnh lùng. Tuy Xuân Thành nổi tiếng bốn mùa hợp lòng người nhưng nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch khá nhiều. Bình thường lúc xế chiều chỉ cần mặc một chiếc áo len mỏng là được, thế mà buổi sáng và buổi tối nhất định phải mặc áo khoác ngoài chống lạnh, anh không sợ bị cảm sao?

"Căn cứ vào lời khai của nhân chứng rút ra phán đoán ban đầu, con trai của Tạ Hữu Toàn - Tạ Vạn Kim, bản thân anh ta mắc chứng bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế(*) nghiêm trọng, từ nhỏ anh đi học đàn vi-ô-lông, giận lên sẽ cắt đứt hết toàn bộ dây đàn. Hơn nữa bạn gái của anh cũng cho biết người này rất cố chấp, các cô ấy không dám nói chia tay với anh trước, chỉ đến khi Tạ Vạn Kim nói thì lúc đó các cô mới được buông tha."

(*) Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) là rối loạn tâm lý mãn tính, khi con người luôn có ý nghĩ ám ảnh, lo lắng, buộc mình phải thực hiện một hành vi nào đó mà không có lý do chính đáng. Để biết thêm chi tiết, các bạn có thể vào trang web này xem thêm: <https://news.zing.vn/dau-hieu-cua-benh-roi-loan-am-anh-cuong-che-post785751.html>

"Đối phương rất có thể sẽ công bố anh ta có bệnh thần kinh."

"Anh ta tuyệt đối không thể cãi được, lúc vụ án xảy ra còn có mấy tên khác xông lên đánh người, bọn họ cũng đã từng bước đến khuyên can nhưng lúc ấy Tạ Vạn Kim hết sức tinh táo, cũng không phải gây chuyện vì say rượu. Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế và tính tình cố chấp, hai căn bệnh này không được xếp vào loại người có bệnh tâm thần, nếu như anh ta nhất định có khái niệm như vậy thì không thể làm gì khác hơn là mời bác sĩ của khoa tâm thần làm giám định(*)."

(*) Giám định: xem xét và xác định bằng phương pháp nghiệp vụ để đưa ra kết luận cuối cùng.

"Vụ án lần này, hành động rất hung ác có ảnh hưởng rất nghiêm trọng, áp lực từ phía dư luận cũng rất lớn, bên trên muốn đề xuống cũng rất khó."

Hai người tiếp tục trao đổi vụ án, mà anh không nói một lời, chỉ giữ thái độ trầm mặc.

Úy Hải Lam nhìn về mặt bọn họ nghiêm nghị lại kịch liệt trao đổi, cô chỉ cảm thấy không khí như vậy quá tốt. Thật ra từ nhỏ cô đã cảm thấy nghề luật sư này là hóa thân cho chính nghĩa vì có thể trừng phạt những phần tử ngoài vòng luật pháp.

Đồng hồ tí tách trôi đi, cuối cùng buổi trao đổi cũng có ý chấm dứt.

"Được, vậy cứ như thế."

"Đến khi lên tòa án, xem bọn họ cãi lại như thế nào."

Viên Viên thu dọn đồ đạc xong, giờ tay liếc nhìn đồng hồ, kinh ngạc kêu lên "Bây giờ đã chín giờ rồi? Đã trễ thế này sao?"

An Thừa cười nói "Không ngờ đã trễ thế này, nên đi ăn cơm chứ?"

Lúc này Lôi Thiệu Hành mới quay đầu lại, nhìn về cô gái ngồi bên cạnh vẫn trầm mặc không nói. Cô vẫn rất bình tĩnh, không sốt ruột, không nóng nảy, chỉ mỉm cười với anh.

Anh cũng không có ý định tiến gần cô, chỉ nhỏ giọng hỏi "Đói bụng chưa?"

Cô nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

"Đi đâu ăn?" An Thừa hỏi.

Viên Viên vừa dọn dẹp tài liệu, vừa suy nghĩ chuyện ăn cơm chợt nói "Hôm nay hãy theo tôi đi, chúng ta đi ăn lẩu. Tôi biết hướng bắc bên kia thành đông có quán lẩu, lẩu ở đó rất nổi tiếng." Cô nhìn mọi người một chút, không ai mở miệng phản đối lại ra quyết định "Được, quyết định vậy đi."

Xưa nay Úy Hải Lam đều nghe theo Viên Viên, hơn nữa đối với chuyện ăn uống, cô cũng không quá bắt bẻ. Thật vất vả mới gặp được nhau nên cô ấy nói gì thì chính là cái đấy.

Nhưng cô vẫn còn có chút ngờ vực.

Hai người luật sư này lại có thể cùng ăn lẩu sao?

Bốn người chia thành hai chiếc xe con, một trước một sau tiến về phía quán lẩu.

Chờ đến nơi, Viên Viên dẫn đường đã tìm được quán ăn, hai người đàn ông lại có vẻ mặt mờ mịt.

Nơi này là tiệm ăn gì chứ, chỉ bằng nói nó là chợ đêm thì đúng hơn. Một ngôi nhà tách làm hai, hai vợ chồng làm buôn bán nhỏ, vài cái bàn, vài cái ghế tùm lại, chỉ có mùi lẩu thơm xông vào mũi, vốn đang không cảm thấy đói, vừa nghe mùi vị lại giật mình nhận ra bụng đói kêu vang, quả thực có chút không chịu nổi.

Viên Viên vô cùng vui vẻ, chạy về phía quầy hàng "Chính là chỗ này. Mau lên! Buôn bán rất đắt! Đây, nơi đó còn có bàn trống!"

Nhìn cô ấy vui vẻ chạy đi, An Thừa nhún nhai.

Anh vốn biết bất kỳ phụ nữ nào cũng đều ăn mặc đẹp, ngồi trong văn phòng làm việc, năng lực nổi bật, ưu tú xuất sắc, ăn uống đều rất chú ý, làm sao lại giống như cô gái này đây? Nhưng cô ấy rõ ràng còn là một luật sư, lý ra phải nên là dạng đó mới đúng, làm thế nào hình ảnh này lại không giống trong ấn tượng về phụ nữ của anh đây?

An Thừa bắt đầu đi tò mò đi theo hướng cô.

Úy Hải Lam ghé mắt nhìn anh, rót cuộc mở miệng hỏi "Ừm, anh có thể ăn sao?"

"Em cho rằng anh là em sao? Ăn cơm còn kiêng dè?" Lôi Thiệu Hành cũng liếc xéo cô, lại phun ra một câu.

Úy Hải Lam đột nhiên đỏ mặt, không nhận được cô phản kháng lại "Em kiêng ăn hồi nào."

"Ăn cơm cũng giống như đếm hạt cơm"

"Em không có."

"Có, vẫn có."

Hai người cứ âm ỉ như vậy, ngồi vào bàn cơm.

Nơi này là do Viên Viên giới thiệu nên tất cả lẩu và rau đều do cô ấy gọi. Bà chủ rất nhiệt tình, trước hết đưa thức uống lên. Khi nồi lẩu được đưa lên, bốn người tùm vào canh lẩu ăn. Mồ hôi cũng chảy xuống, ngược lại không cảm thấy lạnh còn có chút nóng lên.

Viên Viên nói: "Như thế nào? Có phải mùi vị rất ngon hay không?"

An Thừa chỉ cười, lại gấp thức ăn.

"Ồi, tôi chỉ ăn nấm là được rồi." Viên Viên đã vượt lên trước gấp món ăn vào trong chén mình.

An Thừa sững sờ, nhìn Viên Viên với ánh mắt rất phức tạp.

Lại nhìn một cặp ngồi đối diện, hiển nhiên hòa hợp hơn nhiều. Mà lúc này anh cũng chưa phát hiện, hai người kia lại có vẻ lúng túng khác thường. Lôi Thiệu Hành gấp rau bỏ vào trong chén của cô, Úy Hải Lam cũng không từ chối die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****Ize.qu;yo/mn.. nhưng tự động để qua một bên không thích ăn. Lúc đó anh liền liếc mắt qua cô, hừ lạnh nói "Còn nói không kén ăn."

Anh lại muốn gấp thức ăn cho cô, Úy Hải Lam lại di chuyển chén mình xa chút, không cho anh để vào.

"Đưa chén tới đây."

"Không cần."

"Anh nói em lấy tới thì em lấy tới."

"Nói không cần thì không cần mà."

"Em muốn bị nắng?"

An Thừa lập tức tròn mắt há mồm, đây là đại luật sư Lôi sao?

Viên Viên lại cười lên "Ha ha, giống hệt như hai đứa trẻ, trời sinh một đôi dờ hơi."

Mười giờ hơn, bóng đêm sâu thẳm, mọi người ăn rất no, Viên Viên liền đề nghị đi dạo bên ngoài một chút. Dọc theo đường nhỏ vắng lặng, bốn người chia đôi mà đi.

Chuyến qua một chỗ rẽ, xung quanh không có người đi đường, đèn đường hư nên phía trước là một đoạn tối.

Đột nhiên, có tiếng bước chân vội vàng tiến tới gần.

Lôi Thiệu Hành nhảy bén nhận ra một tia khác thường, đôi mắt sắc bén quét thấy phía trước có mấy người mạnh mẽ tiến tới gần, vẻ mặt bình tĩnh, sâu kín nói "Nhanh như vậy đã tới rồi."

"Thế nào?" Viên Viên kinh hoảng hỏi.

An Thừa cũng là người hiểu chuyện, xem ra đã theo dõi cả nửa ngày rồi nên muốn chặn đường bọn họ.

Viên Viên có chút lo lắng, Ủy Hải Lam nhận ra tình huống này không ổn, hai nhóm người trước sau ước chừng có mười mấy người, vây quanh chính giữa bọn họ. Lôi Thiệu Hành lại thông thả ung dung cởi áo, vứt cho Ủy Hải Lam, lại quay về hướng An Thừa nói: "Cẩn thận đề phòng."

Trước mắt chợt xẹt qua bóng đen, dáng người anh ta khỏe mạnh chạy vọt lên, trực tiếp xông về đám người kia, từng chiêu thức vô cùng tàn nhẫn, lại đôi tay nâng quả đấm nặng nề đánh về phía đối phương, lại nhẹ nhàng linh hoạt tránh né những tay chân giờ trở thành đòn đánh lén, một tay ôm vạt áo đối phương trực tiếp xoay người cho hai người mỗi người một cú đá lộn vòng, đối phương bị đá học máu ngã xuống đất. Động tác của anh rất mạnh, ra quyền vừa nhanh, vừa ác độc thô bạo như muốn đưa đối phương vào chỗ chết.

Ủy Hải Lam chưa từng nhìn thấy qua cảnh tượng đánh nhau này, càng chưa từng trực tiếp nhìn thấy anh đánh nhau.

Chuyện gì xảy ra? Luật sư có thể đánh nhau giỏi như vậy?

Mà bên này, An Thừa cũng bị mấy tay chân khác đang bao vây tấn công.

"A! Hải Lam!" Viên Viên liếc thấy một tên đầu đầy máu chạy về hướng họ, cô thét thành tiếng chói tai.

An Thừa đang cùng mấy người đánh nhau, nhất thời không thể rời khỏi đó "Chạy xa một chút!"

Tên kia bị đánh đến ý thức cũng không rõ, cứ nghiêng ngã chạy về hướng cô.

Ủy Hải Lam nhìn thấy người kia chạy vội về phía mình, cô xoay người lại dùng toàn lực đá ra một cước vào đầu anh ta.

Tên kia khạc ra một ngụm máu tươi, ngã quỵ ở trên mặt đất.

"Ách....." Viên Viên có chút hôn mê.

Lôi Thiệu Hành nhìn quanh về hướng cô, chỉ thấy cô hung hăng mạnh mẽ quật ngã đối phương, anh nhíu mày ra vẻ đắc ý kiêu ngạo.

Đột nhiên, từ hai bên trái phải lại túa ra một số lượng xe hơi.

Trong khoảnh khắc hai bên mạnh mẽ vây quanh bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Xây Đắp Duyên Phận Nửa Đời Sau (9)

Trên con đường nhỏ tối tăm bỗng xuất hiện một chùm ánh sáng mạnh mẽ chiếu sáng tất cả, trước mắt nhất thời một mảnh trắng sáng mịt mù, vô cùng chói mắt. Những tên kia bị đánh gục mất một nửa, chỉ còn dư lại mấy người cũng cuống quýt nhìn quanh bốn phía, thấy đột nhiên xông tới một đoàn xe cũng có chút kinh ngạc. Trong không khí có mùi máu tanh nồng, dù không được tính là đặc biệt bừa bãi nhưng tình hình hiện trường cũng không khá hơn chút nào.

An Thừa sửa lại quần áo, giữ vẻ bình tĩnh tự nhiên, mặc dù bị một quả đấm nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Viên Viên vội vàng chạy vội tới bên cạnh Ủy Hải Lam, kinh sợ ôm lấy cô, một câu cũng không nói được.

Một bên chân của Ủy Hải Lam sụp xuống vì mới vừa rồi cô đá ngã tên kia, cô vỗ nhẹ Viên Viên an ủi, ánh mắt lại gấp gáp nhìn về một bên khác.

Cách cô chỉ chừng mấy mét, tay Lôi Thiệu Hành vẫn còn nắm lấy bộ y phục của tên còn đó.

Anh tùy ý phát tay lên, nắm lấy tay tên kia ném ra ngoài.

Rầm——

Tên kia rên lên một tiếng ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này cô mới nhìn rõ anh, màu trắng áo sơ mi tràn đầy máu tươi, không biết là của anh hay là của người khác, trong phút chốc lòng cô như có ai đó bóp chặt. Hai mắt anh rất lạnh lùng, lại bị ánh sáng chiếu lên, đáy mắt thâm thúy như bị đông cứng tắt nghẽn, anh chẳng hề sợ hãi nhìn ánh sáng trắng phía trước, toàn thân trầm tĩnh khác thường, thái độ vô cùng ung dung, dù người ngã đầy đất nhưng tất cả đều không có quan hệ đến anh, khóe miệng càng kéo ra đường cong sâu sắc.

Từ trong xe lại bước xuống mấy người.

Ánh đèn thật sự quá mức chói mắt, bọn họ nhìn không rõ người tới.

Lôi Thiệu Hành lại bước đến từ từ nghênh đón.

Người nọ đi tới trước xe, bóng dáng cao to, mái tóc ngắn thoải mái đầy sành điệu, đôi mắt kính sáng loáng, cả người anh ta được bao vây trong ánh sáng. Thân hình cao lớn của Lôi Thiệu Hành lại chống đỡ phía trước, hai người thì thầm nói gì đó, âm thanh kia quá mức nhẹ nhàng khiến bọn họ không nghe rõ.

Viên Viên tò mò hỏi "Luật sư Lôi đang nói chuyện với ai?"

Úy Hải Lam hí hóp mắt quan sát người đàn ông kia, khi anh ta nghiêng đầu cô rốt cuộc cũng nhận ra người tới là ai.

"Tần Trần."

Viên Viên vốn cũng chưa từng nghe đến tên này, nghe thế nào giống như xã hội đen?

Thật ra Úy Hải Lam đối với Tần Trần cũng không biết nhiều, cô chỉ biết anh ta chính là thủ lĩnh trong khu vực này. Ở Xuân Thành nổi tiếng nhất là khu giải trí Vạn Kinh, cũng chính là sản nghiệp của anh ta, ngoài ra còn có vô số nơi thanh sắc(*), ví dụ như các loại quán bar, sàn nhảy các loại. Hơn nữa thế lực của anh ta hình như không nhỏ, vì thế mới được người khác gọi là "Tần gia" (ông chủ Tần).

(*) Thanh sắc: nơi vui chơi giải trí có múa hát và gái đẹp

Nhưng cô vẫn không biết, rốt cuộc Tần Trần với anh có quan hệ thế nào?

Hai người thì thầm mấy câu, Tần Trần đi về phía đám côn đồ kia, mở miệng gắng hỏi "Ai đứng đầu nơi này?"

Gã chưa bị đánh ngã lên tiếng.

Tần Trần đi về phía gã, thân hình rõ ràng cao hơn một đoạn.

Gã kia nhìn thấy người tới, nom nớp lo sợ cúi đầu, không dám thở mạnh "Tần gia."

"Không hiểu phép tắc!" Tần Trần giơ chân đá gã, người kia khỏ sở ôm bụng, cong thân thối lui. Anh lại cúi đầu ngạo nghễ hướng về phía người kia lạnh lùng nói "Nơi này là địa bàn của tôi, dám đụng đến người của tôi, chán sống đúng không? Chán sống rồi đúng không? Về nói lại với ông chủ các người, người hần muốn tìm vẫn chưa hành động đâu! Đừng đùa với tôi!"

"Dạ dạ dạ!"

"Còn không mau rút thôi!"

"Đi thôi! Các huynh đệ, chúng ta rút thôi!"

"Đợi đã!" Tần Trần vừa quát một tiếng, trong lòng nhóm người này cũng run sợ.

Gã dẫn đầu hỏi "Tần gia, xin ngài phân phó."

Tần Trần nói: "Chuyện ầu đã vừa rồi cứ bỏ qua như vậy sao? Làm như thế nào thì tự mình biết."

Gã nhìn về phía người đàn ông đánh nhau hung mãnh lợi hại kia, bước đến gần mấy bước, cất giọng run run nói "Vị đại gia này, ngài đại nhân đại lượng bỏ qua cho chúng tôi lần này, lần sau chúng ta không dám."

Lôi Thiệu Hành cũng đang mỉm cười, anh cười đến tỉnh mạch.

Gã kia cũng lẫn lộn ở đây nhiều năm nhưng gã lại chưa từng gặp qua người này, rõ ràng không phải người trong giới nhưng ánh mắt khiến gã cảm thấy hoảng sợ, nụ cười của anh ta dữ tợn, có khí thế kinh khủng. Loại người như vậy chính là thâm tàng bất lộ(*), hai chân gã mềm nhũn, không tự chủ được quỳ xuống.

(*) Thâm tàng bất lộ: tính tình tài hoa, mưu kế ẩn sâu không ai biết

Lôi Thiệu Hành thông thả ung dung túm lấy cổ áo gã, kéo gã đến gần nhưng sức lực này lại làm cho đối phương khó thở, chiếc cổ thô to của đối phương cũng đỏ bừng. Anh cúi đầu, ghé sát vào lỗ tai trầm giọng nói "Tao chỉ nói lại một lần, mày hãy nghe cho kỹ, nếu có lần sau nữa, tao sẽ cắt bọn mày thành từng khối từng khối, tất cả ném xuống biển làm mồi cho cá mập."

Gã còn đồ lộ ra ánh mắt khiếp đảm, cuống quýt gật đầu, dẫn các huynh đệ vừa chạy vừa té lộn vòng.

Tần Trần quay về phía mọi người nói "Thật xin lỗi, khiến các vị sợ hãi, chúng ta đi xử lý vết thương thôi."

Đoàn người lần lượt lên xe.

Úy Hải Lam cũng theo chân mọi người, Viên Viên cũng đi theo bên cạnh cô, rõ ràng là chưa tỉnh.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt Tần Trần quét qua xung quanh, tầm mắt lại đối mặt với cô bé tóc ngắn, khuôn mặt hình trái táo, đáy mắt chợt nhảy lên một tia u ám, có chút hứng thú, cũng đã lâu không gặp nên chỉ cảm thấy có chút thú vị. Thật sự không ngờ lại là cô.

Đoàn người được đưa đến Vạn Kinh.

Trong một gian phòng của Ngũ Nhạc Thành, mọi người được bác sĩ kiểm tra tình trạng.

"Luật sư An, lần này làm cậu khó xử rồi."

"Không có việc gì." An Thừa cười trả lời.

Tần Trần trầm tĩnh nói "Nhà của luật sư An thuộc thành nam, chỗ đó cũng thuộc địa bàn của tôi, cậu có thể yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì."

An Thừa bình tĩnh gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, xem ra bọn họ cũng điều tra lai lịch cận kề rồi.

Bác sĩ cũng xử lý xong vết thương cho An Thừa, Lôi Thiệu Hành nói: "Luật sư An, cậu về nghỉ trước đi."

"Được." An Thừa cũng là người biết điều, bọn họ rõ ràng không xem anh là người một nhà thì anh cũng không cần ở lại nữa nên liền theo người lái xe đưa mình trở về.

Nhìn trái nhìn phải, cuối cùng chỉ còn lại mấy người.

Trên người Lôi Thiệu Hành còn có một ít vết thương, bác sĩ lại xoa bóp rượu thuốc cho anh, anh cũng thay bộ quần áo sạch.

Viên Viên vẫn còn chưa rõ tình trạng, rốt cuộc cũng ổn định trạng thái, mở miệng hỏi "Luật sư Lôi, tại sao hôm nay chúng ta bị tập kích (tấn công bất ngờ)?"

"Hay là vì vụ án, bọn họ không muốn các anh nhận vụ này." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói ra, cũng có chút hiểu rõ, chỉ là cô chưa từng nghĩ đến sẽ gặp chuyện đen tối phức tạp, cô vừa lo lắng hỏi "Chị Mai và A Chí làm thế nào? Bọn họ có thể bị nguy hiểm hay không?"

"Yên tâm, đã chuyển đến chỗ an toàn rồi." Lôi Thiệu Hành nói.

"À?" Viên Viên ngạc nhiên "Mà ba tôi đang ở nhà. Liệu ông ta không sao chứ?"

Tần Trần nói: "Một mảnh thành đồng nằm trong tay tôi."

Rốt cuộc Viên Viên cũng đối mặt với ánh mắt anh ta, cách trông kính, cô cảm thấy đôi mắt này quá mức tài năng, có loại cảm giác nguy hiểm nhưng cũng cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã từng gặp qua ở đâu rồi. Nhưng trong nhất thời cô lại không thể nhớ nổi, không khỏi ảo não, rốt cuộc là đã gặp ở đâu?

Lôi Thiệu Hành nhìn về phía Úy Hải Lam, liếc nhìn cô nói "Bản thân bị thương còn tự làm khổ mình."

Anh đang muốn nói lúc cô đá một quyền vào tên côn đồ, Úy Hải Lam trầm mặc nói "Chỉ là động tác phản xạ, thói quen không đổi được."

Nhớ mạng máng, đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Vẫn là ở Vạn Kinh, vẫn ở gian phòng này, cô vẫn nói lời giống vậy.

Lôi Thiệu Hành đột nhiên cười to, tiếng cười kia rất vui vẻ tự nhiên "Anh còn tưởng rằng các em sẽ bị dọa ngất."

"Chỉ là đánh nhau thôi, hơn nữa còn có hai người đàn ông có gì phải sợ?" Úy Hải Lam bình tĩnh nói, phần an tâm kia không biết từ đâu tới.

Viên Viên cũng ủ rũ trầm nói "Thiếu chút nữa tớ hôn mê sâu rồi."

"Cốc cốc ——"

Có người gõ cửa vào.

Cửa chính vừa mở, người tới chính là Mạnh Hòa Bình.

Mạnh Hòa Bình nhìn bốn người, trong đó ba người biết, một người xa lạ.

Anh trầm ổn đi tới trước mặt Lôi Thiệu Hành, nhìn thấy anh bình an vô sự, lúc này mới hô to một tiếng "Đại ca Lôi."

"Ừm." Lôi Thiệu Hành gật đầu một cái, vừa tiến về phía họ nói: "Tốt lắm, mọi người cũng trở về đi."

Ngày mai Viên Viên có việc quan trọng phải bận rộn, hơn nữa lại bị kinh sợ, quả thật nóng lòng trở về.

Úy Hải Lam không nói nhiều, cũng vô cùng kinh ngạc vì anh và Mạnh Hòa Bình là anh em, không phải cùng tên họ nhưng nếu cẩn thận nhìn khuôn mặt thì cũng có một chút tương tự. Cô không rõ sự thật, bình tĩnh đứng đây, theo người phục vụ đi ra.

Đang muốn đi ra khỏi phòng, sau lưng vang lên một tiếng "Quên nói với anh cái gì à?"

Úy Hải Lam lẳng lặng suy nghĩ một chút, lại nói trở về hai chữ "Ngủ ngon."

Sau khi sắp xếp cho mọi người rời khỏi đây, lúc này Lôi Thiệu Hành mới nói "Ngồi đi."

Mạnh Hòa Bình ngồi xuống, trầm giọng hỏi "Mới vừa rồi nghe nói anh bị thương, cho nên em tới xem một chút."

"Chút thương tích nhỏ này tính là gì." Lôi Thiệu Hành nhận lấy rượu Tần Trần đưa tới, nhàn nhã thưởng thức.

"Anh Tần, có phải đã xảy ra chuyện?" Mạnh Hòa Bình nghiêng đầu hỏi.

Tần Trần trầm mặc nói: "Không có việc gì."

Mạnh Hòa Bình đều nhận ra thái độ của hai người này, biết hỏi nữa cũng hỏi không ra, lại thấy bọn họ cũng bình an nên không hỏi nhiều.

Mạnh Hòa Bình đang vội nên chỉ ngồi một lát.

Tần Trần lắc ly rượu, nhìn chằm chằm chất lỏng màu nâu "Lúc này đây, thành đồng và thành nam cũng nên lập tức thu lưới, lão tam cũng đã chuẩn bị xong mọi thứ, chỉ cần cậu nói một tiếng."

Lôi Thiệu Hành uống cạn rượu trong ly, phần cay xè kia bị đè xuống.

Tần Trần lại nói bóng gió "Cũng đã nhiều năm, cậu không động tay."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 164: Xây Đắp Duyên Phận Nửa Cuộc Đời (10)

Vụ án của Lý Vĩnh Sinh cũng đang trong tình trạng chờ được thụ lý(*).

(*) Thụ lý: bắt đầu tiếp nhận một vụ việc để xem xét và giải quyết.

Ban đầu bị cáo Tạ Vạn Kim có cha là Tạ Hữu Toàn đã nộp một số tiền bảo lãnh khá lớn, hiện tại lần này bị trông coi nghiêm ngặt, tạm thời hạn chế sự tự do của anh ta. Mà vì nỗ lực bảo vệ con trai mình, Tạ Hữu Toàn cũng lập tức chạy đông chạy tây để hồng đút lót, lại cố ý đến thăm chính quyền cấp cao ở Xuân Thành mà cao nhất là gia tộc nhà họ Phong.

Tổ tiên gia tộc nhà họ Phong từng là quan chức trung ương tỉnh ủy, đảm nhiệm vai trò Bộ Tư lệnh chính ủy, hơn nữa đã từng là đại biểu đại diện đàm phán quân tình nguyện cấp cao Triều Tiên, là bộ chỉ huy phòng ngự Tây Hải kiêm chính ủy, một người kiêm cả mấy chức. Ngoài ra chiến công hiển hách nổi bật, lừng lẫy, vinh quang, lại lấy được mấy lần k2 huân chương(*) kể cả huân chương tự do độc lập.

(*) Kỳ huân chương: kỳ (đơn vị hành chính thuộc khu vực tự trị Nội Mông, Trung Quốc, tương đương huyện)

Từ xưa tới nay, kẻ nghèo đối với kẻ có tiền phải kiêng kỵ ba phần, mà kẻ có tiền đối với kẻ có quyền lại cũng thêm kiêng kỵ ba phần.

Từ trước đến giờ, quyền so với tiền, bao giờ quyền cũng lớn hơn tiền.

Nhưng xem ra tính toán của Tạ Hữu Toàn đã nhầm rồi, ông vốn tưởng rằng có thể mời được Phong gia, ai ngờ lại chịu cảnh chủ nhà đóng cửa không cho khách vào nhà.

Tạ Hữu Toàn tức giận chết, sau khi lên xe liền mắng Phong gia một trận "Được đấy, trở mặt à? Thật sự coi mình là chủ Phong gia rồi hả? Còn không phải chỉ là một đứa ở rề thôi à? Hèn gì cả đời này chỉ là đứa lo việc hương khói, cưới phải một người phụ nữ bệnh hoạn, sinh ra cũng là một đứa con bệnh hoạn."

"Chú, bây giờ nên làm gì? Chúng ta vốn cũng chỉ muốn dạy dỗ bọn họ một chút, ai ngờ Tần Trần này không nể mặt! Nếu không, chúng ta lại đi Lâm An?"

Tạ Hữu Toàn hùng hùng hổ hổ một trận "Đi cái quỷ gì? Hiện tại đang ở tình thế gì rồi, làm sao đi được?"

"Chú, không thể nói như thế, có tiền có thể sai khiến ma quỷ thôi mà."

"Tất cả đều tại cháu đưa ra chủ ý cùi bắp, hiện tại ông đây không muốn đi cầu người nữa."

Lại đang vào tháng cuối năm nên trong sở sự vụ lại bận rộn khác thường.

Đây là lần thứ ba Tạ Hữu Toàn đến thăm.

Trước hết là muốn đến chào hỏi, sau nhận được tin tức Lôi Thiệu Hành muốn nhận vụ án, vì vậy ông đến cầu anh. Lúc ấy anh ta lại nói không hề nhận vụ án nữa.

Lần này, ông lại đi cầu vị đại phạt rồi núi này.

Tạ Hữu Toàn ưỡn mặt cười đùa "Luật sư Lôi, tôi biết anh đã không còn nhận vụ án nữa nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, anh hãy xem anh cần gì, nói cho tôi biết một tiếng, tôi sẽ nhất định dốc hết sức làm cho anh. Chuyện lúc trước hoàn toàn chỉ là một sự hiểu lầm, cháu tôi không hiểu chuyện, đụng phải tiên sinh Lôi nên tuyệt đối ngài đừng tức giận, tôi dạy dỗ lại nó một trận, sau này sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Cậu xem như vậy được chưa? Có thể giúp tôi việc này hay không?"

Lôi Thiệu Hành liếc mắt nhìn tờ chi phiếu, Tạ Hữu Toàn cho rằng số tiền còn ít lại mở hé ra một giá trị lớn hơn "Luật sư Lôi, ngài xem số này như thế nào?"

Lôi Thiệu Hành cảm tâm chi phiếu kia lên, mỉm cười nói "Số này không tệ, giá tiền cũng rất hợp lý."

Tạ Hữu Toàn thấy anh ta như thế cho là có hy vọng, không ngờ câu tiếp theo anh lại nói "Số tiền này đủ cho ngài Tạ giúp công tử Tạ chuẩn bị quan tài thủy tinh rồi."

"Anh!"

"Đúng rồi, nhớ chuẩn bị nhiều hơn mấy cái, đầu năm nay lắm chuyện, ai cũng không thể đoán được." Lôi Thiệu Hành lấy chi phiếu xoa lên mặt bàn rồi đưa tới trước mặt ông ta, vẫn mỉm cười như cũ như không thấy được lo lắng, sâu kín nói "Chẳng hạn như đi trên đường bị người ta chém chết, ông nói có đúng không?"

Tạ Hữu Toàn cố gắng trấn tĩnh, lấy chi phiếu đi ngay.

Lôi Thiệu Hành đốt điếu thuốc, hút vào phả khói thuốc ra.

Mọi việc đều có ngoại lệ.

Mà anh đã phá vỡ rất nhiều ngoại lệ.

Ngày hai tháng giêng, Ủy Hải Lam đến bệnh viện tháo băng, Mạnh Hòa Bình không nói thêm gì, cô cũng không mở miệng tựa như hai người chưa từng xảy ra chuyện gì. Ra khỏi bệnh viện, trong chiếc xe kia anh đã ngồi ở đó, không biết anh đến từ khi nào, giống như đã đợi một lúc rồi.

Lôi Thiệu Hành liếc nhìn cánh tay của cô, mỉm cười nói "Cuối cùng vết thương kia cũng đã lành, đi thôi, ngày hôm nay ra ngoài chơi một chút."

Xe chạy hơn ba giờ mà Ủy Hải Lam cảm thấy con đường này cũng có chút quen thuộc. Bởi vì, lúc trước cô đã từng đi qua chỉ là trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, đang nghĩ anh muốn dẫn cô đến nơi nào. Tòa nhà có nền văn hiến hiển hách được gọi là thành nhỏ, bốn năm trước vào mùa hè nóng bức, cô cùng Vương San đến nơi này, cũng vắng mặt ngay trong buổi đầu tiên thi tốt nghiệp trung học.

Đó có lẽ là một ngày trọn đời khó quên một ngày nhưng cô cũng nên cảm ơn anh.

Anh mạnh mẽ oai quyền giúp cô lựa chọn những việc cô vốn không biết lựa chọn làm sao.

Ngừng xe ngay lối vào thành nhỏ, hai người cùng nhau xuống xe.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà, tuy thành nhỏ vẫn không tính là quen thuộc nhưng lại có loại cảm giác thân thiết.

Lôi Thiệu Hành dắt tay cô, trầm mặc đi về phía hẻm nhỏ.

"Cô gái nhỏ, xem một chút đi." Người phụ nữ la hét.

Dọc theo đường nhỏ, những người bán hàng rong là dân bản xứ bán những món đồ chơi do chính họ tự làm.

Cô cảm thấy đồ chơi thật mới lạ, cảm chuông nhỏ lắc lắc lúc ẩn lúc hiện.

Lôi Thiệu Hành hiếm khi nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, trong ấn tượng của anh, khuôn mặt cô luôn lạnh nhạt, không cảm xúc. Ngoài người thân bạn bè trong Căn Viên, cô cũng chưa từng dễ gần hoặc có quá nhiều phản ứng đối với bất kỳ ai, thậm chí ngay cả vàng bạc châu báu cô cũng chẳng thèm ngó tới. Thế nhưng bây giờ chiếc chuông nhỏ kia lại khiến cô cảm thấy có hứng thú đến nỗi có phản ứng nho nhỏ này.

Anh lập tức mua thêm mấy viên chuông nhỏ nữa và nói với người phụ nữ xỏ thành chiếc lắc tay.

Úy Hải Lam vốn cũng không muốn chẳng qua cảm thấy thú vị thôi nhưng anh đã trả tiền nên cũng không tiện từ chối.

Người phụ nữ dùng dây đỏ làm lắc tay, Lôi Thiệu Hành cầm lấy nói "Đưa tay cho anh."

Úy Hải Lam nghe lời đưa tay ra.

Chuỗi chuông đồng đeo trên tay theo bước chân kêu leng keng vang dội cũng thật nhẹ nhàng dễ nghe.

Con đường đá xanh quanh co, in hằn dấu vết năm tháng, trên tường còn có rêu xanh cũng ghi chép một đoạn lịch sử. Bước chân chậm rãi thật sự là quá mức yên tĩnh, hai người tay nắm tay thật chặt khiến cô có cảm giác chưa quen. Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ nếu nhiều năm sau này bọn họ còn có thể giống như lúc này đi đến nơi đây cùng đi trên đường riêng của bọn họ thì thật tốt biết bao.

"Việc đó....."

"Hả?"

"Sao anh lại dẫn em tới đây?" Úy Hải Lam ghé mắt nhìn anh, không nhận được hỏi.

Lôi Thiệu Hành nhìn về phía trước thuận miệng nói "Nơi này yên tĩnh."

Hai người đi dạo quanh đó, cuối cùng đi tới một nhà xưởng.

Đó là một xưởng vải thủ công kiêm nhuộm vải, có thể đặc biệt làm trang phục theo yêu cầu khách hàng cũng có buôn bán hàng hóa có sẵn.

Xưa nay đối với vải vóc và vật liệu may mặc, Úy Hải Lam cảm thấy có hứng thú, lần trước do quá mức vội vàng cho nên cũng chưa từng gặp xưởng này. Bây giờ đã gặp, hai mắt cô cũng lập tức tỏa sáng, tránh né bàn tay của anh vui vẻ chạy vội vào. Nơi đâu cũng đều là vải nhuộm tốt, múa lượn dưới ánh mặt trời.

Nhân viên trong xưởng nhiệt tình nói "Tiểu thư, cô muốn mua vải hay mua quần áo?"

"Tôi chỉ xem một chút." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, có ý chừng mực chỉ sợ sẽ gây phiền toái.

"Xem một chút cũng không sao, muốn xem gì thì cứ xem. Tôi giới thiệu cho cô vài kiểu được chứ?" Người nhân viên dẫn cô sang chỗ phùng vải, hiểu khách đến cực điểm.

Úy Hải Lam đi theo anh ta, lắng nghe quá trình chế tạo ra vải vóc.

Lôi Thiệu Hành không nói một lời, chỉ đi theo sau lưng.

Ba người lượn quanh một vòng, rồi sau đó đi vào trong xưởng.

Trong xưởng bày ra hàng hoá có sẵn, vải thô được nhuộm cực đẹp, nhóm may thủ công thêu lên những hình vẽ vô cùng đẹp mắt, hoa mẫu đơn đại phú đại quý, phượng hoàng vân mây có hình vẽ như ý cát tường. Úy Hải Lam chạm nhẹ vào, yêu thích không nổi rời tay, tại sao có thể đẹp như vậy?

Lôi Thiệu Hành đi tới phía sau cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô "Mua đi, mặc vào cho anh xem một chút."

Úy Hải Lam vốn có ý muốn mua, vừa nghe anh nói như vậy thì gật đầu đồng ý.

Người nhân viên cố ý giảm giá, Úy Hải Lam mua một chiếc quần bông dày. Bông màu tối mặc lên người có loại cảm giác đặc biệt mềm mại, lại có chút khê thô cứng. Bởi vì trời mùa đông nên áo lót cũng dày hơn, cộng thêm bây giờ là giữa trưa ấm áp, ánh mặt trời chói chang nên sẽ không rét lạnh.

Lôi Thiệu Hành mạnh mẽ lấy áo khoác ngoài khoác lên bờ vai cô, Úy Hải Lam yên lặng ngắm nhìn anh.

"Em không lạnh."

"Không lạnh cũng phải mặc."

Úy Hải Lam bắt đầu đi bừa bãi, người đàn ông này thật ngang ngược.

Tại một nơi trên đỉnh núi thành nhỏ, còn có một ngôi miếu thờ.

Cũng không phải ngôi miếu lớn, cho nên khách hành hương cũng không nhiều, lúc đó cũng chỉ mấy người. Bọn họ lên đỉnh núi, tới nơi miếu thờ này nhưng cũng không tới thắp hương cầu phúc mà chỉ vì nghe người khác nói, lên càng cao sẽ thấy phong cảnh đẹp hơn, vì vậy cứ lên như vậy thôi.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy có khách hành hương đến thì A Di Đà Phật một phen.

Hai người liền vào trong miếu.

Trụ trì đang ngồi thiền niệm kinh gõ mõ. Âm thanh của mõ dần ngừng lại, ông đột nhiên liếc thấy Lôi Thiệu Hành liền gọi anh lại, chỉ nói kiểm một chỗ nói chuyện.

Tuy Úy Hải Lam cũng cảm thấy hoang mang nhưng cũng yên lặng đứng bên ngoài.

"Thí chủ, trên người cậu lệ khí (*) quá nặng, cậu phải nên buông bỏ, nếu không nghiệp (mầm mống của tội lỗi) sẽ càng ngày càng sâu." Đại hòa thượng nhìn anh một hồi lâu, khổ tâm nói.

(*) Lệ khí: mùi vị của tội lỗi

"Tôi là cô hồn dã quỷ(*) sợ cái gì." Lôi Thiệu Hành cười một tiếng.

(*) Cô hồn dã quỷ: linh hồn chưa được siêu thoát. Để hiểu rõ hơn, mời các bạn xem thêm tại <https://tintucvietnam.vn/co-hon-la-gi-va-vi-sao-goi-la-co-hon-da-quy-9697>

"Vị thí chủ này....." Đại hòa thượng lại nói nhưng anh lại thông thả bước ra ngoài miếu.

Bên ngoài tiểu hòa thượng tiếp đãi khách hành hương "Nữ thí chủ, đây là Mạn Đà La (hoa bỉ ngạn màu đỏ)."

Cô gái kia đứng trước cây Mạn Đà La, khắp cây là hoa nở đỏ tươi như lửa. Ánh mặt trời chói mắt, gió thổi vang lên tiếng xào xạc, xào xạc, đóa hoa đón gió nở rộ nhanh nhẹn muốn bay lên. Cô mặc một chiếc váy chấm bi màu xanh đậm, lúc chợt quay đầu lại nhìn về phía anh, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, nhân gian khó tìm.

Nơi xa có đám trẻ đang hát dân ca, giọng trẻ con nhẹ nhàng từ từ truyền đến. Thế nhưng thật ra từ thể thơ cổ thất tuyệt trong dân gian lại sửa đổi thành một giai điệu cho trẻ nhỏ "Nhất tần nhất tiểu nhất thương bi, nhất sinh si mê nhất thế túy, nhất giai nhất thán nhất luân hồi, nhất thốn tương tư nhất thốn khô" (*)

(*) Dịch nghĩa

Một cái nhân mảy, một tiếng cười bi thương

Trọn đời si mê một đời say

Một lần thờ dài nhất luân hồi

Một tác tương tư một tác bụi...

Không ngại kiếp phù du chỉ là mộng, chỉ cầu xin duyên nửa đời cùng bên nhau.

Lôi Thiệu Hành yên lặng nhớ tới hai câu khác đột nhiên ngân ra.

Như vậy quả nhiên hoa có độc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Biến Mất Không Dấu Vết (1)

"A di đà phật, thí chủ, mời cô tự nhiên." Tiểu hòa thượng cúi người chào, rồi sau đó bước đi thong thả vào trong chùa tiếp khách hành hương.

"Cám ơn tiểu sư phụ." Ủy Hải Lam chấp tay trước ngực, nhẹ giọng nói.

Tiểu hòa thượng xoay người đi, Ủy Hải Lam mỉm cười quay đầu lại nhìn thấy anh kinh ngạc đang nhìn mình chưa từng dời mắt sang hướng khác. Anh xuất sắc quá mức chói mắt, ánh mắt kia quá mức thâm thúy mê ly khiến cô hơi ngượng ngùng, cô đứng tại chỗ, hai tay chấp sau lưng lại không được tự nhiên xuôi tay xuống thuận miệng hỏi "Đại sư trụ trì nói gì với anh?"

"Không nói gì." Lôi Thiệu Hành thờ ơ trả lời.

"Anh gạt người, chắc chắn phải nói gì chứ? Hay đại sư trụ trì cảm thấy anh có tuệ căn(1), cho nên muốn thu anh làm đồ đệ?" Cô cười đùa nói.

(1) Tuệ căn: chỉ sự thông minh có thể chỉ lĩnh ngộ được chân lý nhà Phật.

"Ồ, tại sao lại bị em đoán ra được? Đại sư còn nói anh còn bị quán bởi một con yêu nữ ngàn năm hóa thân thành một mỹ nữ tuyệt thế mê hoặc lòng người, muốn đến mê hoặc anh, còn muốn ăn thịt anh, uống máu anh, hút hết tinh khí trong người anh, không chừng anh từ tế thể không bỏ qua."

Anh đang dùng phép ẩn dụ nói cô chính là con yêu tinh kia, cô nổi giận nói "Anh mới là yêu nữ."

"Ha ha." Anh nở nụ cười, mặt mày sáng lạng càng nhìn càng vui vẻ.

Ủy Hải Lam quay mặt sang chỗ khác vừa liếc nhìn anh vừa nói "Anh thật sự cho rằng anh là Đường Tăng sao? Còn uống máu ăn thịt, trường sinh bất lão sao?"

"Ồ, cách đây mấy ngày, không phải có người đã nói anh là hòa thượng phong lưu sao?" Lôi Thiệu Hành trêu đùa nói: "Đến đây đi, đến đây đi, tùy em uống, tùy em ăn, anh tuyệt đối không phản kháng không giãy giụa, còn có thể tắm rửa sạch sẽ, nằm ở một nơi chờ đích thân yêu tiên đại giá, thật là khiến anh thụ sủng nhược kinh(2)."

(2) Thụ sủng nhược kinh: được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo

Ủy Hải Lam cũng bật cười "Ha ha, anh nói lung tung. Nơi này là Phật Đường, cẩn thận bị thần linh nghe được lại trách tội trừng phạt anh."

"Cho dù muốn thu phục anh, vậy anh cũng muốn một đêm xuân, dù thành quỷ cũng muốn làm quỷ phong lưu." Anh khoác lác vô si khiến cô đỏ mặt.

Gió mát dịu dàng thổi lất phất, những hoa nhỏ kia lung lay sinh động, cây Mạn Đà La (xem thêm chú thích ở chương 164) đỏ tươi như lửa, thiêu đốt bùng bùng. Cô gái xinh đẹp đứng một mình dưới tàng cây cùng người yêu vui vẻ nói cười, khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng dần nở rộ lan tỏa đến mê người, dịu dàng khiến lòng anh say mê, sung sướng đến nỗi không thể chuyển mắt sang hướng khác.

Nếu thời gian có thể lưu lại, vậy thì rất tốt.

"Anh nhìn em làm gì?" Cô bị anh nhìn chăm chú không chịu nổi, nhún mày hỏi.

Lôi Thiệu Hành từ từ cười nói "Đẹp chứ sao?"

"Không phải anh nói em không đủ xinh đẹp?"

"Anh nói sao?" Đáy mắt anh thoáng qua một tia ánh sáng狡 hoạt, ngay sau đó lại cố làm ra vẻ mờ mịt.

"Có nói qua!"

"Lúc nào?"

"Ngày đó trong buổi tuyển chọn nữ chính MV ở công ty điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, lúc ấy anh đã nói như vậy."

"Ồ!" Lôi Thiệu Hành than thở một tiếng, cô nhìn anh, anh bất đắc dĩ lắc đầu nói "Thì ra là em đề ý?"

"Ai đề ý?" Ủy Hải Lam vẫn tự biết rõ, quả thật cô cũng không phải đại mỹ nữ (ý chỉ người đẹp) gì.

"Anh nói thật." Lôi Thiệu Hành bất chấp nói một câu như vậy, cô cũng không biết mình có cảm giác gì, hai tay sau lưng thiếu chút nữa bẻ thành bánh quai chèo, thế nhưng anh neho trông mắt, trầm thấp nói "Nhưng anh cảm thấy em đẹp nhất."

Ủy Hải Lam ngạc nhiên, trong lòng có chút ngọt ngào, lần đầu tiên cảm thấy có thể được người khác khen đẹp mắt là một chuyện rất vui. Mà nhất thời cô cũng không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là lại trở về đề tài kia "Không nói đùa với anh nữa, rốt cuộc trụ trì nói gì với anh?"

Khuôn mặt Lôi Thiệu Hành đột nhiên nặng nề nói "Đại sư nói lệ khí (xem thêm chương 164) trên người anh quá nặng, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện."

"Vậy anh nói sao?" Cô hoang mang hỏi, có chút lo âu.

"Muốn biết à?"

"Ừm."

"Vậy hôn anh đi, sao hả?"

"Vậy em không cần biết." Cô trừng mắt liếc anh một cái.

"Ha ha." Lôi Thiệu Hành cười lớn, nụ cười của anh vô cùng rực rỡ, đó là nụ cười của một chàng trai đang tỏa sáng dưới ánh mặt trời, cô lại có chút hoảng hốt làm như đã từng gặp ở nơi nào "Anh nói với đại sư rằng anh là cô hồn dã quỷ (xem thêm chú thích chương 164), dù xảy ra chuyện gì cũng không có gì đáng sợ, dù sao cũng sẽ không có ai đau lòng cho anh mà."

Úy Hải Lam chớp mắt im lặng "Lại nói chuyện bậy bạ, sao lại không có ai?"

"Có không?"

"Có."

"Ai?"

"Thư ký Vương, trợ lý Khang, bác sĩ Mạnh, Đồng Đồng, còn có bạn bè của anh, không phải có rất nhiều người sao?" Cô lập tức liệt kê ra một chuỗi danh sách.

Lôi Thiệu Hành từ từ bước đến gần cô, anh đi tới trước mặt cô, cúi đầu hỏi "Vậy em thì sao? Em sẽ như vậy sao?"

Úy Hải Lam ngẩng đầu lên, cô nghĩ thấy được một luồng hương thơm, chưa kịp mở miệng thì anh lại chột ôm hông cô dịu dàng hôn cô.

"A di đà Phật, a di đà Phật, phi lễ vật thị(3)." Hòa thượng đúng lúc bắt gặp một màn này, vội vàng quay đầu lại.

(3) Một trong bốn điều cấm kỵ trong Phật giáo, đó là “Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật ngôn, phi lễ vật động” nghĩa là không nhìn điều sai, không nghe điều tâm bậy, không nói điều trái, không làm điều quấy.

Úy Hải Lam mặt đỏ tim đập, lúng túng không thôi vội vàng đẩy anh ra.

Lôi Thiệu Hành cũng lui về phía sau một bước, quay sang tiểu tăng nói: "Tiểu sư phụ, dẫn chúng tôi đi dâng hương."

"A di đà Phật, mời hai vị thí chủ."

Hai người lại đi theo tiểu tăng bước đi thong thả vào trong miếu, thành kính dâng hương bái Phật, lại thêm tiền nhang đèn.

"Hai vị thí chủ hào hiệp tích thiện, ắt phải có phúc báo." Tiểu tăng nhìn thấy một xấp tiền thật dày, thành khẩn nhận lấy bỏ vào hương du trưng(3).

(3) Hương du trưng còn gọi là bể hương là đồ vật để các khách hành hương bỏ tiền vào trong để từ thiện.

Vị trụ trì có mặt mũi hiền lành, giải đoán xăm cho khách hành hương.

Úy Hải Lam cũng xin một lá thăm, tìm đến đại sư.

Đại sư nhận lấy thăm nhìn kỹ, vuốt râu mép rậm rạp nói: "Nữ thí chủ, quẻ này nói ra một chữ duyên."

"Duyên?" Úy Hải Lam kinh ngạc nói thành tiếng.

Đại sư thăm thì nói "Thế gian có hữu duyên, cũng có vô duyên. Có người xong duyên, cũng có người chưa dứt duyên. Thế gian có người tin duyên, tích duyên, cũng có người tùy duyên, nghịch duyên. Duyên phận là ý trời, phân rõ con người. Có vài người kết nhân duyên loại thiện duyên, có vài người rời trần duyên, tu phật duyên, có vài người kiếp này hữu duyên phải bên nhau đến thiên trường địa cửu, không bao giờ phai màu, có vài người kiếp này vô duyên van xin duyên tam sinh kiếp sau. Trong thiên địa, vạn sự vạn vật vốn chính là hữu duyên thì tự, vô duyên là tán (chia lìa). Duyên tụ duyên tan duyên như nước giống như dòng suối róc rách chảy trên đá, duyên hợp như cát giống như cát mênh mông hòa với trời cao."

"A di đà Phật, hôm nay hai vị thí chủ có thể cùng đến chính là người hữu duyên." Cuối cùng đại sư nói như thế.

"Oh?" Lôi Thiệu Hành có chút vui vẻ đáp một tiếng.

"Mọi việc đều sinh ra từ duyên phận, muôn đời tu hành cũng thế thôi, tu ngàn đời mới có thể cùng chốn gối, kiếp trước gặp nhau năm trăm lần mới có thể đôi lại kiếp này có một lần sát vai."

"Thật đúng là có duyên." Lôi Thiệu Hành cười nói.

Úy Hải Lam thầm nghĩ: nếu Phật gia quả thật có cách nói này, đó đích xác là hữu duyên.

"Chúng ta gặp nhau cũng là hữu duyên, xin hỏi hai người trên thế gian cái gì mới là trân quý nhất?" Đại sư cười hỏi.

Hai người đều trầm mặc làm như đang suy tư.

Một lát sau, Úy Hải Lam và Lôi Thiệu Hành cùng rời rít trả lời.

"Đại sư, tôi cảm thấy vĩnh viễn không có gì trân quý nhất." Úy Hải Lam như nghĩ tới điều gì, nhẹ giọng nói.

Lôi Thiệu Hành hồ hững mở miệng "Đã bỏ lỡ."

Đại sư nở nụ cười âm áp "Không thể nói, không thể nói, nếu có duyên, lần sau hai vị sẽ còn quay lại."

Lời nói của đại sư khiến người ta có lúc hiểu lúc không, hai người sánh vai ra khỏi ngôi miếu, một đường nhìn phong cảnh đi xuống núi. Lúc này, một đôi tình nhân đang lên núi, dường như đang tranh cãi. Người phụ nữ tức giận dùng dằng cự tuyệt, người đàn ông lại càng không ngừng giải thích.

"Tôi không muốn nói chuyện với anh! Anh cũng đừng nói chuyện với tôi!"

"Em hãy nghe anh nói....."

"Tôi không nghe! Tôi không nghe! Anh chỉ biết lừa người thôi."

"Được rồi, đừng ồn ào nữa, em hãy nghe anh nói!"

"Tôi không muốn nghe."

"Anh sai rồi, đã được chưa?"

"Không được!"

"Vậy em muốn như thế nào mới có thể tha thứ cho anh?"

"Làm gì cũng vậy thôi!"

Cặp tình nhân cứ tranh cãi như vậy đi ngang qua hai người bọn họ.

Úy Hải Lam cười nói "Xem ra trụ trì lại muốn giảng đạo cho bọn họ."

"Hòa thượng cũng rất bận rộn." Lôi Thiệu Hành lên tiếng, quay đầu lại nhìn về phía bóng lưng xa xa của cặp tình nhân nọ, tiếp theo hỏi "Em đoán xem người đàn ông kia phạm lỗi gì?"

"Đoán không ra."

"Phụ nữ giận lên thật là đáng sợ, nếu em tức giận, anh nên làm như thế nào đây?" Anh cười đùa cợt nhả hỏi "Bằng không, em ăn anh đi."

"Ai muốn ăn anh?"

"Vậy em nói một chút xem, đối với cô gái vừa nãy kia, phải làm như thế nào cô ấy mới có thể tha thứ cho người đàn ông kia đây?"

Úy Hải Lam bước chân rộng ra đi về phía trước, vòng cổ tay lắc lắc phát ra tiếng vang dễ nghe, cô suy nghĩ nhiều cười nói "Em sao, nếu như là em... em sẽ nói cho anh ta biết, muốn em tha thứ, cũng được thôi, trừ phi gốc cây hạnh nở hoa trong vườn."

"Tại sao muốn cây hạnh nở hoa?"

"Bởi vì chưa bao giờ nở."

"Việc này quá khó khăn đi, không tuân theo quy luật tự nhiên, đổi cái khác."

"Vậy, vậy thì bắt một ngàn con đom đóm."

"Không bằng đốt một ngàn chiếc đèn."

"Không cần, em thích đom đóm."

"Lấy ở đâu nhiều đom đóm như vậy, không thiết thực, đổi cái khác."

"Ha ha, vậy thì một trận mưa màu xanh lam, em vừa thấy trận mưa màu xanh sẽ biết vì em mới mưa."

Một gốc cây không nở hoa.

Một ngàn con đom đóm

Một trận mưa màu xanh.

Lôi Thiệu Hành yên lặng ghi khắc trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Biến Mất Không Dấu Vết (2)

Hai người tìm một gia đình để ở trọ, cho họ chút tiền, thôn dân nơi này rất nhiệt tình lại chất phác, cho nhiều bọn họ cũng không cần, còn mời hai người ăn cơm tối, loại bữa cơm ấm cúng nồng đậm hơi thở quê cha đất tổ. Gần tối, nhà ngói đặc biệt thanh bình yên tĩnh, mấy người ngồi quanh khối đá. Trên khối đá là một mặt bàn hình tròn làm bằng gỗ, thím cũng lập tức bụng thức ăn lên, bọn nhỏ cũng lễ phép cầm chén cầm đũa.

"Nhị Mao, coi chừng rơi, Đại Mao, cậu cầm đi."

"Ồ, nhanh lên."

"Không được, tớ có thể cầm."

Thím sốt ruột nhìn về phía hai đứa bé muốn chúng đừng bướng bỉnh gây sự nữa.

Hai đứa bé đều là bé trai, vừa 7, 8 tuổi, chính là độ tuổi tinh nghịch. Mà con gái lớn và con gái nhỏ lại xinh xắn động lòng người, hai cô bé khéo léo buộc bím tóc sừng dê dễ thương, lại bó lại thành bánh quai chèo. Nơi này bọn họ ăn mặc trang phục thô sơ đặc trưng làm bằng sợi đay, màu sắc rất tươi, nụ cười hồn nhiên ngọt ngào.

Gia đình này là nhà hai anh em hợp lại, cho nên thật ra thì đó là hai hộ.

Ngày thường hai anh em phải đi làm nông, các thím trong xưởng nhuộm vải, ở sân sau có nuôi một ít gà vịt nhỏ. Bọn nhỏ đi học ở trường, tan học sẽ trở về, mọi người tụ họp chung một chỗ, mấy chục thành viên trong nhà cùng nhau ăn cơm cười nói, dù cuộc sống đơn giản nhưng như vậy cũng hạnh phúc. Mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, cách xa mọi phiền toái trong xã hội, đây quả thực là cuộc sống thần tiên.

Hai chị em bụng bát cơm, lại đưa đũa lên, lễ phép iêu chuyện.

"Tiên sinh Lôi, ăn nhiều một chút, tiểu thư Úy, cô cũng ăn nhiều một chút, nơi này không thể so với trong thành phố nên không có gì tốt để chiêu đãi hai người. Chỉ có gà này là do Đại Mao nuôi, những thức ăn này cũng do con gái lớn và con gái thứ hái, tất cả đều rất mới." Thím cười khanh khách nói.

Người nông dân rất hiếu khách luôn gấp thức ăn cho bọn họ.

Chỉ chốc lát sau, trong chén của Lôi Thiệu Hành và Úy Hải Lam đều là thức ăn.

Sức ăn của Úy Hải Lam vốn không lớn nên cô không ăn hết. Cô có chút khó xử, nghĩ tới việc mình ăn không xong thì không được nhưng cô lại ăn không vô, chính đang trong lúc chần chừ do dự, có người lại cầm chén của cô qua trực tiếp gấp rau ăn. Cô ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn anh.

Anh ngồi bên cạnh cô, lặng lẽ nhai, động tác kia rất tuần tú.

Nhưng chén này cô đã dùng qua, cô đã ăn vài miếng thức ăn này rồi.....

Thím cười nói "Hai người là vợ chồng son?"

Úy Hải Lam xấu hổ cười, cũng không biết nói gì.

Lôi Thiệu Hành buồn bực ăn cơm, càng thêm trầm mặc.

Mọi người nhìn thấy bộ dáng bọn họ như thế, cho rằng bọn họ mới cưới nên xấu hổ ngượng ngùng.

Thím lại hỏi "Hai người nhất định kết hôn chưa được bao lâu, hóa ra đến đây để hưởng tuần trăng mật."

Mặc dù nơi này có chút vắng vẻ, tuy nhiên cũng có không ít người đến hưởng tuần trăng mật, một đường du sơn ngoạn thủy như vậy, ra khỏi nơi này có thể đến thẳng đến dãy núi Diêm Thương, mà nơi đó nổi danh về cảnh đẹp du lịch, còn có nhiều đôi vợ chồng, tình nhân, du khách đi lại không dứt.

Đôi vợ chồng mới cưới? Bọn họ giống như vậy sao? Còn hưởng tuần trăng mật?

Úy Hải Lam đang uống nước bỗng lạc giọng, ho lên "Khụ khụ!"

Có người lại âm thầm đưa tay, khẽ vuốt sau lưng cô làm cho cô thở ổn định hơn.

Úy Hải Lam sắc đến đỏ mặt, ánh mắt quét về phía anh, chỉ thấy đáy mắt anh tươi cười, một bộ dáng thậm vui mừng đáng ghét, cô trừng mắt liếc anh một cái, đẩy anh ra "Em không sao."

Một ngày lại trôi qua, mặt trời hạ xuống về hướng tây.

Bọn nhỏ chạy ra ngoài chơi, trong lúc rảnh rỗi hai người liền chuyển về phía ghế tựa dài trong ngõ hẻm ngõ xuống.

"Cậu cho tôi đi! Đừng chạy nha!"

"Cậu đuổi theo tớ đi, đuổi theo cũng đuổi không kịp!"

"Đứng lại!"

"Ha ha ha ha ——"

Trong ngõ hẻm tràn đầy tiếng cười vui vẻ của trẻ con, bầu trời dần dần hạ xuống, ánh sáng phai đi, bóng người phản chiếu vào tảng đá xanh.

Úy Hải Lam nhàm chán lắc hai chân, chỉ thấy quả bóng cao su lăn xuống đến bên cạnh chân của Lôi Thiệu Hành, anh nhặt bóng lên, rồi sau đó ném lại cho đám trẻ kia. Ánh mắt của cô dời từ quả cầu cao su đến trên người anh, nhìn anh một hồi lâu, mãi một lúc sau anh mở miệng hỏi "Nhìn anh làm gì?"

"Lôi Thiệu Hành." Cô đột nhiên gọi tên họ anh.

"Ừm." Giọng nói anh rất trầm thấp, lười biếng lên tiếng.

Úy Hải Lam cúi đầu nở nụ cười, quay sang nói với anh "Em đột nhiên cảm thấy thật ra anh cũng không xấu như vậy."

Chính xác xấu cũng là anh, tốt cũng là anh, từ trước đến giờ anh đều bí ẩn, xưa nay đều chưa từng khiến cô nhìn rõ ràng. Nhưng cô chỉ có thể đi theo cảm giác của chính mình, mà cảm giác nói cho cô biết, người đàn ông này, bên trong cũng không xấu xa, ghê tởm như vậy, cũng không phải là không chịu nổi.

Lôi Thiệu Hành thờ ơ hỏi ngược lại "Vậy sao?"

Đột nhiên cô nghĩ đến điều gì bỗng ngừng lại, thăm thẳm nói "em đã từng đọc một quyển sách, trên sách viết, trong truyền thuyết thiên sứ là thần linh thiện lương nhất, bọn họ là sứ giả của thượng đế, phục vụ thượng đế, là tín đồ được sai phái hầu hạ phụng thờ thượng đế. Nhưng không phải tất cả thiên sứ đều thánh thiện, bởi vì phạm phải sai lầm nên bọn họ phải mất đi ánh sáng. Thế nhưng thiên sứ kiêu ngạo lựa chọn sa đọa trở thành ma quỷ. Vì thế, bản tính của ma quỷ là kiêu ngạo."

"Vậy thì như thế nào?" Âm thanh của anh bộc phát trầm thấp.

"Em hi vọng anh cũng biết, ma quỷ cũng là thiên sứ, trước khi bị sa đọa thì vẫn là thiên sứ thánh thiện, truyền bá chân thiện mỹ, có sự kiêu ngạo đẹp nhất." Úy Hải Lam nghiêm túc nói.

Cô vốn cố chấp như vậy, Lôi Thiệu Hành cũng nhớ lại một ít trong quyển sách.

Khi còn ở Newyork, vụ án khiến cô không bước chân ra khỏi nhà, cho đến khi có một ngày cô chạy đến thư viện. Sau đó, anh lại nhận lấy một quyển sách từ tay Vương San. Một tờ rơi ra chính là có nội dung viết như vậy, mà bây giờ chính miệng cô nói cho anh biết.

Lôi Thiệu Hành ngưng mắt(*) nhìn về bầu trời xám xịt, chợt nói một câu "Trời sắp tối rồi."

(*) ngưng mắt: nhìn chăm chú về một nơi nào đó

Theo ánh mắt của anh, Úy Hải Lam cũng nhìn về phía vùng trời kia.

Ánh nắng chiều tàn đi, đám mây lửa đỏ cũng biến mất không dấu vết.

Úy Hải Lam hỏi "Anh biết tại sao có cái bóng không?"

Lôi Thiệu Hành lấy điều thuốc, mời lửa, mãnh liệt hút một hơi "Tại sao?"

Đáy mắt Úy Hải Lam sáng ngời trong suốt "Bởi vì có ánh sáng."

Khối thuốc ở đầu ngón tay vẫn còn cháy, một luồng khói trắng còn có động tác Lôi Thiệu Hành có vẻ ngập ngừng, nghe thấy cô nói "Nơi có ánh sáng mới có cái bóng. Dù anh đi tới chỗ nào, cái bóng đó vẫn đi theo anh, anh trốn cũng không trốn thoát, muốn tránh cũng tránh không khỏi."

"Nếu quả thật có thiên sứ, vậy thì anh muốn đòi cô ấy cho một thứ."

Úy Hải Lam nghi ngờ nhìn về phía anh "Cái gì?"

Lôi Thiệu Hành nhìn lại cô, khóa chặt khuôn mặt cô, thăm thẳm nói "Một bầu trời xanh lam chỉ thuộc về anh."

Một luồng sáng cuối cùng bao phủ đầy đất, bầu trời thâm trầm một màu xanh lam, tối nay không có ánh trăng, không có ánh sao, trong phòng cũng không bật đèn, hai người lẳng lặng nằm thẳng trên một chiếc giường. So với hôm qua bình yên ôm nhau ngủ, thế nhưng lại có một bầu không khí không hợp. Anh đột nhiên ôm eo cô, xoay cô lại đối diện với chính mình, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy hai đôi mắt, hô hấp lại càng lúc càng nhanh, hơi thở cực nóng dần dần đẩy đưa hướng về phía hai người.

Anh chợt tiến sát gần cô, lại hung hăng gặm nuốt môi cô, vào thời khắc này suy nghĩ của cô chợt trống rỗng.

Anh quay người mạnh mẽ đặt lên cô, chặn bị kéo xuống tới mắt cá chân, bàn tay to lớn cách lớp quần áo vuốt ve cô, đầu lưỡi thăm dò trong miệng, nặng nề mút đầu lưỡi cô, cô phát ra tiếng rên rỉ, thân thể không tự chủ giật dựa vào anh như muốn tránh né anh, con nghệt thở đang dần vật mà ngược lại còn bị anh hung hăng hôn cô.

"Ưm!" Cô càng uốn ẹo thân thể, rồi sau đó vô lực mềm nhũn.

"Muốn chạy trốn? Há?" Rốt cuộc anh buông cô ra, ngón trỏ thô ráp treu chọc khuôn mặt béo mập của cô, hô hấp nóng ẩm phun trên mặt cô.

"Anh đang cô đơn?" Giọng nói của cô cũng khàn khàn.

"Anh chỉ muốn em, chỉ cần một mình em." Giọng nói anh căng thẳng khàn khàn tràn đầy dục vọng, anh khẽ liếm trên má cô, trên người của cô dần dần hòa lẫn hơi thở của anh, mùi vị đặc trưng của phái nam khiến tâm trí cô mê loạn, thậm chí cô cũng quên mất chính mình, đôi tay chống trên lồng ngực anh, luống cuống không biết nên đặt ở nơi nào, anh nắm tay cô vòng lên cổ, thân thể của cô chìm sâu vào trong, cũng buông bỏ ràng buộc trong nụ hôn của anh.

Anh cầm chặt hai tay cô để cô tự tay cởi quần lót của mình, hơi thở anh ở bên tai cô nói: "Em mua thì em cởi."

Cô mắc cỡ đỏ mặt, hai người uốn éo một hồi, cuối cùng quần lót kia bị cởi xuống.

Cô lật người lại nằm nhàoai trên người anh, không xuống được cũng không cử động được.

Một tay anh đỡ eo cô, một tay khác mò mẫm toàn thân cô khiến cô nóng lên, kêu la ra tiếng "Anh đừng sờ như vậy....."

"Nơi này là của anh, nơi này cũng là của anh....." Mỗi khi anh sờ qua một chỗ liên can lỗ tai của cô bá đạo biểu thị công khai.

Môi anh nhanh chóng dờ xuống, hôn vào nơi nhạy cảm nhất trên cổ cô, cô không nhận được nhẹ nhàng rên rỉ, lại la hét khiến anh vui vẻ, tay anh thăm dò vào vạt áo, nắm được nhũ hoa bên trái của cô đang uốn lên cao. Ngón tay treu chọc nụ hoa, mà anh gắng gượng thỏa mãn lại vén áo của cô lên, cúi đầu há miệng ngậm lấy khiến thân thể của cô run rẩy, ngón tay anh như con thoi luồn vào bên trong, ý thức mơ hồ, tầm mắt hỗn loạn, môi anh lướt qua khắp toàn thân cô, nhẹ nhàng nâng mông cô lên kéo quần lót cô xuống.

Cô đã choáng váng, chỉ thấy hai mắt anh lim dim thì trong lòng chợt hoảng sợ, anh hôn vào chỗ kín của cô.

"A!" Cô không chịu nổi kinh ngạc hô to.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhắm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 167: Biến Mất Không Dấu Vết (3)

"Lôi Thiệu Hành....." Úy Hải Lam mắc cỡ khuôn mặt đỏ bừng, luống cuống níu chặt ga giường, tại sao anh có thể đối với cô như vậy?

Trong phòng yên tĩnh nhưng có thể nghe thấy tiếng anh nuốt xuống khiến tim cô đập rộn lên.

Đầu lưỡi anh tìm kiếm đến chỗ sâu nhất trong thân thể, làm cho nơi tiểu huyết vốn khô khốc dần dần ướt át, cô không nhận được run rẩy, hưng phấn đến nỗi từng tế bào cũng đều run lên, không chịu nổi anh hoan ái thân mật như vậy. Cô lo lắng muốn thoát ra, anh đè ép hai chân cô lại, một tay nâng lên một bên chân đặt lên bả vai của mình, làm cho cô hoàn toàn phơi bày ra ở trước mặt anh.

Thân thể co rút một hồi, không kiềm chế nổi sự run rẩy, cô ngã xuống giường, hạ thân không ngừng co rúc lại, càng nắm tóc anh không buông.

Anh ngẩng đầu lên, khoe miệng tràn ra chất lỏng trong suốt, tự đưa tay cầm tay nhỏ bé của cô, mười ngón tay quấn chặt lấy nhau. Anh tiến đến gần bên tai cô, hơi thở vẫn đục thuộc về hai người, thân nhiên nhẹ nhàng găm cắn trên da thịt cô, thì thầm hỏi "Thoải mái không?"

Úy Hải Lam đang chìm đắm trong cảm giác rung động, nhất thời không phản ứng.

Anh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, lại hôn một cái thật sâu, rốt cuộc cô cũng phục hồi tinh thần lại, nghe anh lại hỏi lần nữa, cô đáp ứng gật đầu.

"Anh muốn vào, Tiểu Lam." Lôi Thiệu Hành nhìn quá lâu đã sớm cảm thấy khó chịu đến không chịu được.

Úy Hải Lam thờ hồn hể, hô hấp từng ngum không khí, tâm tư một mảnh trống không hoàn toàn không cách nào theo kịp anh, chỉ gật đầu theo quán tính. Anh vừa hôn cô, vừa thăm dò đến giải đất mềm mại mới vừa được anh thương yêu qua, ướt át một mảnh, anh như hổ đói dục thẳng người chọt tiến vào cô, cô la hét "A! Đau! Nhẹ một chút!"

Mặc dù thân thể cô mới vừa tiếp nhận thương yêu cũng đủ ướt át nhưng cũng không cách nào chịu được sự đột nhiên xâm nhập của anh. Anh quá lớn khiến thân thể cô lui về phía sau, trong nháy mắt lại có cảm giác bị lấp kín muốn căng ra, cảm giác đau đớn xé rách đi qua lại có cảm giác phong phú khó có thể nói ra thành lời.

Anh cũng không e dè bắt đầu hoạt động trong thân thể cô, ngang ngược ra vào làm cho hốc mắt cô hơi nóng, lực mạnh cùng lúc ra vào không quên cắn lên miệng nhỏ nhắn của cô, hôn cô day dưa không dứt.

Cứ như vậy bị nhắm thẳng tới, Úy Hải Lam lại lần nữa yếu đuối vô lực, thân thể thít chặt lấy anh liền lần nữa đạt tới đỉnh. Anh vẫn như trước không buông mỗi cô, cô kêu lên từng tiếng rên rỉ, tất cả khuôn mẫu bị đè nén lại để phóng thích cho sự sung sướng kia, ép cô càng lúc càng gầy dựa kịch liệt hơn "Đủ rồi, Thiệu Hành, đủ rồi....."

Đã lâu Lôi Thiệu Hành cũng chưa chạm qua phụ nữ, thể lực tốt đến dọa người, càng muốn giãy vò cô "Lúc này mới vừa mới bắt đầu thôi, sao lại đủ rồi?"

"Anh còn chưa thoải mái, ngoan, kiên nhẫn một chút." Anh đem chính mình lui ra một chút, lại dùng lực mạnh xông tới đi vào sâu bên trong.

Anh nhấn mạnh một cái chạm đến nơi mẫn cảm nhất của cô, cô cũng không thể chịu đựng, mới vừa thích thú lại gặp ngay thể tiến công, thân thể nhạy cảm không chịu được sự cọ sát như vậy. Vì vậy, đôi tay quào loạn trên lưng anh lưu lại vô số dấu đỏ, hai chân tuyết trắng tron nhẵn càng quấn thật chặt trên chiếc lưng gầy gò của anh, con choáng váng xông tới khiến cô trầm luân hăm sâu.

Bị anh gắt gao ngâm thật chặt, đôi môi nhỏ nhắn kêu từng tiếng ô ô, anh ôm lấy thân thể mềm mại của cô tùy tiện sờ soạng, xoay quanh cọ xát, hưởng thụ thân thể ấm áp căng mịn của cô có thể bao dung lấy chính mình trong tư vị tuyệt vời như vậy. Hai mắt cô nửa mở nửa khép, trong bóng tối lại nhìn thấy đường cong anh tuấn trên gương mặt anh hiển hiện ra hình dáng hết sức mê người, cô không nhìn được đưa tay khẽ vuốt, anh cầm lấy tay cô nhẹ nhàng khẽ cắn, lại mạnh mẽ đứng lên.

"Sờ anh." Anh đang khích lệ cô, tay cô khẽ vuốt hướng tới sống lưng anh, theo đường vân của da thịt đi xuống. Anh cố ý chậm rãi lui ra ngoài, cố gắng không để cho dịch thể chảy ra, lại mạnh mẽ đi vào. Sau một hồi mãnh liệt tiến quân thân thể sâu bên trong, rốt cuộc anh cũng bắn vào trong thân thể cô, tay cô cũng vô lực rũ xuống hai bên.

Sau khi phát tiết xong, Lôi Thiệu Hành cũng không muốn lui ra ngoài, cứ ôm cô thật chặt như vậy.

Mồ hôi anh nhỏ xuống, thấm ướt hai người, không phân rõ ai là ai.

Hơi thở cô rối loạn, cô có thể cảm giác được trong thân thể là hỗn hợp dịch thể của anh đang từ giữa hai chân cô chậm rãi chảy xuôi xuống.

Nghi ngời một chút, anh lại tỉnh lực gấp trăm lần, quay lại tiếp tục động tác. Cô có cảm giác bụng dưới cũng hơi phồng dậy, anh ngăn chặn lại đôi môi sưng đỏ nhỏ nhắn của cô, một lần xông đến cô, cô cảm giác mình sắp tan thành từng mảnh nhỏ, cả người càng thêm choáng váng. Cũng không biết là lần thứ mấy, rốt cuộc anh cũng ngã quy trên người cô.

"Em muốn tắm, thật khó chịu." Một hồi lâu sau cô mới thì thầm nói.

Trên người tất cả đều là mồ hôi, sền sệt quả thật rất khó chịu. Lôi Thiệu Hành từ trên người cô đứng lên, kéo chăn qua đắp lên cho cô "Em đừng đi chuyển."

Trong phòng có nước nóng có khăn mặt, anh lách người cầm khăn nóng quay trở lại bên giường lau giúp cô. Cô vốn định tự mình làm nhưng anh cố tình một mực không cho, mà cô cũng không có hơi sức đẩy ra. Nếu đã như vậy còn khiếu cách cự tuyệt làm gì, vậy cũng không cần thiết. Chỉ là trong lòng khẽ động phát ra một nghi vấn.

Vào thời điểm anh và người phụ nữ khác ở cùng một chỗ thì anh cũng sẽ đối với các cô ấy như vậy sao?

Lôi Thiệu Hành tự mình chạy vào phòng tắm, sau đó lại nằm trở lại bên cạnh cô. Tắm ở phòng tắm bên ngoài, đêm hôm khuya khoắt thời tiết rét lạnh, anh vừa chạy một chút, trên người đã sớm đóng băng rồi. Chui vào trong chăn, anh ôm lấy cô nói thầm một câu "Vẫn là nơi này ấm áp."

Úy Hải Lam bị anh ôm chặt chẽ, thể lực tiêu hao, cảm thấy vô cùng uể oải, nghi vấn kia vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô, cô lại không còn hơi sức để

nói chuyện.

Anh giúp cô sắp xếp chăn đệm, dịu dàng nói "Ngủ đi."

Cô nghe lời gật đầu, rồi cuộc không chống cự nổi mỗi mệt, ngủ thật say.

Lôi Thiệu Hành cũng chưa ngủ liền, lại nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngủ say của cô một hồi, lúc này mới nhắm hai mắt lại.

Đêm xuống càng sâu.

"Chít Tút tức phục tức tức, mộc lan đương hộ chức. Bất văn cơ trừ thanh, duy văn nữ thán tức. Văn nữ hà sở tư, văn nữ hà sở ức. Nữ diệc vô sở tư, nữ diệc vô sở ức....." (1) Ngoài cửa sổ lại vắng vắng truyền đến tiếng đọc sách làm cho anh đang từ trong giấc mộng yếu ớt tỉnh lại.

(1) Mộc Lan từ 木蘭詞 • Bài ca về nàng Mộc Lan

Dịch nghĩa:

Lách cách trong khung cửa

Mộc Lan ngồi dệt lụa

Không nghe tiếng thoi đưa

Chỉ nghe nàng than thở

Hỏi nàng đang mong gì

Hỏi nàng đang nhớ chi

Nàng thưa chẳng mong gì

Nàng thưa chẳng nhớ chi.

(Xem thêm tại <https://www.thivien.net/Khuy%E1%BA%BFt-danh-Trung-Qu%E1%BB%91c/M%E1%BB%99c-Lan-t%E1%BB%AB/poem-6sfuvKunKe6MYqxlDetwJA?Sort=Update&SortOrder=desc>)

Cặp mắt Lôi Thiệu Hành hỗn độn, chỉ thấy mặt trời đã lên cao chói vót rồi. Tay anh mơn trớn bên cạnh, lại không tìm thấy bóng dáng của cô. Không biết là từ khi nào, cô sớm đã thức dậy, lặng lẽ rời đi. Anh chớp mắt lại híp mắt một lát, rồi lại nghe một chuỗi tiếng cười của những đứa trẻ, còn có tiếng cười của cô.

Chính là ngày nghỉ, từ bốn phía trong sân, bọn nhỏ một bên đọc thuộc lòng một bên chơi đùa.

Đó là « bài thơ Mộc Lan ».

"Tạc dạ kiến quân thiếp, khả hân đại điểm binh. Quân thư thập nhị quyền, quyền quyền hữu gia danh, a gia vô đại nhị, mộc lan vô trường huynh, nguyện vi thị yên mã, tòng thử thế gia chinh." (2)

(2) Mộc Lan từ 木蘭詞 • Bài ca về nàng Mộc Lan

Dịch nghĩa:

Đêm qua đọc quân thiếp

Khả hân đang điểm binh

Quân thư mười hai quyền

Tên cha viết rành rành

Cha không có trai lớn

Mộc Lan thiếu trường huynh

Nguyện sắm sửa yên mã

Thay cha đi tòng chinh.

(Xem thêm tại <https://www.thivien.net/Khuy%E1%BA%BFt-danh-Trung-Qu%E1%BB%91c/M%E1%BB%99c-Lan-t%E1%BB%AB/poem-6sfuvKunKe6MYqxlDetwJA?Sort=Update&SortOrder=desc>)

6sfuvKunKe6MYqxIDetwJA?Sort=Update&SortOrder=desc)

Úy Hải Lam đứng riêng một chỗ trong sân, cùng tụ tập vui chơi cười đùa với một đám trẻ con. Nụ cười của cô rất ngây thơ rực rỡ, linh động giống như một đứa trẻ. Cô dắt tay bọn nhỏ cùng bọn chúng xoay quanh khiêu vũ, chuông đồng trên tay cô thoảng vút qua vút lại đung chạm phát ra tiếng vang leng keng, nghe rất êm tai.

"Chú, chú đã tỉnh rồi." Đại Mao nhìn thấy anh sung sướng hô to.

Tất cả bọn trẻ đều ngừng lại, nhìn về phía người mới vừa tỉnh ngủ, vẫn là người đàn ông đẹp trai ung dung như trước.

Áo khoác ngoài chỉ khoác lên đầu vai, cũng không mặc vào, Lôi Thiệu Hành nghiêng người dựa cửa đứng đó, cứ trầm mặc mỉm cười như vậy. Ánh mắt anh quét qua từng khuôn mặt tươi cười của bọn nhỏ, cuối cùng rơi trên khuôn mặt của cô. Cô cũng hơi thận trọng, mới sáng sớm đã gặp mặt, so với trước kia có chỗ khác biệt.

Úy Hải Lam lặng yên, đôi mi thanh tú nhướng lên, mở miệng hỏi "Tỉnh chưa? Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?"

Lôi Thiệu Hành cứ nhìn cô như vậy thật lâu, lại cũng ra lệnh "Thu dọn đồ đạc thôi."

Úy Hải Lam lập tức kinh ngạc, cũng không ngờ anh sẽ đột nhiên nói như vậy. Cô chưa kịp phản ứng, lại nghe thấy anh quát một tiếng "Anh nói em đi thu dọn đồ đạc, không nghe thấy sao?"

Tất cả bọn trẻ đều im lặng, lời nói nghiêm nghị hù sợ bọn chúng.

Đáy mắt Úy Hải Lam thoảng hiện qua tia bi thương, rất nhỏ không thể thấy, cô "Ừm" một tiếng.

Trong nháy mắt Lôi Thiệu Hành thu hồi ánh mắt, lại nhanh chóng biến mất.

"Chú thật hung dữ nha." Nhị Nữ khiếp đảm nói.

Úy Hải Lam khẽ mỉm cười, quay về phía bọn nhỏ trấn an nói "Chú có việc gấp phải đi về, cho nên mới lớn tiếng như vậy, cũng không phải cố ý, các em đừng sợ."

Bọn nhỏ gật đầu một cái, Úy Hải Lam lại nói "Đi đi thu xếp đồ đạc, các em ở đây học thuộc lòng tiếp được không?"

"Dạ được."

Úy Hải Lam buông tay ra, bước chân tăng nhanh đi thông thả vào trong nhà thu dọn một ít đồ vật, đeo túi xách lên muốn rời đi. Trước khi đi, cô lên tiếng chào thăm. Thăm vô cùng kinh ngạc, không ngờ bọn họ lại đi nhanh như vậy, chỉ nói với bọn họ lần sau nhất định tới chơi, cô cười gật đầu đồng ý lại đáp vài câu.

Cuối cùng, Úy Hải Lam đi vào sân chào tạm biệt bọn nhỏ.

"Dì, hẹn gặp lại."

Úy Hải Lam phất tay, xoay người rời đi "Hẹn gặp lại."

"... Hùng thò cước phốc sóc, thư thò nhãn mê ly. Song thò bâng địa tẩu, an năng biện ngã thị hùng thư." (3) Phía sau truyền đến lanh lảnh tiếng đọc thuộc lòng một tiếng, cô đập ánh nắng mặt trời đi ra khỏi gia đình người nông dân kia.

(3) Mộc Lan từ 木蘭詞 • Bài ca về nàng Mộc Lan

Dịch nghĩa:

Thỏ đực chân nhảy nhót

Thỏ cái mắt mơ màng

Cùng chạy trên mặt đất

Không rõ ta là nữ hay nam?

(Xem thêm tại <https://www.thivien.net/Khuy%E1%BA%BFt-danh-Trung-Qu%E1%BB%91c/M%E1%BB%99c-Lan-t%E1%BB%AB/poem-6sfuvKunKe6MYqxIDetwJA?Sort=Update&SortOrder=desc>)

Trên con đường nhỏ bên ngoài, Vương San mỉm cười chờ đợi đã lâu.

"Tiểu thư Úy, tiền sinh Lôi có việc nên đi trước, xe dừng ở bên kia."

Úy Hải Lam lại trở về nụ cười tươi tắn, đi về hướng cuối ngõ hẻm.

Con đường này đột nhiên trở nên xa lạ, trở nên kéo dài hơn.

Xa xa khói bếp bốc lên, gió mát thổi qua, trong nháy mắt tiêu tán không dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Biến Mất Không Dấu Vết (4)

Tháng giêng năm này, Xuân Thành xảy ra biến đổi lớn.

Lúc ấy, tại Căn Viên Úy Hải Lam đang xem ti vi trong phòng.

Nhấn điều khiển từ xa, màn ảnh liền nhảy ra một tin.

"Bản tin thứ nhất, một giờ bốn mươi phút chiều, điện ảnh và truyền hình Hoàn Mỹ xảy ra thay đổi về ban quản trị, nội bộ Hoàn Mỹ mắc nợ đã lâu, mọi hoạt động tuần hoàn cũng xuất hiện nhiều nguy cơ, hội đồng quản trị triệu tập tổ chức cuộc họp, nguyên chủ tịch Thẩm Văn Bằng bị buộc từ chức."

"Bản tin thứ hai, chín giờ ba mươi sáu phút sáng nay, điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ, giám đốc Nhiếp Văn Thành mua được 32% cổ phần công ty điện ảnh và truyền hình Hoàn Mỹ, do các cổ đông hội đồng quản trị nhất trí đề cử tiếp nhận chức chủ tịch. Có thông tin tiên sinh Nhiếp Văn Thành chính là ban chấp hành quản trị ở điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ. Lần này một mình anh kiêm hai chức, hai công ty rất có thể sẽ được sáp nhập. Giám đốc tiền nhiệm

Thẩm Văn Bằng bị nhồi máu cơ tim tại chỗ, sau đó được đưa vào bệnh viện, đến nay chưa qua khỏi cơn nguy hiểm."

"Bản tin thứ ba, điện ảnh và truyền hình Hoàn Mỹ chính thức sáp nhập vào điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ."

"Có thể nói Hoàn Mỹ là công ty điện ảnh và truyền hình đầu tiên ở Xuân Thành, liên quan đến các lĩnh vực đầu tư, xuất bản, in ấn cùng các hoạt động bán lẻ và nhiều hành nghề khác. Mấy năm nay, điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ lại nhanh chóng phát triển, mà quy mô phát triển ngày càng to lớn, hơn nữa lại nắm giữ sự đầu tư lâu dài từ nước ngoài, khả năng tài chính lại hùng hậu. Lần này Hoa Hạ sáp nhập cũng có thể nói là chớp được thời cơ có lợi."

Hai MC chủ trì một nam một nữ đang phân tích thế cục hai nhà.

Hình ảnh chuyển dời sang tình hình tỉ mỉ về buổi quay nơi này mấy ngày nay.

Lúc đầu trên màn ảnh, tất cả ký giả truyền thông đều chen chúc vây chặt ngoài công ty Hoàn Mỹ. Hiện trường rất hỗn loạn, có người bị đẩy ra ngoài, mà người đàn ông đang ngồi trên xe chính là ba Thẩm - Thẩm Văn Bằng. Đi theo ra ngoài còn có Thẩm Kiều và Thẩm Du An, trong ống kính về mặt Thẩm Du An nghiêm túc, hoảng hốt hoang mang. Rồi sau đó mấy người nhanh chóng vào xe cứu thương, xe nhấp nháy ánh đèn lái đi rồi khỏi đám đông.

Hình ảnh lại chuyển, chiếu đến giám đốc điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ - Nhiếp Văn Thành.

Kể từ sau hôm cùng đi ăn tối, Úy Hải Lam chưa từng gặp lại Nhiếp Văn Thành. Sau lại gặp phải cảnh tượng đám phóng viên tranh giành chụp ảnh, không cẩn thận làm bị thương tới cánh tay nên vẫn ở nhà điều dưỡng.

Đó là buổi họp báo tin tức, tất cả những người phụ trách liên quan đến Hoa Hạ cùng với những người phụ trách Hoàn Mỹ đều có mặt, toàn bộ buổi phát biểu do giám đốc Nhiếp Văn Thành chủ trì. Bộ dáng dù nhìn thẳng hay nhìn nghiêng cũng đều anh tuấn ấm áp, không nhanh không chậm phát biểu lời thông báo, xác định mối quan hệ hợp nhất làm một.

Hình ảnh tiếp tục chuyển quay trở lại MC.

"Bản tin thứ tư, công ty Vạn Kinh được thành lập. Giám đốc Vạn Kinh – tiên sinh Tần Trăn đã nắm trong tay tất cả hộp đêm, quầy bar, KTV cùng rất nhiều sản nghiệp khác. Lần thành lập này, công ty sẽ hoàn toàn độc quyền tất cả các khu giải trí ở cả thành đông và thành nam. Luật sư đại diện cho tiên sinh Tần đã bày tỏ, tiên sinh Tần hoan nghênh các giới lãnh đạo thị sát, nghiêm túc cấm đánh bạc, hút thuốc phiện, buôn lậu thuốc phiện, chơi gái hoặc các loại hoạt động không hợp pháp."

"Hôm nay mười giờ sáng, Tần Trăn và Nhiếp Văn Thành cùng tham gia buổi họp báo, hai người tuyên bố hai công ty đã đạt thỏa thuận chung vì sau này sẽ còn phát triển tốt hơn. Tập đoàn Thịnh Thế được thành lập lúc đó, mà Vạn Kinh và Hoa Hạ sẽ trở thành công ty phát triển đơn độc, không ảnh hưởng lẫn nhau."

"Đồng thời, tổng giám đốc sở sự vụ Lâm Ân – luật sư Lôi Thiệu Hành sẽ nhậm chức tập đoàn Thịnh Thế 1. Mọi người đều biết, tiên sinh Lôi đã không nhận vụ án nữa, lần này ra mặt đảm nhiệm có thể thấy được quan hệ tuyệt đối không phải vừa. Hiện trường càng có thêm nhiều ký giả hỏi không biết có

tham gia công nghiệp và kiến trúc hay không, tiên sinh Lôi mỉm cười đáp lại, không ngoại trừ khả năng này."

Hình ảnh lại bị cắt lần nữa, trong màn hình đột nhiên chiếu về cảnh tượng buổi họp báo thành lập tập đoàn Thịnh thế.

Quy mô hội trường cực lớn, các giới truyền thông tranh nhau chụp hình, đèn flash không ngừng đan xen lẫn nhau, ba người đàn ông đều đầy vẻ đặc biệt oai nghiêm, nhìn ra lại còn tưởng rằng đây là buổi họp báo của mình tính. Bọn họ nhất trí trong âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, khí thế bức người cũng có riêng sức quyến rũ đặc biệt.

Mà người đàn ông ngồi ở giữa là tổng giám đốc cấp cao Nhiếp Văn Thành, anh hướng về phía microphone từ từ mở miệng.

Bên cạnh anh, hai bên còn có Lôi Thiệu Hành cùng với Tần Trần.

Tần Trần ngồi bên phải.

Tần Trần ít khi sẽ tham dự những trường hợp như vậy, anh lấy vẻ nghiêm trang cộng với vẻ mặt lạnh lùng khác thường đối mặt với vô số ký giả, vẻ mặt anh cũng không chút thay đổi.

Mà Lôi Thiệu Hành lại ngồi ở bên trái Nhiếp Văn Thành.

Thời điểm Lôi Thiệu Hành đối mặt với giới truyền thông, từ trước đến giờ đều tự nhiên ứng phó, kiểu chiêu bài mỉm cười, từ đầu đến cuối đều mỉm cười đầy tâm ý (có lòng). Chỉ là nụ cười của anh, mặc dù ôn hòa thân thiết nhưng lúc nào cũng là loại suy nghĩ thâm ý (ý nghĩ thâm sâu) làm cho không thể có ai có thể suy nghĩ rõ ràng được.

Cả buổi họp báo, toàn bộ đều do một mình Nhiếp Văn Thành đảm nhiệm, cuối cùng đọc bài diễn văn kết thúc.

Hình ảnh ba người đứng trên màn ảnh soi vào đáy mắt Úy Hải Lam.

Người chủ trì vẫn còn nói những gì nữa nhưng Úy Hải Lam cũng nghe không lọt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Hoàn Mỹ bị thầu tóm, Hoa Hạ bị thu mua, Tần Trần lại hợp tác cùng Nhiếp Văn Thành, lại còn tăng thêm một người là anh, ba người này quan hệ như thế nào, luôn có loại không rõ kéo theo cảm giác phức tạp.

Úy Hải Lam tắt ti vi, tinh thần không yên.

Nhà họ Thẩm bị sụp đổ dĩ nhiên không có liên quan gì với cô, đây là chuyện không ai có thể dự liệu hay ngăn cản được, những chuyện phát sinh trên thương trường, ai có thể nói rõ được đây? Nhưng trước mắt lại vội vã xẹt qua khuôn mặt âu lo của Thẩm Du An, cô không khỏi có chút lo lắng, trong nháy mắt cũng có ý nghĩ muốn liên lạc với cậu ta nhưng cuối cùng cô vẫn không thể hành động.

Dù sao xưa đâu bằng nay(*).

(*) Từ gốc "kim phi tích ti liễu" đề cập đến tình huống hoặc hình dạng tự nhiên... đã trải qua những thay đổi to lớn.

Trở về, cô chỉ có một lần liên lạc cùng Viên Viên, cô ấy đang bận vụ án nên không thể trò chuyện nhiều.

Về phần Lôi Thiệu Hành, cô cũng chưa gặp được anh.

Mà cả một buổi chiều, Úy Hải Lam không khỏi lo lắng, cảm giác có chuyện gì sắp xảy ra. Cô đứng ở trước bệ cửa sổ nhìn Cẩn Viên, từng trận run rẩy cứ vọt lên. Thật lâu, cô cũng không nhúc nhích, cứ đứng như vậy nghiêm mặt suốt mấy giờ.

Có lẽ là khoảng bốn giờ, Vương San tới.

Vương San cười nói "Tiểu thư Úy, xin mời đi theo tôi."

Úy Hải Lam quay đầu lại nhìn về phía cô ấy "Đi đâu?"

"Đi thi biết." Vương San nhẹ giọng nói.

Úy Hải Lam không hỏi thêm nữa chỉ đi theo Vương San. Cô cho là sẽ đi nơi nào không ngờ sẽ đi tới một tiệm áo cưới. Nhân viên phục vụ mang hộp quà tới, mở ra nhìn lên, đó là một bộ lễ phục tơ lụa màu trắng, thiết kế đơn giản hào phóng chỉ khác biệt là bên eo còn có trang sức nơ con bướm. Làn váy lễ phục rất dài che đi vẻ đẹp đôi chân của cô, áo lót lại quần sát ngực khiến bên trong cô không thoải mái lắm.

"Trang điểm cho tiểu thư." Vương San nói.

"Vâng"

Mấy thợ trang điểm đi tới bên cạnh Úy Hải Lam mỉm cười nói "Tiểu thư, tôi tới trang điểm cho cô."

Úy Hải Lam cứ ngồi trước bàn trang điểm, mặc cho người chuyên gia trang điểm kia thoa phấn thơm. Bản thân cô vốn bình thường nên cũng không muốn rườm rà hơn nữa, chỉ buộc tất cả tóc lên, lấy trân châu cài tóc làm đẹp. Lông mi dày rậm không cần chỉnh trang, nhẹ nhàng kẹp lấy, quần xoắn thành

đường cong đẹp mắt. Gương mặt màu hồng vô cùng nhạt nhẽo trông cũng không có vẻ quá mức, mà trên môi nhẹ nhàng quét qua một lớp son nước. Tuy đồ trang sức trang nhã nhưng lại cần phải có tài, mấy thợ trang điểm vây quanh cô phục vụ một hồi lâu.

Châm ngôn có câu, người dựa vào ăn mặc, Phật dựa vào vàng, nói thế thật không sai.

Đứng ở trước gương, trong nháy mắt Úy Hải Lam cũng không nhận ra mình, người phụ nữ quang vinh chói lọi kia lại là cô.

Cô cũng chỉ có khuôn mặt bình thường luôn luôn cũng không phải mẫu người quá ưa thích mỹ phẩm, đột nhiên trang điểm thật có chút không quen.

Nhân viên phục vụ lại mang tới áo khoác lông chồn bạc, cẩn thận tỉ mỉ khoác lên cho cô.

Úy Hải Lam lại quan sát một lần nữa, từ đầu đến chân, đều tinh xảo tới cực điểm. Áo liền quần này chỉ sợ là có giá trị xa xỉ, cô lại đang rất hoài nghi, ăn mặc long trọng như vậy rốt cuộc là muốn làm gì. Sau lưng một tiếng la lên, cô trầm mặc xoay người nhìn lại.

Vương San đang cầm hộp trang sức đi tới trước mặt cô mở ra, chỉ thấy bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Mặt cắt ở giữa viên kim cương thật đẹp, chung quanh vây vô số kim cương nhỏ, thiết kế đường nét độc đáo, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng. Chỉ một chiếc nhẫn kim cương như vậy có thể khiến bất cứ người phụ nữ nào động lòng nhưng cũng đủ trở thành khoe khoang. Cô sẽ rất ít khi mang đồ trang sức, chỉ cảm thấy đó là trói buộc, dây chuyền và chiếc nhẫn đều giống như gông xiềng sẽ xiết lấy cô không thả.

"Đây là nhẫn cưới do đích thân tiên sinh Lôi chọn lựa, mời cô đeo lên." Vương San mỉm cười.

Nhẫn cưới?

Úy Hải Lam nghe lời cô ấy nói, không biết mình có cảm giác như thế nào?

Chiếc nhẫn trước mắt này, không có bất kỳ ý nghĩa gì, không có cảm giác được tặng quà, thậm chí không có người thân chúc phúc, không có gì cả, thế nhưng anh lại muốn cô đeo lên.

Úy Hải Lam nói: "Không cần, tôi không thích đeo đồ trang sức."

"Tiên sinh Lôi nói rồi, nhất định phải mời cô đeo lên." Vương San cũng không theo ý cô như trước nữa mà thái độ rất kiên quyết.

Úy Hải Lam liếc cô ấy, cuối cùng vẫn cầm lên chiếc nhẫn kia, có chút buồn cười đeo ở tay trái trên ngón vô danh.

Mà cổ tay của cô vẫn còn đeo vòng chuỗi chuông đồng này, cô cũng quên gỡ xuống.

"Tiểu thư Úy, cái này có thể lấy xuống." Vương San liếc thấy chuông đồng, chẳng qua cảm thấy trang phục này không xứng.

Úy Hải Lam cũng không biết đang kiên trì thứ gì, một hồi lâu mới nói "Không cần."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Biến Mất Không Dấu Vết (5)

Trong nháy mắt, màn đêm buông xuống, cả thành thị bị bao vây bởi ánh sáng mờ tối, chung quanh xe cộ lui tới, đèn điện tỏa sáng, các tòa cao ốc san sát, bóng đêm kéo dài. Xe chạy qua lại, Úy Hải Lam ngồi yên trong xe, cô còn đưa mắt liếc ra ngoài xe, phong cảnh đi xa tựa như không thể nắm bắt được khoảnh khắc đó.

Cuối cùng, xe lái vào quán rượu lớn ngôi sao Trung Hoa.

Phóng tầm mắt ra xa, nơi nơi đều rất trắng lệt, thảm màu đỏ thẳng một hàng, kéo dài đến bên chân. Trước sau hàng xe đều là xe đắt tiền nổi tiếng bắt mắt, khách mời càng thêm đông đảo, dù từ trên xe đang muốn xuống, hoặc là muốn đi vào quán rượu cũng đều ăn mặc long trọng, trang phục Nghê Thường(*), hiển nhiên phải dự buổi tiệc long trọng.

(*) Nghê Thường: quần áo của thần tiên, tương truyền thần tiên lấy vân mây làm áo, ý nói trang phục lộng lẫy nhiều màu sắc.

Xe ngừng lại, Vương San nói: "Mời cô xuống xe."

Úy Hải Lam yên tĩnh xuống xe, hoài nghi trong lòng cũng ngày càng sâu.

Vậy đến tận cùng trong tòa cao ốc ngôi sao Trung Hoa sẽ xảy ra chuyện gì, bão táp lớn như thế nào đang đợi cô?

Mọi chuyện cô đều không biết, lại làm lo lắng trong lòng cô vốn chưa chìm xuống lại bộc phát mãnh liệt.

Vương San đi tới bên cạnh nhẹ giọng nói.

Úy Hải Lam ngẩng đầu nhìn về mặt trước khách sạn, đôi mày thanh tú đang nhíu lại trong nháy mắt giãn ra, vẻ mặt cũng khôi phục trấn định tự nhiên. Cô không chút nào sợ hãi, khuôn mặt điềm lệ và lạnh nhạt trước sau như một, bước chân trên đôi giày cao gót trầm ổn dẫm nhẹ trên thảm đỏ, không nhanh không chậm theo Vương San đi vào đại sảnh.

Đêm nay, cả đại sảnh ngôi sao Trung Hoa đã được người bao.

Thực ra bữa tiệc được phát hôm qua lấy danh nghĩa tập đoàn Thịnh Thế, cho nên hai giới chính thương (chính trị và thương mại) Xuân Thành bao gồm cả các gia tộc danh lưu quyền quý đã nhận được tin tức. Vì thế, buổi họp báo của tập đoàn Thịnh Thế vào buổi sáng hôm nay, mọi người cũng không cảm thấy quá mức giật mình, bởi vì đã sớm biết rõ ngọn nguồn. Chỉ là cùng với chuỗi biến đổi lớn này, trong lòng mọi người cũng còn có nghi vấn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá mức đột nhiên, quá mức đúng dịp, quá mức phù hợp.

Mà phù hợp ở chỗ vừa đúng lúc Hoàn Mỹ gặp chuyện không may, Hoa Hạ bị thu mua, ngay sau đó Vạn Kinh được thành lập.

Cuối cùng lấy tập đoàn Thịnh Thế làm chủ chốt, Hoàn Mỹ cũng kết thúc.

Không nói đến lúc trước những thứ này bị bỏ qua một bên, mà chỉ riêng sự kiện này cũng đủ làm cho người ta suy đoán.

Mọi người đều biết giám đốc điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ là Nhiếp Văn Thành, mặc dù nhà họ Nhiếp không phải hào môn thế gia (có gia thế giàu có) nhưng cũng là thư hương môn đệ (thuộc dòng dõi những nhà gia giáo), bẩm sinh sinh ra đã rất tốt còn chịu nền giáo dục cao. Thế nhưng, nếu có thể đánh liều trên thương trường để sinh tồn thì đương nhiên cũng nên có những thủ đoạn tàn nhẫn. Mà lần này người hợp tác cùng lại chính là giám đốc công ty Vạn Kinh - Tàn Trăn, anh ta chính là người đứng đầu thế lực đen tối thuộc một nửa Xuân Thành, bên ngoài gọi anh ta một tiếng "Tàn gia". Nghe đồn đầu tiên là anh ta theo chân đại ca mở đường, sau lại lên làm đại ca cả địa bàn, lại vụng trộm mở mấy nơi đánh bạc hung hăng kiếm được vô số tiền của, rộng rãi giao tiếp tạo nhiều mối quan hệ, từng bước lẫn lộn đến ngày nay.

Như vậy hai người đàn ông này một đen một trắng, thế nhưng lại tụ họp cùng một chỗ, điều này thật sự là chuyện khiến cho người ta kinh ngạc.

Quay trở lại, không thể không nói tới Lôi Thiệu Hành danh vọng quyền quý lớn nhất Xuân Thành.

Bốn năm trước, Lôi Thiệu Hành lần đầu đến Xuân thành, bốn năm anh đang thuận buồm xuôi gió ở Xuân Thành, một mình độc bá thiên hạ. Luật sư sở sự vụ chẳng qua chỉ là một phần nhỏ trong sản nghiệp của anh, hàng năm anh luôn giao thiệp với các quan chức cấp cao nên tất nhiên sớm trở thành kẻ có thế lực, trong tay kèm giữ mấy tòa cao ốc bán hoặc cho thuê. Khu biệt thự mới xây Lâm Hải cũng là một tay anh xây dựng hoạch định, tài nguyên rộng rãi tận cùng, giao thiệp càng thêm thuận lợi, kết giao bạn bè từ cấp trung ương trở lên.

Tình thế bây giờ, ba người Nhiếp Văn Thành, Tàn Trăn, Lôi Thiệu Hành đã đứng trên một chiến tuyến rồi.

Thành Đông và Thành Nam là hai nơi có thể nói đang thống trị thiên hạ.

Nhìn danh sách khách mời hôm nay, trừ những đại cổ đông chính giới (giới chính trị), đại khái những người đến đây đều từ hai mảnh đất nổi tiếng kia đến tham dự.

Thành Tây có Phong gia, thành Bắc có Dương gia, hai nhà tạo thành thế lực vòng tròn, có một nhóm người lấy hai nhà bọn họ cầm đầu cũng không thể khinh thường.

Cũng ngày hôm nay, trước kia, Xuân Thành có bốn phần, sau ngày hôm nay, Xuân Thành là chiếc đinh ba chân.

Bữa tiệc ăn uống linh đình, sâm banh rượu ngon, tiếng nói tiếng cười, đám người tùm nập ba tụ tập quây quần cùng nhau.

Vương San nhẹ giọng nói "Tiểu thư Úy, cô tự mình vào đi thôi."

Úy Hải Lam gật đầu một cái, nhìn thấy cô ấy đường cũ rồi đi, cô đứng tại chỗ, đối mặt với bên trong truyền ra tiếng đàn du dương, ung dung đi vào. Bước chân rất mềm mại không sợ hãi, đối với những trường hợp như thế này, cô đã sớm không còn lo lắng, nở nụ cười hướng về phía những khuôn mặt xa lạ kia, biểu lộ một nụ cười đẹp nhất, rực rỡ nhất.

Mỉm cười, đây là vẻ mặt tốt nhất.

Bữa tiệc ở đại sảnh náo nhiệt, thân là nhân vật chính, ba người đàn ông cùng đám thương nhân trò chuyện với nhau.

Ba người đàn ông, mỗi người đều có riêng nét phong độ đặc biệt.

Nhiếp Văn Thành dịu dàng nhẹ nhàng, Tàn Trăn anh tuấn lãnh khốc, Lôi Thiệu Hành lại lấy nụ cười làm khuynh đảo chúng sanh.

"Giám đốc Nhiếp, giám đốc Tàn, tiên sinh Lôi, mời các vị một ly."

"Đừng khách khí." Nhiếp Văn Thành cũng đáp lễ với đối phương, gương mặt không biến sắc dù đôi mắt liếc về bên cạnh hai người, ý bảo bọn họ cũng nên xã giao.

Không ngờ, hai người cũng không ai để ý tới anh, chỉ cho anh toàn quyền ra mặt.

Nhiếp Văn Thành nhẫn nhịn, âm thầm thở dài, đây rốt cuộc là đạo lý gì?

"Gần đây tôi cũng có hứng thú muốn đầu tư vào làng giải trí....." Một người đàn ông đầu mập tai to mỉm cười đến gần, cố gắng muốn làm quen với Tần Trần.

Tần Trần lạnh lùng quăng một cái ánh mắt sắc bén, đối phương lập tức ngậm miệng.

Ngược lại Nhiếp Văn Thành lại nói tiếp "Không biết ông chủ Cao có hứng thú đầu tư vào điện ảnh và truyền hình không đây?"

"Giám đốc Nhiếp, nói đến điện ảnh và truyền hình, thật ra tôi cũng sớm có ý nghĩ này....." Người đàn ông kia cũng thuộc thương nhân biết điều, bộ dáng tuy không mấy thân thiện nhưng đồng thời lại muốn cho mình lối thoát liền lập tức lên tiếng không thể để cho mình khó xử trong trường hợp này.

Tần Trần có chút phiền muộn đối với những bữa tiệc như vậy nhưng lại không tiện vừa mới bắt đầu đã rời đi, định dẫn theo bạn gái thông thả đi sang bên kia uống rượu.

Mà bên này Lôi Thiệu Hành đang bị mấy quan viên cao cấp giới chính trị trò chuyện thăm hỏi, anh cũng không thể phân thân.

Ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại quét về phía lối vào, làm như đang tìm kiếm người nào.

Chợt anh liếc thấy bóng dáng dịu dàng tươi đẹp kia.

Lôi Thiệu Hành hạ ly rượu, nhỏ giọng cười nói "Các vị, xin lỗi không tiếp được."

Mọi người quan sát anh đi tới gần bên cô.

Úy Hải Lam đi một mình vào trong bữa tiệc, cô cũng đang tìm anh, dù sao tới nơi này, cô cũng không thể nào một mình trốn trong góc phòng, nếu muốn đối mặt, cô cũng sẽ không tránh né. Chỉ là nơi này quá đông khách mời, nhất thời cô cũng không tìm ra anh. Ánh mắt nhìn quanh lại thấy anh đi tới, thân hình cao to, âu phục ôm sát người, màu đen lại là màu sắc thích hợp với anh, mái tóc đen như mực, còn có một đôi mắt làm mê hoặc lòng người.

Úy Hải Lam dừng bước lại, cũng không đi lên trước nữa.

Mà anh cứ đi tới trước mặt cô như vậy.

"Tới đây." Lôi Thiệu Hành dịu dàng lên tiếng, tự nhiên kéo tay cô qua, khoác vào tay của chính mình.

Úy Hải Lam đột nhiên nghĩ đến một năm kia.

Đó là lúc Thẩm Du An mời Par-ty, khi đó, cô chủ động chạy vội tới bên cạnh anh vì tránh né không muốn xảy ra tình huống nào. Hôm nay, cũng là anh chủ động tới bên cạnh cô, dưới ánh mắt của bao nhiêu người mà kéo cô, tuyên cáo cô chính là bạn gái thực sự của anh vào đêm nay.

Thật ra những năm gần đây, cô chưa từng xuất hiện cùng anh trong bữa tiệc nào.

Một lần cũng không có.

Bên cạnh anh luôn là vô số phụ nữ, so với cô xinh đẹp hơn, so với cô thanh thuần hơn.

Lôi Thiệu Hành dẫn cô đi tới trước mặt các quan chức khi nãy mới vừa rời đi, mỉm cười nói "Đây là phu nhân của tôi - Úy Hải Lam."

Anh đột nhiên nói ra một câu khiến mọi người kinh hãi.

Phu nhân? Ánh mắt mọi người hoang mang kinh ngạc phóng tới cô gái đứng bên cạnh anh, quả thực không dám tin.

Đại luật sư Lôi đã kết hôn rồi?

Điều này sao có thể?

Nhưng chính anh lại giới thiệu như vậy.

Nếu không kết hôn, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy.

Mọi người bắt đầu phục hồi tinh thần lại, cười nói bắt tay chào hỏi.

Nhưng Úy Hải Lam vẫn còn đang đắm chìm trong sự ngạc nhiên tốt độ, cả người cô lảng lảng, đầu óc giống như bị người nào đó gõ mạnh, lỗ tai ong ong kêu vang. Hình dáng anh trước mắt cô là một mảnh mờ mịt, những bóng người kia toàn bộ đều trở thành hình ảnh mơ hồ, nhìn không rõ, đối phương bắt tay với cô, cô vô ý thức bắt tay đáp trả, rốt cuộc nói không ra nửa chữ.

Một cô gái xinh đẹp đi về phía bọn họ, thân mật khoác lên cánh tay một người viên chức trong đó.

Nhìn tuổi này, nhìn khuôn mặt trông có vẻ giống nhau, xem ra chính là cha con.

Người đàn ông mở miệng giới thiệu "Đây là con gái tôi, đây là tiên sinh Lôi, còn đây là phu nhân của tiên sinh Lôi."

Cô gái này chính là con gái thộc dòng dõi quý tộc mới vừa tròn hai mươi tuổi, xinh đẹp trẻ tuổi, bên cạnh không ngừng có người theo đuổi nhưng lại âm thầm yêu mến Lôi Thiệu Hành đã lâu. Mới vừa nhìn thấy cha mình đang trò chuyện cùng anh, nhất thời cũng không tiện quấy rầy cho nên cũng không tiến lên nhưng bây giờ nhìn thấy Lôi Thiệu Hành dẫn theo bạn gái, cô không nhịn được đi tới, không ngờ nghe giới thiệu như thế.

Phu nhân của tiên sinh Lôi, mấy chữ này không phải chuyện đùa.

Cô gái kia đứng yên lặng quan sát cô một phen, vẫn có vẻ không tin.

Cô gái kéo tay cười hỏi "Tiên sinh Lôi, không ngờ anh đã kết hôn, tại sao không cử hành hôn lễ, cũng không nghe nói tin tức này đây?"

Về mặt Lôi Thiệu Hành như có phần cam chịu, dịu dàng cười nói "Cô ấy không thích đông người, cho nên không muốn phô trương."

Mọi người nhìn lên thấy cô gái kia mặt mày mang theo vẻ lạnh lạnh, cũng giống như tính tình con người cô vậy.

Cô gái mỉm cười với cô, thuận miệng nói "Phu nhân Lôi, chiếc nhẫn của cô rất đẹp."

Úy Hải Lam cũng nở nụ cười tươi đáp lễ, mà giờ phút này cô đột nhiên cảm thấy chiếc nhẫn kia vững vàng giam cầm cô, cuộc đời này không cách nào chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Biến Mất Không Dấu Vết (6)

Trước mắt là từng khuôn mặt tươi cười a dua nịnh hót, đối trá mang theo khách sáo, hồ hững tới cực điểm nhưng mọi người một mực đều thể hiện một bộ dáng quen thuộc tựa như không thể tháo xuống ngay cả chính cô cũng không ngoại lệ. Úy Hải Lam chỉ liên tục mỉm cười, cô rất ít mở miệng nói chuyện, có lẽ cũng chưa thoát khỏi ngạc nhiên, có lẽ tâm tư vẫn còn bình tĩnh, lại có lẽ căn bản cũng không biết nên nói cái gì.

Nhớ tới năm đó, ông nội cũng dắt tay cô như thế này, rồi sau đó lại xuất hiện dưới ánh mắt vây quanh của mọi người.

Trong mấy năm nay, sự hoảng sợ của cô đã được tôi luyện không ít, cô bây giờ tuy bên trong lạnh lùng nhưng bên ngoài vẫn duy trì nụ cười đẹp nhất.

Đó chính là lễ nghi nên có.

"Phu nhân Lôi, cô thật đẹp, tôi mời cô và tiên sinh Lôi một ly."

"Có phải ngài Lôi sẽ tổ chức tiệc rượu chúc mừng vào một ngày khác đây?"

"Phải, phải, nhất định phải bù."

Mỗi tiếng nói cử động của mọi người gần như đều căng thẳng, nịnh nọt anh, khen ngợi cô, trong nháy mắt cô trở thành tiêu điểm trung tâm trong bữa tiệc.

Lôi Thiệu Hành quả nhiên cúi đầu cười, dịu dàng hỏi: "Em xem, có muốn bù không?"

Ánh mắt anh cũng không có tia sắc lạnh, Úy Hải Lam không phải không hiểu ngầm ý lời nói của anh, mấy năm nay chung đụng, cô đối với anh cũng có chỗ thấu hiểu. Thật ra bản thân cô đối với những thứ kia chỉ là nghi thức ăn mừng, xưa nay cô cũng không để ý nhưng giờ phút cũng chỉ thuận theo ý anh, nhẹ giọng trở về hai chữ "Không được."

Mọi người ồn ào muốn anh bù lại tiệc cưới, không ngờ cô lại từ chối.

Không khí hơi lúng túng chỉ cảm thấy người phụ nữ này thật sự không dễ hòa hợp.

Lôi Thiệu Hành cũng không còn cách nào, cười tỏ vẻ cam chịu nói: "Vậy thì mời mọi người ăn kẹo chứ?"

"Ừm." Cô vừa nhàn nhạt lên tiếng.

Mọi người lập tức phụ họa: "Được, ăn kẹo, ăn kẹo."

Úy Hải Lam bị anh ôm trong ngực, lồng ngực của anh rất ấm áp rộng rãi, cũng giống như đêm đó vậy.

Nhưng giờ phút này, cô lại cảm thấy lạnh lẽo ập tới.

Anh vốn vô tâm, tại sao lại đột nhiên công bố quan hệ của bọn họ như vậy?

Tốc độ tin tức truyền bá luôn luôn rất mạnh, bên này Lôi Thiệu Hành mới vừa thừa nhận mối quan hệ thì lập tức mọi người ở phía bên kia đều biết.

Một góc bên kia, Tần Trần ngồi trên ghế sa lon uống rượu.

Ánh mắt của anh lạnh nhạt quét về phía đại sảnh – nơi đang có đám đông thu hút sự chú ý của người khác.

"Tần gia, thì ra ngài Lôi kết hôn rồi nha." Bạn gái anh rúc vào bên cạnh cười duyên nói.

Đáy mắt Tần Trần xuất hiện một tia hoang mang nhưng anh vẫn tỏ thái độ lạnh lùng như cũ, không nói thêm gì.

"Không ngờ ngài Lôi cũng có phu nhân rồi, Tần gia, lúc nào thì ngài kết hôn?" Bạn gái anh dò xét hỏi.

Tần Trần liếc về hướng cô, chỉ nhìn một cái như vậy lại sâu kín hỏi ngược lại: "Em có tư cách hỏi câu này?"

Bạn gái anh bị ánh mắt anh hù dọa, lập tức im bặt, không dám nói nhiều chỉ sợ chọc giận anh.

Tần Trần tiếp tục uống rượu, lông mi khẽ nhú lại.

Mà ngược lại, Nhiếp Văn Thành đang bị mấy phụ thương vây quanh cũng nghe đến tin tức này. Đối mặt với sự chất vấn của mọi người, Nhiếp Văn Thành chỉ cười không nói.

Cuối cùng, anh cũng chính thức trả lời: "Nếu ngài Lôi đã nói như vậy thì nhất định là thật, chúng ta nên chúc phúc cho bọn họ."

Về mặt ấm áp của Nhiếp Văn Thành trong chớp mắt hiện ra mấy phần ngưng đọng, giống như không ngờ đến. Anh nghiêng đầu nhìn lại, cách rất xa đối mặt với Tần Trần, im lặng như muốn truyền đi thứ gì. Hai người nhận một ánh mắt đều cảm thấy mờ mịt nghi ngờ, nhất trí nhìn về hai người ở giữa đại sảnh.

Thật tiếc vì Lôi Thiệu Hành chính là niềm mơ ước ngưỡng mộ của các cô gái.

"Cái gì? Cô là phu nhân của ngài Lôi?"

"Sao biết chứ, chưa từng nghe qua anh ấy kết hôn mà, đùa giỡn sao?"

"Đây là chính miệng tiên sinh Lôi nói, anh ấy giới thiệu cô gái đó là phu nhân của mình, làm sao giả được."

"Nhưng chưa cử hành hôn lễ."

"Vị phu nhân Lôi kia không thích ồn ào, cho nên không muốn phô trương."

"Thật hay giả đây, ai không hi vọng kết hôn thuận lợi vui vẻ? Tôi thấy chính là kiểu cách! Hừ! Đáng đáp cũng không có gì đặc biệt, nửa chết nửa sống (ở đây ý nói là một người yếu ớt) đấy!"

"Hừ, dù là lời nói thật, cô cũng đừng tùy tiện nói, cẩn thận bị người khác nghe thấy coi như không xong."

"Tôi nghe nói cô ấy là thiên kim nhà họ Úy."

"Nhà họ Úy đã sụp đổ sao?"

"Đúng vậy."

"Hình như cũng có một vị thiên kim nhà họ Úy cũng đến đây."

"Thật sao? Ở đâu?"

"Ừ, hình như ở đằng kia."

Mấy người phụ nữ tụ lại một góc hướng về phía người phụ nữ đang được Lôi Thiệu Hành thân mật ôm, lại tùy tiện đánh giá cô.

Mà trong bữa tiệc, người kinh ngạc nhất chính là Ủy Mặc Doanh.

Lúc này Thành Đông và Thành Nam đầy dẫy những công ty lớn nhỏ, tất cả đều nhận được thư mời của tập đoàn Thịnh Thế và đương nhiên Ủy Mặc Doanh cũng không có ngoại lệ. Khi nhận được thiệp mời, Ủy Mặc Doanh chỉ biết tập đoàn Thịnh Thế có tiền tài quyền thế khổng lồ, bất luận thế nào cô cũng muốn tham gia. Nếu có thể dùng quan hệ nhờ vả Nhiếp Văn Thành của Thịnh Thế, như vậy công ty mới phát triển tốt hơn. Cô ăn mặc tỉ mỉ dẫn theo trợ lý Trần Thịnh đến đúng giờ.

Đối với Tần Trần, Ủy Mặc Doanh đã từng chạm mặt nên cũng sẽ không muốn lại chạm.

Tất cả ý định của cô đều đặt trên người Nhiếp Văn Thành.

Chỉ đáng tiếc bên cạnh Nhiếp Văn Thành đều vây quanh những phú giáp quyền quý, cô vốn không có cách nào tiếp cận anh, chỉ vội vã ứng đối và cứ như vậy bỏ qua.

Ủy Mặc Doanh đang đợi thời cơ nhưng không ngờ lại biết được tin tức kinh thiên động địa (làm cho hoảng sợ đến tận cùng) này.

Lôi Thiệu Hành lại kết hôn rồi.

Mà phu nhân của anh lại chính là Ủy Hải Lam.

Về mặt tính tế, xinh đẹp của Ủy Mặc Doanh lại hiện ra ngạc nhiên buồn bực, cô tuyệt đối không ngờ rằng tình huống sẽ như thế này, không ngờ cô ấy lại lặng lẽ gả cho anh ta mà cô cũng không biết cô ấy gả từ lúc nào? Cô đột nhiên hiểu rằng tại sao lúc cô mở miệng hỏi cô ấy tiền cầm mảnh đất Thành Tây kia thì cô ấy cũng sáng khoái đưa cho cô, thì ra đã có hậu phương vững chắc rồi.

Trong lòng Ủy Mặc Doanh càng thêm chua xót không cam lòng, đây là tại sao? Tại sao cô ấy được tất cả những thứ tốt nhất?

"Đại tiểu thư." Trần Thịnh ở bên cạnh lên tiếng, cô cũng không nghe thấy.

Ủy Mặc Doanh vừa nhìn thấy cô ấy buông lỏng tay anh ra, rồi sau đó xoay người đi về phía hành lang thì cô vội vã trả lời một câu "Tôi đi xuống dưới."

Trần Thịnh không theo kịp cô, chỉ thấy cô bước đi.

Bên ngoài hành lang, tiếng đàn mơ hồ lượn lờ, những tiếng cười vui vẻ kia đều biến mất, không còn phiền nhiễu như vậy.

Ủy Hải Lam ra khỏi phòng rửa tay, thật ra cô chỉ muốn ra ngoài hóng mát một chút, thật sự quá buồn bực.

Cô vẫn còn nhớ rõ lúc cô rời đi, anh dịu dàng hỏi: "Có muốn anh cùng đi với em không?"

Chẳng phải mọi người đang ước ao được như cô sao, đàn ông cực phẩm như vậy thì cuộc đời này cô cũng chẳng hối tiếc gì. Ủy Hải Lam nhìn ánh trăng sáng ngời chỉ tự mình than thở, nếu quả thật như thế, vậy thì không cần phiền não như vậy rồi. Ánh mắt của cô tỏ ra không vui, khóe miệng đường cong cũng theo đó dần tàn đi.

Đột nhiên, một tiếng thét khiến cô kinh sợ.

"Em hai."

Giọng nói này sẽ không từ miệng người khác, lý ra nên là...người thân nhất nhưng lại có tình dẫn theo một giọng nói xa lánh khác thường.

Ủy Hải Lam từ từ quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy cô ấy.

Ủy Mặc Doanh vẫn xinh đẹp như vậy, sóng mũi cao, môi đỏ tươi, lễ phục màu đỏ của rượu làm nổi bật trên da thịt trắng nõn sáng ngời của cô. Cô ấy so với cô lớn hơn ba tuổi, thành thực trang trọng, trên trán lại có một cổ ngạo khí (tính kiêu ngạo). Ông nội đã từng nói, hai chị em nhà này đều có tính kiêu ngạo. Lúc ấy cha nghe thấy cũng gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Ủy Hải Lam nhìn thấy cô cũng không hề kinh ngạc.

Trường hợp như thế này, chị ấy tham dự cũng là chuyện bình thường.

Nụ cười mới vừa rồi chợt muốn thu lại giờ lại đột nhiên nhếch lên, có mấy phần giả tạo, lại có chút vô lực, cô trả lời: "Chị cả."

Nhưng nụ cười của cô trong mắt Ủy Mặc Doanh chính là đắc ý và chế nhạo.

Cô cười nói, "Từ khi nào em hai lại kết hôn cùng ngài Lôi vậy, làm sao lại không báo cho chị biết một tiếng, dù gì cũng phải ra mắt chị mới đúng."

Ủy Hải Lam nhàn nhạt nói: "Cũng không phải chuyện quan trọng gì."

Cô ấy lại có giọng hỏi hột, còn nói kết hôn không phải chuyện quan trọng, lại càng phải sạch mối quan hệ gia tộc khiến Ủy Mặc Doanh bùng phát tức

giận: "Ha ha! Không quan trọng? Đây chính là đứa cháu gái tốt, đứa cháu gái được ông nội thương yêu nhất! Hèn gì khi chị hỏi em về khoản tiền kia, em lại hào phóng chi ra như vậy, thì ra phía sau đã sớm có người hậu thuẫn rồi. Bây giờ em tốt lắm, không cần buồn nữa rồi."

Úy Hải Lam nghe cô nói lời chói tai chỉ phản bác lại một câu, "Nếu như không phải vì ông nội và ba, chị cho rằng em sẽ đưa tiền cho chị?"

"Hay! Lời này thật hay, nếu như em thật có lòng, vậy thì cũng nên giúp đỡ công ty đứng lên." Úy Mặc Doanh tính toán, mở miệng nói: "Lôi Thiệu Hành có mối quan hệ không tệ với hai người kia, lại là Thịnh Thế hẳn rất dễ nói chuyện mới đúng. Em khiến anh ta mở miệng, chuyện chúng ta lật ngược thế cờ cũng không phải là việc khó gì."

Úy Hải Lam nói: "Em không tham dự vào chuyện của anh ấy."

"Hả?" Úy Mặc Doanh nghi ngờ trả lời: "Lôi phu nhân lại thật rảnh rồi đây. Thế nào? Bây giờ nói em hạ mình cầu xin giúp đỡ lại không chịu? Hay là....." Cô dừng một chút, lạnh giọng nói: "Em vốn không có thân phận này, nói cái gì cũng đều bị từ chối?"

"Thì ra là em ở đây." Giọng nam trầm thấp mê hoặc đột nhiên vang lên, bóng dáng cao lớn của Lôi Thiệu Hành thoáng hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Biến Mất Không Dấu Vết (7)

Phía sau anh là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, chung quanh bao phủ tiếng nói cười.

Ánh sáng xuyên thấu chiếu vào bên chân anh, dáng vẻ gọn gàng tràn đầy nụ cười, cười như vậy lại càng làm tôn lên vẻ u ám bóng đêm lại có vẻ không thành thật. Cặp mắt đẹp lóe ra ánh sáng, ánh trắng cũng không cách nào so sánh được, bước chân anh cũng đồng thời di chuyển đến bên cạnh Úy Mặc Doanh, lại tự nhiên đi qua bên người cô, thái độ cuồng vọng này thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa từng quét về phía cô.

Úy Hải Lam nhìn anh đi tới, theo bản năng hơi nhếch môi.

Lôi Thiệu Hành đi tới bên cạnh cô, bàn tay nhẹ nhàng vòng bên eo cô, dịu dàng nói: "Sẽ lập tức mở màn, chúng ta vào đi thôi."

Úy Hải Lam chỉ "Ừm" một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Sự xuất hiện của anh cũng đúng lúc giải vây cho cô.

Buồn cười nhất chính là đúng như lời của Úy Mặc Doanh, thật ra cô vốn cũng không có thân phận này, cho nên nói ra câu nào cũng đều không thành.

Úy Mặc Doanh nhất thời cứng đờ, chỉ đành nhìn bọn họ quay đi.

Cô như đang mong đợi nhưng lại đợi không được, cuối cùng không nhịn được chủ động mở miệng kêu "Em hai."

Bước chân Lôi Thiệu Hành lập tức hơi dừng, lúc này không nhanh không chậm nhìn về phía cô, ánh mắt anh bình tĩnh, có lẽ là đã nhận ra cô gái mặc lễ phục màu đỏ rượu trước mặt này, mỉm cười nói, "Chào cô Úy, thật ngại quá, không ngờ cô Úy cũng ở đây, thất lễ, thất lễ."

Trong nháy mắt, khuôn mặt Úy Mặc Doanh hiện lên mấy phần bức tức, đơn giản nơi này là hành lang nên cô phải che giấu vẻ lúng túng của mình, nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, cười trả lời: "Rất lâu cũng chưa gặp em hai rồi nên muốn cùng em ấy trò chuyện mấy câu. Lôi tiên sinh, oh, không đúng, phải là em rể rồi, bên chị mới nghe nói hai em kết hôn, rượu mừng này cũng chưa được uống một hớp, thật sự là không phải đây."

"Cô Úy nói phải, bàn rượu mừng này quả thật nên mời." Lôi Thiệu Hành vẫn không đổi lời nói, còn vì cách xưng hô này làm ra quyết định, "Như vậy đi, ngày mai sẽ mời bù, chị Úy nhất định phải đến tham dự. Ngàn vạn lần nhớ dẫn theo ông bà cụ để mời họ uống một chén."

Lôi Thiệu Hành thông dong mỉm cười, dẫn Úy Hải Lam rời đi.

Bóng dáng của hai người biến mất trước mắt, nụ cười trên mặt Úy Mặc Doanh trong nháy mắt biến mất, cô cuộn chặt nắm tay.

Trở lại đại sảnh, chính là hai nhà Phong, Dương sai người đưa quà tặng đến. Thời gian cũng đúng lúc, xem ra đã âm thầm thông báo trước rồi.

Tiếng đàn êm tai lượn lờ.

Tiết mục mở màn vốn do tổng giám đốc Nhiếp Văn Thành khai mạc.

Nhưng vào lúc này biết được Lôi Thiệu Hành và Lôi phu nhân có tin vui nên liền tranh cãi muốn để cho bọn họ mở màn.

Nhiếp Văn Thành hướng về phía microphone, trầm giọng nói, "Các vị khách quý, rất vinh hạnh vì trong lúc bận rộn các vị có thể bỏ chút thời gian quý báu đến tham dự bữa tiệc đêm nay chứng kiến tập đoàn Thịnh Thế được sáng lập, dự kiến sự nghiệp của tập đoàn Thịnh Thế sẽ phát triển to lớn, cảm ơn các vị đã đích thân đến đây. Mọi người cùng hoan nghênh Lôi Thiệu Hành tiên sinh cùng Lôi phu nhân khai mạc bữa tiệc này."

Âm nhạc trong đại sảnh chợt dừng lại, nhạc công độc tấu một khúc đàn Violin nghe thật êm tai.

Ánh đèn chợt tối tăm, tầm mắt rơi vào một mảnh mờ mờ.

Bùm——

Một chùm ánh sáng chợt rơi xuống, chiếu sáng tập trung tại một chỗ.

Tất cả mọi ánh mắt đều tụ tập về một mảnh ánh đèn chói mắt kia.

Cô gái trong bộ lễ phục tơ lụa màu trắng, nhẹ nhàng phiêu dật, mắt phượng xinh đẹp, vẻ mặt lạnh nhạt, không có kinh hoảng, không hoang mang hoảng sợ khi có nhiều người nhìn chăm chú mình như vậy. Cô bình tĩnh đối đáp, cô kiêu ngạo đứng ở đằng kia, cho phép ánh đèn chiếu tới làm nổi bật mình, cho nên nhìn cô trông cực kỳ cao cao tại thượng(*).

(*) cao cao tại thượng: ngồi trên cao, xa rời quần chúng

Lôi Thiệu Hành khom lưng tỏ vẻ cực kỳ thân sĩ(*) đưa tay ra về phía cô.

(*) thân sĩ: người có học thức

Úy Hải Lam liền để tay mình trong tay anh, anh cũng nhẹ nắm tay cô dẫn cô vào sàn nhảy.

Chùm ánh đèn đi theo bọn họ, cùng bọn họ nhẹ nhàng lắc lư.

Khúc nhạc Violin tấu lên, người nhạc công đẹp trai đứng ở một bên.

Bọn họ bị mọi người vây quanh giữa đại sảnh, đám người xấu xa nhìn không rõ khuôn mặt. Trước mắt Úy Hải Lam chợt một mảnh mờ mịt, chỉ còn sự tồn tại của người đàn ông ở trước mặt này mới rõ ràng nhất. Anh đang ngắm nhìn cô, vào lúc này cặp mắt kia cực kỳ dịu dàng, đủ để cho bất kỳ cô gái nào say mê, mà cô cũng sẽ không chạy trốn. Cô nương theo điệu nhảy của anh, khẽ đung đưa, bình tĩnh nhảy nhót.

Đây tất cả giống như là mộng.

Giấc mộng này quá mức tốt đẹp, giống như bọt biển, gió vừa thổi sẽ tan ra.

Khúc nhạc vừa dứt, anh dắt tay cô, có ý thì lễ với mọi người.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên khiến cô thức tỉnh.

Đối mặt với nụ cười chúc phúc của mọi người, Úy Hải Lam lại không cảm thấy vui mừng chút nào, cô làm sao lại như vậy?

Sau khi khai mạc bữa tiệc, từng đôi nam nữ nhẹ nhàng tung bay.

Cả buổi tối, Lôi Thiệu Hành kéo cô cùng chạy với những quan to quyền quý kia, cô chỉ đành đáp lại bằng nụ cười mỉm, duy trì tư thái cần có của Lôi phu nhân.

Đến giữa chừng, anh dẫn cô bước đến nghênh đón hai vị thành viên ban quản trị khác của Thịnh Thế.

Tổng giám đốc Nhiếp Văn Thành, ông chủ của điện ảnh và truyền hình Hoa Hạ cũng không cần phải giới thiệu như thế nào nữa vì bọn họ vốn đã biết. Mà cô từng làm việc tại Hoa Hạ với chức vụ nhà thiết kế tạo hình, cùng đi với Đỗ Hình Ninh quay thử MV lại xảy ra một chút đổ kỵ nhỏ nên dĩ nhiên đã từng tiếp xúc với Nhiếp Văn Thành rồi.

Phó giám đốc Tần Trăn, dĩ nhiên không cần phải giới thiệu, từ trước đã sớm gặp qua mấy lần.

Tần Trăn gật đầu với cô, giờ ly rượu lên.

Trong tay Úy Hải Lam đang cầm ly rượu trái cây, khẽ nhấp một ngụm đáp lễ.

Nhiếp Văn Thành nói: "Lôi phu nhân, trước kia đã để cô dẫn Đồng Đồng ra ngoài chơi, thật sự làm phiền cô."

"Giám đốc Nhiếp thật khách khí." Úy Hải Lam cười trả lời, "Nhưng thật ra Đồng Đồng còn phải bồi thường cho tôi một ngày."

"Đồng Đồng vẫn đòi tìm cô nhưng tôi nói cho nó biết, cô còn có chuyện bận rộn, cho nên nó mới không gọi điện thoại cho cô. Nếu cô gặp nó thì phải giúp tôi làm tròn nghĩa vụ. Tiểu nha đầu kia(*) rất mệt nhọc đây." Nhiếp Văn Thành trêu ghẹo nói, không khí hòa hợp vui vẻ.

(*) Tiểu nha đầu: tiếng xưng hô thân thiết của cha mẹ đối với con gái hoặc của trưởng bối đối với người nữ trẻ tuổi bậc dưới

Úy Hải Lam nở nụ cười, không còn là nụ cười ngoài mặt nữa.

"Đi lấy ít thức ăn thôi." Lôi Thiệu Hành thanh lịch nói, lại mỉm cười nhìn về phía Nhiếp Văn Thành.

Nhiếp Văn Thành nhìn nụ cười của Lôi Thiệu Hành, chợt da đầu xuất hiện một trận tê dại, ý thức được vừa rồi mình đã có biểu hiện quá mức thân thiết rồi.

Anh nhìn về hướng Tần Trần, ánh mắt kia thực ra đang cầu cứu.

Tần Trần lại trả về cho anh một cái nhìn lạnh lùng, ý chính là "Đáng đời cậu".

Hai cô gái kia là bạn gái của Tần Trần và Nhiếp Văn Thành, mà thân phận của cô cũng dĩ nhiên cao hơn rất nhiều, dù sao cũng là phu nhân, không tiện mang ra nói.

Hai cô gái nhìn bộ lấy lòng, vây quanh bên người cô nhỏ giọng hỏi.

"Lôi phu nhân, cô muốn ăn món gì, tôi đi lấy cho cô."

"Đúng vậy, muốn ăn gì thì nói cho tôi biết."

Nhìn nụ cười của các cô ấy, Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, "Không cần, tôi có thể tự lấy."

"Vậy chúng ta cùng đi chứ?" Hai người đương nhiên không chịu buông tha cơ hội này, lại can đảm dám cùng đi với cô đến bàn ăn.

Bàn ăn hình chữ nhật, khăn trải bàn màu trắng bày rất nhiều loại thức ăn, cách nấu nướng ngon lành đến mê người.

Úy Hải Lam đúng là có chút dói, dù sao từ xế chiều đến bây giờ, cô cũng chưa ăn thứ gì. Cô sẽ luôn luôn không bạc đãi mình, cầm đĩa chọn thức ăn. Đi vòng quanh bàn ăn chợt đụng phải một người, cô vừa muốn mở miệng nói xin lỗi nhưng không ngờ đối phương giành nói trước, "Lôi phu nhân, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Úy Hải Lam ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng đáng yêu xinh đẹp.

Mà người kia chính là Đỗ Hình Ninh.

Ngày đó, sau khi xảy ra tai nạn tại nơi chụp ảnh, cô đang ở nhà nghỉ ngơi nên không gặp Đỗ Hình Ninh nữa. Bây giờ đụng phải, thật đúng với tính toán của cô. Cô cười trả lời một tiếng "Xin lỗi", Đỗ Hình Ninh giống như bị kinh sợ, khuôn mặt khó khăn, vội vàng nói, "Không, không, không, là do tôi thiếu cẩn trọng, thật xin lỗi. Lôi phu nhân, cô không sao là tốt rồi."

Thiếu chút nữa Úy Hải Lam không nhận ra cô ấy, cô gái này là Đỗ Hình Ninh được nuông chiều đó sao?

Nhưng nghĩ lại cũng không cảm thấy kỳ lạ, bây giờ cô ấy thật luống cuống.

"Không có việc gì." Úy Hải Lam không muốn cùng cô ấy tiếp tục dây dưa, làm ra vẻ muốn đi.

Đỗ Hình Ninh lại gọi cô lại, "Lôi phu nhân."

Úy Hải Lam dừng bước quay lại, Đỗ Hình Ninh quanh co nói, "Ngày ấy, thật rất cảm ơn cô."

Úy Hải Lam cười cười, bụng đã thông thả đi.

Ba người trở lại vị trí cũ, hai cô gái vừa trò chuyện vừa ăn thức ăn. Úy Hải Lam cũng không lên tiếng, thỉnh thoảng mới phụ họa với họ một câu. Cô vẫn quen dùng dao nĩa, không để ý tới những ánh mắt tò mò đang hướng về phía mình, ngồi ăn thức ăn mà lại vui mừng thoải mái tự tại như vậy.

Mà ba người đàn ông kia như đang thương lượng điều gì, cô cũng không để ý nghe.

Cho đến khi anh đột nhiên lại gần hỏi: "Ăn ngon không?"

Quả nhiên, tầm mắt của tất cả mọi người lại lần nữa tập trung trên người của cô.

Úy Hải Lam im lặng thờ dài giống như không đành lòng làm những người xem kia thất vọng, trong tay đang xiên một khối thức ăn trong đĩa, rồi sau đó đưa tới bên miệng anh.

Cô cũng không nói lời nào, cũng chỉ mở đôi mắt to nhìn anh.

Lôi Thiệu Hành bỗng nhiên khẽ giật mình, không tự chủ được há miệng ăn.

Hai người có cùng cử chỉ thân mật chuyển động cùng nhau, làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người.

"Ăn ngon không?" Cô mở miệng hỏi ngược lại.

Không phải anh không nhìn ra dụng ý của cô, khẽ vuốt qua khuôn mặt của cô, rộng rãi hôn môi cô, lại lần nữa khiến mọi người chứng kiến.

Cô ngẩn ra, đúng là vẫn bại trận, đánh không lại anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Biến Mất Không Dấu Vết (8)

Rạng sáng buổi tiệc mới kết thúc, bóng đêm đã dày đặc.

Lúc đầu, Ủy Hải Lam cùng đi với anh, phần sau, cô cứ ngồi như vậy cho đến khi kết thúc. Cũng không tức giận, chỉ là mệt nhọc, cô yên tĩnh nhìn mọi người nhảy múa vui vẻ, nhìn mọi người trò chuyện cười nói tựa như mọi thứ xung quanh không có liên quan gì với cô. Vào lúc nhảm chán, cô chỉ đơn giản vuốt qua lại những tua cò(*). Tua cò di động qua những ngón tay tựa như không cách nào nắm bắt được thời gian.

(*) Tua cò hay còn gọi là tua chỉ một loại võng, gắn liền với lông nhiều màu sắc hoặc nhung, chẳng hạn như trang trí giống như cành, thường được sử dụng để treo các góc của bức màn hoặc tay cầm của quạt ngọc bích, dùng đưa trong gió, truyền đạt sự quyến rũ kỳ lạ và duyên dáng.

Mà hai cô gái lúc đầu còn nhiệt tình nói chuyện với cô nhưng dù làm thế nào cũng không khơi dậy nổi sự nhiệt tình của cô, dần dần trở nên im lặng không muốn tự tìm lấy mất mặt.

Ủy Hải Lam chơi với tua cò một lát lại bắt đầu buồn ngủ.

Cho đến khi các khách mời đã rời khỏi, ba người đàn ông kia mới bước đi thông thả trở lại bên cạnh các cô.

"Tần gia." Bạn gái đứng dậy trách cứ, vội vàng ôm lấy anh.

Một cô gái khác cũng không nhân rồi, sau đó đứng dậy khoác cánh tay Nhiếp Văn Thành.

Lại nhìn cô gái kia, cô ngồi trên ghế sa lon, một tay ôm đầu, cánh tay mảnh khảnh cong lên, nâng đầu nhỏ của cô, cô thoáng cúi đầu, khép hờ mắt. Từ góc độ này nhìn sang, lông mi đen rậm dày đặc vẽ xuống hình quạt mờ tối, đôi gò má rất diễm tình lại xinh đẹp.

"Ha ha." Các cô gái nở nụ cười, "Lôi tiên sinh, xem ra Lôi phu nhân rất mệt mỏi."

Lôi Thiệu Hành có chút hờn giận, nghĩ tới những cô gái khác đều có thể kiên trì đến cuối cùng, còn chủ động lấy lòng. Mà cô lại rất tài, cứ để anh ngồi như vậy còn mình lại ngủ gật. Lần này có chút mất mặt, anh sai bước đến trước mặt cô, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Ủy Hải Lam cũng chưa hoàn toàn ngủ hẳn, ý thức chỉ rất mơ hồ.

Bị người khác vỗ như vậy, cô lập tức tỉnh.

Cũng chưa hoàn toàn hồi phục, cho nên cặp mắt cực kỳ bối rối thoáng động chút sương mù, lại hoảng hốt chống lại người tới.

Lôi Thiệu Hành nâng cô dậy, toàn thân cô mềm oặt vô lực, chủ động tiến gần vào trong ngực anh.

Cô giống như con mèo nhỏ tựa sát anh, mơ hồ không rõ thì thầm một tiếng, "Buồn ngủ quá nha."

Trong lòng anh chợt nổi lên nhu tình(*), chuyện mặt mũi đều quăng lên chín tầng mây, Lôi Thiệu Hành ôm cô nói, "Được rồi, có thể đi về."

(*) nhu tình: tình cảm dịu dàng

"Ừm." Cô gật đầu một cái, lại khẽ dụi mắt.

Các cô gái nhìn một màn này, đột nhiên có sự ghen tỵ, đây chính là làm nũng, không phải cố ý mà là vô thức hình thành.

"Tôi đi trước." Lôi Thiệu Hành bỏ lại một câu như vậy.

Mọi người ngẫm hiểu trong lòng, mỉm cười đưa mắt nhìn bọn họ rời đi.

Ánh mắt của Nhiếp Văn Thành và Tần Trần giao nhau, thực ra là có ý vị sâu xa, ngay sau đó cũng phân ra đường ai nấy đi.

Bên ngoài không khí rất rét lạnh, ngồi lên xe vẫn còn phát run.

Lôi Thiệu Hành ôm cô, xoay cô vào trong ngực mình sưởi ấm.

Úy Hải Lam không còn hơi sức cử động, cô thật sự sợ lạnh, hơn nữa còn rất buồn ngủ. Co rúc trong lòng ngực của anh, cô nhắm mắt lại, cảm nhận xe lắc lư, cô biết cô đang về nhà. Trở lại Tường Vi uyển, chỉ có một mình cô, anh cũng sẽ không ở lại.

Thậm chí cô lười phải tắm, chỉ thay đồ mà thôi.

Úy Hải Lam không mở miệng hỏi anh nguyên nhân, hỏi anh tại sao lại đột nhiên công bố chuyện bọn họ thực sự đã kết hôn cho mọi người biết, mặc dù cô cũng muốn biết.

Cô hiểu, cô vĩnh viễn sẽ không có được đáp án.

Đêm hôm ấy, cô đã từng thử.

Mà anh cho cô một câu trả lời, chỉ có sáu chữ, "Em không cần biết"(*).

(*) Từ gốc là “nhĩ bất nhu yếu tri đạo” cho nên mới có sáu chữ.

Ra khỏi phòng tắm, Úy Hải Lam mệt mỏi nằm xuống, nghiêng đầu nhìn đồng hồ.

Một giờ hai mươi sáu phút.

Đêm Thịnh Thế kết thúc.

Mấy ngày nay tất cả các báo chí đều quan tâm đến tập đoàn Thịnh Thế, danh tiếng Thịnh Thế tăng lên, cổ phiếu tăng mạnh. Úy Hải Lam xem cũng thấy phiền nên tắt ti vi, ngay cả tờ báo cũng không muốn xem.

Hôm sau, Lôi Thiệu Hành phái người tới nói cho cô biết, tối hôm nay sẽ mời bù lại rượu mừng.

"Lôi tiên sinh nói không mời ở bên ngoài mà sẽ mời trong vườn, về tiệc rượu do phu nhân quyết định là được rồi." Người làm nói như thế.

Trên dưới trong vườn cũng nhất trí sửa lại.

Bọn họ cũng không còn gọi cô là “tiểu thư Úy” nữa mà bắt đầu xưng hô với cô là "phu nhân".

Trong lòng Úy Hải Lam hoảng hốt, cũng không biết là tư vị(*) gì. Thật ra cách xưng hô như thế cũng không có gì không đúng, chỉ là cô cảm thấy thời gian thấm thoát thoi đưa, trôi qua cũng quá nhanh chóng. Cô còn chưa kịp thể hiện bất kỳ cảm xúc nào đã liền có ngày hôm nay. Mời người, anh cũng tự nhiên thông báo là được rồi, cô cũng không cần xen vào nữa. Còn về thức ăn của bữa tối, cô cố ý nói đầu bếp để tự mình chọn lựa hơn hai mươi món ăn.

(*) tư vị: cảm giác, cảm thụ vui buồn

Chưa đến giờ hẹn bữa tối, Lôi Thiệu Hành đã tới trước.

Cô đang ở trong phòng bày các bộ đồ ăn, không để cho người làm nhúng tay vào.

Lôi Thiệu Hành thông thả bước vào sảnh, ngồi xuống bên cạnh, cứ như vậy nhìn cô bày đĩa bày chén. Cô đòi hỏi rất cầu kỳ, tất cả chiếc đĩa chiếc chén đều phải nằm trên một đường thẳng, phải rất chỉnh tề, bộ dáng dịu dàng này lại cũng khiến anh nhìn thấy vẻ nghiêm túc. Đợi đến khi cô thu dọn xong phần đĩa còn lại, anh lại kéo cô đến bên cạnh mình, trầm giọng hỏi: "Thế nào? Ở nhà rất nhàm chán?"

Úy Hải Lam vừa muốn mở miệng nhưng anh lại nhận một cuộc điện thoại, thẳng bước đi thông thả ra khỏi phòng ăn.

Cũng đã đến thời gian hẹn bữa ăn tối, mọi người rót cuộc cũng dần dần có mặt đông đủ.

Lôi Thiệu Hành bước thông thả đi đến phòng sách nghe điện thoại.

Người trở về trước hết là Úy Thư Hòa, cô đỡ tam phu nhân đi tới phòng ăn. Tam phu nhân bị bệnh nặng đã lâu, sắc mặt không được tốt, ngược lại tinh thần cũng không tệ. Úy Thư Hòa sắp phải thi cuối kỳ, cô phải vội vàng đối phó với cuộc thi. Một ngày nay, cô cũng rất ít khi gặp Úy Hải Lam, hai người luôn không bao giờ đụng mặt nhau. Bây giờ gặp mặt, Úy Thư Hòa cũng nói chuyện bình thường với cô và dĩ nhiên cũng hỏi tới việc hôn nhân này.

Đúng vào lúc đang trò chuyện vui vẻ, người làm chạy vào báo, "Đại tiểu thư Úy đã đến."

Úy Mặc Doanh đẩy xe lăn vào, ngồi trên xe lăn chính là Úy Hùng Khiêm.

Đầu tóc Úy Hùng Khiêm bạc trắng, ngơ ngác ngồi trên xe lăn, ánh mắt đờ đẫn không lộ vẻ gì. Ông ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, áo khoác màu đỏ sậm thật đầy ấm áp. Sắc mặt khô vàng lại hiện ra hồng hào. Có thể nhìn ra sau khi xuất viện ông được chăm sóc khá kỹ càng.

Nhị phu nhân đi ở phía sau, chỉ hơi xanh xao nhưng cũng không thay đổi chút nào.

"Lão già."

"Ba."

Tam phu nhân và Úy Thư Họa cùng kêu lên.

Úy Hải Lam cũng đứng dậy, nhìn Úy Hùng Khiêm thờ nhẹ, "Ba."

Mọi người cứ đứng như vậy, cùng nhau nhìn về phía ông.

Mà Úy Hùng Khiêm đang ngồi trên xe lăn mặc dù không cách nào nói chuyện nhưng có cảm giác cặp mắt hoang mang dâng đầy lệ nóng quanh tròng. Ông cố hết sức khê động môi nhưng cuối cùng chỉ phát ra "A" một tiếng, âm thanh kia không hề to rõ có lực, lại tràn đầy vô lực làm cho lòng người chưa xót lộ vẻ xúc động.

Khoảng cách lần đoàn tụ này quá dài quá lâu, vào giao thừa ba năm trước bọn họ cũng có một lần đoàn tụ cuối cùng.

Vẫn lại ba năm, sức khỏe Úy Hùng Khiêm ngày càng sa sút, cũng bất tiện khi xuất viện rồi.

Một đại gia đình, vào thời khắc cuối cùng này lại lần nữa đoàn tụ.

"Người đã đến đông đủ, còn đứng đó làm gì?" Lôi Thiệu Hành nhanh nhẹn đi tới, cố gắng bước lên xóa bỏ không khí thương cảm này.

Trong lúc bất chợt, Úy Thư Họa mở miệng la ầm lên, "Cũng chưa đến đông đủ, còn thiếu một người đấy."

Mọi người đều nhìn về phía cô, Úy Thư Họa trả lời, "Đại phu nhân còn chưa đến, bà đi đâu vậy?"

Úy Hải Lam nghe xong lời này, cũng không biết có cảm giác gì.

"Bà có chút chuyện gấp, thật sự không thể phân thân." Lôi Thiệu Hành mỉm cười nói, khuôn mặt không biến sắc giúp cô giải vây.

"Làm sao đại phu nhân lại bận rộn như vậy đây? Đã lâu lắm rồi cũng chưa gặp bà." Úy Thư Họa nhỏ giọng lầm bầm, thật sự đáng tiếc, cơ hội như vậy lại thiếu một người.

Tam phu nhân ôn tồn nói, "Còn có cơ hội."

Ánh mắt Úy Hải Lam có chút bất lực, nụ cười cũng có chút miễn cưỡng.

Anh tự mình phái người đi mời mọi người trở lại, nhất định cũng đã đi mời Triệu Nhân.

Nhưng bà chưa tới, đúng là vẫn không chịu trở về.

Lôi Thiệu Hành đi thẳng tới trước mặt Úy Hùng Khiêm, khom người xuống, bên ngoài thoáng nở nụ cười ảm áp nhưng đáy mắt lại bao phủ ánh sáng lạnh lẽo không gì sánh được, anh yếu ớt nói, "Lúc trước chưa từng đến chào ba, xin ba ngàn vạn lần không được tức giận, trong lòng con vẫn nhớ ba."

Bóng dáng anh cao lớn chiếm hết tầm mắt, Úy Hùng Khiêm si ngốc quan sát anh. Như được phép nhìn thấy cái gì, hai mắt đột nhiên hiện ra mấy phần lo âu sợ hãi, ông có chút phản ứng, đôi tay tựa vào ghế cũng bắt đầu run rẩy, nghĩ gì mà phát ra tiếng y y a a nhưng cuối cùng nhà không ra nửa chữ.

Lôi Thiệu Hành nhẹ nhàng vỗ tay ông, đi trở về bên cạnh Úy Hải Lam, yêu cầu mọi người ngồi vào chỗ.

Ở giữa ghế chủ vị, Lôi Thiệu Hành trầm ổn như núi Thái Sơn.

Trên bàn ăn bày vô số thức ăn phong phú, cực kỳ đẹp mắt.

Tất cả đều là một mảnh yên tĩnh chỉ có Úy Hùng Khiêm vẫn còn phát ra vài tiếng "A a a" đứt quãng.

Mà chỗ ngồi của Úy Hải Lam vốn thuộc về mẹ cô.

"Ngày hôm nay mời mọi người tới đây là để bù lại tiệc cưới lúc trước, mong mọi người tha thứ." Ánh mắt Lôi Thiệu Hành quét qua mọi người, nhìn về một đầu bàn ăn, anh cầm tay Úy Hải Lam mỉm cười tuyên bố, "Tôi đã cùng Tiểu Lam đăng ký kết hôn khi còn ở nước ngoài."

Mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, cho nên không quá mức kinh ngạc.

Ngược lại sắc mặt của Úy Hùng Khiêm đỏ bừng, đột nhiên không chịu nổi gánh nặng, toàn thân co quắp.

"Ba!" Úy Hải Lam kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Biến Mất Không Dấu Vết (9)

"Ba! Ba làm sao vậy?"

"Lão gia? Ngài không sao chứ?"

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều náo loạn.

"Mẹ, thuốc của ba để ở đâu? Nhanh lên nào!" Úy Mặc Doanh vội vàng hỏi mẹ về thuốc, vừa khẽ xoa bóp cho Úy Hùng Khiêm chỉ sợ ông sẽ đột nhiên phát bệnh.

Mọi người vây quanh bên cạnh Úy Hùng Khiêm, lo âu nhìn ông.

Nhị phu nhân vội vàng lấy ra bình thuốc từ trong túi xách, đưa viên thuốc cho Úy Mặc Doanh.

Mà bên cạnh, Úy Hải Lam nhanh nhẹn rót ly nước đưa tới.

Một tay Úy Mặc Doanh cầm viên thuốc, một tay nhận lấy ly nước, tỉ mỉ phục vụ Úy Hùng Khiêm uống thuốc.

"Chị cả, ba không sao chứ?" Tay chân Úy Thư Hòa luống cuống, ánh mắt khổ sở đỏ bừng rúc người vào bên cạnh mẹ mình.

Úy Mặc Doanh nhìn Úy Hùng Khiêm hồi phục, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, "Không sao rồi."

"Tôi thấy hay là nên trị bệnh cho hết, tôi biết có mấy bác sĩ nước ngoài chuyên khoa thần kinh, có thể mời bọn họ tới khám." Cuối cùng Lôi Thiệu Hành mở miệng nói.

Úy Mặc Doanh cũng có chút khó chịu, dù sao bình thường ba cũng do cô chăm sóc.

Về mặt Úy Hải Lam hơi vui, nghĩ tới có thể mời được bác sĩ chuyên khoa đến khám bệnh thì trong lòng luôn có một tia hi vọng.

Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng, Úy Mặc Doanh lại nói, "Ba chỉ phát bệnh cũ, dù trị thế nào cũng không chữa khỏi."

"Dù sao cũng nên thử." Lôi Thiệu Hành cười nói, đáy mắt thoáng qua vẻ uy nghiêm, không cho phép người khác bắt chẹt.

"Không cần." Úy Mặc Doanh kiên quyết cự tuyệt.

Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, "Còn chưa tiến hành chữa trị cũng không thể nào nói trước kết quả như thế nào mà."

Cô vừa quay đầu lại nhìn về phía Lôi Thiệu Hành nói: "Nếu anh đã biết bác sĩ chuyên khoa, vậy thì mời đến đây đi, có lẽ sẽ có hiệu quả."

"Vậy thì anh sẽ sắp xếp." Lôi Thiệu Hành đồng ý nói.

Sắc mặt Úy Hùng Khiêm lộ vẻ tái nhợt, làm như lại muốn phát bệnh, Úy Mặc Doanh thấy vậy sợ rằng không chịu được nên nóng lòng muốn rời khỏi nơi này, cau mày nói, "Em hai, sức khỏe ba không được tốt, dù ăn bữa cơm này chỉ sợ cũng sẽ không thể ở lại lâu. Ba biết các em kết hôn, trong lòng nhất định rất vui mừng nên mới kích động như thế. Em cũng đừng khiến ông lo lắng, nhất định phải sống thật tốt."

Lời nói cô chứa đầy hàm ý nhưng cũng khá chân thành, Úy Hải Lam cũng gật đầu.

Ba người nhà Úy Mặc Doanh vội vã rời đi, bữa cơm này cũng có chút vắng vẻ.

Sức khỏe của Tam phu nhân cũng yếu ớt, ăn chỉ một ít, cũng nhờ Úy Thư Hòa đỡ về vườn. Lúc rời đi, bà ngập ngừng nói, "Hải Lam, dì ba vẫn cảm thấy con chỉ là đứa trẻ, không ngờ chớp mắt con cũng đã trưởng thành lập gia đình, chị con nói đúng, phải sống thật tốt, đây mới là chuyện quan trọng nhất."

"Anh rể, anh nhất định phải đối xử tốt với chị hai." Úy Thư Hòa hớn hờ dặn dò.

Hai mẹ con tam phu nhân rời đi, bên này chỉ còn lại hai người.

Lôi Thiệu Hành liếc thấy ánh mắt cô âm ỉ, chân mày nhỏ bé nheo lại.

"Sáng mai đến Hoa Hạ làm việc thôi." Anh nhìn thấy dáng vẻ cô thật không vui, lời vừa mở miệng đã quyết định việc đi hay ở của cô.

Úy Hải Lam lặng yên nói: "Em không muốn đến Hoa Hạ."

"Vậy em muốn thế nào?" Lôi Thiệu Hành không kiên nhẫn quát lạnh, "Anh nói một là một, đừng nhiều chuyện như vậy."

"Em đi ngủ." Úy Hải Lam chậm chậm đứng lên.

Cô vừa muốn xoay người nhưng anh lại kéo cô lại, cầm tay cô lên nhìn, "Chiếc nhẫn của em đâu?"

"Buổi sáng lúc rửa mặt, tháo ra quên đeo lại."

"Đeo lên! Không cho tháo xuống!"

"Ừm."

Lôi Thiệu Hành buông lỏng tay để mặc cho cô rời đi.

Ánh mắt của anh quét về chuỗi chuông đồng, cô cũng chưa từng tháo xuống.

Trở lại làm việc tại Hoa Hạ, rõ ràng Úy Hải Lam được đối xử thiên vị hơn rất nhiều.

Ra vào sẽ có xe riêng đưa đón, ngay cả quản lý Đinh nhìn thấy cô cũng vô cùng cung kính. Tất cả mọi người nhận được bánh kẹo cưới cũng đến chúc phúc cho cô. Thậm chí cô còn có phòng làm việc riêng, gian phòng rất rộng rãi, thiết bị đầy đủ hết, có thể tạo điều kiện cho cô thiết kế trang phục. Cô cũng không còn bị ghẻ lạnh, không còn nhận nhiệm vụ phục vụ những nhân viên mới, mà là những minh tinh sáng giá trong công ty.

Vào lúc nghỉ trưa, Úy Hải Lam một mình đi trên hành lang, dự định lên sân thượng hóng mát một chút.

Cũng chỉ trong một buổi sáng, người đến chào hỏi nối liền không dứt.

Đêm qua cô đã cười cả một đêm, hôm nay thật sự không chịu nổi.

Cô cũng không phải minh tinh, tất yếu phải như vậy sao?

Nhưng thế giới này chính là như thế, không có quan hệ sẽ không cách nào đặt chân đến được.

Sân thượng vắng vẻ, không khí cực kỳ mát mẻ, ánh mặt trời rực rỡ, gió cũng rất rét lạnh thổi lát phát qua giống như muốn cắt từng đao tạo thành một vết thương trên khuôn mặt cô. Cô đẩy cửa chạy về phía khu vực rộng lớn, không muốn có ai trở lại quấy rầy, lại hướng về phía chân trời vô biên kia, cô phát tiết la to.

Mà tiếng la của cô rốt cuộc cũng làm kinh động đến một người khác.

Giọng nói khàn khàn của một người đàn ông truyền đến khiến cho cô kinh ngạc, "Thật ồn ào đấy."

Chỉ một giọng nam rất nhẹ nhưng vẫn có thể hù dọa Úy Hải Lam, cô vốn không nghĩ tới nơi đây sẽ có người, vội vàng theo giọng nói nhìn lại, nhìn thấy người đàn ông kia đang mạnh dạn ngồi trên lan can, anh đưa lưng về phía cô, cho nên nhất thời không biết anh là ai. Đến gần mấy bước, nhìn thấy gò má của anh che khuất một tầng ánh sáng, không che giấu được khí thế kiên quyết, lộ ra sự bình tĩnh sâu sắc, ngồi trên mười mấy tầng cao, anh lại không chút nào e sợ.

Mà người đó chính là Nhiếp Văn Thành.

Úy Hải Lam nghĩ đến lúc này mình mới vừa luống cuống gào thét, không khỏi có chút lúng túng, nhẹ giọng nói, "Xin lỗi, tổng giám đốc Nhiếp, ồn ào phiền đến anh."

"Không sao." Nhiếp Văn Thành nhỏ giọng trả lời.

Anh ngẩng nhìn bầu trời màu xanh rộng lớn, trông mắt đen bóng nheo lại chỉ lộ ra một khe hở.

Vì vậy, bầu trời kia cũng hẹp dài một mảnh.

Úy Hải Lam khôi phục trấn tĩnh, "Tôi đi trước."

"Có phải có chuyện gì không vui? Nếu không ngại có thể nói ra." Nhiếp Văn Thành mỉm cười nói.

Úy Hải Lam dừng bước, ý nghĩ bộc phát mãnh liệt, lại quay về phía anh hỏi: "Giám đốc Nhiếp, ngài là ông chủ, chuyện của công ty có phải đều do ngài quyết định?"

"Điều này là dĩ nhiên." Nhiếp Văn Thành lên tiếng.

"Như vậy, nếu như tôi muốn từ chức, không biết giám đốc Nhiếp có đồng ý hay không?" Úy Hải Lam vừa nhẹ giọng hỏi.

Nụ cười trên mặt Nhiếp Văn Thành vẫn như cũ, anh nghe thấy hàm ý dò xét từ cô, thông dong hỏi ngược lại, "Thế nào? Không hài lòng về Hoa Hạ?"

Anh không lập tức hứa hẹn, cô hiểu nếu nói nhân viên sai cũng là do người nọ đã sắp xếp thế cục rất tốt. Chuyện từ chức đã sớm không do anh định đoạt. Bọn họ là bạn bè, lại là đồng bọn đứng cùng một chiến tuyến, đương nhiên vẫn nên giữ mấy phần mặt mũi, cô cũng hiểu được điều đó.

Úy Hải Lam không nói thêm gì nữa lại muốn rời đi, "Xem như tôi chưa từng nói qua."

"Cô không hài lòng về Hoa Hạ hay là không có lòng tin với chính mình?" Cô vừa muốn xoay người, Nhiếp Văn Thành mở miệng lần nữa, lời của anh như gai đâm vào ngực cô, trong nháy mắt cảm thấy đau nhói, cô đứng đó bất động, nghe anh nói, "Thế giới này vốn chính là cá lớn nuốt cá bé. Người khác không ăn cô đã coi như là may mắn rồi. Có người chịu bảo hộ cho cô bình an, không để cô bị quấy nhiễu chẳng lẽ không được sao? Mặc kệ điểm xuất phát như thế nào cũng luôn vì muốn tốt cho cô. Có vài người, cho dù người khác thay anh ta lột đường xong xuôi nhưng cũng khó có thể đi tới điểm cuối. Còn có những người không có một chút tài hoa nhưng phải lần mò tự tìm đường sáng, không ai thấp đèn cho anh ta thì anh ta cũng sẽ không tìm được lối ra."

"Thành công hay không, tất nhiên điều kiện bên ngoài cũng còn là nhân tố nhưng cũng không thể phủi sạch thực lực của bản thân. Đổi lại nếu suy nghĩ sâu xa một chút, nếu như không phải là cô mà là người khác, có lẽ rất khó đi tới bước này." Nhiếp Văn Thành trầm giọng yếu ớt khiến co nóng lòng, "Không cần thiết phải phủ nhận tài năng của chính mình, trừ phi cô đối với mình không có lòng tin."

Úy Hải Lam suy nghĩ, không nói một lời, bước đi thông thả ra khỏi sân thượng.

Điện thoại reo lên tiếng chuông, Nhiếp Văn Thành nhận điện thoại.

Người đàn ông ở đầu kia hỏi: "Cô ấy thế nào?"

"Tôi nói này đại ca, cậu có ý gọi điện thoại là để hỏi điều này à?" Hai tay Nhiếp Văn Thành chống lan can, nhìn xuống phía dưới tầng xe qua lại không dứt, lại có chút không chịu nổi hỏi, cười đùa nói, "Có muốn mỗi nửa giờ tôi báo cáo một lần hay không?"

"Được."

Vậy mà cậu ta đáp thật, việc này đúng là khiến người khác nhức đầu.

Nhiếp Văn Thành muốn ngắt, không có cách nào đành nói, "Dường như cô ấy không vui, cậu dỗ ngọt cô ấy thôi."

"Dỗ ngọt?" Giọng điệu của anh tỏ vẻ coi thường ngoảnh lại nhìn.

Nhiếp Văn Thành lại nói, "Vậy nếu không tôi nói Đồng Đồng....."

Đầu kia lại không phản ứng nữa, một tiếng cụp cắt đứt, trực tiếp bác bỏ lời đề nghị của anh.

Nhiếp Văn Thành cười khẽ một tiếng, chỉ cảm thấy thú vị.

Gần tới ngày hôm đó, Úy Hải Lam tan việc trở lại Căn Viên.

Người làm cầm một phong thư đưa tới cho cô, "Phu nhân, ngài có thư."

Úy Hải Lam có chút nghi ngờ nghĩ sẽ là ai gửi tới đây. Nhận lấy nhìn vào, trên lá thư ngoài địa chỉ thì chẳng có gì cả, hơn nữa cũng không phải viết tay mà tất cả đều được in bằng mực đen. Dấu bưu kiện ghi rõ người gửi đây vốn là trong nội thành, không phải người ngoài thành.

Trở lại Tường Vi uyển, cô cũng không nhanh không chậm bắt đầu mở lá thư.

Úy Hải Lam mở ra nhất thời sững sờ.

Lại là hai tờ tiền giấy.

Đó là vé triển lãm của nhóm phát triển cá nhân nghệ thuật tượng đá, còn có thời gian, địa điểm, tất cả đều được trình bày chính xác trong đó.

Người cử hành hội triển lãm nghệ thuật lần này cũng là —— Triệu Nhân.

Hai tờ này đột nhiên khắc sâu vào đáy mắt tựa như người lữ hành đói khát tập tễnh trong sa mạc, thật vất vả mới tìm được ốc đảo khiến cô đang khô héo lại như uống được nước cam ngọt ngào.

Cô cầm tấm vé vào cửa, hết nhìn lại nhìn, nghĩ tới chỉ có hai vé nên đi cùng ai đây?

Chương 174: Biến Mất Không Dấu Vết (10)

Thời gian tổ chức hội triển lãm tượng đá là ngày mai.

Úy Hải Lam có chút phân vân, cô cũng không muốn đi một mình. Từ trước đến giờ bạn bè cũng không nhiều, đếm tới đếm lui cũng chỉ có Viên Viên. Đáng tiếc, gần đây cô ấy còn đang bận vụ án nên cũng không có thời gian rồi. Ban ngày, cô đang suy nghĩ nên làm thế nào cho phải nhưng cũng chưa có quyết định.

Buổi chiều ngày hôm đó, Úy Hải Lam đang sửa sang lại vài vóc, không ngờ có người tới thăm cô.

Lôi Thiệu Hành đến, trong chốc lát khiến mọi người chú ý.

Úy Hải Lam cũng hoài nghi vì sao hôm nay anh đến đây nhưng cũng không nói nhiều, chỉ buông một câu, "Anh cứ ngồi gần đây."

Lôi Thiệu Hành đáp một tiếng, chỉ đứng một bên nhìn cô bận rộn với công việc, ánh mắt của anh vẫn nhìn cô chăm chăm. Không phải cô không cảm thấy, chỉ là không muốn để ý tới, nếu anh đột nhiên nổi cơn, vậy thì không ổn. Qua hồi lâu cũng không thấy cô mở miệng, anh không chút để ý nói, "Ngày hôm nay không bận."

"À." Cô cúi đầu ghi chép quy cách vài vóc.

Lôi Thiệu Hành cau mày nói, "Ngày mai cũng không bận."

"À." Tay đang cầm bút của Úy Hải Lam hơi dừng, nhớ ra anh coi như đang xin phép cô sao?

Lôi Thiệu Hành thấy cô vẫn thờ ơ như cũ, đáng vẻ không có ý định nói chuyện thì trong nháy mắt chân mày anh nhăn lại. Buồn bực một lát, thỉnh thoảng nói, "Sáng mai em đi theo anh."

Úy Hải Lam đã buông bút xuống, đôi lấy cây kéo, cô nhẹ giọng nói, "Chiều nay em muốn đi xem hội triển lãm tượng đá."

"Triển lãm tượng đá?" Anh vội vàng nhận lời, còn không quên hỏi ngược lại, "Đó là đồ chơi gì vậy?"

Úy Hải Lam nói thật: "Mẹ em thích tượng đá, đây là lần đầu tiên bà mở triển lãm."

"À." Về mặt Lôi Thiệu Hành giãn ra một chút nhưng vẫn chẳng hề để ý, cũng có thể là không quan tâm, trầm giọng nói: "Được, vậy anh đi với em."

"Không cần, một mình em đi được rồi." Úy Hải Lam nghe giọng anh miễn cưỡng, nhẹ giọng từ chối.

Lôi Thiệu Hành buồn bực, giọng nói lập tức có phần cao hơn "Anh nói đi với em là sẽ đi, đừng để anh nói nhiều."

Quả nhiên Úy Hải Lam cũng không nói thêm nữa, anh thấy cô như thế, trong lòng nổi lên buồn bực.

"Cốc cốc ——" Có người gõ cửa.

"Lôi tiên sinh, giám đốc Nhiếp tìm ngài." Người trợ lý nói.

Lôi Thiệu Hành vốn còn muốn nói gì nhưng thấy cô đang khom lưng nửa ngồi như tìm kiếm đồ trong hộp, cuối cùng vẫn thôi theo người nọ bước đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, Úy Hải Lam vừa lật tìm, vừa lầu bầu, "Không muốn đi thì cũng không cần đi, em cũng không cho anh đi theo."

Chiều thứ bảy, quả nhiên anh tới đón cô.

Úy Hải Lam trang điểm một chút ngồi lên trước xe đi về phía hội triển lãm.

Anh đi chiếc Aston Martin.

Chờ đến nơi, anh tìm một chỗ đậu xe.

Buổi triển lãm diễn ra ở dưới tầng hầm chứa tượng đá ở Xuân Thành, khách đến thăm cũng không nhiều, phần lớn là học sinh đoàn đội. Úy Hải Lam đột nhiên kích động, cô luôn biết một ngày nào đó mẹ mình sẽ cử hành triển lãm. Bà rất nhiệt tình yêu thích tượng đá, cả người tràn đầy hơi thở nghệ thuật, đó cũng chính là sự kiêu ngạo của bà.

Lôi Thiệu Hành ghé mắt liếc nhìn về hướng cô, khoe miệng cô cong cớn khiến tâm tình anh thật tốt.

Hai người đưa vé vào cửa, lấy quần áo giữ ấm mặc vào để bước vào bên trong.

Quần áo giữ ấm phân thành hai loại màu sắc, màu đỏ và màu xanh dương dùng để phân biệt nam nữ. Hai người lập tức mặc vào, toàn thân cao thấp đều được trang bị, phủ kín nghiêm trang, chỉ lộ ra một đôi mắt. Mới đầu có chút nóng bức nhưng vừa đi vào hầm cũng không cảm thấy nóng, loại rét lạnh từ lòng bàn chân xâm nhập lên khiến cô phát run.

Xưa nay Úy Hải Lam vốn sợ lạnh, lần này đi bộ cũng đều đi rất chậm.

Anh đột nhiên vươn tay, cởi bao tay, cứ như vậy dẫn cô đi về phía trước.

"Sao anh lại không đeo bao tay? Không lạnh à?" Úy Hải Lam thấy tay anh lộ trần trong không khí, không nhịn được hỏi.

Về mặt Lôi Thiệu Hành như chẳng hề để ý, ngược lại dặn dò nói, "Tốt nhất em nên đi nhanh, nơi này đường rất trơn, cẩn thận té."

"Oh." Úy Hải Lam thuận theo gật đầu, mặc anh đỡ mình đi về phía trước.

Bọn họ đi rất chậm, một đường thưởng thức những tượng đá kia. Ánh đèn nhiều màu sắc chiếu rọi lên tượng đá, thần kỳ mỹ lệ. Sư tử, voi, cún con, mèo con, người tuyết, chim cánh cụt, gấu Bắc cực, tượng đá phòng ốc đều không ngoại lệ trông rất sống động, đây là một thế giới tượng đá dành cho trẻ con. Nước sơn trên mặt tượng trơn bóng, bọn nhỏ có thể chơi đùa ở phía trên, các du khách chụp hình lưu niệm, tiếng thán phục bên tai không dứt.

Úy Hải Lam đột nhiên dừng bước trước một tòa tượng đá.

Bức tượng đá này là một đứa trẻ sơ sinh bọc tã. Đứa trẻ ngủ trong chiếc nôi, đắp chăn nhỏ đang ngủ. Trong tay đứa bé còn nắm món đồ chơi con vịt nhỏ, ngón tay mập mạp đều được điêu khắc tinh xảo. Tượng đá hình đứa bé, ngủ ngon như vậy, ngọt ngào như vậy mà mặt mũi đứa bé lại hơi giống cô mấy phần.

Úy Hải Lam không khỏi nhìn ngây dại, thật lâu cũng không nhúc nhích.

Lôi Thiệu Hành lặng lẽ đi về phía khác, hỏi thăm nhân viên làm việc.

Nhân viên làm việc mỉm cười nói anh chờ một chút, anh vừa lặng lẽ đi tới dừng chân phía sau cô.

Úy Hải Lam không biết mình đứng bao lâu, cho đến khi có người vỗ nhẹ đầu vai, lúc này cô mới có hành động, từ từ quay đầu lại. Cô nhìn thấy anh đang mỉm cười với mình, ánh mắt ý bảo cô lui nhìn về phía sau. Cô nghi ngờ xoay người, vừa nhìn lại thấy đứng phía sau là một người khác.

Triệu Nhân cũng mặc bộ trang phục thật dày giữ ấm, chỉ là màu sắc quần áo là màu trắng. Bà đứng cách cô chỉ năm thước, gương mặt lạnh lùng lại cũng có cảm giác ấm áp. Úy Hải Lam thật lâu cũng chưa gặp bà, nhất thời không biết nên nói gì, không thể làm gì khác hơn là ngẩng ngốc nở nụ cười, đó là khát vọng mà cô không thể với tới.

"Sau này đừng đến tìm tôi nữa." Triệu Nhân cũng nhìn cô một hồi lâu, lúc này mới sâu kín nói.

Úy Hải Lam bình tĩnh nhìn bà mỉm cười, có mấy lời còn đè nén ở trong lòng sẽ không nói nữa.

Cô đã hiểu.

Hai tấm vé tuyệt đối không phải bà gửi đến.

"Chụp hình đi, chúng ta rất thích nghệ thuật tượng đá." Lôi Thiệu Hành lại trầm giọng nói, Triệu Nhân dừng lại, Úy Hải Lam cũng ngăn ra. Anh vội vàng gọi nhân viên chụp hình trong hầm đến, vừa kéo tay Úy Hải Lam đi tới bên cạnh Triệu Nhân, anh cũng không ở lại đó mà quay trở lại đến bên cạnh nhân viên, nhỏ giọng dặn dò mấy câu.

Đèn flash liên tục nháy hai cái, về mặt hai người cứng ngắc, giống như nhất trí vậy.

Khuôn mặt giống nhau, về mặt giống nhau, hai người cũng giống nhau, họ chính là mẹ con.

Cuối cùng, cô chỉ còn thấy một bóng dáng kiên quyết mà thôi.

Trước mặt lại đưa tới một tấm hình, Úy Hải Lam không nói một lời, nhận lấy cất vào, "Em muốn trở về rồi."

Lôi Thiệu Hành vừa cầm tay cô dẫn cô đi ra khỏi hầm.

Bên ngoài là cảnh sắc tươi đẹp, Úy Hải Lam cũng bình tĩnh hơn, đột nhiên nghiêng đầu hỏi, "Là anh làm sao?"

"Cái gì?" Lôi Thiệu Hành quanh co vừa nói, "Anh đi lấy xe."

Úy Hải Lam nhìn bóng dáng anh bước nhanh lộ ra một nụ cười, đi tới ven đường chờ, lại bắt gặp một người phụ nữ.

Thân hình người phụ nữ mượt mà hơi mập, cúi đầu bước nhanh chạy về phía hội triển lãm, về mặt vội vã.

"Má Phúc." Úy Hải Lam nhận ra bà, nhẹ giọng la lên.

Má Phúc nhìn thấy cô, lúc này mới lộ vẻ mỉm cười, "Nhị tiểu thư."

Hai người đứng trò chuyện mấy câu, rồi sau đó dừng lại ngay cạnh chiếc xe Aston Martin hoa mắt kia.

Lôi Thiệu Hành ngồi trên ghế lái, thả xuống một nửa cửa sổ xe để bắt chuyện cùng má Phúc.

Má Phúc chỉ cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu rồi, yếu ớt mở miệng, "Cậu ấy....."

"Má Phúc, con đã kết hôn, anh ấy là tiên sinh Lôi Thiệu Hành." Úy Hải Lam cũng không giấu giếm, vừa nhẹ giọng nói ra, "Vậy con đi trước, má cũng đừng liên lạc với con nữa."

.....

Hội triển lãm diễn ra trong ba ngày.

Ngày kế liền kết thúc.

Tất cả tượng đá cũng được quyên tặng cho cơ quan từ thiện, được vận chuyển về những thành thị khác tiếp tục triển lãm, sau khi hội triển lãm kết thúc sẽ bán hàng từ thiện. Mà lần này hội triển lãm, trừ lợi nhuận trong ba ngày, Triệu Nhân cũng không lấy được quá nhiều. Hội triển lãm sắp hạ màn kết thúc, Triệu Nhân đang thu dọn đồ đạc.

"Thầy Triệu, bên ngoài có người tìm." Nhân viên làm việc hô.

"Ai?" Triệu Nhân ngẩng đầu hoài nghi hỏi.

"Một người đàn ông, anh ta nói anh ta họ Phong."

Triệu Nhân cả kinh, cả người hoảng hốt, vội vã chạy vội ra ngoài.

Lúc này bầu trời tối đen, đèn đường cũng bắt đầu sáng lên.

Mà người đàn ông kia không đứng dưới đèn đường, chỉ đứng trong bóng tối. Anh lẳng lặng nhìn phía trước, về mặt hắc ám, có một tia hào quang loé lên chiếu ra đôi gò má anh tuấn, cặp mắt kia lạnh lẽo che sương mù. Anh ta nhìn bà đi tới trước mặt, chưa từng mở miệng, liền nghe bà nói, "Cậu không được đến làm phiền nó."

Sau nửa ngày im lặng, người kia vẫn không nói gì.

"Nó đã kết hôn, có cuộc sống tự nhiên, về sau cũng đừng gặp mặt, như vậy mới là kết quả tốt nhất." Giọng bà trầm thấp.

Người đàn ông trầm tư hồi lâu mới nói một câu, "Tôi chỉ muốn gặp cô ấy một lần."

"Không cần." Bà đánh giọng cự tuyệt.

Thời gian dài yên tĩnh, bà mới cẩn thận lấy tấm hình từ trong túi ra, đưa tới trước mặt cậu ta.

Người kia nhận lấy hình nhìn lên, cô gái kia như xuyên thấu qua ống kính nhìn về phía anh.

Thoáng cái đã mười năm, chuyện cũ như sương khói lại mơ hồ lộ ra dấu vết.

Lam, em đã trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Trái Cây Giữa Hè (1)

Đó là thứ hai.

Buổi trưa, Úy Mặc Doanh tức giận dùng dùng gọi điện thoại tới chất vấn (hạch hỏi, hỏi cho ra lẽ).

"Úy Hải Lam! Rốt cuộc em muốn thế nào? Tại sao không hỏi chị một tiếng lại đưa ba rời khỏi nhà? Em có còn biết phép tắc hay không? Chị có thể kiện em lên xâm phạm gia cư bất hợp pháp. Em đừng ép chị chọn lựa. Chị cho em biết, dù ba bệnh cả đời không trị hết được thì chị cũng sẽ chăm sóc ba. Chị cảnh cáo em...em tốt nhất đưa ba trở lại bình an. Nếu không ... nếu như xảy ra chuyện gì, chị nhất định không buông tha cho em."

Úy Mặc Doanh rất tức tối, khi máy vừa thông ở đầu bên kia, cô lại la hét ồn ào.

Úy Hải Lam đang buồn bực trong lòng, vất vả lắm mới phục hồi tinh thần lại, lúc này mới trả lời, "Chị, em cũng là con gái của ba. Việc chăm sóc cho ba, em cũng có phần. Em đón ba đi cũng là chuyện nên làm. Dù sao, điều kiện của em cũng tốt hơn một chút, đối với bệnh tình của ba cũng càng tốt!"

"Hiện tại chị không muốn cùng em nói thêm gì nữa. Em nói cho chị biết nơi của ba, chị muốn gặp ba."

"Năm phút sau, em gửi tin nhắn trả lời."

Vội vã tắt máy, Úy Hải Lam có chút phiền loạn, cô không thể làm gì khác hơn đành tìm số của anh.

Đột nhiên phát hiện, đây là lần đầu tiên cô chủ động trò chuyện với anh, ba chữ kia hiện lên màn hình, cô do dự một chút cũng nhấn gọi.

Rất nhanh có người bắt máy, quả nhiên là anh.

"Alo."

"Ba ở đâu?" Cô đi thẳng vào vấn đề, đã sớm tin chắc là do anh phái người đi, thậm chí cũng không hỏi cô một tiếng, lại liền tự tiện quyết định.

Anh trầm giọng trả lời, "Bệnh viện trung ương Đệ Tam."

"Em sẽ đến đó ngay bây giờ." Không nói thêm gì nữa, Úy Hải Lam trực tiếp ngắt máy.

Cách thời gian nghỉ trưa còn kém nửa giờ nhưng Úy Hải Lam cũng không doái hoài tới. Dù cô không đi làm cũng không có ai nói. Cô xách túi đeo lên lưng, liền hướng về phía bên ngoài tòa cao ốc, lên xe rồi cũng không quên điện thoại cho Úy Mặc Doanh. Vì vậy, hai người chia ra lên đường, đi đến trước cổng trung tâm bệnh viện.

Úy Hải Lam tới trước, đang hỏi thăm nhân viên y tế, Khang Lệ cũng đến.

"Phu nhân, sang bên này thôi." Khang Lệ mở miệng dẫn đường.

Úy Hải Lam liền theo cô ấy đi tới lầu sản sóc đặc biệt.

Trong phòng bệnh cao cấp, quả nhiên có mấy bác sĩ nước ngoài đang vây quanh, dùng thuật ngữ y học chuyên nghiệp nói chuyện, cũng đang trao đổi nghiên cứu. Mà trong những người bác sĩ đó cũng không có Mạnh Hòa Bình. Úy Hùng Khiêm nằm trên giường bệnh, hình như là ngủ thiếp đi, cho nên ông cũng không ồn ào, chỉ có khuôn mặt già nua có vẻ không an bình, trong giấc mộng, mí mắt ông cũng khẽ run rẩy.

Khang Lệ lại hướng về Úy Hải Lam giới thiệu: "Vị này là Lôi phu nhân."

Các bác sĩ lễ phép bắt tay thăm hỏi, Úy Hải Lam vốn rất cảm thấy có hứng thú đối với ngôn ngữ cho nên đều có học qua. Anh ngữ được cho là quốc ngữ nên dĩ nhiên cô am hiểu nhất môn này rồi, ba loại ngôn ngữ tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Ý cũng sẽ thấp hơn một chút, trao đổi đơn giản bình thường cũng không phải là vấn đề khó nhưng nếu dùng ngôn ngữ chuyên môn thì như vậy cũng khó khăn. Mà điều khiến cho người khác phiền não chính là trong mấy vị chuyên gia này chỉ có một vị biết nói tiếng Anh.

Các bác sĩ thấy cô biết nhiều loại ngôn ngữ cũng cảm thấy khâm phục, khuôn mặt lộ vẻ ngưỡng mộ.

Trợ lý bên cạnh phiên dịch rằng mọi người nhất trí khen ngợi cô, "Bác sĩ nói, chẳng những Lôi phu nhân xinh đẹp mà còn rất thông minh."

Úy Hải Lam đáp lại bằng nụ cười.

Không quá lâu, Úy Mặc Doanh cũng chạy tới.

Úy Mặc Doanh nhìn thấy Úy Hùng Khiêm, vẻ mặt lo âu đột nhiên giãn ra giống như thờ phào nhẹ nhõm.

Các bác sĩ nói rất nhiều ngôn ngữ, cô nghe đến nỗi hơi phiền.

Úy Mặc Doanh cũng không tính để Úy Hùng Khiêm tiếp tục trị liệu, kiên quyết nói, "Chị thấy ba không cần trị liệu, chị chỉ muốn dẫn ba trở về."

"Thật xin lỗi, các người có thể ra ngoài trước." Úy Hải Lam phân phó mọi người.

Đợi tất cả bọn họ đều rời khỏi đây, lúc này cô mới cau mày hỏi ngược lại, "Chị, tất cả bác sĩ đã nói, ba bệnh không phải là không có hi vọng, tại sao chị

vẫn còn cố ý muốn dẫn ba đi?"

Úy Mặc Doanh nhẹ nắm quả đấm, vẫn cố chấp nói, "Chị đã nói rồi, dù cả đời ba cứ như vậy, chị cũng sẽ chăm sóc ba."

"Dạ, em hiểu chị sẽ chăm sóc ba nhưng chẳng lẽ chị không nghĩ tới việc ba sẽ khôi phục khỏe mạnh sao? Ba nằm như vậy không thể nói chuyện, hẳn là cũng rất khó chịu." Úy Hải Lam nhìn khuôn mặt cô căng thẳng giống như nhìn ra đầu mối gì, cũng hiểu trong lòng cô ấy đang suy nghĩ, giọng nói cũng nhẹ hơn mấy phần, "Chị yên tâm, chỉ cần ba khá hơn một chút, em nhất định đưa ba trở về bên cạnh chị. Em tin chị cũng không muốn nhìn thấy ba ở bộ dáng này, ba sẽ sống không bằng chết."

Úy Mặc Doanh với khuôn mặt luôn luôn cao ngạo lại hiện ra một chút thư giãn, rút cuộc mềm lòng ra, vừa mở miệng rồi lại lấy thái độ cường thế, "Chỉ cần ba khá hơn một chút, chị liền tới dẫn ông đi."

Úy Hải Lam gật đầu.

Úy Mặc Doanh đi tới trước giường bệnh, nhìn Úy Hùng Khiêm, nhẹ nắm tay của ông, nói một tiếng, "Ba, con đi trước."

"Nhị tiểu thư, hẹn gặp lại." Trần Thịnh nhìn thấy Úy Mặc Doanh xoay người, vội vàng nói một câu.

Hai người vừa muốn đi ra khỏi bệnh viện, người đàn ông cao lớn oai phong cũng vừa đi tới.

Đúng lúc Lôi Thiệu Hành cũng dẫn theo Vương San đến.

Hai nhóm người gặp nhau ở tầng dưới cùng đại sảnh.

Úy Mặc Doanh dừng bước lại, lên tiếng chào hỏi, "Em rể, em đưa ba tới đây, lại mời được bác sĩ đến khám, thật sự phiền cho em rồi."

Lôi Thiệu Hành cười với cô, cũng trả lời, "Giám đốc Úy, đây là việc cần làm."

Úy Mặc Doanh thấy anh lạnh nhạt như vậy, không xem mình như người một nhà, vừa buồn bực vội vã nói lời từ biệt rồi đi.

Úy Mặc Doanh duy trì dáng vẻ kiêu ngạo, cô cũng không quay đầu, cũng không chú ý đến việc khác.

Mà Trần Thịnh sau lưng cô lại cung kính lễ độ khác thường, chỉ bình tĩnh gật đầu với anh.

Ngay sau đó hai nhóm người lại sát vai đi xa.

Trong phòng bệnh cao cấp, Úy Hải Lam ngồi trên bờ giường lẳng lặng nhìn Úy Hùng Khiêm. Cô vắt khăn lông, lau mặt cho ông lại lau tay cho ông.

Có người đẩy cửa vào, Úy Hải Lam nghiêng đầu nhìn thấy anh liền đứng dậy đi ra phòng bệnh, không muốn quấy rầy đến giấc ngủ của Úy Hùng Khiêm.

Úy Hải Lam mở miệng hỏi, "Anh sai người đi đón ba, vì sao không báo cho em biết trước?"

"Thế nào? Anh đi đón ông ấy, chẳng lẽ không đúng?" Lôi Thiệu Hành vốn tưởng rằng cô sẽ nói chuyện gì, không ngờ cô vừa mở miệng lại chính là chất vấn, điều này bất chợt khiến anh không vui.

"Anh không cảm thấy trước khi làm việc gì thì phải hỏi qua ý kiến người khác sao?"

"Anh mời bác sĩ chuyên gia tới đây khám bệnh, còn chuẩn bị phòng bệnh cao cấp cho ông ấy, chẳng lẽ không được?"

"Cám ơn anh đã mời bác sĩ, cũng cám ơn anh chuẩn bị phòng bệnh tốt như vậy, anh làm như vậy, em rất cảm ơn. Nhưng lần sau, trước khi quyết định, xin nói cho em biết trước một tiếng được chứ? Đừng cứ chuyện gì cũng tự mình quyết định như vậy, trước tiên hãy thảo luận với em trước, không được sao?" Úy Hải Lam cố gắng hòa giải, muốn cùng anh chung sống trở nên bình thường một chút.

Cô mở miệng nói một tiếng "Xin", Lôi Thiệu Hành cười lạnh hỏi ngược lại, "Thì ra là anh hay xen vào việc của người khác?"

"Chúng ta có thể dễ nói chuyện hơn một chút được không?" Úy Hải Lam nhún đôi mày thanh tú, tính tình vốn luôn luôn ần ần vào lúc này khi gặp anh cũng không cách nào khác chế được.

"Để nói chuyện sao? Về sau anh cũng không bao giờ ... nhiều chuyện nữa, được chưa?" Lôi Thiệu Hành hằm hằm trả lời.

Cánh môi giật giật, còn muốn nói những gì nhưng Úy Hải Lam cảm thấy bản thân mình không cách nào có thể tiếp tục nói chuyện cùng anh, càng nói càng lố, chỉ bằng không nói. Dù thế nào đi nữa anh vốn là như vậy, cô nói thế nào cũng đều vô dụng, anh cũng sẽ không thay đổi, chỉ cảm thấy trái tim một hồi bi thương, sắc mặt cô trắng bệch.

"Xảy ra chuyện gì? Có phải chưa ăn cơm nên bị đau dạ dày?" Anh tức giận quát lên.

Cô thẳng bước đi thông thả vào phòng bệnh, lấy túi xách, "Em về công ty."

Lôi Thiệu Hành bị đối xử lạnh nhạt, quay đầu lại phẫn hận nhìn cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô đúng là vẫn không thể mở miệng, bởi vì cô cứ đi như thế.

Nhưống mảy, anh quát lên với Vương San, "Cô đi xem cô ấy có com nước xong chưa, sau đó trở lại Sự Vụ Sở."

"Dạ, Lôi tiên sinh." Vương San chậm chạp đuổi theo.

Lúc này, Lôi Thiệu Hành mới đi vào phòng bệnh, gương mặt tuần mị (anh tuần & mị hoặc) của anh hiện ra vẻ uy nghiêm mờ mịt.

Úy Hải Lam đi thang máy xuống, mà Vương San chạy trên thang bộ, Vương San vội vàng gọi cô lại, "Phu nhân, Lôi tiên sinh muốn tôi xem cô com nước xong."

Vương San nói xong lời này, ngay cả mình đều cảm thấy có chút buồn cười.

Úy Hải Lam khẽ mỉm cười, nhẹ giọng hỏi ngược lại, "Thư ký Vương, cô ăn chưa?"

"Chưa." Vương San ngượng ngùng cười nói.

"Vậy cùng ăn đi, chúng ta đi quán gần đây được không?"

"Được."

Vương San biết cô là người hiền lành nhưng thật không ngờ cô ấy lại không cầu kỳ, thực sự chỉ đến tiệm ăn gần đó gọi hai chén hoành thánh.

Quán nhỏ nóng bức, Vương San lại như có chút khó xử, rồi lại như nhẫn nhịn.

"Có lời gì muốn nói với tôi sao?" Úy Hải Lam hỏi.

Vương San im lặng thật lâu, rốt cuộc nói, "Phu nhân, thật ra thì Lôi tiên sinh thật sự quan tâm cô. Cái đó..... Cái đó mới....."

Hàng chữ mờ hồ không rõ trên bờ môi mấp máy cả nửa ngày cũng nói không ra được.

Úy Hải Lam nhìn cô úp úp mở mở một hồi lâu, cũng không muốn lại làm khó cô ấy nên tiếp lời của cô nói, "Đó là tin nhắn anh ta gửi?"

Vương San ngạc nhiên, vừa thở dài, "Thì ra phu nhân cũng biết."

Úy Hải Lam cười cười, anh ấy làm rõ ràng như vậy, cho dù ai cũng đều biết thôi.

Thế nhưng muốn cùng anh ở chung thật sự quá khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Trái Cây Giữa Hè (2)

"Phu nhân, tôi biết rõ có vài lời không nên nói nhưng tôi vẫn không nhịn được, xin cô chớ phiền lòng. Tôi đã đi theo Lôi tiên sinh rất nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Lôi tiên sinh đối xử với một người nào như vậy. Tôi nghĩ, Lôi tiên sinh thật sự quan tâm cô." Lúc chia tay, Vương San nói mấy lời như vậy.

Ngồi xe trở về Hoa Hạ, dọc theo đường đi, lời nói của Vương San cứ một mực quanh quẩn bên tai Úy Hải Lam.

Quan tâm một người sẽ là như thế nào? Úy Hải Lam cũng không rõ lắm.

Mà người kia, thật sự quan tâm cô sao?

Úy Hải Lam cũng không rõ lắm.

E rằng có quá nhiều chuyện mà từ trước tới nay sẽ không cách nào có thể hiểu thấu đáo rõ ràng được.

Lúc này là gần hai giờ chiều, Úy Hải Lam vừa đi vào tòa cao ốc công ty liền nhìn thấy một cô gái ngồi trong khu nghỉ ngơi của đại sảnh.

Đầu tiên Úy Hải Lam cảm thấy cô gái kia có chút quen thuộc, chăm chú nhìn, cuối cùng cô cũng nhận ra cô ấy.

Lúc trước, khi gặp cô ấy, cô ấy vẫn còn để mái tóc quăn quăn rũ.

Từ góc độ này nhìn lại, bây giờ cũng trở thành mái tóc ngang vai phù hợp với cô rồi.

Úy Hải Lam đột nhiên nhớ tới tấm hình kia.

Thẩm Du An vẫn trân quý cất trong bóp da, mang theo hình trong người. Tấm ảnh gia đình một nhà ba người, cánh tay Thẩm Du An khoát lên vai Thẩm Kiều, còn Thẩm Kiều cũng thân mật tựa đầu vào bờ vai của cậu. Thời điểm đó, cũng chính mái tóc đó hướng về phía ông kính cười ngọt ngào.

Đó là lần đầu tiên cô được nhìn thấy cô ấy.

Trong nháy mắt Úy Hải Lam hoàn hồn, không khỏi ngạc nhiên, phải chăng trí nhớ của mình đã quá tốt?

Cho nên, cô mới có thể nhớ rõ ràng những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Chính Úy Hải Lam cũng không gặp Thẩm Kiều nhiều, trừ một lần kia dự buổi tiệc của Thẩm Du An, còn có lúc công ty Nguyên Tường bố trí cắm hoa cũng từng có một lần gặp mặt, sau này cũng liền không hề gặp nữa. Cô bình tĩnh đi qua khu nghỉ ngơi, cũng không định bắt chuyện với cô ấy, họ vốn cũng không quen thuộc.

Thẩm Kiều cũng nhìn thấy cô, khuôn mặt thoáng chút có mấy phần kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng khôi phục trấn định.

Cô ấy không tiến lên, cũng không mở miệng, cứ như vậy nhìn cô đi qua.

Một lát sau, Nhiếp Văn Thành về tới công ty.

"Giám đốc Nhiếp!" Các nhân viên ân cần thăm hỏi.

Lúc này Thẩm Kiều mới không nhanh không chậm đứng dậy, một tay cô nhấc lên túi xách, một tay kéo áo khoác ngoài lại, không có trợ lý đi cùng, mặc dù không phô trương như vậy nhưng khí thế vẫn như trước. Cô thông dong mỉm cười, trực tiếp nghênh đón người đàn ông đang đi vào đại sảnh, rồi sau đó dừng bước kêu lên, "Giám đốc Nhiếp."

Đối với sự đột ngột xuất hiện của cô, Nhiếp Văn Thành cũng không hề cảm thấy kinh ngạc, từ từ trả lời, "Thẩm tổng."

"Em đã chờ giám đốc Nhiếp rất lâu rồi." Thẩm Kiều nói.

"Đi lên rồi nói."

Hai người lại đi đến phòng làm việc, thư ký lập tức đưa cà phê thơm ngát đến.

Mùi thơm ngập tràn, trong nhất thời không ai nói với ai lời nào.

Thẩm Kiều vẫn trầm mặc như đang đợi người mở miệng trước.

Nhưng Nhiếp Văn Thành chỉ chậm rãi khoan thai từ từ uống cà phê, căn bản cũng không định mở miệng. Nếu cô không nói lời nào, rất có thể anh sẽ tiếp tục nghiêm mặt như thế.

Thẩm Kiều nhìn gương mặt tuấn nhã của anh, vẻ mặt chợt hiện ra mấy phần buồn bã, "Văn Thành, anh vẫn còn đang trách em sao?"

Nhiếp Văn Thành bùng cả phê, khói trắng che tầm mắt khiến anh chìm trong sương mù nhìn cô, cười nói, "Thẩm tổng nói đùa."

"Anh trách em." Thẩm Kiều lại kết luận.

Nhiếp Văn Thành buông ly xuống, lại vân đạm phong thanh(*) như vậy, "Tôi không trách cô."

(*) Vân đạm phong thanh: nhẹ nhàng như mây khói

"Chuyện trước kia là lỗi của em." Thẩm Kiều khó nén áy náy, trông mắt trũng sâu còn sót lại phần tình ý kia, "Anh tha thứ cho em một lần được không?"

Nhiếp Văn Thành cười, "Nếu là chuyện lúc trước, còn nói tới làm gì?"

"Văn Thành....." Thẩm Kiều lẩm bẩm, giọng nói cũng nghẹn ngào, "Em biết rõ anh vẫn còn đang trách em, em thực xin lỗi anh nhưng lúc đó đúng là em nhất thời phạm sai lầm....."

"Được rồi, tôi tha thứ cho cô." Nhiếp Văn Thành trầm giọng cắt đứt lời cô khóc lóc kể lể, cũng không có hứng thú nghe tiếp nữa.

Thẩm Kiều đưa tay đụng chạm tay anh, muốn nắm nhưng anh lại nhảy bèn thu hồi lại trước, hai tay đặt ngang với cánh tay của ghế tựa không có ý định sẽ tiếp tục tồn tại thời gian với cô nữa, đơn giản nói, "Lần này Thẩm tổng tới tìm tôi, có chuyện gì cứ việc nói thẳng. Một lát tôi còn có buổi họp hội nghị, thời gian không nhiều lắm."

"Anh giúp em một chút đi, được không?" Thẩm Kiều cầu khẩn nói, "Em biết anh có năng lực đó, anh giúp em một chút chứ?"

"Hoàn Mỹ đã sụp đổ, đây là sự thật không thể thay đổi." Nhiếp Văn Thành nói như đinh chém sắt.

"Anh có năng lực này đây! Văn Thành!" Thẩm Kiều vội vàng vòng qua bàn làm việc đi tới bên cạnh anh, làm bộ muốn ôm anh.

Nhiếp Văn Thành lại bắt được cổ tay cô, cũng không để cho cô gần mình.

"Văn Thành!" Thẩm Kiều có chút sợ, lại muốn gần anh hơn, "Anh không cần đối với em như vậy."

Nhiếp Văn Thành chợt buông tay ra, sức lực hơi lớn, Thẩm Kiều lui về phía sau mấy bước, vịn mép bàn không để cho mình ngã xuống. Cô cuống quýt nhìn về phía anh, lại thấy anh cười rất lạnh lẽo, nụ cười này lại vô cùng không phù hợp với anh, tối tăm tới cực điểm, "Thẩm tổng xin tự trọng!"

Thẩm Kiều không dám tin nhìn anh, thì thào nói, "Anh thay đổi."

Nhiếp Văn Thành lạnh giọng cười hỏi, "Thẩm tổng, cô cho rằng tôi còn là một Nhiếp Văn Thành của năm năm trước sao?"

"Anh cứ tuyệt tình như vậy, muốn bức em đến tình trạng này sao?"

"Cô đánh giá bản thân mình rất cao rồi." Nhiếp Văn Thành hờ hững nói.

Thẩm Kiều bị đá kích cực lớn, quay về phía người đàn ông này, mặt khác tâm tình lại bị gút mắc tình yêu chiếm giữ. Khuôn mặt lạnh lẽo, thu thập toàn bộ cảm xúc nhìn chăm chăm anh, từng chữ từng câu tra hỏi, "Nếu như hôm nay không phải em đến cầu anh, là cô ta cầu anh...có phải anh sẽ đồng ý?"

"Đã đến lúc rồi, cô có thể trở về." Anh đã hạ lệnh đuổi khách.

Thẩm Kiều nở nụ cười, "Ha ha! Nhiếp Văn Thành! Đáng tiếc căn bản cô ấy cũng không yêu anh!"

Nhiếp Văn Thành chợt bấm phím tắt điện thoại, "Mời bảo vệ vào đi!"

Sắc mặt Thẩm Kiều biến đổi, tức giận đến cực độ, lại không cách nào thoải mái, vẫn còn duy trì tư thái cuối cùng nhanh chóng sửa sang lại chính mình. Vào lúc bảo vệ xông vào, cô đã trấn định tự nhiên, mạnh mẽ che giấu nhếch nhác, trước ánh nhìn chăm chú của mọi người lại dầm mạnh giày cao gót rời đi.

"Giám đốc Nhiếp....." Thư ký hoài nghi gọi.

"Tất cả đều đi ra ngoài!" Nhiếp Văn Thành lại quát lên.

Mọi người chỉ cảm thấy hình như hôm nay giám đốc Nhiếp rất lạ, không dám chọc nhào anh nên rồi rít lui ra ngoài.

Thật lâu, bên trong phòng làm việc tối tăm một mảnh.

Cuối cùng một cuộc điện thoại đã đánh tan sự yên lặng.

Nhiếp Văn Thành cầm điện thoại di động lên, người đàn ông ở đầu bên kia lạnh lùng nói, "Lão tam, đại ca muốn thu hoạch."

"Tôi không có vấn đề."

"Đây là ý của đại ca."

"Biết."

Ngay sau đó, bên trong phòng làm việc đã khôi phục lại phần tĩnh mịch kia.

Từ tháng này Hoàn Mỹ bắt đầu xảy ra biến đổi lớn, trong vòng mười ngày từ đổi chủ đến suy bại, họ Thẩm cũng gần như sụp đổ, trên tay chỉ còn có một chút sản nghiệp nhỏ chống đỡ. Nhưng chỉ trong một đêm, lại phải chịu cảnh bị thương giống như đã bị bom mìn phục từ lâu, một khi đốt lửa, toàn bộ phản ứng dây chuyền nổ tung, tàn cuộc khắp nơi không cách nào dọn dẹp hết. Ba Thẩm – Thẩm Văn Bằng còn đang cấp cứu trong bệnh viện, hoàn toàn không biết tình trạng nhà họ Thẩm lúc này. Mà bây giờ, chỉ có hai chị em Thẩm Kiều cùng với Thẩm Du An đang chống đỡ, có thể nói là hết cách xoay chuyển, dù cho muốn mượn tiền ngân hàng thì cũng không có một ngân hàng dám đồng ý. Dù sao vào lúc này, ai sẽ chấp nhận cho một công ty mắc nợ bốn phía mượn tiền, đây là động không đáy, không người nào dám bảo đảm.

Hai chị em bắt đầu đi ra quyết định tạm thời bán bất động sản.

Bán gần mười căn biệt thự, từng căn lại từng căn, tiền bạc không ngừng ném vào nhưng liên tục thiếu hụt.

Tiền bạc thiếu hụt quá nhiều, căn bản cũng không có cách nào giải quyết.

Mà Lão Hành Trường cùng họ Thẩm có chút giao tình, từ trong bóng tối lại biết được chút tin tức, miệng cũng đã nói ra ý tứ rõ ràng.

Thẩm Kiều liên tục năn nỉ, Lão Hành Trường không chịu nổi nước mắt tấn công của cô mới lại nói mấy câu.

"Thẩm Kiều, bác nói các con cũng đừng cố gắng gượng chống đỡ làm gì, giờ đây không ai trong gia đình họ Thẩm có thể xoay chuyển được, có người đang chú ý đến gia đình các con đây. Hãy mau sớm tuyên bố phá sản, xem còn bao nhiêu tiền, thu gom lại rồi hai chị em các con dẫn theo ba mình rồi khỏi Xuân Thành thôi."

"Bác, rốt cuộc là ai lại tàn nhẫn như thế? Hiện tại ba đang bị bệnh, nơi này là nhà của chúng con, bác nói chúng con đi nơi nào? Lá rụng về cội, nơi này cũng là cội nguồn của chúng con. Bác, cầu xin bác, rộng lòng giúp đỡ con một chút đi, nói cho con biết, rốt cuộc là ai?"

Thẩm Kiều khóc thật lâu, Lão Hành Trường khuyên cách nào cũng đều vô dụng.

Cuối cùng, Lão Hành Trường cầm bút lên trên giấy viết xuống một chữ.

Thẩm Kiều nhìn chữ kia, nhất thời hiểu người phía sau màn là ai rồi.

Ngày hôm đó, từ chỗ Lão Hành Trường rời đi, tâm tư Thẩm Kiều vẫn chưa ổn định, cô biết đi đến Hoa Hạ tìm Nhiếp Văn Thành không được, người đàn ông kia ngày thường đối xử với người khác ấm áp nhưng tính tình lang sói trong xương cũng không tiêu. Cô nghĩ ngợi hồi lâu, trong đầu hỗn loạn chợt hiện lên khuôn mặt của một cô gái.

Thẩm Kiều chạy tới công ty Hoa Hạ chờ đợi.

Đã là lúc tan việc, Ủy Hải Lam theo dòng người đi ra khỏi tòa cao ốc.

Chờ lâu, cuối cùng Thẩm Kiều gọi cô, "Ủy Hải Lam!"

Ủy Hải Lam nghiêng đầu tìm kiếm, chỉ thấy Thẩm Kiều đi về phía mình. Cô hoài nghi về sự xuất hiện của cô ấy, cũng nhìn ra hình như cô ấy đang đợi mình.

Thẩm Kiều đi lên phía trước, cười nhẹ nhàng lại nhẹ giọng hỏi thăm, "Hải Lam, không biết em có rảnh rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Trái Cây Giữa Hè (3)

Khuôn mặt Thẩm Kiều biểu hiện ôn hòa, so với cao ngạo của trước kia có sự cách biệt quá nhiều. Ngay cả cách xưng hô, đều bỏ qua cả họ, trực tiếp gọi tên cô. Ủy Hải Lam lại nhớ khi đó, cô ấy cũng chưa từng gọi mình như vậy lần nào, cô ấy luôn dùng lời nói quanh co nói cho cô biết không nên dây dưa cùng em trai quá nhiều. Và trong nháy mắt ấy, cô ấy xuất hiện trước mặt mình, chỉ thay đổi khuôn mặt, ngoài ra vẫn xa lạ như thế.

Mặc dù Ủy Hải Lam không hiểu rõ ý định của cô là gì nhưng cũng biết cô ấy có việc muốn cầu xin.

Nếu không, tại sao sẽ như vậy chứ?

Ủy Hải Lam mở miệng hỏi, "Cô Thẩm, có chuyện gì sao?"

"Chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện một chút chứ?" Thẩm Kiều cười nói.

Ủy Hải Lam lại đứng bất động, cũng không định dây dưa với cô ấy, trấn định nói, "Có lời gì, nói ngay bây giờ thôi."

Nơi này người đến người đi, tất cả nhân viên đều tan việc.

Hai người bọn họ lại đứng mặt đối mặt.

"Người đó là Thẩm Kiều của Hoàn Mỹ sao?"

"Thật giống như thế."

"Tại sao cô ấy lại ở đây?"

"Ah! Cô ấy đang đứng cùng Lôi phu nhân sao?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Có vài người đã nhận ra Thẩm Kiều, dù sao Hoa Hạ cùng Hoàn Mỹ đã từng là đối thủ cạnh tranh, Thẩm Kiều lại là một trong những người phụ trách trong công ty thường sẽ tham dự một ít hoạt động, có người biết Thẩm Kiều cũng không là điều lạ. Hơn nữa với thân phận Úy Hải Lam bây giờ, hai người bọn họ chính xác đang khiến người khác chú ý.

"Không rảnh sao? Vậy không bằng hẹn lại thời điểm khác?" Thẩm Kiều cũng là người sĩ diện, lại càng không muốn bị đàm tiếu ở chỗ này.

Úy Hải Lam bình tĩnh nhìn về phía cô, nhẹ giọng cự tuyệt, "Gần đây cũng rất bận rộn."

Thái độ của cô rất rõ ràng, không phải Thẩm Kiều không cảm thấy, lại nhớ tới đã trải qua đủ loại cảm giác, trong lòng cô cũng hiểu, tự biết đuối lý, càng thêm thấp giọng, "Hải Lam, lúc trước là chị sai, em đừng để ý, chị cũng vì Du An, em ngăn vạ lần đừng để trong lòng, chị chỉ hi vọng các em đều tốt."

Úy Hải Lam lên tiếng, "Em hiểu chị là vì tốt cho cậu ấy, cho nên em thật sự cũng không để ý."

Nghe giọng cô thành khẩn, bộ dáng không để tâm, Thẩm Kiều lại nói, "Vậy em và chị tìm một chỗ, chị em ngồi xuống nói chuyện."

Úy Hải Lam rơi vào trầm mặc, Thẩm Kiều cho là cô đang do dự, vội vàng khuyên, "Chị chỉ muốn nói chuyện với em một lát, sẽ không làm trễ nãi quá nhiều thời gian của em."

Úy Hải Lam im lặng chốc lát, thời điểm ngược mắt lên, đáy mắt một mảnh đông lạnh trong suốt, đó là thái độ quyết tuyệt không cho người khác cứu vãn, "Nếu như chị muốn nói về Hoàn Mỹ, như vậy rất xin lỗi, em thật sự không giúp được gì. Em chỉ là một nhân viên bình thường, chuyện trên thương trường, toàn bộ không liên quan đến em. Nếu như chị muốn nói về Thẩm Du An, em cũng rất xin lỗi, em không thể làm gì cho cậu ấy, chỉ có thể chúc cậu ấy tất cả đều tốt. Chị đến thế mà thôi."

Cô nói mấy câu rất bình tĩnh, cũng lạnh nhạt như vậy, phôi sạch triệt để mối quan hệ, không mang theo một chút lưu luyến.

"Hải Lam, chẳng lẽ em không biết sao? Du An nó....." Thẩm Kiều vội vàng mở miệng.

Úy Hải Lam thẳng thừng cắt đứt, "Chúng em chỉ là bạn bè, bạn bè bình thường."

Thẩm Kiều đột nhiên nghĩ đến năm đó, khi đó cô gặp mặt cô bé, cô cũng nhìn cô, cũng nói những lời giống vậy.

Thẩm Kiều biết quả thực không còn cách nào nhưng vẫn không cam lòng buông tha, "Nếu là bạn bè, vậy thì phải giúp chứ?"

Úy Hải Lam trầm muộn nghĩ ngợi hồi lâu, như nghĩ tới điều gì, rốt cuộc mở miệng đồng ý, "Trưa mai mười hai giờ, chị đến Hoa Hạ tìm em"

"Được, ngày mai gặp." Rốt cuộc Thẩm Kiều cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ngày đó, Úy Hải Lam trở lại Căn Viên, chạy lên lầu vào nhà tìm giá sách.

Một ít bộ sách đã sớm trở nên cũ kỹ bởi vì thời gian dài chưa từng đụng đến. Chỉ là mỗi ngày người làm đều sẽ đến quét dọn, cho nên trên bìa mặt cũng không có bụi bặm. Nhưng vừa mở ra, mùi bụi bặm xông vào mũi sẽ khiến cho người khác không nhận được khó chịu ho khan. Cô nhấn đầu lông mày, nhẹ nhàng mon trón những thứ bụi bặm kia, giống như là vuốt ve một khoảng ký ức thời gian. Cô mở trang sách ra, trong trí nhớ còn một tờ.

Không tước đông nam phi, ngũ lý nhất bồi hồi. Thập tam năng chức tổ, thập tứ học tài y.....(*)

(*) Xem lại chương 6

Tờ giấy ó vàng trên chữ nhuộm màu đen đập vào đáy mắt cô.

Ánh mắt Úy Hải Lam dừng lại tám chi phiếu kia trong khe hở giữa sách.

Có lẽ, bản thân cô cũng không nghĩ tới sẽ có ngày này.

Thì ra cô vốn luôn muốn trả lại tám chi phiếu một trăm vạn này.

Có thể đây chính là hữu thủy hữu chung(*).

(*) hữu thủy hữu chung: thủy là bắt đầu, chung là cuối cùng, có đầu có cuối, có trước có sau.

Đúng mười hai giờ trưa, Úy Hải Lam đi xuống lầu.

Khu nghỉ ngơi của đại sảnh, Thẩm Kiều yên lặng chờ đợi. Nhìn thấy người, cô vội vàng đứng lên khách sáo mỉm cười.

Úy Hải Lam trực tiếp chạy về hướng cô, Thẩm Kiều lấy lòng nói, "Cùng ăn cơm chứ?"

"Không được."

Úy Hải Lam ngồi đối diện với cô, Thẩm Kiều cũng ngồi xuống dần xếp, "Hay em còn công việc, buổi tối cũng được."

Úy Hải Lam mở túi ra lấy tấm chi phiếu kia, rồi sau đó đưa tới trước mặt Thẩm Kiều.

Đĩ nhiên Thẩm Kiều biết đây là chi phiếu, cô không còn kịp ngó kỹ, mở miệng hỏi, "Em làm gì vậy?"

"Đây là tấm chi phiếu một trăm vạn, chính là năm đó bác Thẩm đã cho em, chẳng qua em vẫn chưa dùng, hiện tại xin trả lại chủ."

Thẩm Kiều ngẩn ra, vội vàng cúi đầu nhìn lại.

Con số trên tờ chi phiếu quả thật là một trăm vạn.

Trên chi phiếu, người thu là Úy Hải Lam, hơn nữa có chữ ký cùng con dấu của Thẩm Văn Bằng.

Bút tích của ba mình, đương nhiên Thẩm Kiều không nhìn lầm.

Mà chuyện về khoản tiền, trước kia Thẩm Kiều cũng nghe Thẩm Văn Bằng nhắc qua, chuyện này là thật không giả. Chỉ là cô ngân vạn lần không hề nghĩ tới, cô ấy lại chưa hề động tới một phần, thậm chí còn cất giữ rất tốt. Theo lẽ thường, khi đó, cô ấy hẳn rất thiếu tiền mới đúng. Nhưng cô ấy rõ ràng vẫn nhận rồi, tại sao lại vẫn không động đến, điều này khiến cho cô không thể giải thích được lý do vì sao.

"Hải Lam, em biết, không phải hôm nay chị tới hỏi em một trăm vạn này." Thẩm Kiều nhẫn nại nói.

Úy Hải Lam kéo khóa xách tay, đôi mắt sáng ngời đối mặt, "Năng lực của em có hạn."

"Lôi Thiệu Hành muốn nhà họ Thẩm chúng ta suy sụp, em có thể nói giúp với anh ta không?" Thẩm Kiều nóng nảy, giọng nói không tự chủ cũng cao mấy phần. Vừa ý thức được quanh mình có nhiều ánh nhìn chăm chú, cô lại nhỏ giọng, cố chấp thuyết phục, "Hải Lam, chuyện lúc trước là chị không đúng, chị nhận lỗi với em. Em hãy nói với Lôi Thiệu Hành một chút đi! Bây giờ em là Lôi phu nhân rồi, anh ta nhất định sẽ nghe lời em. Chỉ cần em mở miệng, cũng không phải là việc khó gì!"

Không chỉ một người nói cho cô biết đây không phải là việc khó gì.

"Hẹn gặp lại." Úy Hải Lam vẫn thái độ cự tuyệt như cũ, làm bộ sẽ phải đứng dậy.

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Kiều đứng dậy ngăn cản đường đi của cô, không cho cô đi. Hai người đang dây dưa, lại dần dần đưa tới ánh mắt ngăm nhìn của các nhân viên đang ra vào trong đại sảnh.

Úy Hải Lam chỉ muốn rời đi, lạnh giọng quát lên, "Mời tránh ra!"

Nhưng Thẩm Kiều không chịu buông, vẫn còn khỏ sở dây dưa, trong lúc hai người lôi kéo, Úy Hải Lam kêu bảo vệ tới mời Thẩm Kiều ra ngoài.

Một cuộc khôì hài mới xem như một đoạn tổ cáo.

Trên thế giới này không có tường nào mà gió không lọt qua được, tin tức truyền tới tai người kia cũng không cảm thấy bất ngờ.

Lôi Thiệu Hành đã chờ tại Cấn Viên.

"Phu nhân, Lôi tiên sinh ở phòng bên." Người làm nói.

Úy Hải Lam bước chậm đi tới phòng bên, chỉ thấy anh ngồi trên ghế sa lon đang vừa lòng nhàn nhã xem báo.

Lôi Thiệu Hành cũng không ngẩng đầu lên, hai mắt quét qua trang báo đang tập trung tinh thần xem, anh thuận miệng nói, "Trở về rồi."

"Ừm." Úy Hải Lam trả lời một tiếng.

Có tiếng lật báo, Lôi Thiệu Hành không có ý định mở miệng, ngược lại Úy Hải Lam chủ động nói, "Hôm nay em cùng Thẩm Kiều gặp mặt."

"À." Vừa không chút để ý, anh thuận miệng hỏi, "Nói những chuyện gì?"

Úy Hải Lam suy nghĩ một chút, rốt cuộc nói, "Cũng không có nói gì, chỉ trả lại ít đồ."

"Được không?"

"Ừm."

Về mặt Lôi Thiệu Hành hòa hoãn mấy phần, làm như rất hài lòng đối với phản ứng của cô, lúc này mới thúc giục, "Làm việc cả một ngày, em cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi thôi."

Thật ra, hiện tại đi làm cũng không thể nào mệt mỏi, rất rảnh rỗi cũng rất an nhàn, những nhân viên lúc trước thường đến nhốt cô cũng biến mất, Ủy Hải Lam biết nhất định là do anh âm thầm cảnh cáo. Nếu không phải vậy, làm sao những người đó sẽ tránh né cô ba thước đây? Như vậy cũng không có gì không đúng, dù sao cô cũng thích yên lặng.

Chỉ là Ủy Hải Lam lại không lập tức rời đi, cô nhìn anh, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ nghi ngờ, muốn hỏi anh, muốn biết đáp án.

"Làm sao còn không đi đây?" Rốt cuộc anh liếc cô một cái, sâu kín nhạo báng, "Hay đang suy nghĩ muốn nhìn anh lâu hơn một chút?"

"Có thể hỏi anh vấn đề này không?" Cô đứng là vẫn không nhìn được, nhẹ giọng nói.

"Ồ? Có chuyện gì hỏi anh à?" Lời nói anh có chút hăng hái, cô sẽ chủ động chính là việc hiếm thấy.

Ủy Hải Lam nhẹ nhàng nắm chặt xách tay nói.

Ánh mắt Lôi Thiệu Hành nhìn chằm chằm vào tờ báo nhưng chưa từng dời đi.

Lặng yên một hồi lâu, cô nhàn nhạt nói ra, "Người khác đều nói, bây giờ em là Lôi phu nhân rồi, chỉ cần mở miệng với anh, dù chuyện khó hơn nữa cũng không phải là việc khó gì, đúng như vậy sao?"

Anh cũng không để ý ánh mắt cô lóe lên tia sáng, hỏi ngược lại một câu, "Người khác là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Trái Cây Giữa Hè (4)

Ủy Hải Lam hơi nhếch môi, thái độ anh lạnh lùng cùng với giọng điệu không vui cũng làm cho cô nhạy cảm biết được đáp án.

Cô bình tĩnh trả lời, "Đã quên."

"Em nghe cho rõ ràng, anh có thể cho em làm Lôi phu nhân thì cũng có thể khiến em lập tức chẳng là gì cả." Giọng nam bưng bưng phần nộ của Lôi Thiệu Hành trong giây lát vang lên, quanh quẩn trong phòng yên tĩnh, cũng như một mũi tên sắc bén đâm vào lòng cô, ngay cả khi cô đã từng nghĩ đến kết quả này nhưng vẫn bị đâm bị thương.

Ủy Hải Lam cũng không nói gì, "Em đi nghỉ ngơi."

Ánh mắt quét thấy bóng dáng của cô mất không thấy đâu, Lôi Thiệu Hành tiện tay đem tờ báo nhét trên khay trà, rồi sau đó gọi Vương San đến bên cạnh.

"Lôi tiên sinh." Vương San cung kính gọi.

"Trở về chỗ Thẩm Văn Bằng, nói cho ông ta biết sáng mai tôi rảnh." Lôi Thiệu Hành trầm mặc nói, đứng dậy rời đi.

Lúc này Thẩm Văn Bằng đang ở trong bệnh viện dưỡng bệnh.

Lúc trước bệnh nhồi máu cơ tim đột phát khiến thiếu chút nữa mạng ông cũng không giữ được, bác sĩ để ông nằm trên giường tĩnh dưỡng, cũng có nói ông nhất định phải khống chế cảm xúc, nếu phát tác lần nữa, vậy thì không ổn, bất cứ lúc nào cũng nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng Thẩm Văn Bằng nào chịu yên tâm nghỉ ngơi, Hoàn Mỹ sụp đổ, nhà họ Thẩm cũng tràn ngập nguy cơ, tất cả những điều này mới khiến ông lo phiền, ăn không ngon, ngủ không thể say giấc, giống như bị người khác ghim chặt cổ, sắp hít thở không thông. Hai đứa con vì muốn ông bình phục tâm tình cũng không nói cho ông biết tình trạng trong nhà, điều này càng làm cho ông thêm lo lắng.

Thẩm Văn Bằng bốn ba lao碌 cả đời, lần này sự nghiệp sụp đổ, vậy cũng không dễ dàng, ông cũng không cách nào chấp nhận đi đến đây coi như xong.

Hoàn Mỹ bị Hoa Hạ thôn tẩm, tất cả đồng bạn làm ăn lúc trước đều tan tác như chim muông, không người nào chịu ra tay cứu giúp, Thẩm Văn Bằng cũng ngờ tới sẽ có cục diện như thế này nhưng cũng không khỏi phi báng lòng người dễ thay đổi. Tập đoàn Thịnh Thế hiện tại chiếm giữ một vùng thế giới, Thẩm Văn Bằng và Tàn Trần cũng không lui tới nhiều, Nhiếp Văn Thành lại càng là kẻ địch, coi như cái đinh trong mắt đâm trong thịt, hận không thể xé anh ta ra để giải tỏa, vậy càng không thể tìm anh ta rồi.

Thẩm Văn Bằng chỉ đành phải sai cấp dưới liên lạc với Lôi Thiệu Hành, dù gì trước kia cũng có giao tình, hy vọng có thể tiến triển.

Vậy mà liên tiếp mấy ngày, tin tức hoàn toàn không có, không phải vì Lôi tiên sinh đang làm việc không thể nghe, chính là vì chuyện lời hẹn của ông đã bị lơ đi.

Vừa rồi, thuộc hạ nhận được tin báo của Lôi Thiệu Hành, "Ông chủ, cấp dưới của Lôi tiên sinh điện tới, hẹn gặp ngài ở cao ốc Thụy Kim."

Thẩm Văn Bằng thấy anh ta có thể đồng ý gặp mặt thì có chút vui mừng, tâm tình lập tức cũng thông thuận rất nhiều.

Cao ốc Thụy Kim là tòa kiến trúc tồn tại qua một

khoảng thời gian ở Xuân Thành, hơn mười năm trước đã có rồi. Bây giờ nhìn lại, quả thật tòa cao ốc mười sáu tầng này cũng không tính là gì, thế nhưng năm đó cũng đứng số một số hai. Hiện tại cả tòa cao ốc này đã bị liệt vào danh sách chinh đồn quy hoạch, không lâu sau nữa sẽ phải dỡ bỏ, lúc này còn mở cửa kinh doanh.

Tầng dưới cùng của cao ốc Thụy Kim chính là nơi đỗ xe.

Phải đi thang máy từ tầng dưới cùng mới có thể lên đến lầu cao nhất của cao ốc.

Bầu trời một mảnh mịt mù, phóng tầm mắt nhìn tới, cả thành thị giống như đắm chìm trong màu tro thuốc lá.

Bóng dáng người kia cao to đứng ở phía trước, đến gần lan can nhìn ra xa cả tòa thành thị. Gió thổi bay tóc đen, sợi tóc phất nhẹ qua mí mắt, thỉnh thoảng lại che hai mắt anh, lại bay vòng quanh khuôn mặt lạnh lùng tuấn mị.

Áo khoác ngoài màu đen bay trong gió lạnh làm tóc lên vạt áo, giống như anh đứng ở giữa trời đất, cả người tràn đầy khí thế ngông cuồng nhưng trong tròng mắt trũng sâu như nước thủy triều mang theo sương mù bàng bạc tụ lại.

"Lôi luật sư." Sau lưng vang lên tiếng gọi yếu ớt, Thẩm Văn Bằng chống gậy đến gần anh, "Nơi này phong cảnh không tệ."

Lôi Thiệu Hành cũng không quay đầu, nhỏ giọng lên

tiếng, "Quả thật không tệ."

Thẩm Vân Bằng lược đi thông thả, đứng vững vàng
sóng vai với anh.

Nhìn thành phố này, ông suy nghĩ mở miệng nói, "Lôi
luật sư, từ lần đầu tiên tôi gặp cậu, cũng biết cậu là
Nhân Trung Chi Long (rồng trong loài người) không
phải vật trong ao. Tôi vẫn thật rất thích cậu, cũng rất coi
trọng cậu, thậm chí muốn cậu chính là con rể của tôi, giúp
tôi gánh vác một tay, chỉ tiếc cậu và con gái tôi không
cùng một nơi. Nhưng mà điều này cũng đã là chuyện quá
khứ, hôm nay cậu cũng đã lập gia đình nên cũng không
nói nữa. Cậu nhớ có một lần, chúng ta ngồi trò chuyện,
cậu đã nói cuộc sống luôn không thể dự tính, dù ai cũng
không cách nào dự liệu ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cho
nên phải vững vàng nắm giữ trong tay mình, như vậy thì
mới có thể an tâm."

Thẩm Vân Bằng thở dài một tiếng, thật là thất vọng,
"Bây giờ suy nghĩ một chút, cậu nói không sai, cuộc sống
quả thật không thể đoán trước, chính tôi lẫn lộn tại Xuân
Thành hơn nửa đời người, lại suýt nhảy vào trong quan
tài, ai có thể ngờ tới đột nhiên xảy ra biến đổi lớn như vậy,
chỉ là."

Thẩm Vân Bằng nói được một nửa, Lôi Thiệu Hành
trầm giọng cắt đứt, không nhanh không chậm nói, "Tôi
cho rằng vào bốn năm trước Thẩm đồng nên ngờ tới sẽ có
ngày hôm nay."

Thẩm Vân Bằng cả kinh, vẻ mặt hiện ra mấy phần nghi
hoặc.

"Đầu tiên Thăm đồng thật kiên được một khoản không nhỏ, hai năm này có chừng một tỷ đi? Nếu lúc đó rút lui thì tốt biết bao đấy. Chỉ tiếc lòng người luôn có lòng tham không đáy, đã được rất nhiều liền muốn nhiều hơn, cho nên sau lại lỗ vốn, biết rõ là đường chết nhưng vẫn phải tiếp tục."

Lôi Thiệu Hành từ từ quay đầu lại liếc về phía ông, ánh mắt này thật lạnh đến khiến cho người ta rùng mình, cười nói, "Thăm đồng, ác giả ác báo(*)."

(*) Ác giả ác báo : ý nói là ai làm điều gì ác trước sau gì cũng bị quả báo

Thăm Văn Bằng chỉ cảm thấy trái tim mình ngừng đập, gương mặt đỏ bừng cũng không cách nào tiếp tục cầm gậy trên tay, tiếng gậy "bạng" vang lên rơi xuống đất, ông cũng ngã trên mặt đất, kéo dài hơi tàn hô hấp không khí, giọng nói đứt quãng, "Lôi Thiệu Hành, cậu đến báo thù cho nhà họ Ủy sao?"

Lôi Thiệu Hành cúi đầu nhìn xuống ông, thái độ như bề trên, chỉ cười không nói.

Cửa chính đột nhiên bị người đẩy ra, tiếng tranh chấp không ngừng.

Có người xông vào.

Trong đoàn người đó có Thăm Kiều, cũng có Thăm Du An. Hai người mới vừa đến bệnh viện thăm Thăm Văn Bằng, không ngờ ông lại từ mình xuất viện. Hai người lập tức liên lạc trợ lý thân cận của ông mới biết ông đến đây vì việc họ đồng ý sẽ chữa trị. Thật cũng không thể

away, vì vậy họ vội vã chạy tới. Nhưng cũng không thể nào nghĩ đến, cảnh tượng trước mắt lại không chịu nổi như vậy.

Thẩm Vân Bằng té quỵ trên mặt đất, quỳ rạp xuống trước mặt Lôi Thiệu Hành, ông cuộn người thành một khối, bóng lưng còng xuống khiến hai chị em họ nhìn thấy mà vành mắt đỏ hồng.

"Ba!"

"Ba!"

Hai người vội vàng la lên, chạy vội tới bên cạnh Thẩm Vân Bằng đỡ ông lên.

Về mặt Thẩm Kiều tức giận khổ sở.

Thẩm Du An lạnh lùng nhìn về phía Lôi Thiệu Hành, khuôn mặt cậu luôn luôn dịu dàng mà giờ đây lần đầu lại hung ác như vậy, loại ánh mắt này giống như muốn ăn thịt người.

Lôi Thiệu Hành nháy mắt hướng về phía sau.

Vương San cũng một cấp dưới khác xách theo mấy chiếc rương da đi tới, hai người để rương da xuống rồi sau đó mở ra.

Bên trong đều là tiền giấy xanh được buộc chặt cố định bằng mấy dây gân da kéo qua.

Lôi Thiệu Hành đi về phía bọn họ, khẽ cười nói,
"Thẩm đổng. muốn tiền vậy sao? Đây là sáu trăm vạn.

có đi hay không?"

"Lôi Thiệu Hành! Anh đừng phách lối! Ai muốn tiền của anh?" Thám Kiều quát lên.

"Ha ha." Lôi Thiệu Hành cười một tiếng, đôi tay nhét vào túi quần tây, mở áo khoác ngoài, anh chỉ mặc áo sơ mi đơn giản, tư thế tự nhiên, cũng lạnh lùng như vậy. Anh bước đến, đi qua bên cạnh ba người, giọng nam hờ hững vô tình lãnh khốc ra lệnh, "Ném đi."

Rời khỏi anh, hai người kia lập tức hành động nhắc rương da lên.

Trong nháy mắt chỉ nhìn thấy cao ốc Thụy Kim rơi xuống cơn mưa tiền, giống như đang làm lễ truy hồn.

Xe cộ lui tới đều ngừng lại, giao thông bế tắc nghiêm trọng, những người đi đường càng liều chết tranh đoạt.

"Ca ——"

"Thật nhiều tiền! Có tiền kìa!"

Trong đám người chen lấn, bóng dáng lạnh lùng kia chậm rãi bước đi thong thả, ngồi vào ghế xe cách đó không xa.

Ở nơi này từ trên trời rơi xuống cơn mưa tiền, chiếc xe kia chậm rãi lái rời đi.

Cảnh vật trước mắt vội vã xẹt qua, trong đầu anh như nhớ lại, nơi nơi đều là bầu trời hỗn độn, bao phủ cả thành thị, không khí lại áp bức giống như vậy.

Anh không tự chịu được lấy điện thoại di động ra.

*Tìm được số kia, sờ đến màn hình khóa, lại chần chờ,
cuối cùng cũng không nhấn xuống.*

*Màn hình điện thoại di động bỗng ngất quăng, ba chữ kia
giống như là cảm ký.*

—— Ủy Hải Lam.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Trái Cây Giữa Hè (5)

"Cựu hội đồng quản trị Hoàn Mỹ đã đề cập đến việc tố tụng với cảnh sát, chủ tịch Thẩm Văn Bằng không những phải hoàn trả đủ khoản tiền tham ô mà còn phải đối mặt với án lao tù. Lôi Thiệu Hành tiền sinh – cô văn pháp luật của tập đoàn Thịnh Thế sẽ tiếp quản các vụ án liên quan, sở sự vụ Lâm An cũng có toàn quyền xử lý vụ án này. Căn cứ vào thông tin, tất cả sản nghiệp của nhà họ Thẩm đã gần như cạn kiệt, phần lớn bất động sản đều đã bán ra để bổ sung thiếu hụt nhưng vẫn không cách nào xoay chuyển tình thế được."

Sóng gió mới vừa lắng xuống chưa hoàn toàn tàn đi thì một đợt sóng lớn mới lại theo nhau kéo đến.

Mặt trái của nhà họ Thẩm lại lần lượt không ngừng được đưa tin trên các mặt báo, các tạp chí đều đưa lên tin tức trang đầu.

Và đương nhiên Ủy Hải Lam cũng có nhìn thấy nhưng cũng không thể làm gì.

Lời anh nói ngày hôm trước đã sớm nhắc cho cô hiểu.

Ủy Hải Lam lặng lẽ trong gian phòng làm việc này, trải qua cuộc sống của mình.

Tất cả mọi thứ dường như không có quan hệ gì với cô.

Tháng này vẫn gần trung tuần (*), tin tức nhà họ Thẩm vẫn được duy trì trên các mặt báo.

(*) trung tuần : từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng

Buổi sáng hôm đó, Ủy Hải Lam mới vừa đến công ty liền nghe được các nhân viên bàn luận sôi nổi.

Mà nhân vật chính trong đề tài chính là nhà họ Thẩm.

Trong lời nói lại mang theo chút đồng tình thương hại, cảm thán thổn thức không dứt, "Thật sự không nghĩ đến, chủ tịch Hoàn Mỹ lại bị ngồi tù, nghe nói phải ở tù nhiều năm đấy. Hôm nay tất cả các mặt báo đều đưa tin, Thẩm Văn Bằng ở trong bệnh viện cũng không bị đưa đến trại tạm giam, đoán chừng là sắp không qua khỏi."

Việc này không chỉ mọi người chưa từng ngờ tới sẽ có một ngày như vậy, mà ngay cả chính bản thân Thẩm Văn Bằng cũng không ngờ tới sẽ có kết quả này.

Trong bệnh viện, bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt có cảnh sát trông chừng.

Thẩm Kiều ngồi trên ghế dài ở hành lang uốn khúc, vẻ mặt khó nén lo âu.

Trong phòng bệnh, y tá đang kiểm tra triệu chứng của bệnh nhân.

Lỗ mũi Thẩm Vân Bằng cảm ống dưỡng khí, mu bàn tay cũng nhỏ giọt, ông cố hết sức hô hấp, cặp mắt hỗn độn không rõ, trước mắt một mảnh u tối, căn bản cũng không nhìn thấy rõ. Kể từ sau ngày gặp mặt với Lôi Thiệu Hành, bệnh tình ngày càng trầm trọng căn bản là không có cách nào bước chân xuống đất được, ăn cơm cũng khó khăn, bác sĩ chỉ khuyên người thân nên chuẩn bị hậu sự(*).

(*) hậu sự : việc tang, việc ma chay

Thẩm Vân Bằng ngủ một giấc tỉnh lại, khàn khàn mở miệng, khó khăn nói, "Tôi muốn gặp con trai của tôi, còn có con gái nữa."

Y tá nghe ông nói chuyện, lập tức đi mời bác sĩ tới.

"Tôi muốn gặp con trai của tôi, còn có con gái nữa." Thẩm Vân Bằng vẫn như cũ nói hai câu này, u mê lặp lại.

Bác sĩ lập tức chạy tới, chỉ thấy sắc mặt ông đỏ lên, nghi là biểu hiện hồi dương(*) của người trước khi chết. Bác sĩ ra khỏi phòng bệnh, Thẩm Kiều chạy về phía anh ta, bắt lấy anh ta hỏi rõ tình huống. Bác sĩ chờ đến khi cô tỉnh táo lại, kể lại sự thật, "Bệnh nhân chắc không qua khỏi, yêu cầu gặp người thân lần cuối."

(*) Hồi dương : trường hợp những người bệnh nặng sắp chết bỗng dưng khỏe mạnh trở lại, ăn uống, đi lại như người bình thường nhưng rồi họ lại bất ngờ mất đi.

"Cho tôi vào! Các anh tránh ra!" Thẩm Kiều hoảng hốt la hét, lôi kéo cảnh sát làm bộ dáng sẽ mạnh mẽ vào bên trong.

Cảnh sát theo quy tắc làm việc, sau khi nhận điện thoại từ cấp trên báo lại,

lúc này mới cho vào.

Thẩm Kiều chạy vào phòng bệnh, đôi mắt nhìn Thẩm Vân Bằng, trong lòng li thương, lập tức nước mắt chảy xuống.

Hai mắt cô nhắm lại đi đến mép giường, cầm tay của ông lớn tiếng gọi, "Ba, con tới đây, ba, ba làm sao vậy?"

"Kiều Kiều." Tinh thần Thẩm Vân Bằng coi như không tệ, cho nên vẫn còn nhận ra cô, ông vừa nhìn quanh rồi lại hướng ra phía sau cô cũng không tìm được người còn lại, run giọng hỏi, "Đu An đâu?"

"Ba, Đu An sẽ tới, nó đã tới, lập tức tới ngay." Thẩm Kiều nóng nảy trả lời.

Lúc này Thẩm Vân Bằng mới gật đầu, lại cầm tay Thẩm Kiều, thương cảm nói, "Kiều Kiều, ba vô dụng, ba không để lại cho các con thứ gì tốt, lại còn khiến các

con chịu khổ. Lúc mẹ các con đi, nói ba phải chăm sóc các con thật tốt, mà ba chẳng chăm sóc được rồi, ba thật vô dụng."

"Ba, ba đừng nói như vậy!" Thắm Kiều nghẹn ngào,
"Chúng con đều không có trách ba. Ba! Ba yên tâm!
Con và Du An sẽ đưa gia đình này đi lên."

Thắm Vân Bằng thở dài thật sâu, lại cực kỳ không yên tâm dặn dò, "Chuyện đến mức này cũng không có cách nào cứu vãn nữa, nhà này thua chính là thua. Chỉ tiếc cả đời ba chìm nổi ở chốn Thượng Hải này, cuối cùng lại thua trên tay cậu ta. Lôi Thiệu Hành, người đàn ông kia cũng không có ý tốt, các con đấu không lại anh ta. Tốt nhất đừng trêu chọc đến anh ta, anh ta chính là ra mặt thay nhà họ Uý."

"Ba! Rốt cuộc ba nói cái gì? Vậy làm sao lại có liên quan đến nhà họ Uý?" Thắm Kiều vừa khóc thút thút, vừa nói.

"Năm đó nhà họ Uý sụp đổ cũng là do ba đã âm thầm tiếp tay. Ba không muốn con gái nhà họ Uý thân cận với Du An cũng là sợ chuyện sau này sẽ bị tung ra, mà tâm tư Du An lại có ý với cô bé kia, đoán xem nếu không cho phép thì nó sẽ như thế nào? Ba không thể làm gì khác hơn là giải quyết dứt khoát để cho bọn chúng chấm hết mọi chuyện. Nhưng giấy không thể gói được lửa, chuyện này vẫn bị tiết lộ. Gia đình họ Uý sụp đổ, Uý Hải Lam tới tìm ba muốn ba đồng ý với cô bé rằng chờ khi Cán Viên được bán đấu giá, ba phải lấy tiền mua lại cho bằng được Cán Viên, nó lại còn bảo đảm với ba, tuyệt đối sẽ không cùng dây dưa với Du An nữa. Ba đã đồng ý

nhưng ai ngờ Lôi Thiệu Hành ra mặt. Cán Viên này lại bị anh ta mua. Có lúc ba đã hỏi anh ta làm sao lại có hứng thú mua lại này vườn này, anh ta nói cảm thấy chỗ đó không tệ, về sau phá hủy xây dựng lại. Thật sự là không ngờ, không ngờ."

Thẩm Vân Bằng nói xong vừa lo lắng vừa cảm thấy hỗn loạn, Thẩm Kiều kinh ngạc, "Ba, ba nói nhà họ Ủy sụp đổ có liên quan đến ba?"

Thẩm Vân Bằng gật đầu.

"Cho nên lần này Lôi Thiệu Hành ra mặt thay nhà họ Ủy, trả thù nhà chúng ta?" Thẩm Kiều kinh ngạc tột độ, đột nhiên liếc mắt nhìn thấy khiến cô có chút tan vỡ.

Thẩm Vân Bằng vừa gật đầu.

Thẩm Kiều trợn to hai mắt, nước mắt ngưng đọng trong hốc mắt.

Thẩm Vân Bằng chỉ có thể theo quán tính suy đoán tất cả những việc này, ông thật sự không tìm ra lý do gì, rồi lại mờ mờ ảo ảo cảm thấy dường như không đúng chỗ nào. Thời gian còn lại không nhiều lắm, ông không còn kịp để ý tới những ân oán kia nên không dám khuyên, "Kiều Kiều, con nghe ba, đứng trên chức Lôi Thiệu Hành nữa. Con và Du An cầm tiền chạy xa không cần lo lắng chuyện công ty nữa, tuyên cáo phá sản đi! Tất cả tổ tiên nhà họ Thẩm đều ở sườn núi thành nam, đó là nơi Diên da n**** Sóc*** Là**** Ta**** l e q u u y d o n, ông cha ta ở đó, liệt tổ liệt tông nhà họ Thẩm chúng ta đều nguyện rồi, con ngàn vạn lần phải giữ được nơi đó, nhất định phải giữ được. Phải chú ý đến này hết thảy này và này

phải qui được. Cho chuyện ven này kẻ như, còn và em trai đi đi, đi đến nơi nào cũng được, sống yên ổn, không cần trở lại đây nữa."

"Ba, con đồng ý với ba, con nhất định giữ được một phần của tổ tiên chúng ta." Thăm Kiều nào dám không đồng ý, lấy lại tinh thần đáp.

Thăm Vân Bằng thở dài, run giọng hỏi, "Du An còn chưa đến sao?"

"Nó đang trên đường, lập tức sẽ tới ngay, ba, ba cố gắng chút!" Thăm Kiều lau nước mắt nói.

Thăm Vân Bằng thấy cô khóc thành ra như vậy nhưng cũng không còn hơi sức lau nước mắt cho cô, cười cũng không thể được, càng thêm phiền muộn vô cùng.

Lại một lát sau, ông cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, trong ánh trăng mờ ảo luôn kêu tên Thăm Du An.

Thăm Kiều nhìn thấy tinh thần ông bắt đầu uể oải, cũng hiểu ông sắp chịu không nổi. Cô gấp rút lấy điện thoại di động ra gọi, mới vừa nhấn khóa, cửa phòng lệnh bị đẩy ra.

Thăm Du An mệt mỏi chạy vào, khuôn mặt đẹp trai anh tuấn lại như vương nét uể oải lại như thêm bất an, chỉ mấy sai bước chạy vội tới trước mặt ông, nhìn thấy Thăm Vân Bằng còn chút hơi thở, chưa rời đi, trái tim lơ lửng lập tức thả lỏng, mở miệng nghẹn ngào gọi một tiếng, "Ba!"

Thăm Kiều đứng dậy tránh sang một bên.

Thăm Du An lướt gần bên cạnh ông, tiếp theo nắm tay

ông, "Ba, con tới đây!"

Thắm Vân Bằng mở mắt, nhìn cậu một cái, mí mắt vừa nặng nề nhắm lại, cũng không mở ra được nữa.

Ông cau mày, thở ra từng làn hơi nặng nề, thì thầm không rõ nói, "Du An, cô gái kia đã lập gia đình, con cũng đừng ngốc nữa. Lần trước khi con dẫn cô gái đó về, mặc dù ba không hài lòng nhưng chỉ cần con thích, vậy là được rồi. Các con cũng bỏ qua nhau thôi."

Thắm Du An không nói câu nào, trầm mặc nói "Dạ" một tiếng.

"Ba biết con trách ba, biết con trách ba." Thắm Vân Bằng si ngốc làm lâm lâm lâu lâu.

Bốn năm trước, lần đó nhà họ Uý xảy ra chuyện, Thắm Du An từng tới tìm ông cầu cạnh, muốn ông giúp nhà họ Uý một lần.

Lúc ấy Thắm Vân Bằng đã đồng ý nhưng yêu cầu duy nhất là cậu phải ra nước ngoài du học, ngày nào việc học chưa xong thì ngày đó không cho phép về nước. Lúc đầu Thắm Vân Bằng muốn để cho Thắm Du An ra nước ngoài nhưng bị Thắm Du An từ chối. Tính tình Thắm Du An dịu ngoan, hai cha con bình thường hòa hợp, cậu cũng chưa từng có lời phản kháng ý ba mình. Cậu vì người nào mà lưu lại, Thắm Vân Bằng đương nhiên biết, hiện nay liền nắm bắt thời cơ này làm một cuộc trao đổi. Xưa nay Thắm Vân Bằng đối với Thắm Du An nói một là một, chưa từng nuốt lời.

Thẩm Du An từ là thật, vì vậy đồng ý.

Nhưng ai biết, ba năm sau Thẩm Du An đối mặt với tình hình không như chính mình nghĩ.

Mặc dù nhà họ Ủy không suy sụp nhưng cũng không phải bởi vì có nhà họ Thẩm giúp sức.

Cẩn Viên đổi chủ, Ủy Hải Lam và Lôi Thiệu Hành lại đi cùng nhau.

Sau đó, cậu nhất thời phạm sai lầm, không thể quay về được nữa.

Mà bên cạnh cô đã có người lâu bạn, cho đến hôm tin tức nhà họ Thẩm gặp biến, cô cũng kết hôn với anh ta.

"Ba, con không trách ba, thật sự." Thẩm Du An nhỏ giọng nói.

Thẩm Vân Bằng cuối cùng nhẹ nắm tay cậu, ý thức tiêu tán, rút cuộc buông tay.

"Ba!" Thẩm Kiệt té nhào vào mép giường, ôm Thẩm Vân Bằng gào khóc.

Thẩm Du An kinh ngạc nhìn Thẩm Vân bằng, chỉ cảm thấy dòng chất lỏng ấm áp chảy xuôi xuống.

Bốn năm là một đường ranh giới mà hình như từ lúc mới bắt đầu, tất cả đều không do cậu đoán được, khiến cậu đi ngược lại con đường mình chưa từng kỳ vọng, càng chạy thì càng xa.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không cách nào lại trở lại quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gã Nhảm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Trái Cây Giữa Hè (6)

Thẩm Văn Bằng bệnh nặng qua đời trong bệnh viện.

Ngày tiếp theo, hai chị em nhà họ Thẩm tuyên bố nhà họ Thẩm phá sản. Tất cả các sản nghiệp nhỏ của nhà họ Thẩm toàn bộ bị sụp đổ. Tài sản trên danh nghĩa của Thẩm Văn Bằng bao gồm cả bất động sản biệt thự theo lệ thường sẽ do nhân viên tư pháp ghi chép lại những việc liên quan, đợi đến khi giao lại tòa án sẽ bán đấu giá nộp một khoản trả lại cho công ty Hoàn Mỹ, cũng chính là tập đoàn Thịnh Thế chi nhánh công ty Hoa Hạ lúc này.

Tang lễ của Thẩm Văn Bằng hết sức vắng lạnh đơn giản, cơ bản không có ai đến.

Đồng nghiệp trên thương trường cũng không cần phải nói, dĩ nhiên là họ sẽ không tới nhưng thậm chí người thân trong nhà cũng không thấy lộ mặt.

Tai vạ đến nơi từng người bay, đây là câu ngạn ngữ muôn đời không thay đổi.

Nhà chính diễn ra tang lễ, Thẩm Kiều vẫn còn gào khóc, toàn thân áo trắng quỳ lạy trước quan tài Thẩm Văn Bằng.

Bên kia, Thẩm Du An không nói một lời, trầm mặc nhìn di ảnh Thẩm Văn Bằng. Từ sau khi Thẩm Văn Bằng ra đi, cậu chưa từng mở miệng nói gì, toàn thân trở nên rất u ám. Ánh đèn màu trắng soi vào gương mặt cậu, gò má hiện lên mấy phần lạnh lẽo cố chấp, cậu trầm muộn dọa người, cũng không ai biết cậu đang nghĩ gì.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc có người bước vào.

Cô gái mặc áo đen, đội mũ màu đen làm nổi bật da thịt trắng nõn gần như trong suốt của cô. Cô từ từ đi vào nhà chính, lấy mũ xuống hướng về phía Thẩm Văn Bằng cúi đầu vái lạy ba cái. Vừa đi tới trước mặt Thẩm Kiều, cô nhẹ giọng trấn an nói, "Thẩm tiểu thư, chị đừng quá đau khổ, người đã đi mong chị cũng bớt đau buồn, bảo vệ thân thể mình mới tốt."

Thẩm Kiều đã sớm khóc đến hai mắt đỏ ngầu, nhìn thấy người đến là Lộ Yên cũng không muốn nói thêm gì, gạt đầu trả lễ.

Lộ Yên từ từ nghiêng đầu, nhìn về phía Thẩm Du An.

Lộ Yên cứ lặng yên như vậy một hồi lâu, mới hướng tới đi về phía anh, cô lẩm bầm gọi anh, "Du An."

Thẩm Du An chỉ "Ừm" một tiếng.

"Du An, em có chút chuyện muốn nói với anh." Lộ Yên nói.

Thẩm Du An do dự một lát, trầm ổn đứng dậy, theo cô ra khỏi nhà chính.

Lối vào nhà chính có gió lạnh thổi đến, hai người đứng đối lập như vậy. Lộ Yên đứng ở nơi có ánh sáng, Thẩm Du An lại ở chỗ tối. Lộ Yên nắm lấy túi xách, trên chân mây lại nhu nhược hiện lên một tia sầu bi càng lộ vẻ vừa thấy đã thương, mấy lần cô muốn mở miệng nhưng cũng không biết nên nói thế nào.

Không đợi cô nói trước, ngược lại Thẩm Du An trầm giọng nói, "Em về đi."

Lộ Yên không tự chủ được vươn tay ra, tóm chặt lấy cánh tay của anh, rồi sau đó lại vội vã buông lỏng tay.

Thẩm Du An quay đầu lại, cứ như vậy nhìn cô.

Mà cô cũng nhìn anh, không biết là ai đang đợi ai, lại chờ ai đó nói câu đầu tiên là nên ra về.

Lộ Yên và Thẩm Du An đã thật

lâu chưa tìm ra đáp mắt. kể từ lần chụp ảnh vào ra sự việc

còn chưa từng gặp mặt, nó từ đâu cũng đến cũng là sự việc bất trắc đó, cô cũng ồn ào với Thẩm Du An một phen. Bất kể Thẩm Du An làm cách nào an ủi cô, tất cả đều không có tác dụng. Trong cơn tức giận, Lộ Yên nói chia tay, sau đó bỏ đi không còn thấy bóng dáng. Cuối tháng mười hai, Lộ Yên bay đến Sanya(*), cô ở đó bận rộn chờ rớt cuộc cũng không thể chờ điện thoại được.

(*) Sanya : thuộc Trung Quốc. Xem thêm tại <https://www.jetstar.com/vn/vi/inspiration/destinations/china>

Cho đến ngày hôm qua, cô mới từ Sanya trở về, tiện thể cũng biết chuyện xảy ra hơn mười ngày qua.

Bình thường tính khí Thẩm Du An rất ôn hòa nhưng Lộ Yên biết, người đàn ông này, một khi cố chấp thì không cách nào dự tính được điều gì.

Lộ Yên khẽ nhếch khóe môi, âm áp nói, "Em để đồ ở chỗ anh, em muốn đến lấy."

Quả nhiên Thẩm Du An móc chìa khóa ra đưa cho cô.

Lộ Yên sững sờ, sau đó nhận lấy chìa khóa anh đưa, hành động của anh quá mức kiên quyết, không chút do dự khiến cô trong thoáng chốc cảm thấy bi thương.

Lộ Yên nắm chặt chìa khóa xoay người, chặn lại một chiếc xe chạy về phía nhà trọ.

Trong ngày thường, Thẩm Du An cũng không ở tại nhà họ Thẩm mà là ở bên ngoài mượn một nhà trọ. Thật ra Lộ Yên cũng cảm thấy kỳ lạ, thân phận anh như vậy

cũng có thể mua lại cả căn nhà, làm sao lại còn phải mướn, đây là việc cô nghĩ không thông. Căn phòng này gồm hai phòng ngủ và một phòng khách, là căn hộ của Thẩm Du An sinh sống, mỗi lần tới đều sẽ rất gọn gàng nhưng hôm nay, mấy ngày không ai dọn dẹp, bữa lợn không chịu nổi.

Lộ Yên đứng ở cửa nhà trọ, mắt hôn ngấn người, rồi sau đó đi vào phòng ngủ của anh.

Phòng của Thẩm Du An cực kỳ giống nơi riêng tư, luôn rất trong lành. Lộ Yên ngồi xuống, bắt đầu thu dọn đồ đạc, những thứ đồ ăn vặt kia đều do cô mua, nhất định phải treo đầu giường của anh thậm chí là trên tủ quần, ngay cả trong ngăn kéo, đều là do cô nhét vào.

Lộ Yên mở ngăn kéo ra, thu hồi lại từng thứ.

Thật sự quá nhiều đồ, cô cần dùng cái thùng để chứa, cô đứng lên ghé, tìm cái thùng bên trên tủ sách.

Cô lấy xuống chiếc thùng kia, chỉ cảm thấy rất nặng.

Lộ Yên nghi ngờ mở nắp hộp ra, ngạc nhiên luống cuống, rồi sau đó khiến cô đỏ hồng vành mắt.

Tiếng cười của ai đó vang lên, tự giễu.

Lộ Yên thu hồi đồ vật, lập tức lại trở lại nhà chính.

Lối vào vẫn như cũ, Lộ Yên đối mặt Thẩm Du An, cô đưa chìa khóa trả lại cho anh, nhìn vào ánh mắt anh như muốn nhìn thấy điều gì, lại kiên quyết nói, "Thẩm Du An! Hiện tại em trình trình nói cho anh biết, chúng

ta chia tay! Cho tới bây giờ em chưa từng thích anh! Còn nữa, đứa bé kia cần bản cũng không phải là của anh!"

Gió lạnh từ từ thổi lất phất, khuôn mặt Thẩm Du An trước mặt Lộ Yên trở nên mơ hồ.

Anh không có một lời trách cứ, vẫn như thường ngày, chỉ nhẹ giọng nói, "Trời lạnh, mặc nhiều áo một chút."

Trái tim Lộ Yên căng thẳng, chỗ cổ họng chát đến không chịu được.

Thẩm Du An không tiếp tục nhiều lời, xoay người trở về nhà chính.

Bóng lưng của anh dần dần biến mất, biến mất không thấy gì nữa, Lộ Yên vẫn còn đứng tại chỗ.

Thật lâu, cô mới có hành động, quay lưng lại cúi đầu rời đi.

Tang lễ Thẩm Vân Bằng chưa kết thúc, vẫn chưa được mở yên mã đẹp thì phía bên này nhà họ Thẩm lại truyền tới tin dữ.

Tài sản trên danh nghĩa của Thẩm Vân Bằng bao gồm mảnh đất liệt tổ liệt tông ở Thành Nam đều bị tòa án thu lại. Mấy ngày nay, Thẩm Du An vội vàng lo chuyện tang lễ của ba mình, lại muốn chăm sóc những việc trong nhà, càng thêm tốn phí để lo quan hệ, bọn họ nhất định phải mua cho bằng được mảnh đất này về.

Nhưng ai biết "Hoàng Tước tại hậu" (*), bên này đã

sớm bị hỏi đến.

(*) * Nguyên nghĩa là chim hoàng tước ở phía sau. Câu này bắt nguồn từ thành ngữ Đường lang bổ thiên, hoàng tước tại hậu có nghĩa là bọ ngựa săn mồi ở phía trước, không ngờ có chim hoàng tước núp ở đằng sau. Ý là lo mãi săn mồi, không ngờ có kẻ rình lại mình.

Đôi phương vận dụng quan hệ, ra giá cao mua mảnh đất tổ kia.

"Ai?" Thẩm Du An gương giọng hỏi.

Người nọ chỉ truyền lời, không dám nhiều lời, chỉ sợ đắc tội giới quyền quý, "Các cậu cũng đừng hỏi, dù sao tôi đã truyền lời, các cậu cất tiếng này thôi."

Người đàn ông vội vàng nhét tám chi phiếu về tay Thẩm Du An.

Thẩm Kiều nắm ống tay áo của ông ta hỏi tới, "Rốt cuộc là ai? Là ai?"

Người kia gỡ tay cô ra vội vã chạy.

Thẩm Kiều cuống quýt, trong nháy mắt có chút cảm giác cùng đường, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Thẩm Du An lại nhận được một cuộc điện thoại, công bố đôi phương đã phái người đi đến mảnh đất tổ địa đào tro cốt rồi. Đường cong trên gương Die nd da

n**** Sóc*** Là**** Ta**** l e q uu ydo n, mặt cậu trở nên lạnh lùng, lưu loát tắt đường dây, cầm áo khoác ngoài lên, hướng về phía Thẩm Kiều nói, "Đi."

chương lên, nhưng về phía Thắm nhìn như nói. "Ừ, em đi đến mảnh đất tổ địa, chuyện của ba nhờ chị giúp thôi."

"Đu An !" Thắm Kiều la hét, "Thế nào?"

Thắm Kiều biết chuyện không ổn, vừa gọi điện về khu tổ mộ bên kia. Chỗ đó có lão làm vườn trông chừng, lão vừa tiếp điện thoại, cô mới vừa mở miệng hỏi thăm, ông liền run run nói, "Đại tiểu thư, họ Lô tiên sinh kia dẫn theo thật nhiều người tới đây, cậu ta nói này mảnh đất này đã không phải là của nhà họ Thắm nữa, hiện tại liền muốn dọn dẹp."

Lô tiên sinh?

Thắm Kiều kinh hãi, tại sao người đàn ông kia lại có thể làm như vậy?

Đầu óc Thắm Kiều trống rỗng, rồi sau đó mới có chút suy nghĩ, hài cốt ba chưa lạnh, quan tài vẫn còn trước mắt, cô vốn nên phải tuân thủ linh hoạt nhưng bây giờ nóng lòng về chuyện tổ địa, chỉ đành phải phân phó người khác chăm sóc nhà tang lễ, cô cắn răng chạy vội ra ngoài, muốn tìm cứu binh tương trợ.

Lúc này Thắm Kiều đã như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ không chịu được.

Bị buộc đến đường cùng, cô lại lần nữa đến Hoa Hạ.

Nhưng ai lại nghĩ đến, vào về Hoa Hạ sớm liệt cô vào danh sách đối tượng bị cấm vào.

Thắm Kiều đứng trong aió rét, nhìn thấu có người đang

muốn đi vào cao ốc. Cô một bước tiến lên, run tay gỡ xuống vòng tay giá trị xa xỉ ngay cổ tay mình đưa cho đối phương, "Tiểu thư, cô giúp tôi một việc, nói với Úy Hải Lam, chính là Lôi phu nhân, tôi có việc gấp tìm cô ấy, chuyện liên quan đến sống chết, cũng có thể là việc quan trọng, cô giúp tôi việc này đi."

Cô gái kia chân chờ rất lâu, cuối cùng vẫn cầm vòng tay.

Thẩm Kiều đứng chờ trong gió.

Cửa xoay phía sau, một bóng dáng mảnh khảnh cao gầy không nhanh không chậm đi ra. Úy Hải Lam thậm chí cũng không mặc áo khoác, chỉ mặc áo len mỏng màu trắng bó sát người liền đi ra ngoài. Chân mang ủng da, bên eo còn thắt dây lưng khiến cô hết sức lão luyện nhưng cũng có vẻ lạnh lẽo hơn.

Thẩm Kiều vội vàng nghênh đón, Úy Hải Lam nhẹ giọng hỏi, "Thẩm tiểu thư, có chuyện gì gấp?"

Thẩm Kiều hốt hoảng nắm eo tay cô, "Cô theo tôi đi!"

Úy Hải Lam đứng sực cố định căn bản không cho cô ấy lay động mình, "Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Coi như chị van em, Úy Hải Lam, chị van em có được hay không? Em hãy bỏ qua cho nhà họ Thẩm chúng ta có được hay không? Đó là một phần tổ tiên, em nói anh ta thu tay lại đi!" Thẩm Kiều chưa từng cầu xin ai, trong những ngày gần đây cô chưa cay vô dụng, nước mắt tràn ra hốc mắt, lệ rơi đầy mặt.

Chương 181: Trái Cây Giữa Hè (7)

Úy Hải Lam có chút mơ hồ, thậm chí cô cũng không rõ tình huống, trầm mặc phun ra hai chữ, "Cái gì?"

Khuôn mặt Thẩm Kiều đầy nước mắt, tiều tụy không ra hình người, lại cầm lấy cổ tay cô thật chặt, nhỏ giọng cầu khẩn, "Hải Lam, chị biết Thẩm gia có lỗi với Úy gia nhưng bây giờ Thẩm gia cũng đã sụp đổ rồi, hẳn cũng đã đủ phải không? Em hãy bỏ qua đi, ba chị cũng còn chưa được chôn cất mà Lôi Thiệu Hành lại dẫn người đi đến mộ tổ(*), anh ta muốn tất cả phần tro cốt tổ tông Thẩm gia không yên."

(*) Mộ tổ : phần mộ tổ tiên

Úy Hải Lam nghe khóc kể lẻ, trong nhất thời cô thất thần như người mất hồn.

Lôi Thiệu Hành dẫn người đến khu đất tổ Thẩm gia? Anh muốn dọn dẹp khu mộ tổ Thẩm gia?

"Hải Lam! Chị van em! Em hãy đi theo chị! Hiện tại chỉ có em, chỉ có em mới có thể giúp bọn chị." Thẩm Kiều không ngừng cầu xin, lo lắng cùng bi phẫn.

Úy Hải Lam có chút luống cuống, cô cảm thấy mọi chuyện trở nên rất phức tạp.

Rốt cuộc vì sao anh lại làm như vậy?

Thẩm Kiều năn nỉ hết cách, lại thấy Úy Hải Lam vẫn không hề bị lay động, cô nóng nảy, nghĩ đến lời nói trước khi chết của cha mình, nghĩ đến lời hứa đồng ý của mình với ông, lại nghĩ đến cơ nghiệp mấy đời của tổ tông Thẩm gia, tất cả đều chôn ở mảnh đất kia. Nếu hôm nay bị hủy, thật sự bị người đào lên, cha cô cũng sẽ thực sự ôm hận xuống dưới cửu tuyền, không cách nào yên nghỉ.

"Hải Lam, chị van em, chị van cầu em... em giúp chị một lần! Một lần cuối cùng, có được hay không? Chị quỳ xuống trước mặt em! Chị van cầu em! Lôi phu nhân, em giúp chị một lần đi! Chị quỳ xuống có được hay không?" Thẩm Kiều khổ sở nói, làm bộ đáng sẽ phải quỳ xuống.

Úy Hải Lam vội vàng ngăn cô, vội vàng kêu, "Chị đừng như vậy!"

"Em hãy đi đi! Chị van em!" Thẩm Kiều nghẹn ngào nói, bắt lấy đôi tay khẽ run của cô, tha thiết chờ đợi cô đồng ý.

Trong lòng Úy Hải Lam kinh hãi.

Một Thẩm Kiều cao ngạo như vậy lại muốn quỳ xuống với cô.

Cho tới bây giờ, cô đều chưa từng nghĩ sẽ có ngày này. Rốt cuộc phải bức cô ấy đến tình cảnh như thế nào?

Giờ phút này trong mắt cô, Thẩm Kiều bị gió lạnh ôm lấy gương mặt thổi đến cực kỳ thương tâm, mà mấy ngày nay Thẩm Kiều cũng chưa từng được nghỉ ngơi đầy đủ, nỗi đau mất cha, hơn nữa Thẩm gia lại sụp đổ, đủ loại đã kích khiến cô ấy không thể chịu đựng, gần như bên bờ sụp đổ. Mối hận cũ vẫn còn dây dưa che hai mắt cô, nghèo túng chán nản bàng hoàng khiến cô như nhìn thấy phảng phất cái bóng của mình trong đó.

Bốn năm trước, không phải cô cũng cơ khổ không ai giúp như thế này sao?

Úy Hải Lam hơi nường mảy, lạnh giọng nói, "Em có thể đi theo chị nhưng có được hay không thì em không thể bảo đảm. Hơn nữa, đây là lần cuối cùng."

Nước mắt theo khuôn mặt nhỏ xuống cằm, khuôn mặt Thẩm Kiều

lập tức lộ ra vẻ vui mừng, làm sao còn quan tâm được nhiều như vậy, gật đầu liên tục.

Thẩm gia vốn là thương nhân giàu có thành nam, tổ tông mấy đời đều được an táng tại đất ở sườn núi vùng ngoại ô phía nam. Đã là thượng nhân, không chỉ chú ý đến phong

thủy nhà mình, mà ngay cả phương hướng của mộ bia cũng rất được quan tâm. Trên sườn núi có đủ loại tùng bách xanh lục âm áp, dù mùa đông lạnh lẽo cũng sẽ không âm đạm.

Đối với tùng bách bình thường, khí trời càng lạnh lẽo thì nó vẫn cứ nghênh ngang đứng sừng sững như vậy.

Giữa sườn núi có xây một tòa nhà, người trông chừng nghĩa địa nơi này là một lão người làm.

Hai người vội vàng chạy tới, leo lên giữa sườn núi, đến trước cửa Thăm Kiêu gọi lớn, trong phòng cũng không có một bóng người.

"Nhất định bọn họ đang ở trên." Thăm Kiêu gấp giọng reo lên.

Đọc theo thêm đá, hai người lao nhanh, cỏ dại khắp nơi, khắp nơi đều là màu vàng héo úa.

Đắm lên tảng đá xanh, rớt cuộc lao lên được đỉnh núi.

Từ rất xa, có thể nhìn thấy phía trước một nhóm bóng người màu đen.

Cùng một trang phục màu đen, hai tay chấp sau lưng, vây quanh một vòng không cho người bên trong ra ngoài, cũng không cho người bên ngoài đi vào. Bốn phía đều là tùng bách màu xanh âm áp, cây cối khô héo, cành cây khẳng khiu chắn ngang về phía chân trời giống như muốn đâm thủng bầu trời, lại có vẻ hoang vu như vậy.

Những phần mộ san sát nhau nằm rải rác trên đỉnh núi, đều là tổ tông Thảm gia.

Uý Hải Lam chạy tới, không khỏi có chút thở gấp.

Cô hô hấp hỗn loạn, khẽ nheo lại tròng mắt, ánh mắt xuyên qua những người đàn ông áo đen kia, thoáng nhìn thấy thấy hai bóng dáng kia.

Áo gió màu xanh đen, bóng người cao to mạnh mẽ rắn rỏi giống như chàng thanh niên tuấn tú năm đó, đó là Thảm Du An. Mắt vừa nhìn thoáng qua, khuôn mặt Thảm Du An tập trung, vẻ mặt rất tối tăm lẫn lạnh lùng. Đã có một khoảng thời gian cô chưa từng gặp cậu, lúc trước bộ dáng đàn ông trong suốt điệu điệu, mà bây giờ trở nên rất chán chường.

Uý Hải Lam cũng biết tin tức Thảm Vân Bằng qua đời, nghĩ đến mấy ngày nay chắc cậu ta thực sự đã chịu đựng quá nhiều đau khổ.

Mà một người đàn ông khác quay lưng lại với cô, áo khoác dạ màu đen bên ngoài hồ hững khoác lên đầu vai, cũng không mặc vào, cổ áo dựng đứng, hai hàng khuy áo tinh xảo, còn bộ com lê có cả một hàng nút đồng lóe sáng. Cờ má anh bị tóc đen ngắn trở, chỉ nhìn thấy sống mũi thẳng tắp, còn khẽ nhếch khóe môi. Bộ dáng kia thật tùy tính, cũng khác thường trên đời này.

Thế nhưng trong lúc này hai người đàn ông ngồi ngay tại mảnh đất tổ mộ còn đặt một chiếc bàn trà, thậm chí còn bày ra bàn cờ.

Trong lúc đó, cô qua cô lại, không hề có tiếng động mà chỉ chăm chú chơi cờ.

Đây là tình hình Uy Hải Lam không ngờ tới, cô còn tưởng rằng nơi này sẽ vung tay múa chân nhưng ai biết lại là tình cảnh như thế này.

Thẩm Kiều vội bước lên trước muốn xông vào.

Nhưng bị mấy người áo đen ngăn cản.

Bên tai vang lên tiếng kêu gào ầm ĩ, Thẩm Kiều mở miệng thét lớn, "Đu An!"

Thẩm Du An không để ý tới, toàn bộ tâm tư cậu đều đặt trên bàn cờ này, cả người phát ra tia cổ chấp đến dọa người.

Mà người đàn ông kia lại càng không để ý đến.

"Các anh ngăn tôi làm gì? Tránh ra!" Trong lòng Thẩm Kiều hoài nghi, không nghĩ ra chuyện gì xảy ra, đưa tay đẩy mấy người đàn ông kia.

Người đàn ông áo đen vẫn một vẻ mặt lạnh lùng, vẫn cứ không nhúc nhích.

Thẩm Kiều lại kêu hai tiếng nhưng Thẩm Du An vẫn như cũ giống như không nghe thấy.

Thẩm Kiều không còn cách nào, hoảng hốt nghiêng đầu nhìn về người phía sau.

Uy Hải Lam lạnh lùng nhìn hơn ba cũng không hề mở

Cây trà trên bàn cũng đang nhả hơi, cũng không hề mở miệng.

Thẩm Kiều lại quát lên, "Cô ấy là Lôi phu nhân! Các anh không nhận ra à? Còn không mau tránh ra!"

Mấy người đàn ông kia ngẩn ra vì họ cũng chưa từng thực sự gặp qua Lôi phu nhân.

Vương San từ đầu kia chạy bước nhỏ đến, nhăn đầu lông mày, hướng về phía đoàn người phân phó, "Thật làm càn! Lôi phu nhân cũng muốn càn? Không hiểu phép tắc!"

Lúc này Uy Hải Lam mới chậm rãi đi đến trước mặt Vương San, nhẹ giọng hỏi, "Thư ký Vương, chuyện gì xảy ra?"

Vương San nhỏ giọng, kể đầu đuôi ngọn nguồn.

Lúc này Thẩm Du An chạy tới khu mộ tổ, lại cùng Lôi Thiệu Hành bàn luận, hai người nói về vấn đề khu mộ tổ, Lôi Thiệu Hành cười muốn dứt khoát một bàn cờ. Trong bàn cờ, nếu Thẩm Du An thắng, Lôi Thiệu Hành dẫn người rút lui, không hề hỏi tới mảnh đất trống này nữa. Ngược lại, nếu Lôi Thiệu Hành thắng, như vậy lập tức sẽ đào mộ phần.

Thẩm Kiều kinh hãi, đây là khu đất tổ, tại sao có thể tùy tiện như vậy?

Vương San không nói nhiều chỉ dẫn họ vào bên trong.

Nước trà trên lò lửa đỏ hồng, hơi nóng bốc lên phát ra tiếng phì phì.

Hai người đàn ông kia mặt đối mặt với nhau chuyên chú trong ván cờ, giống như bàn cờ này chính là tất cả thiên hạ.

Thẩm Kiều đi tới bên cạnh Thẩm Du An, bộ dáng cậu tập trung tinh thần khiến cô không dám lên tiếng quấy rầy nữa.

Úy Hải Lam cũng đi tới bên cạnh Lôi Thiệu Hành, cúi đầu nhìn ván cờ nhưng cũng chẳng phân biệt được cao thấp.

Một ván quyết định thắng thua, thắng bại tự có kết quả.

Úy Hải Lam yên lặng đứng phía sau, tầm mắt nhìn Lôi Thiệu Hành, lại nhìn Thẩm Du An.

Cô nhớ lại thời trung học khi đó, bốn người bọn họ đã từng cùng nhau chơi cờ vây xã đoàn. Từ Minh Lăng và Viên Viên chơi chỉ vì buồn chán, vì nhàn rỗi mới gia nhập, mà Thẩm

Du An và cô lại thích đánh cờ. Thi đấu cả cấp trung học, Die nd da n**** Sóc**** Là**** Ta**** l e q uu ydo n, cũng đồng thời lấy được vòng nguyệt quế chiến thắng trở về. Năm cuối lớp mười hai, bọn họ còn được đề cử chọn vào đội thi đấu niên quốc gia nhưng người nhà không đồng ý liền từ chối.

Thế nhưng tình hình bây giờ, hai người lại có thể lực ngang nhau.

Một trận gió lạnh quét tới, Úy Hải Lam chợt tỉnh, bàn

thân vốn sợ lạnh khiến cô càng thêm run rẩy.

Vương San lên cạnh nhẹ giọng nói, "Phu nhân, trời lạnh thế này, sao ngài lại mặc mỏng như vậy?"

Lúc đó Uy Hải Lam bị người gọi xuống, căn bản cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy. Gấp rút chạy đến chỗ này, lại bò lên nhiều bậc thang, đầu tiên cảm thấy nóng nhưng sau khi dừng lại đã cảm thấy lạnh. Cô nghiêng đầu nhìn về Vương San, lại nhẹ giọng nói, "Không có gì."

"Quần áo tôi đưa, phu nhân có mặc chứ?" Vương San nói xong, làm bộ dáng muốn cởi áo khoác xuống.

Uy Hải Lam vừa muốn từ chối, mà Lôi Thiệu Hành vốn đang đánh cờ lại đột nhiên có hành động, cánh tay dài duỗi một cái, liền gạt áo khoác ngoài ở đầu vai, cũng không quay đầu lại, liền chuyển về phía cô, ý bảo cô lấy mặc vào, giọng anh trầm thấp ngay sau đó vang lên, bá đạo hai chữ, "Mặc vào."

Uy Hải Lam sợ run lên, lại thấy gò má của anh cực kỳ lạnh lùng, làm như có chút không vui, cô thuận theo nhận lấy áo khoác ngoài khoác lên đầu vai mình. Áo khoác ấm áp mang theo hơi thở của anh, vây quanh cô, lại nghe thấy một chuỗi tiếng chuông dồn dập vang lên, phá vỡ bầu không khí trống trải lúc này.

Lôi Thiệu Hành móc chiếc điện thoại di động từ trong ra, liếc nhìn màn hình.

Mọi người nghĩ anh nhất định sẽ cúp điện thoại, nào có

*thế đoán được anh lại đứng dậy, nhẹ nhàng ôm chầm lấy
Úy Hải Lam dẫn cô vào ghế mình.*

*Tiếng chuông vẫn còn vang lên, Lôi Thiệu Hành mỉm
cười nói, "Em đánh giúp anh."*

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Trái Cây Giữa Hè (8)

Úy Hải Lam không kịp nghĩ nhiều, chưa đáp lời anh đã xoay người bước đi thông thả đến nơi xa. Cô ngồi ở ghế anh mới vừa ngồi, trong nháy mắt nổi lên hoài nghi, suy nghĩ ai sẽ gọi đến, ai có thể khiến anh bắt điện thoại vào lúc này. Bên tai lại nghe lộp bộp, Thẩm Du An đã canh giờ.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía trước, đôi mắt bàn cờ của cậu.

Thẩm Du An cũng nhìn cô, đôi mắt màu nâu thâm thúy khác thường, đưa mắt nhìn kỹ cô.

Úy Hải Lam nhận ra đôi mắt này.

Ngày trước mỗi lần đánh cờ, cậu sẽ như vậy, loại ánh mắt chuyên chú gần như cố chấp sẽ làm cô cảm thấy quá mức điên cuồng. Đánh cờ là quyết đấu lẫn nhau, kết quả chỉ có hai loại, thắng bại càng là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay không thể so với trong quá khứ, bàn cờ này liên quan đến khu tổ địa, liên quan đến những phần mộ từ đời này sang đời khác.

Úy Hải Lam yên lặng hồi lâu cũng chưa từng ra quân cờ.

Thẩm Du An cứ bình tĩnh nhìn cô, không nói một tiếng.

Thẩm Kiều bên cạnh rất nóng nảy, cũng không biết nên làm sao mới phải.

Thời gian tí tách trôi đi.

Vương San liếc nhìn giờ, đi tới bên cạnh Úy Hải Lam, khẽ cúi đầu dặn dò, "Phu nhân, cũng sắp đến giờ rồi."

Quá nhiều suy nghĩ hỗn loạn lo lắng, Úy Hải Lam quét mắt nhìn giờ, tầm mắt trở lại bàn cờ, xem tổng thể tình thế toàn cục. Nơi nơi đều là hai màu trắng đen, cô không tự chủ thể hiện nét mặt nghiêm nghị, chân mày hết chau lại khép, làm như đang rối rắm suy nghĩ. Tai mắt mình mẫn, cô đưa tay cảm lên một viên cờ, vững vàng rồi tay đánh xuống.

Ngược lại Thẩm Du An lại dừng lại, ngược mắt quét nhìn về phía cô, mặt không biến sắc ra quân cờ.

Hai người cứ đi như vậy, chỉ trong chốc lát lại cùng xuống.

Đợi đến lúc Lôi Thiệu Hành bắt xong điện thoại trở lại nhìn thấy tình thế bàn cờ đen trắng đối lập bất phân cao thấp, vẫn như lúc anh rời đi.

Nhưng về mặt của anh lại lo lắng vài phần, đẩy mắt đầy vẻ tức giận.

Úy Hải Lam cũng tự nhiên đứng dậy nhường chỗ, quay đầu nhìn vào mắt anh, trong lòng căng thẳng, ngược lại bị anh làm cho kinh hãi.

Cô yên tĩnh lui trở về phía sau, mà trên mặt anh hiện lên một tia mỉm cười ảm áp, điều này làm cho cô hết sức lo lắng.

Lại cũng không ai nói chuyện nữa.

Tất cả mọi người đều tập trung trên bàn cờ, bàn cờ này chính là mấu chốt.

Lúc đầu Lôi Thiệu Hành chậm rãi từ từ nhưng trở lại thế cờ, cả người liền thay đổi, anh bày binh bố trận rất sâu sắc kỹ lưỡng, dường như đi bước kế tiếp thế nào đã được anh dự tính trong đầu trước một trăm bước rồi. Thẩm Du An vẫn trầm ổn đánh cờ, mà Úy Hải Lam nhìn thấy lại kinh hồn bạt vía. Cho tới bây giờ cô cũng không biết, cậu lại tinh thông chơi cờ đến như vậy, rõ ràng vừa rồi nguy cơ tứ phía, tuyệt đối không nhìn ra được những cạm bẫy kín đáo trong đó nhưng cậu lại đếm từng

số phá giải, hóa thành điểm lợi của mình, chẳng những thu phục địa bàn, lại ép đối phương đến gắt gao.

Còn anh đánh cờ ra chiêu quá ác, cố tình không để lại một chút đường sống cho đối phương.

Khuôn mặt Thẩm Du An trầm xuống, mùa đông lạnh lẽo mà trán của cậu toát ra đầy mồ hôi.

Điều đáng sợ nhất trong đánh cờ không phải thua, mà là đánh mất ý chí chiến đấu, Uý Hải Lam nhìn thấy Thẩm Du An nâng chung trà lên uống, cô đã biết rõ ván cờ này thắng bại đã phân.

Quả nhiên, trong nháy mắt khi kết quả được công bố, có người vui vẻ mà cười.

"Tài nghệ đánh cờ của Thẩm công tì không tệ, ngày mai có rãnh rồi, chúng ta lại thảo luận một chút. Ngày hôm nay chỉ đến đây, tôi còn có việc quan trọng muốn làm." Lôi Thiệu Hành sâu kín cười nói.

Thẩm Du An luôn bực không nói, gương mặt căng thẳng, tay nắm thành hai quả đấm dưới mặt bàn chứng minh cậu không cam lòng.

Thẩm Kiều không rảnh về kỹ thuật chơi cờ, bản thân cũng không hiểu được nhiều, chỉ là nhìn thấy tình hình như vậy cũng biết bọn họ đã thua.

Lôi Thiệu Hành nhàn hạ thoải mái thưởng thức trà, mở miệng quát một tiếng, "Làm đi!"

Những thuộc hạ chờ lâu lập tức tuân lệnh, tất cả đã sớm cầm công cụ trên tay tiến lên muốn đào mộ phần. Thảm Kiều kinh hãi, kêu la dừng tay nhưng cũng không ai để ý tới cô. Mất thấy từng phần mộ bị đào mở, Thảm Kiều gấp đến độ đỏ hồng vành mắt.

Thảm Du An trầm mặc nói, "Lôi tiên sinh, thật không thể nhượng bộ sao?"

Lôi Thiệu Hành vuốt vuốt ly trà trong tay, trầm giọng nói, "Bốn chữ 'nhất ngôn cửu đỉnh', tôi nghĩ Thảm công tử đã nghe qua."

"Tất cả đều dừng tay cho tôi!" Ánh mắt liếc thấy cái xẻng đã đào khoét lún đất, Thảm Du An hét lớn một tiếng, tiếng hô của cậu lạnh lùng, những người kia dồn dập nhìn về phía cậu, thấy vẻ mặt cậu âm độc, lại thấy Lôi Thiệu Hành giơ tay lên nên liền tạm ngừng. Thảm Du An đứng dậy, đi tới trước mặt Lôi Thiệu Hành, cách có chừng một mét, khiêm nhường nói, "Lôi tiên sinh, đây là mộ tổ nhà chúng tôi, có thể nhượng bộ hay không?"

Lôi Thiệu Hành ngồi hai chân chéo ngược, mỉm cười nói, "Nói như vậy thật không tiện, còn muốn tôi ngược đãi."

Trong lời của anh có ý gì, Thảm Du An tất nhiên hiểu rõ, đành hạ quyết tâm nhục nhã quỳ gối trước mặt anh.

Cậu đột nhiên quỳ như vậy khiến Thảm Kiều chua cay bị thương, lại lần nữa khóc.

Uý Hải Lam nhìn cảnh Thảm Du An chật vật nghèo

túng vút và như vậy, trong lòng không chịu nổi sóng lớn, đó là chuyện không thể.

Thắm Du An cúi cúi đầu như vậy, giọng nói cậu chìm dần, dường như muốn chìm trong bùn đất, hèn mọn thỉnh cầu, "Lôi tiên sinh, xin tha cho Thắm gia chúng tôi một con đường sống."

Lôi Thiệu Hành cũng không lập tức lên tiếng, vẫn như cũ thưởng thức trà. Mà trước mắt anh, mờ hồ hiện lên hình ảnh năm đó, sau đó cảnh tượng rõ mồn một trước mắt, mà anh đang mỉm cười. Nước trà thuần khiết cũng chợt trở nên không có mùi vị, ngón tay của anh cầm chiếc tách, nước trà trong tách sáng ngời lấp lư gọn sóng, thật lâu cũng không rơi tiếng.

Thắm Kiều khóc quỳ gối trước mặt Lôi Thiệu Hành, lại hướng về phía Lôi Thiệu Hành cầu xin tha thứ.

Anh vẫn trầm mặc như cũ.

Thắm Kiều lại nhìn về Uy Hải Lam, khóc đến nước nở, "Hải Lam! Lôi phu nhân! Van cầu em, em mở miệng đi! Em bỏ qua cho Thắm gia chúng ta đi!"

Uy Hải Lam nhìn Thắm Kiều một chút, lại nhìn Thắm Du An, trước mặt cô còn có nhiều mộ bia như vậy, mộ của tổ tiên cha ông đã qua đời. Cô thật sự nhìn không nổi nữa, mặc dù biết mình nói cũng không có một chút giá trị nhưng vẫn không nhìn được bước tới vài bước đi tới bên cạnh anh, cô mở miệng, "Thiệu Hành."

Một tiếng êm ái này lại kéo Lôi Thiệu Hành về lại

thực tế.

Anh từ từ ngược mắt, nhìn cô lấp bắp hỏi ngược lại,
"Thế nào? Muốn xin tha cho cậu ta?"

Úy Hải Lâm lắng yên, nhẹ giọng nói, "Có thể hay không."

Hoảng!

Chiếc tách trong tay anh hung hăng bị đập trên bàn, vì quá dùng lực cho nên ly trà đều vỡ tan nát, nước trà đổ đầy tay.

Lôi Thiệu Hành neho tròn mắt, vẻ mặt kia rất nguy hiểm lạnh lạnh.

Không đợi cô tại lên tiếng lần nữa, Lôi Thiệu Hành lạnh lùng phớt ra một câu "Không có tư cách này", cũng không chỉ rõ là ai khiến Ủy Hải Lam lạnh lẽo, cũng có ý chế giễu Thẩm Du An.

"Anh nói cho em biết, năm đó Ủy gia sụp đổ cũng một phần là vì Thẩm gia đã đẩy phía sau." Lôi Thiệu Hành lãnh đạm nói, môi ngậm lấy nụ cười sâu xa, "Đừng tưởng rằng bọn họ là người tốt lành gì, Thẩm Văn Bằng bỏ đá xuống giếng(*), sao bọn họ lại không biết? Thẩm Du An hoàn toàn không biết sao?"

(*) bỏ đá xuống giếng: thừa cơ hãm hại

Uỷ Hải Lam cực kỳ kinh ngạc, lời của anh giống như
sấm sét giữa trời quang, quá mức đột nhiên, quá mức khiếp

sợ. Chi thay trong dáng cao lớn anh Die nà da
n**** Sốc**** Là**** Ta**** l e q u u y d o n, đứng
chấn, chiếm hết đáy mắt cô. Lúc này anh ôm chầm lấy cô,
vẫn cứ dẫn cô đứng trên mảnh sườn núi, lại thông dong vô
tình quát lên, "Làm đi!"

Trước mặt của Ủy Hải Lam là hình ảnh những người
thuộc hạ kia huy động xẻng, bới đất.

"Đừng dằn! Không được làm như vậy!" Thẩm Kiều xụi
lơ trên mặt đất.

Một ngôi mộ ngã, lại một ngôi mộ ngã.

Thẩm Kiều cũng không có cách nào ngăn cản, cuối cùng
tê liệt mềm oặt trên mặt đất, gào khóc.

Thẩm Du An hung hăng chạy về phía mộ tổ, vung tay
với bọn họ nhưng cậu làm sao có thể ngăn cản nhiều người
như vậy, còn bị đè xuống đất. Tóc mềm mại kia che hai
mắt cậu, cho nên đến lúc cũng không nhìn thấy vẻ mặt của
cậu. Bên tai tất cả kêu gào, tất cả đều biến mất đi, hóa
thành đau đớn trong lòng, âm thầm đâm vào tim phổi.

Ủy Hải Lam bị anh mạnh mẽ ôm chặt, đôi mắt từng
ngôi mộ ngã xuống, cô không đành lòng nhưng anh cố tình
giữ cô không để cho cô cử động. Lôi Thiệu Hành đứng
bên cạnh cô, tay của anh giữ thật chặt cánh tay của cô, cô
cảm thấy một hồi đau đớn, nghiêng đầu nhìn về phía anh,
chỉ thấy ánh mắt của anh như tuyết, lạnh lẽo một mảnh.

Hơn hai mươi ngôi mộ Thẩm gia đều bị đào bới tung lên.

Thẩm Kiều ôm ngực, tro cốt kia, tiếng khóc khàn nơi

Chàng trai trẻ em đang từ cơn mưa, tiếng nước rơi rơi.

Lúc này Lôi Thiệu Hành mới kiên quyết ôm cô rời đi, trong nháy mắt Úy Hải Lam chợt quay đầu nhìn thấy Thẩm Du An quỳ trên mặt đất, giống như tượng điêu khắc bị hóa đá, mặc cho gió lạnh càn quét. Có lẽ là quá mức lạnh lẽo, cô mới có cảm giác hốc mắt cay đến không chịu được, trong nháy mắt khi tới thêm đá cũng trở nên hơi mờ hồ.

Một hàng xe đậu, Vương San mở cửa xe.

Hai người cũng nhào ngồi vào, sau đó xe chạy đi với tốc độ đều đặn.

Sắc mặt Úy Hải Lam cũng không quá tốt, áo khoác ngoài của anh còn che cho cô nhưng cô cũng không có cảm giác ấm áp.

Lôi Thiệu Hành nhìn phía trước, chợt trầm giọng nói, "Kỹ thuật chơi cờ của em cũng không tệ."

Mảnh sườn núi trong gương chiếu hậu dần dần xa không còn thấy nữa, Úy Hải Lam nhẹ giọng trả lời, "So với anh kém xa rất nhiều."

"Đi vội đến nỗi không nhớ mặc dày dùi áo?" Lôi Thiệu Hành chợt nắm cầm của cô, mạnh mẽ khiến cô nhìn mình, ánh mắt lộ ra tia sắc lạnh.

Úy Hải Lam cười, nhìn chăm chú vào anh, "Kẻ phía sau sẽ là ai? Anh lại muốn bới mộ phần nhà ai?"

Ánh mắt của anh tàn nhẫn, "Hiện nay em đều chưa từng

mở miệng."

Cô thu lại nụ cười, sâu kín nói, "Lôi Thiệu Hành, anh quá tuyệt tình."

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Trái Cây Giữa Hè (9)

Thẩm gia đã hoàn toàn sụp đổ, mảnh đất cuối cùng ở thành nam này cũng hoàn toàn thuộc về tập đoàn Thịnh Thế, căn cứ vào thông tin mới nhất, sau này tập đoàn Thịnh Thế muốn khai phá khu biệt thự tổ mộ, đặc biệt là những ngôi biệt thự có phần mộ dành cho hào môn thế gia. Mảnh đất gần hồ kè biển, chính xác là rất thích hợp để khai thác đất. Lúc trước cũng từng có vô số thương nhân mơ ước nhưng bởi vì nguyên nhân Thẩm gia chỉ là một mảnh đất nhỏ mà nơi đó lại có nghĩa địa, cho nên cũng bỏ qua.

Bây giờ khu đất tổ bị đào lên, mọi người cũng ngậm ngùi không dứt, lại trách móc kẻ mua đất có thủ đoạn tàn nhẫn.

Dù sao cũng là vong linh về đất, đúng là có chút thất đức.

Nhưng vừa nghĩ tới mấy năm sau, sau khi xây xong khu biệt thự tổ mộ này có thể lấy được khoảng lãi khổng lồ, mọi người cũng mù quáng.

Thi thể Thẩm Vân Bằng đã bị hỏa táng, nơi ở Thẩm gia cũng bị niêm phong.

Thẩm Du An cùng Thẩm Kiều đang trong nhà thu dọn đồ đạc.

Thẩm Kiều vừa sắp xếp lại quần áo vừa rơi nước mắt. Mấy ngày nay, ngày nào cô cũng lấy nước mắt rửa mặt, không ngày nào không như thế. Chỉ cần nghĩ đến khu mộ tổ bị đào lên, tâm nguyện cuối cùng của cha cũng chưa thành đạt, trong lòng cô giống như đao cắt khó chịu vô cùng, dù thế nào cũng không thể thờ bình thường được. Ngừng lại động tác, cô quệt mặt, tất cả đều là nước mắt.

Thẩm Du An đi về phía cô, đôi tay khẽ vuốt khuôn mặt của cô, giúp cô lau nước mắt, "Chị, đừng khóc, chúng ta phải nhanh dọn dẹp thôi."

Thẩm Kiều bây giờ đã cùng Thẩm Du An sống nương tựa lẫn nhau, vội vàng gạt đầu, nghẹn ngào nói không ra lời.

Vốn lúc đầu hai chị em còn để dành chút ít nhưng trước đó vài ngày vì muốn giúp đỡ công ty, lại đúng lúc lấy hết tất cả gia sản bán đi, bây giờ đã sớm không còn gì cả. Toàn bộ số tiền cuối cùng cũng dùng để sắp xếp cho tro cốt tổ tông bọn họ. Hiện tại bọn họ chỉ có thể đi một ngày thì tính một ngày, đợi khi trải qua giai đoạn này, hi vọng mọi thứ sẽ có thể từ từ tốt lên.

"Du An, về sau chúng ta nên ở đâu?"

"Chị, đừng lo lắng, trước tiên chúng ta ra ngoài thuê phòng, chúng ta có thể tạm thời chuyển đến nơi đó, đứng nghĩ gì nữa, tất cả đều sẽ tốt." Thẩm Du An trầm giọng trấn an, lặng lẽ cầm quần áo ném vào trong rương hành lý. Cậu chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày mình lại có thể chán nản, vất vả như vậy.

Thẩm Kiều mờ mịt không còn tâm trạng suy nghĩ nhiều nữa, cúi đầu tiếp tục dọn dẹp.

Hai người chỉ sắp xếp quần áo đơn giản, lại nhắc hành lý lên muốn rời đi.

Từ cầu thang nhìn xuống, cúi đầu lại thấy trong đại sảnh có hai bóng người đứng chân.

"Tiểu Lam, em xem một chút phòng này như thế nào? Có thích hay không? Coi như anh tặng em quà năm mới." Giọng của người đàn ông trầm thấp đậm đà, chiếc hôn kia cực kỳ cung chiêu, anh ôm cô gái trong ngực, kiên nhẫn lấy lòng hỏi thăm, nghiêm nhiên tỏ ra bộ dáng là một quý ông hoàn mỹ.

Mà cô gái bị anh ôm ăn mặc đơn giản thoải mái, tóc đen xõa xuống ngang vai. Khuôn mặt tiêu chuẩn hình trái xoan, hơi tái nhợt nhưng không có quá nhiều biểu cảm,

yên tĩnh lạnh lùng, vô dục vô cầu. Cô đứng ở đại sảnh nhìn bức tranh sơn dầu to được treo trên tường vẫn luôn không hề mở miệng nói chuyện.

(*) Vô dục vô cầu: không có ham muốn, không có nhu cầu.

Tay của người đàn ông dùng chút sức lực, vừa cúi đầu hỏi, "Sao hả? Như thế nào?"

Uý Hải Lam vẫn thùy chung chỉ nhìn bức tranh kia, chậm chạp không lên tiếng.

Tròng mắt Lôi Thiệu Hành căng thẳng, cười nói, "Nếu không thích, vậy thì phá hủy, xây lại theo yêu cầu của em."

Thẩm Kiều xuống lầu nghe được một đoạn đối thoại như vậy, lồng ngực lập tức phát lên tức giận, hùng hực chạy xuống lầu.

"Lôi Thiệu Hành! Uý Hải Lam! Các người đừng quá đáng như vậy! Ở chỗ này diễn kịch gì, diễn cho ai xem? Dù sao bây giờ Thẩm gia cũng không còn gì! Anh thích hủy thì hủy, dù là san bằng căn phòng này cũng cùng không quan hệ gì tới chúng tôi. Tôi nói cho các người biết, các người thất đức như vậy sẽ không có kết cục tốt. Ông trời mở to mắt, tại mọi thời khắc nhìn các người đó!" Thẩm Kiều phẫn nộ gào thét, cặp mắt đỏ bừng bừng.

Thẩm Du An xách rương trầm ổn đi xuống, ánh mắt của cậu quét qua Lôi Thiệu Hành, sau đó đối mặt với Uý Hải Lam.

Cậu nhìn như vậy, trong lòng Uy Hải Lam chợt có tia sâu não không tên.

Cậu luôn luôn gợn gàng sạch sẽ, mà giờ đây trở nên lôi thôi như vậy, dưới cằm đều là râu ria mọc um tùm, trên mặt còn có vết máu đông tụ lại do bị đánh. Cả người cậu rất nặng nề ngọt ngào, y phục cũng dơ bẩn, hình như đã qua nhiều ngày cậu chưa từng ngủ rồi, cho nên trong mắt hiện đầy tia máu. Tóc ướt nhẹp rũ xuống, cặp mắt mở to lạnh lạnh uy nghiêm đến đáng sợ.

Thậm chí cô cũng sắp không nhận ra nữa.

Người đàn ông này thật sự chính là Thẩm Du An sao?

Uy Hải Lam chỉ có thể nhìn cậu như vậy, một câu cũng không nói.

Thẩm Du An trầm mặc đi qua cô đến bên cạnh Thẩm Kiều, một tay nhắc rương hành lý, một tay kéo Thẩm Kiều qua, cũng không quay đầu lại bước ra khỏi cửa chính liệt thục.

Trong nháy mắt ánh sáng bên ngoài bao vây lấy hai người, rồi sau đó bao phủ cả bóng dáng liến mắt không dấu vết kia.

Lôi Thiệu hành ôn cô từ phía sau, anh tựa đầu đặt lên bả vai của cô, thần mặt thì thào nói, "Rốt cuộc làm sao, dù gì em cũng cho anh một câu."

"Tùy anh." Uy Hải Lam rốt cuộc khắc ra hai chữ, một

hồi lâu chưa từng mở miệng cho nên âm thanh cũng hơi khàn khàn.

"Tùy là có ý gì?"

"Muốn mua, muốn dỡ bỏ, muốn xây, tất cả đều tùy anh, anh thích làm sao thì làm vậy thôi." Cô giải thích tường tận.

Lôi Thiện Hạnh hôn lên khuôn mặt của cô, cười nói, "Không phải anh đang thương lượng với em sao?"

"Không cần." Cô lại lần nữa lạnh lùng phủ quyết, dùng sức đẩy tay anh đang nhốt chặt tay của mình ra, "Thời gian nghỉ trưa cũng đã hết, em muốn về công ty, trễ không tốt."

"Đã trễ? Em còn sợ trễ? Cũng không nói với anh một lời. Ngày hôm nay nếu không cho anh một lời chắc chắn thì cũng không cần đi nữa." Anh ôn nhu nói nhưng cũng vô cùng ngông cuồng.

Úy Hải Lâm bỗng nhiên quay đầu lại, anh đứng trước mặt cô, vẻ mặt duy ngã độc tôn(*) khiến cô cảm thấy phiền muộn. Cô không muốn dây dưa cùng anh ở đây về vấn đề này, lên tiếng nói, "Được, em rất thích, vậy thì mua lại, cảm ơn anh tặng quà năm mới cho em."

(*) duy ngã độc tôn : mình ta đứng ở nơi cao nhất, ý nói chỉ biết bản thân mình.

"Thật sự thích?"

Úy Hải Lâm gật đầu.

Lôi Thiệu Hành vỗ nhẹ vào tay cô, chờ đợi Vương San bên ngoài đi vào, anh hướng về phía cô ấy phân phó, "Mua lại phòng này, phá hủy nó cho tôi."

Uý Hải Lam chớp mắt ngạc nhiên không hiểu, anh cười như vậy khó có thể hiểu được suy nghĩ của anh.

Có lẽ, từ lúc vừa mới bắt đầu anh chính là bí mật, làm cho không người nào có thể nhìn rõ hay đoán được.

Thời tiết không rét lạnh mà Uý Hải Lam lại cảm thấy một Die nđ đản **** Sóc **** Là **** Ta **** l e q uu ydo n, hồi lạnh lẽo dày đặc, ngưng mắt hỏi, "Anh sớm đã có quyết định, tại sao còn hỏi em?"

Mỗi một lần, hình như mỗi một lần đều là như thế.

Anh luôn muốn hỏi ý kiến của cô, nếu cô không trả lời, anh sẽ không chịu bỏ qua. Nhưng khi cô đáp lại, anh lại tự ý quyết định rồi lại làm trái ngược với ý của cô. Rốt cuộc tại sao anh muốn làm như vậy, rốt cuộc tâm tư anh đang có ý định như thế nào, cô chưa bao giờ có thể nhìn thấu được.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười dần dò, "Mấy ngày nay nếu rảnh rồi thì suy nghĩ xem nên thiết kế phòng ốc như thế nào, muốn phong cách nào thì nói với anh."

"Anh đang ra mặt thay em sao?" Uý Hải Lam cố chấp hỏi, đôi mày thanh tú nhướn lên, "Uý gia năm đó sụp đổ, Thẩm gia cũng góp phần một tay, cho nên anh đang ra mặt thay em?"

Lôi Thiệu Hành khẽ vuốt khuôn mặt của cô, dịu dàng vuốt ve, "Thời gian nghỉ trưa sẽ nhanh trôi qua."

"Anh vốn không phải muốn thay Ủy gia ra mặt mà chỉ muốn giành ích lợi. Anh biết mảnh đời hoạch định kia về sau có thể có tiềm năng nên anh đã nghĩ ra phương pháp này. Tại sao muốn lấy danh nghĩa Ủy gia? Anh cho rằng em sẽ cảm kích anh? Cảm ơn anh thay em trút cơn giận?" Ủy Hải Lam nói một hơi rất nhiều, đáy mắt như có đốm lửa.

"Bị muộn rồi." Thế nhưng anh lại ôn nhu nhắc nhở.

Ủy Hải Lam chợt vùng tay anh ra, cự tuyệt anh đây đưa đưng chạm, "Đừng dùng em làm mối nối. Anh vốn cũng không muốn như vậy mà."

"Đau lòng sao? Đau lòng cho tên họ Thẩm kia?" Về mặt Lôi Thiệu Hành chợt lo lắng, giọng nói cũng chìm mấy phần, "Không quên cậu ta được? Đáng tiếc đời này em chỉ có thể là người của anh. Trong đầu của em, những thứ ngón ngang kia, tất cả đều phải xit lý sạch sẽ cho anh."

"Ngay cả mộ phần tổ tiên của người khác mà anh cũng không bỏ qua. Anh sẽ gặp báo ứng." Ủy Hải Lam lạnh lùng nói.

"Báo ứng? Nếu thật ông trời có mắt thì đã sớm nên có báo ứng." Lôi Thiệu Hành hờ hững nói, xoay người rồi đi, "Thu ký Vương, đưa cô ấy đến công ty."

Wang San trầm mặc gật đầu.

Còn lại mình Uý Hải Lam ở lại trong ngôi biệt thự không một bóng người, cô nhìn về phía bóng lưng của anh gào thét, "Lôi Thiệu Hành! Rốt cuộc tại sao anh lại làm như vậy?"

"Em không cần phải biết(*)." Lôi Thiệu Hành lãnh đạm mở miệng, bóng dáng cao lớn che khuất cả vầng sáng.

(*) Nguyên văn "nhĩ bất nhu yếu tri đạo" nên ở đây tác giả nói rằng có sáu chữ.

Mà cô lấy được đáp án, vĩnh viễn chỉ có sáu chữ này, vĩnh viễn cũng không có cách nào đi vào thế giới của anh.

Ngày hôm đó trở lại Căn Viên, Uý Hải Lam lại đối mặt với khuôn mặt lạnh lẽo khác thường của Lôi Thiệu Hành.

Uý Hải Lam không chịu yếu thế nhìn lại anh, cũng không bị hơi thở tối tăm của anh tàn ra làm giật mình.

Trên khay trà để một chiếc hộp nhỏ, nắp hộp tùy ý bị che kín.

Lôi Thiệu Hành cầm cả chiếc hộp lên, lại hung hăng vứt xuống đất. Bên trong còn có vô số đồ vật rơi xuống, búp bê dễ thương lẳng lơ mềm mịn, dây chuyền khắc hình quả táo, quả cầu thủy tinh Nô-en, đa món quà tặng đều bị mở ra ném xuống đất. Mà quả cầu thủy tinh kia bị vỡ nát phát ra âm thanh loảng xoảng.

Trong hộp, còn có vô số thư tay.

Chương 184: Trái Cây Giữa Hè (10)

"Xem cho thật kỹ! Nhặt lên cho anh xem!" Lôi Thiệu Hành quát lạnh một tiếng.

Úy Hải Lam sợ run lên, đối với sự đột nhiên xuất hiện của những lá thư này trước mặt mình, cô cảm thấy có chút xa lạ. Rốt cuộc cô cũng cúi người xuống, nhặt lên một phong thư mở ra xem. Giấy viết thư trắng tinh, nhân nhạ dấu vết ố vàng, có lẽ đã viết qua rất nhiều ngày rồi. Mà mở ra lá thư đầu tiên khiến trong lòng cô khẽ run, một người luôn luôn lạnh nhạt như cô cũng cảm thấy chạnh lòng.

—— Viết cho Lam lá thư thứ nhất.

Lam, đột nhiên phát hiện, tớ đi tới nước Mỹ đã hơn một tháng rồi.

Tớ cũng bắt đầu có thể thích ứng hoàn cảnh cuộc sống nơi này rồi. À, đúng rồi, giới thiệu với cậu bạn cùng ở ký túc xá với tớ, cậu ta là người Anh. Hôm nay cậu ta đột nhiên nhìn thấy album ảnh của tớ, chỉ vào bức hình cậu hỏi tớ, cô bé này là ai. Tớ nói với cậu ta rằng cậu là bạn gái của tớ. Cậu ta liền khen tớ, nói bạn gái của tớ xinh đẹp, trong lòng tớ cũng lấy làm vui mừng.

Thật ra xưa nay tớ cũng chưa hỏi cậu, rằng có đồng ý làm bạn gái của tớ hay không?

Tớ vẫn muốn, chờ lên đại học, tớ lại hỏi cậu.

Hiện tại, tớ có thể mình phải đợi đến sau khi học xong đại học nữa.

—— Viết cho Lam lá thư thứ hai mươi ba.

Hồngбет, hôm nay khi đi học, tớ đột nhiên ngủ gà ngủ gật, còn bị giáo sư điểm danh.

Rất mất mặt, phải không?

Hôm nay tớ nhớ cậu da diết, có lẽ bởi vì hôm nay là sinh nhật của cậu.

Không biết cậu phải trải qua như thế nào, có người nào làm bạn bên cạnh cậu không? Tớ nhớ chúng ta cùng đi qua một quán nhỏ, cậu nói nơi đó có con búp bê Tiểu Hùng rất đáng yêu. Lúc đó tớ đã nghĩ, chờ đến lúc sinh nhật cậu sẽ tặng cho cậu làm quà sinh nhật. Đáng tiếc, bây giờ tớ cách cậu quá xa, cũng không thể tự tay mình tặng cho cậu. Nhưng mà tớ đã mua cho cậu, chờ đến sau khi tớ về nước, nhất định sẽ tặng cho cậu.

Lam, chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

—— Viết cho Lam lá thư thứ tám mươi sáu.

Lam, chúng ta đã nửa năm không gặp.

.....

Úy Hải Lam nhìn loạn xạ ba phong thư nhưng nhìn đến phong thư nào cũng khiến cô càng cảm thấy khổ sở.

Cách biệt ba năm, hơn một ngàn ngày, người con trai ấm áp luôn xuất hiện ngay cả trong tính mạng của mình lại lặng lẽ dùng phương thức như vậy nhớ nhung mình. Nhiều thư như vậy, ba loại quà sinh nhật nhưng lại chứa đựng tràn đầy tâm ý khiến cho cô không thể chịu đựng. Cô tình nguyện không biết, tình nguyện chỉ tình cờ gặp nhau, chào hỏi một tiếng rồi lại đi qua mặt nhau và ly biệt lần nữa.

Hiện tại lại là gì đây, tại sao phải cho cô xem những thứ này?

Trong tay Lôi Thiệu Hành vẫn còn cầm một lá thư, anh cầm một góc thư, đọc toàn bộ nội dung trong đó lên.

Anh dùng giọng nói chế nhạo châm chọc trầm trầm mở miệng, "Viết cho Lam lá

thư thứ một trăm hai mươi, tớ đang trải qua đêm giao thừa đầu tiên ở nước Mỹ, tất cả du học sinh Trung Quốc đều đã trở về nước nhưng tớ vẫn chưa trở về, tớ đi Italy.

ai vào và nước những tờ văn chưa vào và, và ai lấy.

Venice thật rất đẹp, cũng giống như khi chúng ta nhìn thấy nó ở trong sách."

"Lần sau, chúng ta cùng đi!"

Mấy chữ cuối cùng này, Lôi Thiệu Hành cẩn rắng nghiền lại đọc lên, rồi sau đó lấy bút thư vẽ thành một cục, hung hăng vứt bỏ trên đất.

"Một trong mười thành phố lớn ở Ý, Venice, thật là một chỗ tốt." Lôi Thiệu Hành hừ lạnh nói.

Uý Hải Lam chỉ trầm mặc nita ngồi nita quỳ trước chồng thư nằm rải rác ở đó, nhặt lên một lá lại một lá, lại thả vào trong hộp.

Thái độ cô lạnh lùng quá mức khiến Lôi Thiệu Hành vốn đang tức giận lại càng thêm lớn tiếng tra hỏi, "Em thật sự đã quên?"

Uý Hải Lam lặng lẽ dọn dẹp đồ vật.

Lôi Thiệu Hành đột nhiên đứng dậy, chỉ mấy bước sải đã vọt tới trước mặt cô, một tay kéo cô từ trên mặt đất đứng lên. Thư trong tay bời vì động tác mạnh mẽ của anh mà rơi xuống, bị anh dẫm đạp lên, Uý Hải Lam cúi đầu nhìn một lúc, mới từ từ ngẩng đầu lên đáp "Đã quên."

"Được, đã quên là tốt rồi. Những thứ này đồ này còn phải trả lại cho người khác." Lôi Thiệu Hành lại ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng nói, "Hôm nay em cũng mệt mỏi, sáng mai hãy đem trả lại toàn bộ những thứ này. Trả lại hết, trả lại sẽ bớt lo, em nói có phải không?"

Quán cà phê Tiền Thế Kim Sinh(*) kia, đã lâu Ủy Hải Lam cũng chưa từng đặt chân tới.

(*) Tiền Thế Kim Sinh : kiếp trước kiếp này

Đến lần thứ hai là đã li người khác áp lực mà đến.

Sàn nhà hình gỗ vuông, bên trong bày trí cổ xưa với lối phong cách lịch sự tao nhã.

Cũng là vị trí gần cửa sổ tựa như ngày hôm đó.

Nhưng hôm nay quán này không có những khách khác, ngay cả nhân viên phục vụ cũng không có.

Trừ Vương San, cũng chỉ có hai người bạn họ, vắng lạnh đến dọa người.

"Muốn uống chút gì không?" Anh bên cạnh hỏi.

Ủy Hải Lam lên tiếng, "Nước."

"Cho cô ấy một ly nước." Lôi Thiệu Hành dặn dò.

Lập tức, trước mặt cô không chỉ có một ly nước.

Ủy Hải Lam chưa từng chạm vào chỉ nhìn chằm chằm ly nước kia.

Qua một hồi lâu, rốt cuộc có người tới.

Mà người tới chính là Thẩm Du An.

Ánh mặt liếc ra bên ngoài, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng dáng khác, Thẩm Kiều còn đang bị mấy người đàn ông áo đen ngăn ở bên ngoài.

Có thể thấy Thẩm Du An bị ép luộc tới đây, Thẩm Kiều vẫn còn ở trong tay bọn họ.

Bộ dáng lúc này của Thẩm Du An so với trước kia có chút tốt hơn, ít nhất quần áo cũng được thay sạch sẽ nhưng cậu vẫn chưa cao râu, ánh mắt của cậu màu nâu sẫm, dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng đẹp mắt sáng bóng. Ủy Hải Lam bình tĩnh nhìn cậu, tầm mắt lập tức mờ hồ giống như trở lại giữa trưa cách đây nhiều năm.

Hành lang bên ngoài phòng học.

Cô nhìn xuyên thấu qua kính cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài là hai bóng người, một cao to một mảnh mai. Khi đó gió thổi phát pho, cổ áo sơ mi trắng sáng đều được ánh mặt trời sặc sỡ chiếu vào chói lọi, người thiếu niên phong nhã hào hoa cười lên, lộ dạng rất đẹp mắt, âm áp sáng rõ không thể tin được khiến cô cảm thấy có một loại an tâm.

Viên Viên đang gọi: “Từ Minh lãng, Từ Minh Lãng, mau tới đây.”

Cậu ấy liền cùng Từ Minh lãng đi tới.

Khoảng cách nhìn gần như vậy, cậu bất chợt mỉm cười với cô, nhẹ giọng nói: “Chào mọi người, tôi tên là Thẩm Du An.”

Trước mắt một bóng dáng quen thuộc sáng ngời khiến
Uy Hải Lam thủ hồi suy nghĩ, chỉ thấy Thẩm Du An
đột nhiên ngồi xuống trước mặt cô.

Thẩm Du An cứ nhìn cô như vậy, ánh mắt của cậu quen
thuộc mà xa lạ.

Trong lúc đó, ai cũng không nói gì.

Bọn họ cứ như vậy nhìn đối phương.

Lôi Thiệu Hành mỉm cười, khuôn mặt dần dần lộ vẻ
không vui, vào thời khắc lòng nổi cuối cùng cô cũng mở
miệng. Giọng nói của cô rất nhẹ, cũng khiến người khác
chán động tâm tư. Cô lấy chiếc hộp đẩy tới trước mặt của
cậu, giọng nói dường như không có chút biểu cảm gì:

"Những thứ này đều là vật của cậu, trả lại cho cậu."

Đi nhiên Thẩm Du An nhận lại chiếc hộp con này.

Hôm qua trở lại nhà trọ, cậu liền phát hiện không thấy
nó.

Mà cậu cũng không đi truy tìm tung tích của chiếc hộp
nữa.

Bao nhiêu ngày đêm, trong ba năm kia, cậu cố gắng khắc
chế tình cảm của mình, chỉ hy vọng mau mau học xong,
sau đó trở lại Xuân Thành tới gặp cô. Mấy trăm lá thư,
từng lá lại từng lá thư do chính tay cậu viết. Bao nhiêu
lần đi tới lưu Diên da

n**** Sốc**** Là**** Ta**** l e q u u y d o n, cực muốn
giới đi nhưng con đường kia, cậu đi tới đi lui không dưới

ngan lán nhưng cuối cùng lại không giữ.

Nhấn nại đi, Thẩm Du An, mày nhất định nhìn được tới ngày đó.

Lúc ấy cậu lướt tư như vậy.

Vốn là phải học sáu năm nhưng cậu chỉ dùng một nửa thời gian đã học xong rồi. Cậu đã trở về nhưng lúc này cô đã ở bên cạnh người khác rồi. Cậu chỉ dành ảo não, ngay cả chào hỏi một lần cũng không hỏi qua. Bốn năm trước, cậu nghĩ phải nói nhưng vẫn chưa nói. Bốn năm sau, cậu đã không còn kịp nói nữa, cũng không có tư cách nói.

Hiện tại, bọn họ nhất định đã đi khác đường.

Bỏ qua hết tất cả những khúc mắc, cậu còn do dự gì nữa, một giây kế tiếp chính là khác đường, khác chỗ rẽ rồi, hai mắt Thẩm Du An sáng ngời lóng lánh.

Cậu gọi tên cô, như dè dặt nói, "Lam, anh yêu em."

Úy Hải Lam giật bắn người, không còn khuôn mặt háo hức ngạc nhiên ẩn nhẫn.

Chuyện cũ quá mức dây dưa, suy nghĩ của cô đã sớm bay đi.

Trước mắt như vừa nhanh chóng lướt qua cái gì, có người trực tiếp xô cậu lên, dùng một quyền đánh cậu ngã xuống đất. Anh ra quyền quá mạnh, Thẩm Du An bị đánh đến không ngừng chảy máu.

Lôi Thiên Hành tức giận quát lên "Lôi ra ngoài."

"Đợi chút." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, anh quả nhiên dừng bước. Cô đẩy ngực anh ra chạy về hướng Thẩm Du An đang ngã xuống đất. Cô đứng đó, mắt nhìn xuống cậu, cậu nằm trên mặt đất, đầu đầy máu tươi, thở hổn hển hô hấp chậm chạp, ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra được.

Mấy người kia chạy vào, ném Thẩm Du An ra khỏi quán cà phê.

Mấy ngày liên tiếp thời tiết liên tục u ám, mùa đông năm nay hình như đặc biệt lạnh giá. Úy Hải Lam ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích. Cô không nhìn bên ngoài, không biết cậu bị đánh thành dáng vẻ gì. Bóng người không ngừng thoáng qua, có ai đó gõ tí kính thủy tinh, bóng dáng Thẩm Kiều cực kỳ nóng nảy.

Cho đến khi cậu bị đánh đến bể đầu chảy máu, không thể tiếp tục đứng dậy, cô cũng bị người khác ôm lên.

Lôi Thiệu Hành ôm chậm lấy cô, dẫn cô ra khỏi quán cà phê.

"Đợi chút." Úy Hải Lam nhẹ giọng nói, anh quả nhiên dừng bước. Cô đẩy ngực anh ra chạy về hướng Thẩm Du An đang ngã xuống đất. Cô đứng đó, mắt nhìn xuống cậu, cậu nằm trên mặt đất, đầu đầy máu tươi, thở hổn hển hô hấp chậm chạp, ngay cả một tiếng kêu cũng không phát ra được.

Đáy mắt Úy Hải Lam đông lạnh một mảnh, giọng nói tựa hồ như đóng băng, "Thẩm Du An, trước giờ tớ chưa từng thích cậu, không hề có một chút nào."

"Về sau, cậu đừng nên xuất hiện trước mặt tớ nữa. Hãy rời khỏi thế giới của tớ, càng xa càng tốt." Khóe miệng cô cong lên, mỉm cười, đó là hình ảnh cậu rất muốn bắt được.

Sóc Là Ta
diendanlequydon.com
Đoàn người dần dần đi, Thắm Kiều phá tan vòng vây,
chạy về phía cậu.

Tiếng gọi âm ỉ trực tiếp làm đau nhói màng nhĩ, Thắm
Đu An nhìn chằm chằm bóng dáng bọn họ rời đi, trước
mắt là một mảnh đỏ tươi.

Đó là giữa hè, cậu đã từng đề cập tới rất nhiều lần.

Lam, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

Lam, ừm, việc đó...

Lam, hôm nay cậu vui vẻ không?

Hôm nay mới biết, đây là tự mình gieo quả đắng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Mâu Đen: Gả Nhầm Ông Trùm Máu Lạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.